

ಮನುಷ್ಯ ಜಾತಿ
ತಾನೊಂದೆ ವಲಂ

ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯರ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ

ಗದ್ಯಾನುವಾದ: ಟಿ. ಕೇಶವ ಭಟ್ಟ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು
ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೦೮

ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯರ
ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ

ಗದ್ಯಾನುವಾದ
ಟಿ. ಕೇಶವ ಭಟ್ಟ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು

ಪಂಪಮಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ

ಬೆಂಗಳೂರು- ೫೬೦೦೧೮

Shivakotyacharyara VADDARADHANE - Original with prose rendering
by : T. Keshava Bhat & published by Kannada Sahitya Parishattu,
Pampa Mahakavi Road, Chamarajapete, Bengaluru - 560018 Pages : iv + 332
Price : Rs. 140=00 ; 2015

ಮುದ್ರಣದ ವರ್ಷ : ೨೦೧೫
ಪ್ರತಿಗಳು : ೨೦೦೦
ಬೆಲೆ : ಒಂದು ನೂರ ನಲವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳು

© ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದಿರಿಸಿದೆ.

ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ : ಫ್ಲವರ್ ಗ್ರಾಫಿಕ್

ಪ್ರಕಟಣಾ ಸಮಿತಿ

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು - ಶ್ರೀ ಪುಂಡಲೀಕ ಹಾಲಂಬಿ
ಸಮ್ಮೇಳನಾಧ್ಯಕ್ಷರು - ಡಾ. ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಯ್ಯ
ಉಗನೇ ಅ.ಭಾ.ಕ.ಸಾ. ಸಮ್ಮೇಳನಾಧ್ಯಕ್ಷರು

ಸದಸ್ಯರು

ಶ್ರೀ ಬಿ.ಎಂ. ಸದಾಶಿವಪ್ಪ ಶ್ಯಾಗಲೆ	ಶ್ರೀ ಎನ್. ನಾರಾಯಣ
ಶ್ರೀ ನೀಲಾವರ ಸುರೇಂದ್ರ ಅಡಿಗ	ಡಾ. ವಸುಂಧರಾ ಭೂಪತಿ
ಡಾ. ಸೋ.ಮು. ಭಾಸ್ಕರಾಚಾರ್	ಡಾ. ರಾಜೇಂದ್ರ ಎಸ್. ಗಡಾದ
ಶ್ರೀ ಎಸ್.ಜಿ. ಕೋಟೆ	ಡಾ. ಡಿ.ಕೆ. ಚಿತ್ತಯ್ಯ ಪೂಜಾರ್
ಡಾ. ಮಳಲಿ ವಸಂತಕುಮಾರ್	ಡಾ. ಸುಜಾತಾ ಜಂಗಮಶೆಟ್ಟಿ
ಡಾ. ಮಾನಸ	ಶ್ರೀ ಸಿ.ಕೆ. ರಾಮೇಗೌಡ
ಡಾ. ಎ.ವಿ. ನಾವಡ	ಡಾ. ರಾಜಶೇಖರ ಹತಗುಂದಿ
ಶ್ರೀ ಬಿ.ಎನ್. ರಾಮಸ್ವಾಮಿ	ಶ್ರೀ ಪಿ. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನಪ್ಪ
ನಿರ್ದೇಶಕರು	ಶ್ರೀ ಜೆ.ಎನ್. ಶಾಮರಾವ್
ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇಲಾಖೆ	ಸಂಚಾಲಕ

ಮುದ್ರಣ : ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ. ಅಚ್ಚುಕೂಟ ಆಫ್‌ಸೆಟ್, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು,
ಪಂಪಮಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು - ೧೮

ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ನುಡಿ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನಿಂದ ಮರುಮುದ್ರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತು ಹೊಸದಾಗಿ ಮುದ್ರಿತವಾಗುತ್ತಿರುವ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರಗಳ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಹೃದಯರು ಮೆಚ್ಚಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಆಕರ್ಷಕ ವಿನ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಆಶಯ ನಮ್ಮದು.

ಸಮಗ್ರ ಕನ್ನಡಿಗರ ಏಕೈಕ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಸ್ಥೆ ಎಂಬ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಗೆ ಭಾಜನವಾಗಿರುವ, ೧೯೧೫ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಶತಮಾನೋತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲಿದೆ. ಕಳೆದ ೯೯ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಕನ್ನಡ ಗ್ರಂಥಗಳ ಪ್ರಕಟಣೆಯನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದಿರುವ ಪರಿಷತ್ತು ಸುಮಾರು ಒಂದು ಸಾವಿರದ ನಾಲ್ಕುನೂರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಸರಿಸುಮಾರು ಒಂದು ಶತಮಾನದಷ್ಟು ಕಾಲಾವಧಿಯ ನಿರಂತರತೆ ಹಾಗೂ ಕೃತಿಗಳ ಮೌಲಿಕತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇದೊಂದು ಅಪೂರ್ವ ದಾಖಲೆಯಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಪ್ರಕಟಣಾ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಂತೂ ಅನನ್ಯವೇ ಸರಿ.

ಓದುಗರಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವ ಅಪಾರ ಬೇಡಿಕೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ 'ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯರ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ' ಮೂಲಪಠ್ಯ ಹಾಗೂ ಗದ್ಯಾನುವಾದದ ಕೃತಿಯನ್ನು ಪುನರ್ ಮುದ್ರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಮುದ್ರಿಸಿದ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ. ಅಚ್ಚುಕೂಟದ ಸಿಬ್ಬಂದಿವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರ ನೀಡಿದ ಪ್ರಕಟಣ ಸಮಿತಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ನನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು.

ವಿಷಯ ಸೂಚಿ

ಉಪೋದ್ಭೂತ	....	೧
ಪೀಠಿಕೆ	....	೭
೧. ಸುಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿಯ ಕಥೆ	....	೮
೨. ಸುಕೌಶಲ ಸ್ವಾಮಿಯ ಕಥೆ	....	೫೯
೩. ಗಜಕುಮಾರನ ಕಥೆ	....	೯೨
೪. ಸನತ್ಕುಮಾರಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಕಥೆ	....	೯೬
೫. ಅಣ್ಣಕಾಪುತ್ರನ ಕಥೆ	....	೧೨೭
೬. ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರರ ಕಥೆ	....	೧೩೦
೭. ಲಲಿತಘಟೆಯ ಕಥೆ	....	೧೬೬
೮. ಧರ್ಮಘೋಷಭಟಾರರ ಕಥೆ	....	೧೭೮
೯. ಸಿರಿದಿಣ್ಣನೆಂಬ ಭಟಾರರ ಕಥೆ	....	೧೮೪
೧೦. ವೃಷಭಸೇನ ಭಟಾರರ ಕಥೆ	....	೧೯೧
೧೧. ಕಾರ್ತಿಕ ಋಷಿಯ ಕಥೆ	....	೧೯೯
೧೨. ಅಭಯಘೋಷರೆಂಬ ಮುನಿಯ ಕಥೆ	....	೨೦೬
೧೩. ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರನೆಂಬ ರಿಸಿಯ ಕಥೆ	....	೨೦೯
೧೪. ಗುರುದತ್ತ ಭಟಾರರ ಕಥೆ	....	೨೩೨
೧೫. ಚಿಲಾತಪುತ್ರನ ಕಥೆ	....	೨೭೪
೧೬. ದಂಡಕನೆಂಬ ರಿಸಿಯ ಕಥೆ	....	೨೮೪
೧೭. ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತಾಚಾರ್ಯರ ಮೊದಲಾದ ಐನೂವರ್ ರಿಸಿಯರ್ಕಳ ಕಥೆ	....	೨೯೨
೧೮. ಚಾಣಾಕ್ಯ ರಿಸಿಯ ಕಥೆ	....	೨೯೮
೧೯. ವೃಷಭಸೇನರೆಂಬ ರಿಸಿಯರ ಕಥೆ	....	೩೧೭

ಅನುಬಂಧ

೧. ಜೈನಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಶಬ್ದಗಳ ಮತ್ತು ಸಂಖ್ಯಾರ್ಥಗಳ ಟಿಪ್ಪಣಿ	....	೩೧೯
೨. ಶಬ್ದಕೋಶ	....	೩೨೪

ಉಪೋದ್ಭೂತ

ಕರ್ತೃ-ಕೃತಿ ವಿಚಾರಗಳು

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ ಒಂದು ಅಪೂರ್ವ ಗದ್ಯಕೃತಿ. ಇದು ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ಕಥೆಗಳ ಗುಚ್ಛ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಥೆಯ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಕೃತನಿಬದ್ಧವಾದ ಒಂದು ಗಾಹೆ (ಗಾಥೆ)ಯಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಕಥೆಯ ಸಾರಸೂಚಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಥೆಯ ನಡುವೆಯೂ ಪ್ರಾಕೃತ - ಸಂಸ್ಕೃತ- ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪದ್ಯಗಳು ಬರುವುದೂ ಉಂಟು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪದ್ಯ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಮೆ, ಗದ್ಯವೇ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿದೆ. ಗದ್ಯದ ಭಾಷೆ ಪೂರ್ವದ ಹಳಗನ್ನಡ ಮತ್ತು ಹಳಗನ್ನಡ ಮಿಶ್ರವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡದ ದೇಶೀಶಬ್ದಗಳ ಸೊಗಸಾದ ಬೆರಕೆಯಿಂದ ಚೆಲುವಾಗಿದೆ. ನಿರೂಪಣೆ ಮನಮುಟ್ಟುವಂತಿದೆ. ಅಡಕವಾದ ನೀತಿ-ತತ್ವವಿಚಾರವಂತೂ ಬಹಳ ಹಿರಿದು.

ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಗಿಂತಲೂ ಹಿಂದಿನದಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಮೊತ್ತಮೊದಲ ಉಪಲಬ್ಧ ಲಕ್ಷಣಕೃತಿಯಾಗಿರುವ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗವು (ಕಾಲ ೮೬೦) ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಗದ್ಯಾಶ್ರಮ ಗುರುತಾಪ್ರತೀತಿಯಂ ಕೆಯ್ಯೊಂಡ' ಗದ್ಯಕವಿಗಳ ನಾಮೋಲ್ಲೇಖವನ್ನು ಮಾಡಿದೆ (೧-೨೯). ಅಂಥವರ ಗದ್ಯಕೃತಿ ದೊರೆಯದಿರುವುದರಿಂದ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಗೇ ಈಗ ಪ್ರಥಮ ಗದ್ಯಕೃತಿ ಪಟ್ಟ ಸಲ್ಲುವಂತಾಗಿದೆ.

ಮೊತ್ತ ಮೊದಲಾಗಿ ಈ ಗದ್ಯಕೃತಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಕೆ. ಬಿ. ಪಾಠಕರು ೧೮೮೩ರಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯನ್ ಆಂಟಿಕ್ವರಿಯಲ್ಲಿ (I.A. XXII) ಇದರ ಕರ್ತೃ ರೇವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯನೆಂದು ಉಲ್ಲೇಖ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ಆಂಟಿಕ್ವರಿಯ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಡಾ. ಫ್ಲೀಟರು ಈ ಗದ್ಯಕೃತಿಯ ಹೆಸರು 'ಉಪಸರ್ಗ ಕೇವಲಿಗಳ ಕಥೆ' ಎಂದು ಪಾಠಕರು ತಮಗೆ ತಿಳಿಸಿರುವಂತೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ದಿ. ಆರ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ಕರ್ಣಾಟಕ ಕವಿಚರಿತೆಯ ಪ್ರಥಮ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ (೧೯೨೪) ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕರ್ತೃ ರೇವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯನೆಂತಲೇ ಬರೆದರು. (೧೯೬೧ರಲ್ಲಿ ಹೊರ ಬಂದ ಇದೇ ಗ್ರಂಥದ ಪರಿಷ್ಕೃತ ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣದಲ್ಲಿ (ಅನುಬಂಧ II-ಪುಟ ೫೫) ಕರ್ತೃನಾಮವನ್ನು ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯ ಎಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.) ಹರಿಷೇಣನ ಬೃಹತ್ಕಥಾಕೋಶದ ಸಂಪಾದಕರಾದ ಡಾ. ಆ.ನೇ. ಉಪಾಧ್ಯೆ ಅವರು ಅದರ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯಲ್ಲಿ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ ಎಂಬ ಕನ್ನಡ ಗದ್ಯಕೃತಿಯ ಹೆಸರಿನ ಬಗೆಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿ, 'ಉಪಸರ್ಗ ಕೇವಲಿಗಳ ಕಥೆ' ಎಂಬುದನ್ನೇ ಪುರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಡಕವಾದ ಕಥೆಗಳ ವಿಷಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಹೆಸರನ್ನು ಒಪ್ಪಿರುವ ಡಿ.ಎಲ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಐದು ಮೂಲಪ್ರತಿಗಳಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಕವಿಕೃತನಾಮಗಳ ಒಂದು ಇತ್ಯರ್ಥಕ್ಕೆ ಬಂದು, ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ ಎಂಬುದು ಕೃತಿನಾಮವೆಂದೂ ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯ ಎಂಬುದು ಕರ್ತೃನಾಮವೆಂದೂ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಡಿ.ಎಲ್.ಎನ್. ಅವರು ಮೂಲಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಎರಡು ವಿಭಾಗಮಾಡಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಭಾಗದ ಮೂರು ಪ್ರತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯ ಎಂಬ ಹೆಸರಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಪ್ರತಿಕಾರರು 'ಶಿ' ಎಂಬುದನ್ನು ರೂಪಸಾದೃಶ್ಯದಿಂದ 'ರೆ' ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಪ್ರಮಾದದಿಂದ 'ರೇವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯ' ಆದುದಾಗಿ ತರ್ಕಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯ ಎಂಬ ಹೆಸರು ದೃಢವಾಗಿದೆ. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ, 'ಪುಣ್ಯಾಸ್ತವಕಥಾಕೋಶ'ವೆಂಬ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ರಾಮಚಂದ್ರ ಮುಮುಕ್ಷುವಿನ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ, ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯನೆಂಬವನು ಪ್ರಾಕೃತದಲ್ಲಿ 'ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ' ಎಂಬ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಭ್ರಾಜಿಷ್ಣು ಎಂಬವನು "ಆರಾಧನಾ ಕರ್ಣಾಟ ಟೀಕಾ" ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದ್ದಾನೆ - ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಡಾ. ಎಂ.ಎಂ. ಕಲಬುರ್ಗಿಯವರು 'ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ ಪರಿಸರದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ' ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ (ಪುಟ ೨೩೨-೩೩) ಈ ಕೃತಿನಾಮ-ಕರ್ತೃನಾಮಗಳನ್ನೇ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಇತರರು ಯಾರೂ ಸಕಾರಣವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕರ್ತೃವಿನ ಕಾಲದ ಕುರಿತೂ ಬಹಳ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದಿದೆ. ಮಂಜೇಶ್ವರ ಗೋವಿಂದ ಪೈಯವರು ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಭಾಷಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿವೇಚಿಸಿ "ನನಗಾದರೂ ಕನ್ನಡ ವೊಡ್ಡಾರಾಧನವು ಕ್ರಿ.ಶ. ಆರನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕಿಂತ ಈಚೆಯದಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ" ಎಂದಿದ್ದಾರೆ (ಮೂರು ಉಪನ್ಯಾಸಗಳು, ೧೯೬೦, ಪುಟ ೧೧೮.) ಎಸ್. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇದನ್ನು ಏಳನೆಯ ಶತಮಾನದ ರಚನೆ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. (Sources of Karnataka History, Vol. I-XX) ನೃಪತುಂಗನ ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಣಭದ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಗ್ರಂಥದ ಪದ್ಯಗಳು ಇದರಲ್ಲಿ ಬರುವುದರಿಂದ ಇದು ಕ್ರಿ.ಶ. ೮೫೦ಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿನದಲ್ಲವೆಂದು ಕೆ.ಜಿ. ಕುಂದಣಗಾರರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟರು (ಉಪಾಯನ, ೧೯೬೭, ಪುಟ ೪೩). ಡಿ.ಎಲ್.ಎನ್. ಅವರು ಇವೆಲ್ಲ ಕಾಲವಿಚಾರ ಸೂಚಿಗಳನ್ನೂ ಲಕ್ಷಿಸಿ, ಇದು ಪಂಪಭಾರತ (೯೪೧)ಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂದಿನ ರಚನೆಯೆಂದೂ ಇದರ ರಚನಾಕಾಲಾವಧಿ ೮೯೮ - ೯೪೧ ಎಂದೂ ಅದುದರಿಂದಲೇ, ಈ ಗ್ರಂಥಕ್ಕೆ ೯೨೦ ಎಂಬ ಕಾಲವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದೆಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. (ಡಿ.ಎಲ್.ಎನ್. - ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ, ೧೯೭೦, ಪೀಠಿಕೆ, XXXII).

'ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ' ಎಂಬ ಶಬ್ದದ ಮೂಲ 'ವೃದ್ಧಾರಾಧನೆ' ಅಥವಾ 'ಬೃಹದಾರಾಧನೆ' ಎಂದು ಅದರ ನಿಷ್ಪತ್ತಿಯಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಗೋವಿಂದ ಪೈಗಳು 'ಬೃಹದಾರಾಧನೆ' ಎಂಬುದರ ಪ್ರಾಕೃತ ರೂಪವೆಂದು 'ವೊಡ್ಡಾರಾಧನ' ಎಂಬ ಶಬ್ದರೂಪವನ್ನು ಮಾನ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. (ಮೂರು ಉಪನ್ಯಾಸಗಳು, ೧೯೬೦, ಪುಟ ೧೦೭). ವೃದ್ಧ + ಆರಾಧನೆ ಎನ್ನುವಾಗ ಅದರ ಶಬ್ದಾರ್ಥವನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸಬೇಕು. 'ವೃದ್ಧ' ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವಯಸ್ಸಾದವನು (ಮುದುಕ), ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೆಳೆದವನು, ಪೂರ್ವಕಾಲದವನು, ಗೌರವಾರ್ಹ, ಶ್ರೇಷ್ಠ, ಜ್ಞಾನಿ, ಯತಿ, ಮಹಾಪುರುಷ ಎಂಬ ಅರ್ಥಗಳಿವೆ. ಹಾಗೆಯೇ

‘ಆರಾಧನೆ’ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸೇವೆ, ಪೂಜೆ, ಆದರಣೆ ಎಂಬವು ಸಾಮಾನ್ಯಾರ್ಥಗಳು. ಜೈನ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ, ಸಮ್ಯಗ್ ಜ್ಞಾನ, ಸಮ್ಯಕ್ ಚಾರಿತ್ರ, ಸಮ್ಯಕ್ ತಪಸ್ಸು - ಈ ನಾಲ್ಕನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದೇ ‘ಆರಾಧನೆ’. ವೃದ್ಧರು (ಜೈನಯತಿಗಳು, ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಅಥವಾ ಮಹಾಪುರುಷರು) ಮಾಡಿದ ಸಫಲವಾದ ಆರಾಧನೆಗಳೇ ಈ ಗ್ರಂಥದ ಎಲ್ಲ ಕಥೆಗಳ ಸಾರವಾದುದರಿಂದ ‘ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ’ ಈ ಗ್ರಂಥಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವ ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಕೃತಿಕರ್ತನೇ ಗ್ರಂಥ ಪೀಠಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾನೆ-

“ಶ್ರೀ ವೀರವರ್ಧಮಾನ ಭಟ್ಟಾರಕರ್ಗ ನಮಸ್ಕಾರಂಗೆಯ್ದು ದೇವೋಪಸರ್ಗ ಮನುಷ್ಯೋಪಸರ್ಗ ತಿರಿಕೋಪಸರ್ಗಮಚೇತನೋಪಸರ್ಗಮಂದಿಂತು ಚತುರ್ವಿಧ ಮಪ್ಪುಪಸರ್ಗಮುಮಂ ಪಸಿವುಂ ನೀರಟಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಪರೀಷಹಂಗಳುಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಅಯ್ಯಮಿಂದ್ರಿಯಂಗಳಂ ಗೆಲ್ಲು ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಂಗಳಂ ತೊಟಿದು ದ್ವಾದಶವಿಧಮಪ್ಪ ತಪದೋಳ್ ನೆಗಟ್ಟು ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನದಿಂ ಸಂನ್ಯಸನಂಗೆಯ್ದು ಕರ್ಮಕ್ರಯಂ ಗೆಯ್ದು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆವೋದ ಮತ್ತಂ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯೋಳ್ ಪುಟ್ಟಿದ ಮಹಾಪುರುಷರ್ಕಳ ಕಥೆಗಳಂ ಪೇಟ್ಟಲ್ಲಿ...”

ಈ ಕಥಾನಾಯಕರು ಮಹಾಪುರುಷರು. ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ಉಪಸರ್ಗ (ತಪೋವಿಘ್ನ)ಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿದವರು. ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮೊದಲಾದ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಬಗೆಯಾಗಿರುವ ಪರೀಷಹ(ತೊಂದರೆ)ಗಳನ್ನು ಸೈರಿಸಿ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದವರು. ಆರು ವಿಧದ ಬಾಹ್ಯತಪಸ್ಸನ್ನೂ ಆರು ಬಗೆಯ ಆಭ್ಯಂತರ ತಪಸ್ಸನ್ನೂ ಆಚರಿಸಿದವರು. ಇಂತಹ ತಪಸ್ಸಾರಾಧನೆಯೇ ತಪಸ್ವಿನ ಆರಾಧನೆ. ಜೈನಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ದೃಢವಾದ ವಿಶ್ವಾಸ-ಅಭಿರುಚಿಗಳನ್ನಿಡುವುದು ದರ್ಶನಾರಾಧನೆ. ಸಮ್ಯಗ್ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಮಾಡುವ ಸಾಧನೆ ಜ್ಞಾನಾರಾಧನೆ. ಪಂಚಮಹಾವ್ರತ, ಪಂಚಸಮಿತಿ, ತ್ರಿಗುಪ್ತಿಗಳನ್ನು ಭಾವಶುದ್ಧಿಯಿಂದ ನಡೆಸುವುದು ಚಾರಿತ್ರಾರಾಧನೆ. ಈ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ಆರಾಧನೆಗಳನ್ನೆಸಗಿದ ಮಹಾಪುರುಷರ ಕಥೆಗಳು ಇರುವುದರಿಂದ ‘ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ’ ಎಂಬುದು ಸಾರ್ಥಕವಾದ ಹೆಸರಾಗಿದೆ.

ಈ ಕನ್ನಡ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಥೆಯ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕಥಾಸಾರಸೂಚಿಯಾಗಿರುವ ಗಾಹೆಗಳು ಪ್ರಾಕೃತದಲ್ಲಿ ‘ಭಗವತೀ ಆರಾಧನಾ’ ಅಥವಾ ‘ಮೂಲಾರಾಧನಾ’ ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಬರುವ ‘ಕವಚ’ ಎಂಬ ಭಾಗದ ಗಂಜೀರಿಯಿಂದ ಗಂಜೀರಿಯ ವರೆಗಿನ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ಗಾಹೆಗಳೇ ಆಗಿವೆಯೆಂದು ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ.

ಕೃತಿಸ್ವರೂಪ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಕನ್ನಡದ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಗೆ ಮಹತ್ವವಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗದ್ಯ ಪದ್ಯ ಮಿಶ್ರವಾದ ಚಂಪೂಕಾವ್ಯ ರಚನೆ ಪಂಪನಿಗಿಂತ (೯೪೧) ಹಿಂದೆಯೇ ಇದ್ದಿತೆಂದು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಊಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ (೮೬೦) ಚಂಪು ಎಂಬ ಶಬ್ದದ ಉಲ್ಲೇಖವೇ ಇಲ್ಲ, ಚಂಪೂಕವಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ‘ಗದ್ಯಕಥೆ’ ಎಂಬ

ಕೃತಿರೂಪವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಅದು ಗದ್ಯ ಪದ್ಯ ಸಮಿಶ್ರವಾದುದೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದೆ (೧-೨೭). ಮುಂದೆ 'ಉದಯಾದಿತ್ಯಾಲಂಕಾರ'ದಲ್ಲಿ (೧೧೫೦) ಗದ್ಯ ಪದ್ಯ ಮಿಶ್ರಕಾವ್ಯವನ್ನು ಚಂಪುವೆಂದು ಹೇಳಿ

“ಕನ್ನಡದೊಳ್ ಚಂಪೂಕೃತಿ

ಸನ್ನುತ ತರ ವಚನಕಾವ್ಯಮೆನಿಕುಂ...” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ 'ವಚನಕಾವ್ಯ' ಎಂಬುದು ಗದ್ಯಕಥೆಯನ್ನೇ ಲಕ್ಷಿಸಿ ಹೇಳಿದಂತಿದೆ. 'ಗದ್ಯಕಥೆ' ಎಂಬ ರಚನಾ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂದೆಯೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಲಿತವಿತ್ತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಗದ್ಯವೇ ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದು ಪದ್ಯ ಸಂಖ್ಯೆ ಅತ್ಯಂತ ವಾಗಿ ಕಡಮೆಯಿದ್ದು ಕಥೆಯೇ ಪ್ರಧಾನವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಬಹುದು. ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ ಅಂತಹ 'ಗದ್ಯಕಥೆ'ಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದು ತಪ್ಪಲ್ಲ. 'ಚಾವುಂಡರಾಯ ಪುರಾಣ' ಕೂಡ, ಗದ್ಯಕಥೆಯೆಂದು ವಿದ್ವಾಂಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ದಿ. ಗೋವಿಂದ ಪೈಗಳು ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇತರರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಹುಂ ಗುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ (ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ - ಸಮಗ್ರ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ, ಸಂ. ೧, ಪುಟ ೫೮).

ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಕವಿಯ ಕಥನಕೌಶಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಸಹಜತೆ ಸರಳತೆಗಳೆರಡೂ ಎದ್ದುಕಾಣುವ ಇದರ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ಣನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲ್ಲ. ನೀತಿ-ತತ್ವ-ತಪಸ್ಸಾರ್ಥ-ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದೇ ಕವಿಯ ಉದ್ದೇಶ. ಈ ಕಥಾರಚನೆಯ ಒಂದೆರಡು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ದಾಟುವಾಗಲೇ ನಾವು ಹಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಘಟನೆಗಳ ಪರಿಚಯಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೇಗ ಬೇಗನೇ ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತೇವೆ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪಾತ್ರ ಸಂವಾದಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅವರು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆಯೇ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವರೋ ಎಂಬಂತೆ ನಾವು ಆ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಹತ್ತಿರದವರಾಗುತ್ತೇವೆ. ಕಥೆ ದೊಡ್ಡದಿರಲಿ ಚಿಕ್ಕದಿರಲಿ, ಅದರ ತಳಪಾಯ ಒಂದೇ ವಿಧ. ಕಥಾನಾಯಕನು ತಪೋಮಗ್ನನಾಗಿ ಪೂರ್ವ ವೈರಿಯೊಡ್ಡಿದ ಅಸಹ್ಯವೇದನೆಗಳನ್ನು ಶಾಂತಚಿತ್ತತೆಯಿಂದಲೇ ಅನುಭವಿಸಿ, ಸದ್ಗತಿ ಪಡೆಯುವುದು. ದೊಡ್ಡ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಪೂರ್ವಜನ್ಮಗಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯಪೂರ್ಣ ಕಥೆಗಳೂ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ.

ಜಿನದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದು ತಪಸ್ಸಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿ ಏಕವಿಹಾರಿಯಾದ ಯತಿಯು ಸಂಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ 'ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಖೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪತ್ತನ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಿ'ಗಳ ಉಲ್ಲೇಖ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಪರಿಭಾಷಕಗಳು. ಸ್ತ್ರೀ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾವಿಸುವಲ್ಲಿ 'ಅತ್ಯಂತ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿ ಹಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಂಗಳನೊಡೆಯೋಳ್' ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯ. 'ಅಂತವರ್ಗಳಿಷ್ಟವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆ', 'ಸುಖಸಂಕಥಾ ವಿನೋದದಿಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ' ಇತ್ಯಾದಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಮಾತುಗಳು ಎಲ್ಲ ಕಥೆಗಳಿಗೂ ಆಯಾ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅವು ಕಥೆಯ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕ್ಕಾಗಲೀ ಗತಿಗಾಗಲೀ ಬಾಧಕವಾಗಿಲ್ಲ.

ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಮೌಲ್ಯವುಳ್ಳವು ಕೆಲವಿವೆ. ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟಾರರ ಕಥೆ, ಬಾಣಾಶ್ವರಿಯ ಕಥೆ, ಚಲಾತಪುತ್ರನ ಕತೆ, ಗುರುದತ್ತ ಭಟಾರರ ಕಥೆ ಇವು ಅಂಥವು.

ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಟನೆ :

ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನ್ನು ಡಿ.ಎಲ್.ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ೧೯೩೧ರಲ್ಲಿ ಕರ್ಣಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ೧೯೪೯ರಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪರಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ವರ್ಷ ಸ್ವತಂತ್ರ ಗ್ರಂಥರೂಪವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಅದು ೧೯೫೫, ೬೫, ೭೦, ೭೨ ಎಂಬ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಪುನರಾವೃತ್ತಿ ಮುದ್ರಣಗಳಾಗಿವೆ. ೧೯೭೦ ರಲ್ಲಾದ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮುದ್ರಣದ ವೇಳೆಗೆ ಡಿ.ಎಲ್.ಎನ್. ಅವರು ಇದಕ್ಕೆ ಪೀಠಿಕೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಟಿಪ್ಪಣಿ, ಹರಿಷೇಣನ ಬೃಹತ್ಕಥಾಕೋಶದ ಕಥೆಗಳ ಸಾರಾಂಶ, ಕೆಲವು ಕಠಿನ ಪದಗಳ ಕೋಶ, ಜೈನ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಶಬ್ದಕೋಶ, ಉದ್ಭೂತ ಪದ್ಯಗಳ ಅಕಾರಾದಿ - ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಬರೆದು ಸೇರಿಸಿ, ಓದುಗರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕುರಿತಾದ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ಡಾ. ಆ.ನೇ. ಉಪಾಧ್ಯೆ ಅವರು 'ಹರಿಷೇಣನ ಬೃಹತ್ಕಥಾಕೋಶ'ದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನು ಕಾಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ರಂ.ಶ್ರೀ. ಮುಗಳಿ ಅವರ 'ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ', ಹಂಪನಾ ಅವರ 'ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ' ಮತ್ತು ಧವಳಶ್ರೀ ಅವರ 'ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ', ಆರ್. ಎಲ್. ಅನಂತರಾಮಯ್ಯನವರು ಬರೆದ 'ವಡ್ಡಾರಾಧನ ಕಥಾಲೋಕ' ಎಂಬ ಹೊಸಗನ್ನಡ ಕಥಾರೂಪ, ಕೆ. ನಾಗೇಂದ್ರಪ್ಪ ಅವರು ಬರೆದ 'ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕಥೆಗಳು', ಎಂ.ಎಂ. ಕಲಬುರ್ಗಿಯವರ 'ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ ಪರಿಸರದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ' ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕುರಿತಾದ ಭಾಗ, ಡಾ. ಕಡಬಡಿಯವರು ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕುರಿತು ಬರೆದ ಪಿ.ಎಚ್.ಡಿ. ಪ್ರಬಂಧ, ಐ.ಬಿ.ಎಚ್. ಪ್ರಕಾಶನದವರು ಪ್ರಕಾಶಕರಾಗಿದ್ದು ಮೂವರು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಬರೆದ ಪ್ರೌಢಲೇಖನಗಳುಳ್ಳ 'ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ', ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ 'ಸಮಗ್ರ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ'ಯ ದ್ವಿತೀಯ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕುರಿತ ಮೂವರ ಲೇಖನಗಳು - ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕುರಿತ ಬರವಣಿಗೆಗಳು ಬಹು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಓದುಗರಿಗೆ ಅವೆಲ್ಲವೂ (ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಬಿಡಿಲೇಖನಗಳು) ಈ ಕೃತಿಯ ಕುರಿತು ಒಂದೊಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಕೊಡುವವೇ ಆಗಿವೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಗ್ರಂಥಗಳು, ಲೇಖನಗಳು ಇದ್ದರೂ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು ಹೊರತರುವ ಗ್ರಂಥಕ್ಕೆ ಇತರ ಪ್ರಕಟನೆಗಳಿಗಿಲ್ಲದ ಮಹತ್ತ್ವವಿದೆ. ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಮೂಲವೂ ಇದೆ, ಜೊತೆಯಾಗಿ ಅನುವಾದವೂ ಇದೆ. ಕೇವಲ ಹಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯವುಳ್ಳವರಿಗೆ ಅವಗಾಹ್ಯವಾಗಿರುವ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ ಇಲ್ಲಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೂ ಓದಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಾಗಿದೆ. ಭಾಷಾ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನೂ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ಸ್ವಂತ

ಓದಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯಕವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಅನುಬಂಧದಲ್ಲಿ ಜೈನ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳ ಹಾಗೂ ಸಂಖ್ಯಾಪದಗಳ ಅರ್ಥವಿವರ, ಶಬ್ದಕೋಶಗಳಿರುವುದು ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೂಲಕ ಬರೆಯಿಸಿದವರು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನವರು. ಬರೆದುದನ್ನು ಪರಾಮರ್ಶಿಸಿದವರು ಅನುವಾದ ಸಮಿತಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ವಿದ್ವಾನ್ ಎನ್. ರಂಗನಾಥಶರ್ಮರು. ಇವರಿಗೆ ನನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಜನಮಂಗೀಕರಿಸುಗೆ ಪ್ರೊಸ

ತೆನೆ ಪ್ರೊಸಗನ್ನಡದ ಮೂಲಯುತ ವಡ್ಡಾರಾ

ಧನೆಯನುತುಂ ಕೇಶವನಿಂ

ಕನೀಯನಿಂ ರಚಿತಮೆಂಬುದೊಂದಾದರದಿಂ

ಟ. ಕೇಶವಭಟ್ಟ

ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ

ಪೀಠಿಕೆ

ನಮಃ ಶ್ರೀ ವರ್ಧಮಾನಾಯ ನಿರ್ಧೂತ ಕಲಿತಾತ್ಮನೇ

ಸಾಲೋಕಾನಾಂ ತ್ರಿಲೋಕಾನಾಂ ಯದ್ವಿದ್ಯಾ ದರ್ಪಣಾಯತೇ ||

ಶ್ರೀ ವೀರ ವರ್ಧಮಾನ ಭಟ್ಟಾರಕರ್ಗ ನಮಸ್ಕಾರಂಗೆಯ್ಯ ದೇವೋಪಸರ್ಗ ಮನುಷ್ಯೋಪಸರ್ಗ ತಿರಿಕೋಪಸರ್ಗಮಚೀತನೋಪಸರ್ಗಮೆಂದಿಂತು ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪವರ್ಧಮುಮಂ ಜಸಿಪ್ಪಂ ನೀರಬ್ಬಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಪರೀಷಪಂಗಳುಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಆಯ್ತುಮಿಂದ್ರಿಯಂಗಳಂ ಗೆಲ್ಪು ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗೃಹಂಗಳಂ ತೊಟ್ಟಿದು ದ್ವಾದಶವಿಧವಪ್ಪ ತಪದೋ ನೆಗಟ್ಟು ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನದಿಂ ಸಂನ್ಯಸನಂಗೆಯ್ಯ ಕರ್ಮಕ್ಷಯಂಗೆಯ್ಯ ಮೋಕ್ಷಕೈನ್ಯೋದ ಮತ್ತಂ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದ ಮಹಾಪುರುಷರ್ಕಳ ಕಥೆಗಳಂ ಜೇಟ್ಟಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಂ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಕಥೆಯಂ ಜೇಟ್ಟಿಂ.

ಶ್ರೀ ವರ್ಧಮಾನ ತೀರ್ಥಂಕರನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ. ಯಾವುದು ಅಲೋಕವೆನಿಸುವ ಆಕಾಶದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸ್ವರ್ಗ-ಮರ್ತ್ಯ-ಪಾತಾಳ ಎಂಬ ಮೂರು ಲೋಕಗಳ ಇರುವು - ಆಗು - ಹೋಗುಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡಿಯಂತಿರುವದೋ ಅಂತಹ ಕೇವಲಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕೂಡಿದವನು ಆತನು. ಫಾತಿ-ಅಫಾತಿ ಎಂಬ ವಿಭಾಗವುಳ್ಳ ಸಕಲ ಕರ್ಮಗಳೆಂಬ ಮಲವನ್ನು ತೊಳೆದವನು. ಸಂಪತ್ತು ತೇಜಸ್ಸುಗಳಿಂದ ಅನ್ವಿತನಾದವನು. ಶ್ರೀ ವೀರವರ್ಧಮಾನ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಮಹಾಪುರುಷರುಗಳ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುವೆನು. ಅವರು ದೇವ, ಮನುಷ್ಯ, ಮನುಷ್ಯೇತರ ಜೀವಿ, ಅಚೀತನ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯವುಗಳಿಂದ ಬರುವ ಉಪಸರ್ಗ (ತಪೋವಿಘ್ನ)ಗಳನ್ನು ಸೈರಿಸಿದವರು. ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ - ಮುಂತಾದ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಬಗೆಯ ಪರೀಷಪ (ತೊಂದರೆ)ಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿದವರು. ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಂಗಳನ್ನು ಜಯಿಸಿದವರು, ಬಾಹ್ಯ ಆಭ್ಯಂತರ (ಹೊರಗಿನ ಮತ್ತು ಒಳಗಿನ) ಎಂಬ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಹನ್ನೆರಡು ವಿಧದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾದವರು. ತಮ್ಮ ರೋಗಕ್ಕೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡದೆ ಆಹಾರವನ್ನೂ ಸೇವಿಸದೆ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲೇ ಅಚಲರಾಗಿದ್ದು ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು, ಫಾತಿ-ಅಫಾತಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋದವರು ಮತ್ತು ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿ ಎಂಬ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೇಲಿನ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದವರು. ಅಂತಹ ಮಹಾಪುರುಷರುಗಳ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುವಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು.

೧ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಕಥೆ

ಗಾವೆ || ಭಲ್ಲುಕ್ಕಿಯೇಣ ಗೆಚ್ಚು ಖಜ್ಜಂತೋ ಘೋರ ವೇದಗರೋಷ
ಆರಾಧಣಂ ಪವಣ್ಣೋ ರ್ನಾಣೇಣ ಆವಂತಿ ಸುಕುಮಾರೋ||

[ಭಲ್ಲುಕ್ಕಿಯೇಣ - ಮುನ್ನಿನ ಜನ್ಮಾಂತರದಲ್ಲಿಯೆ, ಪೆಣ್ಣರಿಯಿಂದ, ಗೆಚ್ಚು ಖಜ್ಜಂತೋ-
ಮೂಳುದಿವಸಂ ನಿರಂತರಮಿರುಳುಂ ಪಗಲುಂ ತಿನೆಪದುತಿದೋನಾಗಿಯುಂ, ಘೋರ ವೇದಗರೋಷ
- ಕದಿದಪ್ಪ ವೇದನೆಯಿಂದ ಬಟ್ಟಿದೋನಾಗಿಯುಂ, ಆರಾಧಣಂ - ಸಮ್ಯಗ್ವರ್ತನ ಜ್ಞಾನ
ಚಾರಿತ್ರಾತ್ಮಕಮಪ್ಪಾಧಾನೆಯಂ, ರ್ನಾಣೇಣ - ಉತ್ತಮ ಧ್ಯಾನದಿಂದ, ಆವಂತಿ ಸುಕುಮಾರೋ
- ಆವಂತಿಯೆಂಬ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ, ಪವಣ್ಣೋ - ಪೊರ್ದಿದೋಂ] ಅದಂತೆಂದೊಡೆ

ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ವತ್ಸೆಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಕೌಸಂಬಿಯೆಂಬುದು
ಪೊಂಬಲದನಾಳ್ವೊನೆಂಬಳನೆಂಬರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಮನೋಹರಿಯೆಂಬೊಳ್ ಜೆಸರ್ಗ ತಕ್ಕಂತೆ
ನೋಡಿದರೆಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಲಿಗೆ ಸೊಗಯಿಸುವಳ್ ಸತ್ಯಶೌಚಾಚಾರಂಗಳಂ ಕೂಡಿದೊಳ್ ಅತ್ಯಂತ ರೂಪ
ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿ ಹಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಂಗಳನೊಡೆಯಳಂತವರ್ಗಳಿಷ್ಟವಿಷಯ
ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆ ಮತ್ತು ಅರಸನ ಮಂತ್ರಿ ಸೋಮಶರಣೆಂಬೊನಾತನ ಭಾರ್ಯೆ
ಕಾಶ್ಯಪಿಯೆಂಬೊಳ್ - ಇರ್ವರ್ಗಂ ಮಕ್ಕಳಿಗೊಳಿತಿ ವಾಯುಭೂತಿಯೆಂಬವರ್ಗಳ್ ತಾಯ್
ತಂದೆವಿರ ಕೇಳಿಯಂ ಗೆಯ್ಯದಾ ವೇದಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳನೋದದೆ ತಂದೆ ಪಡೆದ
ಕಸವರಮಂ ಬಿಯುಗೆಯ್ಯುತ್ತೂ ಸಪ್ತವ್ಯಸನಾಭಿಭೂತರಾಗಿ ನೆಗುಟ್ಟಿರೆಯಿರೆ ಪಲಕಾಲದಿಂದ ತಂದೆ

[ಅವಂತಿ ಸುಕುಮಾರ ಎಂತಲೂ ಹೆಸರುಳ್ಳ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಹಿಂದಿನ
ಜನ್ಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿಗೆಯಾಗಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣನರಿ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಮೂರುದಿವಸ ಇರುಳೂ ಹಗಲೂ
ಕಚ್ಚಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಕಠಿಣವಾದ ನೋವಿನಿಂದ ಸತ್ತವನಾದರೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದ
ಅವನು ಸಮ್ಯಗ್ವರ್ತನ ಸಮ್ಯಕ್ ಜ್ಞಾನ ಸಮ್ಯಕ್ ಚಾರಿತ್ರ ಎಂಬ ರತ್ನತ್ರಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ
ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದನು.] ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ - ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ
ವತ್ಸೆ ಎಂಬ ನಾಡಿದ್ದಿತು. ಆ ನಾಡಿನ ಪಟ್ಟಣ ಕೌಸಂಬಿ. ಅದನ್ನು ಅತಿಬಳನೆಂಬ ಅರಸನು
ಅಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯ ಹೆಸರು ಮನೋಹರಿ. ಆಕೆ ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ
ನೋಡಿದವರೆಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಚೆಲುವೆಯಾಗಿದ್ದಳು. ಸತ್ಯ-ಶುಚಿತ್ತ-ಸದಾಚಾರಗಳಿಂದ
ಕೂಡಿದ್ದಳು, ಅತ್ಯಂತ ರೂಪ - ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದಲೂ ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಕಾಂತಿ, ಹಾವ,
ಭಾವ, ವಿಲಾಸ, ವಿಭ್ರಮಗಳನ್ನು ಉಳ್ಳವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅಂತು ಅವರಿಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ
ವಿಷಯದ ಸುವಿಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಆ ಅರಸನ ಮಂತ್ರಿ ಸೋಮಶರ್ಮನು.
ಆತನ ಹೆಂಡತಿ ಕಾಶ್ಯಪಿಯೆಂಬವಳು. ಈ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ವಾಯುಭೂತಿ ಎಂಬಿಬ್ಬರು
ಮಕ್ಕಳು. ಇವರು ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಮಾತನ್ನೇ ಕೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ವೇದ ಮುಂತಾದ ಯಾವ
ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಓದಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ವೆಚ್ಚಮಾಡುತ್ತ ಬೇಟೆ,
ಜೂಜು, ಮಾಂಸಸೇವನೆ, ಮದ್ಯಪಾನ, ವೇಶ್ಯಾಗಮನ, ಕಳ್ಳತನ, ದುರ್ವಾರ್ತೆ - ಎಂಬ
ಎಳು ಬಗೆಯ ಕೆಟ್ಟ ಚಟಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಹಲವು ಕಾಲ

ಕಲೆದೊಡೆ ಸೋಮಶರ್ಮಗೆ ಮಕ್ಕಳೊಳಿಲ್ಲದರಸಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೊಳರೆಂದು ಪೇಚ್ಚೊಡವರ್ಗ ಬಲೆಯಟ್ಟವರಿಸಿ ಮಜ್ಜನದೊಳ್ ಮಿಸಿಸಿ ಉಡಿಸಿ ತುಡಿಸಿಯೂಡಿ ತಂಬುಲಂಗೊಟ್ಟುಬೈಗಂಬದಿರಿ ಮೆಂದು ನುಡಿದವರ್ಗಳ ದುಃಖಮಹಾಪೀನ ಬೀದಿಂಗೆ ಪೋಗಲ್ವೇಬ್ಬ ಕೆಲವು ದಿವಸದಿಂ ಬಲೆಯಟ್ಟ ವರಿಸಿ ನೀವಾ ಪೋದುಗಳಂ ಬಲ್ಲಿರೆಂದಿವರುಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡವರ್ಗ್ ತಲೆಯಂ ಬಾಗಿ ಮಜುಮಾತುಗುಡದೆ ಕಣ್ಣ ನೀರಂ ತೀವಿ ನೆಲನಂ ಬರೆಯುತ್ತಿರೆ ಸಭೆಯೊಳಿರ್ದವರ್ಗಳಿಲ್ಲ - ಇವರ್ ಮೂರ್ಖರೇನುವೋದುಗಳನಲೆಯರ್ ಸಪ್ತವ್ಯಸನಾಭಿಭೂತರೆಂದರಸಂಗೆ ಪೇಚ್ಚೊಡರಸನವರ್ಗನಟ್ಟ ಕಳೆದವರ ದಾಯಿಗಂ ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳುಂ ಬಲ್ಲೊಗಂ ಮಂತ್ರಿಪದವಿಯಂ ಬಾಲುಮಂ ಪ್ರತಿವತ್ತಿಯುಮಂ ಕೊಟ್ಟುದಂ ಕೇಳಿವರುಮುಬೈಗಂಬಟ್ಟು ವೈರಾಗ್ಯವದಾಖರಾಗಿ ಕಪ್ಪಡಮುಟ್ಟು ಬೈಕಂದಿರಿನ್ನಪ್ಪೊಡವೋದುವಮೆಂದು ತಾಯ್ಗೆ ನುಡಿದೊಡತಪ್ಪೊಡೆ ಮಕ್ಕಳಿರಾ ಮಗಧೆಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ರಾಜಗೃಹಮೆಂಬುದು ಪೊಲಲದನಾಳೊಂ ಸುಬಲನೆಂಬರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಸುಪ್ತಭೆಯೆಂಬೊಳವರ್ಗ ಮಂತ್ರಿಯಮ್ಬಣ್ಣ ಸೂರಮುತನೆಂಬೊ ಎಲ್ಲಾ ಓದುಗಳುಮಂ ಬಲ್ಲೊಣತಂ ನಿಮ್ಮನೋಡಿಸಿ ಯೋಗ್ಯರಂ ಮಾಡುವಂತಿರೆ ನಿರೂಪಿಸಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಯೋಲೆಯಂ ಬರೆಯಿಸಿ

ಕಳೆಯಿತು. ತಂದೆ ಸೋಮಶರ್ಮನು ತೀರಿಹೋದನು. ಅತಿಬಳ ಮಹಾರಾಜನು ಸೋಮಶರ್ಮನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು ; ಇದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿದು, ಒಡನೆ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಬರಿಸಿದನು. ಅವರಿಗೆ ಪೂರ್ಣಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಿ, ಬಟ್ಟೆಯುಡಿಸಿ, ತಕ್ಕ ಭೂಷಣಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ, ಊಟಮಾಡಿಸಿದನು, ತಾಂಬೂಲ ಕೊಟ್ಟು 'ನೀವು ದುಃಖ ಪಡದಿರಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರ ವ್ಯಸನವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ ರಾಜನು ಪುನಃ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಬರಮಾಡಿದನು. "ನೀವು ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲಿರಿ?" ಎಂದು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವರು ತಲೆಬಗ್ಗಿಸಿದರು ; ಪ್ರಶ್ನಾತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ತುಂಬಿ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕಾಲ ಬೆರಳಿನಿಂದ ಗೀರತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ರಾಜನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದರು - "ಇವರು ತಿಳಿಗೇಡಿಗಳು. ವಿದ್ಯೆಗಳೇನನ್ನೂ ತಿಳಿಯರು. ಸಪ್ತವ್ಯಸನಗಳ ಬಾಧೆಗೆ ಒಳಗಾದವರು" ಆಗ ರಾಜನು ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಅವರ ದಾಯಾದಿಯಾಗಿದ್ದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದವನಾದ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಮಂತ್ರಿ ಪದವಿಯನ್ನೂ ಜೀವಿಕೆಯನ್ನೂ ಗೌರವವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟನು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ವಾಯುಭೂತಿ ಇಬ್ಬರೂ ಕೇಳಿ ವ್ಯಸನಪಟ್ಟರು. ಅವರು ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದ ಹರಕು ಬಟ್ಟೆಯನ್ನುಟ್ಟು, ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡಾದರೂ ಇನ್ನಾದರೂ ಓದೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಗ ಕಾಶ್ಯಪಿ ಅವರೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು - "ಮಕ್ಕಳೇ, ಮಗಧೆ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ರಾಜಗೃಹ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಸುಬಲನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿರುವನು. ಅವರ ರಾಣಿ ಸುಪ್ರಭೆ. ಅವರಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿರುವ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರ ನನ್ನಣ್ಣ. ಅವನು ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಬಲ್ಲವನು. ಆತನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಓದಿಸಿ ಯೋಗ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿ ತಿಳಿಸಿ ಪತ್ರ ಬರೆಯಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮಾವನ ಬಳಿಯಿದ್ದು ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯಿರಿ".

ನಿಮ್ಮ ಕಯ್ಯೊಳಟ್ಟದಪೆಂ ನೀಮುಂ ಪೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮಾವನ ಪಕ್ಕದೊಳೋದಿಮೆಂದೋಲೆಯಂ ಬರೆಯಿಸಿ ಕೊಟ್ಟೊಡವರ್ಗಲುಂ ತಾಯಂ ಬೀಳೊಂದು ಕತಿಪಯ ದಿವಸಂಗಳಿಂ ರಾಜಗೃಹಮನೆಯ್ನು ಸೂರ್ಮಿತನ ಮನೆಯಂ ಬೆಸಗೊಂಡು ಪೋಗಿ ಕಂಡೋಲೆಯನಿಕ್ಕಿದೊಡೆ ಸೂರ್ಮಿತನಲ್ಲಿ ಬಂದಿರಾರೋಲೆಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ - ಕೌಸಂಬಿಯಂ ಬಂದವು ನಿಮ್ಮ ತಂಗೆಯಪ್ಪ ಕಾಶ್ಯಪಿಯುಟ್ಟದೊಲೆಯೆಂದೊಡೋಲೆಯಂ ಬಾಜಿಸಿ ನೋಡಿ ಸೋಮಶರ್ಮ ಕಳೆದುದುಮಂ ಮಂತ್ರಿಪದವಿ ಪೆಜರ್ಗಾದುದುಮಂ ಮಕ್ಕಳ್ ಸಪ್ತಸನಾಭಿಭೂತಾರಾಗಿ ಬಾಚೆಂ ಕೆಟ್ಟುದುಮಂ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರುಂ ಬುದ್ಧಿಯೊಡೆಯರುಂ ಯೋಗ್ಯರುಮಪ್ಪಂತು ಮಾಡಿಮೆಂದು ಮಕ್ಕಳಂ ತನಗೆ ನಿರೂಪಿಸಿಯುಟ್ಟದುದುಮನಂತಿವೆಲ್ಲಂ ಬಾಜಿಸಿ ನೋಡಿ-ಇವಂದಿಗ್ಗೆ ಪಸರಂಗೊಟ್ಟಿನಪ್ಪೊಡೆ ಮುನ್ನಿನಂತುರ್ಕ ಕಿಡುವರೆಂದು ಮನದ ಬಗದಗ್ಗಿಭೂತಿ ವಾಯುಭೂತಿಗಳ್ಳಂತೆಂದಂ - ಕಾಶ್ಯಪಿಯೆಂಬೊಳಿನಗೆ ತಂಗೆಯಲ್ಲ ಸೋಮಶರ್ಮನೆಂಬೊಂ ಮಯ್ಯನನುಮಿಲ್ಲ ಸೂರ್ಮಿತನೇಂಬ ಪೆಸರೆನಗುಂಟು ನಿಮ್ಮ ಮಾವನಪ್ಪ ಸೂರ್ಮಿತನಲ್ಲೆನೆಂದವರ್ಗ್ಗೆ ನುಡಿದುಂ ಮತ್ತಮಂತೆಂದಂ ನೀಮಾರ್ಗಾರಾದೊಡಮೇಂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿಯೋದಂ ಕಲ್ಪಮೆಂಬಲ್ಪಿಯೊಳ್ ಬಂದಿರಪ್ಪೊಡೆ ಬೈಕಂದಿರಿದು ಕಪ್ಪದಮುಟ್ಟುರುಳುಂ ಪಗಲುಮಲಸದೆ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂದೋದಲಾಪ್ಪೊಡೆ ನಿಮ್ಮನೋದಿಸಲಕ್ಕುಮೆಂದೊಡವರ್ಗಲುಮಿಂ ದಯೆಗೆಯ್ಯುಂ ಮಾಪ್ಪಸಾದಮೆಂದು ಪೊಡೆಮುಟ್ಟು

ಹೀಗೆಂದು ಆಕೆ ಪತ್ರ ಬರೆಸಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ತಾಯಿಯನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಂಡರು. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಗೃಹಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಪತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಆಗ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು “ನೀವು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿರಿ ? ಯಾರ ಪತ್ರವಿದು ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಇವರು “ನಾವು ಕೌಸಂಬಿಯಿಂದ ಬಂದೆವು. ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ತಂಗಿ ಕಾಶ್ಯಪಿ ಕಳುಹಿಸಿದಳು” ಎಂದರು. ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿ ನೋಡಿದನು. ಸೋಮಶರ್ಮನು ತೀರಿಯೋದುದು, ಮಂತ್ರಿಪದವಿ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಆದುದು, ಮಕ್ಕಳು ಕೆಟ್ಟ ಚಟಗಳಿಗೆ ಬಲಿಬಿದ್ದು ಜೀವನೋಪಾಯವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡುದು, ಇವರನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರೂ ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ ಯೋಗ್ಯರೂ ಆಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕಾಶ್ಯಪಿ ಕಳುಹಿಸಿದುದು ಹೀಗೆ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಓದಿ ನೋಡಿದನು. ನಾನು ಇವರಿಗೆ ಸಲಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೆನಾದರೆ ಇವರು ಹಿಂದಿನಂತೆ ಗರ್ವಿಷ್ಠರಾಗಿ ಹಾಳಾಗುವರು - ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸಿದನು. ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ವಾಯುಭೂತಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆಂದನು - “ನನಗೆ ಕಾಶ್ಯಪಿ ಎಂಬ ತಂಗಿಯಿಲ್ಲ. ಸೋಮಶರ್ಮ ಎಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳ ಭಾವಮೈದುನನೂ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನೆಂಬ ಹೆಸರಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಾವನಾಗಿರುವ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರ ನಾನಲ್ಲ”. ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆಂದನು - “ನೀವು ಯಾರ ಮಕ್ಕಳಾದರೇನು ? ಯಾರಾದರೇನು ? ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿವ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೀರಾದರೆ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಭಿಕ್ಷಾಟನೆ ಮಾಡಿ ಹರಕುಬಟ್ಟೆಯುಟ್ಟು ಇರುಳೂ ಹಗಲೂ ಆಲಸ್ಯಗೊಳ್ಳದೆ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಕಲಿಯಲು ನೀವು ಸಾಧ್ಯತೆಯುಳ್ಳವರಾದರೆ ನಿಮಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸಬಹುದು”. ಆಗ ಅವರು “ಇನ್ನು ದಯೆಮಾಡಿ. ಅನುಗ್ರಹವಿದು” ಎಂದು ನುಡಿದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿದರು.

ಹರ್ಷಚಿತ್ತರಾಗಿ ಒಳ್ಳಿತಪ್ಪ ದಿವಸ ವಾರ ವಿದ್ಯಾನ್ಯತ್ವದಂದು ತಮ್ಮನುಕೂಲದೊಳೋಜಗ್ಗೇಜಗಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ವಿದ್ಯಾಪ್ರಾರಂಭಂಗಯ್ದರ್ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನುಮವರನಿರುಳುಂ ಪಗಲುಂ ನಿರಂತರಂ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂದೋದಿಸಿ ಏಳೆಂಟು ಮರುಪದಿಂದೋಳಗೆ ನಾಲ್ಕು ವೇದಮುಮಾಳಂಗಮುಂ ಪದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳುಂ ಮೀಮಾಂಸಾ ನ್ಯಾಯವಿಸ್ತರಂ ವ್ಯಾಕರಣಂ ಪ್ರಮಾಣಂ ಭಂದಮಲಂಕಾರಂ ನಿಘಂಟು ಕಾವ್ಯನಾಟಕಂಗಳುಂ ಚಾಣಕ್ಯಂ ಸಾಮುದ್ರಿಕಂ ಶಾಲಿಹೋತ್ರಂ ಪಾಳಕಾವ್ಯಂ ಹಾನಿತಂ ಚರಕಮಶ್ವಿನೀಮತಂ ಬಾಹಲಂ ಸುಸ್ತುತಂ ಕ್ಷಾರಪಾನೀಯಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ನರವೈದ್ಯಂಗಳುಂ ಜ್ಯೋತಿಷಂ ಮಂತ್ರವಾದಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೆಲ್ಲಮುಂ ನೆಜೆಯೆ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಯೋಗ್ಯರ್ ಮಾಡಿದೊಡವರ್ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಸಾದದಿಂದೆಲ್ಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರಮಂ ಕಲ್ಪಿ ಪಂಡಿತರೆಮಾದೆಮಂದಾದಮಾನು ಮೊಸೆದುಮಿನ್ನಮ್ಮ ನಾಲ್ಕು ಪೊಡೆಪಮೆಂದೋಜಗ್ಗೇಜಗಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ಬೀಳೊಂಡಾಗೋಜರೆಂದರ್ - ನೀಮಮ್ಮ ತಂಗಿಯ ಮಕ್ಕಳಿರ್ ಸೋದರಳಿಯಂದಿರಪ್ಪಿರ್ ನಿಮಗಾಂ ಪಸರಂಗೊಟ್ಟಿನಿಲ್ಲೇಕೆಂದೊಡೆ ಮುನ್ನಿನಂತೆ ತಂದೆಯಲ್ಲಿಯುರ್ಕ್ಕಿ ಕೆಟ್ಟುಂಟಿರಿಯುಮೆತ್ತಾನುಮುರ್ಕ್ಕಿ ಕಿಡುವಿರೆಂದಾಂ ನಿಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯರಂ

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು. ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನ ವಿದ್ಯಾರಂಭಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ನಕ್ಷತ್ರದಂದು ತಮಗೆ ಅನುಕೂಲವೆನಿಸಿದಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ ಅವರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಅವರನ್ನು ಇರುಳೂ ಹಗಲೂ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಓದಿಸಿದನು. ಏಳೆಂಟು ವರ್ಷಗಳೊಳಗೆ ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳನ್ನೂ ವೇದದ ಆರು ಅಂಗಗಳಾದ ಶಿಕ್ಷಾ, ಕಲ್ಪ, ವ್ಯಾಕರಣ, ನಿರುಕ್ತ, ಭಂದಸ್ಸು, ಜ್ಯೋತಿಷಗಳನ್ನೂ ಹದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕಲಿಸಿದನು. ಮೀಮಾಂಸೆ, ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರ, ವ್ಯಾಕರಣ, ಪ್ರಮಾಣ, ಭಂದಸ್ಸು, ಅಲಂಕಾರ ಶಾಸ್ತ್ರ, ಶಬ್ದಕೋಶ, ಕಾವ್ಯ ನಾಟಕಗಳು, ಕೌಟಿಲ್ಯನ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ, ಸಾಮುದ್ರಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರ, ಶಾಲಿಹೋತ್ರ ಋಷಿಯ ಅಶ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಪಾಳಕಾವ್ಯ ಋಷಿ ಪ್ರಣೀತವಾದ ಗಜಶಾಸ್ತ್ರ, ಹಾನಿತ ಎಂಬ ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ, ಚರಕ ಅಶ್ವಿನೀ ಮತ ಎಂಬ ವೈದ್ಯಗ್ರಂಥಗಳು, ವಾಗ್ಭಟನ ಅಷ್ಟಾಂಗ ಹೃದಯ, ಸುಶ್ರುತಗ್ರಂಥ, ಬಿಡುಲವಣ ಅಥವಾ ಕೃಷ್ಣಲವಣದ ಪಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವೈದ್ಯ ಮುಂತಾದ ಮನುಷ್ಯ ವೈದ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕಲಿಸಿದನು. ಜ್ಯೋತಿಷ, ಮಂತ್ರವಾದ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಲಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಯೋಗ್ಯರಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. “ತಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನಾವು ಎಲ್ಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ವಿದ್ವಾಂಸರಾದೆವು” ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿ ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. “ಇನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ನಾಡಿಗೆ ತೆರಳುವೆವು” ಎಂದು ಗುರುಗಳಿಗೆರಗಿ, ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ, ಹೋಗಲು ಹೊರಟರು. ಆಗ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಹೀಗೆಂದನು - “ನೀವು ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ಮಕ್ಕಳು. ನನಗೆ ಸೋದರ ಅಳಿಯಂದಿರಾಗಿರುವಿರಿ. ನಿಮಗೆ ನಾನು ಸಲುಗೆಯನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ನೀವು ಹಿಂದೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಕೊಟ್ಟ ಸಲುಗೆಯಿಂದ ಉನ್ನತ್ತರಾಗಿ ಕೆಟ್ಟುಹೋದಿರಿ. ಇಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸೊಕ್ಕಿ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುವಿರೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಯೋಗ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶದ ಕಾರಣದಿಂದ ಸಲುಗೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ನೀವು ಸಿಟ್ಟಾಗಬಾರದು. ನನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ”.

ಮಾಡುವ ಕಾರಣವಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಪರಸಂಗೊಚ್ಚಿನಿಲ್ಲಿದ್ದಕ್ಕೆ ಮುಳಿಯದಿರಿಂ ಕ್ರಮಿಯಿಸಿಮೆಂದುಡಲುಂ ಪಡಲುಂ ಸಂಬಳಮುಮಂ ಕೊಟ್ಟು ಕಟಿಪಿಡಾಗಳ್ - ಪಿರಿಯಾತನಗ್ಗಿಭೂತಿಯೆಂಬೊಂ ಮಾವನೆಮಗೆ ಪರಸಂಗುದವಿವರಮುಂ ಯೋಗ್ಯರಂ ಮಾಡಿದನೆಂದುಪಕಾರಮಂ ಮನವೆ ಬಗೆದಾದಮಾನುಂ ಸಂತೋಷಂಬಟ್ಟುಂ ಕಿಟಿಯಾತಂ ಪಾಯುಭೂತಿ ಸೂರ್ಮಿಪುತ್ರಂ ಗೆಯ್ಯದಲ್ಲಮಪಕಾರಮೆಂದು ಬಗೆದೆಂದಪ್ಪೊಡಮೆಮ್ಮ ಮಾವಂ ಬೈಕಂದಿರಿದು ತಂದ ಕೂಟಿ ನೆರಮಣ್ಣೆಯನಕ್ಕಪ್ಪನಕ್ಕೆ ಕಟಿಯನಕ್ಕಂದಪ್ಪೊಡಮಿಕ್ಕಿಯುಮೆಚ್ಚಿಯಿಸಿಯುಮೆಚ್ಚಿಯಂ ಕೆಚ್ಚಿಗೆವೋಗಿ ಮೀವಾಗಳ್ ತಲೆಯಂ ಪೂಸಲೆಣ್ಣೆಯನಪ್ಪೊಡಮೆಚ್ಚಿಯಿಸಿಯೆಚ್ಚಿಯಂ ತಾಂ ದಿವ್ಯಮುಷ್ಣಾಪಾರಂಗಳುಂ ದೆವದದವನಕ್ಕಂ ಪಲಂಬರ್ ನಂಟಕ್ಕಳುಂ ಅಕ್ಕಳುಂ ಬೆರಸುಣ್ಣುಂ ಪರ್ವದಿವಸದೊಳಪ್ಪೊಡಮೆಂದಾನುಮಿವರ್ಗುಣಲಿಕ್ಕಿಮೆಂದಲೆಯಂ ಪಂಚಮಹಾಪಾಪಕನೆಮನೇಚ್ಚಿಂಟು ವರುಷಂಬರಂ ಪಗೆವರಂ ಬಗೆಮತೆ ದಂಡಿಸಿದನೆಂದು ಮನದೊಳ್ ಮುಳಿಸಂ ಭಾವಿಸಿ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಪೋದನ್ ಅಂತಿವರಂ ಪೋಗಿ ಕಟಪಯ ದಿವಸಗಳಿಂ ಕೌಶಂಬಿಯನೆಯ್ತು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕು ತಾಯಂ ಕಂಡು ತುಲೆಲ್ಯೆಯ್ತು ಪಂಡಿತರಾಗಿ ಬಂದುದಂ ಪೇಟ್ಟು ಮಿಂದುದು ವಿಶ್ರಮಿಸಿಯೊಳ್ತಪ್ಪ ದಿವಸವಾರ ನಕ್ಷತ್ರದೊಳೆಂಬಲ ಮಹಾರಾಜನಂ ಕಂಡಿವರಂ ಬೇಚ್ಚಿಬೇಜುಪಶ್ಚೋಕಿಸಿ ಕ್ರಿಯಾಕಾರಕಸಂಬಂಧದಿಂದಂ ವಜ್ರಾಸಿಸಿ ತಮ್ಮ

ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ವಸ್ತ್ರ ಅಭರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯನಾದ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಎಂಬುವನು “ಮಾವನು ನಮಗೆ ಸಲಿಗೆ ಕೊಡದೆ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಯೋಗ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನು” - ಎಂದು ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು. ಕಿರಿಯವನಾದ ವಾಯುಭೂತಿ ತಮಗೆ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಮಾಡಿದುದೆಲ್ಲವೂ ಅಪಕಾರವೆಂದೇ ಬಗೆದನು. “ನಾವು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ಆಲೆದಾಡಿ ತಂದ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಲು ಎಣ್ಣೆಯನ್ನಾಗಲೀ ಉಪ್ಪನ್ನಾಗಲೀ ಮಜ್ಜೆಗಿಯನ್ನಾಗಲೀ ನಮ್ಮ ಮಾವ ನಮಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಕೊಡಲೂ ಇಲ್ಲ, ಕೊಡಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ, ಕೆರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಲೆಗೆ ಹಚ್ಚಲು ಎಣ್ಣೆಯನ್ನಾದರೂ ಹೊಯಿಸಿದವನಲ್ಲ, ತಾನಾದರೋ ದಿವ್ಯವಾದ ಆಹಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಹಲವರು ನಂಟರನ್ನೂ ಆಳುಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಿಕೊಂಡು ಉಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೆಚ್ಚಿದ ದಿವಸದಲ್ಲಾದರೂ ‘ಇವರಿಗೆ ಊಟ ಹಾಕಿ’ ಎಂದು ಎಂದಾದರೂ ಇವನು ಹೇಳಿದವನಲ್ಲ, ಇವನು ಪಂಚಮಹಾಪಾಪ ಮಾಡಿದವನು. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಎಳೆಂಟು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಶತ್ರುಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿದಂತೆ ದಂಡಿಸಿದ್ದಾನೆ” - ಹೀಗೆ ವಾಯುಭೂತಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರೋಧಭಾವವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಅಂತು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹೋಗಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೌಶಂಬಿಗೆ ಬಂದರು. ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೊಕ್ಕು ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಂಡು ವಂದಿಸಿದರು. ತಾವು ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿ ಬಂದುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಸ್ನಾನಮಾಡಿ, ಊಟಮಾಡಿ, ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನ ವಾರ ನಕ್ಷತ್ರ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಆತಿಬಲ ಮಹಾರಾಜನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಸ್ತುತಿ ರಚನೆ ಮಾಡಿದರು. ಅವನ್ನು ಕ್ರಿಯ - ಕಾರಕಗಳ ಸಂಬಂಧಪೂರ್ವಕ ವ್ಯಾಕರಣಶುದ್ಧವಾಗಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಿ, ತಮ್ಮ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು

ಪಂಡಿತಿಕೆಯನಪಿಜೊಡೆ ಸಭೆಯೊಳಿದ ಪಂಡಿತಜನಮೆಲ್ಲಂ ಮೆಚ್ಚಿ ಬಿಚ್ಚಿಸಿ ಪೊಗಬೊಡ್ಡರಸಂ ಸಂತುಷ್ಟಚಿತ್ತನಾಗಿ ಒಸೆದು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಮಂತ್ರಿಪದಮಂ ಬಾಬುಮಂ ಕೈಕೊಳ್ಳಿಮೆಂದು ಕೊಟ್ಟೊಡೆ ಮಹಾಪ್ರಸಾದಮೆಂದೆಳಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ಕೈಕೊಂಡು ಸುಖದೊಳ್ ಬಾಬುತ್ತು ಪಲಂಬರ್ ಪಂಡಿತಕ್ಕೊಲ್ಲದುಗಳಂ ವಜ್ರಾಣಿಸುತ್ತು ಲೋಕದೊಳರಮನೆಯೊಳಂ ಪೊಜ್ಜರಾಗಿ ಸುಖಸಂಕಥಾ ವಿನೋದದಿಂ ಕಾಲಂ ಸಲಿ ಮತ್ತಿತ್ತ ರಾಜಗೃಹದೊಳ್ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ತಂ ಸುಬಲ ಮಹಾರಾಜನ ತೊಟ್ಟನರ್ಘ್ಯಮಪ್ಪ ಮಾಣಿಕೈದುಂಗುರಮಂ ಕಳೆದು ತನಗೆ ತುಡಲೆಂದು ಕೊಟ್ಟೊಡೊಂದು ದಿವಸಂ ಸಂಜೆವಾರಿಸಲೆಂದು ಪೋದಲ್ಲಿ ಆದಿತೈಗಿದಿರಂ ನೀರಂ ಸೂಸುವಾಗಳ್ ಬೆರಲಿಂದಮುರ್ಚಿ ನೀರ್ವರಸು ಸೂಸಿ ತಾವರೆಯೊಳುಂಗುರಂ ಬಿಟ್ಟತ್ತು ತಾನುಂ ನೋಡದೆ ಬಗೆಯದೆ ಕೆಮ್ಮನೆ ಕಿವಿಂದರಮಂ ಪೋಗಿ ಕೈಯಂ ನೋಡಿ ಬೆರಲುಂಗುರಮಂ ಕಾಣದೆಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟತ್ತೆಂದು ಪ್ರಮಾಣಮುಳಿಯದೆ ಮಲ್ತಲಂ ಮುಳುಗುತ್ತಂಜಿ ದೆಸೆಗಳಂ ನೋಲ್ಪನ್ನೆಗಂ ದೂರಾಂತರದೊಳರ್ಪ್ಪ ಸುಧರಣೆಂಬಾಚಾರ್ಯರಂ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಿಗಳಂ ಕಂಡಿವರೇನಾಮುಂ ಬಲ್ಲೊರಪೊಡೆ ಬೆಸಗೊಂದು ನೋಟನೆಂದು ಪೋಗಿ ಭಿಚ್ಚಾರರಂ ಕಂಡು ಪಕ್ಕದೊಳಿರ್ವಾಗಳ್ ಈತಂ ಭವನಂದೆಜೆದು- ಏನಯ್ಯ ಅರಸರ ವಾರಕದ ಮಾಣಿಕೈದುಂಗುರಮಂ ಕಿಡಿಸಿ ಬಂದಿರೆ ಎಂದಾಗಲೆಳಿ ಪೊಡವಟ್ಟಂತೆವರೊಳರೆ ಎಂದು

ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಆಗ ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲರೂ ಮೆಚ್ಚಿ ಹಿರಿದಾಗಿ ಹೊಗಳಿದರು. ರಾಜನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಪ್ರೀತಿ ತಾಳಿದನು. “ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಮಂತ್ರಿಸ್ಥಾನವನ್ನೂ ಜೀವಿಕೆಯನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ” - ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ‘ದೊಡ್ಡ ಅನುಗ್ರಹವಿದು’ - ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವರು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ರಾಜನಿತ್ತುದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳುತ್ತ, ಅವರು ಹಲವಾರು ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ವಿವರಣೆ ಮಾಡುತ್ತ ಲೋಕದಲ್ಲಿಯೂ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಪೂಜ್ಯರಾದರು. ಸುಖಸಂಕಥಾ ವಿನೋದದಿಂದ ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇತ್ತ ರಾಜಗೃಹದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನಿಗೆ ಸುಬಲ ಮಹಾರಾಜನು ತಾನು ತೊಟ್ಟ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಮಾಣಿಕೈದ ಉಂಗುರವನ್ನು ತೆಗೆದು, ಒಮ್ಮೆ ತೊಡಲು ಕೊಟ್ಟನು. ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಒಂದುದಿವಸ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದ ಅರ್ಘ್ಯಕೊಡಲು ಹೋದನು. ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಅಭಿಮುಖವಾಗಿ ಅರ್ಘ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಆ ಉಂಗುರ ಅವನ ಬೆರಳಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಅರ್ಘ್ಯದ ನೀರಿನೊಂದಿಗೆ ತಾವರೆಯ ಕಿರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತು. ಅವನು ಅದನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ, ಭಾವಿಸಲಿಲ್ಲ, ಸುಮ್ಮನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋದನು. ಕೈಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಬೆರಳಿನ ಉಂಗುರವನ್ನು ಕಾಣದೆ, ಎಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋಯಿತೋ ಎಂದುಕೊಂಡನು. ಅದು ಕಾಣೆಯಾಗಲು ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ, ಬಹಳ ವ್ಯಥೆಪಟ್ಟನು. ಭಯಗೊಂಡವನಾಗಿ ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಹಾಗೆ ನೋಡುವಾಗ ದೂರದ ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ಸುಧರ್ಮರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರನ್ನು ಕಂಡನು. “ಇವರು ಏನಾದರೂ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ, ಕೇಳಿ ನೋಡುವೆನು” ಎಂದು ಹೋಗಿ ಆ ಮುನಿಗಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇದ್ದನು. ಆಗ ಸುಧರ್ಮಾಚಾರ್ಯರು ಈತನು ಭವ್ಯ, ಧರ್ಮ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಲು ಅರ್ಹನೆಂದು ತಿಳಿದು ಏನಯ್ಯಾ ಅರಸರು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಕೊಟ್ಟ ಮಾಣಿಕೈದ ಉಂಗುರವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರೇ ? - ಎಂದರು. ಆಗ

ಪೊಗಬ್ಬೆದ್ದಿಂತು ಬೆಸಗೊಂಡಂ - ಭಟ್ಟಾರಾ ಬೆಸಸಮಾವುಂಗುರಮಂ ಕಾಣಲಕ್ಕುಮೆ ಎಂದಂಗೆ ಭಚಾರರ್ ಕಾಣಲಕ್ಕುಮೆಂದರ್ ನಿನ್ನ ನೀನಾದಿತ್ಯಂಗೆ ನೀರಂ ಸೂಸಿ ಪೊಡೆಮದುಮಾಗಳಾ ನೀರ್ವರಸು ಸೂಸಿ ತಾಮರಗೆಜೆಯೊಳಗೆ ಮುಲುಗಿದ್ದ ಮುಗುಳಮೇಗೆ ತಗುಳ್ಳಿದುರ್ದು ನಾಳೆ ನೇಪಜ್ಜ ಮೂಡುಮಾಗಳ ನೀರಿಂದಂ ಮೇಗೆ ನೆಗೆದಿದ್ದುಂಗುರಮಂ ಕಾಣಲಕ್ಕುಮೆಂದೊಡೆ ಸಂತೋಷಂಬಟ್ಟು ಪೊಡೆಮಟ್ಟು ಪೋಗಿ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಮಾನಸರಂ ಕಾಪಿಟ್ಟು ಮುಜುದಿವಸಂ ಸಂಜೆಯೊಳ್ ಬಂದು ನೋಟ್ಟುನೆಗಂ ತಾಮರೆಯ ಮುಗುಳ ಮೇಲೆ ತಗುಳ್ಳಿದುರ್ದುಂಗುರಮಂ ಕಂಡು ಕೊಂಡರಸಂಗೊಪ್ಪಿಸಿ ತುರಿಪದಿಂದರಮನೆಯಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಪೋಗಿ ಮನದೊಳಂತೆಂದು ಬಗೆದನೀ ಲೋಕದೊಳಿರ್ಪ ಸೂಕ್ತಾ ತರಿತ ದೂರ ಪದಾರ್ಥ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲಮನಜೆವಂತಪ್ಪಿ ಸವಣನ ಜೋಯಿಸಮನೆಂತಪ್ಪೊಡಂ ಕೃಪಣಕನಂ ಮಿಥ್ಯಾವಿನಯದಿಂದಿಳಿಸಿ ಕಲ್ಪನೆಂಬುದೊಂದು ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಂ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸುದೇವಿಯೆಂಬ ತನ್ನ ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಸ್ವಾಭಿಪ್ರಾಯಮೆಲ್ಲಮಂ ಪೇಟ್ಟು ಜ್ಯೋತಿಷನಿಮಿತ್ತಂ ಮನೆಯಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಸುಧರ್ಮಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಿ ಪೊಡೆಮಟ್ಟು ಭಟ್ಟಾರಾ ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಕದ ಜ್ಯೋತಿಷಮಂ ಕಲ್ಪನೆಂಬುದೊಂದಪ್ಪಿಯಂ ಬಂದನೆನ್ನಂ ಜ್ಯೋತಿಷಮಂ ಕಲ್ಪಿಸ್ತದೆಂದೊಡೆ ಭಚಾರರೆಂದರ್ - ತಮ್ಮಾ ಎಮ್ಮ ಜೋಯಿಸಮೆಮ್ಮಂತಪ್ಪ ರೂಪಿನ ಶುಭಿಯರ್ಗಲ್ಲದೆ ಪೇಟಲುಂ ಕಲಬುಮಾಗದೆಂದೊಡೆ

ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಅವರಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವಂದಿಸಿ ಹೀಗೆ ತಿಳಿದವರು ಇರುವರೆ ? - ಎಂದು ಹೊಗಳಿ, ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದನು - ಪೂಜ್ಯರೇ ಆ ಉಂಗುರವನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ? ತಿಳಿಸಿರಿ'. ಅದಕ್ಕೆ ಯತಿಗಳು - 'ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ' ಎಂದರು. 'ನಿನ್ನ ನೀನು ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಅರ್ಘ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸುವಾಗ ಆ ನೀರಿನೊಂದಿಗೆ ಉಂಗುರ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ತಾವರೆ ಕೆರೆಯೊಳಗೆ ಮುಳುಗಿದ್ದ ಮುಗುಳಿನ ಮೇಲೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ನಾಳೆ ಸೂರ್ಯೋದಯದ ವೇಳೆಗೆ ಆ ಉಂಗುರವು ನೀರಿನಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎದ್ದುಕೊಂಡು ಕಾಣಿಸುವುದು' ಎಂದರು. ಆಗ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪೊಡೆಮಟ್ಟು ತೆರಳಿದನು. ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಆಳುಗಳನ್ನು ಕಾವಲಿರಿಸಿ, ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನೋಡಲು ಬಂದನು. ಆಗ ತಾವರೆಯ ಮುಗುಳಿನ ಮೇಲೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಉಂಗುರವನ್ನು ಕಂಡನು. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸುಬಲ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಬೇಗನೆ ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸಿದನು. ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಚಿಕ್ಕದಾದ, ಗುಪ್ತವಾದ, ಹಾಗೂ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಅಥವಾ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿಯುವಂತಹ ಈ ಜೈನ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯ ಜ್ಯೋತಿಷವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಕಲಿಯುವೆನು. ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಕಪಟ ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಒಲಿಸಿ ಕಲಿಯುವೆನು - ಎಂಬ ಒಂದು ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಸುದೇವಿ ಎಂಬ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಸುಧರ್ಮಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು. ಅವರಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವಂದನೆ ಮಾಡಿ - "ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಜ್ಯೋತಿಷವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನಾನು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಜ್ಯೋತಿಷವನ್ನು ಕಲಿಸುವುದು" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಭಚಾರರು ಹೀಗಂದರು - "ತಮ್ಮಾ ನಮ್ಮ

ಅಂತಪ್ಪ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ದಯೆಗೆಯ್ಯಮೆಂದು ಬೇಡಿದೊಡೊಳ್ಳಿತಪ್ಪ ಮುಹೂರ್ತದೊಳ್ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ಕೊಟ್ಟು ಪಂಚಮಪಾವತಂಗಳನೇಪಿಸಿ ಪದಿಕಮಣಂ ಪೇಟ್ಟ ತದನಂತರಮಿನ್ ಕಲ್ಪಿಸಿಮೆಂದೊಡೆ ನಮಸ್ಕಾರಂಗಳುಮಾಳೋಚನೇಗಳಂ ನಿಯಮಮುಮನೋದಿದೊಡಲ್ಪದೆ ಪೇಟಲಾಗದೆಂದೊಡೆಲ್ಲಮಂ ಬೇಗವೇಗಂ ಪಾಠಂಗೊಂಡು ಭಟ್ಟಾರಾ ಇನ್ ಪೇಟೆಮನೆ ಭಟ್ಟಾರರೆಂದರ್ ತ್ರಿಪತ್ನಿ ಶಲಾಕಾ ಪುರುಷರ್ಕಳ ಚರಿತಂಗಳುಮನಾಚಾರಮಾರಾಧನೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಚರಣ ಗ್ರಂಥಂಗಳುಮಂ ಲೋಗಾಣೆ ಸಂಗಾಣೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಕರಣಗ್ರಂಥಂಗಳುಮನಿವೆಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪೊಡಲ್ಪದೆ ಪೇಟಲಾಗದೆಂದೊಡೆ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಂ ಪಂಡಿತನಪ್ಪದವೆಂದವೆಲ್ಲಮಂ ಕಿಟೆದ ಕಾಲದಿಂದೊದಿ ಕಲ್ಪು ಭಟ್ಟಾರಾ ನಿಮ್ಮ ಪೇಟೊಡುದುಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಗ್ರಂಥಾರ್ಥಸ್ವರೂಪದಿಂದೊದಿ ಕಲ್ಪೆ ಇನ್ ಜ್ಯೋತಿಷವಂ ವಪ್ಪಾಣಿಸಿಮೆಂದೊಗೆ ಭಟ್ಟಾರರೆಂದರ್ ಇನ್ನೊಂದಧಿಕಾರಮುಂಟು ದ್ರವ್ಯಾನುಯೋಗಮೆಂಬುದಂ ಕೇಳ್ ಬಟೆಕೆ ಜ್ಯೋತಿಷಶಾಸ್ತ್ರವಂ ವಪ್ಪಾಣಿಸುವೆನೆಂದೊಡೆ ಮನದೊಳಾವಮಾನುಮೊಸೆದೊಂದಧಿಕಾರಮೆಂಬುದನಗೇಮುಟ್ಟುಗಳೆ ಕಲ್ಪೆನೆಂದು ಬಗೆದು ಒಳ್ಳಿತಪ್ಪ

ಜ್ಯೋತಿಷ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುವ ಋಷಿಗಳಿಗಲ್ಲದೆ ಹೇಳಬಾರದು, ಕಲಿಯಲೂ ಬಾರದು.” ಹೀಗೆನ್ನಲು ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು “ಅಂತಹ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿರಿ” ಎಂದು ಬೇಡಿದನು. ಆಚಾರ್ಯರು ಒಳ್ಳೆಯ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅಹಿಂಸೆ, ಸತ್ಯ, ಅಸ್ತೇಯ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ, ಅಪರಿಗ್ರಹಗಳೆಂಬ ಐದು ಬಗೆಯ ಮಹಾವ್ರತಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡಿಸಿದರು. ದೋಷಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಸಿದರು. ಅನಂತರ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು “ಇನ್ನು ಕಲಿಸಿ” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಆಚಾರ್ಯರು “ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ದೋಷಗಳನ್ನು ಗುರುವಿಗೆ ತಿಳಿಸುವ ಆಚರಣೆಯನ್ನೂ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನೂ ಆಚರಿಸಿದಲ್ಲದೆ, ಹೇಳಿ ಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದರು. ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪಾಠ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ “ಪೂಜ್ಯರೇ, ಇನ್ನು ಹೇಳಿ” ಎಂದನು. ಆಗ ಆಚಾರ್ಯರು “ಅರುವತ್ತಮೂರು ಮಂದಿ ಶಲಾಕಾಪುರುಷರ ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಆಚಾರ ಆರಾಧನೆ ಮಾಡಲಾಗಿರುವ ಚರಣ ಗ್ರಂಥ (ಜೈನ ಶ್ರಾವಕರ ಮತ್ತು ಯತಿಗಳ ಆಚಾರಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಗ್ರಂಥ)ಗಳನ್ನು ಲೋಗಾಣೆ (ಲೋಕಾಕಾರವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಗ್ರಂಥಗಳು) ಸಂಗಾಣೆ (ಸಪ್ತ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಗ್ರಂಥಗಳು) ಮುಂತಾದ ಕರಣಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು - ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತಲ್ಲದೆ, ಹೇಳಿ ಕೊಡಲಿಕ್ಕಾಗದು” ಎಂದರು. ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಪಂಡಿತನಾದುದರಿಂದ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಓದಿ ಕಲಿತನು. “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನೀವು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ವಿದ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಗ್ರಂಥದ ಅರ್ಥಸ್ವರೂಪದಿಂದಲೇ ಓದಿ ಕಲಿತೆನು. ಇನ್ನು ಜ್ಯೋತಿಷವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿರಿ” ಎಂದನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಆಚಾರ್ಯರು ಹೀಗೆಂದರು - “ಇನ್ನೊಂದು ಅರ್ಹತೆ ಉಳಿದಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ದ್ರವ್ಯಾನುಯೋಗವೆಂದು ಹೆಸರು. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ನಂತರ ಜ್ಯೋತಿಷ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವೆನು” - ಹೀಗೆನ್ನಲು, ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು - ಇನ್ನುಳಿದ ಒಂದು ಅರ್ಹತೆಯೆಂಬುದು ನನಗೆ ಏನು ಮಹಾ ! ಈಗಲೇ ಕಲಿಯುವೆನು-

ದಿವಸ ವಾರ ನಕ್ಷತ್ರ ಮುಹೂರ್ತದೊಳ್ ಸಿದ್ಧಾಂತಮಂ ತೊಡಗಿಸೆ ಎಂತಂತೆ ಕೇಳುಮಂತಂತೆ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಮಿನಿಸಿಸು ಹಿಂಗೆ ಬಂಧಂ ಬಂಧಕಾರಣಂ ಮೋಕ್ಷಂ ಮೋಕ್ಷಕಾರಣಮಾ ಎರಡು ಫಲಮುಮಂದಿಂತು ಸಿದ್ಧಾಂತದೊಳ್ ಪೇಜ್ಜಿ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಕೇಳು ಬೇವಾಜೀವ ಪುಣ್ಯಪಾಪಾಸವ ಸಂವರ ನಿರ್ಜರ ಬಂಧ ಮೋಕ್ಷಮಂದಿಂತು ನವಪದಾರ್ಥಂಗಳುಂ ಪಂಚಾಸ್ತಿಕಾಯ ಷಡ್ವ್ಯಂಗಳುಮೆಂಬವಜೊಳಾದಮಾನುಮುಚಿತಮುಂ ಕುಶಲಿಕೆಯುಂ ನಂಬುಗೆಯುಮಾಗಿ ಅರ್ಹಧ್ಯಾತರಕರ ಸಿದ್ಧಸ್ವರೂಪಮಂ ಗುಣಂಗಳುಮನಜೆದು ಶಂಕಾದೃಷ್ಟಮಲಂಗಳುಮೆಂಟು ಮದಂಗಳುಂ ಮೂಱುಮೂಢಮುಮಾಜನಾಯತನ ಸೇವೆಗಳುಮಂದಿಂತು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ದೋಷಂಗಳಿಂದಗಲ್ಲ ಸಮುಕ್ತಮನೊಡೆಯನಾಗಿ ಸಂಸಾರ ಭೋಗ ಭೈರಾಗ ವರಾಯಣನುಮಾಗಿ ಎಮ್ಮುಕ್ಕೇವ ತಪದಿಂದಮನಂತ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣಮಪ್ಪ ಸರ್ಗಾರ್ಗಮಂ ಪೆತ್ತೆನೆಂದತ್ಯಂತ ಹರ್ಷಚಿತ್ತನಾಗಿ ಗುರುಗಳ್ಗೆ ತಮ್ಮುಕ್ಕೇವದಿಂ ತಪಂಬಟ್ಟುದನಾಲೋಚಿಸಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಂಗೊಂಡು ಪಡಿಕಮಣಂಗೈಯ್ಯ ಪರಮಾರ್ಥಯತಿವರರಾಗಿ ಪನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಂಬರಂ ಗುರುಗಳನಗಲದೆ ತಪಂಗೈಯ್ಯಾಚಾರ್ಯರಾಗಿ ಗುರುಗಳನುಮತದಿಂದೇಕವಿಪಾರಿ ಯಾಗಿ-ಗ್ರಾಮೇಷಕರಾತ್ರಂ ನಗರೇ ಪಂಚರಾತ್ರಮುಟವ್ಯಾಂ ದಶರಾತ್ರಮೆಂಬೀ ತೆಜದಿಂದಂ ಗ್ರಾಮ

ಎಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅನಂತರ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿವಸ ವಾರ ನಕ್ಷತ್ರ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಭಟ್ಟಾರರು ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದರು. ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರನು ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಕೇಳಿದಂತೆಲ್ಲ ಅಜ್ಞಾನವು (ಅಪನಂಬಿಕೆ) ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಹಿಂಗೆತೊಡಗಿತು. ಬಂಧವು ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದೂ ಮೋಕ್ಷವು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂತಲೂ ಆ ಎರಡರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ವಿಚಾರವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಜೀವ, ಅಜೀವ, ಪುಣ್ಯ, ಪಾಪ, ಆಸ್ತವ, ಸುಂದರ, ನಿರ್ಜರ, ಬಂಧ, ಮೋಕ್ಷ ಎಂದು ಈ ರೀತಿಯಾದ ನವಪದಾರ್ಥಗಳು, ಪಂಚಾಸ್ತಿಕಾಯ ಷಡ್ವ್ಯಂಗಳು - ಎಂಬವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ತಿಳುವಳಿಕೆಯೂ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯವೂ ವಿಶ್ವಾಸವೂ ಅವನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದವು. ಜೈನ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಸಿದ್ಧಸ್ವರೂಪವನ್ನೂ ಗುಣಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಸಂಶಯವೇ ಮೊದಲಾದ ಎಂಟು ಬಗೆಯ ಆನಾಯತನ ಸೇವೆಗಳು - ಎಂಬೀ ರೀತಿಯ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು - ದೋಷಗಳಿಂದ ದೂರವಾದ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನವುಳ್ಳವನಾದನು. ಸಂಸಾರಿಕ ಸುಖದಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿದನು, 'ನನ್ನ ಕಪಟದ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಅಂತ್ಯವಿಲ್ಲದ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವ ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡೆನು' - ಎಂದು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷಮನಸ್ಸನಾದನು. ತಾನು ಕಪಟದಿಂದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಗುರುಗಳ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ತಂದು ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪಡಿಕಮಣ (ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ) ವಿಧಿಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ, ನಿಜವಾದ ಯತಿಯಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಗುರುಗಳ ಒಟ್ಟಿಗಿದ್ದು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ 'ಆಚಾರ್ಯರು' ಎನಿಸಿದನು. ಅನಂತರ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರು ಗುರುಗಳಿಂದ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು, ಏಕವಿಪಾರಿ (ಪರಿವ್ರಾಜಕ ಒಬ್ಬನೇ ಸಂಚರಿಸುವವ) ಆಗಿ, ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯಿದ್ದರೆ, ನಗರದಲ್ಲಿ ಐದು

ನಗರ ಖೇಡ ಏರ್ಪಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದೋಣಾಮುಖಿಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತುಂ ಕೌಶಂಬಿಗೆ ವಂದುದಯಾವತ ಪರ್ವತದೊಳ್ ಸಿದ್ಧಕ್ಷೇತ್ರಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಬಂದಿಸಿ ತೀರ್ಥೋಪವಾಸಂಗೆಯ್ಯು ಬೈಕ್ಕಕ್ಕೆಂದು ಕೌಶಂಬಿನಗರಮಂ ಪೂಕ್ಕು ಕಿಟುಮನೆ ಪರ್ವತನೆಯನ್ನದುಗಲ್ಕ, ಮನೆಗಳಂ ಚರಿಗಿದೊಂಬಲುತ್ತವಾಗ್ಗಿಭೂತಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕೊಡಾತನುಂ ಕಂದಿದಿರಂ ಪರಿತಂದಾದಮಾನುಂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಂ ನಿಜಿಸಿ ಕಾಲಂ ಕರ್ಚ ಪಡಿಪಮುಚ್ಚು ಕಾಣಮೆಂದೀಪೊಂಬತ್ತು ತೆಪದಿಂದಂ ಪುಣ್ಯಮಂ ಕೈಕೊಂಡು ಶ್ರದ್ಧೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಎಲುಂ ಗುಣಗಳಿಂ ಕೂಡಿ ಪಾಸುಕಮಪ್ಪಾಪಾರಮನಾದಮಾನುಂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಂ ಬಡ್ತಿಸೆಯುಂಡಿನ್ ಬಚಿಕ್ಕಲ್ಲಯ ದಾನಮೆಂದು ಪರಸಿ ಪೋಪಾಗಳ್ ಭಟ್ಟಾರಾ ನಿಮ್ಮ ಕಿಟಿಯ ಗುಡ್ಡನಂ ಪರಸಿ ಪೋಗಲ್ಲೇಲುಮೆಂದು ವಾಯುಭೂತಿಯ ಮನೆಗೊಡಗೊಂಡು ಪೋದೊಡಾತನುಂ ಪಿರಿಯ ಲೋಪಾಸನಮೇಜಿ ಪಲಂಬರ್ ಪಾರ್ವಗ್ಗ್ ವಖ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದ್ ಮನಗರ್ವದಿದಿರಂ ಬಂದು ಬಂದಿಸದಿದ್ದೊನಂ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಪೋಗಿ ವಾಯುಭೂತಿಯ ಕೈಯಂ ಪಿಡಿದೆನ್ನಂ ಭಟ್ಟಾರರ್ ನಮಗೆ ಸ್ವಾಮಿಗ್ ಭಟ್ಟಾರ ಪೂಜಾದಿಂದಂ

ರಾತ್ರಿ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಎಂಬೀ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಬಂದರು. ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಖೇಡ, ಏರ್ಪಡ, ಮಡಂಬ, ಪತ್ತನ, ದೋಣಾಮುಖಿಗಳಲ್ಲಿ* ಸುತ್ತಾಡುತ್ತ. ಕೌಶಂಬಿಗೆ ಬಂದರು. ಉದಯಾವತ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿರುವ ಸಿದ್ಧಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ತೀರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೇವಿಸುವ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ಭಿಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಕೌಶಂಬಿನಗರವನ್ನು ಹೊಕ್ಕರು. ಅಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಮನೆ ದೊಡ್ಡಮನೆ ಎಂಬ ತಾರತಮ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಉಣಲು ತಕ್ಕುದಾದ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಆತನು ಕಂಡು ಎದುರಿಗೆ ಓಡಿಬಂದು ಆತ್ಮಂತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿ, ಕಾಲನ್ನು ತೊಳೆದು 'ಉನ್ನತ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿರಿ' ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಒಂಬತ್ತು ವಿಧದ ಸತ್ಕಾರಗಳಿಂದ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದನು. ಶ್ರದ್ಧೆ, ಭಕ್ತಿ ಮುಂತಾದ ಎಳು ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವನಾಗಿ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಆತ್ಮಂತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಬಡಿಸಿದನು. ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರ ಆಚಾರ್ಯರು ಊಟ ಮಾಡಿ 'ದಾನ ಅಕ್ಷಯವಾಗಲಿ' ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದರು. ಅವರು ಹೋಗುವಾಗ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ - "ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಿಮ್ಮ ಕಿರಿಯ ಶಿಷ್ಯನನ್ನೂ ಹರಸಿ ಹೋಗಿರಿ" ಎಂದು ನುಡಿದು, ಅವರನ್ನು ವಾಯುಭೂತಿಯ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಆಗ ವಾಯುಭೂತಿ ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಲೋಪಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಹಲವು ಮಂದಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂಬ ಮಾನಗರ್ವದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದನು. ಅವನು ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ವಂದಿಸದೆ ಇದ್ದನು. ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಬಂದು, ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹೀಗೆಂದನು - "ಈ ಯತಿಗಳು ನಮಗೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳು. ಇವರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನಮಗೆ

*ಗ್ರಾಮ-ನೂರಕ್ಕೆ ಕಡಮೆಯಿಲ್ಲದೆ ಐನೂರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗದೆ ಕೃಷಿಕ ಕುಟುಂಬಗಳು ನೆಲಸಿರುವ ಹಳ್ಳಿ, ನಗರ-ರಾಜಧಾನಿ, ಖೇಡ-ಎತ್ತರವಾದ ಕೋಟೆಯುಳ್ಳ ಊರು, ಏರ್ಪಡ-ಚಿಕ್ಕ ಸುತ್ತಣಗೊಡೆಯಿರುವ ಊರು, ಮಡಂಬ-ದೂರಸ್ಥಲ ಸೀಮಾಂತದ ಪುರ, ಪತ್ತನ-ಬಂಡಿ ಅಥವಾ ನಾವೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಸೇರಬಹುದಾದ ಪುರ, ದೋಣಾಮುಖಿ-ಜಲಸ್ಥಲ ಮಾರ್ಗಗಳುಳ್ಳ ಪುರ.

ನಮಗಿನಿವಿದಿದು ಶ್ರೀಯುಂ ಸಂಪತ್ತುಂ ವಿಭವಮುಮಾದುದಚಂದಮುಟ್ಟು ಪೋಗಿ ಭಟ್ಟಾರರಂ
ವಂದಿಸೆಂದೊಡವನಂತೆಂದಂ - ಇದೇನೊಳ್ಳಿದರ್ಗ್ಗಣ್ಣಂ ಪೊಡೆವಡಿಸಿದಪ್ಪೆ ಪೇಟೆಂದುಮರುಚಿಗಳ್
ಮಲಗ್ಗದ್ದರಂದಪ್ಪೊಡಂ ಮಿಂದಚೆಯದವರಿವರ ಕಾಲ್ಗಿಳಗುವೆಂ ಗಡಮೆಂದು ಪಾರ್ವರ ಸಭೆಯ
ನಡುವಿದ್ದು ಕನಿಷ್ಠ ನಿಷ್ಕರವಚನಂಗಳೆಂ ನಾನಾ ಪ್ರಕಾರದಿಂ ನಿರಾಕರಿಸಿ ನುಡಿದು ಪೊಲ್ಲದಂ
ಪೇಟ್ಟು ಕಳೆಯೆ ಅಗ್ನಿಭೂತಿಯೆಂದಂ - ಕೊಯ್ತಲೆಯಧಮಾ ನೀಚಾ ಸ್ವಾಮಿಯನಿಂತೆಂಬಾ
ಎಂದವನಂ ಬಯ್ಯೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರರನುಂ-

ಗಾಪೆ || ಗೆಂದಂತಂ ಸಿಳಹಂತಂ ಸತ್ತುಂ ಮಿತ್ತುಂ ತಹೇವ ಸುಖ ದುಕ್ಕಂ |
ಬೋ ಸಮಭಾವೆ ಇ ಪೆಚ್ಚೆ ಇ ಸೋ ಸಮಗೋ ಸೋಯ ಪವ್ವಯಿ ||

ವೃತ್ತ || ಆಕೃಷ್ಣವಿವ ವಚನಾ ನ ತು ತಾಡಿತೋಽಸ್ಮಿ
ಸಂತಾಪಿತೋಽಸ್ಮಿ ನ ತು ಮೇ ಹೃತಮುತ್ಸರಮಾಂಗಂ
ಪ್ರಾಣಾ ಹೃತಾಃ ಮಮ ಪರೈರ್ನ ತು ಮೇ ಸಮಾಧಿಃ
ಇತ್ಯಾತ್ಮಚಿಂತನ ಪರಂಪರಯಾ ಕ್ಷಮೇತ

ಎಂದಿತು ಕ್ಷಮೆಯಂ ಭಾವಿಸಿದರ್ ಅಗ್ನಿಭೂತಿಯುಂ ಭಟ್ಟಾರರೊಡನುದಯಾವತ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ
ಪೋಗಿ ಇಂತೆಂದಂ - ಭಟ್ಟಾರಾ ನಿಮ್ಮಂ ಪಂಚಮಪಾಪಾತಕನ ಮನೆಗೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗಿ
ಬಯ್ಯದೆನದನಾತಂ ಬಯ್ಯೊನ್ನನಾಂ ಬಯ್ಯನೀಯಪರಾಧಕ್ಕೆನಗೆ ಕ್ಷಮೆಯಿಸುವುದೇ ಬಯ್ಯದ

ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಿಂದಾದ ತೇಜಸ್ಸೂ ಐಶ್ವರ್ಯವೂ ವೈಭವವೂ ಉಂಟಾಗಿವೆ. ಆದುದರಿಂದ
ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಪೂಜ್ಯರನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸು” ಎಂದು ನುಡಿಯಲು, ವಾಯುಭೂತಿ
ಹೀಗೆಂದನು - “ಇದೇನು ? ಒಳ್ಳೆಯವರಿಗೆ ನನ್ನಿಂದ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೀಯಪ್ಪಾ!
ಹೇಳು. ಇವರು ಎಂದಿಗೂ ಅಶುಚಿಯಾಗಿರುವವರು, ಮಲ ಹಿಡಿದವರು, ಎಂದಾದರೂ
ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಅರಿಯದವರು ! ಇವರ ಕಾಲಿಗೆ ನಾನು ವಂದಿಸುವೆನು, ಅಲ್ಲವೆ?”
ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಸಭೆಯ ನಡುವೆ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಅತ್ಯಂತ ಕೀಳಾದ ಕಠಿನವಾದ
ಮಾತುಗಳಿಂದ ಹಲವು ರೀತಿಗಳಿಂದ ತುಚ್ಛೀಕರಿಸಿ ನುಡಿದು, ಹೇಳಬಾರದ ಕೆಟ್ಟ
ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿ, ಅವರನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಆಗ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ “ತಲೆಹೋಕನಾದ
ಅಧಮನೇ ನೀಚನೇ, ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಹೀಗೆನ್ನುವೆಯಾ?” ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಬೈದನು.
ಆಗ ಭಟ್ಟಾರರು ಹೀಗೆಂದರು - “ನಂದಿಸುವವನನ್ನೂ ಹೊಗಳುವವನನ್ನೂ ಶತ್ರುವನ್ನೂ
ಮಿತ್ರನನ್ನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಸುಖ ದುಃಖವನ್ನೂ ಯಾವನು ಸಮಭಾವದಿಂದ ಭಾವಿಸುವನೋ
ಮತ್ತು ನೋಡುವನೋ ಅವನು ಸರ್ವನು (ಜೈನಯತಿ) ಅವನೇ ಪರಿವ್ರಾಜಕನು.
ವಾಯುಭೂತಿ ನನ್ನನ್ನು ಮಾತುಗಳಿಂದ ನಿಂದಿಸಿದ್ದಾನಲ್ಲದೆ ಹೊಡೆದಿಲ್ಲ. ದುಃಖಕ್ಕೆ ಈಡು
ಮಾಡಿದ್ದಾನಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಗಳು ಇತರರಿಂದ
ಅಪಹರಿಸ್ತಪ್ಪಿವೆ, ಆದರೆ ನನ್ನ ಧ್ಯಾನಸ್ಥಿತಿ ಉಳಿದಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಆತ್ಮಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು
ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತ, ಅವನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಯತಿಗಳು
ಅವನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿದರು. ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಅವರೊಡನೆ ಉದಯಾವತ ಎಂಬ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ
ತೆರಳಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದನು “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಆ

ಪಾಪಮಿಂತ್ರಲ್ಲದೆ ಒಂಗೆದನೆಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ದಯೆಗೆಯ್ಯುಮೆಂದು ಕೀಟಿ ಬೇಡಿದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರರೊಳ್ ತಪ್ಪ ಮುಹೂರ್ತದೊಳ್ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ಕೊಟ್ಟೊಡಾತನುಂ ತಪಂಬಟ್ಟು ಕ್ರಿಯೆಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪು ಆಗಮಂಗಳನೊಡುತ್ತುಂ ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳೊಡನೆ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂ ಇತ್ತಲಿಗ್ಗಿಭೂತಿಯ ಪಾರ್ವತಿ ಸೋಮದತ್ತೆಯೆಂಬೊಳ್ ತನ್ನೊಂದು ಸಲೆಯಿಂದಮಬಲಿಂದಂ ವಾಯುಭೂತಿಯನಿಂತೆಂದಳೆ - ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರ ಭಟ್ಟಾರಕರ್ ಮುನ್ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ ನಿಮ್ಮ ಸೋದರಮಾವಂಗಳೇಗಳ್ ಮಹಾ ತಪೋಧನರ್ ಗುಣವಂತರಪ್ಪರ್ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ವಂದೊಡೆ ಮಣೆಯಿಂದದ್ದಿದಿರಂ ಪೋಗಿ ಪೊಡೆಪಟ್ಟಿರಲ್ಲಿ ಬಾಟುಂ ಸಂಪತ್ತುಂ ಶ್ರೀಯುಮೆಂಬುದವರ ಪ್ರಸಾದದಿಂದಮಾದುದಂತಪ್ಪ ಮಹಾಸುಪಿಯರಂ ನಿಮಗೆ ಪಟೆಯಲುಂ ಬಯ್ಯಲುಂ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ನುಡಿಯಲುಮಕ್ಕುಮೆ ಅಧಮರ ಪೊಲ್ಲಪಾನಸರ ದುರ್ಜನರ ಚಾರಚಾತರ ವಿಜಾತಿಗಳ್ ಯೋಗ್ಯಮಪ್ಪಯೋಗ್ಯಮಂ ಗೆಯ್ಯರೆಂದು ಪಾರ್ವರ ಸಭೆಯ ನಡುವೆ ನುಡಿದೊಡೆ ವಾಯುಭೂತಿಯುಂ ಮುಳಿದು ಬಯ್ಯು ಜಡಿದು ಕಾಲಿಂದಂ ತಲೆಯನೊಡೆದು ಮನೆಯೊಳುಳ್ಳದೆಲ್ಲಮಂ ಕವರ್ವಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ಸರ್ವನಾಗಿದ್ದಾಣಸ್ ಪೋದಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಿಂದಟ್ಟು ಕಳೆದೊಡಾಕೆಯುಂ ಮುಳಿದು ಕ್ರೋಧಾಗಿ ಪರ್ಚಿ ದುರಾತ್ಮಾ ಎನ್ನನೊಡದ

ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕನಾದ ವಾಯುಭೂತಿಯ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವನಿಂದ ಬಯ್ಯಿಸಿದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಬೈದುದು ಅವನಲ್ಲ, ನಾನೇ ಬೈದೆನು. ನನ್ನ ಈ ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಈ ಬೈಸಿದ ಪಾಪಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿರಿ” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಬೇಡಿದನು. ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಭಟ್ಟಾರರು ಒಳ್ಳೆಯ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನಿತ್ತರು. ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ತಪವನ್ನೆಸಗಿ ಯತಿಗಳ ಆಚರಣೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲಿಯುತ್ತ ತನ್ನ ಗುರುಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇತ್ತ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಸೋಮದತ್ತೆ ಎಂಬವಳು ತನ್ನ ಒಂದು ಸಲಿಗೆಯಿಂದಲೂ ಅಳಲಿನಿಂದಲೂ ವಾಯುಭೂತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆಂದಳು “ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಯತಿಗಳು ಮೊದಲೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ನಿಮ್ಮ ಸೋದರಮಾವನವರು. ಈಗ ಅವರು ಮಹಾತಪಸ್ಸೇ ಐಶ್ವರ್ಯವಾಗಿ ಉಳ್ಳವರು, ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣವಂತರೂ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಪೀಠದಿಂದ ಎದ್ದು ಎದುರುಗೊಂಡು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವಂದನೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಈ ಜೀವನೋಪಾಯವೂ ಐಶ್ವರ್ಯವೂ ತೇಜಸ್ಸೂ ಅವರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಆಗಿವೆ. ಅಂತಹ ಮಹರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಹಳಿಯಲೂ ಬೈಯಲೂ ತುಚ್ಛೀಕರಿಸಿ ನುಡಿಯಲೂ ನಿಮಗೆ ಯುಕ್ತವೇ? ಅಧಮರೂ ಕೆಟ್ಟ ಮನುಷ್ಯರೂ ದುಷ್ಟರೂ ಪಾದರಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿದವರೂ ಕುಲಗೆಟ್ಟವರೂ ಆದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವೆನಿಸುವ ಅಯೋಗ್ಯ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದಿರಿ” - ಹೀಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಸಭೆಯ ನಡುವೆ ಆಕೆ ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ವಾಯುಭೂತಿ ಸಿಟ್ಟಾಗಿ, ಬೈದು, ಗದರಿಸಿ, ತನ್ನ ಕಾಲಿನಿಂದ ಅವಳ ತಲೆಯನ್ನು ಒಡೆದನು. ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸುಲಿದು, ‘ನಿನ್ನ ಜೈನಯತಿಯಾದ ಗಂಡನು ಹೋದಲ್ಲಿಗೆ ನಡೆ’ ಎಂದು ಹೊರಪಡಿಸಿದನು. ಆಗ ಸೋಮದತ್ತೆಯೂ ಕೋಪಗೊಂಡು, ಸಿಟ್ಟಿಂಬ ಬೆಂಕಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಲು ಹೀಗೆಂದಳು - ಎಲೈ ದುಷ್ಟನೇ, ನನ್ನನ್ನು ಒಡೆದ ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನಾಯಿ

ನಿನ್ನ ಕಾಲ್ಗಲಂ ಜನ್ಮಾಂತರದೊಳಂ ನಾಯಂ ನರಿಯುಮಾಗಿಯುಪ್ಪೊಡಂ ಕೊಂದು ಮಕ್ಕಳೆರಸು ತಿಂಬಿನಕ್ಕೊಂದು ನಿವಾಸಂಗೆಯ್ತು ಮನೆಯಿಂದಂ ಮಕ್ಕಳೆರಸು ಪೊಜಮಟ್ಟು ಪೋಗಿ ಕೆಲವು ಕಾಲದಿಂ ಬಲೆಕ್ಕಿ ಸತ್ತು ತಾನುಂ ಮಕ್ಕಳುಂ ಸಂಸಾರದೊಳ್ ತಿರಿಯುತ್ತಿದ್ದರ್. ಇತ್ತ ವಾಯುಭೂತಿಯುಮತಿಮಾನ ಗರ್ವದಿಂದಂ ಋಷಿಯರಂ ಪರಿಭವಿಸಿ ಬಯ್ಯು ನುಡಿದು ಜನಧರ್ಮಮಂ ಪಟೆದ ಪಾಪದ ಫಲದಿಂದಮೇಯುಂ ದಿವಸದಿಂದೊಳಗೊಂದುಂಬರಕುಷ್ಮಮಾಗಿ ಪುಟಿತು ನಮೆದು ಸತ್ತು ಕೌಸಂಬಿಯೆಂಬ ಪೊಜಲೊಳ್ ಮಿಳಿಯ ಬಿದಿರ ಮೇಗೇಟೆಯಾಕಾರದೊಳಾಡುವ ವಿದ್ಯಾಧರ ಲಂಗಿಗರ ಮನೆಯೊಳ್ ಪೆಣ್ಣತ್ತೆಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟು ಪಿರಿಯವಪ್ಪ ಪೊಜಿಗಳಂ ಪೊತ್ತು ಪೋಗಿ ಬೆನ್ನೊಳ್ ನಾಳಿ ಬದ್ಧು ಕಜಮೆಯಾಗಿ ಪುಟಿತು ನಮೆದು ಸತ್ತು ಮತ್ತಮಾ ಪೊಜಲೊಳ್ ಪೇಪಂದಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟು ಸತ್ತು ಮತ್ತಾ ಮಗಧೆಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಚಂಪಾನಗರಮೆಂಬುದು ಪೊಜಲಲ್ಲಿ ಪೆಣ್ಣೆಯಾಗಿ ಮಾದೆಗರ ಮನೆಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟು ಸತ್ತು ಮತ್ತಮಾ ಪೊಜಲೊಳ್ ಮಾದೆಗರ್ ಪ್ರಧಾನನಪ್ಪ ನೀಳನೆಂಬ ಮಾದೆಗಂಗಂ ಕೇಶಿಯೆಂಬ ಮಾದೆಗಂಗಂ ಮಗಳ್ ದುರೂಪೆ ದುರ್ವರ್ಣೆ ದುರ್ಗಂಧೆ ದುಸ್ವರ ಪುಟ್ಟುಂಗುರುಡಿ ಪೊಲಿತಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟು ವ್ಯಾಧಿಪೀಡಿತೆ ಕ್ಕುಧಾಗ್ನಿಯಿಂ ಬಟ್ಟಿದೊಳೊಂದು ದಿವಸಮುದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ನೇಟಲ ಪಣ್ಣಳಂ ತಡವರಿಸಿಯಾಯ್ತಾಯ್ತು ತಿನ್ನುತ್ತಿರ್ಪಳ್

ಅಥವಾ ನರಿಯಾಗಿಯಾದರೂ ಹುಟ್ಟಿಬಂದು, ಕೊಂದು, ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ನಿನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವಂತೆ ಆಗಲಿ - ಎಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದಳು. ಆಕೆ ಮನೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಹೊರಟು ಹೋದಳು. ಕೆಲವು ಕಾಲಾನಂತರ ಸತ್ತು ತಾನೂ ಮಕ್ಕಳೂ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದರು. ಇತ್ತ ವಾಯುಭೂತಿ ಆತಿಯಾದ ಉದ್ಭಟತನದ ಗರ್ವದಿಂದ ಋಷಿಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಬೈದು ಮಾತಾಡಿ, ಜೈನಧರ್ಮವನ್ನು ನಿಂದಿಸಿದ ಪಾಪದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಏಳು ದಿವಸಗಳೊಳಗಾಗಿ ಔದುಂಬರಕುಷ್ಮರೋಗಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾದನು. ಹುಳುಗಳು ಉಂಟಾಗಿ ಯಾತನೆಪಟ್ಟು ಸತ್ತು ಕೌಸಂಬಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿದ ಬಿದಿರ ಗಣೆಯ ಮೇಲೆ ಆಡುವ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಡೊಂಬರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಕತ್ತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಆ ಕತ್ತೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಹೊರಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿ ನಾಳಿಹುಣ್ಣು ಉಂಟಾಗಿ, ಆ ಹುಣ್ಣು ಬಲಿತು ಹುಳುವಾಗಿ ಯಾತನೆಗೊಂಡು ಸತ್ತಿತು. ಅದು ಮತ್ತೆ ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಹೇಲು ತಿನ್ನುವ ಹಂದಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತು ಹೋದನಂತರ ಮಗಧೆ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಚಂಪಾನಗರ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮಾದಿಗರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ನಾಯಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆ ನಾಯಿ ಸತ್ತು ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮಾದಿಗರಿಗೆಲ್ಲ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನಾದ ನೀಳನೆಂಬ ಮಾದಿಗನಿಗೂ ಕೇಶಿಯೆಂಬ ಮಾದಿಗನಿಗೂ ಮಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆಕೆ ಕುರೂಪೆಯೂ ಕೆಟ್ಟಬಣ್ಣದವಳೂ ದುರ್ವಾಸನೆಯುಳ್ಳವಳೂ ಕೆಟ್ಟಸ್ವರವುಳ್ಳವಳೂ ಹುಟ್ಟುಕುರುಡಿಯೂ ಹೊಲತಿಯೂ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ರೋಗದಿಂದ ಪೀಡಿತೆಯಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹಸಿವೆಂಬ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತ, ಬದುಕಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನೇರಳೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ತಡವರಿಸಿ ಹೆಕ್ಕುತ್ತ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಇತ್ತ

ಅನ್ನಿಗಮಿತ್ರ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರು ಮಗ್ನಿಭೂತಿಮುನಿಯುಂ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಖೇಡ, ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದೋಣಾಮುಖಿಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಚಂಪಾನಗರಮನೆಯ್ಲಿ ವಾಸುಪೂಜ್ಯಭಟ್ಟಾರ ನಿಸಿದ್ಧಿಗೆ ಸಂದ ತೀರ್ಥಸ್ನಾನಮನಾದಮಾನುಂ ಶುದ್ಧ ಪರಿಣಾಮದಿಂದಂ ವಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯವಧಿಜ್ಞಾನಂ ಪುಟ್ಟತ್ತು ದುತ್ತೆ ಬಹಿರುದ್ವಾಸದೊಳ್ ಸಂಬರನಾಗರಾದೊಳ್ ಬಂದಿದ್ದರಂದಿನ ದಿವಸಂ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯಪವಾಸಂ ಗೆಯ್ಯರ್ಕ್ಕರಗ್ನಿಭೂತಿಮುನಿಯುಂ ಭಿಕ್ಷಾನಿಮಿತ್ತಂ ಚರಿಗಿಪೊಗುತ್ತವೆಡೆಯೊಳುದ್ವಾನವನದೊಳ್ ನೇಲಿಲ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ನೇಲಿಲ ಪಣ್ಣಳಂ ತಡವರಿಸಿ ಆಯ್ತಾಯ್ತು ತಿನ್ನ ಜಾತ್ಯಂಧೆಯಪ್ಪ ಪೊಲೆಯರ ಕೂಸಂ ಕಂಡತ್ಯಂತ ಸ್ನೇಹಮಾಗಿ ಪರವಸದಿಂದಂ ಕಣ್ಣೀರ್ಗಳಂ ಸೂಸಿಯೆಯ್ದು ಮುನ್ನುಮಿಕ್ಕು ಕರುಣದಿಂದ ಕುಂಚದ ಕೋಲೊಳ್ ಪರೆದಿರ್ಪ ಪಣ್ಣಳಂ ಕೂಸಿನ ಮುಂದೆ ಸಾರ್ಬುತ್ತು ನೀಡುಂ ಬೇಗಮಿದ್ವಿದಂ ಪಾಪದ ಫಲಮೊ ಎಂದು ಸಂಸಾರ ನಿರ್ವೇಗಮಾಗೆಯಂದಿನ ದಿವಸಮಲಾಭಂ ಮಾಡಿ ತಮಾಷಾಸಕ್ತಿ ಪೋದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರರೆಂದರ್ - ಏನು ಲಾಭಮಾದುಡೆ ಎಂದು ಚಿಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರಗ್ನಿಂ ತಂದು ಜೇಲ್ದರ್ - ಚರಿಗಿಪುಗುತ್ತಮೊಂದೆಡೆಯೊಳುದ್ವಾನದೊಳ್ ನೇಲಿಲ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ತಡವರಿಸಿ ನೇಲಿಲ ಪಣ್ಣಳಂ ತಿನ್ನ ಜಾತ್ಯಂಧೆಯಪ್ಪ ಪೊಲೆಯರ ಕೂಸಂ ಕಂಡಾದಮಾನುಂ ಸ್ನೇಹಮಾಗಿ ಕರುಣದಿಂದಂ

ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರೂ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಮುನಿಯೂ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಖೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪತ್ತನ, ದೋಣಾಮುಖಿಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ವಾಸುಪೂಜ್ಯ ಯತಿಗಳ ಸಮಾಧಿಗಾಗಿ ಸಂದ ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಅವಧಿಜ್ಞಾನವುಂಟಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಅವರು ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿಯ್ದ ಶಂಬರ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ನಾಗಾಲಯದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೇರಿದ್ದರು. ಆ ದಿವಸ ಅವರು ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅಗ್ನಿಭೂತಿಮುನಿ ಭಿಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ, ನಡುವೆ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ನೇರಳೆ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ನೇರಳೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ತಡವರಿಸಿ ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ತಿನ್ನವ ಹುಟ್ಟುಕುರುಡಿಯಾದ ಹೊಲತಿ ಕೂಸನ್ನು ಕಂಡು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗಿ ಮೈಮರೆಯುತ್ತ, ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಸುರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರಿಗೆ ದುಃಖ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಕರುಣೆ ತಾಳಿ ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಹರಡಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನವಿಲು ಗರಿಯ ಕಟ್ಟಿನ ಕೋಲಿನಿಂದ ಆ ಕೂಸಿನ ಮುಂದಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುತ್ತ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದು 'ಇದು ಯಾವ ಪಾಪದ ಫಲವೋ' ಎಂದು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ವಿರಕ್ತಿ ತಾಳಿದರು. ಆ ದಿನ ಭಿಕ್ಷವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಆಚರಿಸಿ ತನ್ನ ವಾಸಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಆಗ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರ ಯತಿಗಳು - "ಎನು, ಭಿಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲದಾಯಿತೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಲು ಭಟಾರರಿಗೆ ಅಗ್ನಿಭೂತಿಯತಿಗಳು ಹೀಗೆಂದರು - "ನಾನು ಭಿಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಒಂದೆಡೆ ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿ ನೇರಳೆ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಹರಡಿದ್ದ ನೇರಳೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನಾಯ್ದು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಹುಟ್ಟುಗುರುಡಿಯಾಗಿದ್ದ ಹೊಲೆಯರ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳನ್ನು ಕಂಡೆನು. ಆಗ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗಿ ವ್ಯಸನದಿಂದ ಮರುಕ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೇರೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತೆನು. ಕಣ್ಣೀರು

ಮನ್ನು ಮಿಕ್ಕು ಪರವಸದಿಂದ ಕಣ್ಣೀರ್ಗಲ್ ಬಂದು ನೀಡುಂ ಬೇಗಮಿದ್ವರ್ ನೋಡಿ ಆಹೋವಿಧಾತ್ಮಾ ಸಂಸಾರಮೆಂದು ಮುಟ್ಟುವಹಂ ಮಾಡಿ ಬಂದೆನೆನೆ ಭಟ್ಟಾರಲೆಂದರ್ - ಆ ಕೂಸೆಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮಪ್ಪ ವಾಯುಭೂತಿಯ ಜೀವಮನೆ ಆದಂತು ಭಟ್ಟಾರಾ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರಲೆಂತೆಂದು ಪೇಲ್ವರ್ - ವಾಯುಭೂತಿ ತನ್ನೊಂದು ಮಾನಗರ್ವದಿಂದೆಮ್ಮಂ ಪಟೆದು ಬಯ್ಯು ನುಡಿದ ಪಾಪದ ಫಲದಿಂದೇಲು ದಿವಸದಿಂದೊಳಗೊಂದುಬರ ಕುಷ್ಠವಾಗಿ ಪುಟಿತು ನಮದು ಸತ್ತಾ ಪೊಲಲೊಳೆ ಲಂಗಿಗರ ಮನೆಯೊಳ್ ಪೆಣ್ಣೆಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟು ನಮದು ಸತ್ತು ಪೇಪಂದಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟು ಸತ್ತು ಪೆಣ್ಣೆಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟು ಸತ್ತೀರ್ಗಳ್ ಜಾತ್ಯಂಥೆ ಪೊಲೆಯರ ಮಗಳಾಗಿ ಪುಟ್ಟುದಳದಜೆಂ ಮುನ್ನಿನ ಸ್ನೇಹಂ ಕಾರಣವಾಗಿ ಕೂಸಿನ ಮೇಗೆ ನಿಮಗೆ ಕೂರ್ಮೆಯಾದುದೆನೆ- ಭಟ್ಟಾರಾ ಅದೇಂ ಭವ್ಯಜೀವನೋ ಅಭವ್ಯಜೀವನೋ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭವ್ಯಜೀವಂ ನಿಮ್ಮ ವೇಲೆ ಬ್ರತಂಗಳಂ ಕೈಕೊಳ್ಳುಮೆಂದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರರನುಮತದಿಂದಿಗ್ಗಿಭೂತಿ ಋಷಿಯರ್ ಪೋಗಿ ತಮ್ಮ ಮುನ್ನಿನ ಜನ್ಮಾಂತರ ಸಂಬಂಧಮುಮಂ ಋಷಿಯರಂ ಏಳಿದು ನುಡಿದ ಪಾಪದ ಫಲದಿಂದೆಲ್ಲದ ಭವಂಗಳ್ ದುಃಖಂಗಳುಮನಾ ಕೂಸಿಂಗಳೆವಂತು ತಿಳಿಯ ಪೇಯ್ ಮತ್ತಮಿಂತೆಂದರ್ ಮುನ್ನೆ ನೀನೀ ಭವದಿಂ ತೊಟ್ಟಿಯನೆಯ ಭವದೋ ವಾಯುಭೂತಿಯಪ್ಪಂದು ಮಾನಗರ್ವದಿಂ ಋಷಿಯರಂ ಬಯ್ಯ ಪಾಪದ ಫಲದಿಂದಿಂತಪ್ಪ ದುಃಖಂಗಳನೆಯ್ದೆ ಇನ್ ಮತ್ತಂ ಮಧುಮದ್ಯಮಾಂಸಂಗಳಂ ಭಕ್ಷಿಸಿ ತಿರಿಕ ಮನುಷ್ಯ ಭವಂಗಳೊಳಪ್ಪ

ಸುರಿಯಿತು. ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಅಲ್ಲಿದ್ದು ನೋಡಿ, ಅಯ್ಯೋ ವಿಧಿಯೇ, ಈ ಸಂಸಾರವೇ! ಎಂದು ಭಿಕ್ಷೆಯೆತ್ತುವುದನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದೆನು". ಹೀಗೆನ್ನಲು ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಯತಿಗಳು "ಆ ಹೆಂಗುಸು ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮನಾದ ವಾಯುಭೂತಿಯ ಜೀವ" ಎಂದರು. "ಪೂಜ್ಯರೇ, ಅದು ಹೇಗೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಯತಿಗಳು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು - "ವಾಯುಭೂತಿ ತನ್ನದೊಂದು ಔದ್ಧತ್ಯದ ಗರ್ವದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಹಳಿದು ಬೈದು ನುಡಿದ ಪಾಪದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಏಳುದಿವಸದೊಳಗೆ ಔದುಂಬರ ಕುಷ್ಠರೋಗಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಹುಳುವಾಗಿ ಯಾತನೆಪಟ್ಟು ಸತ್ತನು. ಮತ್ತೆ ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲೇ ಡೊಂಬರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಕತ್ತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಯಾತನೆ ಪಟ್ಟು ಸತ್ತು ಹೇಲುದಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತು ಹೆಣ್ಣುನಾಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತು ಈಗ ಹುಟ್ಟುಗುರುಡಿಯಾಗಿ ಹೊಲೆಯರ ಮಗಳಾಗಿ ಆಕೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಅದುದರಿಂದ ಹಿಂದಿನ ಪ್ರೀತಿಯೇ ಕಾರಣವಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಆ ಕೂಸಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಯಿತು". ಆಗ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಮುನಿಗಳು - ಪೂಜ್ಯರೇ, ಅದೇನು ಭವ್ಯ (ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅರ್ಹವಾದ) ಜೀವನೋ ? ಅಭವ್ಯ ಜೀವನೋ ? - ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. "ಅದು ಭವ್ಯಜೀವವಾಗಿದೆ. ನೀವು ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದರೆ ಆಕೆ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವಳು" ಎಂದು ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಋಷಿಗಳು ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮಾಂತರದ ಸಂಬಂಧವನ್ನೂ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಋಷಿಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಕೆಟ್ಟಿ ಮಾತಾಡಿದ ಪಾಪದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಉಂಟಾದ ಜನ್ಮಗಳ ದುಃಖಗಳನ್ನೂ ಆ ಹೆಂಗುಸಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ಹೀಗೆಂದರು - ನೀನು ಈ ಜನ್ಮದಿಂದ ಹಿಂದಿನ ಐದನೆಯ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ವಾಯುಭೂತಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಔದ್ಧತ್ಯಗರ್ವದಿಂದ ಋಷಿಗಳನ್ನು ನಿಂದಿಸಿದ ಪಾಪದ ಫಲದಿಂದ ಇಂತಹ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಜೇನು-ಹೆಂಡ-ಮಾಂಸಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸಿ ತಿರ್ಯಕ್ಕು - ಮನುಷ್ಯ

ದುಃಖಗಳನಂತನಂತಕಾಲಮನುಭವಿಸಿ ನೀಡಬೇಡೆತ್ತಾನುಮಲ್ಲದೆ ಮನುಷ್ಯಭವಮಂ ಪೆಅದು ಪೆತ್ತೊಡಮಿಂತಾಗಿ ಪುಟ್ಟುಗುಂ-

ವೃತ್ತ || ದೈರೂಪಂ ದುರ್ಭಗತ್ವಂ ಕುಮತಿ ಕುಜನತಾಂ ಕುಸ್ತಿತ್ವಂ ಕುಜಾತಿಂ
ಕೃತ್ಯಾಪ್ನೋದಿತತ್ವಂ ವಿರಸ ವಿಕಳತಾಂ ವ್ಯಾಧಿತಾಂ ಚಾಬಲತ್ವಂ
ಹೀನತ್ವಂ ಪೋಷಣತ್ವಂ ಲಘುತರಮರಣಂ ಶೋಕ ಕಾಂಕ್ಷಾಲಯತ್ವಂ
ಮಾಂಸಾಶೀ ಪ್ರಾಣಘಾತೀಹ್ಯನುಭವತಿ ಚರಂ ಪಾಪ್ಯ ಮಾನುಷ್ಯ ಜನ್ಮಂ ||

ಆರ್ಯ || ಪಾಪಾತ್ ಕಿಲ ಜಾಯಂತೇ
ವಾಮನ ಪಂಗ್ಧಂ ಕುಬ್ಜ ಖಂಜ ಕರಾಲಾಃ
ಜಡ ಬಧಿರ ಮೂಕ ಕೃಶ ರೋ
ಮಶ ವಕ್ರ ನಿಬಿಡಾಳಿಸ್ತೇ (?) ||

ವಸಂತ ತಿಲಕಂ || ಉದ್ಧೃತ ಕುಬ್ಜ ಕುಣಿಕುಂಡ ಕರಾಳ ಕಾಣಾಃ
ಸಂಸ್ಕೂಲ ದೀರ್ಘ ಕೃಶರೋಮಶ ರೂಕ್ಷರೂಪಾಃ
ಕುಷ್ಠಾದಿಫತಾಃ ಕೃಷಣ ವಾಮನ ಪಾಮನಾಶ್ಚ
ಪಾಪೇನ ಪೂರ್ವಚರಿತೇನ ನರಾ ಭವನ್ತಿ ||

ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಒದಗುವ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಕಾಲವೂ ಅನುಭವಿಸಿ, ದೀರ್ಘಕಾಲದ ನಂತರವೂ ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮಪ್ರಾಪ್ತವಾಗದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮ ದೊರೆತರೂ ಹೀಗೆ (ಹುಟ್ಟುಗುರುಡಿ - ದುರ್ಗಂಧ - ದುಸ್ವರೇ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ) ಹುಟ್ಟಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಂತಹ ಜೀವವು ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆದು ವಿಕಾರ ರೂಪ, ಭಾಗ್ಯಹೀನತೆ, ಕೆಟ್ಟಬುದ್ಧಿ, ಕೇಡಿಗತನ, ನೀಚಸ್ವಭಾವ, ಕೆಟ್ಟಜಾತಿ, ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಪೀಡಿತವಾಗಿರುವುದು, ರಸಹೀನವಾದ ಮನೋದುಃಖಗಳು, ರೋಗ, ಶಕ್ತಿಹೀನತೆ, ಕೊರತೆ, ಅನ್ಯರ ಆಳುತನ, ಬರೇ ಹಗುರವಾದ ಸಾವು, ದುಃಖ, ದುರಾಶೆಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಾಗಿರುವುದು, ಮಾಂಸಸೇವನೆ, ಜೀವಹಿಂಸೆ - ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಹುಕಾಲ ಇವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಕೊಂಡು ಇರಬೇಕಾಗುವುದಲ್ಲವೆ ? ಪಾಪದಿಂದಲೇ ಕುಳ್ಳರಾಗಿ, ಕೈಕಾಲಿಲ್ಲದವರಾಗಿ, ಕುರುಡರಾಗಿ, ಗಿಡ್ಡರಾಗಿ, ಕುಂಟರಾಗಿ, ಭಯಂಕರರಾಗಿ, ದಡ್ಡರಾಗಿ, ಕಿವುಡರಾಗಿ, ಮೂಕರಾಗಿ, ಕ್ಷೀಣರಾಗಿ, ಮೈಮೇಲೆಲ್ಲ ಕೂದಲುಳ್ಳವರಾಗಿ, ಡೊಂಕುಳ್ಳವರಾಗಿ - ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರಲ್ಲವೆ ? ಮನುಷ್ಯರು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕರ್ಮದಿಂದ ಉಬ್ಬುಹಲ್ಲುಳ್ಳವರು, ಕುಬ್ಜರು, ಮೋಟುಗೈಯವರು, ಹಾದರಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿದವರು, ಒಂದೇ ಕಣ್ಣಿನವರು, ತುಂಬಾ ದಪ್ಪವಾದವರು, ಉಗ್ರವಾಗಿರುವವರು, ಕೃಶವಾಗಿರುವವರು, ಕಾಡುಗೂದಲುಳ್ಳವರು, ಒರಟುರೂಪದವರು, ಕುಷ್ಠರೋಗಪೀಡಿತರು, ಜಿಪುಣರು, ಕುಳ್ಳರು, ಚರ್ಮರೋಗ ಪೀಡಿತರು ಆಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಅಹಿಂಸೆ ಮೊದಲಾದ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸದವನು- ನೀಚಕುಲೋತ್ತನ್ನನು, ಗೌರವ ಕಡಮೆಯಾದವನು, ತಿರಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದ ವೈಭವವುಳ್ಳವನು, ಕೇಡಿಗನು, ಪಾಪಕೃತ್ಯವೆಸಗಿದವನು, ಕೊಳಕನು, ಕೆಟ್ಟನಾತವುಳ್ಳವನು, ಮಂದಬುದ್ಧಿಯವನು, ಕಿವುಡನು, ಹೆಳವನು, ಮೂಕ, ನಾಚಿಕೆಯಿಲ್ಲದವ, ಜಾರ, ಹೇಡಿ, ಅತ್ಯಾಶೆಯುಳ್ಳವ, ಕೆಟ್ಟವ, ಕಪಟ ಮನದವ,

ವೃತ್ತ || ಕುಲಹೀನಂ ದೀನಮಾನಂ ಪರಿಭವವಿಭವಂ ದುಷ್ಕೃತಂ ಪಾಪಕರ್ಮಂ
ಮಲಿನಂ ದುರ್ಗಂಧಗಂಧಂ ಜಡಮತಿ ಕಿವೃದಂ ಪಂಗು ಮೂಕಂ... ತಂ ನಾ
ಣಿಲಿ ಪಾಣ್ಣಂ ಪಂದೆ ಲೋಭಂ ಖಳನಳಿಕಮನಂ ವಂಚಕಂ ನಿತ್ಯರೋಗಾ
ಕುಲನೆಂಬೇ ನಾಮ ನಾಮಾವಳಿಗೆ ನಿಳಯನಕ್ಕುಂ ವೃತವ್ಯಾತಹೀನಂ ||

ಇಂತು ಪೂರ್ವಕೃತ ಪಾಪದ ಫಲದಿಂದಂ ವೃತಂಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡಪಿಡುದಪಿಂದಂ ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮ
ದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿಯುಂ ದುಃಖಂಗಳನೆಯ್ಯುಗುಂ ಜೀವಂ ಮತ್ತೆ ಧರ್ಮದ ಫಲದಿಂದಂ-

ವೃತ್ತ || ಶ್ರೀವಕ್ಶ್ಯಾರುರೂಪಂ ಕುಲ ಬಲ ವಿನಯಂ ಖ್ಯಾತಿ ದೀರ್ಘಾಯುಷತ್ವಂ
ಪೂಜಾಂ ದೇವಾಸುರೇಂದ್ರೈಃ ಸುರನರವನಿತಾ ಪ್ರೀತಿಮಷ್ಣಾಂಗ ಭೋಗಂ
ಸ್ವರ್ಗೇ ಮರ್ತ್ಯೇ ಲಭಂತೇ ದ್ಯುತಿ ಮತಿ ಪಟುತಾಂ ರಾಜರಾಜಪ್ರೀಯಂಚ
ಸೌಭಾಗ್ಯಂ ಪೂಜ್ಯವಾಕ್ಯಂ ಜಗತಿ ಮಧು ಸುರಾ ಮಾಂಸ ಸೇವಾನಿವೃತ್ತಾಃ ||

ಆರೈ || ಪುಣ್ಯದುಷ್ಪಾದ್ಯಂತೆ ಜೀವಾ ವಿಖ್ಯಾತ ವಿಪುಲ ವಂಶೇಷ್ಟೇಕೇ
ದ್ಯುತಿ ಮತಿ ಧೃತಿ ಕಾಂತಿ ಶ್ರೀ ಹೀ ರೂಪಾರೋಗ್ಯ ಸತ್ಪಬಲ ಸಂಪನ್ನಾಃ

ಆಜ್ಞಾ ಯಶೋ ಧೃತಿ ಮತಿ ದ್ಯುತಿ ಕಾಂತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ
ಶೌರ್ಯಪ್ರತಾಪ ಪರಿವಾರ ಧನೋಪಭೋಗಾಃ
ತೇ ಲೋಕವೇದ ಸಮಯೇಷು ಸುನಿಶ್ಚಯೇನ
ಪುಣ್ಯೋದಯೇನ ಸುಲಭಾ ಇತಿ ವರ್ಣಯಂತಿ ||

ಮೋಸಗಾರ ಯಾವಾಗಲೂ ರೋಗಿ, - ಎಂಬೀ ನಾಮಾವಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯಸ್ಥಾನವಾಗುತ್ತಾನೆ.
ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಪಾಪದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ವೃತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ
ಸತ್ತುದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಬಂದರೂ ಜೀವನು ದುಃಖಗಳನ್ನು ಹೊಂದುವನು.
ಆಮೇಲೆ ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯಿಂದ ಏನಾಗುವುದೆಂದರೆ - ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜೀನು, ಮದ್ಯ,
ಮಾಂಸಗಳನ್ನು ತಿನ್ನದೆ ಬಿಟ್ಟವರು - ಸಂಪದ್ಯುಕ್ತವಾದ ಎದೆ, ಮನೋಹರವಾದ ರೂಪ,
ಕುಲ- ಬಲ - ವಿನಯಗಳು, ಕೀರ್ತಿ, ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯ, ಇಂದ್ರನಿಂದಲೂ
ರಾಕ್ಷಸರಾಜರಿಂದಲೂ ಪೂಜೆ, ದೇವತಾಸ್ತ್ರೀಯರ ಪ್ರೇಮ, ಅನ್ನ - ನೀರು, ತಾಂಬೂಲ,
ಪುಷ್ಪ, ಚಂದನ, ವಸ್ತ್ರ, ಶಯ್ಯ, ಅಲಂಕಾರ ಎಂಬ ಎಂಟು ಬಗೆಯ ಸುಖ,
ಕಾಂತಿಯುಕ್ತವಾದ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ, ಕುಬೇರನ ಐಶ್ವರ್ಯ, ಸಂಪತ್ತು, ಗೌರವಯುಕ್ತವಾದ
ಮಾತು -ಇವನ್ನು ಸ್ವರ್ಗ ಮರ್ತ್ಯಗಳೆರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಪಡೆಯುವರು. ಮನುಷ್ಯರು ಪುಣ್ಯ
ಸಂಪಾದನೆಯಿಂದಲೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವೂ ವಿಸ್ತಾರವೂ ಆಗಿರುವ ವಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರಲ್ಲಿ,
ಪ್ರಕಾಶಯುಕ್ತವಾದ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಲೂ ಸ್ಥಿರತೆಯಿಂದಲೂ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದಲೂ
ಐಶ್ವರ್ಯದಿಂದಲೂ ಲಜ್ಜಾಗುಣದಿಂದಲೂ ಆಕಾರ ಆರೋಗ್ಯ ಸತ್ಪುಣ್ಯ ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದಲೂ
ಕೂಡಿದವರಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಲೌಕಿಕ ವೈದಿಕ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞೆಮಾಡುವ
ಅಧಿಕಾರವೂ ಕೀರ್ತಿಯೂ ಸ್ಥಿರಬುದ್ಧಿಯೂ ಬುದ್ಧಿಪ್ರಕಾಶವೂ ತೇಜಸ್ಸೂ ಐಶ್ವರ್ಯವೂ
ಪರಾಕ್ರಮ ಪ್ರತಾಪಗಳೂ ಸೇವಕರು ಐಶ್ವರ್ಯ ಮುಂತಾದ ಸುಖಗಳೂ ಅತ್ಯಂತ
ನಿಶ್ಚಯವಾದ ಪುಣ್ಯದ ಏಳಿಗೆಯಿಂದ ಸುಲಭವಾಗಿ ದೊರೆಯುವುವು ಎಂದು

ವರ ಯುವತಿ ಭವನ ವಾಹನ ನಾಟಕ ಧನಕನಕ ರಜತಮಣಿ ಸುರಥಾಃ
ಅತಿ ಲಲಿತ ತುರಗ ಮದ ದಳಿತ ನಾಗ ಭೃತ್ಯಾ ಭವಂತಿ ಧರ್ಮಣಾ ||

ಇಂತು ಧರ್ಮ ಫಲದಿಂದ ದೇವಲೋಕದ ಮನುಷ್ಯಲೋಕದ ಸುಖಗಳನನುಭವಿಸಿ ಬಲಿಕೆ, ನಿರ್ವಾಣಸುಖವನೆಯ್ಯುಗುಂ ಜೀವಮಿನ್ನಾ ಧರ್ಮಮೆಂಬುದಂತೆಂದೊಡೆ-

ಗಾಹೆ || ಸೋ ಧರ್ಮೋ ಜತ್ಯ ದಯಾ ಸೋವಿ ತಃ ವಿಸಯನಿಗ್ರಹೋ ಜತ್ಯ
ದಸ ಅಟ್ಟ ದೋಸರಹಿ ಓ ಸೋದೇವೋ ನಾತ್ಮಿ ಸಂದೇಹೋ ||

ಎಂದಿಂತು ಪದಿನೆಂಟು ದೋಷಗಳನ್ನಿಲ್ಲದೊಂ ದೇವನಂತವ್ವ ದೇವನ ಪೇಯ್ಯದಾಗಮ ಮೆಂಬುದಕ್ಕುಮಾ ಆಗಮಂ ಪೇಯ್ಯಂತು ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳೆಲ್ಲಮಂ ತೊಟ್ಟಿದು ದ್ವಾದಶವಿಧಮವ್ವ ತಪದೊಳ್ ನೆಗಟ್ಟು ಆಯ್ಕುಮಿಂದ್ರಿಯಂಗಳುಂ ಗೆಲ್ವು ಪಸಿವುಂ ನೀರಲ್ಪಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಪರೀಷದಂಗಳುಂ ಸೈರಿಸಿ ಯಮ ನಿಯಮ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಧ್ಯಾನಾನುಷ್ಠಾನ ನಿರತರಾಗಿ ತಪಂಗಯ್ಯ ಚುಷಿಯರ್ಕಳ್ ತಪೋಧನರ್ ಕೊಲ್ಲದುದೆ ಧರ್ಮಮೆಂದಿಂತು ನಂಬಿ ವ್ರತಂಗಳುಂ ಕೈಕೊಂಡು ನೆಗಟ್ಟಿದು ಧರ್ಮಮೆಂಬುದಕ್ಕುಂ-ಎಂದಗ್ಗಿಭೂತಿಸಿಯರ್ ತಿಳಿಯ ಧರ್ಮಂ ಪೇಲ್ಪೊಡೆರ್ದೆಯೋ ಮೆಲ್ಲಿದಳಾಗಿ ತನ್ನ ಭವಾಂತರಂಗಳುಂ ಧರ್ಮಮುಮಂ ಕೇಳ್ಪೆತ್ತಿದು ಸಂಸಾರ ಶರೀರ ವೈರಾಗ್ಯಮಾದಮಾನುಂ ಪರ್ಚಿ ತನ್ನಂ ತಾನೆ ಪಟೆದು ನಿಂದಿಸಿ ಪಾಪಕ್ಕಂಜಿ ಆಗುವ್ರತಂ

ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಧರ್ಮದಿಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠಳಾದ ಸ್ತ್ರೀ, ಮನೆ, ವಾಹನಗಳು, ನೃತ್ಯಗಳು, ಐಶ್ವರ್ಯ, ಚಿನ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿ, ರತ್ನ, ಒಳ್ಳೆಯ ರಥಗಳು, ಬಹಳ ಸುಂದರವೂ ಎತ್ತರವೂ ಆಗಿ ಮದಜಲದಿಂದ ಬೀಗಿದ ಆನೆಗಳು, ಸೇವಕರು - ಈ ಎಲ್ಲವೂ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಧರ್ಮದ ಫಲದಿಂದ ಜೀವವು ಸ್ವರ್ಗ ಮರ್ತ್ಯಗಳ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಮೋಕ್ಷದ ಸುಖವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು. ಇನ್ನು ಆ ಧರ್ಮವೆಂಬುದು ಹೇಗೆಂದರೆ - ಎಲ್ಲಿ ದಯೆ ಇದೆಯೋ ಅದು ಧರ್ಮವು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಿಯನಿಗ್ರಹವಿದೆಯೋ ಅದು ಕೂಡ ಧರ್ಮವು. ಹದಿನೆಂಟು ದೋಷಗಳಿಲ್ಲದವನು ದೇವನು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಹೆದರಿಕೆ, ಹಗತನ, ಪ್ರೀತಿ, ಮೋಹ, ಚಿಂತೆ, ಮುಪ್ಪು, ರೋಗ, ಮರಣ, ಬೆವರು, ಖೇದ, ಮದ, ರತಿ, ಆಶ್ಚರ್ಯ, ಜನನ, ನಿಧ್ರೆ, ವಿಷಾದ ಎಂಬೀ ಹದಿನೆಂಟು ದೋಷಗಳಿಲ್ಲದವನು ದೇವನು. ಅಂತಹ ದೇವನು ಹೇಳಿದುದು ಶಾಸ್ತ್ರವೆನಿಸುವುದು. ಆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಹೇಳಿದಂತೆ ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಆಭ್ಯಂತರ ಎಂಬ ಪರಿಗ್ರಹಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಹನ್ನೆರಡು ತೆರನಾದ ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಖ್ಯಾತನಾಗಿ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದು ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮುಂತಾದ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಪರೀಷದಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ ಯಮ, ನಿಯಮ, ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ, ಧ್ಯಾನಗಳ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತತ್ಪರರಾಗಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುವ ಯಕ್ಷಿಗಳು ತಪಸ್ಸೇ ಐಶ್ವರ್ಯವಾಗಿರುವವರು. ಕೊಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಧರ್ಮ - ಹೀಗೆ ನಂಬಿಕೊಂಡು ವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಆಚರಿಸುವುದು ಧರ್ಮವು. ಎಂದು ಅಗ್ನಿಭೂತಿಯು ಆಕೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಮೃದುತ್ವವನ್ನು ತಾಳಿ, ತನ್ನ ಜನ್ಮಾಂತರಗಳನ್ನೂ ಧರ್ಮವನ್ನೂ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಶರೀರದಲ್ಲಿಯೂ ಅತ್ಯಂತ ವೈರಾಗ್ಯಭಾವವು ಹೆಚ್ಚಾಗಲು, ತನ್ನನ್ನು

ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಶ್ರಾವಕಬ್ರತಂಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡಾಗಳ್ ಭಟ್ಟಾರರುಂ ದೃಢವ್ರತೆಯಾಗು ಕರ್ಮಕ್ಷಯಮುಕ್ಕೊಂದು ಪರಸಿ ತಮ್ಮಾವಾಸಕ್ಕೆ ಪೋದರಿತ್ತ ಜಾತ್ಯಂಧೆಯಪ್ಪ ಕೂಸುಮಹಿಂಸಾದಿ ವ್ರತಗಳಂ ಮೇಲ್ಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಪೋಪಾಗಳ್ ಅನ್ನೆಗಂ ಎಡೆಯೊಳರಸನ ಪುರೋಹಿತಂ ಸೋಮಶರಣೆಂಬೊಂ ತನ್ನ ಪರಿವಾರಂ ಬೆರಸು ಮಹಾವಿಭೂತಿ ವಿಸ್ತಾರದಿಂದಿಂ ಬಿರಿದು ಪೂಜೆಯಂ ಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಳಂ ಬೇಡಿ ಸಂಬರನಾಗಲಾಣಕ್ಕೆ ಪರಕೆಗುಡರ್ ಪೋವುದಂ ತನ್ನೊಡವೋಪ ಪೊಲೆಯರ ಕೂಸುಗಳ್ ಕಂಡು ತನಗೆ ವ್ಯಾವರ್ಣಿಸಿ ಪೇಟಿ ಕೇಳ್ದದಲೊಳ್ ಮನಮಿಟ್ಟುಮವರ್ಗ್ಗೆ ಸತ್ತು ಪುಟ್ಟುವೆನೆಂದು ಭೋಗಾಸಕ್ತಿಯಾಗಿ ನಿಡಾನಂಗೆಯ್ತು ಮನೆಗೆಪೋಗಿ ಇರ್ಪನ್ನೆಗಮಾಯುರಳೊಳಿ ಪಾವು ಕೊಳಿ ಸತ್ತು ಚಂಪಾನಗರಮನಾಳ್ಕೊಂ ಚಂದ್ರವಾಹನನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಚಂದ್ರಮತಿಯೆಂಬೊಳವರ ಪುರೋಹಿತಂ ಸೋಮಶರಣೆಂಬೊಂ ಭಟ್ಟನಾತನ ಪಾರ್ವತಿ ತಿವೇದಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ಪರ್ಗ್ಗಂ ನಾಗಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳ್ ಮಗಳಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೊಳತ್ತಂತ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿಯನೊಡೆಯಳ್ ಜನಂಗಳೆಲ್ಲಮಾದಮಾನುಂ ಸೊಗಯಿಸುವಳ್ ನಾಗರ್ಗ ಪರಸಿ ಪೆತ್ತರಪ್ಪುದಪೆಂ ನಾಗಶ್ರೀಯೆಂದು ಪೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರ್ ಮತ್ತಿತ್ತ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರ್ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಋಷಿಯರುಮಂತಿರ್ವರುಂ ಚಂಪಾನಗರಮಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಖೇಡ ಖರ್ವಡ

ತಾನೇ ಹಳಿದುಕೊಂಡಳು. ಪಾಪಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಅಣುವ್ರತವೇ ಮೊದಲಾದ ಶ್ರಾವಕ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಋಷಿಗಳು “ನೀನು ದೃಢವಾದ ವ್ರತವುಳ್ಳವಳಾಗು, ನಿನ್ನ ಕರ್ಮ ನಾಶವಾಗಲಿ” ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ತಮ್ಮ ವಾಸಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಇತ್ತ ಹುಟ್ಟುಗುರುಡಿಯಾದ ಆ ಹೆಂಗುಸು ಅಹಿಂಸೆ ಮೊದಲಾದ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಗ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಜಪುರೋಹಿತನಾದ ಸೋಮಶರ್ಮನೆಂಬವನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಮಹಾವೈಭವದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಾದ ಪೂಜಾದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತ ಶಂಬರ ನಾಗಪ್ಪಾಣಕ್ಕೆ ಹರಕೆಯನ್ನೊಪ್ಪಿಸಲು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ತನ್ನೊಡನೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹೊಲೆಯರ ಹೆಂಗುಸರು ಕಂಡು ತನಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಆ ಕುರುಡಿಯು ಕೇಳಿ ಅದರಲ್ಲೇ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ತಾನು ಸತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟುವಂತಾಗಲಿ ಎಂದ ಮನದಲ್ಲಿ ಅಭಿಲಾಷೆಗೊಂಡು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಇರುತ್ತ ಅಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯೆ ಹಾವು ಕಚ್ಚಿ ಸತ್ತಳು. ಚಂಪಾನಗರವನ್ನು ಆಳುವ ಚಂದ್ರವಾಹನನೆಂಬ ರಾಜನಿಗೆ ಚಂದ್ರಮತಿ ಎಂಬವಳು ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ. ಅವರ ಪುರೋಹಿತನು ಸೋಮಶರ್ಮನೆಂಬ ಭಟ್ಟನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ತ್ರಿವೇದಿಯೆಂಬಾಕೆ. ಆ ಇರ್ವರಿಗೆ ಇವಳು ನಾಗಶ್ರೀ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಇವಳು ಅತಿಶಯವಾದ ರೂಪ-ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದವಳಾಗಿ ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾಗದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಹರಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ, ಆಕೆಯನ್ನು ಪಡೆದುದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ನಾಗಶ್ರೀ ಎಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರೂ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಋಷಿಗಳೂ ಚಂಪಾನಗರದಿಂದ ಹೊರಟರು. ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಖೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪತ್ತನ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳನ್ನು

ಮಡುಬ ಪತ್ರನ ದೋಷಮಾಂಟುಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ವಿಲಿಂಟು ದರ್ಪದಿಂ ಮಗುಬ್ಬು ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ವಂದು ಪೊಳಪೊಲಲೊಳುವಾಸನದೊಳ್ ಕಂಬಳನಾಗಂ ಶಂಬರನಾಗಂ ಪಾಂಡುಕನಾಗಮಂದಿ ನಾಗರ ವೆಸರನೊಡೆಯ ಮುನ್ನಿದ್ದ ನಾಗರಾಡೊಳ್ ಬಂದಿದ್ದರ್ ಅನ್ನೆಗಂ ನಾಗಶ್ರೀಯುಂ ಪಂಚಮಿಯಂದು ಮಂತ್ರಿಯರ್ಕ್ಕಳ ವೆರ್ಗಡೆಗಳ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿಯರ ಪ್ರಧಾನರಪ್ಪ ನಿಯೋಗಿಗಳ ಪಲಂಬರು ಪೊಳಪೊಲಲೊಳುವಾಸನದೊಳ್ ಕೊಂಡು ನಾಗರಾಡಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ನಾಗರನರ್ಚಿಸಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ಸೂರೈಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರುಮನ್ನಿಭೂತಿ ರುಷಿಯರುಮಂ ಕಂಡು ಚಾತಿಸ್ವರೆಯಾಗಿ ತನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಪೊಲಲಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಭವಮನವೆಂದು ಭಟ್ಟಾರರ ಕಾಲ್ಪೆಗಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ಕುಳಿದಾಗಳಾ ಕೂಸಂ ಕಂಡು ಅಗ್ನಿಭೂತಿರುಷಿಯರ್ಗತ್ತಿಷ್ಠೆಮಾಗಿ ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳಂ ಸೂರೈಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರನಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡರ್ ಭಟ್ಟಾರ ಈ ಕೂಸಿನ ಮೇಗಿಮಗಾದಮಾನುಂ ಮೋಹಮಾದುರ್ದರ್ಶ ಕಾರಣಮೇನೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರರವಧಿಜ್ಞಾನಮಂ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಇಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟರ್-ಈ ಕೂಸೆಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮನವ್ವ ವಾಯುಭೂತಿಯ ಜೀವಂ ಅಭಿಮಾನಂ ಕಾರಣಮಾಗಮ್ನುಂಟದೆ ಪರಿಭವಿಸಿ ಬಾಯ್ತೆವಂದುವನೆ ಪೊಲ್ಲಮೆಯ ಬಯ್ಯಳಂ ಬಯ್ಯಮಾ ಪಾಪದ ಫಲದಿಂದಮೇಲುದಿವಸದಿಂದೊಳ ಗೊಂದುಬರಕುಪ್ಪದಾಗಿ ಪುಟಿತು ಸತ್ತು ಕೌಸಂಬಿಯೊಳೆ ಲಂಗಿಗರ ಮನೆಯೊಳ್ ಪೊತ್ತೆಯಾಗಿ

ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ವಿಲಿಂಟು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆಯಲು ಮರಳಿ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಕಂಬಳನಾಗ, ಶಂಬರನಾಗ, ಪಾಂಡುಕನಾಗ - ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾಗರ ವೆಸರನ್ನುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಅವರು ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ನಾಗಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಂದು ಇದ್ದರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಾಗಶ್ರೀಯು ನಾಗರ ಪಂಚಮಿಯಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳ ಹೆಗ್ಗಡೆಗಳ ರಾಜರಂತಿರುವ ಶೆಟ್ಟಿಯರ ಹಾಗೂ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಪಲವು ಮಂದಿ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚಾದ ಪೂಜಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಾಗಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ನಾಗರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದಳು. ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದನೆ ಮಾಡಿದಳು. ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರನ್ನೂ ಅಗ್ನಿಭೂತಿಯುಷಿಗಳನ್ನೂ ಕಂಡು ತನ್ನ ಪೂರ್ವಜನದ್ದ ಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ತಾಳಿದಳು. ಅವಳು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಹೊಲತಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಆಚಾರ್ಯರ ಪಾದಕ್ಕೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಆ ಹೆಂಗುಸನ್ನು ನೋಡಿ ಅಗ್ನಿಭೂತಿಯುಷಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗಿ ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳಾದ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದರು - “ಸ್ವಾಮಿಗಳೇ, ಈ ಹೆಂಗುಸಿನ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗಲು ಕಾರಣವೇನು ?” ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದಾಗ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರು ತಮಗಿದ್ದ ಅವಧಿಜ್ಞಾನ (ತ್ರಿಕಾಲಜ್ಞಾನ)ವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು. “ಈ ಹೆಂಗುಸೆಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮನಾದ ವಾಯುಭೂತಿಯ ಜೀವವು. ತನ್ನ ಗರ್ವದ ಕಾರಣದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಅಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡಿ ಅವಮಾನಿಸಿ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದ ಹೊಲಸಿನ ಬೈಗುಳನ್ನು ಬಯ್ಯಿದ್ದವು. ಹಾಗೆ ಬೈದ ಆ ಪಾಪದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಏಳು ದಿವಸದೊಳಗೆ ಬೆದುಂಬರ ಕುಪ್ಪರೋಗಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಹುಳುವಾಗಿ ಸತ್ತವು. ಈ ಜೀವವು ಮತ್ತೆ ಕೌಶಂಬಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಡೊಂಬರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಕತ್ತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ದೊಡ್ಡ ಹೊರೆಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿ

ಪಿರಿಯ ಪೊಳಿಗಳಂ ಪೊತ್ತು ಪೋಗಿ ಬಿನ್ನೋ ಕಲುಮೆಯಾಗಿ ನಾಳಿಬರ್ದು ಪುಲಿತು ನಮದು ಸತ್ತು ಜೇಪಂದಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟು ಸತ್ತು ಜೆಣ್ಣೆಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟು ಸತ್ತು ಮತ್ತೀ ಚಂಪಾನಗರದೊಳ್ ಮಾದರ್ಗೇ ಪ್ರಧಾನನಪ್ಪ ನೀಳನೆಂಬ ಮಾದರ್ಗಂ ಕೇಶಿಯೆಂಬ ಮಾದರ್ಗಂ ದುರೂಪ ದುರ್ಗಂಧ ದುಸ್ವರ ಜಾತ್ಯಂಧ ಪೊಲೆಯರ್ಗ್ಗೆ ಮಗಳಾಗಿ ಪುಟ್ಟು ನೀವು ಪ್ರತಿಬೋಧಿಸಿ ವ್ರತಂಗಳು ಕೈಕೊಂಡು ನಿಧಾನಂಗಿಯ್ತು ಪಾವು ಕೊಳೆ ಸತ್ತು ಪುರೋಹಿತಂ ಸೋಮಶರಂಗಂ ತ್ರಿವೇದಿಗಂ ಪುಟ್ಟಿದ ನಾಗಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳ್ ಮಗಳಾದಳದಲಿಂ ನಿಮಗೀ ಕೂಸಿನ ಮೇಗತಿಸ್ಸೇಹಮಾದುದೆಂದು ಜೇಬ್ಬುದ್ಲಮಂ ನಾಗಶ್ರೀ ಕೇಳ್ದು ಕಲೆದಯ್ಯುಭವಂಗಳುಂ ತನಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮಾದಂತಲೆಂದು ಭಟಾರರ ಕಾಲ್ತೀಗಿ ಪೊಡವಟ್ಟು ಧರ್ಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡು ಕೇಳಣುವ್ರತಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಶ್ರಾವಕವ್ರತಂಗಳು ಸಮ್ಯಕ್ಪೂರ್ವಕಂ ಕೈಕೊಂಡು ವಂದಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಪೋಪಾಗಳ್ ಭಟ್ಟಾರರ ಮಗಳೆ ಎಮ್ಮ ಕೊಟ್ಟು ಬ್ರತಂಗಳು ನಿಮ್ಮಮ್ಮಂ ಬಸುಡಲ್ವೇಲ್ಲನಪ್ಪೊಡೆ ಜೇಪುಲೆವಿಸುಡದಿರಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ವಂದಮ್ಮ ಕೊಟ್ಟು ಬ್ರತಂಗಳನೆಮಗೊಪ್ಪಿಸುವುದನೆ ಕೇಳ್ದಂತೆಯ್ಯೆನೆಂದು ಮನೆಗೆ ವೋದೊಡೊಡನೆಯ ಕೂಸುಗಳ ಸೋಮಶರಭಟ್ಟಂ-ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ ರಿಸಿಯರ ಪಕ್ಕದೆ ಶ್ರಾವಕಬ್ರತಂಗಳು ಕೈಕೊಂಡು ಬಂದಳನೆ ಭಟ್ಟಂ ಕೇಳ್ದು ಮಗಳೆ ನಾಗಶ್ರೀ ನಾಮಂ ಪಾರ್ವರಮುಂ ಲೋಕಕ್ಕೆಲ್ಲಮಗ್ಗಲು ಲೋಕದಿಂದಂ

ಹೆಚ್ಚಾದ ಒಡಕು ಬಿದ್ದು ಹುಳುವಾಗಿ, ಯಾತನೆ ಪಟ್ಟು ಸತ್ತಿತು. ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಹೇಳು ಹಂದಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತು ಮತ್ತೆ ಹೆಣ್ಣುನಾಯಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತು ಆಮೇಲೆ ಈ ಚಂಪಾನಗರದಲ್ಲಿ ಮಾದಿಗಂಗೆ ಮುಖ್ಯನಾದ ನೀಳನೆಂಬ ಮಾದಿಗನಿಗೂ ಕೇಶಿಯೆಂಬ ಮಾದಿಗಿಗೂ ಹುಟ್ಟುಕುರುಡಿ ಹೊಲತಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆಕೆ ಕೆಟ್ಟ ರೂಪಿನವಳೂ ದುರ್ಗಂಧವುಳ್ಳವಳೂ ಕೆಟ್ಟ ಸ್ವರವುಳ್ಳವಳೂ ಆಗಿದ್ದಳು. ನೀವು ಉಪದೇಶಿಸಿದ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಸೋಮಶರ್ಮನ ಮಗಳಾಗಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದು ಹಾವು ಕಚ್ಚಿ ಸತ್ತು ಪುರೋಹಿತ ಸೋಮಶರ್ಮನಿಗೂ ಅವನ ಮಡತಿ ತ್ರಿವೇದಿಗೂ ನಾಗಶ್ರೀ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮಗಳಾದಳು. ಆದುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಈ ಕನ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಯಿತು". ಹೀಗೆ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾಗಶ್ರೀ ಕೇಳಿ, ಹಿಂದಿನ ಐದು ಜನ್ಮಗಳೂ ತನಗೆ ಕಣ್ಣೆದುರಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡಂತೆ ತಿಳಿದು ಆಚಾರ್ಯರ ಪಾದಕ್ಕೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದು, ಅಣುವ್ರತ ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ಶ್ರಾವಕ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಧರ್ಮದ ಕುರಿತು ಸರಿಯಾದ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಕೈಕೊಂಡು, ವಂದಿಸಿ, ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಳು. ಆಗ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರು - "ಮಗಳೇ, ನಾವು ನಿನಗೆ ಉಪದೇಶಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ವ್ರತಗಳನ್ನು ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡೆಂದು ಹೇಳಿದವನಾದರೆ ಅವನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡದಿರು. ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ನಾವು ಕೊಟ್ಟ ವ್ರತಗಳನ್ನು ನಮಗೇ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು". ಎಂದು ಹೇಳಲು 'ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು' ಎಂದು ಆಕೆ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದಳು. ಆಕೆಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯರು ಸೋಮಶರ್ಮಭಟ್ಟನಿಗೆ "ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರಾವಕ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ" ಎಂದರು. ಆಗ ಭಟ್ಟನು ಕೇಳಿ "ಮಗಳೆ ನಾಗಶ್ರೀ, ನಾವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾಗಿದ್ದೇವೆ ; ಲೋಕಕ್ಕೆಲ್ಲ ಶ್ರೇಷ್ಠರು. ಲೋಕದ

ಪೂಜಿತರಮುಮೆಮ್ಮಿದಗಳಂ ಪೆರಿಲ್ಲದಪೆಂದಂ ಸವಣರ ಧರ್ಮಂ ನಮಗೆ ಕೊಳಲಾಗ ಬಿಸುಡು ಎನೆ ನಾಗಶ್ರೀಯೆಂದಳ - ಆಮ್ಮಾ ವ್ರತಗಳಂ ಕೊಟ್ಟು ರಿಸಿಯರ್ಗ್ಗೆ ಪೋಗಿಯೊಪ್ಪಿಸಿ ಬಿಸುಟ್ಟನೆನೆಯಂತೆಗೆಯ್ಯೆಂದು ಮಗಳ ಕೈಯಂ ಓಡಿದಿವಳುಂ ರಿಸಿಯರಲ್ಲಿಗೆ ವ್ರತಗಳನೊಪ್ಪಿಸಲ್ಪೆಂದು ಪೋಪನ್ನಗಾವಡೆಯೊಳ ಬಟ್ಟಿಯೊಳೊರ್ವನಂ ಪದಂಗೆಯ್ಯುಡಿಯ ಕಟ್ಟಿಯೊಂದವಳುಗುಟ್ಟ ಪೊಲಲ ಜನಂಗಳ್ ಮುಸುಳಿಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಮೊಡವರೆ ನೋಕುತ್ತಂ ಕೊಲಲುಯ್ಯ ಪುರುಷನಂ ಯವ್ವನನಂ ತೇಜಸ್ವಿಯಂ ಕಂಡು ನಾಗಶ್ರೀ ತಮ್ಮಮ್ಮನು ಬೆಸಗೊಳ್ಳುಮೀತನನೇಕೆ ಕೊಲಲುಯ್ಯಪೊರಮ್ಬಾ ಬೆಸಗೊಳ್ಳಿಮನೆ ಸೋಮಶರಣೆ ಕೊಲಲುಯ್ಯ ತಳಾಜನಂ ಬೆಸಗೊಂಡು ತದ್ವತ್ಪ್ರಾಂತಮೆಲ್ಲಮನವೆದು ನಾಗಶ್ರೀಗಿಂತೆಂದು ಪೇಯ್ಗುಂ ಈ ಪೊಲಲ ಪ್ರಧಾನವಪ್ಪ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಇಂದ್ರದತ್ತನೆಂಬೊಂ ಪದಿನಾಳುಂ ಕೋಟ ಕಸವರಮನೊಡೆಯೊನಾತನ ಮಗನೀತಂ ವರಸೇನನೆಂಬೊಂ ಜೂದಾಡಿಯಿಕ್ಷಧೂರ್ತನೆಂಬೊಂಗೆ ಸಾಸಿರ ದೀನಾರಮಂ ಸೋಲ್ತು ಸೋಲಮಂ ಕುಡಲಾಜದೆ ಅರಸನಾಣೆಯಂ ಮಿಕ್ಕು ಪೋಪನ್ ಮುಂದದ್ವಮಾಗಿದ್ವೊನನಪರಾಧಿಯನಕ್ಷಧೂರ್ತನಂ ಕೊಂದನವೆಂದರಸನೀತನಂ ಕೊಲಲ್ವೇಟ್ಟದವೆಂ ಕೊಲಲುಯ್ಯಪರ್ ಮಗಳೆ ಎಂದು ಪೇಲ್ಪೊಡೆ ನಾಗಶ್ರೀಯೆಂದಳ-ಅಂತಪೊಡಮಾನುಂ ರಿಸಿಯರ ಪಕ್ಕದೆ ಬ್ರತಮಂ ಸಾವಿಂಗಂಜಿ ಜೀವಂಗಳಂ ಕೊಲ್ಲೆನೆಂಬ ಬ್ರತಮಂ ಕೊಂಡೆನಾ

ಜನರಿಂದ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವವರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಮಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಜೈನ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳ ಧರ್ಮವನ್ನು ನಾವು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗದು, ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು” ಎಂದನು. ಆಗ ನಾಗಶ್ರೀ ಹೀಗೆಂದಳು - “ಅಪ್ಪಾ, ವ್ರತಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಋಷಿಗಳಿಗೇ ಅವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವೆನು” - ಎನ್ನಲು “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನು ಮಗಳ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರೂ ಋಷಿಗಳಲ್ಲಿಗೆ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ತೇಜೋವಂತನಾದ ಯುವಕನನ್ನು ಕೈಮುರಿವಂತೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿ, ತಮಟೆಯೊಂದನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತ, ತಳ್ಳುತ್ತ ಕೊಲ್ಲಲು ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಜನರು ಮುತ್ತಿಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ನಾಗಶ್ರೀ ಕಂಡು ತನ್ನ ತಂದೆಯೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದಳು - “ಅಪ್ಪಾ, ಈತನನ್ನು ಯಾಕೆ ಕೊಲ್ಲಲು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಕೇಳಿ” ಆಗ ಸೋಮಶರ್ಮನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದ ತಳಾರನನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಸಂಗತಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದು, ನಾಗಶ್ರೀಗೆ ಹೀಗೆಂದನು - ಈ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರದತ್ತನೆಂಬ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾದ ಸೆಟ್ಟಿ ಹದಿನಾರು ಕೋಟಿ ಹೊನ್ನುಳ್ಳವನು. ಆತನ ಮಗನಾದ ವರಸೇನನೆಂಬವನಿವನು. ಇವನು ಅಕ್ಷಧೂರ್ತನೆಂಬವನೊಡನೆ ಜೂಜಾಡಿ ಸಾವಿರ ದೀನಾರ (ದೀನಾರ ಎಂಬ ನಾಣ್ಯ)ಗಳನ್ನು ಸೋತು, ಈ ಸೋಲವನ್ನು ಕೊಡಲಾರದೆ ರಾಜಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ತನಗೆ ತಡೆಯಾಗಿ ಇದ್ದಂತಹ ನಿರಪರಾಧಿಯಾದ ಅಕ್ಷಧೂರ್ತನನ್ನು ಕೊಂದನು. ಆದುದರಿಂದ ರಾಜನು ಇವನಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದನು. ಆದುದರಿಂದ ಇವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮಗಳೇ!” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ನಾಗಶ್ರೀ ಹೇಳಿದಳು - “ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೂ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ವ್ರತವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದೇನೆ - ಸಾವಿಗೆ ಹೆದರಿ ಜೀವಿಗಳನ್ನು

ಬ್ರಹ್ಮವನವರ್ಗೋಬ್ಬಿಸಿದೊಡಾನುಮಮೋಘಂ ಜೀವಂಗಳಂ ಕೊಲಲ್ವೇಬ್ಬಮಾ ಜೀವಂಗಳಂ ಕೊಂದೊಡೆನ್ನುಮನಿತನಂತೆ ಪೆಡಂಗೆಯ್ಯುದಿಯ ಕಟ್ಟಿಯೊಂದೆವಜಿಗುಟ್ಟಿ ನೀಮೆಲ್ಲ ನಂಟರ್ ನೋಡೆ ಶ್ವಾನಕ್ಕುಯ್ಯು ಸೂಲದೊಳಕ್ಕೆ ಕೊಲ್ಲರನೆ ಅಂತಪ್ಪೊಡೆ ಈಯೊಂದು ಕೊಲ್ಲದೆ ವ್ರತಂ ನಿನಗಿರ್ಕೆ ಮಗಳ ಉಲಿದೆ ಬ್ರತಂಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಪೋಗಿಯಾ ಕ್ಷಪಣಕಂಗೊಬ್ಬಿಸುವೆಂದು ಕಿಟೆದಂತರಮಂ ಪೋಪನ್ನೆಗಂ ಮತ್ತೊರ್ವನಂ ಮುನ್ನಿನಂತೆ ಕೊಲಲ್ಕೊಂದು ಪೋಪ ಪುರುಷನಂ ಕಂಡು ನಾಗಶ್ರೀ ತಮ್ಮಮ್ಮನಂ ಬೆಸಗೊಳಲ್ವೇಲೊಡಾತನುಂ ಬೆಸಗೊಂಡಲ್ಲಮನಳಿದು ಮಗಳ್ಳಂತೆಂದು ಪೇಬ್ಬಂ ಕೇಳ್ ಮಗಳ ವೈನಯಕನೆಂಬೊನೊರ್ವ ಪುರುಷಂ ಕನ್ನೆಯ ಬಂಟಿನ ವೃದ್ಧಸ್ತೆಯ ಮೂವರ ಚಿತ್ರಕಥೆಗಳಂ ಪಟದೊಳ್ ತೋಪಿ ಪೇಬ್ಬ ಲೋಗರಂ ಡಂಪಿಸಿ ಮಾಜುಗೊಳ್ಳ ಬತ್ತಮಂ ಕಳ್ಳೊನಾ ಮೂಜುಂ ಕಥೆಗಳೊಳಗೆ ಕನ್ನೆಯ ಕಥೆಯಂ ಪೇಟ್ಟಿನದೆಂತೆಂದೊಡೆ-ಕೌಶಂಬಿಯೆಂಬ ಪೊಲಲೊಳ್ ಸುಮಿತನೆಂಬೊ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕೋಟಿ ಕಸವರಮನೊಡೆಯೊನಾತನ ಮಗಂ ವಸುಮಿತನೆಂಬೊಂಗೆ ಸರ್ಪದವ್ಯಮಾದೊಡೆ ಸತ್ತನೆಂದು ಶ್ವಾನಕ್ಕೆ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಇಲಿಪಿಡೊಡಲ್ವಿ ಗರುಡನಾಭಿಯೆಂಬ ಮಂತ್ರವಾದಿ ಪೋಗಿ ನೋಡಿ ಈತನನಾಂ ನಾಳೆಯಾಭಿಮಂತ್ರಿಸಿ ಬಾಟಿಸುವನೆಂಬದಿರಿಮಿಲ್ಲಿಯೆ ಇರುಳೀ ದಾಕ್ಷಿಕಂಗೆ ಜಾವಮಿರಿಮೆಂದು ಪೇಬ್ಬಪೋದಂ

ಕೊಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅಹಿಂಸಾವ್ರತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆ ವ್ರತವನ್ನು ಅವರಿಗೇ ಒಪ್ಪಿಸಿದನಾದರೆ, ನಾನೂ ಬಿಡದೆಯೇ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದರೆ ನನ್ನನ್ನೂ ಇವನಂತೆಯೇ ಕೈಗಳನ್ನು ಹೆಡಮುರಿ ಕಟ್ಟಿ ತಮಟೆಯನ್ನು ಹೊಡೆಯುತ್ತ ನಂಟರಾದ ನೀವೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಮಸಣಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಶೂಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂದಾರು”. ಹೀಗೆ ನಾಗಶ್ರೀ ಹೇಳಿದಾಗ ಅವಳ ತಂದೆ “ಮಗಳೆ, ಹಾಗಾದರೆ ಈಯೊಂದು ಅಹಿಂಸಾವ್ರತ ನಿನಗಿರಲಿ. ಉಳಿದ ವ್ರತಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾವು ಹೋಗಿ ಆ ಜೈನಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡೋಣ” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಗಂಡಸನ್ನು ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ಕೊಲ್ಲಲು ಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದನ್ನು ನಾಗಶ್ರೀ ಕಂಡಳು. ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಅವಳು ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಲು, ಅವನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದು ಮಗಳಿಗೆ ಹೀಗೆಂದನು- “ಮಗಳೇ ಕೇಳು. ವೈನಯಕನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಒಂದು ವಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಕನ್ಯೆಯ, ಓರ್ವ ಸೇವಕನ ಓರ್ವ ಮುದುಕಿಯ ಹೀಗೆ ಮೂವರ ಚಿತ್ರಕಥೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಹೇಳಿ ಜನರನ್ನು ಮೋಸಮಾಡಿ ಬೆಲೆಗೆ ಕೊಳ್ಳುವ ಬತ್ತವನ್ನು ಕದಿಯುವನು. ಆ ಮೂರು ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ಯೆಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ - ಕೌಶಂಬಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಕೋಟಿ ಹೊನ್ನುಳ್ಳವನಾದ ಸುಮಿತ್ರನೆಂಬ ಸೆಟ್ಟಿಯಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಗನಾದ ವಸುಮಿತ್ರನಿಗೆ ಹಾವು ಕಚ್ಚಿತು. ಅವನು ಸತ್ತನೆಂದು ಮಸಣಕ್ಕೆ ಒಯ್ದು ಇಳಿಸಿದಾಗ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಗರುಡನಾಭಿ ಎಂಬ ಮಂತ್ರವಾದಿ ಬಂದು ನೋಡಿ “ನಾನು ಇವನಿಗೆ ನಾಳೆ ಮಂತ್ರಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿ ಬದುಕಿಸುವೆನು. ನೀವು ಹೆದರಬೇಡಿ. ಕಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡವನಿಗೆ ನೀವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ರಾತ್ರಿ ಕಾವಲಾಗಿ ಇರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೋದನು. ಸುಮಿತ್ರ ಸೆಟ್ಟಿ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಒಳ್ಳೆಯವರಾದ

ಸುಮಿತ್ರಸೆಟ್ಟಿಯುಂ ನಾಲ್ವರೊಳ್ಳಿದರಪ್ಪ ಸುಭಟರಂ ಚಾವಮಿರಿಸಿ ಪೋದನಾ ನಾಲ್ವರುಂ ಚಾವಮಿರ್ದ
ಛಟರೊಳಗೊರ್ವನಿರುಳ್ ಕುಟಿಯಂ ಕಳ್ಳತರಲ್ ಪೋದಂ ಮತ್ತೊರ್ವಂ ಪುಳ್ಳಿಯಂ ತರಲ್ ಪೋದಂ
ಮತ್ತೊರ್ವಂ ಕಿಚ್ಚಂ ತರಲ್ ಪೋದಂ ಮತ್ತೊರ್ವಂ ದಾಕ್ಷಿಣನಾ ಪಕ್ಕದೆ ಕಾಪಿದನಂತಾ ನಾಲ್ವರುಂ
ಕುಟಿಯಂ ಕೊಂದು ಸುಟ್ಟು ತಿಂದರಂಬ ಕಥೆಯುಮಂ ಪೊಟ್ಟಣಿನ ನೇಸಮೂಡೆ ಗರುಡನಾಭಿಯೆಂಬ
ಮಂತ್ರವಾದಿ ಬಂದು ಪಪ್ಪಿಗುಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಸಿ ದಾಕ್ಷಿಣನೇತ್ತಿದಂ ಸುಮಿತ್ರಸೆಟ್ಟಿಯುಮಿರುಳ್ ಚಾವಮಿರ್ದ
ನಾಲ್ವರ್ ಸುಭಟಗೋರೊರ್ವರ್ಗೆ ಸಾಸಿರ ದೀನಾರದ ಪೊಟ್ಟಣಿಗಳಂ ಪ್ರಾಪಾದದ ಮೇಗಿದುರ್
ಜನಸಂಕೀರ್ಣದ ನಡುವೆ ನಾಲ್ಕು ಪೊಟ್ಟಣಿಗಯನಿಡಾಡಿದೊಡಾ ಪೊಟ್ಟಣಿಗಯಂ ಕೊಂದು ಕೊಳ್ಳೆನೆಂದು
ಪ್ರಸಿದೊಡಾ ಶ್ರೇಷ್ಠಿಯಮರಸರ್ಗ ಪೋಗಿ ಬನ್ನಪಂಗೆಯ್ಯನ್ ಎನ್ನ ಸಾಸಿರ ದೀನಾರದ ಪೊಟ್ಟಣಿ
ಕೆಟ್ಟುದದಂ ದೇವರಾಞ್ವದಂದು ಪೇಚೊಡೆ ತಳಾಟನಂ ಕರೆದು ಬೇಗಂ ಕಳ್ಳನನಾರಯಲ್ಲದಾಗಳ್
ಕಳ್ಳಂಗೆ ತಕ್ಕ ನಿಗ್ರಹಮಂ ನಿನಗೆ ಮಾಲುನೆಂದರಸನಾತನಂ ಬಗ್ಗಿಸಿ ನುಡಿದೊಡಾತನುಮಾಟ
ಕಳ್ಳನನಾರಯಲ್ಲಾಟದೆ ನಾಲ್ವರ್ ಸುಭಟರುಮಂ ಮನೆಗೊಡಗೊಂದು ಬಂದು ಭೀತನಾಗಿ ಬನ್ನನೆ
ಮೊಗಂ ಬಾಡಿ ಚಂತಿಸಂತಿದೊಡಾತನ ಮಗಳ್ ಸುಮತಿಯೆಂಬಳಂತೇಕೆ ಬನ್ನನಾಗಿ
ಚಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದೆಯಮ್ಮ ಎಂದು ತಂದೆಯಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾತನುಂ ತದ್ವತ್ತಾತಮನೆಲ್ಲಮಂ

ಯೋಧರನ್ನು ಕಾವಲಿರಿಸಿ ಹೋದನು. ಕಾವಲಾಗಿದ್ದ ಆ ನಾಲ್ಕುಮಂದಿ ವೀರರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು
ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕುರಿಯನ್ನು ಕದ್ದು ತರಲು ಹೋದನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಕಟ್ಟಿಗೆ ತರಲು ಹೋದನು.
ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಬೆಂಕಿ ತರಲು ಹೋದನು, ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಹಾವು ಕಚ್ಚಿದವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ
ಕಾವಲಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತು ಆ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಆ ಕುರಿಯನ್ನು ಸುಟ್ಟು ತಿಂದರು. ಹೊತ್ತಾರೆ
ವೇಳೆಗೆ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾದಾಗ ಗರುಡನಾಭಿಯೆಂಬ ಮಂತ್ರವಾದಿ ಬಂದು ಡೋಲು
ಹೊಡೆದು, ಮಂತ್ರಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿ ವಿಷವೇರಿದವನನ್ನು ಎಚ್ಚಿಸಿದನು. ಸುಮಿತ್ರ ಸೆಟ್ಟಿ
ರಾತ್ರಿ ಕಾವಲಾಗಿದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಯೋಧರಿಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸಾವಿರ ದೀನಾರ
ನಾಣ್ಯಗಳ ಪೊಟ್ಟಣಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದನು. ತಾನು ಉಪ್ಪರಿಗೆಯ ಮೇಲೆ
ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಜನಸಂದಣಿಯ ನಡುವೆ ಅವನ್ನು ಬಿಸಾಡಿದನು. ಆ ಕಟ್ಟಾಳುಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು
ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಸುಳ್ಳಾಡಿದನು. ಆಗ ಸುಮಿತ್ರ
ಸೆಟ್ಟಿ ರಾಜನಿಗೆ ವಿಚ್ಛಾಪನೆ ಮಾಡಿದನು - “ನನ್ನ ಸಾವಿರ ದೀನಾರಗಳ ಕಟ್ಟು
ಕಳೆದುಹೋಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಪ್ರಭುಗಳು ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದನು. ಆಗ ರಾಜನು
ತಳಾರ (ಪಟ್ಟಣದ ಕಾವಲುಗಾರ) ನನ್ನು ಕರೆದು - “ಬೇಗನೆ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚು,
ನಿನ್ನಿಂದ ಆಗದಿದ್ದರೆ ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಮಾಡುವ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಿನಗೆ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ಗದರಿಸಿ
ಅಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ತಳಾರನು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹಿಡಿಯಲಾರದೆ ಆ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ
ಸುಭಟರನ್ನೂ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಬೆದರಿದವನಾಗಿ ಶೂನ್ಯವಾದ
ಮೋರೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿ, ಬಾಡಿಹೋಗಿ, ಚಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವನ ಮಗಳು ಸುಮತಿ
ಎಂಬವಳು - “ಅಪ್ಪಾ, ನೀನು ಹೀಗೇಕೆ ದಿಕ್ಕುತೋಚದೆ ಚಂತಿಸುತ್ತಿರುವೆ?” ಎಂದು
ತಂದೆಯೊಡನೆ ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ಸುಮಿತ್ರನು ಆ ಸಂಗತಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯುವ
ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಆಕೆ “ಹೆದರಬೇಡಿ, ನಾನು ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸಿ ಕಳ್ಳನನ್ನೂ

ಮಗಳ್ಳಿಪಿಯ ಪೇಲೋಡಂಜಲ್ಲೇಡಿದನೆಲ್ಲಮನಾನಾರಯ್ಯ ಕಳ್ಳನುಮಂ ಕಸವರಮುಮಂ ನಾಳೆ ನಿಮಗೊಪ್ಪುವೆಂ ನೀಮುಂ ನಿತ್ತಿತಮಿರಿಮೆಂದು ತಂದೆಯನೇಕಾಂತದೊಳ್ ನುಡಿದು ತಂದೆಯಂ ಸಂತವಿಸಿದಾಗಳ್ ಸುಮತಿಯುಮಿರುಳ್ ಕಳ್ಳರಂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲ್ವೇಡಿಯಾ ನಾಲ್ವರುಂ ಸುಭಟರ ಪಕ್ಕದಿದೇನೆಂದವರ್ಗ ಕಥೆಯಂ ಪೇಟ್ಟುಂ - ಪಾಟಳೀಪುತ್ರಮೆಂಬ ಪುರಮಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸುದತ್ತನೆಂಬೊನಾತನ ಮಗಳ್ ಸುದಾಮೆಯೆಂಬ ಕನ್ಯೆಯೊಂದು ದಿವಸಂ ಗಂಗೆಯಂ ಮೀಯಲ್ವೊಗಿ ಮೀವಲ್ಲಿ ನೆಗಟು ಒದಿದೊಡಾದಮಾನುಮಂಜಿ ತದಿಯೊಳಿದರ್ ಧನದತ್ತನೆಂಬೊಂ ಸೋದರಮಯ್ಯನಂ ಕಂಡೆನ್ನಂ ಬೇಗಂ ಬಿಡಿಸೆಂದೊಡಾತನಂತೆಂದನೆನ್ನ ಬೇಡಿದುದನೀವೊಡೆ ನಿನ್ನಂ ಕಾವೆನೆಂದೊಡಾಕೆಯುಮೀವೆನೆಂದು ಪೂಣ್ಣೊಡೆ ಬೇಗಂ ನೀರಂ ಪೂಕ್ಕು ನೆಗಟು ಬಿಡಿಸಿದ ಬಚೆಂ ಪೇಲೋನಂ ಬೇಡುವಯ್ ನಿನ್ನ ಬೇಡಿದುದನೆಲ್ಲಮನೀವೆನೆಂದು ಕನ್ಯೆ ನುಡಿದೊಡಾತನಂತೆಂದಂ - ನಿನ್ನ ಮದುವೆಯೆಂದು ಪ್ರಥಮ ದಿವಸದ ಪಸದನಮನೆನೆಗೆ ವಂದು ತೋಪುಲೇಬುಮೆಂದು ಬೇಡಿದೊಡಾಕೆಯುಮಂತೆಗೆಯ್ದೆನೆಂದು ಪೂಣ್ಣೊಳಿತುಕಾಲುಂ ಸಲೆ ಮತ್ತಾ ಕನ್ಯೆಗೆ ಯಾವನಂ ನೆಪ್ಪಿದಂದು ಮದುವೆಯಾದೊಡೆ ತನ್ನ ಪೂಣ್ಣೆಯಂ ನೆನೆದು ಸರ್ವಾಲಂಕಾರಭೂಷಿತೆಯಾಗಿಯಾದಮಾನುಂ ಕೈಯ್ಯು ಚಿಲ್ವೆಯಾಗಿ ನಟ್ಟನಡುವಿರುಳ್ ಮನೆಯಿಂದ ಪೊಳುಮಟ್ಟು ಮೈದುನನಿರ್ದಾಪಣಕ್ಕೆ ಪೋಪನ್ನೆಗವೆಯೊಳ್ ಕಳ್ಳನೊರ್ವಂ ಕಂಡು ನಿನ್ನ ತೊಟ್ಟಾಭರಣಮೆಲ್ಲಮಂ ಕೊಟ್ಟು ಪೋಗಲ್ಲದಾಂ ಪೋಗಲೀಯೆನೆಂದೊಡೀಗೆಳೆ ಪೋಗಿ ಬಂದು ನಿನಗೆನ್ನ ತುಡುಗೆಯೆಲ್ಲಮಂ ಕುಡುವೆನೆನ್ನೆಗಮಿಲ್ಲಿ ಹೂವನ್ನೂ ನಾಳೆ ನಿಮಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವೆನು. ನೀವು ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ” ಎಂದು ತಂದೆಗೆ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ, ತಂದೆಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದಳು. ಸುಮತಿ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳನು ಯಾರೆಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ನಾಲ್ವು ಮಂದಿ ಸುಭಟರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಅವರಿಗೆ ಏನೆಂದು ಕತೆ ಹೇಳಿದಳೆಂದರೆ - ಪಾಟಳೀಪುತ್ರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣ. ಅಲ್ಲಿ ಸುದತ್ತನೆಂಬ ಸೆಟ್ಟಿಯಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಗಳು ಸುದಾಮೆ - ಇನ್ನೂ ಮದುವೆಯಾಗದವಳು. ಆಕೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಗಂಗಾನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲು ಹೋಗಿ, ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮೊಸಳೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಬಹಳ ಭಯಪಟ್ಟು ಆಕೆ ದಡದಲ್ಲಿದ್ದ ಸೋದರ ಮೈದುನನಾದ ಧನದತ್ತನೆಂಬವನನ್ನು ಕಂಡು “ನನ್ನನ್ನು ಬೇಗ ಬಿಡಿಸು” ಎಂದಳು. ಆಗ ಆತನು - “ನಾನು ಕೇಳಿದುದನ್ನು ನೀನು ಕೊಡುವೆಯಾದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವೆನು” ಎಂದನು. ಆಕೆ ಆಗಲಿ. ಕೊಡುವೆನು ಎಂತ ಶಪಥಮಾಡಲು ಧನದತ್ತನು ಕೂಡಲೆ ನೀರಿಗಿಳಿದು ಮೊಸಳೆಯಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದನಂತರ ಆ ಕನ್ಯೆಗೆ - “ಹೇಳು. ನೀನು ಏನನ್ನು ಬಯಸುತ್ತೀ? ನೀನು ಕೇಳಿದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಲ್ಲಿಸುವೆನು” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಆಗ ಧನದತ್ತನು - “ನೀನು ಮದುವೆಯಾದಾಗ ಮೊದಲನೆಯ ದಿವಸದ ಅಲಂಕಾರವನ್ನು ನನಗೆ ಬಂದು ತೋರಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು’ ಎಂದು ಆಕೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದಳು. ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಆ ಕನ್ಯೆಗೆ ಯಾವನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾದಾಗ ವಿವಾಹವಾಗಲು ಆಕೆ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಾ ಆಭರಣಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತೆಯಾಗಿ ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಶೃಂಗಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸೊಬಗುಗಾರ್ತಿಯಾಗಿ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟಳು. ತನ್ನ ಮೈದನನಿದ್ದ ಅಂಗಡಿ ಕಡೆಗೆ ಆಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ನಡುವೆ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನು ಕಂಡು - “ನೀನು ತೊಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ

ಎನ್ನ ಬರ್ಪನ್ನಗಮತ್ತು ಪೋಗದಿರೆಂದು ನಂಬಿ ನುಡಿದು ಸಂತ್ಸೈ ಕಿಷಿದಂತರಮಂ ಪೋದೊಡೆ ತಳಾಪಂ ಕಂದೀ ಪೊಟ್ಟಿತ್ತ ಪೋದಪ್ಪಯ್ ಪೊಲ್ಲಮಾನಸಿಯೆ ಎಂದಾತಂ ಒಡಿದು ಕಾಡೆ ಪಿರಿದೊಂದು ಮನೆವಾಲ್ತೆಯುಂಟೆನ್ನಂ ಕಾಡದೆ ಪೋಗಲೀಯಾನೀಗಳೆ ಪೋಗಿ ನಿನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಪ್ಪೆ ಬಂದೊಡೆ ನಿನ್ನ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ್ನೆಂದು ನಂಬಿ ನುಡಿದು ನನ್ನಿಗೊಟ್ಟು ಕಿಷಿದಂತರಮಂ ಪೋಪನ್ನಗಮೆಡೆಯೊಳ್ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಂ ಕಂಡು ತನ್ನಂ ತಿನ್ನಲ್ ಬಗೆದೊಡೆ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಂಗೆಂದಳ್ ಪಿರಿಯದೊಂದು ಮನೆ ವಾಲ್ತೆಯುಂಟೀಗಳೆ ಪೋಗಿ ಬಂದಪ್ಪೆ ಬಂದ ಬಲೆಕ್ಕನ್ನಂ ಮೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಮಾಡೆಂದು ನನ್ನಿಗೊಟ್ಟು ನಂಬಿಸಿ ಪೋದೊಡಾ ಕಳ್ಳನುಂ ತಳಾಪನುಂ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನುಮಂತುಮೀಕೆಯೀ ಪೊಟ್ಟು ಪುರಿಪದಿಂದಬ್ಬಿಡೆಂದತ್ತ ಪೋದಪ್ಪಳೆಂದು ಬಲೆವಲೆಯನೆ ನೋಡುತ್ತಂ ಪೋಪರನ್ನೆಗಂ ಮಯ್ಯನಂ ಪಟ್ಟರ್ವಾಪಣೆ, ಪೋಗಿ ಬಾಗಿಲಂ ತೆಜೆಯಿಮಂದಾಗಳವರಾರೊಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಾಗಳಾನಲ್ತೆ ಸುದಾಮೆಯನೆಂದೊಡೆ ಬಾಗಿಲಂ ತೆಜೆದಾಪಣದೊಳಗಂ ಪೊಕ್ಕಳನೀ ಪೊಟ್ಟಿಕೆ ಬಂದೆಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ನೀನಲ್ತೆ ಎನ್ನ ನನ್ನಿಗೊಂಡಯ್ ಎನ್ನ ಮದುವೆಯಂದು ಪ್ರಥಮ ದಿವಸದ

ಆಭರಣಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟುಹೋಗು. ಅದಲ್ಲದೆ ಹೋಗಲು ಬಿಡೆನು” ಎಂದನು. ಆಗ ಅವಳು ನಾನು ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ಬಂದು ನಿನಗೆ ಆಭರಣಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಡುವೆನು. ಅದುವರೆಗೆ - ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗದಿರು” ಎಂದು ನಂಬುವಂತೆ ನುಡಿದು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಮುಂದುವರಿದಳು. ಆಗ ತಳಾರನು (ಪಟ್ಟಣದ ಕಾವಲುಗಾರನು) ಕಂಡು - “ಎಲೈ ಕೆಟ್ಟ ಮನುಷ್ಯಳೇ, ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯಾವ ಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವೆ ?” ಎಂದು ಆಕೆಯನ್ನು ತಡೆದು ತೊಂದರೆಪಡಿಸಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು - “ನನಗೆ ಹಿರಿದಾದ ಒಂದು ಮನೆಗೆಲಸವಿದೆ. ನನ್ನನ್ನು ತೊಂದರೆ ಪಡಿಸದೆ ಹೋಗಲು ಬಿಡು. ನಾನು ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುವೆನು. ಬಂದಾಗ ನಿನಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾದುದನ್ನು ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ನಂಬಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಮುನ್ನಡೆದಳು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನು ಕಂಡು ಅವಳನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಬಗೆದನು. ಆಗ ಅವಳು ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು - “ನನಗೆ ಹಿರಿದಾದ ಒಂದು ಮನೆಗೆಲಸವಿದೆ. ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಬಂದ ಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಮಾಡು” ಎಂದು ಸುದಾಮೆ ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟು ನಂಬಿಸಿ ಹೋದಳು. ಆ ಕಳ್ಳನೂ ತಳಾರನೂ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನೂ “ಅಂತೂ ಈಕೆ ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ತ್ವರೆಯಿಂದಲೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಯಾವ ಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ?” ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವಳ ದಾರಿ ದಾರಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಅನುಸರಿಸಿ ಹೋದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳು ಮೈದನನಾದ ಧನದತ್ತನು ಮಲಗಿದ್ದ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ‘ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯಿರಿ’ ಎಂದಾಗ ‘ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿರಿ ಎಂಬವರು ಯಾರು?’ ಎಂದು ಕೇಳಲು, ‘ನಾನು ಸುದಾಮೆಯಲ್ಲವೆ ?’ ಎಂದಳು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದೊಡನೆ ಅವಳು ಅಂಗಡಿಯ ಒಳಹೊಕ್ಕಳು. ಆಗ ಧನದತ್ತನು ‘ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯಾಕೆ ಬಂದೆ ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು ‘ನೀನಲ್ಲವೆ ನನ್ನಿಂದ ಭಾಷೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡದ್ದು ? ನನ್ನ ಮದುವೆಯಂದು ಮೊದಲನೆಯ ದಿವಸದ

ಪರವನಮನೆಗೆ ತೋಜಿಲ್ಲೆಯೆಂದು ಬೇಡಿದೊಡನೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಂ ನೆಜಪಲ್ ಬಂದನೆಂದು ತನ್ನಂ ತೋಡಿದೊಡತನುಮಾಕೆಯ ರೂಪಂ ನೋಡಿ ಮೆಚ್ಚಿ ವಿದ್ಯಾಧರಿಯ ದೇವಗಣಿಕೆಯ ರೂಪನೆ ಪೋಲ್ತೆ ಎಂದು ಪೊಗಟ್ಟು ಮತ್ತಮಿಂತೆಂದಂ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಂ ನೆಜಪದೆ ಒಳ್ಳಿತಾಯ್ತು ಪೊಟ್ಟು ಪೊಲ್ಲದುವದೆ ನಟ್ಟನಡುವಿರುಳ್ ಕಳ್ಳರುಂ ತಳಾಜರುಂ ಕಾಡುವರ್ ಬೇಗಂ ಪೋಗಂದು ನುಡಿದು ಪೋಗಿಲ್ಲೆಲ್ಲೊಡದೆಲ್ಲುಮಾ ಮೂವರುಂ ಪೋಜಿಗೆ ಕೇಳ್ತು ಮತ್ತಂ ಬೇಗವೇಗಂ ಪೋಗಿ ತಮಿರ್ದೆಗೆಗೊಳಿದರ್ನನ್ನೆಗಮಾ ಮದವಳ್ ರಕ್ಷನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆನೆನ್ನಂ ನೀಂ ಮೆಚ್ಚಿದಂತಂ ಮಾಡೆಂದು ತನ್ನಂ ತೋಡಿದೊಡಾ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನಂತೆಂದಂ ನೀ ಸತ್ಯವಾದಿಯಯ್ ಆದಮಾನುಂ ರೂಪು ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿ ಹಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಂಗಳನೊಡೆಯಯ್ ನಿನ್ನಂ ತಿಂದಾನಾವ ಗತಿಗೆ ಪೋಪೆಂ ನಿನ್ನ ರೂಪನಪಿಯಲಾಜಿನದಜಿನಂಜದೆ ಪೋಗಂದು ಪೋಗಿಲ್ಲೆಲ್ಲೊಡದೆ ಬರ್ಪಳನ್ನೆಗಂ ತಳಾಜನಂ ಕಂಡಿನ್ನೆನ್ನಂ ನೀಂ ಮೆಚ್ಚುಗಿಯ್ಯಂದು ನುಡಿದೊಡತನಂತೆಂದಂ ನೀಂ ಪೊಲ್ಲಮಾನಸಿಯ ಎಂದು ಮನದೊಳೆ ಬಗದಂ ನಿನ್ನಂತೊಳ್ಳಿದರಾರುಮಿಲ್ಲ ನುಡಿದ ನನ್ನಿಯಂ ತಪ್ಪದೆ ಬಂದೆ ಸತ್ಯವಾದಿಯಯ್ ಪೋಗಿಲ್ಲಾ ಎಂದು ಪೋಗಿಲ್ಲೆಲ್ಲೊಡದೆ ಬರ್ಪಳನ್ನೆಗಂ ಕಳ್ಳನಂ ಕಂಡು ತನ್ನ ತೊಟ್ಟಾಭರಣಮನೆಲ್ಲಮಂ ಕಳೆದೊಪ್ಪಿಸೆಯಾತನಂತೆಂದನೆನಗೆನೋದೆ ಭವಮೆ ನಿನ್ನ ಕೈಯದಂ

ಅಲಂಕಾರವನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದಿ. ನಾನು ಆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಈಗ ಈಡೇರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. ಆಗ ಧನದತ್ತನು ಆಕೆಯ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಮೆಚ್ಚಿ- "ನೀನು ವಿದ್ಯಾಧರಿಯ ಅಥವಾ ದೇವತಾ ಸ್ತ್ರೀಯ ರೂಪವನ್ನು ಹೋಲುತ್ತಿರುವೆ" ಎಂದು ಹೊಗಳಿ ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆಂದನು - "ನೀನು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದೆ, ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು. ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನೀನು ಬಂದುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರೂ ತಳವಾರರೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವರು. ಬೇಗ ಹೋಗು" ಎಂದು ನುಡಿದ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದನು. ಈ ಮಾತೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಆ ಮೂವರೂ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಕೇಳಿ ಮತ್ತೆ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಹೋಗಿ ತಾವು ಮೊದಲಿದ್ದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಮದುವೆಗಳು ಸುದಾಮೆ ರಾಕ್ಷಸನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು 'ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟಬಂದಂತೆ ಮಾಡು' ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನು ಹೀಗೆಂದನು - "ನೀನು ಸತ್ಯವಾದಿಯಾಗಿರುವೆ. ಅತ್ಯಂತ ರೂಪ- ಲಾವಣ್ಯ - ಸೌಭಾಗ್ಯ - ಕಾಂತಿ ಹಾವ - ಭಾವ - ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಗಳುಳ್ಳವಳು. ನಿನ್ನನ್ನು ತಿಂದು ಯಾವ ದುರ್ಗತಿಗೆ ಹೋಗುವೆನು! ನಿನ್ನ ರೂಪವನ್ನು ಕೆಡಿಸಲಾರೆನು. ಆದುದರಿಂದ ಹೆದರದೆ ಹೋಗು" - ಎಂದು ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತ ತಳಾರನನ್ನು ಕಂಡು "ಇನ್ನು ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟಬಂದಂತೆ ಮಾಡು" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು ಹೀಗೆಂದನು - "ನೀನು ಕೆಟ್ಟ ಹೆಂಗುಸೆಂದು ನಾನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದೆನು. ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ಒಳ್ಳೆಯವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಕೊಟ್ಟ ಭಾಷೆಗೆ ತಪ್ಪದೆ ಬಂದಿರುವೆ. ಸತ್ಯವಾದಿಯಾಗಿದ್ದಿ. ಹೋಗು ತಾಯೀ" ಎಂದು ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದನು. ಸುದಾಮೆ ಮುಂದೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕಂಡು, ತಾನು ಧರಿಸಿದ್ದ ತೊಡಿಗೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳಚಿ ಅವನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದಳು. ಆಗ ಅವನು ಹೀಗೆಂದನು - "ನನಗೇನು ಇದು ಒಂದೇ ಜನ್ಮವೇ ? ನಿನ್ನ ಕೈಯ ಆಭರಣಗಳನ್ನು

ಕೊಂಡಾನೇನಾಚಂದ್ರಾರ್ಕತಾರಂಬರಂ ಬರ್ದಪ್ಪನೆ ಎಣೆಕೊಂಡ ಕಸವರಂ ತಮನಿಧಿಯಂತೆ ತದದಿದಪ್ಪುದೆ ನಿನ್ನ ಕೈಯಿಂದಂ ಕೊಳ್ಳೆ ಪೋಗಲ್ವಾ ಎಂದು ಪೋಗಲ್ವೆಲ್ಲನಂತಾ ಮೂವರುಂ ಮದವಳಂ ಪೋಗಲ್ವೆಲ್ಲ ಪೂಜಿಸಿ ಕಟಿಪದೊಡಾಕೆಯುಂ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಪೋದಳಂತವರೊಳ ಗೊಳಿದರಾರಣ್ಯಂಗಳಿರಾ ಪೇಟೆಮೆಂದು ಸುಮತಿಯೆಂಬ ಕನ್ನೆ ಬೆಸಗೊಂಡಾಗಳಾ ಸುಭಟರೊಳೊರ್ವನಿರುಳ್ ಕುಟೆಯಂ ಕೊಂದವಂ ಬೊಮ್ಮರಾಕ್ಷಸನಾಕೆಯಂ ತಿನ್ನದೆ ಕಟಿಪದೊಡಾತನೊಳಿದನೆಂದಂ ಸರ್ಪದಪ್ಪನಂ ಕಾದಿದಾರ್ತಂ ತಳಾಟಂ ಕಾಡದೆ ಕಟಿಪದನಾತನೊಳಿದ ನೆಂದಂ ಕಿಚ್ಚಂ ತರಲ್ ಪೋದಾತನಂತೆಂದಂ ಮದವಳಂ ಸೋದರ ಮಯ್ಯನನತ್ಯಂತ ರೂಪಲಾವಣ್ಯ ಕಾಂತಿ ಹಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಂಗಳನೊಡೆಯೊಳಂ ಸೋದರಮಾವನ ಮಗಳಂ ತನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ವಂದೊಳನೇಕಾಂತಂ ಸಮನಿಸಿದೊಡಾಕೆಗಳಪದೆ ಪೋಗಲ್ವೆಲ್ಲ ಧನದತ್ತನೊಳಿದನೆಂದಂ ಪುಳಿಯಂ ತರಲ್ ಪೋದಾತಂ ಸಾಸಿರದೀನಾರದ ಪೊಟ್ಟಿಳಿಗೆಯಂ ಕಳ್ಳಾತನಂತೆಂದಂ ಮದವಳ್ ತೊಟ್ಟಾಭರಣಮೆಲ್ಲಮಂ ಕೊಳ್ಳದೆ ಕಟಿಪದ ಕಳ್ಳನೊಳಿದನೆಂದೊಡಾತನ್ ಕಳ್ಳನಪ್ಪುದನಟಿದು ಕಿರಿದು ಬೇಗದಿದಾರ್ ನುಡಿಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಮಜೆಯಿಸಿ ಎಲ್ಲರುಮಂ ಮಜಲುಂದಿಸಿದ ಬಟೆಕ್ಕಮಾ ಕಳ್ಳನ

ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಾನೇನು ಚಂದ್ರಸೂರ್ಯ ನಕ್ಷತ್ರಗಳಿರುವ ತನಕ (ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ) ಬದುಕಿರುವೆನೆ ? ಎಣೆಕೆಮಾಡಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಚಿನ್ನವು ಅಕ್ಷಯ ಸಂಪತ್ತಿನಂತೆ ನಾಶವಾಗದೆಯೇ ಇದ್ದೀತೆ ? ನಿನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೆನು ಹೋಗು ತಾಯೇ” ಎಂದು ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದನು. ಅಂತು ಆ ಮೂವರೂ ಮದುಮಗಳನ್ನು ಹೋಗಲು ಹೇಳಿ ಮನ್ನಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಆಕೆ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಎಲೈ ಅಣ್ಣಂದಿರೇ, ಹೀಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯವರು ಯಾರು ? ಹೇಳಿ - ಎಂದು ಆ ಸುಮತಿ ಎಂಬ ಕನ್ಯೆ ಸುಭಟರೊಡನೆ ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು - ಕುರಿಯನ್ನು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಂದವನು ‘ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನು ಸುದಾಮೆಯನ್ನು ತಿನ್ನದೆ ಕಳುಹಿಸಿದುದರಿಂದ ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯವನು’ ಎಂದನು. ಬೆಂಕಿ ತರಲು ಹೋದವನು ಹೀಗೆಂದನು - “ಧನದತ್ತನು ಒಳ್ಳೆಯವನು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವನು ಸೋದರ ಮೈದುನನಾಗಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಂತಹ ಸೋದರಮಾವನ ಮಗಳನ್ನು ಮದುಮಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ರೂಪ- ಲಾವಣ್ಯ - ಸೌಭಾಗ್ಯ - ಕಾಂತಿ - ಹಾವ - ಭಾವ - ವಿಲಾಸ - ವಿಭ್ರಮಗಳುಳ್ಳವಳನ್ನು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದವಳಾದರೂ ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಮೋಹಗೊಳ್ಳದೆ ಅವಳನ್ನು ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದನು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯವನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಕಟ್ಟಿಗೆ ತರಲು ಹೋದವನು, ಸಾವಿರ ದೀನಾರದ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಕದ್ದವನಾಗಿದ್ದು ಹೀಗೆಂದನು - “ಮದುಮಗಳು ಧರಿಸಿದ ತೊಡಿಗೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಕಳುಹಿಸಿದ ಕಳ್ಳನು ಒಳ್ಳೆಯವನು” ಎಂದನು. ಆಗ ಆತನು ಕಳ್ಳನಾಗಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಆಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಇದ್ದು, ಆ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತಂತೆ ವರ್ತಿಸಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೈ ಮರೆತು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿಸಿದ ನಂತರ ಆ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ರಹಸ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಂದಳು - “ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಭರಣವನ್ನು ಮಾಡಿಸಲು ತಕ್ಕ ಐಶ್ವರ್ಯ ನಿನ್ನಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿ

ನೆಟ್ಟಿ ಎಣಾಂತದೊಳಂತೆಂದು ನುಡಿಗುಂ ನಿನಗಾನಾಟದನೆನಗೆ ನೆಲೆಯೆ ತುಡುಗೆಯಂ ಮಾಡಿಸಲ್ ಭಾಗಸಮುಳ್ಳೊಡೆ ನಿನಗಾಂ ಪೆಂಡತಿಯನಾಗಿ ನಿನ್ನೊಡವರ್ಪೆನೆಂದವನುಕೆವದಿಂದಂ ಮನಂಗೊಳೆ ನಂಬೆ ನುಡಿದೊಡಾತನುಂ ಮೆಯ್ಯಲೆಯದೆ ದೀನಾರದ ಸಹಸ್ರದ ಪೊಟ್ಟಳಿಗೆಯಂ ತೆಗೆದು ಕೊಟ್ಟಾನಿದಲೊಳಗೆ ನಿನಗೆ ತುಡುಗೆಯಂ ಮಾಡಿಸುವೆ. ಬಾ ಪೋಪಮಿರ್ವರುಮಂದೊ ಡಂತೆಗೆಯ್ದನೆಂದು ಪೊನ್ನ ಪೊಟ್ಟಳಿಗೆಯಂ ತಂದೆಯ ಮಜಲುಂದಿದಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಿ ಬರುಂಟ ಎಟ್ಟಿ ಪೊಟ್ಟಳಿಗೆಯಂ ತಂದೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟೊಡಾತನುಂ ಕಳ್ಳನುಮಂ ದೀನಾರದ ಸಹಸ್ರದ ಪೊಟ್ಟಳಿಗೆಯುಮಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿಯರಸಂಗೊಪ್ಪಿಸಿದನೆಂಬೊ ಚಿತ್ರಕಥೆಗಳುಮಂ ಜನಗಳ್ಳಿ ಪೇಟ್ಟು ಬತ್ತಮಂ ಕಳ್ಳೊಂ ವೈನಯಿಕನೆಂಬೊಂ ಕಳ್ಳನಿನ್ನುಮಾತನ ಪೇಟ್ಟು ಕಥೆಗಳುಮಂ ಪೇಟ್ಟುಂ ಕೇಳ್ ಮಗಳೆ ಎಂದು ಸೋಮಶರ್ಮಭಟ್ಟಂ ನಾಗಶ್ರೀಗಿಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟುಂ ಧರ್ಮಪುರಮೆಂಬುದು ಪೊಟಲಲ್ಲಿ ನಾಗದತ್ತನೆಂಬೊಂ ಶ್ರೇಷ್ಠಯಾತನ ಬಂಟಂ ವೈನಾಕನೆಂಬೊನಾತನೊಂದು ದಿವಸಂ ಕಬ್ಬಿನ ಕೆಯ್ಯನುಪ್ಪೊಂ ನಿಧಾನಮಂ ಕಂಡದಂ ಮಜಸಲ್ಲೇಡಿ ತನ್ನ ಪೆಂಡತಿಯ ಮನಮಂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲ್ವೇಡಿ ಕೃತಕಗರ್ಭಮಂ ತಾಳಿರೆ ಪೆಂಡತಿ ಕಂಡಿದೇನ್ ಬಸಿಪೊಳಿದುರ್ದೆಂದೊಡಾತನಾ ಮಾತಿನೊಳೆನೊ ಕೆಮ್ಮಗಿರಂದೊಡಾಕೆ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂ ಕೀಟಿ ಚಿಪಗೊಳೆಯಾಗಂ ಪೇಟೆಯಪೊಡೆ ನಿನಗೆ ಪೇಟೆನೆಂದಿಂತೆಂದು ಪುರುಷರ್ಕ್ಕಣ್ಣಗುದನಗಾದುದೆಂದು ಪೇಟೊಡದಂ ಕೇಳ್ಳು ಸೈರಸೂಟದೆ

ನಿನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವೆನು” ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಕಪಟದಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ನಂಬಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ನುಡಿದಳು. ಆಗ ಅವನು ಮೈಮರೆತವನಾಗಿ ಸಾವಿರ ದೀನಾರದ ಕಟ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟು “ನಾನು ಇದರಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಅಭರಣವನ್ನು ಮಾಡಿಸುವೆನು ಬಾ ಇಬ್ಬರೂ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದನು. ಆಗ ಸುಮತಿ ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು’ ಎಂದು ಚಿನ್ನದ ಕಟ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ತಂದೆ ಮೈಮರೆತು ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಬೆರಲಿನಿಂದ ಚುಚ್ಚಿ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಆ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ತಂದೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಆತನು ಕಳ್ಳನನ್ನೂ ಸಾವಿರ ದೀನಾರಗಳ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಚಿತ್ರಕಥೆಗಳನ್ನು ಜನರಿಗೆ ಹೇಳಿ, ವೈನಯಿಕನೆಂಬ ಕಳ್ಳನು ಬತ್ತವನ್ನು ಕದಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಇನ್ನೂ ಆತನ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುವೆನು, ಮಗಳೇ ಕೇಳು - ಎಂದು ಸೋಮಶರ್ಮಭಟ್ಟನು ನಾಗಶ್ರೀಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು - ಧರ್ಮಪುರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನಾಗದತ್ತನೆಂಬ ಸೆಟ್ಟಿಯಿದ್ದನು. ಅವನ ಆಳು ವೈನಾಕನೆಂಬವನು. ಆತನು ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬನ ಗದ್ದೆಯನ್ನು ಉಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ನಿಕ್ಷೇಪ ದೊರಕಿತು. ಅದನ್ನು ಮರೆಮಾಚುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಬಯಸಿ ತಾನು ಗರ್ಭ ತಾಳಿದವನಂತೆ ನಟಿಸಿದನು. ಹೆಂಡತಿ ಕಂಡು ‘ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಆತನು ‘ಆ ಮಾತಿನಲ್ಲೇನು ? ಸುಮ್ಮನಿರು’ ಎಂದನು. ಆದರೆ ಆಕೆ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಕಿರಿಚಾಡುತ್ತ ಮತ್ತೆಯೂ ಕೇಳಲು ‘ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ ನಿನಗೆ ಹೇಳುವೆನು’ ಎಂದು ಹೀಗೆಂದನು - “ಗಂಡಸರಿಗೆ ಆಗದಿರುವಂಥದು ನನಗೆ ಆಗಿದೆ” - ಎಂದು ಹೇಳಲು ಅದನ್ನು ಆಕೆ ಕೇಳಿ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಪಟ್ಟಣದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಯುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಎರಡನೆಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ

ಪೊಟಲ ಜನಗಳೆಲ್ಲಮೂಟೆವಂತು ಪೇಟ್ಟಳೆಂಬೆರಡನೆಯ ಕಥೆಯುಮಂ ಪೇಟ್ಟು ಮೂಟನೆಯ ವೃದ್ಧಸ್ತ್ರೀಯ ಕಥೆಯನಿಂತೆಂದು ಪೇಟಲ್ ತೊಡಂಗಿದಂ ಹರಿಪುರಿಯೆಂಬ ಪೊಟಲೋಳ್ ಗಂಭೀರೆಯೆಂಬೊಳೊರ್ವಳ್ ಬರ್ದಿಯಾಕೆಯ ಮಗಳ್ ಹರಿಣಿಯೆಂಬೊಳಾಕೆಯಂ ಜಯಂತಮೆಂಬ ಪೊಟಲೋಳ್ ವಸುದತ್ತನೆಂಬ ಪರದಂಗೆ ಕೊಟ್ಟಾಡಾಕೆಗೆ ಗರ್ಭಮಾಗಿ ಮೋದಗೆಯ ಮೇಗೆ ಬಯಕೆಯಾದೊಡೆ ತಾಯ್ ಪಲವುಂ ತೆಪದ ಲಡ್ಡುಗಳ್ ಮಂಡಗೆಗಳುಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪಲವುಂ ಭಕ್ತ ರೂಪಗಳುಮಂ ಕೊಂಡು ಗಂಭೀರೆಯೆಂಬ ಬರ್ದಿ ಹರಿಪುರದಿಂ ಪೊಟಮಟ್ಟು ಮಗಳದೊರ್ಗ್ಗೆ ಪೋಪಳನ್ನೆಗೆವೆಡೆಯೊಳೊರ್ಗ್ಗೆ ಕಳ್ಳರಂ ಕಂಡವರೊಳಗೊರ್ವನಂ ಪಿಡಿದವನ್ನೆ ಮಗಂ ನಿನ್ನನೆ ಪೋಲ್ಕುಂ ಪನ್ನರಲ್ಲರಿಸಂ ಪೋದೊನೆತ್ತ ಪೋದನೆಂದಲೆಯನಾತನಂ ಕಾಣದಿರುಳುಂ ಪಗಲುಂ ನೆನೆದಟ್ಟು ಕಣ್ಣಳ್ ಚಾತಿರ್ಪುಎಂದೆನೆಗೆ ಆತಂ ಬಂದಂತಿರೆ ನಿನ್ನಂ ಕಂಡು ಸಂತಸಮಾಯ್ತು ಮಗನೆ ನೀಮೆಲ್ಲಂ ಬನ್ನಿಂ ಪೋಪು ಪಾರೆಯೂರಂ ಮಿಂದುಂಟು ವಿಶ್ರಮಿಸಿ ನಾಳೆ ಪೋಪಿರೆಂದೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗಿ ಮಗಳ ಮನೆಯನೆಟ್ಟು ಆವರ್ಗಿಲ್ಲಂ ನೀರನಿಡಿಸಿ ತಲೆಯಂ ಪೂಸಿಸಿಯೊಲ್ಲಣಿಗೆಯನುಡಿಸಿ ತಲೆಯೋ ಕಟೆಯಂ ಪೂಯ್ಯಗಳ್ ಬರ್ದಿ ಮನೆಯ ಮೇಗೇಟೆ ಕಳ್ಳರೆಂದು ಪುಯ್ಯಲಿಟ್ಟಾಗಳನಿಬರುಂ

ಮೂರನೆಯ 'ಮುದುಕಿಯ ಕಥೆ'ಯನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳತೊಡಗಿದನು- ಹರಿಪುರಿಯೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರೆಯೆಂಬೊಬ್ಬಳು ಮುದುಕಿಯಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಹರಿಣಿ ಎಂಬ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯನ್ನು ಜಯಂತ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿದ್ದ ವಸುದತ್ತನೆಂಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಕಡುಬನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ತಾಯಿ ಹಲವು ವಿಧದ ಲಾಡುಗಳು ಕಡುಬುಗಳು ಮುಂತಾಗಿರುವ ಹಲವು ತೆರದ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಆ ಮುದುಕಿ ಗಂಭೀರೆಯು ಹರಿಪುರದಿಂದ ಹೊರಟು ತನ್ನ ಮಗಳಿದ್ದ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರು ಎದುರಾದರು. ಅವರನ್ನು ಕಂಡು, ಅವರೊಳಗೆ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅತ್ತಳು. "ನನ್ನ ಮಗ ನಿನ್ನನ್ನೆ ಹೋಲುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ನನ್ನನ್ನಗಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನೆಂದು ತಿಳಿಯದಾಗಿರುವೆನು. ಅವನನ್ನು ಕಾಣದೆ ರಾತ್ರಿಯೂ ಹಗಲೂ ನೆನೆಸಿ ಅತ್ತು ಕಣ್ಣುಗಳು ಊದಿಕೊಂಡಿವೆ. ಇಂದು ನನಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಆತನು ಬಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಮಗನೇ, ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಬನ್ನಿ ಹೋಗೋಣ ಸಮೀಪದ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಊಟ ಮಾಡಿ ಬಟ್ಟೆಯುಟ್ಟು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಾಳೆ ಹೋಗಬಹುದು" ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಒಡಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಗಳ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಬಿಸಿನೀರು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ, ತಲೆಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿಸಿ, ಸ್ನಾನದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನುಡಿಸಿ, ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಅವರು ಕುದಿಗಂಜೆಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿರುವಾಗ ಆ ಮುದುಕಿ ಮನೆಯ ಮೇಲ್ಗಡೆ ಹತ್ತಿ 'ಕಳ್ಳರು, ಕಳ್ಳರು' ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದಳು. ಆಗ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಭಯಪಟ್ಟು ತಟಕ್ಕನೆ ಹಾರಿ ದಿಕ್ಕುಗೆಟ್ಟು ಓಡಿದರು. 'ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ಮುದುಕಿ ವಂಚಿಸಿದಳು' ಎಂದು ಹಗೆತನವನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದರು.

ತ್ಯಾಜ್ಯಭೂತರಾಗಿ ಪಟ್ಟನೆ ಪಾಟಿಯೋಡಿ ಕೆಟ್ಟೊಳ್ಳಿತ್ತಮ್ಬಂ ಬರ್ದ್ವಿ ಛಿದ್ರಿಸಿದಳೆಂದು ಪಗೆ ಸಾರಿದರ್ವಿತ್ತ ಬರ್ದ್ವಿಯುಂ ನೆಟ್ಟನಿರುಳ್ ಕಳ್ಳರ್ ಬರ್ಪರೆಂದಪಿತು ಕೂರಿತಪ್ಪ ಬಾಳಂ ಪಿಡಿದಿದರ್ವಳನ್ನೆಗಮಿರುಳ್ ಕಳ್ಳರ್ ವಂದಾಕೆಯ ಲುಂದಿದ ಮನೆಯೋಳ್ ಕನ್ನಮಿಕ್ಕಿದೊಡೆ ಕನ್ನದ ಬಾಗಿಲೊಳಾ ಬಾಳನಡ್ವಮಿಟ್ಟು ಪಿಡಿದಿದರ್ವ ಪುಗುವ ಕಳ್ಳನ ಮೂಗನರಿದೊಡವಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ತನಗೆ ಪುಗಲ್ ಪಾಂಗಿಲ್ಲ ನೀಂ ಪುಗೊಂದು ಪೆಜನೊರ್ವನಂ ಪುಗಿಸಿದೊಡಾತನ ಮೂಗುಮಂ ಕೊಜಿದೊಡಾತನುಂ ಪೆಜನೊರ್ವನಂ ಪುಗಿಸೆ ಸೂಟುಸೂಟೊಳೆ ಪೊಕ್ಕೊಡನಿಬರ ಮೂಗುಮಂ ಕೊಜಿದಿಕ್ಕಿದೊಡನಿಬರುಂ ಮೂಗರಿಯ ಪಟ್ಟು ಪೊಜಮಟ್ಟು ಪೋಗಿಯೊರ್ವನಿಂದ್ರಜಾಲಿಗನ ಮನೆಯೋಳ್ ಕನ್ನಮಿಕ್ಕಿ ಪುಡುಕೆಯಂ ತೆಗೆದು ಪೊತ್ತು ಪೋಗಿ ಪೊಜಪೊಲಲೊಳ್ ಶಶಾನದೊಳಿಪಿಪಿ ಕುಟಿಯಂ ಕಳ್ಳು ತಂದಜುವರ್ ಕಳ್ಳರುಂ ಮಜಲುಂದಿದರೊರ್ವನಾ ಕುಟಿಯಂ ಕೊಂದು ಜಾವಮಿದುರ್ ಮಸಣದ ಕಿಚ್ಚಿನೊಳ್ ಪಿತಿತಮಂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು ಪುಡುಕೆಯಂ ತೆಪ್ಪಿದು ನೋಲ್ಪನ್ನೆಗಮದಪೊಳಗಿದರ್ ಇಂದ್ರಜಾಲಿಗರ ಪಾಪೆಗಳುಂ ಸೀರೆಗಳುಂ ಝಣಂಬಮಂ ಕೊಂಡೊಂದು ಪ್ರತಿಮುಖಮಂ ಕೊಂದು ತನ್ನ ಮುಖದೊಳಿಟ್ಟು ಪುಲಿಯ ಝಣಂಬಮುಮಂ ತೊಟ್ಟು ಶಶಾನದೊಳುರಿವ ಕಿಚ್ಚನ ಪಕ್ಕದೆ ನಿಂದಿದರ್ವನನ್ನೆಗಮಿಟ್ಟು ಕಂಡಜುವರುಂ ಕಳ್ಳರುಂ ಬೇತಾಳನೆಂದಂಜಿ ಪ್ರಾಣಭಯದಿಂದೊಡಿ ಕೆಟ್ಟರಾತನುಮವರೋಡುವುದಂ ಕಂದು ಪಿತಿತಮಂ ಕೊಂದು ಬಟೆಯಂ ತಗುಳೆ ಎನಿತೆನಿತಾತನಂ ಕಾಣ್ವರನಿತನಿತವೆ ಬೇತಾಳಂ ಬಟೆಯಂ ತಗುಳ್ಳನೆಂದೊಡೆ ಪ್ರತಿಮುಖಮುಂ ಝಣಂಬಮುಮಂ ಕಳೆದೀದಾಡಿ ತನ್ನ ಪೆಸರಂ

ಇತ್ತ ಮುದುಕಿ ನೆಟ್ಟಿಗೆ ಇಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರು ಬರುವರೆಂದು ತಿಳಿದು ಹರಿತವಾದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ಹೀಗಿರಲು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರು ಬಂದು ಆಕೆ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನ ಹಾಕಿದರು. ಆಗ ಆ ಕನ್ನದ ತೂತಿನ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಅವಳು ಆ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗುವ ಕಳ್ಳನ ಮೂಗನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿದಳು. ಅವನು ಹಿಂದೆರಳಿ ತನಗೆ ಒಳನುಗ್ಗಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ ನೀನು ನುಗ್ಗು ಎಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಅವನನ್ನು ನುಗ್ಗಿಸಿದಾಗ ಅವನ ಮೂಗನ್ನೂ ಮುದುಕಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಆ ಕಳ್ಳನು ಬೇರೊಬ್ಬನನ್ನು ನುಗ್ಗಿಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಸರದಿಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಆ ಎಲ್ಲ ಕಳ್ಳರ ಮೂಗನ್ನೂ ಕತ್ತರಿಸಲು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಮೂಗು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡವರಾಗಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅನಂತರ ಅವರು ಒಬ್ಬ ಇಂದ್ರಜಾಲಿಗನ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನವಿಕ್ಕಿ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಶಶಾನದಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿದರು. ಕುರಿಯನ್ನು ಕದ್ದುತಂದ ಆರು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರೂ ನಿದ್ರಿಸಿದರು. ಒಬ್ಬನು ಕುರಿಯನ್ನು ಕೊಂದು ಒಂದು ಜಾವದಷ್ಟು ಸಮಯ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಸುಡುಗಾಡಿನ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಂಸದ ಅಡುಗೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಇದ್ದವನಾಗಿ ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆರೆದು ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಅದರೊಳಗೆ ಇಂದ್ರಜಾಲಿಗರ ಗೊಂಬೆಗಳೂ ಬಟ್ಟೆಗಳೂ ಕಾಣಿಸಿದವು. ಅವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಮುಖವಾಡವನ್ನು ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹುಲಿದೊಗಲನ್ನು ಧರಿಸಿ ಶಶಾನದಲ್ಲಿ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಬೆಂಕಿಯ ಸಮೀಪ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆರುಮಂದಿ ಕಳ್ಳರೂ ಎಚ್ಚತ್ತು ಕಂಡು, ಈ ಮುಖವಾಡವಿಟ್ಟುಕೊಂಡವನನ್ನು ಬೇತಾಳನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಹೆದರಿ ಪ್ರಾಣದ ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ಓಡಿಹೋದರು. ಅವರು ಓಡುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಆತನು

ಪೇಟುವರಂ ಮಾಣಿಸಿಯೊಡಗೂಡಿ ತನ್ನ ಮಾಡಿದ ಪಿಶಿತವನವರ್ಗೊಲ್ಲಂ ಪರ್ಬುಗೊಟ್ಟುಮನಿಬರುಮೊಂದಾಗಿ ಪೋಪನ್ನೆಗಂ ಇತ್ತ ಗಂಭೀರೆಯೆಂಬ ಬದ್ವಿ ಬೈರುಳಿಸೊಂದು ಜಾವಮುಂಟನೆ ಎತ್ತು ಪೊಲಲಂ ಪೊಲಮಟ್ಟು ತನ್ನೊರ್ಗವೋಪ್ ನೆರಂ ಬಿಜದಂಜಿ ವಂದಾಲದ ಮರನನೇರಿದರಳನ್ನೆಗಮಾ ಕಳ್ಳರಾಕೆಯೇಷೆವ್ವ ಮರಕ್ಕೆ ವಂದವರೊಳೊವಂ ಬಟ್ಟಿಯೊಳ್ ಬರ್ಪ ಜನಮಂ ನೋಡಲ್ವೇಡಿ ಮರದ ತುತ್ತತುದಿಯನೇಲಿ ನೋಟ್ಟನೆಗಂ ಮರದ ಮೇಗಿರ್ದ ವೃದ್ಧಿಯಂ ಕಂಡಂ ನೀನಾಗ್ಗೊಂದಾತಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾಕೆಯಾನೀ ಮರದೊಳಿರ್ಪ್ಪ ಯಕ್ಕದೇವತೆಯೆಂದೊಡಾತನೆಗೆ ಪೆಂಡತಿಯಪ್ಪಾ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೊಂದು ಪಾಂಗಿನೊಳಪ್ಪೋ ಪಿಶಿತದ ಖಂಡಮಂ ನಾಲಿಗೆಯಿಂ ಪಿಡಿದನ್ನ ಬಾಯೊಳಿಡುವೊಡೆ ನಿನಗಾಂ ಪೆಂಡತಿಯಪ್ಪನೆಂದು ನುಡಿದೊಡಾತನುಂ ನಾಲಿಗೆಯಿಂದಂ ಪಿಶಿತದ ಖಂಡಮಂ ಬಾಯೊಳಿಡೆ ನಾಲಿಗೆಯಂ ಪತಿಯೆ ಕಚ್ಚದೊಡವಂ ಪೊಯ್ತಿಟ್ಟಂಜಿ ಬೀಳಿ ಅನಿಬರುಂ ಭಯದಿಂದೊಡೆ ವೃದ್ಧಿಯೆಂದಳ್ ಎನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕಳ್ಳಲ್ಲಿಯಲ್ಲಮಂಟನೆಯ ಭಾಗಮಂ ತಂದೀ ಪೊಲಲೊಳಿಟ್ಟು ಪೋಪೊಡೆ ಬಾಚ್ಚಿರಲ್ಲದಾಗಳ್

ಮಾಂಸವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಂಡರೋ ಅಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೇತಾಳನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಓಡಿದರು. ಆಗ ಅವನು ಮುಖವಾಡವನ್ನೂ ಹುಲಿದೊಗಲನ್ನೂ ತೆಗೆದು ಎಸೆದು, ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿ ಅವರ ಭಯವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿ, ಜೊತೆ ಸೇರಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಮಾಂಸದ ಅಡುಗೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಹಂಚಿಕೊಟ್ಟು ಅನಂತರ ಅವರೆಲ್ಲ ಒಂದಾಗಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಇತ್ತ ಗಂಭೀರೆಯೆಂಬ ಮುದುಕಿ ಬೆಳಗಾಗಲು ಮೂರುಗಂಟೆಗಳಿವೆಯೆಂಬ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎದ್ದು ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ತನ್ನ ಊರ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಸಹಾಯಕರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ಹೆದರಿ ಒಂದು ಆಲದ ಮರವನ್ನೇರಿಕೊಂಡಳು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಆ ಕಳ್ಳರು ಆಕೆ ಹತ್ತಿದ ಮರದ ಬುಡಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಜನರನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮರದ ತುತ್ತತುದಿಗೆರಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆತನು ಮರದ ಮೇಲೆ ಇದ್ದ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಕಂಡು “ನೀನು ಯಾರು” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಆಕೆ “ನಾನು ಈ ಮರದಲ್ಲಿರುವ ಯಕ್ಷಿಣಿ” ಎಂದಳು. “ನನಗೆ ನೀನು ಹೆಂಡತಿಯಾಗುವಿಯಾ?” ಎಂದು ಆತನು ಕೇಳಿದಾಗ, ಅವಳು “ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುವೆನು. ಈ ಮಾಂಸದ ತುಂಡನ್ನು ನೀನು ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ನನ್ನ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಇಡುವೆಯಾದರೆ ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೆಂಡತಿಯಾಗುವೆನು” ಎಂದಳು. ಆತನು ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ಮಾಂಸದ ತುಂಡನ್ನು ಅವಳ ಬಾಯಲ್ಲಿಡುವಾಗ ಅವನ ನಾಲಿಗೆ ಹರಿದುಹೋಗುವಂತೆ ಕಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅವನು ಕೂಗಾಡಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು. ಕಳ್ಳರೆಲ್ಲರೂ ಹೆದರಿ ಓಡತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಮುದುಕಿ ಹೇಳಿದಳು - “ನೀವು ಕದ್ದುದರಲ್ಲಿಟ್ಟು ಎಂಟನೆಯ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ನನಗೆ ತಂದು ಈ ಮರದ ಪೊಟರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಿರಾದರೆ ಬದುಕುವಿರಿ. ಅದಲ್ಲವಾದರೆ ಸಾಯುವಿರಿ, ನಾನು ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನೂ ತಿಂದು ಬಿಡುವೆನು” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಕಳ್ಳರು ಹೆದರಿ “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆವು” ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಎಂಟನೆಯ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಮರದ

ಸತ್ತಿರ್ದ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರೂಮಂ ತಿಂದಪ್ಪನೆಂದೊಡಂಬೆ ಕಳ್ಳರಂತೆಗೆಯ್ವೆಮಂದೊಡಂಬಟ್ಟು ಕಳ್ಳಲ್ಲಿಯಲ್ಲಮಂಟನೆಯ ಭಾಗಮಂ ಮರದ ಪೊಟಲೊಳಿಟ್ಟು ದಿವಸಕ್ಕಂ ಪೋಪರಾ ವೃದ್ಧ ಸ್ತ್ರೀಯುಂ ತನ್ನೂರಿಂದಂ ಬಂದು ಕಸವರಮಂ ಕೊಂಡು ಪೋಕುಮಿಂತಾ ಎಣ್ಣೆ ಕಳ್ಳರನಾ ವೃದ್ಧಸ್ತ್ರೀ ಪಿಡಿದಾಳ್ಳಳೆಂಬ ಕಥೆಗಳುಮಂ ಇಂತಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಚಿತ್ರಕಥೆಗಳು ಪಟದೊಳ್ ಬರೆದು ಜನಗಳ್ಗೆ ತೋಟೆ ಜೇಟ್ಟು ಬತ್ತಮಂ ಕಳೊನ್ನೀತಂ ವೈನಯಿಕನೆಂಬೊಂ ಕಳ್ಳಂ ಮತ್ತೊರ್ವಂ ವೈನಯಿಕನೆಂಬೊಂಗಾಸಕ್ತರಾಗಿ ಕೇಳ್ವ ಜನಗಳ ಧಾನ್ಯಮನಜುವತ್ತು ಬಳ್ಳಮನಿರ್ಪತ್ತು ಬಳ್ಳಮಂದಳೆಗುಮೀತನೊರ್ವಂ ವೈಕನೆಂಬೊಂ ಕಳ್ಳಂ ಮತ್ತೊರ್ವಂ ವೋಮಕನೆಂಬೊಂ ವೈನಯಿಕನ ಕಳ್ಳ ಧಾನ್ಯಮನೆಲ್ಲಮನಲ್ಲಿಯೆ ನೆಲಮನೆಯೊಳಗಿದುರ್ ಕಿಟಿದಪ್ಪಂತಿರೆ ಇಂತು ಮೂವರುಮೊಂದಾಗಿ ಬತ್ತಮಂ ಬರೆಕೊಳ್ಳಂ ಪೊಜಗಳಾದ ಬತ್ತಮಂ ನೋಟಕ್ಕೆ ಕಿಟಿದಪ್ಪಂತಿರೆ ಇಂತು ಮೂವರುಮೊಂದಾಗಿ ಬತ್ತಮಂ ಮಾಜುವರಾ ಬತ್ತಗಳಂ ಕಳ್ಳಕೊಳ್ಳರೀ ಪ್ರಕಾರದಿಂ ಮೂವರ್ಗಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಕೌಶಲಮೆಂಬೂರ ಗಾಮುಂದಂ ಜಗದ್ಗಪ್ಪನೆಂಬೊಂ ತನ್ನ ಬತ್ತಮಂ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಮಾಜಲೆಂದುಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಬತ್ತಮನಳೆದಲ್ವಿಯಾ ಮೂವರ ದೋಷಂಗಳುಂ ಪ್ರಕಟಮಾಗರಸುವರೆಗಮಾದೊಡೆ ಅರಸನವರ ಕಳದಿನ ಪುಸಿಯ ದೋಷಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಮೂವರುಮಂ ಕೊಲಲ್ ಪೇಟೊಡೆ ಕೊಲಲುಯ್ಯಪ್ಪರ್ ಮಗಳೆ ಎಂದು ಪೇಟೊಡೆ ನಾಗಶ್ರೀಯುಮೀ ತೆಜನಪ್ಪ ದುಃಖಕ್ಕೂಜೆ ಪುಸಿಯಂ ಕಳವುಮಂ ನಿವೃತ್ತಿಗೆಯ್ವವಮ್ಮಾ ಎಂದೊಡಂತಪ್ಪೊಡಾ ಎರಡುಂ ಬ್ರತಂಗಳ್ ನಿನ್ನರ್ಕೆ ಮಗಳೆ ಎಂದೊಡಂತೆಗೆಯ್ವೆನೆನೆ

ಪೊಟರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಮುಡುಕಿ ತನ್ನ ಊರಿನಿಂದ ಬಂದು ಪೊಟರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಆ ಎಂಟು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಆ ಮುಡುಕಿ ಹಿಡಿದು ಆಳಿದಳು ಎಂಬ ಕಥೆಗಳನ್ನೂ ಇಂತು ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಚಿತ್ರಕಥೆಗಳನ್ನೂ ವಸ್ತುವಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಜನರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತ ಬತ್ತವನ್ನು ಕದಿಯುತ್ತಿರುವ ಈತನು ವೈನಯಿಕನೆಂಬ ಕಳ್ಳನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ವೈಕನೆಂಬ ಕಳ್ಳನು. ಇವನು ವೈನಯಿಕನೆಂಬವನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿರುವ ಜನರ ಯೋಚನೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಇರುವ ವೇಳೆಗೆ ಅರುವತ್ತು ಬಳ್ಳವನ್ನು ಇಪ್ಪತ್ತು ಬಳ್ಳ ಎನ್ನುತ್ತ ಅಳಿಯುವನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ವೋಮಕನೆಂಬ ಕಳ್ಳನು. ಅವನು ವೈನಯಿಕನು ಕದ್ದ ಧಾನ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲೇ ನೆಲವನೆಯ ಒಳಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿರುವ ತೂತಿನ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಬತ್ತವನ್ನು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಅಪಹರಿಸುವನು. ಹೊರಗೆ ಅಳತೆ ಮಾಡಿದ ಬತ್ತವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಕಡಮೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಈ ಮೂವರು ಕಳ್ಳರೂ ಒಂದಾಗಿ ಬತ್ತವನ್ನು ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಮಾರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಆ ಮೂವರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು, ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಕೌಶಲವೆಂಬ ಊರಿನ ಗೌಡನಾದ ಜಗದ್ಗಪ್ಪನೆಂಬುವನು ತನ್ನ ಬತ್ತವನ್ನು ಮಾರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಹೋದನು. ಬತ್ತವನ್ನು ಅಳಿಯುವ ವೇಳೆಗೆ ಆ ಮೂವರ ಕಳ್ಳತನವೂ ಪ್ರಕಟವಾಗಲು ರಾಜನ ತನಕವೂ ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯಿತು. ರಾಜನು ಇವರ ಕಳ್ಳತನದ ಮತ್ತು ಸುಳ್ಳಿನ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ಮೂವರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲಲು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಆದುದರಿಂದ ಇವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಮಗಳೆ - ಎಂದು ಸೋಮಶರ್ಮನು ಮಗಳಾದ ನಾಗಶ್ರೀಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು - 'ಈ ರೀತಿಯಾದ

ಮತ್ತು ಕಿಷಿಂಕರಮಂ ಪೋಪನ್ನಿಗಂ ಗಂಡನುಮಂ ಪೆಂಡತಿಯನೊಡಗೂಡಿ ಇರ್ವರುಮಂ ಪೆಂಡಕಯ್ಯೂಡಿಯ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಪೋಪರಂ ಕಂಡೇ ದೋಷಂಗೆಯ್ಯರವರಂ ಬೆಸಗೊಳ್ಳಿಮೆಂದು ತಂದೆಗೆ ಪೇಟೊಡಾತನುಮೆಲ್ಲಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡು ಮಗಳ್ಳಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ಚಂಪಾನಗರದ ಸಾರಿ ಶ್ವೇತಪುರಮಂ ಬ ಪೊಲಲಲ್ಲಿ ಮತ್ಸ ನೆಂಬ ಪರದನಾತನ ಪೆಂಡತಿ ಜೈಯೆಂಬೊಳ್ ಇರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮಕ್ಕಳ್ ನಂದನುಂ ಬೋದನೆಂಬವರ್ಗ್ಗಂ ಮತ್ತಮಾ ಪೊಲಲೊಳ್ ಸೂರದತ್ತನೆಂಬ ಪರದಂಗೆಂ ವಸುದತ್ತೆಯೆಂಬ ಪರದಿಗಂ ಮಗಳ್ ಮೋದಾಳಿಯೆಂಬೊಳಾಕೆಯಂ ಬಸಿಪ್ಪೊಳಿದರ್ಂತೆ ಸೋದರಮಾವನ ಮಗಂ ನಂದನೆಂಬೊಗೆ ಕುಡುವಮೆಂದು ನುಡಿದರಿಂತು ಕಾಲಂ ಸಲಿ ನಂದನೊಂದು ದಿವಸಂ ದ್ರವ್ಯಂಬಡೆವುದು ಕಾರಣಮಾಗಿ ಸುವರ್ಣದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಪೋಗುತ್ತಂ ಮಾಮಂಗೆಂದಂ ಪನ್ನೆರಡು ವರುಷಕ್ಕಾಂ ಬಾರದಾಗ್ಗೆ ಎಮ್ಮ ಕಿಷಿಯ ತಮ್ಮ ಬೋದಂಗೆ ಕೂಸಂ ಕುಡಿಮೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ಪೋದಂ ಇಂತು ಕಾಲಂ ಸಲಿ ಪನ್ನೆರಡು ವರುಷಂ ನೆಳೆದಂದು ನಂದಂ ಬಂದನಿಲ್ಲೆಂದು ಕೂಸಂ ಬೋದಂಗೆ ಕೈನೀರೊಳೆದು ಕುಡುವ ಪ್ರಸ್ತಾವಕ್ಕಾಗ್ಗೆ ನಂದಂ ಬಂದೊಡಾತಂಗೆ ಕುಡಲ್ ತಗುಳ್ಳೊಡೆ ತಮ್ಮನ ಪೆಂಡತಿಯನೆಮಗೆ ಕೊಳಲಕುಮೆ ಎಂದು ಕೊಂಡನಿಲ್ಲ ಬೋದನುಮಿಗ್ಗನ ಪೆಂಡತಿಯನೆಂತು ಕೊಳ್ಳೆನೆಂದಾತನುಂ ಕೊಂಡನಿಲ್ಲೆಂತಿರ್ವರುಂ ಬಸುಟ್ಟೊಡೆ ಮೋದಾಳಿ ತನ್ನ ತವರ್ವನೆಯೊಳಿದರ್ಗ್ ಮತ್ತಮಾ ಪೊಲಲೊಳ್ ನಾಗದತ್ತನೆಂಬೊಂ ಪರದನಾತನ ಭಾರ್ಯೆ ಗಂಗೆಯೆಂಬೊಳಾ ಇರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮಗಂ ನಾಗಸೂರನೆಂಬೊನಾತಂಗೆಗ್ಗರ್ ಪೆಂಡಿರ್ ತನ್ನ ಪೆಂಡಿರೊಳ್ ಸಂತೋಸಂಬಡೆಯದೆ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಸುಳ್ಳನ್ನೂ ಕಳ್ಳತನವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನಪ್ಪಾ ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. “ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಎರಡೂ ವ್ರತಗಳು ನಿನಗಿರಲಿ ಮಗಳೇ,” ಎಂದು ಸೋಮಶರ್ಮನು ಹೇಳಲು ಆಕೆ “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೈಮುರಿಯುವಂತೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದನ್ನು ನಾಗಶ್ರೀ ಕಂಡಳು. “ಅವರು ಏನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಕೇಳಿ” ಎಂದು ತಂದೆಗೆ ತಿಳಿಸಲು ಆತನು ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಮಗಳಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಚಂಪಾನಗರದ ಹತ್ತಿರ ಶ್ವೇತಪುರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮತ್ಸನೆಂಬ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಜೈಸ್ ಎಂಬುವಳು ಹೆಂಡತಿ. ಇವರಿಗೆ ನಂದ ಮತ್ತು ಬೋದ ಎಂಬಿಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಅದಲ್ಲದೆ ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸೂರದತ್ತನೆಂಬ ವರ್ತಕನಿಗೂ ಅವನ ಪತ್ನಿಯಾದ ವಸುದತ್ತೆಗೂ ಮೋದಾಳಿ ಎಂಬ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ತಾಯಿಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಸೋದರಮಾವನ ಮಗನಾದ ನಂದನೆಂಬವನಿಗೆ ಕೊಡೋಣ ಎಂದು ಆ ದಂಪತಿಗಳು ಆಡಿಕೊಂಡರು. ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ನಂದನು ಒಂದು ದಿವಸ ಹಣವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಸುವರ್ಣದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ತನ್ನ ಮಾವನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದನು - “ನಾನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೂ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕತಮ್ಮನಾದ ಬೋದನಿಗೆ ಕೊಡಿ” - ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ತೆರಳಿದನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳು ಪೂರ್ಣವಾದಾಗ ನಂದನು ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಗಳನ್ನು ಬೋದನಿಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆದುಕೊಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಂದನು ಬಂದುಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಆತನಿಗೆ ಕೊಡಲು ಉದ್ಯುಕ್ತರಾಗಲು ನಂದನು “ತಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಬರುವುದೇ ?” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಕೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದಾದನು. ಬೋದನು

ಮೋದಾಳಿಯೊಳ್ ಮಹಿವಾಬುತ್ತಿಕ್ರೂಂ ಇಂತು ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ನಾಗಸೂರಂ ಮೋದಾಳಿಯನೊಡಗೊಂಡು ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ವಂದೊಡೆ ತಳಾಜಂ ಕಂದಾಯಿವರ್‌ರುಮಂ ಪಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಅರಸಂಗೆ ತೋಪಿದೊಡರಸನುಮಿವರ್‌ರುಮನೆರಡು ಕಾಯ್ತ ಕರ್ಯೊನ್ನ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ನಪ್ಪವೇಪೊಂದು ತಳಾಜಂಗೆ ಬೆಸವೇಪೊಡವರಿವರ್‌ರುಮಂ ಕೊಲಲ್ ಕೊಂಡು ಪೋಪರ್ ಮಗಳೆ ಎಂದು ಪೇಪೊಡಾನುಮಿಂತಪ್ಪ ಭಯಕ್ಕೂಡ ಪರಪುರುಷ ಪ್ರಸಂಗಮಂ ತೋಪಿದನೆಂದೊಡಂತಪ್ಪೊಡಾ ಬ್ರತಮುಂ ನಿನಗಿರ್ಕೆ ಮಗಳೆ ಎಂದೊಡುಪಿದ ಬ್ರತಂಗಳಂ ಬಿಸುಬ್ಬುದೆಂದು ಪೇಬ್ಬು ಕಿಪಿದಂತರಮಿವರ್ ಪೋಪರನ್ನೆಗಂ ಮತ್ತೊರ್ಪನಂ ಕೊಲಲ್ ಕೊಂಡು ಪೋಪ ಪುರುಷನಂ ಕಂಡೀತನೇದೋಪಂಗೆಯ್ಯನಾಗಿ ಕೊಲಲ್ ಕೊಂಡು ಪೋದಪ್ಪೊಂದು ಬೆಸಗೊಳ್ಳಿಯಮ್ಮ ಎಂದು ತಂದೆಗೆ ಪೇಪೊಡಾನುಮದೆಲ್ಲಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡು ಮಗಳೆಂತೆಂದು ಪೇಬ್ಬುಂ ಈ ಕೊಲೆಪಡುವಾತನರಸರ ಗೋಮಂಡಳಮಂ ಕಾವೊಂ ವೀರಪೂರ್ಣನೆಂಬೊನರಸನೊಂದು ದಿವಸಮಾತಂಗೊಸೆದು ತನ್ನ ಗೋಮಂಡಳದೊಳಗೊಳ್ಳಿದುವಪ್ಪ ಪತ್ತು ಪಯನುಮಂ ಮೂಸಾರಗಂಡುಗ ಬತ್ತಮುಮಂ ಪ್ರಮಾಣಂ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟೊಡಾ ಪರರದೊಳರಸಂ ದಾಯಂಗೆಗೊಟ್ಟನೆಂದು ಸಾಮಂತರ ನಿಯೋಗಿಗಳ ಅರಸಿಯರ ಗೋವುಗಳೊಳೊಳ್ಳಿದುವಪ್ಪ ಎಮ್ಮೆಯುಂ ಪಸುಗಳುಮನಾಯ್ತುಕೊಂಡರಸರ ಮಂಡಲದೊಳಗೆ

“ನಾನು ಅಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವೆನು ?” ಎಂದು ಆತನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಬಿಟ್ಟ ಕಾರಣ ಮೋದಾಳಿ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಳು. ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನಾಗದತ್ತನೆಂಬ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಅವನ ಪತ್ನಿ ಗಂಗೆಯೆಂಬವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಮಗನು ನಾಗಸೂರನೆಂಬವನು. ಆತನಿಗೆ ಎಂಟುಮಂದಿ ಹೆಂಡಿರಿದ್ದರು. ತನ್ನ ಹೆಂಡಿರಲ್ಲಿ ನಾಗಸೂರನು ತೃಪ್ತನಾಗದೆ ಮೋದಾಳಿಯೊಂದಿಗೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಸೇರಿ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆಯೇ ಹಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಒಂದು ದಿವಸ ನಾಗಸೂರನು ಮೋದಾಳಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆಗ ಪಟ್ಟಣದ ಕಾವಲುಗಾರನು ಕಂಡು ಆ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಅರಸನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಅರಸನು ಆ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಎರಡು ಕಾದ ಕಬ್ಬಣದ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪವಂತೆ ಹೇಳಿಂದು ತಳಾರನಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು. ಅದರಂತೆ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲಲು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮಗಳೇ - ಎಂದು ಸೋಮಶರ್ಮನು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ನಾಗಶ್ರೀ “ನಾನೂ ಇಂತಹ ಭಯಂಕರ ಸಂಗತಿಗೆ ಹೆದರಿ ಬೇರೆ ಗಂಡಸರ ಸಂಸರ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದಳು. “ಹಾಗಾದರೆ ಆ ವ್ರತವೂ ನಿನಗಿರಲಿ ಮಗಳೇ” ಎಂದು ಸೋಮಶರ್ಮನು ಹೇಳುತ್ತ ಇನ್ನಳಿದ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಬಿಸಾಡು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಗಂಡುಸನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಒಯ್ಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾಗಶ್ರೀ ಕಂಡಳು. “ಅಪ್ಪಾ ಈತನು ಏನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಕೊಲ್ಲಲು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ? - ಎಂದು ಕೇಳಿ” ಎಂದು ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಆತನು ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸಿ ತಿಳಿದು ಮಗಳಿಗೆ ಹೀಗಿಂದನು. ಈ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಡುವ ಮನುಷ್ಯನು ರಾಜರ ಹಸುಗಳ ಮಂದೆಯನ್ನು ಕಾಯತಕ್ಕವನು. ವೀರಪೂರ್ಣನೆಂದು ಹೆಸರು. ರಾಜನು ಒಮ್ಮೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಪಟ್ಟು ತನ್ನ ಆಕಳ ಮಂದೆಯೊಳಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವ ಹತ್ತು ಕರೆವ ಹಸುಗಳನ್ನೂ ಮೂರುಸಾವಿರ ಖಂಡುಗ

ಪುಗಿಸಿಯುಣುತವುಕುಂ ಮತ್ತಂ ಲೋಭಾಭಿಭೂತಂ ಪೊಲಲ ಪಸುಗಳನರಸರ ಗೋಮಂಡಳಮಂ ಪೊಕ್ಕವೆಲ್ಲಮಂ ಬಂಡಾರಂಪೊಕ್ಕನೆಂದುಂ ಪೊಲಮಡನೆಂದುಂ ಜಡಿದು ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡುಣೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಮಹಾದೇವಿಯ ಗೋಮಂಡಳದೊಳಗಗ್ಗಳಮಪ್ಪ ಕಾಮಧೇನುವನಾಯ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ವೀರಪೂರ್ಣಂ ಮೂಡಲಿಸೆ ಮಹಾದೇವಿಯರಸಂಗೆನ್ನ ಕಾಮಧೇನುವಂ ವೀರಪೂರ್ಣಂ ಕೊಂಡೊಯ್ದನೆಂದೊಡರಸಂ ಸಾವಂತರುಮರಸಿಯರುಂ ನಿಯೋಗಿಗಳುಂ ಪೊಲಲ ಜನಂಗಳು ಮೆಲ್ಲರೆಮ್ಮಮ್ಮ ಪಶುಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಕೊಂಡನೆಂದನಿಬರುಂ ಪೇಟೆಯರಸಂ ಮುಳಿದವನೆನ್ನ ಕೊಟ್ಟುದಪೊಳ್ ಸಂತೋಷಂಬಟ್ಟನ್ನಿಲ್ಲ ಲೋಗರ ಪಶುಗಳಂ ಕೊಳಲ್ ತಗುಳ್ಳೊನ್ ಮಹಾ ಲೋಭಾಭಿಭೂತನಸಂತುಷ್ಟಚಿತ್ತನಿವನಂ ಕೊಲ್ಲಿವೆಂದು ತಳಾಜಂಗೆ ಬೆಸವೇಪ್ಪೊಡೆ ಸೂಲದೊಳಿಕ್ಕಲೊಯ್ದಪ್ಪರ್ ಮಗಳೆ ಎಂದು ಪೇಟೊಡೆ ನಾಗಶ್ರೀಯೆಂದಳ್ ಕೊಲ್ಲದ ಪುಸಿಯದ ಕಳ್ಳದ ಸ್ವದಾರ ಸಂತೋಷಂ ಪರಿಮಿತಪರಿಗ್ರಹಮಂತೆಯ್ಯುಮಣುವ್ರತಂಗಳಂ ಕೊಂಡನೀ ಬ್ರತಂಗಳಂ ರಿಸಿಯಗೊಪ್ಪಿಸಿದೊಡಾನುಮೀಯಯ್ಯಂ ಪಾಪಂಗಳೊಳಪ್ಪ ಸೇದಯಂ ಕಟ್ಟುಪಡುವುದುಂ

ಬತ್ತವನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟನು. ವೀರಪೂರ್ಣನು ಆ ಸಲುಗೆಯಿಂದ ರಾಜನು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಅಧೀನ ರಾಜರ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಹಾಗೂ ಅರಸಿಯರ ಆಕಳುಗಳೊಳಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನೂ ಹಸುಗಳನ್ನೂ ಆಯ್ದುಕೊಂಡು ರಾಜನ ಹಸುಗಳ ಮಂದೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಉಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟೂ ಅಲ್ಲದೆ ದುರಾಶೆಗೆ ವಶನಾಗಿ ಅರಸನ ಆಕಳ ಮಂದೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕ ಪಟ್ಟಣದ ಹಸುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ರಾಜಭಂಡಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವೆಂದೂ ಅವು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲಾರವೆಂದೂ ಹೆದರಿಸಿ ಮಣಿಸಿಕೊಂಡು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ವೀರಪೂರ್ಣನು ಮಹಾರಾಣಿಯ ಹಸುಮಂದೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆನಿಸಿದಂತಹ ಕಾಮಧೇನುವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಮಹಾರಾಣಿ ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದಾಗ ಅವಳನ್ನೇ ಮೂದಲಿಸಿದನು. ಅರಸಿಯು ‘ನನ್ನ ಕಾಮಧೇನುವನ್ನು ವೀರಪೂರ್ಣನು ಕೊಂಡುಹೋಗಿದ್ದಾನೆ’ ಎಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅದಲ್ಲದೆ, ಅಧೀನರಾಜರೂ ಅರಸಿಯರೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಪಟ್ಟಣದ ಜನರೂ ಎಲ್ಲರೂ “ನಮ್ಮ ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನೂ ಹಸುಗಳನ್ನೂ ವೀರಪೂರ್ಣನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ರಾಜನು ಕೋಪಗೊಂಡು “ಇವನು ನಾನು ಕೊಟ್ಟದರಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಪಡಲಿಲ್ಲ. ಜನರ ಹಸುಗಳನ್ನು ವಶಮಾಡಲು ಉದ್ಯುಕ್ತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇವನು ಮಹಾಜಪುಣನು, ಅತ್ಯಪ್ತವಾದ ಮನಸ್ಸಿನವನು, ಇವನನ್ನು ಕೊಂದಿಕ್ಕಿ” ಎಂದು ತಳಾರನಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು. ಹೀಗೆಂದು ಸೋಮಶರ್ಮನು ಹೇಳಿದಾಗ ನಾಗಶ್ರೀ ಹೀಗೆಂದಳು “ಅಹಂಸೆ, ಸತ್ಯ, ಅಸ್ತೇಯ, ಪರದಾರ ನಿವೃತ್ತಿ, ಮಿತಿಯುಳ್ಳ ಸ್ವೀಕರಣ ಎಂಬ ಈ ಐದು ಅಣುವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುತ್ತೇನೆ. ಈ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾನು ಈ ಐದು ಪಾಪಗಳಿಂದಾಗುವ ಆಯಾಸವನ್ನೂ ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವುದನ್ನೂ ಕೊಲೆಯನ್ನೂ ಇವರ ಹಾಗೆಯೇ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗುವುದು”. ಹೀಗೆನ್ನಲು ಸೋಮಶರ್ಮನು “ಈ ಐದು ಅಣುವ್ರತಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ದೃಢವಾದ ವ್ರತದವಳಾಗು, ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ರತದವಳಾಗು ಮಗಳೇ ಇದನ್ನು ನೀನು ಅವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವುದು ಬೇಡ. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಆ ನಾಚಿಕೆಗೇಡಿಯೂ

ಕೊಲೆಯುಮನಿವರಂತೆಯ್ಯುವೇಬ್ಬಮಂದೊಡೆ ಸೋಮಶರ್ಮನೆಂದನೀಯಯ್ಯಮಣುವತಮಂ ಕೈಕೊಂಡು ದೃಢಬ್ರತೆಯಾಗು ಸುವತೆಯಾಗು ಮಗಳೆ ಅವಗೊಳ್ಳುತ್ತಲ್ಲೇಡೆಂತುಮಾ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಂ ಬತ್ತಲಿಗನಪ್ಪ ಸವಣನಲ್ಲಿಗೆಪೋಗಿ ಕಂಡು ನುಡಿದು ಕಾಡಿ ಬರ್ಪಂ ಬಾ ಮಗಳೆ ಎಂದು ಮಗಳನೊಡಗೊಂಡು ರಿಸಿಯರಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಿ ಕಂಡು ಗೆಂಟುಪೊಳಿದ್ವಿಂತೆಂಗುಂ ಎಲೆ ತಪಸ್ವಿ ಎನ್ನ ಮಗಳೆ ನಿಮ್ಮ ಬ್ರಂತಗಳನೇಕೆ ಕೊಟ್ಟರೆನೆ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಭಟಾರರೆಂದರ್ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ್ಳೆಕಕ್ಕುಮೆಮ್ಮ ಮಗಳಿಂಗೆಮ್ಮ ಬ್ರಂತಗಳನಾಮುಂ ಕೊಟ್ಟೊಡೆ ನಿನಗೆ ಬೇನೆ ಮೂಡಿತ್ತೆ ಎಂದು ನುಡಿದು ಇತ್ತ ಬಾ ನಾಗಶ್ರೀ ಎಂದು ಕರೆದೊಡಾಕೆಯುಂ ಪೋಗಿ ಇವರ್ ಭಟ್ಟಾರಕರ ಕಾಲ್ಗಳಂ ಪಿಡಿದಿಳಗಿ ಪೊಡವಟ್ಟವರ ಕೆಲದೊಳಿದೊಡೆ ಸೋಮಶರ್ಮಭಟ್ಟಂ ಬೆಜಗಾಗಿ ಕೀಲಿಸಿದಂತಿದೊಳನಂ ಭಟ್ಟಾರರೆಂದರ್ ಈ ಎಡೆಯಿಂದಂ ಬೇಗಂ ಪೋಗು ದುಷ್ಕೃತ್ಯಾಹ್ವಾ ಅರಸರ್ಗೆ ಹೇಬ್ಬು ನೀನಿಟ್ಟಾದವನ್ನೆಗಮಂದೊಡಲ್ವಿಂದಮೆಬ್ಬು ಪೋಗಿ ಸೋಮಶರ್ಮಭಟ್ಟಂ ಪಿರಿದೊಂದು ತೊವಲಂ ಪಿಡಿದಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಂ ಭೋ ಅಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಂ ಭೋ ಎಂದಬ್ರತವುಂಗದಿಯ ಜನಂಗಳೆ ಪುಯ್ಯಲಿತುತುಮರಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ ಚಂದ್ರವಾಹನನೆಂಬರಸನಂ ಕಂಡಿಂತೆಂದು ಬನ್ನಪಂಗೆಯ್ಯುಂ ಮಹಾರಾಜಾ ಆಂ ಬತ್ತಲೆ ಸವಣರಿಂದಂ ಕೋಳ್ಳೆತ್ತಿನನ್ನ ಮಗಳ್ ನಾಗಶ್ರೀಯಂ ತನ್ನ ಮಗಳೆಂದು ಕೈಕೊಂಡಿದರ್ ಮತ್ತವರ್ ಕೂಸಂ ಕೊಂಡೊಡದವನೆಗಂ ಪೋಪಂ ಬನ್ನಿಮಂದರಸನೊಡಗೊಂಡು

ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿರುವವನೂ ಆದ ಜೈನ ಸನ್ಯಾಸಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಮಾತಾಡಿ ಪೀಡಿಸಿ ಬರೋಣ ಬಾ ಮಗಳೇ” ಎಂದನು. ಅವನು ಮಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಋಷಿಗಳಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಂಡು ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಹೀಗೆಂದನು - “ಎಲೈ ತಪಸ್ವಿಯ, ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಯಾಕೆ ಕೊಟ್ಟಿರಿ?” ಎನ್ನಲು ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರ ಋಷಿಗಳು ಹೀಗೆಂದರು - “ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಯಾಕೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ? ನಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ವ್ರತಗಳನ್ನು ನಾವು ಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ನೋವು (ಸಂಕಟ)ಮೂಡಿತೆ ?” ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಾಗಶ್ರೀಯನ್ನು ‘ಇತ್ತ ಬಾ’ ಎಂದು ಕರೆದರು. ಆಕೆ ಹೋಗಿ ಇಬ್ಬರೂ ಋಷಿಗಳ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಸೋಮಶರ್ಮಭಟ್ಟನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು, ಅಲುಗಾಡದೆ ಇದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ಋಷಿಗಳು ಹೀಗೆಂದರು - “ಎಲೈ ಕೆಟ್ಟ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ, ರಾಜರಿಗೆ ಹೇಳಿ ನೀನು ಅಲುಗಾಡುವ ಮೊದಲೇ ಈ ಸ್ಥಳದಿಂದ ತೊಲಗು” ಎಂದರು. ಸೋಮಶರ್ಮನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದುಹೋದನು. ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಚಿಗುರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಅನರ್ಥವಾಯಿತು ಭೋ ಎಂದು ಅಳುತ್ತ ಅಂಗದಿಯ ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ಮೊರೆಯಿಡುತ್ತ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಚಂದ್ರವಾಹನನೆಂಬ ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾಪನೆ ಮಾಡಿದನು - “ಮಹಾರಾಜನೇ ನಾನು ಬತ್ತಲೆಯ ಜೈನಸನ್ಯಾಸಿಗಳಿಂದ ಸುಲಿಗೆಗೆ ಒಳಗಾದೆನು. ನನ್ನ ಮಗಳಾದ ನಾಗಶ್ರೀಯನ್ನು ಅವರು ತನ್ನ ಮಗಳೆಂದು ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಅವರು ಆಕೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಹೋಗೋಣ, ಬನ್ನಿ” - ಎಂದು ಅರಸನನ್ನು ಒಡಗೊಂಡು ಹೋಗಲು ಸಾಮಂತರು, ಮಹಾಸಾಮಂತರು, ಸೆಟ್ಟಿಗಳು,

ಪೋಗಿ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸೇನಾಪತಿ ತಳಾಜಿ ದಂಡನಾಯಕ ಪ್ರಭುತಿ ಚಂಪಾನಗರದ ಸುಖವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮುರಿಸುವುದನೆ ನಾಗರತಾಣಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರನ್ನಿಟ್ಟು ರಿಸಿಯರನರಸಂ ಕಂಡವರ ಪಕ್ಕದ ಕುಳ್ಳಿಡ್ಲಿಡೇನ್ ಸಂಬಂಧಂ ಜೇಲಮೆಂದು ಮುನೀಂದ್ರನಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಭಟ್ಟಾರಕರೇ ಕೂಸೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಮಗಳೆಂದೊಡೆ ಸೋಮಶರ್ಮಭಟ್ಟನ್ ನಾಗಶ್ರೀ ಎನ್ನ ಮಗಳ್ ನಾಗರಿತ್ತರೆಂದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರಕರಿಂತೆಂದರ್ ನಿನ್ನ ಮಗಳೆನ್ನೊಡೆ ನಾಲ್ಕು ವೇದಮುಮಾಜಂಗಮುಂ ಪದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳುಂ ಮೀಮಾಂಸಾ ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರಂ ವ್ಯಾಕರಣಂ ಪ್ರಮಾಣಂ ಕಾಬ್ಯಂ ನಾಟಕಂ ಭಂದಮಲಂಕಾರಂ ಅಭಿಧಾನಂ ಸಾಮುದ್ರಿಕಂ ಶಾಳಿಮೋಶಂ ಪಾಕಪಾಪಂ ಹಾನಿತಂ ಚರಕಮುನ್ನಿನೀಮತಂ ಚಾಪಟಂ ಶುಶ್ರುತಮುಮಂದಿವು ಮೊದಲಾದ ನರವೈದ್ಯಮುಮಂ ಚಾಣಕ್ಯಂ ಜ್ಯೋತಿಷಂ ಮಂತ್ರವಾದಂ ದೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವುನೀನೀ ಕೂಸನೋದಿಸಿದಾ ಎಂದೊಡಾತನಿಲ್ಲೊದಿಸಿದನೆಂದಂ ಮತ್ತಿನಿತುಮನಾ ಕೂಸನಾಪೋದಿಸಿದಮದಲೆಂದೆಮ್ಮ ಕೂಸೆಂದೊಡೆ ಅರಸನೋದಿಸಿ ತೋಲೆಮೆಂದೊಡೆ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಎಮ್ಮೊದಿಸಿದ ವೇದಮನೀ ಪೊಲಲ ನೆರೆದ ನೆರವಿಯ ನಡುವೆ ಓದಿ ತೋಜು ಮಗಳೆ ಎಂದೊಡಾ ನಾಗಶ್ರೀಯುಮಂತೆಗೆಯ್ದನೆಂದು ಪೂಜವಮನುಚ್ಚರಿಸಿ ಸ್ವರವರ್ಣಭೇದದಿಂದಂ ಪ್ರಥಮಂ ಚತುಷ್ಪದ್ಯ ಸಂಹತಿಗಳುಂ ಪದಕ್ರಮಭೇದದಿಂ

ಸೇನಾಪತಿ, ದಂಡನಾಯಕರು, ಪುರದ ಕಾವಲುಗಾರರು, ಮುಂತಾದ ಚಂಪಾನಗರದ ಬಾಲಕರಿಂದ ಮುದುಕರವರೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ರಾಜನೊಡನೆ ನಾಗಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ರಾಜನು ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರಾಚಾರ್ಯರನ್ನೂ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಋಷಿಗಳನ್ನೂ ಕಂಡು ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು 'ನಾಗಶ್ರೀಗೂ ನಿಮಗೂ ಏನು ಸಂಬಂಧವಿದೆ ? ಹೇಳಿ' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರ ಮುನಿಗಳು 'ಈ ಕನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಮಗಳು' ಎಂದರು. ಸೋಮಶರ್ಮಭಟ್ಟನು 'ನಾಗಶ್ರೀ ನನ್ನ ಮಗಳು. ನನಗೆ ನಾಗದೇವತೆಗಳು ಕೊಟ್ಟರು' ಎಂದನು. ಆಗ ಮುನಿಗಳು ಹೀಗೆಂದರು - "ನಿನ್ನ ಮಗಳಾದರೆ ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳನ್ನೂ ಆರು ವೇದಾಂಗಗಳನ್ನೂ ಹದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಮೀಮಾಂಸೆ, ವ್ಯಾಕರಣ, ಪ್ರಮಾಣ, ಕಾವ್ಯ, ನಾಟಕ, ಭಂದಸ್ಸು, ಅಲಂಕಾರಶಾಸ್ತ್ರ, ನಿಘಂಟು, ಸಾಮುದ್ರಿಕ, ಅಶ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಗಜಶಾಸ್ತ್ರ, ಹಾನಿತ ಚರಕ ಅಶ್ವಿನೀ ಮತಗಳೆಂಬ ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳು, ವಾಗ್ಗಟನ ಅಷ್ಟಾಂಗ ಹೃದಯ ಶುಶ್ರುತಪ್ರಣೀತ ವೈದ್ಯಗಳು - ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಮಾನವ ವೈದ್ಯವನ್ನೂ ಕೌಟಿಲ್ಯನ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ, ಜ್ಯೋತಿಷ, ಮಂತ್ರವಾದ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೀನು ಈ ಕನ್ನೆಗೆ ಕಲಿಸಿರುವೆಯಾ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಅವನು ಓದಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಋಷಿಗಳು "ನಾವು ಮತ್ತಿವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಆ ಕನ್ನೆಗೆ ಕಲಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅವಳ ನಮ್ಮ ಮಗಳು" ಎಂದರು. ರಾಜನು 'ಆಕೆಯಿಂದ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿಸಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಪಡಿಸಿರಿ' ಎನ್ನಲು, ಅಗ್ನಿಭೂತಿಯು "ಮಗಳೇ ನಾವು ಕಲಿಸಿರುವ ವೇದವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಪಟ್ಟಣಗರ ಗುಂಪಿನ ನಡುವೆ ಹೇಳಿ ತೋರಿಸು" ಎಂದನು. ಆಗ ನಾಗಶ್ರೀ 'ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು' ಎಂದು ಓಂಕಾರವನ್ನು ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಸ್ವರ ವರ್ಣಗಳ ಭೇದದಿಂದ ಮೊದಲು

ಅರುವತ್ತನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಸಂಹತಿಗಳನ್ನೂ ಪದಕ್ರಮಗಳ ಭೇದದಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಅರಣ್ಯ

ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಆರಣ ಸೂತ್ರಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವನೋದಿ ಋಗ್ವಜ್ರಾಸ್ತಮಾಧರ್ವಣ ವೇದಂಗಳಂ ಸ್ವರವರ್ಣಭೇದದಿಂದಂ ಮಂತ್ರಸಹಿತ ಪಾಠ ಪದಕ್ರಮ ಜಟಿ ಭೇದದಿಂದಂ ಶತಸೂತ್ರಂ ಮೊದಲಾಗೆಲ್ಲಮಂ ಯಥಾಕ್ರಮದಿಂದಂಚ್ಚರಿಸಿ ಪದಿನೆಂಟು ಪುರಾಣಂಗಳುಂ ಪದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಸಂಪತ್ತಿಗಳುಂ ಮೀಮಾಂಸಾ ನ್ಯಾಯಸೂತ್ರಮಿಲ್ಲಮನೋದಿ ತ್ರಿಯಾಕಾರಕ ಸಂಬಂಧದಿಂದೆಲ್ಲಮಂ ವಕ್ಯಾನಿಸಿ ತೋಪಿಡೊಡರಸಂ ಮೊದಲಾಗಿ ನೆರೆದ ನರವಿಯುಂ ಪಂಡಿತಕ್ಕಳೆಲ್ಲಂ ವಿಷಯಂಬಟ್ಟು ಪೊಗಬ್ಬು ಮತ್ತಮರಸನಂತೆಂದನೀ ಕೂಸಿನಿತು ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳನೆಂತು ಕಲ್ಪಳೆಂತು ಭಟಾರಾ ಇದನಪಿಯ ಚಿಸಿಸಮನೆ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರ ಭಟ್ಟಾರಂತೆಂದರ್ ಈಯಿದ್ದರ್ ರಿಸಿಯರ ಸಹೋದರಂ ವಾಯುಭೂತಿಯೆಂಬೊನಾನಾಮೋದಿಸಿದಮೊಳ್ಳಪ್ಪ ಮಾನಕಪಾಯಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಸತ್ತು ಬೆಳ್ಳತ್ತೆಯುಂ ಜೇಪಂದಿಯುಂ ನಾಯುಂ ಪೊಲೆಯರ ಕೂಸುಮಾಗಿ ರಿಸಿಯರ ಪ್ರಬೋಧನೆಯಿಂದಂ ಬ್ರತಂಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡೀಗಲ್ ನಾಗಶ್ರೀಯಾದಳೆಂದು ಮುನ್ನಿನ ಭವದ ಸಂಬಂಧಮೆಲ್ಲಮಂ ಸವಿಸ್ತರಂ ಪೇಜ್ಜು ಮತ್ತಮಂತೆಂದರ್ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ ಸಂಯಮ ಕಪಾಯ ಯೋಗಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಜೀವಂಗಳ್ ಸಂಸಾರಸಮುದ್ರದೊಳ್ ತೊಟಲ್ಪಮೆಂದು ಸವಿಸ್ತರಂ ಧರ್ಮಮಂ ಪೇಜಿ ಕೇಳ್ವ ಚಂದ್ರವಾಹನನೆಂಬರಸಂಗೆ ವೈರಾಗ್ಯಂ ಪುಟ್ಟ ಮಗಂಗಳರಸುಗೊಟ್ಟು ಪಲಂಬರರಸು ಮಕ್ಕಳೆರಸು ಭಟ್ಟಾರರ ಪಕ್ಕದ ತಪಂಬಟ್ಟಂ ಕೆಲರ್ ಶ್ರಾವಕವ್ರತಂಗಳಂ ಕೆಲಂಬರ್ ಸಮ್ಯಕ್ವಮಂ ಕೈಕೊಂಡರಾಗಳಾ

ಸೂತ್ರ ಮುಂತಾಗಿರುವವನ್ನೂ ಹೇಳಿದಳು. ಋಗ್ವೇದ ಯಜುರ್ವೇದ ಸಾಮವೇದ ಅಥರ್ವವೇದಗಳನ್ನೂ ಸ್ವರಗಳ ಮತ್ತು ವರ್ಣಗಳ ಭೇದದಿಂದ ಮಂತ್ರ ಸಮೇತವಾಗಿ ಪಾಠ - ಪದಕ್ರಮ - ಜಟಿ ಮುಂತಾದ ವೇದಪಠನದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶತಸೂತ್ರ ಮುಂತಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮದಿಂದ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಮಾಡಿದಳು. ಹದಿನೆಂಟು ಪುರಾಣಗಳು, ಹದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಸಂಗ್ರಹಗಳು, ಮೀಮಾಂಸೆ, ನ್ಯಾಯಸೂತ್ರ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿ, ತ್ರಿಯಾಪದ ಕಾರಕಪದಗಳ ಸಂಬಂಧ ಸರಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದಳು. ಆಗ ರಾಜನೂ, ನೆರೆದ ಜನರೂ, ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಹೊಗಳಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ಹೀಗೆಂದನು. “ಈ ಕನ್ಯೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಲಿತುಕೊಂಡಳು ? ಋಷಿಗಳೇ, ಇದನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಅಪ್ಪಣೆಮಾಡಿ” ಎನ್ನಲು, ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರ ಋಷಿಗಳು ಹೀಗೆಂದರು “ಇದೇ ಇಲ್ಲಿರುವ ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಋಷಿಗಳ ಸಹೋದರ ವಾಯುಭೂತಿಯೆಂಬವನಿಗೆ ನಾವು ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸಿದ್ದೆವು. ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅವನು ತಾಳಿದ ಗರ್ವ ಕೋಪಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಸತ್ತು ಬಿಳಿಕತ್ತೆ, ಹೇಲುಹಂದಿ, ನಾಯಿ, ಹೊಲೆಯರ ಕನ್ಯೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಬಂದು, ಋಷಿಗಳ ಉಪದೇಶದಿಂದ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಈಗ ನಾಗಶ್ರೀಯಾದಳು” ಹೀಗೆ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಸಂಬಂಧವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆಂದನು “ಜೀವಗಳು ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ, ಸಂಯಮವಿಲ್ಲದಿರುವುದು, ಗರ್ವಕೋಪಾದಿಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡುವವು.” ಹೀಗೆಂದು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಧರ್ಮದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಲು ಕೇಳಿದ ಚಂದ್ರವಾಹನ ರಾಜನಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಅರಸುತನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹಲವು ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರೊಂದಿಗೆ ಋಷಿಗಳ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದು ತಪವನ್ನೆಸಗಿದನು. ಕೆಲವರು ಶ್ರಾವಕವ್ರತಗಳನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಸಮ್ಯಗ್ವರ್ತನ ಸಮ್ಯಗ್ ಜ್ಞಾನ ಸಮ್ಯಕ್ ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು

ಸೋಮಶರ್ಮಭಟ್ಟಂ ರಿಸಿಯರೊಳಾದ ಮಾನಗರ್ವದ ದೋಷದಿಂದೆಯ್ದಿದ ದುಃಖಂಗಳಂ ಕೇಳಿತ್ತಿದಾ ಭಟ್ಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟಂ ನಾಗಶ್ರೀಯುಂ ನಾಗಶ್ರೀಯ ತಾಯ್ ತಿವೇದಿಯುಂ ಬ್ರಹ್ಮಲೆಯೆಂಬ ಕಂತಿಯರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟರ್ ಮತ್ತೆ ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರ ಭಟ್ಟಾರರಗ್ನಿಭೂತಿ ಭಟ್ಟಾರರುಮಿವರ್ರುಂ ಪಲಕಾಲಂ ತಪಂಗೆಯ್ಬ ಅಗ್ರಮಂದಿರವೆಂಬ ಪರ್ವತದೊಳ್ ಮೋಕ್ಷವನೆಯ್ದಿದರ್ ಮತ್ತಂ ಸೋಮಶರ್ಮರಿಸಿಯರುಮುಗೋಗ್ರ ತಪಶ್ಚರಣಂಗೆಯ್ಬ ಸನ್ಯಸನವಿಧಿಯಿಂದಂ ಮುಡಿಪಿ ಅಚ್ಚುತಕಲ್ಪದೊಳಿಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊಂ ಸಾಮಾನಿಕದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತೆ ನಾಗಶ್ರೀಯುಂ ಭುಕ್ತ ಪ್ರತ್ಯಾಖ್ಯಾನವಿಧಿಯಂ ರತ್ನತ್ರಯಮಂ ಸಾಧಿಸಿ ಅಚ್ಚುತಕಲ್ಪದೊಳ್ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಳ್ ಮತ್ತಾ ಸ್ವರ್ಗದೊಳ್ ತಿವೇದಿಯುಂ ನಾಗಶ್ರೀ ಎನಗೆ ಜನ್ಮಾಂತರದೊಳಪ್ಪೊಡಂ ಮಗನಕ್ಕೊಂದು ನಿಧಾನಂಗೆಯ್ಬ ಮುಡಿಪಿ ದೇವನಾದೊಳಂತಾ ಯಿವರ್ರುಂ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊರಾಗಿ ದೇವರಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದರ್ ಮತ್ತಂ ಸೋಮಶರ್ಮನಪ್ಪ ದೇವಂ ಪಲಕಾಲಂ ದೇವಲೋಕದ ಭೋಗಮನನುಭವಿಸಿ ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ದಕ್ಷಿಣ ಭರತದೊಳವಂತಿಯೆಂಬುದು ನಾಡುಜ್ಜೀನಿಯೆಂಬುದು ಪೊಲಲಿಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರದತ್ತನೆಂಬೊಂ ಪರದನಾತನ ಭಾರ್ಯೆ ಗುಣಮತಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿವರ್ಗ್ಗಂ ಸೂರದತ್ತನೆಂಬೊಂ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತಮಾ ಪೊಲಲೊಳ್ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಕೋಟಿ ಕಸವರಮನೊಡೆಯೊಂ ಸುಭದ್ರನೆಂಬೊಂ ಸೆಟ್ಟಯಾತನ

ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸೋಮಶರ್ಮಭಟ್ಟನು ಯುಷಿಗಳ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾದ ಗರ್ವಕ್ರೋಧಗಳ ತಪ್ಪಿನಿಂದ ಉಂಟಾಗತಕ್ಕ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದು ಆ ಯುಷಿಗಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ನಾಗಶ್ರೀಯೂ ಅವಳ ತಾಯಿಯಾದ ತ್ರಿವೇದಿಯೂ ಬ್ರಹ್ಮಲೆ ಎಂಬ ಜೈನ ಸಂನ್ಯಾಸಿನಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಸೂರ್ಯಮಿತ್ರ ಯುಷಿಗಳು ಅಗ್ನಿಭೂತಿ ಯುಷಿಗಳು ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಹಲವು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಗ್ರಮಂದಿರವೆಂಬ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಸೋಮಶರ್ಮ ಯುಷಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಸನ್ಯಸನ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸತ್ತು ಅಚ್ಚುತ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಉಳ್ಳ ಸಾಮಾನಿಕದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಮತ್ತೆ ನಾಗಶ್ರೀಯು ಕ್ರಮದಿಂದ ಆಹಾರ ಪಾನೀಯಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡುವ 'ಭುಕ್ತ ಪ್ರತ್ಯಾಖ್ಯಾನ' ಎಂಬ ವ್ರತನಿಯಮದಿಂದ ಸಮ್ಯಗ್ವರ್ತನ ಚಾರಿತ್ರಗಳೆಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆದು, ಅಚ್ಚುತಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಮತ್ತು ಆ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ತ್ರಿವೇದಿಯು ನನಗೆ ಬೇರೆ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನಾಗಶ್ರೀಯು ಮಗನಾಗಿ ಜನಿಸಲಿ ಎಂದು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿ ಸತ್ತು ದೇವನಾದಳು. ಹೀಗೆ ಆ ಇಬ್ಬರೂ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾಗುವ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ದೇವರುಗಳಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು. ಅನಂತರ ಸೋಮಶರ್ಮನಾಗಿದ್ದ ದೇವನು ಹಲವು ಕಾಲದವರೆಗೆ ದೇವಲೋಕದ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ನಂತರ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದನು. ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ದಕ್ಷಿಣ ಭರತಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅವಂತಿಯೆಂಬ ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಉಜ್ಜೀನಿಯೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರದತ್ತನೆಂಬ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಗುಣಮತಿ ಎಂಬವಳು ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸೂರದತ್ತನೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ (ಸೋಮಶರ್ಮನಾಗಿದ್ದ ದೇವನು) ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅದಲ್ಲದೆ ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಕೋಟಿ ಹೊನ್ನನ್ನುಳ್ಳ ಸುಭದ್ರನೆಂಬ

ಭಾರ್ಯಾ ಸರ್ವಯಶಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ತ್ರಿವೇದಿಯಪ್ಪ ದೇವಂ ಬಂದು ಯಶೋಭದ್ರೆಯೆಂಬೊಳ್ ಮಗಳಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೊಳಾ ತ್ರಿವೇದಿ ತಪಶ್ಚರಣದ ಫಲದಿಂದಂ ದೇವತ್ವಮನೆಯ್ವಿಯುಂ ನಿದಾನಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಕ್ಕೆ ಸಂದು ಸ್ವೀಕೃತಮನೆಯ್ದಿದಳಾ ಯಶೋಭದ್ರೆಯಂ ಸೂರದತ್ತಂಗೆ ಕೊಟ್ಟೊರಾಯಿರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ನಾಗಶ್ರೀಯಪ್ಪ ದೇವಂ ಬಂದು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯೆಂಬೊಂ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದನಾತನ ಪುಟ್ಟಿದಂದೆ ವೈರಾಗ್ಯಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಸೂರದತ್ತಕ್ಕೆ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ಸಿಟ್ಟಪಟ್ಟುಂಟು ತಪಂಬಟ್ಟುಂ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯುಂ ಯೌವನನಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿಯಿಂದಂ ಕೂಡಿದೊನಾತಂಗೆ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಬಳ್ಳಿಮಾಡಂಗಳತ್ತಂತ ರೂಪಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿ ಹಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಂಗಳನೊಡೆಯ ದೇವಗಣಿಕೆಯರನೆ ಪೋಲ್ವ ಮೂವತ್ತಿರ್ವರ್ ದಿವಸ್ತ್ರೀಯರ್ಕಳ್ ಮೂವತ್ತೆರಡು ನಾಟಕಂಗಳ್ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಕೋಟಿ ಕಸವರಮುಂ ಪಂಚರತ್ನಂಗಳೆಂಬನಿತಜ್ಜೊಳಂ ಕೂಡಿ ಭೋಗೋಪಭೋಗ ಸುಖಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಮಿರೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮೂರ್ವ ನೈಮಿತ್ತಿಕನಿಂತೆಂದಾದೇಶಂಯ್ದನೀ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಆವುದೊಂದು ಕಾಲದೊಳ್ ರಿಸಿಯರ ರೂಪಂ ಕಾಣುಮಂದೀತನುಂ ತಪಂಬದುಗುಮೆಂದೊಡಾ ಮಾತಂ ತಾಯ್ ಕೇಳು ತನ್ನ ಮನೆಯಂ ರಿಸಿಯರ ಪುಗಲೀಯೆಂದುತು ಬಾಗಿಲ ಕಾಪಿನವರಂ ಕಲ್ಪಿಸಿದೊಳಂತು ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ರತ್ನದ್ವೀಪದಿಂದೊರ್ವ

ಸೆಟ್ಟಿಯಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಸರ್ವಯಶಿಯೆಂಬವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ತ್ರಿವೇದಿಯಾಗಿದ್ದ ದೇವನ ಜೀವದಿಂದ ಯಶೋಭದ್ರೆಯೆಂಬ ಮಗಳು ಜನಿಸಿದಳು. ಆ ತ್ರಿವೇದಿ ತನ್ನ ತಪಸ್ಸಿನ ಆಚರಣೆಯ ಫಲದಿಂದ ದೇವತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದರೂ ತನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪದ ಕಾರಣದಿಂದ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಹೆಣ್ಣುತನವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಳು. ಆ ಯಶೋಭದ್ರೆಯನ್ನು ಸೂರದತ್ತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ನಾಗಶ್ರೀಯಾಗಿದ್ದ ದೇವನು ಬಂದು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನು ಹುಟ್ಟಿದ ದಿನವೇ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಗಿ ಸೂರದತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ಸೆಟ್ಟಿ ಪಟ್ಟವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ತಾರುಣ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಅತ್ಯಂತ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದವನಾದನು. ಅವನಿಗೆ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಲತಾಗೃಹಗಳೂ ಅತ್ಯಂತ ರೂಪ, ಲಾವಣ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಕಾಂತಿ, ಹಾವ, ಭಾವ, ವಿಲಾಸ, ವಿಭ್ರಮಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ ದೇವತಾಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಹೋಲುವ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಮಂದಿ ದಿವ್ಯರಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಇದ್ದರು, ಮೂವತ್ತೆರಡು ಬಗೆಯ ನಾಟಕಗಳು, ಮೂವತ್ತೆರಡು ಕೋಟಿ ಹೊನ್ನು, ಐದು ಬಗೆಯ ರತ್ನಗಳು ಎಂಬಿವೆಲ್ಲವುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಜೋಯಿಸನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದನು. 'ಈ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಯಾವಾಗ ಋಷಿಗಳ ರೂಪವನ್ನು ಕಾಣುವನೋ ಅಂದೇ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ತೆರಳುವನು' ಹೀಗೆಂದ ಮಾತನ್ನು ತಾಯಿ ಯಶೋಭದ್ರೆ ಕೇಳಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಬಿಡದ ಹಾಗೆ ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುವವರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದಳು. ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸ ರತ್ನದ್ವೀಪದಿಂದ ಒಬ್ಬ

ಪರದಂ ಸರ್ವರತ್ನಕಂಬಳಂಗಳಂ ಲಕ್ಷದೀನಾರಂಗಳ್ ಬೆಲೆಯಪ್ಪುವನುಚ್ಚೇನಿಗೆ ಮಾಜಲ್ ಕೊಂಡುಬಂದೊನಾ ಪೊಟಲನಾಳೊಂದು ವ್ಯಪ್ತಾಂಕನೆಂಬೊನರಸಂಗಂ ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಾಲೆಯೆಂಬ ಮಹಾರಾಣಿವಿಗಮಿತವರ್ಗಂ ತೋಪಿದೊಡ ಅವಳ ಬೆಲೆಯಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡ ಲಕ್ಷ ದೀನಾರಂಗಳ್ ಬೆಲೆಯೆಂದು ಪೇಟೊಡ ಕೊಳಲಾಳಿದರಸಂ ಪೋಗಿಲ್ಲೆಲ್ಲನಂತು ಪೊಟಲೊಳಗೆಲ್ಲಂ ತೋಪಿ ಯಾರುಂ ಕೊಳಲಾಳಿದಿದ್ದೊಡ ರತ್ನಕಂಬಳಂಗಳಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಯಶೋಭದ್ರಗೆ ತೋಪಿದೊಡ ಲಕ್ಷದೀನಾರಂಗಳಂ ಕೊಟ್ಟು ರತ್ನಕಂಬಳಂಗಳಂ ಕೊಂಡೋರೊಂದಳೊಳಂ ನಾಲ್ಕು ಬಂಡಮಾಗೆ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಬಂಡಂಗಳಂ ಮಾಡಿ ಮೂವತ್ತಿವರ್ ಸೊಸೆವಿಕ್ಕಳ್ ಪಚ್ಚುಗೊಟ್ಟೊದವರುಂ ತಂತಮ್ಮ ಕೆಪ್ಪುಗಳೊಳ್ ತಗುಳ್ಳಿದರೆಂಬ ಮಾತನರಸಂ ಕೇಳ್ವ ಚೋದ್ಯಂಬಟ್ಟವರ ವಿಭೂತಿಯಂ ನೋಟಿಸೆಂದು ಮನೆಗೆವರ್ಪುದಂ ಯಶೋಭದ್ರ ಕೇಳ್ವರಸರ್ ಬರ್ಪ ಬಟ್ಟಿಯೊಳೆಲ್ಲಂ ಪಂಚರತ್ನಂಗಳಂ ರಂಗವಲ್ಲಿಯನಿಕ್ಕಿ ನೇತವಟ್ಟು ದುಕೂಲ ಚೀನಾದಿ ದಿವ್ಯವಸ್ತ್ರಂಗಳಂ ಪಾಸಿ ಮಣಿಭದ್ರಮುಪ್ಪ ಹೇಮ ಮುಕ್ತಾಪಾರಂಗಳಿಂ ತೋರಣಂಗಳ್ಪಟ್ಟಿಯರಸರ ಬರವಂ ಪಾರುತ್ತಿರೆ ನೃಪತಿಯುಂ ಬಂದು ಸುರೇಂದ್ರಭವನೋಪಮಮುಪ್ಪ ಪ್ರಾಸಾದಮಂ ಪೊಕ್ಕು ವಿಷಯಚಿತ್ತನಾಗಿ ಸುರಲೋಕಂಬೊಕ್ಕ ಪುಣ್ಯವಂತಂಬೊಲಾಗಳ್ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯುಂ ಶಯ್ಯಾತಳದೊಳಿರ್ದು ಸುಕುಮಾರನೆಲ್ಲಿದನೆಂದು

ವರ್ತಕನು ಲಕ್ಷದೀನಾರ (ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ)ಗಳ ಬೆಲೆ ಬಾಳತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ರತ್ನಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕಂಬಳಗಳನ್ನು ಮಾರಲು ಉಜ್ಜಯಿನಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಆ ಪಟ್ಟಣವನ್ನಾಳುವ ವ್ಯಪ್ತಾಂಕನೆಂಬ ರಾಜನಿಗೂ ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಾಲೆಯೆಂಬ ಮಹಾರಾಣಿಗೂ ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ರತ್ನದ ಕಂಬಳಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಲು, ಅದರ ಬೆಲೆಯೇನೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಲಕ್ಷದೀನಾರಗಳೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ರಾಜನು ಅವನ್ನು ಕ್ರಯಕ್ಕೆ ಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಆ ವರ್ತಕನನ್ನು ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದನು. ಅಂತೂ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ತೋರಿಸಿದರೂ ಯಾರೂ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಇದ್ದಾಗ ಆ ರತ್ನಕಂಬಳಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಯಶೋಭದ್ರಗೆ ತೋರಿಸಿದಾಗ, ಆಕೆ ಲಕ್ಷದೀನಾರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವನ್ನು ಕೊಂಡಳು. ಆಮೇಲೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ತುಂಡುಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿ ಒಟ್ಟು ಮೂವತ್ತೆರಡು ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಸೊಸೆಯಂದಿರಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಟ್ಟಳು. ಅವರು ಆ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ತಂತಮ್ಮ ಪಾದುಕೆಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದರು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ರಾಜನು ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಅವರ ವೈಭವವನ್ನು ನೋಡುವನೆಂದು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಜರು ಬರುವುದನ್ನು ಯಶೋಭದ್ರ ಕೇಳಿ, ರಾಜರು ಬರುವ ದಾರಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ನೀಲ, ವಜ್ರ, ಪದ್ಮರಾಗ, ಮುತ್ತು, ಹವಳ - ಎಂಬ ಐದು ಬಗೆಯ ರತ್ನಗಳಿಂದ ರಂಗೋಲೆ ಹಾಕಿಸಿದಳು. ನೇತ್ರ, ಪಟ್ಟು, ದುಕೂಲ, ಚೀನ - ಎಂಬ ಬಗೆಬಗೆಯ ರೇಷ್ಮೆಯ ದಿವ್ಯವಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಸಿದಳು. ರತ್ನಗಳಿಂದ ಚೆಲುವಾದ ಚಿನ್ನದ ಮುತ್ತಿನ ಸರಗಳಿಂದ ತೋರಣ ಕಟ್ಟಿಸಿದಳು. ರಾಜನ ಆಗಮನವನ್ನು ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿರಲು ರಾಜನು ಬಂದು, ಇಂದ್ರನ ಅರಮನೆಯನ್ನು ಹೋಲುವ ಉಪರಿಗೆ ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡವನಾಗಿ ದೇವಲೋಕವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಪುಣ್ಯಶಾಲಿಯಂತೆ ಮಹಾ ವೈಭವದಿಂದ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು, 'ಸುಕುಮಾರನು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ?' ಎಂದು

ಚೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಸ್ವಾಮಿ ಆತಂ ಕರಂ ಸಾದು ನಿಮ್ಮ ಬರಮನಚಿಯಂ ಪ್ರಾಸಾದದ ಮೇಗಣ
ನೆಲೆಯೊಳಿದರ್ಪನೆಂದೊಡರಸಂ ಬಡೆಯನಟ್ಟಮನೆ ತಾಯ್ ಪೋಗಿ ಮಗನೆ ಅರಸರ್‌ವಂದರ್‌ ಚಾ
ಪೋಪಮನೆ ಅರಸರೆಂಬೊರಾರನೆ ತಾಯಂದಳ್ ನಮಸ್ತಾಳ್ತಂದೊಡೆ ನಮಸ್ತಾಳ್ತಂದೊಳರೆ
ಎಂದು ಎಷ್ಟುಂಬಟ್ಟು ತಾಯ ವಚನಮಂ ಮಾಕೊಳಲಾಜಿದ ಬಪೋಗನಂ ನರೇಶ್ವರಂ ಕಂಡು
ಕಣ್ಣೆತ್ತ ಪಲಮನಿಂದು ಪೆತ್ತನೆಂದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಾಮದೇವನಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಂತಪ್ಪಿಕೊಂಡು ದಿವ್ಯ ಶಯ್ಯಾತಳದ
ಮೇಗೊಡನಿರಿಸಿದಾಗಳ್ ಸ್ವಜನ ಪರಿಜನಂಗಳ್ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಂಗಳಂ ಮಾಂಗಲ್ಯಮಂದಿರ್ವರ್ಗ್ಗಂ
ಸೇಸೆಯನಿಕ್ಕಲಾಗಣ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಂಗಳ್ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯಾಸನಮನೊತ್ತೆ ಕಟವಮನಲುಗಿಸುವುದುಮಂ
ಸೊಡರಂ ನೋಡಿದಾಗಳ್ ಕಣ್ಣೀರ್ಗಳ್ ಸುರಿವುದುಮಂ ಕಂಡೀಗಳೇತೆಗೆ ಚಾದಿಗಳೆಂದು ಬಗೆದಿಷ್ಟನಂ
ಮಜ್ಜನಕ್ಕೆಬ್ಬಿಮೆಂದೊಡತೆಗೆಯ್ತೆಮೆಂದು ಮಜ್ಜನಗೊಂಡಮರನ್ನಿಭ ಮಣಿಕುಟ್ಟುಮವಪ್ಪ ಚಾವಿಯಂ
ಪೊಕ್ಕು ಮಿಂದಲ್ಲಿಯನರ್ಪಮಪ್ಪ ತನ್ನ ಬೆರಲ ಮಾಣಿಕದುಂಗುರಂ ಬಿಜ್ಜದನಜಸಲ್ಲೇಡಿ ಭಿವ್ಯಕದ್ದಾರದ
ತೊಂತನುರ್ಚ ನೀರಂ ಕಳೆದಾಗಳಿಂದ್ರನ ಭಂದಾರಂ ತೆಜಿದಂತಪ್ಪ ಲೇಸಪ್ಪ ನಾನಾಮಣಿಯ ವಿಚಿತ್ರ
ಭೂಷಣಂಗಳಂ ಪಲವುದುಂ ಕಂಡು ಮಹಾಶ್ವರ್ಯಭೂತನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿಪ್ಪಣ್ಣಿಗಮಾರೋಗಿಸಲೆಬ್ಬಿ

ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ “ಸ್ವಾಮಿ, ಅವನು ಬಹಳ ಸಾಧು, ನೀವು ಬಂದುದನ್ನು
ಅವನು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಉಪ್ಪರಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಇದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಲು ದೂತರೊಡನೆ
ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಬರಮಾಡಿ ಎಂದನು. ಆಗ ತಾಯಿ ಯಶೋಭದ್ರೆ ಹೋಗಿ
“ಮಗನೇ, ರಾಜರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಬಾ, ಹೋಗೋಣ” ಎಂದಳು. ಆಗ ಸುಕುಮಾರನು
“ರಾಜರೆಂದರೆ ಯಾರು ?” ಎಂದು ಕೇಳಲು, ತಾಯಿಯು “ನಮ್ಮನ್ನು ಆಳುವವರು”
ಎಂದಾಗ ಸುಕುಮಾರನು “ನಮ್ಮನ್ನು ಆಳುವವರೂ ಇರುವರೆ ?” ಎನ್ನುತ್ತ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು.
ತಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಲಾರದೆ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ರಾಜನು ಕಂಡು “ಕಣ್ಣನ್ನು
ಪಡೆದದ್ದು ಇಂದು ಸಫಲವಾಯಿತು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಮನ್ಮಥನನ್ನೇ
ಅಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಆ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ತನ್ನ
ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ಆಗ ಸ್ವಜನರೂ ಸೇವಕರೂ ಬಿಳಿ ಸಾಸವೆಗಳನ್ನು
ಮಂಗಳಕರವೆಂದು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಆ ಬಿಳಿ ಸಾಸವೆಕಾಳುಗಳು
ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಿದುದರಿಂದ ಸೊಂಟ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದುದನ್ನೂ ದೀಪ
ನೋಡಿದಾಗ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿವುದನ್ನೂ ಕಂಡು ಈತನಿಗೆ ರೋಗಗಳಿವೆಯೆಂದು
ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ‘ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಎಳಿ, ಬನ್ನಿ’ ಎನ್ನಲು ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆವು’
ಎಂದು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲು ಉದ್ಯುಕ್ತನಾಗಿ ದೇವಲೋಕದ್ದಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ರತ್ನಮಯವಾದ
ನೆಲಗಟ್ಟುಳ್ಳ ಕೆರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ತನ್ನ ಬೆರಳಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ
ಉಂಗುರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗಲು, ಅದನ್ನು ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಕೆರೆಯ ಎದುರಿನ ತೊಬನ್ನು
ತೆಗೆದು ನೀರನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ದೇವೇಂದ್ರನ ವಿಜಾನೆಯನ್ನೇ ತೆರೆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ
ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಒಗೆಬಗೆಯ ರತ್ನಗಳ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಹಲವು ಅಭರಣಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಬಹಳ
ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟವನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಜನನ್ನೂ ಸುಕುಮಾರನನ್ನೂ ‘ಊಟಕ್ಕೆ

ಮಂಡಾಗಳ್ ಪರಿಯಣದ ಮೊದಲೊಳ್ ಸುಕುಮಾರಂ ಬೆರಸು ನಾನಾಪ್ರಕಾರದಿನಿಯವಪ್ಪಣಿಸು ಗಳನುಣುತ್ತಂ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಅರ್ಧಾಹಾರಮಂ ನುಂಗುಗುಮರ್ಧಾಹಾರಮನುಗುಟ್ಟು ಮದಂ ನೋಡಿ ಇದುವುಮೊಂದು ಕುತ್ತಂ ಆಹಾರದ ಮೇಗರುಚಿಯೆಂದು ಬಗೆದುಣಿಸು ಸಮದ ಬಲೆಕ್ಕಿ ಗಂಧ ತಾಂಬೂಲ ಮಾಲ್ವ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಂಗಳಂ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಾಗಮಂ ತೊಟ್ಟುಟ್ಟು ಪಸದನಂಗೊಂಡು ಸುಖಸಂಕಥಾವಿನೋದದಿಂದಿದೊಡೆ ಯಶೋಭದ್ರೆಯನರಸನಂತೆಂದು ಬೆರಗೊಂದನಬ್ಬಾ ಎಮ್ಮ ತಮ್ಮನ ಕಟಪ್ರದೇಶದ ರೋಗಕ್ಕಂ ಕಣ್ಣಿ ನೀರ್ ಬರ್ಪುದರ್ಕಂ ಅರುಚಿಗಮೇಕೆ ಮದರ್ ಮೂಡಿಸಿದಿರಿಲ್ಲನೆ ದೇವಾ ಆತಂಗಿವು ಕುತ್ತಮಲ್ಲವು ಸೇಸೆಯಿಕ್ಕಿದ ಸರುಸಪಂಗಳೊತ್ತೆ ಸೈರಿಸಲಾಟಂ ಮತ್ತೆ ಆವ ಕಾಲಮುಂ ಮಾಣಿಕದ ಬೆಳಗಿನೊಳಿಪ್ಪುದಪಿಂದಂ ಸೊಡರ ಬೆಳಗಿಂಗೆ ಸೈರಿಸದೆ ಕಣ್ಣಿ ನೀರ್ ಬರ್ಕುಂ ಮತ್ತಂ ಕಮಳ ನೀಲೋತ್ಪಲದೊಳ್ ವಾಸಿಸದಕ್ಕಿಯೊ ಪೆಜವಕ್ಕಿಯಂ ನೀವುಂ ಬಂದೊಡೆ ಬೆರಸಿಯಟ್ಟುದು ಕೂಟುಮಾಪ್ಪುದಪಿಂ ವಾಸಿಸದಕ್ಕಿಯ ಕೂಟಂ ನುಂಗುಗುಮುಂಟೆದ ಕೂಟನುಗುಟ್ಟುಮದಪಿಂದೀತಂಗೀಯವಸ್ಥೆಗಳಾದುವೆನೆ ಕೇಳ್ವ ವಿಷಯಂಬಟ್ಟು ಈತನ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದ ಭೋಗಕ್ಕಂ ಸುಖಕ್ಕಂ ಎಮ್ಮೆಲ್ಲಾ ಕಾಲಮರಸುತನಂ ಗೆಯ್ಯಲ್ಲಿಯೊಳಪ್ಪ ಭೋಗೋಪಭೋಗಂಗಳ್

ಬನ್ನಿರಿ' ಎಂದು ಕರೆಯಲು ರಾಜನು ಸುಕುಮಾರನೊಂದಿಗೆ ಊಟದ ತಟ್ಟೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಹಲವು ವಿಧದ ಸವಿಯಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಉಣ್ಣುತ್ತ ಇರಲು, ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಆಹಾರದ ಅರ್ಧಾಂಶವನ್ನು ನುಂಗುತ್ತಿದ್ದನು, ಇನ್ನುಳಿದ ಅರ್ಧಾಂಶ ಆಹಾರವನ್ನು ಉಗುಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಅರಸನು ನೋಡಿ “ಇದು ಒಂದು ಬಗೆಯ ರೋಗ, ಊಟದ ಮೇಲೆ ರುಚಿಯಿಲ್ಲದುದು” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡನು. ಊಟವಾದ ನಂತರ ಗಂಧ, ತಾಂಬೂಲ, ಹೂಮಾಲೆ, ಉಡಿಗೆ, ತೊಡಿಗೆಗಳನ್ನು ತಂದು ಕೊಡಲು, ಅವನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಉಟ್ಟು ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಂತೋಷದ ಮಾತುಗಳ ವಿನೋದದಿಂದ ಇದ್ದರು. ಆಗ ಅರಸನು ಯಶೋಭದ್ರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು: “ಅಮ್ಮಾ ನನ್ನ ತಮ್ಮನಾದ ಸುಕುಮಾರನಿಗೆ ಸೊಂಟದ ರೋಗಕ್ಕೂ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಊಟ ಸೇರದಿರುವುದಕ್ಕೂ ಏಕೆ ಔಷಧ ಮಾಡಿಸಿಲ್ಲ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಆಕೆ “ಒಡೆಯರೆ, ಅವನಿಗೆ ಇವು ರೋಗಗಳಲ್ಲ. ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಯಾಗಿ ಹಾಕಿದ ಬಿಳಿ ಸಾಸವೆಗಳು ಒತ್ತಿದುದರಿಂದ ಸಹಿಸದಾದನು. ಅಲ್ಲದೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಣಿಕ್ಕ ರತ್ನದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅವನು ಇರುವುದರಿಂದ ದೀಪದ ಬೆಳಕಿಗೆ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಅವನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರುತ್ತದೆ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ನೀವು ಬಂದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಾವರೆ ನೈದಿಲೆ ಹೂಗಳ ಸುವಾಸನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಅಕ್ಕಿಯೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಮಿಶ್ರಮಾಡಿ ಬೇಯಿಸಿದ ಅನ್ನವನ್ನು ಬಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಸುವಾಸನೆಯ ಅಕ್ಕಿಯ ಅನ್ನವನ್ನು ನುಂಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಉಳಿದ ಅನ್ನವನ್ನು ಉಗುಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಇವನಿಗೆ ಈ ಅವಸ್ಥೆಗಳಾಗಿವೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಅರಸನು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು. “ಈತನ ಒಂದು ಕ್ಷಣದ ಭೋಗಕ್ಕೂ ಸುಖಕ್ಕೂ ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲವೂ ಅರಸುತನ ನಡೆಸಿದಾಗ ಉಂಟಾದ ಭೋಗ-ಉಪಭೋಗಗಳು ಸಮಾನವಾಗವು. ಆದುದರಿಂದ ಲೋಕದಲ್ಲಿ

ದೊರೆಯಲ್ಪಡದವೆಂದಿರಲೋಕದೊಳೀತನೆ ಪರಮಾರ್ಥಂ ಸುಖಿಯೆಂದೊಸೆದರಸನವಂತಿ
 ಸುಕುಮಾರನೆಂದು ಪೆಸರನ್ನಿಟ್ಟು ಯಶೋಭದ್ರೆಯುಮರಸನನೇಕ ವಸ್ತುವಾಹನಗಳಿಂದಂ ಪೂಜಿಸಿ
 ಕಲೆಪಿಡೊಳಿಂತು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ಸುಖದಿಂದಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ
 ಯಶೋಭದ್ರೆಯ ಭ್ರಾತರರಪ್ಪ ದಯಾಭದ್ರರೆಂಬ ರಿಸಿಯರ್ ಮುನ್ನಮವರ ಪಕ್ಕದೆ ಸೂರದತ್ತಂ
 ಧರ್ಮ ಕೇಳು ವೈರಾಗ್ಯಮಾಗಿ ಪುತ್ರಮುಖಂಗಂಡು ತಪಂಬಟ್ಟೊನಾತನ ಮಗನುಂ ರಿಸಿಯರಂ
 ಕಂಡಾಗಲೆ ತಪಂಬಡುಗುಮೆಂಬುದಂ ಮುನ್ನ ನೈಮಿತ್ತಿಕರಾದೇಶಂಗೊದ್ದಾರ್ ಮತ್ತು ದಯಾಭದ್ರರೆಂಬ
 ರಿಸಿಯರ್ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೀಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದೋಣಾಮುಖಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ
 ಬರ್ಪ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಿಗಳ್ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ನಾಲ್ಕುತಿಂಗಳುಮೈದುದಿವಸಮಾಯುಷ್ಯಪ್ರಮಾಣ
 ಮನಜೆದುಪಕಾರಾರ್ಥಮುಚ್ಚಿನಿಗೆ ವಂದು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಮಾಡದ ಪೆಜಗಣ ನಂದನ
 ವನದೊಳಗಣ ಜಿನಾಲಯದೊಳಾಪಾಧ ಮಾಸದ ಚತುರ್ದಶಿಯ ದಿವಸದಂದು ಪೆಜವೊಬ್ಬ
 ಬಂದು ಜೋಗುಗೊಂದಿರದನ್ನೆಗಂ ವನಪಾಲಕರ್ ಪೋಗಿ ಯಶೋಭದ್ರೆಗೆ ರಿಸಿಯರ ಬರವಂ
 ಪೇಟ್ಟೊಡಾಕೆಯುಂ ಬಂದು ದೇವರುಮಂ ರಿಸಿಯರುಮಂ ಬಂದಿಸಿ ಭಟ್ಟಾರ ನೀಮಿಲ್ಲಿಗೇಕೆ
 ಬಂದಿರಿಂದಂ ಪೊಜವೊಪಲೋ ಪೆಜವುಲೆ ಬಸದಿಯಿಲ್ಲಾ ಎಂದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರರೆಂದರನ್ನಾ
 ನಿಡುವಯಣಂ ಬಂದು ಸೇದೆಗೆಟ್ಟಂತಾನುಮಿಲ್ಲಿಗಯಾಸತ್ತು ಜೋಗಿನ ಪೊಬ್ಬಪೊಳೆಯ್ದು ಬಂದು

ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಈತನೇ ಸುಖಿ” ಎಂದು ಪ್ರೀತಿಗೊಂಡವನಾಗಿ ಅರಸನು ಅವನಿಗೆ
 ‘ಅವಂತಿ ಸುಕುಮಾರ’ ಎಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟನು. ಯಶೋಭದ್ರೆ ರಾಜನನ್ನು ಹಲವಾರು
 ವಿಧದ ವಸ್ತುಗಳಿಂದಲೂ ವಾಹನಗಳಿಂದಲೂ ಸತ್ಕರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದಳು. ಹೀಗೆ
 ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ಕಾಲವು ಸುಖಮಯವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅನಂತರ ಒಂದು ದಿವಸ
 ಯಶೋಭದ್ರೆಯ ಸಹೋದರರಾದ ದಯಾಭದ್ರರೆಂಬ ಋಷಿಗಳು ಉಜ್ಜಯಿನಿಗೆ ಬಂದರು.
 ಹಿಂದೆ ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸೂರದತ್ತನು (ಸುಕುಮಾರನ ತಂದೆ) ಧರ್ಮಶ್ರವಣ ಮಾಡಿ,
 ವೈರಾಗ್ಯ ತಾಳಿ, ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದೊಡನೆ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ತೆರಳಿದ್ದನು. ಆತನ ಮಗನಾದ
 ಸುಕುಮಾರನೂ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ತೆರಳುವನೆಂಬುದನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ,
 ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ತಿಳಿದವರು ತಿಳಿಸಿದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ದಯಾಭದ್ರರೆಂಬ ಋಷಿಗಳು ಗ್ರಾಮ,
 ನಗರ, ಪೀಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪತ್ತನ, ದೋಣಾಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ,
 ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ಅವರು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳು ಐದು ದಿವಸ ಮಾತ್ರ
 ಆಯುಷ್ಯವಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಉಜ್ಜಯಿನಿಗೆ ಬಂದರು.
 ಹಾಗೆ ಬಂದು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಮನೆಯ ಹಿಂದಣ ಉದ್ಯಾನದೊಳಗಿರುವ
 ಜಿನಾಲಯದಲ್ಲಿ ಆಪಾಧಮಾಸದ ಚತುರ್ದಶಿಯ ದಿವಸ ಸಂಜೆ (ಹರೆ ಬಾರಿಸುವ
 ಹೊತ್ತು) ಬಂದು ಯೋಗಸ್ಥರಾಗಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಉದ್ಯಾನಪಾಲಕರು ಹೋಗಿ, ಋಷಿಗಳು
 ಬಂದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಯಶೋಭದ್ರೆಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಕೆ ಬಂದು ಜಿನೇಂದ್ರರನ್ನೂ
 ಋಷಿಗಳನ್ನೂ ವಂದಿಸಿ ಋಷಿಗಳೊಡನೆ - “ಸ್ವಾಮೀ, ನೀವು ಈ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಯಾಕೆ ಬಂದಿರಿ?
 ಇಲ್ಲಿಗಿಂತ ಈ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಜಿನದೇವಾಲಯವಿರಲಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು
 ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ಋಷಿಗಳು “ಅವ್ವಾ, ನಾವು ಬಹಳ ದೂರದಿಂದ ಪ್ರಯಾಣ

ಜೋಗುಗೊಂಡಿರ್ದಮೆತ್ರಲುಂ ಪೋಗಲಾಗದನೆ ಅಂತಪ್ಪೊಡೆ ಭಟಾರಾ ನಿಮ್ಮನೊಂದಂ ಬೇಡಿದಪ್ಪೊ
ನಾಲ್ಕುತಿಂಗಳುಮೇನುಮನೋದದೆ ಮೋನಂಗೊಂಡು ಬಸದಿಯಂಗಳದೊಳ್ ನಡಪಾದ
ದೊಳಗಣದಂಗಿರ್ದು ಜೋಗು ನೆಜಿದಂದು ಬಜಯಂಗಿಯ್ಯೊಮಂದೊಡಂತೆಗೆಯ್ಯೊಮಂದು
ಭಟಾರರಿದರ್ ಮುತ್ತಿತ್ತ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯುಂ ಸರ್ವತೋಭದ್ರಮೆಂಬುತ್ತಂಗಿ ವಿಚಿತ್ರಮಾಗಿದರ್
ಪ್ರಾಸಾದದ ಮೇಗೇಬನೆಯ ನೆಲೆಯೊಳ್ ಕಾರ್ತಿಕಮಾಸದ ಪುಣ್ಯಮಿಯಂದು ಸುಖದಿಂದೆ
ಲುಂದಿರ್ದನನ್ನೆಗಮಿತ್ತ ದಯಾಭದ್ರ ಭಟಾರಗ್ಗೆ ಜೋಗು ನೆಜಿದು ಯಶೋಭದ್ರೆಯ ಬೇಡಿದ
ಮೋನದ ದಿವಸದ ಪ್ರಮಾಣಾವಸಾನದೊಳ್ ಬೈಗಿರುಳಿನ ಪಂಚಮಹಾಶಬ್ದದ ಪೊಲ್ಲೊಳ್
ಶ್ರೀಲೋಕಪ್ರಭುಯೆಂಬುದಂ ಮೃದು ಮಧುರ ಗಂಭೀರ ಸ್ವರದಿಂ ಭಟಾರರ್ ಪರಿವಿಡಿಗಯ್ಯಾಗಳ್
ಅಧೋಲೋಕ ತಿರ್ಮಗ್ನೋಕಂಗಳಿದರ್ ಸ್ವರೂಪವುಂ ಪ್ರಮಾಣಮುಂಮನೋದಿ
ಲಾರ್ದಲೋಕವಾರ್ಣನೆಯಂ ಪೇಟ್ಟಾಗಳ್ಚುತಕಲ್ಲದ ಪದ್ಮಗುಲ್ಮ ವಿಮಾನಮಂ ವ್ಯಾವರ್ಣಿಸುವುದಂ
ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಕೇಳ್ದು ಜಾತಿಸ್ವರನಾಗಿಯಾನಿಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟಿದ್ದರ್ನೆಂಬುದನಳಿದು ಅಹೋ
ಸುರಲೋಕಮೆಂಬಮೃತಸಮುದ್ರದ ನೀರಲ್ಲಮಂ ಕುಡಿದು ತಣಿಯದನೀ ಮನುಷ್ಯಜವದ ಸುಖಮೆಂಬ

ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದುದರಿಂದ ಬಹಳ ಬಳಲಿದ್ದೇವೆ. ಹೇಗಾದರೂ ಈ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ
ಆಯಾಸಗೊಂಡು ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದು ತಲುಪಿ ಯೋಗಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದೇವೆ.
ಇಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಲಾಗದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಆಕೆ - “ಹಾಗಿದ್ದರೆ
ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ನಾನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳು ಏನನ್ನೂ
ಪಠಿಸದೆ, ಮೌನವ್ರತ ತಾಳಿ, ಜಿನಾಲಯದ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಡದೆ ಒಳಗೆಯೇ ಅಡಗಿದ್ದು
ತಪಸ್ಸು ಕೊನೆಗೊಂಡಾಗ ನಿಮ್ಮಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿರಿ” ಎಂದಳು. “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆವು”
ಎಂದು ನುಡಿದು ಋಷಿಗಳಿದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಸರ್ವತೋಭದ್ರವೆಂಬ
ಅತ್ಯಂತ ಎತ್ತರವಾದ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದ ಉಪರಿಗೆಯ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ
ಏಳನೆಯ ಅಂತಸ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಾರ್ತಿಕಮಾಸದ ಹುಣ್ಣಿಮೆಯಂದು ಸುಖವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದನು.
ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಈ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ದಯಾಭದ್ರಮುನಿಗಳ ತಪಸ್ಸು ಪೂರ್ಣವಾಯಿತು.
ಯಶೋಭದ್ರೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡ ಮೌನ ದಿವಸದ ಅವಧಿ ಕೊನೆಗೊಂಡಿತು. ಅಂದಿನ
ರಾತ್ರಿಯ ಕೊನೆಯ ವೇಳೆ (ಮುಂಜಾವದಲ್ಲಿ) ಶೃಂಗ, ತಮಟೆ, ಶಂಖ, ಭೇರಿ,
ಜಯಘಂಟೆ- ಎಂಬ ಐದು ಬಗೆಯ ವಾದ್ಯಗಳ ಬಾಜನೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಋಷಿಗಳು
ಮೂರುಲೋಕಗಳ ಆಕಾರಾದಿಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮೆಲ್ಲು ಇಂಪು ಗುಣ್ಣುಳ್ಳ
ಸ್ವರದಿಂದ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಪಠನ ಮಾಡಿದರು. ಕೆಳಗಿನ ಲೋಕ, ಮೃಗಪಕ್ಷಿ (ತೀರ್ಯಕ್)
ಲೋಕಗಳು ಇರುವ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೂ ಅವುಗಳ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನೂ ಪಠಿಸಿದರು. ಅನಂತರ
ಮೇಲಿನ ಲೋಕದ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ, ಮತ್ತೆ ಅಚ್ಯುತಕಲ್ಲದ ‘ಪದ್ಮಗುಲ್ಮ’ ಎಂಬ
ಮಹಾಭವವನ್ನು ವರ್ಣನೆ ಮಾಡಿದರು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಕೇಳಿದನು.
ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಪೂರ್ವಜನ್ಮಸ್ಮರಣೆಯುಂಟಾಯಿತು. ತಾನೀಗ ಇಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ -
ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. “ಅಹಾ, ನಾನು ದೇವಲೋಕವೆಂಬ
ಸುಧಾಸಮುದ್ರದ ನೀರನ್ನೆಲ್ಲ ಕುಡಿದೂ ತೃಪ್ತಿಗೊಳ್ಳದೆ ಈ ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮದ ಸುಖವೆಂಬ

ಪುಲ್ಕನಿಯೋ ಸಿಲ್ಕಿ ಶಿವಸುಖಮನೆಯ್ಯಸುವ ಸಚ್ಚಾರಿತ್ರದಿಂ ಬಟ್ಟಿದನೆಂದು ತನ್ನಂ ತಾಂ ನಿಂದಿಸುತ್ತಂ ಮಂಚದಿಂದಿಳಿದು ಮಾಡದೋಳಿಗರ್ಧ ವಸ್ತ್ರಂಗಳಂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪ್ರಾಸಾದದ ಪೆಳಗಣ ಗವಾಕ್ಷಜಾಲದೋ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೊಂದೊಂದಳು ತುದಿಯೊಳೊಂದೊಂದು ವಸ್ತ್ರಮಂ ತಗುಟ್ಟಿ ಪಿಡಿದಿಟ್ಟಿದು ಜಿನಾಲಯಮನೆಯ್ಯ ದೇವರ್ಗ ನಮಸ್ಕಾರಂಗೆಯ್ಯ ದಯಾಭದ್ರಭಟಾರಗಳಾಗಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ದೀಕ್ಷೆಯಂ ಪ್ರಸಾದಂಗೆಯ್ಯೆನ್ನಂ ಸಂಸಾರಾರ್ಣವದತ್ತನೆಂದೆತ್ತಿಮೆಂದೊಂಗೆ ಭಟಾರರ್ ಮೂಳು ದಿವಸಂ ನಿನಗಾಯಪ್ಪಮೆಂದೊದೀಗಲೇ ನಿಷ್ಕಾರಮಪ್ಪ ದೇಹದಿಂ ಸಾರಮಪ್ಪ ತಪಮಂ ಕೈಕೊಂಡು ಪಲಕಾಲಂ ನೆಗಲರ್ ಪೆತ್ತೆನ್ನಿಲ್ಲ ನಿಷ್ಕಾರಮಪ್ಪ ಭೋಗದೋ ಸಿಲ್ಕಿ ಅಮೇಧದೋ ಕೀದಿಸುವ ಬಾಳಕಂಬೊಲ್ ಕಾಲಮಂ ಬಟ್ಟಿದೆ ಕಳೆದೆನೆಂದು ತನ್ನನಾದಮಾನುಂ ನಿಂದಿಸಿ ತತ್ಪಾದಮೂಲದೋ ತಪಂಬಟ್ಟು ಪಂಚಮಹಾಬ್ರಹ್ಮಂಗಳನೆಟಿಸಿಕೊಂಡು ಪಡಿಕಮಣಂಗಳೆಳ್ಳ ತದನಂತರಂ ನಿಶ್ಚಯ ಸಮ್ಯಕ್ತಮಂ ಕೈಕೊಂಡಿಂ ಬಟ್ಟಿಕೆ ಮಹಾಕಾಳಮೆಂಬ ಶ್ವಾನಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಯಾವಜ್ಜೀವಮಾಹಾರಕ್ಕೆ ನಿವೃತ್ತಿಗೆಯ್ಯ ಪಾಯೋಷಗಮನ ವಿಧಾನದಿಂ ಪ್ರಚ್ಛನ್ನಮಪ್ಪದೆಯೋ ಮೃತಕ ಸೆಜೆಯೊಳಿದುರ್ ಸನ್ನಸನಂಗೆಯ್ಯ ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಂಗಳಂ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ಇತ್ತ ವಾಯುಭೂತಿಯಪ್ಪ ಭವದಂದಿನತ್ತಿಗೆಯಪ್ಪ ಸೋಮದತ್ತೆಯೆಂಬೊ ನಿಧಾನಂಗೆಯ್ಯ ತನ್ನ ನಾಲ್ವರ್ ಮಕ್ಕಳುಂ ತಾನುಂ ಸಂಸಾರಸಮುದ್ರದೋ

ಮಲ್ಲಿನ ಹನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಮಂಗಳಕರಸುಖವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಒಳ್ಳಡತೆಯಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಜಾರಿಹೋಗಿದ್ದೆನೆ”- ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ನಿಂದಿಸಿಕೊಂಡನು. ಮಂಚದಿಂದ ಇಳಿದು, ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉಪರಿಗೆ ಮನೆಯ ಹಿಂಗಡೆಯ ಕಿಟಕಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಒಂದೊಂದರ ತುದಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಜಿನೇಶನನ್ನು ವಂದಿಸಿದನು. ದಯಾಭದ್ರಮುನಿಗಳಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ “ನನಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಸಂಸಾರಸಮುದ್ರದಿಂದ ಎತ್ತಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಭಟಾರರು ಅವನೊಡನೆ - “ನಿನಗೆ ಮೂರು ದಿವಸದ ಆಯುಷ್ಯ ಮಾತ್ರವಿರುವುದು” ಎಂದರು. ಆಗ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ - “ಈಗ ಈ ನಿಷ್ಕಾರವಾದ ಶರೀರದಿಂದ ಸಾರವತ್ತಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ನಾನು ಬಹಳಕಾಲ ಆಚರಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಿಷ್ಕಾರವಾದ ಸುಖಾನುಭವದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಹೇಲಿನಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುವ ಬಾಲಕನ ಹಾಗೆ ವೃಥಾವಾಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆದನು” ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದುಕೊಂಡನು. ಆ ಮುನಿಗಳ ಪಾದದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸಿನ ಆಚರಣೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಅಹಿಂಸೆ, ಸತ್ಯ, ಅಸ್ತೇಯ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ, ಅಪರಿಗ್ರಹ - ಎಂಬ ಐದು ಮಹಾವ್ರತಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ದೋಷಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಗಳನ್ನು (ಪಡಿಕಮಣ) ಕೇಳಿದ ನಂತರ ಜೈನತತ್ವವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮಹಾಕಾಳವೆಂಬ ಶ್ವಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಜೀವವಿರುವವರೆಗೂ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸದೆ, ಆಮರಣ ಉಪವಾಸ ವಿಧಾನದಿಂದ ಗುಪ್ತವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಶವಾಸನದಲ್ಲಿದ್ದು, ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನ ಎಂಬ ಧ್ಯಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದನು. ಆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ವಾಯುಭೂತಿಯಾಗಿದ್ದ ಜನ್ಮದಂದಿನ ಅತ್ತಿಗೆಯಾಗಿದ್ದ ಸೋಮದತ್ತೆ ಎಂಬವಳು (ಜನ್ಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ನರಿಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ನಿನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವವಳಾಗುವೆನೆಂದು) ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಮಾಡಿ ತನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳೂ ತಾನೂ

ನೀಡುಂ ತಿಟ್ಟನೆ ತಿರಿದು ಬಂದು ಜೆಣ್ಣಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ತನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮನೆಗಳೆರಸಾಹಾರಮನಟಿಸಿ ತೊಟಲುತ್ತು ಬರ್ಪುದನೆಗೆಂ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯುಂ ಮಹಾಕಾಳಕ್ಕೆ ಪೋವನೆಲ್ಲಾ ಕಾಲಮುಂ ಮನೆಕುಟ್ಟಮಘೂಮಿಯೋಳ್ ಪಾಸಿದ ನೇತ್ರಪಟೆಯ ಮೇಗೆ ನಡೆದ ಮೃದು ಲಲಿತಮಪ್ಪ ಚರಣದ್ವಯದೊಳ್ ಮುನ್ನೆಂದು ನೆಲನಂ ಕಿಟ್ಟಯೆಲೆಯದೊಂ ಕರಿನಘೂಮಿಯೋಳ್ ನಡೆದೊಡೆ ಕಿಟುಗಲ್ಲಂ ಪಟ್ಟಿಗಳುಮಗುಟ್ಟು ಪುಗುಳೊಡೆದು ಪೊಟಮಟ್ಟು ಕರಗದ ದಾರಿವೊಲೆಡೆವಟೆಯದೆ ಮಹಾಕಾಳಶ್ಶಾನಂಬರೆಗೆಮೊಕ್ಕ ನೆತ್ತರ ದಾರೆಯ ಗಂದದಿಂದಂ ನರಿಗಳ್ ಬಂದು ಕಂಡು ರಾಗಿಸಿ ಮನೆಗಳೆರಸಡಿಯಿಂದಂ ತೊಟ್ಟಿರದುಂ ಕಾಲ್ಗಳಂ ಮೊಟಕಾಲ್ಪರೆಗೆಮೊಂದುದಿವಸಂ ತಿಂದತ್ತೆರಡನೆಯ ದಿವಸಂ ಮೊಟಕಾಲಿಂ ತೊಟ್ಟು ಕಟವರೆಗೆಂ ತಿಂದತ್ತು ಮೂರನೆಯ ದಿವಸಂ ಬಿಸಿಂ ಪೋಲ್ಪು ಕರುಳಂ ತೋಡಿ ತಿನೆ ಪೃಥಕ್ಪವಿತರ್ಕವೀಚಾರಮೆಂಬ ಪ್ರಥಮ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನದೊಳ್ ಕೂಡಿಯುಪತಾಂತ ಗುಣಸ್ಥಾನದೊಳಿರ್ದು ರತ್ನತ್ರಯಮಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸಯಸತ್ತಮ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ತಾಯುಂ ಪೆಂದಿರುಂ ಪರಿವಾರಮುಮೆಲ್ಲಾ ದೆಸೆಗಳೊಳಂ ಪರಿವರಿದು ಪೋಗಿ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯನತೊ ಸೂರಾ ಆಹೋ ಮಹಾಪುರುಷ ಆಹೋ ಧೈರ್ಯವಂತ ಆಹೋ

ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತಿರನೆ ಸುತ್ತುತ್ತ ಬಂದು, ಹೆಣ್ಣು ನರಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ತನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಅದು ಆಹಾರವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಮಹಾಕಾಳವೆಂಬ ಶ್ಶಾನದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವನು. ಅವನು ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ರತ್ನಮಯವಾದ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಸಿದ ರೇಷ್ಮೆ ವಸ್ತ್ರದ ಮೇಲೆ ನಡೆದ ತನ್ನ ಮೆತ್ತಗಾದ ಮತ್ತು ಚೆಲುವಾದ ಎರಡು ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ನೆಲವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಯೂ ಅರಿಯದವನು, ಅವನು ಈಗ ಕರಿನವಾದ ನೆಲದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲು, ಹರಳುಕಲ್ಲುಗಳೂ ಹೆಂಟೆ (ಗಟ್ಟಿ)ಗಳೂ ನಾಟಿಕೊಂಡು ಗುಳ್ಳೆಯಿದ್ದು ಒಡೆದು ಆದರಿಂದ ಹೊರಟ ರಕ್ತವು ಕರಗದಿಂದ ಇಳಿಯುವ ನೀರಿನ ಧಾರೆಯಂತೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸುರಿದಿತ್ತು. ಮಹಾಕಾಳ ಶ್ಶಾನದವರೆಗೂ ಸುರಿದ ರಕ್ತದ ಧಾರೆಯ ವಾಸನೆಯಿಂದ ನರಿಗಳು ಬಂದು ನೋಡಿದವು. ಆ ಹೆಣ್ಣುನರಿ ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ತನ್ನ ಮರಿಗಳ ಸಮೇತವಾಗಿ ಮೊದಲನೆಯ ದಿನ ಸುಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿಯ ಎರಡು ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಪಾದದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಮೊಣಕಾಲುಗಳವರೆಗೆ ತಿಂದಿತು. ಎರಡನೆಯ ದಿವಸ ಮೊಣಕಾಲುಗಳಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಸೊಂಟದವರೆಗೂ ತಿಂದಿತು. ಮೂರನೆಯ ದಿವಸ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಸೀಳಿ ಕರುಳನ್ನು ತೋಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯು ಪೃಥಕ್ಪ, ವಿತರ್ಕ, ವೀಚಾರ - ಎಂಬ ಮೊದಲನೆಯ ಶ್ಲೋಕಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಉಪಶಾಂತಿ ಎಂಬ ಗುಣಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದು ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ, ಸಮ್ಯಕ್ ಜ್ಞಾನ, ಸಮ್ಯಕ್ ಕಾರ್ತೃ- ಎಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ದೇವತೆಯಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಇತ್ತಲಾಗಿ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ತಾಯಿಯೂ ಹೆಂಡಿರೂ ಪರಿವಾರವೂ ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಚರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಎರಡು ದಿವಸ ಇರುಳು ಹಗಲೂ ಹುಡುಕಿದರು. ಆದರೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಮೂರನೆಯ ದಿವಸದಂದು ಸಂಜೆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳು ಬಂದು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು “ಆಹಾ ಶೂರನೇ, ಆಹಾ

ಸಂಸಾರಭೀರು ನಿನ್ನಂಕುಪಸರ್ಗಮನಾರಪ್ಪೊಡಂ ಸೈರಿಸಿ ರತ್ನತ್ರಯಮಂ ಸಾಧಿಸಿದೊರಿಲ್ಲೆಂದು ದೇವತೆಗಳ್ ಪೊಗಳ್ಳ ಕಳಕಳದ್ವನಿಯುಮಂ ದೇವದಂದುಭಿಯ ರವಮುಮಂ ಯಶೋಭದ್ರೆ, ನೋಡಿ ದೇವಸಂಘಾತಮಂ ಕಂಡು ಮಗನ ಸಾವನಜೆದು ಬಯ್ಯಿರುಳಾದಾಗ್ ಮೂವತ್ತಿರ್ವರ್ ಸೊಸೆಯರ್ಕ್ಕಲ್ಲಂ ಪೇಟ್ಟು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ನಿಮಗೆಲ್ಲರ್ಗ ಮುಳಿದು ಪೋಗಿಯದಂಗಿದೋಸನಾನಜೆವೆಂ ನೀವೆಲ್ಲಂ ನೆಜೆಯ ತೊಟ್ಟುಟ್ಟು ಪಸದನಂಗೊಂದು ಚೆಲ್ವೆಯರಾಗಿ ಬನ್ನಿಂ ಪೋಪಂ ತಿಳಿಪಿಕೊಂಡು ಬರ್ಪಂ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಾಮಿಯನೆಂದೊಡವರ್ಗಳನಿಬರುಂ ರಾಗಿಸಿ ಕೈಯ್ಯತ್ತೆಯೊಡನೆ ಪರಿವಾರಸಹಿತಂ ಮಹಾಕಾಳಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ನೋಬ್ಬರನ್ನೆಗಂ ನಮೇರು ಮಂದಾರ ಸಂತಾನಕ ಪಾರಿಯಾತ್ರಮೆಂಬ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ಸುರಿದ ಪುಷ್ಪವೃಕ್ಷಿಯಿಂದಂ ಮುಚ್ಚಿಪಟ್ಟನಾಗಿ ಕಂಪಿಂಗಳಿಗಿದ ತುಂಬಿಯ ಸಮೂಹಮಂ ಮೇಗೆ ಸುಜಿವುದಂ ಕಂಡಿಲ್ಲಿದ್ದನೆಂದು ಯಶೋಭದ್ರೆ ತೋಜಿದೊಡೆ ಪೋಗಿ ತೆಜೆದು ನೋಬ್ಬರನ್ನೆಗಂ ಮೃತಕಮಂ ಕಂಡನಿಬರುಂ ಮೂರ್ಛಿಪೋಗಿ ನೀಡಜಿಂದೆಚ್ಚರ್ ತಮ್ಮ ಬಸಿಲುಮಂ ತಲೆಯುಮಂ ಬಡಿದುಕೊಂಡು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ರೂಪಮಂ ತೇಜಮುಮಂ ಯೌವನಮಂ ಲಾವಣ್ಯಮಂ ಸೌಭಾಗ್ಯಮಂ ಯಶಮಂ ಮೆಲ್ಲಂ ನುಡಿಯ ಬಲ್ಲೆಯಂ ಶುಚಿತ್ವಮಂ ಶೌಚಮಂ ಶ್ರೀಯಂ ಸಂಪತ್ತಂ ಸೊಬಗಂ ಒಲ್ಲೆಯಂ ಧೈರ್ಯಮಂ ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವಾತನೋಳ್ ನೆಲಸಿದ್ ಗುಣಂಗಳಂ

ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಯೇ, ಆಹಾ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಹೆದರಿದವನೇ, ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಹೊಗಳುವ ಗದ್ದಲದ ಧ್ವನಿಯನ್ನೂ ದೇವಲೋಕದ ದುಂದುಭಿವಾದ್ಯದ ಶಬ್ದವನ್ನೂ ಯಶೋಭದ್ರೆ ಕೇಳಿ, ದೇವತಾಸಮೂಹವನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಮಗನು ಸತ್ತದ್ದು ನಿಜವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಮಂದಿ ಸೊಸೆಯಂದಿರಿಗೂ ಅವಳು ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿದಳು. ಅವರೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದಳು - “ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮೇಲೆಯೂ ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಡಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಎಲ್ಲಿರುವನೆಂದು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ನೀವೆಲ್ಲರೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಉಡಿಗೆತೊಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಶೃಂಗಾರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಚೆಲುವೆಯರಾಗಿ ಬನ್ನಿ, ಹೋಗೋಣ. ನಿಮ್ಮ ಒಡೆಯನಾದ ಸುಕುಮಾರನನ್ನು ಸಂತಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬರೋಣ” ಹೀಗೆನ್ನಲು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂಡು ಅತ್ತೆ (ಯಶೋಭದ್ರೆ) ಯೊಂದಿಗೆ ಮಹಾಕಾಳ ಶ್ವಶೂನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರು. ಆಗ ಸುರಪುನ್ನಾಗ, ಮಂದಾರ, ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷ, ಪಾರಿಯಾತ್ರಗಳ ಹೂಮಳೆಯನ್ನು ದೇವತೆಗಳು ಸುರಿಸಲು ಅದರಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿಟ್ಟವನಾಗಿ, ಹೂಗಂಪಿಗೆ ಬಂದೆರಗಿದ ತುಂಬಿಗಳ ಹಿಂದು ಮೇಲುಗಡೆ ಸುಳಿಯುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಸುಕುಮಾರನು ಇಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಯಶೋಭದ್ರೆ ತೋರಿಸಿದಳು. ಆಗ ಇವರು ಹೋಗಿ, ಮುಚ್ಚಿದ್ದನ್ನು ತೆರೆದು ನೋಡಿದರು. ಹೆಣವನ್ನು ಕಂಡು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಮೂರ್ಛಿ ಹೋದರು. ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದನಂತರ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನೂ ತಲೆಯನ್ನೂ ಬಡಿದುಕೊಂಡು ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ರೂಪ, ಕಾಂತಿ, ಯೌವನ, ಲಾವಣ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಕೀರ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಮೃದುಸ್ವಭಾವವನ್ನೂ ಮಾತಿನ ಪ್ರೌಢಿಮೆಯನ್ನೂ ಶುಚಿತ್ವವನ್ನೂ ಶುದ್ಧಗುಣವನ್ನೂ, ಶೋಭೆಯನ್ನೂ, ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಸೊಬಗನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೂ ಧೈರ್ಯ ಮುಂತಾಗಿರುವ

ನೆನೆನೆದನಿಬರುಂ ಪ್ರಬಾಪಂಗೆಯ್ಯುತ್ತಂ ಸೈರಿಸಲಾಜದೆ ನಿರಂತರಂ ಮೂರ್ಛಪೋಗುತ್ತಂ ನೀಡುಂ ಬೇಗಂ ದುಃಖಂಗೆಯ್ಯುತ್ತಂ ನೀರಿಚೆದಣ್ಣರ್ ಬಸಿಜ ಪೆಂದಿರುಟಿಯೆ ಇರ್ಪತ್ತು ನಾಲ್ವರ್ ಪೆಂದಿರುಂ ಮುತ್ತಂ ಪೆರ್ ಪೆರ್ ನಂಟರ್ಕಳುಂ ಪರಿವಾರಮುಂ ಯಶೋಭದ್ರೆಯೊಡನೆ ದಯಾಭದ್ರರ್ ಗುರುಗಳಾಗಿ ಕಮಲಶ್ರೀ ಕಂತಿಯರ್ ಕಂತಿಯರಾಗಿ ತಪಂಬಟ್ಟುಗೋಗುತ್ತಪಂಗೆಯ್ಯನಿಬರುಂ ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಕಲ್ಪಂಗಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದರ್ ಮತ್ತಿತಪ್ಪದಂ ಚಂತಿಸಲುಂ ಸೈರಿಸಲುಮಾಗದ ತಿರಿಕೋಪಸರ್ಗಮನವಂತಿ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಮೂಳು ದಿವಸಮಿರುಳುಂ ಪಗಲುಂ ಸೈರಿಸಿ ರತ್ನತ್ರಯಮನಂತು ಸಾಧಿಸಿದನಂತೆ ಸನ್ಯಸನಂಗೆಯ್ಯಿದಾರಾಧಕರಪ್ಪ ಮಹಾಪುರುಷರುಮವಂತಿ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಪರಮಸುಖಿಯಪ್ಪಪ್ರಸರ್ಗಮಂ ವಿಜಯವಿಧಾನಮಂ ಮನದೊಳನವರತಂ ಚಂತಿಸುತ್ತಾಪ್ಪಾಗಮ ಪದಾರ್ಥಾರ್ಥಿಗಳೊಳತೀವ್ವಿರರಾಗಿ ಪರಮ ಸಹಜ ನಿಜ ರತ್ನತ್ರಯದೊಳ್ ಕೂಡಿ ಅಭೇದವಾಗೆಯ್ಯ ಕೂಡಿ ಶರೀರಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಸಮಸ್ತ ಬಾಪ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಂಗಳಂ ನೆಹಿ ತೋಪಿತಿ ಅಪೂರ್ವಪವರ್ಗಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯಗೆ ಮತ್ಸುಜ್ಞೇನಿಯ ತೆಂಕಣ ದೇಯೊಳವಂತಿ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಕಾಲಂಗೆಯ್ಯಡೆ ಈಗಳುಂ ಪುಣ್ಯಮುಂ ಪವಿತ್ರಮುಮಾದುದು ಮತ್ತಂ

ಆತನಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಗುಣಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಮತ್ತೂ ನೆನೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಅವರಲ್ಲರೂ ಗೋಳಾಡುತ್ತ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಆಗಾಗ ಮೂರ್ಛಗೊಳ್ಳುತ್ತ, ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ತನಕ ದುಃಖಪಡುತ್ತ ಅತ್ತು, ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಮಂದಿ ಗರ್ಭಿಣಿ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಹೆಂಡಿರೂ ಮತ್ತಿತರ ನೆಂಟರೂ ಪರಿವಾರದವರೂ ಯಶೋಭದ್ರೆಯೊಂದಿಗೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರು. ಅವರಿಗೆ ದಯಾಭದ್ರರು ಗುರುಗಳಾದರು. ಕಮಲಶ್ರೀ ಕಂತಿಯರು ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಗಳಾದ ಸನ್ಯಾಸಿನಿಯರಾದರು. ಹೀಗೆ ಯಶೋಭದ್ರೆಯೊಂದಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವರಲ್ಲರೂ ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪವೇ ಮೊದಲಾಗಿರುವ ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಲೂ ಸಹಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದಂತಹ ಪ್ರಾಣ್ಣಪದ್ರವ (ತಿರಿಕೋಪಸರ್ಗ)ವನ್ನು ಅವಂತಿ ಸುಕುಮಾರನು ಮೂರುದಿವಸ ಇರುಳೂ ಹಗಲೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ರತ್ನತ್ರಯ (ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ - ಜ್ಞಾನ - ಚಾರಿತ್ರ)ವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸಿದನೋ ಹಾಗೆಯೇ ಸಂನ್ಯಾಸನ ಕೈಗೊಂಡು ಆರಾಧನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಇದರ ಮಹಾಪುರುಷರೂ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ಪರಮ ಸುಖವನ್ನೊದಗಿಸಿದ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನೂ ಅದನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಅತ್ಮೀಯವಾದ ಆಗಮ (ಶಾಸ್ತ್ರ)ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನವಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಋದ್ಧಿ (ಸಿದ್ಧಿ)ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅತ್ಯಂತ ಸ್ಥಿರರಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ಸಹಜವಾದ ಮತ್ತು ನಿಜವಾದ ರತ್ನತ್ರಯದಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿ, ಭೇದವಿಲ್ಲದಂತೆ ಕೂಡಿ ದೇಹವೇ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲಾ ಹೊರಗಿನ ಮತ್ತು ಒಳಗಿನ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಅಪೂರ್ವವೆನಿಸುವ ಮುಕ್ತಿ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ! ಆಮೇಲೆ, ಉಜ್ಜಯಿನಿಯ ದಕ್ಷಿಣ ದಿಶಾಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅವಂತಿ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ ಸ್ಥಳ ಇಂದಿಗೂ ಪುಣ್ಯಕರವೂ ಪವಿತ್ರವೂ ಆಯಿತು. ಅದಲ್ಲದೆ, ಆ

ಮಹಾಪುರುಷನ ಶರೀರಮಂ ಚತುರ್ನಿಕಾಯಾಮರತತಿಗಳ್ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಗರು ಕಾಳಾಗರು ಗೋಶೀರ್ಷ ಚಂದನಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಅನೇಕ ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದಂ ಪೂಜಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳ್ ಕಾಲಾಂತರದಿಂ ಕರಗಿ ಬಿಟ್ಟುದಾ ಸ್ನಾನಮೆಂಬುದು ಗಂಧವತಿಯೆಂಬ ತೊಪ್ಪಿಯಾದುದು ದೇವರ್ಕಳ್ ಪೊಗಲ್ಲ ಕಳಕಳದ್ವನಿಯಿಂ ಪೆಂಡಿರ್ಕಳ ಪ್ರಳಾಪಂಗೆಯ್ವಲ್ಪ ಕಳಕಳದ್ವನಿಯಿಂದಂ ಕಳಕಳಾಯತಮೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಯತನಮಾದುದು.

ಮಹಾಪುರುಷನ ದೇಹವನ್ನು ಭವನಪತಿ, ವ್ಯಂತರಿಕ, ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಮತ್ತು ವಿಮಾನವಾಸಿಗಳೆಂಬ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ದೇವತೆಗಳು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಗರು, ಕಾಳಾಗರು, ಗೋರೋಚನ, ಗಂಧ, ಶ್ರೀಗಂಧ- ಮುಂತಾಗಿರುವ ಹಲವಾರು ಸುವಾಸನೆಯ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳು ಕೆಲವು ಕಾಲಾನಂತರ ಕರಗಿ ಬಿದ್ದುವು. ಹಾಗೆ ಬಿದ್ದ ಸ್ಥಳವು 'ಗಂಧವತಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಹೊಳೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ದೇವತೆಗಳು ಕೊಂಡಾಡಿದ ಕಳಕಳ ದ್ವನಿಯಿಂದಲೂ ಸುಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಹೆಂಡಿರು ದುಃಖಿಸಿ ಅತ್ತ ಕಳಕಳ ಶಬ್ದದಿಂದಲೂ 'ಕಳಕಳಾಯತ' ಎಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳ ಸಿದ್ಧಕ್ಷೇತ್ರವೂ ಆಯಿತು.

೨. ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯ ಕಥೆ

ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯ ಕಥೆಯು ಜೇಬ್ಬಿಂ :

ಗಾವೆ ॥ ಮೊಗ್ಗಲಗಿರಿಮ್ಹಿಯ ಸುಕೌಶಲೋ ವಿ ಸಿದ್ಧತ್ವ ದಯದಗೋ ಭಗವಂ
ವಗ್ಗೀಯೆ ಖಯಿದಂ ಪದಿದೋ ಪದಿವಣ್ಣೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ

[ಮೊಗ್ಗಲ ಗಿರಿಮ್ಹಿಯ-ಮೊಗ್ಗಲಮೆಂಬ ಪರ್ವತದೊಳ್, ಸುಕೌಶಲೋಪಿ-ಸುಕೌಶಲ
ಸ್ವಾಮಿಯುಂ, ಸಿದ್ಧತ್ವದಯದಗೋ-ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೆಂಬ ಜರದನ ಕಾದಲಿಸೆ ಪದುವ ಮಗಂ, ಭಗವಂ-
ಪರಮೇಶ್ವರನೊಡೆಯೊಂ, ವಗ್ಗೀಯೆ ಖಯಿದಂ ಪದಿದೋ-ಮುನ್ನಿನ ಭವದ ತಾಯಪ್ಪ ಪೆಣ್ಣುಲಿಯಿಂದಂ
ತಿನ ಬದಿದೋನಾಗಿಯುಂ, ಪದಿವಣ್ಣೋ-ಪೊದಿದೊಂ, ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ-ಮಿಕ್ಕ ಜ್ಞಾನ
ಚಾರಿತ್ರಾರಾಧನೆಯಂ]

ಅದೆಂತೆಂದೋ :

ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ದಕ್ಷಿಣ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳಂಗವೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ
ಚಂಪಾನಗರವೆಂಬುದು ಪೊಪಲದನಾಳ್ವೊಂ ಗಂಧಭಾಜನನೆಂಬರಸುಂಧನೊಳೋರಂತವ್ವ ಭೋಗೈಶ್ವರ್ಯ
ವಿಭವಮನೊಡೆಯೊಂ ನ್ಯಾಯದಿಂದಂ ಪ್ರಜೆಗಳಂ ಪ್ರತಿಪಾಳಿಸುಪೊನಧಿಗಮ ಸಮ್ಯಕ್‌ದೃಷ್ಟಿಯಪ್ಪ
ನೇಯುಗುಣಂಗಳಿಂದಂ ಕೂಡಿದೊನಾಯೇಬುಂ ಗುಣಂಗಳೆಂಬುವಾವುದೊಡೆ

ಗಾವೆ ॥ ಸಮೃದ್ಧಸ್ಥನಸುದ್ದೋ ಕದವಧ ಕಮ್ಲೋ ಸುಲಿಲಗುಣಗಳೆಯೊ
ಉಜುಗತ್ತೋ ಗುರಭತ್ತೋ ಪದಯುಣ ಕುಸಳೋ ಮದಿಪ್ಪಗಮ್ಲೋಯ

ಎಂದೇಬುಂ ಗುಣಂಗಳಿಂದಂ ಕೂಡಿದೊನಂತಪ್ರರಸಂ ಶರತ್ಕಾಲದ ಮುಗಿಲೊಳೋರಂತವ್ವ
ದನಾದಮಾನುಂ ವಿಚಿತ್ರಮಪ್ಪುದಂ ಸಹಸ್ರಕೂಟಮೆಂಬ ಜಿನಾಲಯಮುಂ ಮಾಡಿಸಿ ಅದರ್ಕ್ಕನ

ಸುಕೌಶಲ ಸ್ವಾಮಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು : (ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೆಂಬ ವರ್ತಕನ ಪ್ರೀತಿಯ
ಮಗ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ; ಹಿರಿಮೆಯನ್ನುಳ್ಳವನು. ಆತನು ಮೊಗ್ಗಲವೆಂಬ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ
ಅವನನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ತಾಯಿಯಾಗಿದ್ದ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಹುಲಿ ತಿನ್ನಲು ಸತ್ತವನಾಗಿ
ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಜ್ಞಾನ - ಚಾರಿತ್ರ- ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಪಡೆದನು.) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ : ಈ
ಜಂಬೂದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣಾಕಿರುವ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರಲ್ಲಿ ಅಂಗರಾಜ್ಯವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಚಂಪಾನಗರವೆಂಬ
ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಗಂಧಭಾಜನನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಸಮಾನವಾದ
ಸುಖ-ಐಶ್ವರ್ಯ - ಸಂಪತ್ತುಗಳುಳ್ಳವನಾಗಿ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು.
ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಜ್ಞಾನವುಳ್ಳವನಾಗಿ ಏಳು ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವನಾಗಿದ್ದನು. ಆ ಏಳು
ಗುಣಗಳು ಯಾವುವೆಂದರೆ - ಸಮ್ಯಗ್‌ಗರ್ವನ ರುದ್ಧನಾಗಿರುವವನು, ಉತ್ತಮವಾದ
ಕರ್ಮವುಳ್ಳವನು, ಒಳ್ಳೆಯ ಶೀಲಕ್ಕೂ ಗುಣಕ್ಕೂ ಮನೆಯಾಗಿರುವವನು, ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ
ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನು, ಗುರುಭಕ್ತನು, ಪ್ರವಚನದಲ್ಲಿ ಕುಶಲನು, ಪಾಂಡಿತ್ಯವುಳ್ಳವನು. ಈ
ವಿಧವಾದ ಏಳು ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಗಂಧಭಾಜನರಾಜನು ಶರತ್ಕಾಲದ ಮೋಡದಂತೆ
ಬೆಳ್ಳಗಿರುವ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಂತ ರಮ್ಯವಾಗಿರುವ 'ಸಹಸ್ರಕೂಟ' ಎಂಬ ಜಿನಮಂದಿರವನ್ನು

ವರತಂ ಮಹಾಪೂಜೆಯುಮಂ ಮಹಿಮೆಯುಮಭಿಷೇಕಂಗಳುಮಂ ಸಲಿಸುತಿಪ್ಪೊಂ
ಮತ್ತಾಪ್ಪೊಂಬಲೊಳೊರ್ವಂ ಸಾಗರದತ್ತನೆಂಬೊಂ ಸೆಟ್ಟಿಯಾತನ ಭಾರ್ಯ
ಸುಭದ್ರೆಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ವರ್ಗಂ ಮಗಳ್ ಸುರೂಪೆಯೆಂಬೊಳ್ ಮತ್ತು ಪೊಂಬಲೊಳ್ ಪೆಜನೊರ್ವಂ
ಸೆಟ್ಟಿ ನಾಗದತ್ತನೆಂಬೊನಾತಂಗೆ ಸುರೂಪೆಯಂ ಕೊಟ್ಟೊಡಾಯಿರ್ವರ್ಗಂ ಸುಕೇಶಿನಿಯೆಂಬ
ಮಗಳಾದಳಾಕೆ ಬಳಿದತ್ತಂತ ರೂಪಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿ ಹಾವಭಾವವಿಲಾಸ
ವಿಭ್ರಮಂಗಳನೊಡೆಯೊಳ್ ಪಲವುಂ ತೆಜದ ಶುಭಲಕ್ಷಣಂಗಳಿಂದಂ ಕೂಡಿದ ಮೆಯ್ಯನೊಡೆಯೊಳ್
ನವಯೌವನೆ ದೇವಗಣಿಕೆಯನೆ ಪೋಲ್ವಳೊಂದು ದಿವಸಂ ಅಷ್ಟಮಿಯಂ ನೋಂತು
ದೇವರನರ್ಚಿಸಲೆಂದು ಸಹಸ್ರಕೂಟಚೈತನ್ಯಲಯಕ್ಕರ್ಚನೆಯಂ ಕೊಂಡು ಪೋದಳನ್ನೆಗಮರಸನುಮಾಳೆ
ದೇವರಂ ಬಂದಿಸಲ್ ಬಂದೊಡರಸಂಗೆ ನಾಣ್ಣಿ ಬಸದಿಯೊಳಗಾ ಕಂಬದ ಮುಖಿಯೊಳ್ ಕೇರಂ
ಸಾರ್ಧ ಪೊನ್ನ ಬೆಳಗುವ ಗಳಂತಿಗಯನಾದಮಾನುಮೊಪ್ಪುತ್ತಿದುದಂ ಪಿಡಿದು ನಿಂದಿದೊಳನರಸಂ
ಕಂಡಿಲ್ಲಿಯ ಚಿತ್ರದ ಲೆಪ್ಪದ ಕಾಷ್ಠಕರ್ಮದ ರೂಪುಗಳೊಳಿಲ್ಲಮೀ ಸ್ತ್ರೀಯ ಜೀವವಿದ್ಯಮುಂತುಟತಿಶಯ
ಮಂದರಸನಾಕೆಯ ರೂಪಿಂಗಲ್ಲೊಮ್ಮು ಪೊಗುಲೆ ಕೆಲದೊಳಿದರ್ ಕೃದೇವದಪ್ಪೋಕೆ ಕನ್ನೆಯಿದೊಳೆಂದು
ಜೇಬೊಡಾರ ಮಗಳೆಂದು ಬಿಸಗೊಂಡೊಡೀ ಪೊಂಬಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನಂ ನಾಗದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯ ಮಗಳೆಂದು

ಮಾಡಿಸಿದನು. ಆ ಜಿನಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಮಹಾಪೂಜೆಯನ್ನೂ ಮಹಿಮೆಯನ್ನೂ
(ವಿಶೇಷವಾದ ಉತ್ಸವಗಳನ್ನು) ಅಭಿಷೇಕಗಳನ್ನೂ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ
ಸಾಗರದತ್ತನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಸೆಟ್ಟಿಯಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಸುಭದ್ರೆಯೆಂಬವಳು. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೆ
ಸುರೂಪೆಯೆಂಬವಳು ಮಗಳು. ಮತ್ತು, ಅದೇ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನಾಗದತ್ತನೆಂಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬ
ಸೆಟ್ಟಿಯಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಸುರೂಪೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು, ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಸುಕೇಶಿನಿ ಎಂಬ
ಮಗಳಾದಳು. ಆಕೆ ದೊಡ್ಡವಳಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ರೂಪ, ಲಾವಣ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಕಾಂತಿ,
ಹಾವ, ಭಾವ, ವಿಲಾಸ, ವಿಭ್ರಮಗಳುಳ್ಳ ನವಯುವತಿಯಾಗಿ ದೇವವಾರಾಂಗನೆಯನ್ನು
ಹೋಲುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಒಂದು ದಿವಸ ಅಷ್ಟಮಿಯ ವ್ರತವನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಜಿನೇಂದ್ರನನ್ನು
ಪೂಜಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಹಸ್ರಕೂಟ ಜಿನಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಪೂಜಾದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು
ಹೋದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ಗಂಧಭಾಜನರಾಜನು ಜಿನೇಶ್ವರನನ್ನು
ವಂದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದನು. ಸುಕೇಶಿನಿ ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡು ನಾಚಿಕೆಪಟ್ಟು ಬಸದಿಯೊಳಗಿನ
ಕಂಬದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗೋಡೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶೋಭಿಸುವ ಚಿನ್ನದ ಗಡಿಗೆಯನ್ನು
ಹಿಡಿದು ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ರಾಜನು ಕಂಡು “ಇಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿಯೂ
ಲೇಪ್ಯವಸ್ತುಗಳಿಂದಲೂ ಮರಗೆಲಸದಿಂದಲೂ ಮಾಡಿರುವ ರೂಪಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಈ ಹೆಂಗುಸಿನ
ಸಜೀವವೆನಿಸುವ ಶಿಲ್ಪದ ಪ್ರತಿಮೆ ಬಹಳ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು” ಎಂದು ಆಕೆಯ ರೂಪಕ್ಕೆ
ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಹೊಗಳಿದನು. ಆಗ ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ದೇವದತ್ತನೆಂಬ ಯಾವನೋ
ಒಬ್ಬನು “ಈಕೆ ಅವಿವಾಹಿತೆಯಾದ ಓರ್ವ ಬಾಲಿಕೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ರಾಜನು
ಅವಳನ್ನು ಯಾರ ಮಗಳೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ಅವನು - “ಈಕೆ ಈ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾದ
ನಾಗದತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿಯ ಮಗಳು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ರಾಜನು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು,

ಪೇಟ್ರೋಡರಸಂ ಕೇಳು ಕೆಮ್ಮಗಿದ್ದು ದೇವರ್ಗ ನಮಸ್ಕಾರಂಗೆಯ್ಯು ಋಷಿಯರಂ ಬಂದಿಸಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆಪೋದನ್ ಇತ್ತ ಸುಕೇಶಿನಿಯುಂ ದೇವರನರ್ಚಿಸಿ ಬಂದಿಸಿ ಗುರುಪರಿವಿಡಿಯಿಂದಂ ರಿಸಿಯರಂ ಬಂದಿಸಿ ವ್ರತಂಗಳನೇಟಿಸಿಕೊಂದು ಸಿದ್ಧಸೇಯಂ ತಾಯ್ಲಂ ತಂದೆಗಂ ಪೋಗಿ ಕೊಟ್ಟೊಡವರ್ಗಲುಂ ತಲೆಯೊಳಿಟ್ಟುಕೊಂದು ಯೌವನಂ ನೆಪ್ಪಿದ ಕೂಸಿನ ರೂಪಂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರ್ಗ್ ಕುಡುವಮೆಂದು ತಮ್ಮೊಳ್ ನುಡಿಯುತ್ತಿರ್ಪಿನಮರಸಂ ಕನ್ನೆಯ ರೂಪಂ ಕಂಡಾಟಿಸಿ ಕೂಸಿನ ತಾಯವ್ವ ಸುರೂಪೆಗೆ ಬಲೆಯನಟ್ಟು ಬರಿಸಿ ಕೂಸನಾರ್ಗ್ ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆನ್ನ ತಮ್ಮಂ ವರಾಂಗನೆಂಬೊನಾತನ ಮಗಂ ಜಿತರಂಗನೆಂಬೊನೆನ್ನ ಸೋದರಳಿಯನಾತಂಗೆ ಕೊಟ್ಟುಪೆನೆಂದು ಪೇಟ್ರೋಡರಸಂ ಮಧುಸೇನಂ ಮಧುಸೂದನರಂಬಿವರ್ ಪ್ರಧಾನವರ್ಗಡೆಗಳಂ ನಾಗದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಕೂಸಂ ಬೇಡಿಯಟ್ಟಿಯುತ್ತವಳನಾಗಿಯವರ ಬಲೆಯನೆ ತಾನುಂ ನಾಗದತ್ತನ ಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ ಕೂಸಂ ಬೇಡಿ ಪೆತ್ತಂ ನಾಗದತ್ತನುಮಜ್ಞಾಪ್ತಿ ಕ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯನೆಂಟು ದಿವಸಂ ಮಾಡಿ ಪ್ರಶಸ್ತ ದಿನ ವಾರ ನಕ್ಷತ್ರ ಮುಹೂರ್ತ ಹೋರಾಲಗ್ನದೊಳ್ ಕೂಸಿನನುಕೂಲದೊಳ್ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣಪುರಸ್ಕರಂ ಸುಕೇಶಿನಿಯಂ ಗಂಧಭಾಜನನೆಂಬರಸಂಗೆ ಕೊಟ್ಟುನಿಂತು ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಿಂದಂ ಮದುವೆನೆಂದು ಗಂಧಭಾಜನನೃಪತಿಯುಂ ಸುಕೇಶಿನಿಯೊಳಿವ್ಯವಿಷಯಕಾಮಭೋಗಂಗಳಂ ಪಲಕಾಲಮನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆ

ದೇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಋಷಿಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿ, ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಇತ್ತ ಸುಕೇಶಿನಿ ದೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ, ವಂದಿಸಿದಳು. ಗುರುಪರಂಪರೆಯ ಕ್ರಮದಿಂದ ಋಷಿಗಳನ್ನು ವಂದಿಸಿ, ವ್ರತಗಳನ್ನು ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಿದ್ಧರನ್ನು ಅರ್ಚಿಸಿದ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅವರು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರು. ತಾರುಣ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮಗಳ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, 'ಈಕೆಯನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡಲಿ' ಎಂದು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಜನು ಆ ಕನ್ನಿಕೆಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಆಸೆಪಟ್ಟು ಆಕೆಯ ತಾಯಿಯಾದ ಸುರೂಪೆಯ ಬಳಿಗೆ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಬರಮಾಡಿಸಿದನು. ಈ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ ? - ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಆಕೆ - "ನನಗೆ ವರಾಂಗನೆಂಬ ತಮ್ಮಂದಿರಾನೆ. ಅವನ ಮಗ ಜಿತರಂಗನೆಂಬುವನು, ನನಗೆ ಸೋದರಳಿಯನು. ಅವನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ" ಎಂದಳು. ರಾಜನು ಮಧುಸೇನ ಮಧುಸೂದನ ಎಂಬಿಬ್ಬರು ಪ್ರಮುಖರಾದ ಹೆಗ್ಗಡೆಗಳನ್ನು ನಾಗದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಆತನ ಮಗಳನ್ನು ತನಗೆ ಕೇಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಉತ್ಕಂಠತೆಯಿಂದ ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ತಾನೂ ನಾಗದತ್ತನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಕೇಳಿ ಅವನ ಸಮ್ಮತಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡನು. ನಾಗದತ್ತನು ಎಂಟು ದಿವಸಗಳ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷಿಕಮಹೋತ್ಸವಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಶುಭಕರವಾದ ದಿನ, ವಾರ, ನಕ್ಷತ್ರ, ಮುಹೂರ್ತ, ಹೋರೆ, ಲಗ್ನಗಳು ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಇರುವುದು ಪಾಣಿಗ್ರಹಣ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸುಕೇಶಿನಿಯನ್ನು ಗಂಧಭಾಜನನೆಂಬ ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಮಹಾವೈಭವದಿಂದ ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರ ಗಂಧಭಾಜನರಾಜನು ಸುಕೇಶಿನಿಯೊಂದಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಷಯಗಳ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಹಲವು ಕಾಲ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು

ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಕೌಶಲಾಧಿಪತಿಯಷ್ಟುಬಳನೆಂಬರಸಂಗಂ ಕಳಿಂಗಾಧಿಪತಿಯಷ್ಟು ಕಳಿಂಗನೆಂಬರಸಂಗಂ ತಮ್ಮೊಳ್ ವಿಗ್ರಹಮಾಡೊಡೆ ಗಂಧಭಾಜನನ್ನಪತಿ ತನ್ನ ಮತಿಶ್ರುತನೆಂಬ ಮಂತ್ರಿಯನಟ್ಟಿ ಇರ್ವರ್ಗಂ ಸಂಧಿಮಾಡಿದೊಡೆ ಕಳಿಂಗನೆಂಬರಸಂ ಮಧುಸೂದನನೆಂಬ ಪೆರ್ಗಡೆಯ ಕೆಯೊಳ್ ಮದಾಂಧಗಂಧಹ್ವಯ ಗಂಧಭಾಜನನ್ನಪತಿಗೆ ಪಾಗುಡಮುಟ್ಟದೊಡದಂ ಸೂರ್ಕಿನಿಂದಂ ಮುಸಗಿದುದಂ ಗಂಧಹ್ವಯಂ ಸುಕೇಶಿನಿ ಕಂಡು ಜಾತಿಸ್ಥರೆಯಾಗಿ ಮೂರ್ಛೆವೋಗಿರ್ವಳಂ ದಾದಿ ಮೊದಲಾಗಿ ಕೆಲದೊಳಿದೊರ್ಲಲ್ಲ ಚಂದನದ ನೀರ್ವಳಂ ತಳಿದು ಬೀಸೆ ನೀಡಲೆಂದೆಲ್ಲತ್ತಳನ್ನೆಗಮರಸನುತ್ಪವಳನಾಗಿ ಪರಿತಂದಿದೇನೀಕೇಕಿಂತಾಯ್ತೆಂದು ಬೆಸಗೊಳೆ ದಾದಿಯೆಂದಳ್ ಸೂರ್ಕಾನೆಯಂ ಕಂಡು ಮೂರ್ಛೆವೋದಳೆಂದು ಪೇಲೊಡಾ ಮಾತನರಸಂ ಕೇಳ್ವ ಮಜುಸೂಟನಾನೆಯಂ ಕಂಡಂಜದಂತಿರೆ ಸುಕೇಶಿನಿಯ ಮಾಡದ ಕೇರ್ಗಲೆಲ್ಲಾಯೆಡೆಗಲೊಳಂ ವ್ಯಾಳಂಗಳಪ್ಪಾನೆಗಳಂ ತನ್ನ ಚಿತ್ತಾರಿಗಿಂದಂ ಬರೆಯಿಸಿದಂ ಮತ್ತೆ ಸುಕೇಶಿನಿಯುಂ ತನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಜನ್ಮದೊಳ್ ನೆಗಬ್ಬುದಲ್ಲಪುಂ ಪಟದೊಳ್ ತಾನೆ ಬರೆದಾರುಮೆಲೆಯದಂತಿರೇಕಾಂತದೊಳ್ ನೋಡುತ್ತಿರ್ಕುಮಿಂತು ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಮುನ್ನಿನ ಗಂಧಹ್ವಯೊಡನೆ ಬಾರಿಯೊಳ್ ಮಪತ್ತೆರಡು ಗಜಕ್ರೀಡೆಗಳಿಂದಂ ನೀಡುಂ ಬೇಗಂ ಕ್ರೀಡಿಸಿಯಾನೆಯಂ ಸೇದೆಗಡಿಸಿ ತನ್ನ ಬಸಕ್ಕೆ ಮಾಡಿಯೇಳೆಯಂಕುಸವಂ

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಕೌಶಲದೇಶಕ್ಕೆ ಒಡೆಯನಾದ ಅತಿಬಳನೆಂಬ ರಾಜನಿಗೂ ಕಳಿಂಗ ದೇಶದ ಒಡೆಯನಾದ ಕಳಿಂಗನೆಂಬ ಅರಸನಿಗೂ ತಮ್ಮೊಳ್ಗೆ ಯುದ್ಧವಾಯಿತು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗಂಧಭಾಜನರಾಜನು ಮತಿಶ್ರುತನೆಂಬ ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸಂಧಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಕಳಿಂಗರಾಜನು ಮಧುಸೂದನನೆಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸೊಕ್ಕಿ ಕಂಗೆಟ್ಟ ಗಂಧವಾರಣವನ್ನು ಗಂಧಭಾಜನರಾಜನಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಗರ್ವೋದ್ರೇಕದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಆ ಮದ್ದಾನೆಯನ್ನು ಸುಕೇಶಿನಿ ಕಂಡು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸ್ಮರಣೆ ಬಂದವಳಾಗಿ ಮೂರ್ಛಿತಳಾದಳು. ಆಗ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದಾದಿಯರು ಮುಂತಾದವರು ಶ್ರೀಗಂಧದ ನೀರನ್ನು ಸೇಚಿಸಿ ಗಾಳಿ ಹಾಕಲು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಎಚ್ಚಿತ್ತಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಜನು ಉತ್ಕಂಠಿತನಾಗಿ ಬಂದು 'ಇವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಆಗಲು ಕಾರಣವೇನು ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ದಾದಿಯು "ಈಕೆ ಮದ್ದಾನೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಮೂರ್ಛೆಹೋದಳು" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಆ ಮಾತನ್ನು ರಾಜನು ಕೇಳಿ ಆಕೆ ಮತ್ತೊಂದು ಬಾರಿ ಆನೆಯನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಹೆದರದಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸುಕೇಶಿನಿಯ ಮನೆಯ ಗೋಡೆಗಳ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತುಂಟಾಟ ಮಾಡತಕ್ಕ ಆನೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಚಿತ್ರಕಾರರಿಂದ ಬರೆಯಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಸುಕೇಶಿನಿ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಡೆದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪಟದಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಬರೆದು ಯಾರೂ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಇದ್ದು ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲಕಳೆಯಿತು. ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸ ಗಂಧಭಾಜನನು ಹಿಂದಿನ ಮದ್ದಾನೆಯೊಡನೆ ಖಡ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಸಾರಿ ಗಜಕ್ರೀಡೆಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ನಡೆಸಿ ಆನೆಯನ್ನು ಬಳಲಿಸಿ ತನ್ನ ವಶಕ್ಕೆ ತಂದನು. ಅದರ ಮೇಲೇರಿ ಅಂಕುಶವನ್ನು ಹೊಳೆಯಿಸುತ್ತ, ರಾಣಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತನು. "ನಾನು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಆಗಬಹುದೇ ? ಮೆಚ್ಚಿದೆಯಾ ?" ಎಂದು ತನ್ನ ಸಾಹಸವನ್ನು ಹೇಳಿ ಮೆರೆದುಕೊಂಡನು. ಆಗ ಸುಕೇಶಿನಿ ಹೀಗೆಂದಳು -

ಪೊಳಿಯಿಸುತ್ತಮರಸಿಯಲ್ಲಿಗೆ ವಂದು ನಿಂದಿತಂಕುಮೆ ಮುಚ್ಚಿದಾ ಎಂದು ತನ್ನ ಸಾಹಸಮಂ
ವೇಟ್ಟು ಮೆಚ್ಚಿಯ ಸುಕೇಶನಿಯಿಂದೂಳಿದೇನೆಂಬಾನೆ ತಗರೊಳೋರಂತಪ್ಪದು ಚಂದನಮಲಯಮೆಂಬ
ಪಿರಿಯ ಪರ್ವತದೊಳ್ ಇಂದ್ರನೀಲಮಾಣಿಕದೊಳೋರಂತಪ್ಪ ಬಣ್ಣವುನೊಡೆಯದು
ಮಲಯಸುಂದರನೆಂಬಾನೆಯುಂಟು ಹಸ್ತಿಯೂಧಕೈಟಿಯನಪ್ಪದು ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲಮುಂ ಮದದಿಂದಂ
ಪೆರ್ಚುತ್ತಿದುದು ಕೆಂದಾದರೆಯ ವಣ್ಣದೊಳೋರಂತಪ್ಪ ಬಣ್ಣವುನೊಡೆಯ ಪದ್ಧವತಿಯೆಂಬ
ಪಿಡಿಯೊಡನೆ ಕ್ರೀಡಿಸುತ್ತಿರ್ಪಾನೆಯಂ ನಿನ್ನ ವಸಕ್ಕೆ ಮಾಡಿ ಪಿಡಿದೇಳಿಕೊಂಡು ವಂದೊಡೆ ನಿನ್ನ
ಗಜಪಿಯತೆಯುಮೇಳಿಯಾಡಲ್ ಬಲ್ಲೆಯುಂ ಕಲಿತನಮುಂ ಸಾಹಸಮುಂ ಗಂಡಗುಣಮುಮ
ನಳಿಯಲಕ್ಕುಮಾಯಾನೆಯುಂ ತಂದಂದು ಗಂಡರ್ ನಿನ್ನನ್ನರೀ ಭುವನದೊಳಾರುಮಿಲ್ಲೆಂದೊಸೆದು
ಮುಚ್ಚಿ ಪೂಗಟ್ಟಿನೆಂದೊಡರಸನಂತೆಂದಂ ನೀನಪ್ಪೊಡ್ಡಿ ಪುಟ್ಟಿದ ಆಯಾನೆಯುಮನಲ್ಲಿ
ಕಂಡೆಯಂತೆಪೆಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಳೆ ಸುಕೇಶನಿಯಂತೆಂದಳ್ ಆಂ ಮುನ್ನಿನ ಜನ್ಮದೊಳ್
ಮನೋವೇಗೆಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಿ ಎನ್ನಂದಿನ ಭರ್ತಾರಂ ಮಣಿಚೂಳನೆಂಬೊ ವಿದ್ಯಾಧರನಾತನೊಡನೆ
ಭೂಮವಿದಾರಾರ್ಥಂ ತೊಬಲ್ಲಲ್ಲಿ ಚಂದನಮಲಯಮೆಂಬ ಪರ್ವತದೊಳ್ ಕರಿಣೀವೃಂದಂಬೆರಸಾದುವ
ಕರಿಪತಿಯನ್ನೆರವಣಸನ್ನಿಭಮಂ ಕಂಡೆನೆಂದುಕೆವದಿಂದಂ ಪೇಟ್ಟೊಡಾ ಮಾತನರಸಂ ಕೇಳ್ತು
ಪೂರ್ವಜನ್ಮಾತರದೊಳ್ ಕಟ್ಟಿಪಟ್ಟ ಮುಳಸನೊಡೆಯೊ ತನ್ನಳ್ಳ ಸಮಸ್ತಬಲಂಚರಸು ಪೋಗಿ

“ಇದೇನು ಮಹಾ ! ಕ್ಷುಲ್ಲಕವಾದ ಆನೆ. ಇದು ಟಗರಿನಂತಿರುವುದು. ಚಂದನಮಲಯವೆಂಬ
ದೊಡ್ಡ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರನೀಲಮಾಣಿಕದ ಹಾಗಿರುವ ಬಣ್ಣವನ್ನುಳ್ಳ
ಮಲಯಸುಂದರನೆಂಬ ಆನೆಯಿದೆ. ಅದು ಆನೆಗಳ ಹಿಂಡಿಗೆ ಒಡೆಯನಾಗಿರುವುದು.
ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಸೊಕ್ಕೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ಕೆಂಪು ತಾವರೆಯ ಬಣ್ಣದ ಹಾಗಿರುವ
ಬಣ್ಣವುಳ್ಳ ಪದ್ಮಾವತಿಯೆಂಬ ಹೆಣ್ಣಾನೆಯೊಡನೆ ಆಡುತ್ತಿರುವ ಆ ಆನೆಯನ್ನು ನೀನು
ವಶಮಾಡಿ ಹಿಡಿದು ಅದನ್ನೇರಿಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ಆನೆಸವಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿನಗಿರುವ
ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೂ ಸವಾರಿಯ ಪ್ರೌಢಿಮೆಯನ್ನೂ ಪೌರುಷವನ್ನೂ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಆ
ಆನೆಯನ್ನು ನೀನು ತಂದೆಯಾದರೆ, ನಿನ್ನಂತಹ ಗಂಡುಗಲಿಗಳು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ
ಇಲ್ಲ - ಎಂದು ಪ್ರೀತಿಪಟ್ಟು ಮೆಚ್ಚಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳುವೆನು - ” ಎಂದಳು. ಆಗ ರಾಜನು
ಹೀಗೆಂದನು - “ನೀನಾದರೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿ. ಆ ಆನೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಕಂಡೆ ಮತ್ತು ಅದು
ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು ? ” ಎಂದು ಕೇಳಲು ಸುಕೇಶನಿ ಹೀಗೆಂದಳು - “ನಾನು ಹಿಂದಿನ
ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮನೋವೇಗೆ ಎಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಿಯಾಗಿದ್ದೆನು. ಆಗಿನ ನನ್ನ ಗಂಡನು
ಮಣಿಚೂಳನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು. ನಾನು ಆತನೊಡನೆ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಸಂಚಾರ
ಮಾಡುವ ವಿನೋದಕ್ಕಾಗಿ ಸುತ್ತುಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಚಂದನಮಲಯವೆಂಬ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣಾನೆಗಳ
ಹಿಂಡನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಕ್ರೀಡಿಸತಕ್ಕ ಆನೆಗಳೊಡೆಯನನ್ನು ಕಂಡೆನು. ಅದು ಇಂದ್ರನ
ಐರಾವತದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು - ” ಎಂದು ಕಪಟದಿಂದ ಹೇಳಿದನು. ಆ ಮಾತನ್ನು ರಾಜನು
ಕೇಳಿ ಹಿಂದಿನ ಯಾವುದೋ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟ ಕೋಪವುಳ್ಳವನಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ
ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಲಯಪರ್ವತವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಆವರಿಸಿ ಸುತ್ತಲೂ
ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಆಗ ಮೋಡದ ಶಬ್ದದಂತೆ ಮೃದು ಮತ್ತು ಗಂಭೀರವಾದ

ಮಲಯಪರ್ವತಮಲ್ಲಮಂ ಬಳಸಿ ಸುತ್ತಿಮುತ್ತಿದಾಗಲಿಂದನೀಲಮಾಣಿಕದ ತೇಜದೊಳೋರಂತಪ್ಪ ಮೆಯ್ಯನೊಡೆಯ ಗಜಪತಿಯುಂ ಮುಗಿಲಧ್ವನಿಯ ಮೆಲ್ಲಂಭೀರಮಪ್ಪ ಗರ್ಜನೆಯನೊಡೆಯದುಂ ಬಂದು ಪಡೆಯೆಲ್ಲಮಂ ಪತವಿತತಕೋಳಾಪಕಮೆಲೆದು ಕೊಲ್ಲುವನಾದಮಾನುಂ ಕಲಿಯಪ್ಪ ದನರಸಂ ಕಂಡು ಪಿಡಿಯಲಾಪದಾನೆಯಂ ಕೊಂದೆರದುಂ ನಿಡಿಯ ತೋರಮಪ್ಪ ಕೊಂಬುಗಳುಮಂ ಕುಂಭಸ್ಥಳದ ಮುತ್ತುಗಳುಮಂ ಕೊಂಡೊಸಗೆಯಿಂದಂ ಬೇಗಂ ಚಂಪಾಪುರಕ್ಕೆ ವಂದರವನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕರಸಿಯಂ ಕಂಡು ನಿನ್ನ ನಟ್ಟುವ ಮಲಯ ಕೊಂಬುಗಳುಮಂ ಮುತ್ತುಗಳುಮಂ ಕೊಳ್ಳೆಂದವಂ ಸುಕೇಶಿನಿಯ ಮುಂದೆ ತಂದಿಟ್ಟೊಡೆ ಸುಕೇಶಿನಿಯುಂ ಹಾ ಮಲಯಸುಂದರಾ ಹಾ ಎನ್ನ ನಲ್ಲನೆ ಹಾ ಎನ್ನ ಮಲಯಸುಂದರನಪ್ಪ ಸ್ವಾಮಿಯೆಂದು ಪ್ರಳಾಪಂಗೆಯ್ದು ಎರದು ಕೊಂಬುಗಳುಮಂ ತಪ್ಪಿ ಯಾದ ಮಾನುಂ ಬಗಿದಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸತ್ತಳ್ ಸುಕೇಶಿನಿ ಸತ್ತುದಕ್ಕರಸಂ ಮೊದಲಾಗಿ ಪರಿವಾರಮೆಲ್ಲಮುಂ ಬೆಟಗಾಗಿ ವಿಸ್ತೆಯಂಬಟ್ಟು ದುಃಖಂಗೆಯ್ದಾರ್ ಕೆಲವು ದಿವಸದಿಂ ಯಶೋಧರರೆಂಬ ಕೇವಲಜ್ಞಾನಿಗಳ್ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಮಾ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಪ್ರಮದೋದ್ಯಾನವನದೊಳಿದರ್ಲೆಂಬ ಮಾತನರಸಂ ರಿಸಿನಿವೇದಕನಿಂದಲೆದು ಸಪರಿವಾರಂಬರಸು ಬಂದರ್ಚಿಸಿ ಯಥೋಚಿತಸ್ಥಾನದೊಳಿದರ್ಲೆಂಬ ನಾಗದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯುಂ ಸುರೂಪೆಯುಂ ವರಾಂಗನುಂ ಪ್ರಿಯಂಗುವುಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಶ್ರಾವಕಜನಂಗಳ್ ಬಂದರ್ಚಿಸಿ ತಂತಮ್ಮೆಡೆಯೊಳಿದುರ್ ಧರ್ಮಮಂ ಕೇಳ್ತು ತದನಂತರಮೆ ವೈರಾಗ್ಯಮಾಗಿ ಸುಕೇಶಿನಿಯ ದುಃಖಮಂ ಸೈರಿಸಲಾಪಿದ ಸುಕೇಶಿನಿಯ ತಂದೆಯಪ್ಪ ನಾಗದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯುಂ ತಾಯ್

ಗರ್ಜನೆಯನ್ನುಳ್ಳ, ಇಂದ್ರನೀಲ ಮಾಣಿಕದ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಹೋಲುವ ದೇಹವುಳ್ಳ ಆನೆಗಳ ರಾಜನು ಬಂದು ರಾಜನ ಸೈನ್ಯವೆಲ್ಲಾ ಚಿಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗುವಂತೆ ಹೊಡೆದು ಎಳೆದು ಕೊಲ್ಲಲು ತೊಡಗಿತು. ಈ ಆನೆ ಅತ್ಯಂತ ಶೌರ್ಯವುಳ್ಳುದೆಂಬುದನ್ನು ರಾಜನು ಕಂಡು, ಅದನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಾರದೆ ಆ ಆನೆಯನ್ನು ಕೊಂದು ಅದರ ಉದ್ದವಾದ ಮತ್ತು ದಪ್ಪವಾದ ಎರಡು ದಾಡೆಗಳನ್ನೂ ಅದರ ತಲೆಯ ಮುತ್ತುಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಸಂತೋಷವಾರ್ತೆ ಯೊಂದಿಗೆ ಬೇಗನೆ ಚಂಪಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅರಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅರಸಿಯನ್ನು ಕಂಡು “ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಲಯಸುಂದರನ ದಾಡೆಗಳನ್ನೂ ಮುತ್ತುಗಳನ್ನೂ, ಇದೋ, ತೆಗೆದುಕೋ” ಎಂದು ಅವನ್ನು ಸುಕೇಶಿನಿ ಎದುರಿಗೆ ತಂದಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಅವಳು ಹಾ ಮಲಯಸುಂದರಾ, ಹಾ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯನೇ ನನ್ನ ಮಲಯಸುಂದರನಾದ ಒಡೆಯನೇ! ಎಂದು ಅತ್ತು ಎರಡು ದಾಡೆಗಳನ್ನೂ ಗಾಢವಾಗಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಳು. ಸುಕೇಶಿನಿ ಸತ್ತುದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜನೂ ಪರಿವಾರವೆಲ್ಲವೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ದುಃಖಿಸಿದರು. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ನಂತರ ಯಶೋಧರರೆಂಬ ಕೇವಲಜ್ಞಾನವುಳ್ಳ ಋಷಿಗಳು ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಆ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಪ್ರಮದೋದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ - ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ರಾಜನು ಋಷಿನಿವೇದಕನ ಮಾತಿನಿಂದ ತಿಳಿದು ಪರಿವಾರಸಮೇತನಾಗಿ ಬಂದು ಅವರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಯಥೋಚಿತವಾದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇದ್ದನು. ಆ ಮೇಲೆ ನಾಗದತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿ, ಸುರೂಪೆ, ವರಾಂಗ, ಪ್ರಿಯಂಗು - ಮುಂತಾಗಿರುವ ಶ್ರಾವಕಜನರು ಬಂದು ಪೂಜಿಸಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ಧರ್ಮಬೋಧನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಅನಂತರ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಗಿ, ಸುಕೇಶಿನಿಯ ಶೋಕವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ, ಅವಳ ತಂದೆ ನಾಗದತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿ, ತಾಯಿಯಾದ ಸುರೂಪೆ,

ಸುರೂಪೆಯುಂ ಮಾವನಪ್ಪ ವರಾಂಗನುಂ ವರಾಂಗನ ಭಾರ್ಯೆಯಪ್ಪ ಪ್ರಿಯಂಗುವುಮಂತು ನಾಲ್ವರುಮೆಚ್ಚುಭಿಮುಖರಾಗಿ ದೀಕ್ಷಾಪ್ರಸಾದಂಗೆಯ್ದು ಭಟಾರಾ ಎಂದು ಬೇಡಿ ತಪಂಬಟ್ಟುರ್ ಮತ್ತಂ ಸುಕೇಶಿನಿಯಾ ಮಲಯಸುಂದರನೆಂಬಾನೆಯ ಕೊಂಬುಗಳನಪ್ಪಿ ಸತ್ತಳೆಂಬ ಮಾತಂ ವರಾಂಗನುಂ ಕೇಳ್ತು ಜನ್ಮಾನ್ಯಬಂಧಿಯಪ್ಪ ಸ್ನೇಹಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ದುಃಖಮಂ ಸೈರಿಸಲಾಪದೆ ತಪಂಬಟ್ಟು ನಿರ್ದಾನಸಹಿತಂ ತಪಂಗೆಯ್ದುನಿತ್ಯ ಗಂಧಭಾಜನನ್ನಪತಿ ಯಶೋಧರಕೇವಲಿಗಳನಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಂ ಭಟಾರಾ ಸುಕೇಶಿನಿ ಮಲಯಸುಂದರನೆಂಬಾನೆಯ ಕೊಂಬುಗಳನಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸತ್ತುದರ್ಕೆ ಕಾರಣಮೇನೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಕೇವಲಜ್ಞಾನಿಗಳಂತೆಂದು ಪೇರ್ತ್ತರ್ ದಕ್ಷಿಣಾಪಥದೊಳ್ ದ್ರವಿಳವಿಷಯದೊಳ್ ದಕ್ಷಿಣಮಧುರೆಯೆಂಬುದು ಪೊಲಲದನಾಳ್ವೊಂ ಸುಂದರ ಪಾಂಡ್ಯನೆಂಬೊನರಸನಾತನರಸಿಯಮ್ಮತಮಹಾದೇವಿಯೆಂಬೊಳಂತವರ್ಗ್ಗಳಿಷ್ಯವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆ ಮತ್ತಮಾ ಪೊಲಲೊಳಾರ್ಯನಂದಿಯೆಂಬೊಂ ಸೆಟ್ಟಿಯಾತನ ಪರದಿಯವಿಧಿಯೆಂಬೊಳಾ ಇವ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಸುಕೀರ್ತಿಯೆಂಬೊಳ್ ಮಗಳಾದಳ್ ಮತ್ತೊರ್ವನಾ ಪೊಲಲೊಳ್ ಸುದರ್ಶನನೆಂಬೊಂ ಪರದನಾತನ ಪರದಿ ವೀರಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳಾರ್ಯವರ್ಗ್ಗಂ ಮಗಂ ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನೆಂಬೊನಾತಂಗಾ ಸುಕೀರ್ತಿಯಂ ಕೊಟ್ಟುರ್ ಸುಕೀರ್ತಿಯ ಕೆಳದಿ ಮಾಲೆಗಾರ್ತಿ ಪ್ರಿಯಸೇನೆಯೆಂಬೊಳಂತವರ್ಗ್ಗಳಿಷ್ಯವಿಷಯಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ

ಮಾವನಾದ ವರಾಂಗ, ವರಾಂಗನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಪ್ರಿಯಂಗು - ಅಂತು ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಯೂ ಎದ್ದು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ “ಸ್ವಾಮೀ, ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿರಿ” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಸುಕೇಶಿನಿ ಆ ಮಲಯಸುಂದರನೆಂಬ ಆನೆಯ ಕೊಂಡುಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸತ್ತಳೆಂಬ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ವರಾಂಗನು ಕೇಳಿ, ಜನ್ಮಾಂತರದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ಪ್ರೀತಿಯೇ ಕಾರಣವಾಗಿ ವ್ಯಸನವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸಂಕಲ್ಪದೊಡನೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಇತ್ತ ಗಂಧಭಾಜನರಾಜನು ಯಶೋಧರಮುನಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು “ಸ್ವಾಮೀ, ಸುಕೇಶಿನಿಯು ಮಲಯಸುಂದರನೆಂಬ ಆನೆಯ ದಾಡೆಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸತ್ತುದಕ್ಕೇ ಕಾರಣವೇನು? - ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಕೇವಲಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ಯಶೋಧರಮುನಿಗಳು ಹೀಗೆಂದರು - ದಕ್ಷಿಣಾಪಥದಲ್ಲಿರುವ ದ್ರಾವಿಡ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣಮಧುರೆಯೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಆಳುವವನು ಸುಂದರಪಾಂಡ್ಯನೆಂಬ ರಾಜನು. ಅವನ ಪತ್ನಿ ಮಹಾದೇವಿಯೆಂಬವಳು. ಅಂತು ಅವರು ತಮಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಮತ್ತು, ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಆರ್ಯನಂದಿಯೆಂಬ ಸೆಟ್ಟಿಯಿದ್ದನು. ಅವನ ಪತ್ನಿ ಅವಿಧಿ ಎಂಬವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಸುಕೀರ್ತಿ ಎಂಬ ಮಗಳಾದಳು. ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸುದರ್ಶನನೆಂಬ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ವೀರಶ್ರೀಯೆಂಬಾಕೆ. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಪ್ರಿಯದರ್ಶನ ನೆಂಬವನು ಮಗನು. ಅವನಿಗೆ ಸುಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಸುಕೀರ್ತಿಯ ಗೆಳತಿ, ಮಾಲೆಗಾರ್ತಿಯಾದ ಪ್ರಿಯಸೇನೆ ಎಂಬವಳು. ಅಂತು ಅವರು ಇಷ್ಟವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಸುಕೀರ್ತಿ

ಸುಕೀರ್ತಿ ತನ್ನ ಭರ್ತಾರನನಿಂತೆಂದಳದವಿಯೊಳಂ ಪರ್ವತಗಳೊಳಂ ಪುಳಿನ ಸ್ಥಳಗಳೊಳಮೆನಗೆ
 ಕ್ರೀಡಿಸಲಿಟ್ಟಿಯಾದನೆ ನಿನ್ನೆಟ್ಟಿಯಂ ನೆಜಪಲಕ್ಕುಮೆಂದು ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನುಂ ಸುಕೀರ್ತಿಯುಂ
 ಪ್ರಿಯಸೇನೆಯುಮೆಂತು ಮೂವರುಂ ಪರಿವಾರಸಹಿತಮಡವಿಗೆ ಪೋಗಿಯಲ್ಲಿ ಕಾನನವನಸರಿತ್ವದೋವರ
 ಪ್ರದೇಶಗಳೊಳ್ ಪರಿಜನಂಬೆರನು ತದೀಚಿತಪ್ರದೇಶಗಳೊಳ್ ವಿಹಾರಿಸಿ ರಮ್ಯಮಪ್ಪ ಗಿರಿನದಿಯ
 ಪುಷ್ಪಪಲ್ಲವಲತಾರ್ಣವಮಪ್ಪ ಪುಳಿನಸ್ಥಳಗಳೊಳ್ ಕ್ರೀಡಿಸುತ್ತಿರ್ಪನೆಗೆಂ ಹಸ್ತಿಯೂಫಂ ಬರ್ಪುದಂ
 ಕಂಡಾಗಲೊಂದು ಮದಾಂಧ ಗಂಧಸಿಂಧುರಂ ಕರಿಣೀವ್ಯಂದಂಗಳಂ ಪರಿವೇಷ್ಟಿತನಾಗಿ ಕರಿಣೀಗಣಂಗಳಾ
 ಕಾಶಪುಷ್ಪಂಗಳಂ ಚಾಮರಮಿಕ್ಕೆ ಮೃದುಪಲ್ಲವಂಗಳಂ ಕಬಳಂಗಳೊಳುತ್ತುಂ ಲೀಲೆಯಿಂ ಬಂದು
 ಸ್ವಚ್ಛವಿಚ್ಛಳಾಕಾರಮಪ್ಪ ಮದುವಂ ಪೊಕ್ಕು ಮನೋಪಾರಿಗಳಪ್ಪ ಕರಿಣೀಗಣದೊಡನೆ ಕ್ರೀಡಿಸುವುದಂ
 ಮೂವರುಂ ಕಂಡು ಹಸ್ತಿಯೋಗಂಗಳೊಳಪ್ಪ ಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದಂ ನಿಧಾನಂಗೆಯ್ದು ತಿರ್ಮಾಯುಷ್ಯಮುಂ
 ಕಟ್ಟಿದರಿಂತು ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಬಜಸಿಡಿಲ್ ಪೊಡೆದು ಪ್ರಿಯಸೇನೆ ಸತ್ಯ
 ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನೊಂದು ದಿವಸಂ ತನ್ನ ಭಾರ್ಯವರನು ಕದಳೀವನದೊಳ್ ಮಜಲುಂದಿದಲ್ಲಿಗೆ ಕಾಳಿಂಗನಾಗಂ
 ಬಂದೊಡದಜ ಮೇಗೆಕಾಲಂ ನೀಡಿದೊಡೆ ಕರ್ಚಿತ್ತಾತನುಮಾಗಳೆ ಪದಮನಾಗಿ ಪ್ರಾಣಪರಿತ್ಯಾಗಂಗೆಯ್ದನುಂ
 ಕಂಡು ಸುಕೀರ್ತಿಯುಂ ಕಾದಲಿನ ವಿಯೋಗಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಪ್ರಾಣವಲ್ಲಭನ ಸುರಿಗೆಯಂ ಕೊಂಡು

ತನ್ನ ಗಂಡನೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದಳು ಕಾಡು, ಗುಡ್ಡ, ಮರಳು ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರೀಡಿಸಬೇಕೆಂದು
 ನನಗೆ ಬಯಕೆಯಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆನ್ನಲು “ನಿನ್ನ ಬಯಕೆಯನ್ನೂ ಈಡೇರಿಸಬಹುದು” ಎಂದು
 ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅದರಂತೆ ಪ್ರಿಯದರ್ಶನ, ಸುಕೀರ್ತಿ, ಪ್ರಿಯಸೇನೆ
 - ಅಂತು ಮೂವರು ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಡು, ಉದ್ಯಾನ,
 ನದಿ, ಸರೋವರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸೇವಕಜನರೊಂದಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ
 ಸಂಚರಿಸಿ ಮನೋಹರವಾದ ಬೆಟ್ಟದ ಹೊಳೆಯ ಹೂ, ಚಿಗುರು, ಬಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ
 ಮರಳಿನ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರೀಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆನೆ ಹಿಂಡು ಬರುವುದನ್ನು
 ಕಂಡರು. ಆ ಹಿಂಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದ ಸೊಕ್ಕೇರಿ ಕಂಗಾಣದ ಆನೆ ಹೆಣ್ಣಾನೆಗಳ ಹಿಂಡಿನಿಂದ
 ಆವರಿಸಿದ್ದಿತು. ಹೆಣ್ಣಾನೆ ಹಿಂಡುಗಳು ನಾಣೆಲು ಹೂಗಳಿಂದ ಚಾಮರ ಬೀಸುತ್ತಿರಲು,
 ಮೆತ್ತಗಿನ ಚಿಗುರುಗಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲುತ್ತ ವಿನೋದದಿಂದ ಬಂದು ಅದು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ಹೊಳೆಯುವ
 ಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳ ಮಡುವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆಳೆಯತಕ್ಕ ಹೆಣ್ಣಾನೆಗಳ ಹಿಂಡಿನೊಡೆ
 ಕ್ರೀಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಮೂವರೂ ಕಂಡು, ಆನೆಗಳಾಗಿ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂಬ
 ಬಯಕೆಯಿಂದ ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರಾಣಿ ಜೀವನದ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರು.
 ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಬರಸಿಡಿಲು ಬಡಿದು ಪ್ರಿಯಸೇನೆ
 ಸತ್ತುಹೋದಳು. ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನು ಒಂದು ದಿವಸ ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯೊಂದಿಗೆ ಬಾಳೆತೋಟದಲ್ಲಿ
 ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಳಿಂಗಸರ್ಪ ಬಂತು. ಇವನು ಅದರ ಮೇಲೆ ತನ್ನ
 ಕಾಲನ್ನು ಬಾಚಿದಾಗ, ಅದು ಕಚ್ಚಿತು. ಅವನು ಆಗಲೇ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟನು.
 ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಕೀರ್ತಿ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯನ ಅಗಲಿಕೆಯೇ ಕಾರಣವಾಗಿ ತನ್ನ ಗಂಡನ
 ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ತನ್ನನ್ನು ತಿವಿದುಕೊಂಡು ಸತ್ತುಹೋದಳು. ಅಂತು ಆ ಮೂವರು

ತನ್ನ ತಾನಿಚೆದು ಸತ್ಯ ಅಂತಾ ಮೂವರುಂ ಸತ್ತು ತೆಂಕಣ ಪಡುವಣ ಸಮುದ್ರದ ತಡಿಯೊಳ್ ಚಂದನಮಲಯಮೆಂಬಾದಮಾನುಂ ರಮ್ಯಮಪ್ಪ ಪರ್ವತದೊಳ್ ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನಿಂಧ್ರನೀಲ ಮಾಣಿಕದೊಳೊರಂತಪ್ಪ ಮೆಯ್ಯನೊಡೆಯದಾಗಿ ಸುಭದ್ರಜಾತಿಯಪ್ಪಾನೆಗೆ ಮಲಯ ಸುಂದರನೆಂಬಾನೆಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಸುಕೀರ್ತಿಯುಂ ಭವಳವರ್ಣಮಪ್ಪ ಮಲಯಾವತಿಯೆಂಬ ಪಿಡಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟದಳ್ ಪ್ರಿಯಸೇನೆಯುಂ ಕೆಂದಾವರೆಯ ವಣ್ಣದೊಳೊರಂತಪ್ಪ ಮೆಯ್ಯನೊಡೆಯ ಪದಾಪ್ತಿಯೆಂಬ ಪಿಡಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟದಳಾಯೆರದುಂ ಪಿಡಿಗಳುಂ ಸುಭದ್ರ ಜಾತಿಯಪ್ಪಾನೆಗೆ ಪುಟ್ಟದಮತಾ ಮೂರ್ತಿಮಾರಣ್ಣನಿವಾಸಿಗಳಪ್ಪ ಜನಂಗಳುಂ ತಾಪಸಾದಿಗಳುಮವಂ ಕಂಡೊರ್ಗಲಿಲ್ಲಮೊಸದು ಮೆಚ್ಚಿ ತದ್ವೇಷಾನುಸಾರಿಗಳಪ್ಪ ಪೆಸರನಿಟ್ಟುದರಿಂದಾ ನಾಡೊಳ್ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಗೆ ಸಂದುವಂತವರ್ಕೆ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತಮಲ್ಲಿ ಯೂಧಾಧಿಪತಿ ಭದ್ರಜಾತಿಯಪ್ಪ ಸುಂದರನೆಂಬಾನೆ ಚಾರಣರಿಸಿಯರ್ಕ್ಕಳ ಪಾದಯುಗಳಂಗಳಂ ವಿದ್ಯಾಧರನರ್ಚಿಸಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ಪೋಪುದಂ ಕಂಡು ತಾನುಂ ನಿಚ್ಚಮಾ ಸ್ಥಿತಿಯೊಳೆ ತಾಮರೆಯ ಪೂಗಳಂ ತಂದರ್ಚಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ಪೋಗುಮಿಂತು ಪುಣ್ಯಮಂ ನೆರಪುತ್ತಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಪ್ರಭಂಕರಿಯೆಂಬ ಸರೋವರದೊಳ್ ಮಲಯಸುಂದರಂ ಪೂರ್ವಭವದ ಪೂವಲ್ಲಭಿಯರ್ಕ್ಕಳಂ ಕಂಡತಿ ಸ್ನೇಹದಿಂದಂ ಪೊರ್ವಲಾಟಸುವುದಂ ಕಂಡು

ಸತ್ತು ನೈಯತ್ಯಸಮುದ್ರದ ತೀರದಲ್ಲಿರುವ ಚಂದನಮಲಯವೆಂಬ ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಹರವಾದ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನು ಇಂದ್ರನೀಲ ಮಾಣಿಕವನ್ನು ಹೋಲುವ ಮೈಬಣ್ಣವುಳ್ಳ ಸುಭದ್ರಜಾತಿಯ ಒಂದು ಆನೆಗೆ ಮಲಯಸುಂದರನೆಂಬ ಆನೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಸುಕೀರ್ತಿಯು ಬಿಳಿಯ ಬಣ್ಣವುಳ್ಳ ಮಲಯಾವತಿಯೆಂಬ ಹೆಣ್ಣಾನೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಪ್ರಿಯಸೇನೆಯು ಬಣ್ಣವುಳ್ಳ ಮಲಯಾವತಿಯೆಂಬ ಹೆಣ್ಣಾನೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಪ್ರಿಯಸೇನೆಯು ಕೆಂಪುತಾವರೆಯ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಹೋಲುವ ಶರೀರವುಳ್ಳ ಪದಾವತಿಯೆಂಬ ಹೆಣ್ಣಾನೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಆ ಎರಡು ಹೆಣ್ಣಾನೆಗಳೂ ಆನೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಜಾತಿಯದಾದ ಸುಭದ್ರಜಾತಿಯ ಆನೆಗೆ ಹುಟ್ಟಿದವು. ಅಂತು ಆ ಮೂರು ಆನೆಗಳಿಗೂ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರೂ ಋಷಿಗಳು ಮುಂತಾದವರೂ ಅವನ್ನು ಕಂಡವರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರೀತಿಪಟ್ಟು ಮೆಚ್ಚಿ ಅವುಗಳ ದೇಹಗಳಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗುವ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುದರಿಂದ ಆ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾದವು. ಅಂತು ಅವುಗಳ ಕಾಲ ಹೀಗೆ ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು, ಅಲ್ಲಿ ಆನೆಗಳ ಹಿಂದಿನೊಡೆಯನಾದ ಭದ್ರಜಾತಿಯದಾಗಿರುವ ಸುಂದರನೆಂಬ ಆನೆ ಚಾರಣ ಮುನಿಗಳ ಎರಡೂ ಪಾದಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾಧರನೋರ್ವನು ಪೂಜಿಸಿ, ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಕಂಡಿತು. ತಾನು ಕೂಡ, ನಿತ್ಯವೂ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಾವರೆಯ ಹೂಗಳನ್ನು ತಂದು ಪೂಜಿಸಿ, ವಂದಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು, ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಮಲಯಸುಂದರನು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಮಡದಿಯರನ್ನು ಕಂಡು ಆತಿಶಯವಾದ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸೇರಲು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಿತು. ಅದನ್ನು ಸುಂದರನೆಂಬ ಆನೆ ಕಂಡು, ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೇ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಮಲಯಸುಂದರನು ಆ ಹೆಣ್ಣಾನೆಗಳ ವಿರಹದಿಂದ ಪರಿತಾಪಗೊಂಡ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳದಾಗಿತ್ತು

ಸುಂದರನೆಂಬಾನೆ ಸಾರಲೀಯದುದಕೆಂ ತದ್ವಿರಹಪರಿತಪ್ಪಮನದಿಂದಂ ಸಲ್ಲದಂ ನವಯೌವನಮನೆಯ್ತಿ
ಆತ್ಮಬಲಮನದಳಿ ಬಲದೊಳ್ ವ್ಯಕ್ತಭಂಜನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಮಲೆಯಾನೆಗಳಿಂ
ಪರಿಭವಮನದಕೆ ಕಂಡು ವ್ಯದ್ವಂಸಪ್ಪಾ ಸುಂದರನೊಳ್ ಯುದ್ಧಂಗೆಯ್ತು ಕೊಂದಾ
ಯೊಥಕ್ಕೆಲ್ಲಮಧಿಪತಿಯಾಗಿ ಮಲಯಾವತಿಯುಂ ಪದ್ವಾವತಿಯುಮನೊಡಗೊಂಡಿಪ್ಪ ವಿಷಯ
ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತ ಮಾಯೆರಡುಂ ಪಿಡಿಗಳ್ ತಮ್ಮೊನ್ನೊನ್ನ ಸ್ವೇಹದೊಳ್ ಕೂಡಿದುವು
ಮಲಯ ಸುಂದರನ್ ಬಲದ ದೆಸೆಯೊಳ್ ಮಲಯಾವತಿಗೆ ಪೋಪ ದಾಯಮನೆಡದ ದೆಸೆಯೊಳ್
ಪದ್ವಾವತಿಗೆ ಪೋಪ ದಾಯಮನಿತ್ತಂತು ಪ್ರಭಂಕರಿಯೆಂಬ ಸರೋವರದೊಳ್ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂ ಕೀಡಿಸಿ
ಪೋಷಮಡುವಾಗ್ ಮಲಯಾವತಿಯ ಮಸ್ತಕದೊಳ್ ವಿಕಸಿತ ಸಹಸ್ರಪತ್ರಕುಸುಮವನಿಡುವ
ದಾಯಮಂ ಕೊಟ್ಟು ಸಲಿಸುತ್ತಂ ಉಚಿತ ಪಿಡಿಗಳೆಲ್ಲಮಂ ತೊಳೆದಾಯಿರಡಕ್ಕೊಳಮಾಸಕ್ತನಾಗಿ
ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಮಿಂತು ಸುಖದೊಳಿಪ್ಪ ಕಾಲದೊಳ್ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ
ಪ್ರಭಂಕರಿಯೆಂಬ ಕೊಳದೊಳ್ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂ ನೀಡುಂ ಕೀಡಿಸುತ್ತಂ ತಡಂಬದು ಮನಃಪೂರ್ವಕಮಲ್ಲದೆ
ಪೋಷಮಡುವಾಗ್ ಪದ್ವಾವತಿ ಬಲದ ದೆಸೆಯೊಳಾಗಿ ಮಲಯಾವತಿ ಯೆಡದ ದೆಸೆಯೊಳಾಗಿ

ಅದು ಹೊಸ ಜವ್ವನವನ್ನು ಪಡೆದು, ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಮರಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ತನ್ನ
ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಮುದಿಯಾಗಿರುವ ಸುಂದರನು ಮರಿಯಾನೆಗಳೊಂದಿಗೆ
ಕಾದಾದಿದಾಗಲೇ ಸೋತುಹೋಗುವುದನ್ನೂ ಕಂಡಿತು. ಮಲಯಸುಂದರನು ಈಗ
ಸುಂದರನೆಂಬ ಆ ಮುದಿಯಾನೆಯೊಡನೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಿ, ಅದನ್ನು ಕೊಂದು ಆ ಆನೆಗಳ
ಹಿಂದಿಗೆಲ್ಲ ಒಡೆಯನಾಯಿತು. ಮಲಯಾವತಿಯನ್ನೂ ಪದ್ವಾವತಿಯನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು
ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ವಿಷಯಗಳಾದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಎರಡೂ
ಹೆಣ್ಣಾನೆಗಳು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡವು. ಮಲಯಸುಂದರನು
ತನ್ನ ಬಲಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಲಯಾವತಿಗೂ ಎಡಗಡೆಯಲ್ಲಿ
ಹೋಗುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಪದ್ವಾವತಿಗೂ ಕೊಟ್ಟು, ಅಂತು ಪ್ರಭಂಕರಿಸರೋವರದಲ್ಲಿ
ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಅಡಿ ಹೊರಟು ಬರುವಾಗ ಮಲಯಾವತಿಯ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ
ಸಾವಿರದಳದ ಹೂವನ್ನು ಇಡುವ ಮರ್ಯಾದೆಯ ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟು, ಈ ಗೌರವವನ್ನು
ನಿತ್ಯವೂ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಉಳಿದ ಹೆಣ್ಣಾನೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಆ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ
ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳದಾಗಿ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅದು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಸುಖದಿಂದ ಇರುವ
ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಪ್ರಭಂಕರಿಯೆಂಬ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯ
ಪ್ರಕಾರ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಅಡಿ ತಡಮಾಡಿ, ಗೊಡವೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಹೊರಡುವಾಗ ಪದ್ವಾವತಿ
ಅದರ ಬಲಗಡೆಯಾಗಿಯೂ ಮಲಯಾವತಿ ಎಡಗಡೆಯಾಗಿಯೂ ಹೊರಟು ಬಂದುವು.
ಮದದಿಂದ ಸೊಕ್ಕೇರಿದ ಆ ಮಲಯಸುಂದರನು ಮತ್ತಿನಿಂದ ಮೈಮೇಲಿನ ಎಚ್ಚರವಿಲ್ಲದೆ,
ಬಲಗಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪದ್ವಾವತಿಯನ್ನು ಮಲಯಾವತಿಯೆಂದು ಭ್ರಮಿಸಿ, ಆ ಪದ್ವಾವತಿಯ
ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ ಸಾವಿರದಳದ ಹೂವನ್ನು ಇಟ್ಟಿತು. ಮಲಯಾವತಿ ಇದನ್ನು
ನೋಡಿತು. ಮಲಯಸುಂದರನು ತನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರಮಾಡಿದನೆಂದು ಭಾವಿಸಿತು

ಪ್ರೇಮಮಟ್ಟು ಬರೆ ಮದಾಂಧಗಂಧಸಿಂಧುರಂ ಮದದಿಂ ಮೆಯ್ಯಿಲೆಯದೆ ಬಲದ ದೆಸೆಯೊಳರ್ಪ ಪದ್ವಾವತಿಯಂ ಮಲಯಾವತಿಗೆತ್ತು ಪದ್ವಾವತಿಯ ಮಸ್ತಕದೊಳ್ ವಿಕಸಿತ ಸಪಸ್ರಪತ, ಕುಸುಮಮನಿಟ್ಟೊಡೆ ಮಲಯಾವತಿ ನೋಡಿ ತನ್ನಂ ಪರಿಭವಿಸಿದನೆಂದು ಪದ್ವಾವತಿಯೊಳಪ್ಪ ಪುರುಷಂ ಕಾರಣವಾಗಿ ಮುಳಿಸಿನಿಂದಂ ಚಂದನಮಲಯಪರ್ವತದ ತುತ್ತ ತುದಿಯಂ ಬೇಗಂ ಪರಿದಡರ್ಪತಲ್ಲಿಂದಂ ತನ್ನನಿಗೆ ಮಲಯಾವತಿ ಶತಖಂಡವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಸತ್ತದಳು ಸತ್ತುದಂ ಮಲಯಸುಂದರಂ ಕಂಡು ಮಲಯಾವತಿಯ ವಿಯೋಗದೊಳಾದಮಾನುಂ ದುಃಖಂಗೆದು ಪದ್ವಾವತಿಯನೊಡಗೊಂಡು ಪೋಯ್ತು ಮತ್ತಾ ಮಲಯಾವತಿಯೆಂಬ ಪಿಡಿ ಸತ್ತು ಸುಕೇಶಿನಿಯೆಂಬೊಳಾದಳಾ ಪದ್ವಾವತಿಯೆಂಬ ಪಿಡಿಯುಮಾಯುಷ್ಯಾಂತದೊಳ್ ಸತ್ತು ಸುಕೇಶಿನಿಯ ತಾಯ್ ಸುರೂಪೆಯ ಸೋದರ ತಮ್ಮಂ ವರಾಂಗನಾದೊಂ ಮತ್ತಾ ಮಲಯಸುಂದರನಿಂದಂ ಕೊಲೆ ಸತ್ತ ಸುಂದರನೆಂಬಾನೆ ಸುವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಿಂದಂ ಪೂಜಿಸೆಪಟ್ಟ ಚಾರಣರಿಯರ ಪಾದಪದ್ಮಯುಗಳಂಗಳುಮಂ ನೋಡಿಯುಪಶಮಕ್ಕೆ ಸಂದು ತಾನುಂ ತಾಮರೆಯ ಪೂಗಳಂ ತಂದು ಪ್ರತಿದಿನಮರ್ಚಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿ ಪೂಜೆಮಟ್ಟು ಪೋಕುಮಾ ಚಾರಣರಿಯರದಿಪೋಣರನರ್ಚಿಸಿದ ಪುಣ್ಯದಿಂದಂ ಸತ್ತಿಲ್ಲಿ ನೀಂ ಚಂಪಾಪುರಕ್ಕಧಿಪತಿಯಯ್ ಗಂಧಭಾಜನನೆಂಬರಸಾದಯ್ ಸುಕೇಶಿನಿಯಂ ಬಾಹಿಸ್ಪರೆಯಾಗಿ ತನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಭವದ ಭರ್ತಾರನಪ್ಪ ಮಲಯಸುಂದರನಂ ನೆನೆದು ನಿನ್ನಿಂದಂ ಕೊಲೆ ಸತ್ತುದಳು ಕೋಲ್ಕನಾದಮಾನುಂ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸತ್ತುದರ್ಕಿದು ಕಾರಣಂ ಮತ್ತೆ ನೀಂ

ಪದ್ವಾವತಿಯ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾದ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಕಾರಣವಾಗಿ ಕೋಪಗೊಂಡು ಬೇಗನೆ ಹೋಗಿ ಚಂದನ ಮಲಯಪರ್ವತದ ತುತ್ತತುದಿಯನ್ನೇರಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು, ಮಲಯಾವತಿಯು ನೂರಾರು ತುಂಡಾಗಿ ಸತ್ತುಹೋಯಿತು. ಅದು ಸತ್ತುದನ್ನು ಮಲಯಸುಂದರನು ಕಂಡು, ಮಲಯಾವತಿಯ ಅಗಲಿಕೆಯಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ದುಃಖಿಸಿ, ಪದ್ವಾವತಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಅನಂತರ, ಆ ಮಲಯಾವತಿಯೆಂಬ ಹೆಣ್ಣಾನೆ ಸತ್ತು ಸುಕೇಶಿನಿ ಎಂಬವಳಾದಳು. ಆ ಪದ್ವಾವತಿಯೆಂಬ ಹೆಣ್ಣಾನೆಯೂ ಆಯುಷ್ಯ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳಲು ಸತ್ತು ಸುಕೇಶಿನಿಯ ತಾಯಿಯಾದ ಸುರೂಪೆಯ ಸೋದರ ತಮ್ಮನಾದ ವರಾಂಗನೆಂಬವನಾದನು. ಅಲ್ಲದೆ, ಆ ಮಲಯಸುಂದರನು ಕೊಂದುದರಿಂದ ಸತ್ತ ಸುಂದರನೆಂಬ ಆನೆ ತಾನು ಸಾಯುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಸುವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಿಂದ ಪೂಜಿತನಾದ ಚಾರಣ ಋಷಿಗಳ ಎರಡು ಪಾದಕಮಲಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಶಾಂತತೆಯನ್ನು (ಸಮತ್ವಭಾವವನ್ನು) ಹೊಂದಿ ತಾನು ಕೂಡ, ತಾವರೆಯ ಹೂಗಳನ್ನು ತಂದು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಅರ್ಚನೆ ಮಾಡಿ ಪೂಜಿಸಿ ವಂದಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಚಾರಣ ಋಷಿಗಳ ಪಾದಯುಗ್ಮವನ್ನು ಅರ್ಚಿಸಿದ ಪುಣ್ಯದಿಂದಾಗಿ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ, ಇಲ್ಲಿ ನೀನು ಈಗ ಚಂಪಾಪುರಕ್ಕೆ ಒಡೆಯನಾದ ಗಂಧಭಾಜನನೆಂಬ ರಾಜನಾಗಿರುವೆ. ಸುಕೇಶಿನಿ ಪೂರ್ವಜನದ್ದ ನೆನಪನ್ನು ಪಡೆದು, ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಗಂಡನಾದ ಮಲಯಸುಂದರನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ, ನೀನು ಕೊಂದುದರಿಂದ ಸತ್ತ ಮಲಯಸುಂದರನ ಕೊಂಬುಗಳನ್ನು ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸಾಯಲು ಇದು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಆಮೇಲೆ, ನೀನು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಸುಂದರನೆಂಬ ಆನೆಯಾಗಿದ್ದು

ಮುನ್ನ ಸುಂದರನೆಂಬಾನೆಯಾಗಿ ಚಾರಣರಿಷಿಯರ ಪಾದಯುಗಳಂಗಳನರ್ಚಿಸುವುದು ನಿನ್ನಂ ಕಂಡಾಯರದು ಪಿಡಿಗಳ್ ನಿನ್ನೊದವೋಗಿಯರ್ಚಿಸಿ ಪುಣ್ಯಮಂ ನೆರವಿದ ಫಲದಿಂದ ಸುಕೇಶಿನಿಯಂ ವರಾಂಗನುಮಾದರೆಂದು ಯಶೋಧರಕೇವಲಿಗಳ್ ಸವಿಸ್ತರಂ ಪೇಲೊಡೆ ಗಂಧಭಾಜನನೆಂಬರಸಂ ಕೇಳ್ತು ಮತ್ತಮಿಂತೆಂದಂ ಭಟಾರಾ ಸುಕೇಶಿನಿ ಸತ್ತಿಗಳೆಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟದಳೆಂದು ಬಿಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟಾರರಿಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟರ್ ಸುರಟಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಗಿರಿನಗರವೆಂಬುದು ಪೊಟಲದನಾಳ್ವೊಂ ನಿನ್ನಾಳ್ ಮಹಾಸಾಮಂತನಿರಧನೆಯೊನಾತನರಸಿ ಗೌರಿಯೆಂಬಳಾ ಇರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಸುಕೇಶಿನಿ ಸತ್ತು ಮನೋಹರಿಯೆಂಬೊಳ್ ಮಗಳಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದಳ್ ಮತ್ತು ಅರಸನ ಮಂತ್ರಿ ವಿಜಯನೆಂಬೊನಾತನ ಭಾರ್ಯೆ ವೀರಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳಾ ಇರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮಲಯಸುಂದರಂ ಸತ್ತು ಕುಬೇರಕಾಂತನೆಂಬೊ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೊಂ ವಿಭವೈಶ್ವರ್ಯಂಗಳಿಂದಂ ಕುಬೇರನೊಳೊರನ್ನಪ್ಪೊಂ ಮತ್ತು ಪೊಟಲೊಳ್ ರಾಜಶ್ರೀಷ್ಠಿ ಧನದನೆಂಬೊನಾತನ ಪರದಿ ಧನಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳಾ ಇರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮಲಯಸುಂದರಂ ಸತ್ತುದಂ ಸುಕೇಶಿನಿ ಕಂಡು ಸೈರಿಸಲಾಟದೆ ಪ್ರಾಣಪರಿತ್ಯಾಗಂಗೆಯ್ಯಳಂ ನೆನೆದು ದ್ರವ್ಯತಪದೊಳ್ ಕೂಡಿ ತಪಂಗೆಯ್ಯು ವರಾಂಗಂ ಸತ್ತು ಶ್ರೀಧರನೆಂಬೊಂ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೊನಾತನ ಭಾರ್ಯೆ ಕುಬೇರಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳಾ ಶ್ರೀಧರಂ ಕುಬೇರಕಾಂತಂಗೆಯ್ಯಮಿತ್ರನಾಗಿ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಶ್ರೀಧರಂ ಕುಬೇರಕಾಂತನೊಡನೆ ಮಲಿಲುಂದಿಯಾತನ ರತ್ನಕಂಬಳಮಂ ಪೊದೆದು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ

ಚಾರಣಿಯುಷಿಗಳ್ ಎರಡುಪಾದಗಳನ್ನು ಅರ್ಚಿಸುವಾಗ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ಆ ಎರಡೂ ಹೆಣ್ಣಾನೆಗಳು ನಿನ್ನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪೂಜಿಸಿ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿದ ಫಲದಿಂದ ಸುಕೇಶಿನಿಯೂ ವರಾಂಗನೂ ಆದರು. ಹೀಗೆಂದು ಯಶೋಧರಮುನಿಗಳು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಹೇಳಲು ಗಂಧಭಾಜನನೆಂಬ ರಾಜನು ಕೇಳಿ, ಆಮೇಲೆ ಹೀಗೆಂದನು - ಸ್ವಾಮೀ, ಸುಕೇಶಿನಿ ಮಡಿದು ಈಗ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ? - ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಯಶೋಧರಮುನಿಗಳು ಹೀಗೆಂದರು - ಸುರಟ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಗಿರಿನಗರ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಆಳುವವನು ನಿನ್ನ ಸೇವಕನೆನಿಸಿರುವ ಮಹಾಸಾಮಂತನಾದ ಅತಿರಥನೆಂಬವನು. ಅವನ ಪತ್ನಿ ಗೌರಿಯೆಂಬವಳು. ಸುಕೇಶಿನಿ ಸತ್ತು ಪುನರ್ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮನೋಹರಿ ಎಂಬ ಮಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ, ಆ ರಾಜನ ಮಂತ್ರಿ ವಿಜಯನೆಂಬವನು. ಅವನ ಪತ್ನಿ ವೀರಶ್ರೀ ಎಂಬವಳು. ಮಲಯಸುಂದರನು ಸತ್ತು, ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಕುಬೇರಕಾಂತನೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಅವನು ವೈಭವ ಸಂಪತ್ತುಗಳಿಂದ ಕುಬೇರನಿಗೆ ಸರಿಯಾದವನಾಗಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸೆಟ್ಟಿಗಳಿಗೆ ರಾಜನೆನಿಸಿದ ಧನದನೆಂಬವನಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಡದಿ ಧನಶ್ರೀಯೆಂಬವಳು. ಮಲಯಸುಂದರನು ಸತ್ತುದನ್ನು ಸುಕೇಶಿನಿ ಕಂಡು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟುದನ್ನು ವರಾಂಗನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ಮಿಥ್ಯಾತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ತಪಸ್ಸುಮಾಡಿ ಸತ್ತು ಆ ಧನದ - ಧನಶ್ರೀಯೆಂಬ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಶ್ರೀಧರನೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಕುಬೇರಶ್ರೀಯೆಂಬವಳು. ಆ ಶ್ರೀಧರನು ಕುಬೇರಕಾಂತನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಮಿತ್ರನಾಗಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಕಳೆಯಲು, ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಶ್ರೀಧರನು ಕುಬೇರಕಾಂತನೊಡನೆ ನಿದ್ರೆಮಾಡಿ ಅವನ ರತ್ನಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಹೊದೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ಕುಬೇರಶ್ರೀ ಕಂಡು ತನ್ನ ಗಂಡನು

ಬಪ್ತೋನಂ ಕಂಡು ಸವತಿಯೊಳಪ್ಪ ಶಂಕೆಯಿಂದಂ ಪ್ರಾಪಾದದ ಮೇಗಣೆಂದಂ ನೆಲಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಸತ್ತೊಳಾ ಸತ್ತೊಳಂ ಶ್ರೀಧರಂ ಕಂಡಾದಮಾನುಂ ದುಃಖಂಗೆಂದು ಶೋಕಾಭಿಭೂತನಾಗಿದೋನಂ ಕುಬೇರಕಾಂತಂ ಬಂದು ಕಂಡು ಶ್ರೀಧರಾ ಪರಮಮಿತ್ರಾ ಇಂತೇಕೆ ಬರ್ದಿ ಬಂಬಳಂ ಬಾಡಿ ಪಾಡಲೆದುಬೈಗಂಬಟ್ಟವ್ಯಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ತನ್ನ ಕೆಳೆಯಂಗಿತೆಂದು ಶ್ರೀಧರಂ ಪೇಟ್ಟುಂ ನಿನ್ನ ರತ್ನಕಂಬಳಮಂ ಪೊದೆದು ಮನೆಗೆ ವಂದೊಡೆ ಸವತಿಯೊಳಪ್ಪ ಶಂಕೆಯಿಂದನ್ನ ಭಾರ್ಯೆ ಕುಬೇರಶ್ರೀ ಮಾಡದ ಮೇಗಣೆಂದಂ ತನ್ನಂ ನೆಲಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಸತ್ತೊಳುಮಾಯಿದ್ವಳೆಂದು ತೋಲಿದೊಡೆ ಕುಬೇರಕಾಂತಂ ನೋಡೆ ನೋಡೆ ಜಾತಿಸ್ಥರನಾಗಿ ಕೆಳೆಯಂಗಿತೆಂದು ಪೇಟ್ಟುಮೆನ್ನ ವೆಂಡತಿ ಮಲಯಾವತಿಯಪ್ಪ ಪಿಡಿ ಪುರುಡಿನಿಂದಂ ಚಂದನಮಲಯಮೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಶಿಖರದಿಂದಂ ತನ್ನನಿಕ್ಕಿ ಸತ್ತಂತೆ ನಿನ್ನ ಪೆಂಡತಿಯುಂ ಸತ್ತಳೆಂದು ಪೇಟ್ಟುಬೈಗಂಬಡಲೈಡೆಂದು ಸಂತಯಿಸಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ ಜಾತಿಸ್ಥರನಪ್ಪದಂತೆ ಕುಬೇರಕಾಂತಂ ತನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಮಲಯಸುಂದರನಪ್ಪ ಭವದ ನೆಗಲೈಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಮಲಯಾವತಿ ಪದ್ಮಾವತಿ ಮೊದಲಾಗಿ ಕರಿಣೀವೃಂದಸಹಿತಂ ವನಪ್ರಸ್ರೀಡೆಗಳೆಲ್ಲಮನೊಂದು ಪಟದೊಳೆ ಬರೆದದಂ ನೋಡುತ್ತಂ ಪಾಡುತ್ತಂ ಹಾ ಎನ್ನ ಮಲಯಾವತಿ ಹಾ ಎನ್ನ ನಲ್ಲಳೆ ನೀನೀಗಳೆಲ್ಲಿದೆಯೆಂದಜಿಸುತ್ತಂ ಮರುಳ್ಳೊಂದು ಪ್ರಕಾಪಂಗೆಯ್ಯುತ್ತಂ

ಸವತಿಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾಗಿರುವನೆಂಬ ಸಂಶಯದಿಂದ ಮೇಲುಪ್ಪರಿಗೆಯಿಂದ ಕೆಳನೆಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತಳು. ಹಾಗೆ ಸತ್ತವಳನ್ನು ಶ್ರೀಧರನು ಕಂಡು ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಮರುಗಿ, ದುಃಖದಿಂದ ಹೊಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟವನಾಗಿದ್ದನು. ಆಗ ಕುಬೇರಕಾಂತನು ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಕಂಡು “ಪರಮ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ ಶ್ರೀಧರನೇ, ಹೀಗೆ ಯಾಕೆ ಸೊರಗಿ ಬಹಳ ಬಾಡಿಹೋಗಿರುವೆ ? ಸ್ಥಿತಿಕೆಟ್ಟು ಉದ್ದೇಗಗೊಂಡಿರುವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಶ್ರೀಧರನು ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು - ನಾನು ನಿನ್ನ ರತ್ನಗಂಬಳಿಯನ್ನು ಹೊದೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ನನ್ನ ಮಡದಿ ಕುಬೇರಶ್ರೀಯು ಸವತಿಯಲ್ಲಿ ಆದ ಸಂಶಯದಿಂದ ಉಪ್ಪರಿಗೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿಬಿದ್ದು ಸತ್ತಳು. ಇನ್ನೂ ಅಗೋ ಅಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆಂದು ಆಕೆಯ ದೇಹವನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಆಗ ಕುಬೇರಕಾಂತನು ನೋಡುನೋಡುತ್ತಲೇ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನಿಗೆ ಹೀಗಿಂದನು - “ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿದ್ದ ಮಲಯಾವತಿಯೆಂಬ ಹೆಣ್ಣಾನೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನಿಂದ ಚಂದನಮಲಯವೆಂಬ ಪರ್ವತದ ತುದಿಯಿಂದ ತಾನೇ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಸತ್ತಳು” - ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ‘ವ್ಯಸನ ಪಡಬೇಡ’ ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸ್ಮರಣೆಯುಳ್ಳವನಾದುದರಿಂದ ಕುಬೇರಕಾಂತನು ತಾನು ಹಿಂದೆ ಮಲಯಸುಂದರನಾಗಿದ್ದ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಲಯಾವತಿ ಪದ್ಮಾವತಿ ಮುಂತಾದ ಹೆಣ್ಣಾಣೆಗಳ ಹಿಂಡಿನೊಡನೆ ನಡೆಸಿದ ಅಟಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದು ಚಿತ್ರಪಟದಲ್ಲಿ ಬರೆದು, ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಹಾಡುತ್ತಾ “ಹಾ, ನನ್ನ ಮಲಯಾವತೀ, ಹಾ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯತಮಳೇ, ನೀನು ಈಗ ಎಲ್ಲಿರುವೆ?” ಎಂದುಕೊಂಡು ಹುಡುಕುತ್ತ ಹುಚ್ಚನಂತಾಗಿ ಗೋಳಾಡುತ್ತ ಉಜ್ಜಯಂತ

ಉಜ್ಜಯಂತಪರ್ವತಮಂ ಬಲಗೊಂದು ಬರ್ಪೊನಂ ಚಿತ್ರಾಂಗದನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಂ ಕಂಡು ಕರುಣಿಸಿ ಧರ್ಮವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ತನ್ನ ಕಾಮಮುದ್ರಿಕೆಯಂ ಸ್ವೀಕೃತ ಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿಯಂ ಮಾಡುವ ವಿದ್ಯೆಯಂ ಕುಬೇರಕಾಂತಂಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕುಬೇರಕಾಂತನು ವಿದ್ಯಾದೇವತೆಯಂ ಬೆಸಗೊಂಡನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಭವದ ಪ್ರಾಣವಲ್ಲಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳೆನೆ ವಿದ್ಯಾದೇವತೆಯೆಂದಳ್ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣವಲ್ಲಭೆಯತಿರಥನೆಂಬರಸಂಗೆ ಮಗಳ್ ಮನೋಹರಿಯಾಗಿದಳೆಂದು ವಿದ್ಯಾದೇವತೆ ಪೇಟಿ ಕೇಳೆದ್ದು ಪಿರಾಚವೇಷಮಂ ಕೈಕೊಂಡರಮನೆ ಯಂಗಣದೊಳಿದುರ್ ಪಟಮಂ ನಿಮಿರ್ಚಯಿತ್ತಿ ತೋಪಿ ಪಾಡುತ್ತಮೆಲೆ ಮಲಯಾವತಿ ಹಾ ಎನ್ನ ಕಾದಲಳಿ ನೀನೀಗಲೆಲ್ಲಿದ್ದೆಯೆಂದು ಪಾಡುವುದಂ ಕೇಳು ಪಟಮಂ ನೋಡಿ ಮನೋಹರಿ ಜಾತಿಸ್ಥರೆಯಾಗಿ ತನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಭವಮನುಷಿದು ದಾಮರಧಿಯೆಂಬ ತನ್ನ ದಾದಿಗೊಸಗೆಯಿಂದ ಮಿಂತೆಂದಳೆಯಂಗಣದೊಳ್ ಪಟಮಂ ತೋಟುವಾತನನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಭವದ ಭರ್ತಾರನೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ಮತ್ತಮಿಂತೆಂದಳೆನ್ನಾ ನೀನನ್ನ ಪ್ರಾಣಮಂ ಕಾವುದು ಕಾರಣಮಾಗಿ ಆತನಲ್ಲಿಗೈವೋಗಿ ವಿಕಾಂತದೊಳಂತೆಂದು ಪೇಟಿ ಪದ್ಧಾವತಿಯ ತಲೆಯೊಳೆತ್ತಿಯೆಂದಂ ನೀಂ ತಾವರೆಯ ಪೂವಂ ಮುನ್ನವಿಟ್ಟು ಮಲಯಾವತಿ ಪ್ರಾಣವಲ್ಲಭೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದೆಯೆಂದೀಗಲೆಕೆ ಮಲಯಸುಂದರಾ ನೀನಾರಯ್ಯಪ್ಪೆಯೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ಮತ್ತಮಿಂತೆಂದು ಪೇಟಿ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣವಲ್ಲಭೆ ನಿನ್ನನೆಯಪಿಸಿ

ಪರ್ವತವನ್ನು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ಮಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಚಿತ್ರಾಂಗದನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಕಂಡು ಕರುಣಿಸಿಕೊಂಡನು. ತನ್ನ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾದ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ಅವನು ಕುಬೇರಕಾಂತನಿಗೆ ತನ್ನ ಕಾಮಮುದ್ರಿಕೆಯನ್ನು ತಾನು ಬಯಸಿದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಗೊಡಿಸುವ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಕುಬೇರಕಾಂತನು ವಿದ್ಯಾದೇವತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು “ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಪ್ರಾಣದರಸಿ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ವಿದ್ಯಾದೇವತೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು - “ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣದರಸಿ ಆತಿರಥನೆಂಬ ಅರಸನಿಗೆ ಮನೋಹರಿಯೆಂಬ ಮಗಳಾಗಿ ಇದ್ದಾಳೆ” - ಹೀಗೆ ವಿದ್ಯಾದೇವತೆ ಹೇಳಲು, ಕುಬೇರಕಾಂತನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಹುಚ್ಚನ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿಕೊಂಡು, ಅರಮನೆಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಚಿತ್ರಪಟವನ್ನು ಸುರುಳಿಬಿಚ್ಚಿ ನೇರವಾಗಿರಿಸಿ, ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿ ಹಾಡುತ್ತ - “ಎಲೆ ಮಲಯಾವತೀ, ಹಾ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯಳೇ! ನೀನು ಈಗ ಎಲ್ಲಿರುವೆ?” - ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಗೆ ಹಾಡುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮನೋಹರಿ ಪಟವನ್ನು ನೋಡಿ ಪೂರ್ವದ ನೆನಪನ್ನು ಹೊಂದಿ, ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿದು ದಾಮರಧಿಯೆಂಬ ತನ್ನ ಸೇವಕಿಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು - “ಈ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಪಟ ತೋರಿಸುವವನು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಗಂಡನಾಗಿದ್ದವನು.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ, ಅನಂತರ ಅವಳೊಡನೆ ಹೀಗಿಂದಳು- ತಾಯೇ ನೀನು ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಉಳಿಸುವ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಆತನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವನೊಬ್ಬನೇ ಇರುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳು ಎಲೈ ಮಲಯಸುಂದರಾ, ನೀನು ಪದ್ಧಾವತಿಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಮೊದಲು ತಾವರೆಯ ಹೂವನ್ನಿಟ್ಟು, ಪ್ರಾಣದರಸಿಯಾದ ಮಲಯಾವತಿಯೇ ಎಲ್ಲಿರುವೆ ? ಎಂದು ಯಾಕೆ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿರುವೆ ? ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳು - ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣದರಸಿ ನಿನ್ನನ್ನೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಯಸಿಕೊಂಡು

ಬಯಸುತ್ತಿರ್ಪಳಾಕೆ ನಿನ್ನೊಳ್ ಕೂಡುವನ್ನೆಗಮೀ ಪಟಮಂ ತೋಟೆಯಾಕೆಯ ಪಾಣಮಂ ಕಾವೆನೆಂದು ಪಟಮಂ ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿಯಟ್ಟದೊಡಾಕೆಯುಂ ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಪಾಂಗಿನೋಳಾತನಲ್ಲಿಗೈವೋಗೇಕಾಂತದೊಳೆಲ್ಲಮಂ ನುಡಿದು ಕುಬೇರಕಾಂತನ ಕೈಯ್ ಪಟಮಂ ಬೇಡಿ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಮನೋಹರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮನೋಹರಿಯುಮಾ ಪಟಮಂ ಕೊಂಡು ದೆವಸಕ್ಕಮಟ್ಟುಲೊಳ್ ನೋಡುತ್ತಿರ್ಪಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ಕುಬೇರಕಾಂತಂ ತನ್ನ ಮರುಳ್ಳೇಷಮಂ ತೋಪಿದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕನಾಗಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ವಂದೊಡೆ ಪ್ರಸನ್ನರೂಪನಾಗಿದೊಳನಂ ವಿಜಯನಿಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಂ ಮಗನೆ ನೀನಿಂತು ದಿವಸಮೇಕೆ ಮರುಳಾಗಿದ್ದೆ ಈಗಲೆಂತು ಮರುಳ್ಳನಂ ಪಿಂಗಿತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಕುಬೇರಕಾಂತನಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟನೀಯರಸರ ಮಗಳಪ್ಪ ಮನೋಹರಿ ಎನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಭವದ ಪೆಂಡತಿಯಾಕೆಯನಜಸಲ್ಲೇಡಿ ಇನಿತು ದಿವಸಂ ಮರುಳ್ಳೊಂಡಿದ್ದೆಂ ಮತ್ತೀಗಕಾರಯ್ಯಪ್ಪ ಕಂಡನಪ್ಪುದೆಂದಂ ಮರುಳ್ಳನಂ ಪಿಂಗಿತೆಂದು ಪೇಟ್ಟೊಡೆ ತಂದೆಯೆಂದಂ ಮಗನೆ ನಿನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಪೆಂಡತಿಯೆಂದೆಡೆದೆಯಪ್ಪೊಡಿದಿಮೀಗಳಾಕೆಯರಸನ ಮಗಳಾಗಿರ್ಪುದೆಂದಂ ನಿನಗತಿ ದುರ್ಲಭ ಭಾಗ್ಯವಿಲ್ಲದುದಂ ಪೆಜಲಾಗ ನಿನಗಾಕೆಯೊಳಪ್ಪ ಬೇಂಟಮನಬೆವುದು ಮಗನೆ ಎಂದೊಡೆ ಕುಬೇರಕಾಂತಂ ಕಾಮವಿದ್ಯೆಯಿಂದಂ ಹಸ್ತಶ್ವರಥಪದಾತಿಬಲಸಮೂಹಮನೆನಿತಾನುಮಂ

ಇದ್ದಾಳೆ. ಅವಳು ನಿನ್ನೊಡನೆ ಸೇರುವವರೆಗೆ ಈ ಚಿತ್ರಪಟಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಆಕೆಯ ಪ್ರಾರೋಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಚಿತ್ರಪಟವನ್ನು ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದಳು. ದಾಮರಧಿಯು ಆಕೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಬೇರಕಾಂತನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದಳು. ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಿ, ಕುಬೇರಕಾಂತನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿತ್ರಪಟವನ್ನು ಕೇಳಿ, ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಮನೋಹರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಮನೋಹರಿ ಆ ಚಿತ್ರಪಟವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಳು. ಆ ಮೇಲೆ, ಇತ್ತ ಕುಬೇರಕಾಂತನು ತನ್ನ ಹುಚ್ಚನ ವೇಷವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಸಹಜವೇಷವನ್ನು ತಾಳಿ, ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ತಂದೆಯಾದ ವಿಜಯನು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ಮಗನೇ, ನೀನು ಇಷ್ಟು ದಿವಸವೂ ಯಾಕೆ ಹುಚ್ಚನ ಹಾಗೆ ಇದ್ದೆ ? ಈಗ ಹುಚ್ಚತನವು ಹೇಗೆ ಹೋಯಿತು ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ಕುಬೇರಕಾಂತನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ಈಗ ರಾಜರ ಮಗಳಾಗಿರುವ ಮನೋಹರಿ ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಹೆಂಡತಿ. ಆಕೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಷ್ಟು ದಿವಸವೂ ನಾನು ಹುಚ್ಚಗೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಈಗ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಹುಡುಕಿ ಕಂಡೆನಾದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಹುಚ್ಚು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿತು.” ಕುಬೇರಕಾಂತನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು ಅವನ ತಂದೆ - “ಮಗನೆ, ನೀನು ಆಕೆಯನ್ನು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಪತ್ನಿಯೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವೆಯಾದರೂ ಈಗ ಆಕೆಯು ರಾಜನ ಮಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ದೊರೆಯಲಾರಳು. ಅದೃಷ್ಟವಿಲ್ಲದುದನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಗನೇ, ನಿನಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು” - ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಕುಬೇರಕಾಂತನು ಕಾಮವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಆನೆ, ಕುದುರೆ, ರಥ, ಕಾಲಾಳುಗಳ ಎಷ್ಟೋ ಸೈನ್ಯದ ಸಮೂಹವನ್ನು, ವೈಭವಸಂಪತ್ತುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವನಾಗಿ

ವಿಭವೈಶ್ವರ್ಯಸಮನ್ವಿತಂ ತಂದೆಗೆ ತೋಟದೊಡೆ ತಂದೆಯುಂ ಮಗನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಮಂ ಕಂಡಾದಮಾನುಂ ಸಂತಸಂಬಟ್ಟರ್ಧಂ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಅತಿರಥಮಹಾರಾಜಂ ಮಂತ್ರಿಯರ್ಕಳೊಡನೆ ಮಂತಣಮಿದರ್ಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಯರ್ಕಳನಿಂತು ಬೆಸಗೊಂಡಂ ಮನೋಹರಿಗೆ ಯೌವನಂ ನೆಪ್ಪಿದುದು ಕೂಸು ಕುಡಲ್ಪಾದುದಾರ್ಗ ಕುಡುವಮೆಂದು ಮಂತ್ರಿಯರ್ಕಳಂ ಬೆಸಕೊಂಡೊಡೆ ಉಟಿದ ಮಂತ್ರಿಯರ್ಕಳೆಲ್ಲಂ ತಂತಮ್ಮ ಬಗೆದರಸುಗಳ ಪೆಸರ್ಗಳಂ ಪೇಲ್ವದರ್ಗ ಕುಡುವಮೆಂದೊಡೆ ಕುಬೇರಕಾಂತನ ತಂದೆಯಪ್ಪ ವಿಜಯನೆಂಬ ಮಂತ್ರಿಯುರ್ಕೆವದಿಂದವರ ಪೇಲ್ವ ಮದವಕ್ಕಳಂ ನಿರಾಕರಿಸಿ ಮನೋಹರಿಯ ರೂಪಿಂಗಂ ಜವ್ವನಕ್ಕಂ ಕಳಾಗುಣಂಗಳನಜಿವುದರ್ಕ್ಕಮವರ್ ಯೋಗ್ಯರ್ ಮದವಕ್ಕಳಲ್ಲರ್ ಕೂಸಿಂಗೆ ಸ್ವಯಂಬರಮಂ ಪಣ್ಣವಂ ಸ್ವಯಂಬರದೊಳ್ ತನ್ನ ಭಾಗ್ಯದೊಳ್ ಮೆಚ್ಚದವರಂ ಕಯ್ಯೊಳ್ಳೆಂದು ಸುದಿದೊಡರಸನುಮಾತನ ಮಾತನೊಡಂಬಟ್ಟು ಸ್ವಯಂವರಶಾಲೆಯಂ ಮಾಡಿಸಿ ಅರಸುಗಳೆಲ್ಲಂ ಬಲೆಯನಟ್ಟಿ ಬರಿಸೆ ಸ್ವಯಂವರಶಾಲೆಯೊಳ್ ನೆರೆದಿದ್ದರಂಗ ವೆಂಗಿ ಕಳಿಂಗ ಕಾಂಭೋಜ ಕಾಶಿ ಕೌಶಲ ಪಲ್ಲವ ಪಾಂಚಾಳ ಮಗಧ ಮಾಳವ ವತ್ಸ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಕುಣಾಳ ಕುರುಜಾಂಗಣ ದ್ರವಿಳ ಲಾಳ ಕರ್ಣಾಟ ಗೌಳ ಸುಹುಮ ಸುರಕಾಂತ ಶೂರಸೇನೀಯ ಪ್ರಭೃತಿ ನಾನಾ ವಿಷಯಾಧಿಪತಿಗಳಪ್ಪರಸುಗಳೆಲ್ಲಂ ನೆರೆದಿದ್ದಲ್ಲಿಯಾರುಮಂ ಮೆಚ್ಚದೆ ದಾಂಟಿ ಪೋಗಿ ಕುಬೇರಕಾಂತಂಗೆ ಮಾಲೆಯಂ ಸೂದಿದಳುಗಳರಸುಗಳೆಲ್ಲಂ ನೆರೆದಾಮೇಕ್ಕೆಕಪ್ಪಣಾನರಮಿದ್ದಂತಿರೆ

ತಂದೆಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಮಗನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ತಂದೆ ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಿದ್ದನು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಅತಿರಥಮಹಾರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಂತ್ರಾಲೋಚನೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದನು - “ಮನೋಹರಿಗೆ ಯೌವನ ತುಂಬಿದೆ. ಮದುವೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಆಗಿದೆ. ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡೋಣ?” ಹೀಗೆ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಉಳಿದ ಮಂತ್ರಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ತಾವು ತಾವು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡ ರಾಜರುಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ, ಅವರಿಗೆ ಕೊಡೋಣ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಕುಬೇರಕಾಂತನ ತಂದೆಯಾದ ವಿಜಯನೆಂಬ ಮಂತ್ರಿ ಉಪಾಯದಿಂದ ಆ ಇತರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ ಮದುವೆಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದನು. “ಅವರು ಮನೋಹರಿಯ ರೂಪಕ್ಕೂ ತಾರುಣ್ಯಕ್ಕೂ ತಕ್ಕವರಲ್ಲ. ಅವಳ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಗುಣಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಅವರು ಯೋಗ್ಯರಾದ ಮದುವೆಗಳಲ್ಲ. ಕನ್ನೆಗೆ ಸ್ವಯಂವರವನ್ನು ಮಾಡೋಣ. ಆ ಸ್ವಯಂವರದಲ್ಲಿ ಆಕೆ ತನ್ನ ಅದೃಷ್ಟದಂತೆ ಮೆಚ್ಚದವನನ್ನು ವರನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ರಾಜನು ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿ ಸ್ವಯಂವರಶಾಲೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದನು. ರಾಜರುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಬರವಾಡಿಸಿದನು. ಸ್ವಯಂವರಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗ, ವೆಂಗಿ, ಕಳಿಂಗ, ಕಾಂಭೋಜ, ಕಾಶಿ, ಕೌಶಲ, ಪಲ್ಲವ, ಪಾಂಚಾಳ, ಮಗಧ, ಮಾಳವ, ವತ್ಸ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕುಣಾಳ, ಕುರುಜಾಂಗಣ, ದ್ರವಿಳ, ಲಾಳ, ಕರ್ಣಾಟ, ಗೌಳ, ಸುಹುಮ, ಸುರಕಾಂತ, ಶೂರಸೇನೀಯ - ಮುಂತಾದ ಹಲವಾರು ದೇಶಗಳ ಒಡೆಯರಾದ ಅರಸುಗಳೆಲ್ಲಾ ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ನೆರೆದಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬನನ್ನು ಮೆಚ್ಚದೆ, ಮನೋಹರಿಯು ದಾಟುತ್ತ ಹೋಗಿ ಕುಬೇರಕಾಂತನಿಗೆ

ಬಡವಂಗಳೇನುಮಲ್ಲದೊಂಗೆ ಮಾಲೆಯಂ ಸೂಡಿದಳೆಂದು ಸಭಾಕ್ಷೋಭವನಾಗಿ ಕುಬೇರಕಾಂತನೊಳನಿಬರುಂ ನೆರೆದು ಯುದ್ಧಂಗೆಯ್ಯೊಡೆ ಸಂಗ್ರಾಮರಂಗದೊಳ್ ಸುವರ್ಮವರ್ಮಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯರಕ್ಕಳಿಲ್ಲರೂಮಂ ಗೆಲ್ಲು ಮನೋಹರಿಯಂ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣಪುರಸ್ಕರಂ ಮದುವೆ ನಿಂದು ಸೊಪಾರಕ್ಕಧಿಪತಿಯಾಗಿದ್ದೆನ್ ಇಂತು ಕುಬೇರಕಾಂತಂ ಮನೋಹರಿಯೊಳಿಷ್ಟ ವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತುಮಿರೆಯಿರೆ ಸುವರ್ಮವರ್ಮನೆಂಬರಂ ರಾಜ್ಯಪರಿಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿ ತಾಪಸ ತಪಮಂ ಕೈಕೊಂಡು ನೆಗೆಟ್ಟು ಸತ್ತು ಪ್ರತಿಸೂರನೊಬ ವ್ಯಂತರದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತೆ ಶ್ರೀಧರನುಂ ಕುಬೇರಕಾಂತನುಂ ಮನೋಹರಿಯುಮನ್ಮೋಹಾತಿ ಸ್ವೇಪದೊಳ್ ಕೂಡಿ ರಾಜ್ಯಂಗೆಯ್ದು ತಮ್ಮ ಗೆಯ್ದು ದಾನಧರ್ಮದ ಫಲದಿಂದಂ ಅನ್ಯಜನ್ಮದೊಳಿಂತಪ್ಪ ವಿಧಯುಕ್ತೆಂದು ಮೂವರುಂ ನಿಧಾನಂ ಗೆಯ್ದು ಮುನ್ನಂ ಶ್ರೀಧರಂ ಸತ್ತು ವಿಜಯಾರ್ಥಪರ್ವತದ ಉತ್ತರ ಶ್ರೇಣಿಯೊಳ್ ಅಳಕಾಪುರವೆಂಬುದು ಪೊಟಲದನಾಳ್ವೊಂ ಗಗನವಲ್ಲಭನೆಂಬೊನಾತನ ಭಾರ್ಯೆ ಅನಂಗಮಾಲೆಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಶ್ರೀಧರಂ ಚಂಡವೇಗನೆಂಬೊಂ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಆ ಚಂಡವೇಗನ ಮಹಾದೇವಿ ವಿದ್ಯುಲ್ಲತೆಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಕುಬೇರಕಾಂತಂ ಸತ್ತು ವಿದ್ಯುನ್ಮೂಲೆಯೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತಂ ದಕ್ಷಿಣಶ್ರೇಣಿಯೊಳ್ ವಿದ್ಯುಲ್ಲತೆಯ ಸೋದರ

ವರಮಾಲಿಕೆಯನ್ನು ಮುಡಿಸಿದಳು. ಆಗ ಅರಸುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ನಾವು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಇದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಏನೂ ಅಲ್ಲದಿರುವ ಬಡವನಿಗೆ ಮಾಲೆ ಹಾಕಿದಳು ಎಂದು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಗದ್ದಲವಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಕುಬೇರಕಾಂತನೊಡನೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಿದರು. ಕುಬೇರಕಾಂತನು ಯುದ್ಧರಂಗದಲ್ಲಿ ಸುವರ್ಮವರ್ಮ ಮುಂತಾಗಿ ಉಳ್ಳವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಗೆದ್ದು ಮನೋಹರಿಯನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸೋಪಾರವೆಂಬ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಡೆಯನಾಗಿ ಇದ್ದನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕುಬೇರಕಾಂತನು ಮನೋಹರಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇರುತ್ತಿರಲು ಸುವರ್ಮವರ್ಮ ಎಂಬ ರಾಜನು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಋಷಿಗಳ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಆಚರಿಸಿ, ಸತ್ತು ಪ್ರತಿಸೂರ್ಯನೆಂಬ ಪಿಶಾಚದೇವತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅನಂತರ ಶ್ರೀಧರನೂ ಕುಬೇರಕಾಂತನೂ ಮನೋಹರಿಯೂ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಕಡುಗೆಳೆತನದಿಂದ ಕೂಡಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳಿದರು. ತಾವು ಮಾಡಿದ ದಾನಧರ್ಮದ ಫಲದಿಂದ ಬೇರೆ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಇರವು ಉಂಟಾಗಲೆಂದು ಮೂವರೂ ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸತ್ತರು. ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ಶ್ರೀಧರನು ಸತ್ತನು. ವಿಜಯಾರ್ಥ ಪರ್ವತದ ಬಡಗಣ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಅಳಕಾಪುರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಆಳುವವನು ಗಗನವಲ್ಲಭನೆಂಬವನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅನಂಗಮಾಲೆಯೆಂಬವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಶ್ರೀಧರನು ಚಂಡವೇಗನೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಆ ಚಂಡವೇಗನ ಪತ್ನಿ ವಿದ್ಯುಲ್ಲತೆ ಎಂಬವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಕುಬೇರಕಾಂತನು ಮಗನಾಗಿ ವಿದ್ಯುನ್ಮೂಲಿ ಎಂಬವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅಮೇಲೆ ವಿಜಯಾರ್ಥಪರ್ವತದ ತೆಂಕಣ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮೇಘಕೂಟಕ್ಕೆ ಒಡೆಯನಾಗಿ ವಿದ್ಯುಲ್ಲತೆಯ ಸೋದರ ತಮ್ಮನು ಮೇಘಮಾಳಿ ಎಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಿದ್ದನು.

ತಮ್ಮ ಮೇಘಕೂಟಾಧಿಪತಿ ಮೇಘಮಾಳಯಂಬೊಂ ವಿದ್ಯಾಧರನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ರತಿಬಿಂದುಮೆಂಬೊಳಾಯಿವ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮನೋಹರಿ ಸತ್ತು ವಿರಳವೇಗೆಯೆಂಬೊಳ್ ಮಗಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟದಳ್ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಚಂಡವೇಗನುಂ ವಿದ್ಯಾನ್ಮಾಲಿಯುಮಂತು ತಮ್ಮಿರ್ವರುಂ ಉಜ್ಜಯಂತಪರ್ವತದ ಶಿಖರದೊಳ್ ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿ ಭುಷಾರ ಪರಿನಿರ್ವಾಣಭೂಮಿಯೊಳ್ ಭಕ್ತಿಯುಂ ಪೂಜಿಸಲೆಂದರ್ಚನೆಯುಂ ಕೊಂಡು ಪೊದೊಡಾ ಪರ್ವತದ ಶಿಖರಮುಂ ಕಂಡು ವಿದ್ಯಾನ್ಮಾಲಿ ಮೂರ್ಛೆಪೋಗಿ ಜಾತಿಸ್ಥರನಾಗಿ ಮನೋಹರಿಯುಂ ನೆನೆದು ಮಾಸೋಪವಾಸಂಗೆಯ್ದು ಪ್ರಜ್ಞಪ್ತಿಯೆಂಬ ಮಹಾವಿದ್ಯೆಯುಂ ಸಾಧಿಸಿದೊಡಾ ವಿದ್ಯೆ ಬೆಸನೇನೆಂದು ಮುಂದೆ ನಿಲಿ ಎನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಭವದ ಪ್ರಾಣವುಭೆಯಪ್ಪ ಮನೋಹರಿ ಈಗಲೇ ಲೋಕದೊಳಿರ್ಲಿರ್ವಳೆಂಬುದನಜಿಸಿ ಬೇಗಮನೆಗೆ ಪೇಟೆಂದೊಡಾ ವಿದ್ಯೆಯಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ವಿಜಯಾರ್ಥಪರ್ವತದ ದಕ್ಷಿಣಶ್ರೇಣಿಯೊಳ್ ಮೇಘಕೂಟಪುರಾಧಿಪತಿ ಮೇಘಮಾಳಯಂಬೊಂ ವಿದ್ಯಾಧರಂ ನಿನ್ನ ಸೋದರಮಾವನಾತಂಗೆ ಮನೋಹರಿ ಸತ್ತು ವಿರಳವೇಗೆಯೆಂಬೊಳ್ ಮಗಲಾಗಿದೊಳೆಂದೊಡಂತಪ್ಪೊಡೆ ನೀನೆನ್ನ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ ವಿರಳವೇಗೆಗಿಂತೆಂದು ಪೇಟು ಎಲೆ ಮನೋಹರಿ ನೀಂ ಮುನ್ನಿನ ಭವದೊಳ್ ಕುಬೇರಕಾಂತನೊಡನೆ ಕ್ರೀಡಿಸಿದ ಕ್ರೀಡೆಗಳಂ ನೆನೆದಾ ಎಂದು ಪೇಟೆಂದು ವಿದ್ಯೆಯುಂ ಕಲ್ಪಿಸಿಯಿಟ್ಟದೊಡಾ ವಿದ್ಯೆಯುಂ ಪೋಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಪಾಂಗಿನೊಳೆ ನುಡಿದೊಡೆ ವಿರಳವೇಗೆ ಮೂರ್ಛೆಪೋಗಿದುರ್ ನೀಡತೆಂದೆಚ್ಚುತ್ತು ಜಾತಿಸ್ಥರನಾಗಿ

ಅವನ ಪತ್ನಿ ರತಿಬಿಂದು ಎಂಬುವಳು. ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಮನೋಹರಿಯು ವಿರಳವೇಗೆ ಎಂಬ ಮಗಲಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಉಜ್ಜಯಂತಪರ್ವತದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿ ಜಿನೇಂದ್ರರು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ, ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪೂಜಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಆಗ ಆ ಪರ್ವತದ ತುದಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ವಿದ್ಯಾನ್ಮಾಲಿ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋದನು. ಅವನಿಗೆ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸ್ಮರಣೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ಮನೋಹರಿಯನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ಪ್ರಜ್ಞಪ್ತಿಯೆಂಬ ಮಹಾವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದನು. ಆ ವಿದ್ಯೆ “ನನಗೇನಪ್ಪಣೆ?” ಎಂದು ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಆಗ ವಿದ್ಯಾನ್ಮಾಲಿ - “ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣದರಸಿಯಾದ ಮನೋಹರಿಯು ಈಗ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಳೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹಿಡಿದು ನನಗೆ ಬೇಗ ಹೇಳು” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ವಿದ್ಯೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿತು - “ವಿಜಯಾರ್ಥಪರ್ವತದ ತೆಂಕಣ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮೇಘಕೂಟವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಒಡೆಯನಾದ ಮೇಘಮಾಳಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು ನಿನ್ನ ಸೋದರಮಾವನು. ಮನೋಹರಿ ಸತ್ತು ಆ ಮೇಘಮಾಳಿಗೆ ವಿರಳವೇಗೆಯೆಂಬ ಮಗಲಾಗಿ ಇದ್ದಾಳೆ” - ಎಂದು ಹೇಳಲು, ವಿದ್ಯಾನ್ಮಾಲಿ ಹೀಗೆಂದನು - “ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ವಿರಳವೇಗೆಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳು - ಎಲೈ ಮನೋಹರಿಯೇ, ನೀನು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕುಬೇರಕಾಂತನೊಡನೆ ಆಡಿದ ಆಟಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟಿರುವೆಯಾ ಎಂದು ಹೇಳು” - ಎಂದು ವಿದ್ಯೆಗೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಆ ವಿದ್ಯೆಯು ಹೋಗಿ, ಕಲಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಿತು. ಆಗ ವಿರಳವೇಗೆ ಮೂರ್ಛೆಹೋದಳು. ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಎಚ್ಚತ್ತುಳು. ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸ್ಮರಣೆಯುಂಟಾಗಿ ಅವಳು ಅಗಲಿಕೆಯ ದುಃಖದಿಂದ

ವಿರಹಸಂತಾಪದಿಂದ ತನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಭರ್ತಾರನಂ ನೆನೆಯುತ್ತಿರೆ ಎದ್ದುನಾಲ್ಕೆಯಂ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ ತಂದೆ ಚಂಡವೇಗಂಗೆ ತನ್ನ ವೃತ್ತಾಂತಮೆಲ್ಲಮಂ ಪೇಲೊಡ್ಡಿದಾತನುಮಾದಮಾನಮೊಸೆದು ತನ್ನ ಮೈದುನನಪ್ಪ ಮೇಘಮಾಳಿ ವಿದ್ಯಾಧರನಲ್ಲಿಗೆ ಪೆರ್ಗಡೆಗಳಂ ಕೂಸಂ ಬೇಡಿಯಟ್ಟಿ ಪೆತ್ತು ವಿರಳವೇಗೆಯಂ ಎದ್ದುನಾಲ್ಕಿ ಮದುವೆನಿಂದಾಕೆಯೊಳವ್ಯವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಂಟ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ವಿದ್ಯಾನಿರ್ಮಿತ ವಿಚಿತ್ರಮಾಗುತ್ತಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾನಮನೇಷಿಕೊಂಡು ಪೋಪಲ್ಲಿ ಹಿಮವಂತ ಪರ್ವತದ ಮೇಗೆ ಪಾಪುವ ವಿದ್ಯಾನಮಂ ಮು ಪೇಟ್ಟಿ ಪ್ರತಿಸೂರನಂಬ ವ್ಯಂತರವೇಂ ಕಂಡು ತನ್ನ ಸುವರ್ಮವರ್ಮನಪ್ಪ ಭವದ ಪಗೆಯಂ ನೆನದಿವ್ಯರುಮಂ ಕೂಡಿ ಕೊಂದನಂತಿರ್ವರುಂ ಸತ್ತು ಗಂಗೆಯೆಂಬ ಮಹಾನದಿಯ ತೆಂಕಣ ಪದುವಣ ಕೋಣೊಳ್ ಸುಕೌಶಲಮೆಂಬ ವಿಷಯದೊಳಯೋಧ್ಯಾಪುರಮೆಂಬ ಪೊಟಲೊಳ್ ಸಾಗರಸೇನನೆಂಬೊಂ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿಯಾತನ ಭಾರ್ಯೆ ಧರಣಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ವರ್ಗಂ ಎದ್ದುನಾಲ್ಕೆಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಂ ಕಾಲಂಗಿಯು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೆಂಬೊಂ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೊಂ ಪಿತೃಮಾತೃಗಳೊಸಗೆಯಂ ಮಾಡುತ್ತಂ ೨೫ ವಿಭವ ರೂಪಕಾಂತಿ ಸೌಭಾಗ್ಯದಿ ಗುಣಂಗಳಂ ನೆಜೆದೊಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ಮಗಧೆಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ರಾಜಗೃಹಮೆಂಬ ಪೊಟಲೊಳ್ ಸಮುದ್ರವಿಜಯನೆಂಬೊಂ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿಯಾತಂಗೆ ಸಾಗರಸೆಟ್ಟಿಯ ಸೋದರ ತಂಗೆ ಸುಮತಿಯೆಂಬೊಳಂ ಕೊಟ್ಟರಾಯಿರ್ವರ್ಗಂ ವಿರಳವೇಗೆಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಿ

ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತ ಇದ್ದಳು. ಹೀಗಿರಲು ವಿದ್ಯುನ್ಮಾಲಿಯು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿ ತಂದೆಯಾದ ಚಂಡವೇಗನಿಗೆ ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಚಂಡವೇಗನು ಬಹಳವಾಗಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ತನ್ನ ಮೈದುನನಾದ ಮೇಘಮಾಳಿ ವಿದ್ಯಾಧರನಲ್ಲಿಗೆ ಕನ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಹೆಗ್ಗಡೆ (ಅರಮನೆಯ ಅಧಿಕಾರಿ)ಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಪಡೆದನು. ವಿದ್ಯುನ್ಮಾಲಿಯು ವಿರಳವೇಗೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಅವಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯ ವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಸವಿಯುತ್ತಿರಲು ಹಲವು ಕಾಲ ಸಂದಿತು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿದ್ದ ವಿಮಾನವನ್ನು ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ವಿದ್ಯುನ್ಮಾಲಿಯು ವಿರಳವೇಗೆಯೊಡನೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಹಾರುವ ಅವನ ವಿಮಾನವನ್ನು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರತಿಸೂರ್ಯನೆಂಬ ಪಿಶಾಚದೇವತೆ ಕಂಡು, ತಾನು ಸುವರ್ಮವರ್ಮನಾಗಿದ್ದ ಜನ್ಮದ ಹಗೆತನವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಂಡು, ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಂದಿಕ್ಕಿದನು. ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಸತ್ತರು. ಗಂಗೆಯೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ನದಿಯ ನೈಋತ್ಯದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಸುಕೌಶಲವೆಂಬ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಯೋಧ್ಯಾಪುರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸಾಗರಸೇನನೆಂಬ ರಾಜ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಆತನ ಹೆಂಡತಿ ಧರಣಿಯೆಂಬವಳು. ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುನ್ಮಾಲಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಸತ್ತು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನು ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತ ಸಂಪತ್ತು - ವೈಭವ-ಸೌಂದರ್ಯ-ತೇಜಸ್ಸು-ಅದೃಷ್ಟ ಮುಂತಾದ ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವನಾದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಮಗಧೆಯೆಂಬ ನಾಡಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಜಗೃಹವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರವಿಜಯನೆಂಬ ರಾಯಸೆಟ್ಟಿಯಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಸಾಗರಸೆಟ್ಟಿಯ ಸೋದರ ತಂಗಿಯಾದ ಸುಮತಿ ಎಂಬವಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ, ವಿರಳವೇಗೆಯೆಂಬ

ಕಾಲಂಗೆಯ್ಯು ಶ್ರೀಕಾಂತೆಯೆಂಬೊಳ್ ಮಗಳಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಳತ್ತಂತ ರೂಪಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿ
 ಪಾವಭಾವವಿಲಾಸವಿಭ್ರಮಗಳೆಂ ಕೂಡಿದೊಳ್ ದೇವಗಣಿಕೆಯನೆ ಪೋಲ್ವುಳಾಕೆಯಂ ಸೋದರಮಾವನ
 ಮಗಂಗೆ ಪಿರಿದುಂ ವಿಸ್ತಾರದಿಂ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೆಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆಂತು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನುಂ ಶ್ರೀಕಾಂತೆಯುಂ
 ತಮ್ಮೊಳನೋನ್ಯ ಸ್ನೇಹದೊಳ್ ಕೂಡಿ ಇತ್ಯವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ
 ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಸಪ್ತತಳ ಪ್ರಾಣಾದದ ಮೇಲಿರ್ವರುಮಿತ್ಯಪರಿವಾರಸಹಿತಂ ದಿಶಾದಳೋಕನಂ
 ಗೆಯ್ಯುತ್ತಂ ಸುಖಸಂಕಥಾವಿನೋದದಿಂದಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ವಿಚಿತ್ರಮಾಗುತ್ತಿದ್ದರ್ಥ ವಿಮಾನಮನೇಷಿ
 ಆಕಾಶಪಥಕ್ಕೊಗದು ಮೇಗೆವೋಪ ವಿದ್ಯಾಧರಯುಗಳಮಂ ಕಂಡಿರ್ವರುಂ ಮೂರ್ಛವೋಗಿ
 ನೀಡೆಂದೆಲ್ಲರ್ತು ಚಾತಿಸ್ವರನಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮುನ್ನಿನ ಭವಮಂ ನೆನೆದು ಸಂಸಾರದ
 ಪೊಲ್ಲಮೆಯುಮನನಿತ್ಯತೆಯುಮಂ ಬಗೆದು ವೈರಾಗ್ಯಪರರಾಗಿ ಇರ್ವರುಂ ತಪಂಬಡುವ
 ಬುದ್ಧಿಯನೊಡೆಯರಾಗಿ ಸ್ವಜನ ಪರಿಜನ ಮಂತ್ರಿ ಮಿತ್ರವರ್ಗಕ್ಕಿಲ್ಲಂ ಬಲಿಯನಟ್ಟಿ ಬರಿಸಿ ಸಂಸಾರದ
 ಪೊಲ್ಲಮೆಯುಮಂ ತಂತಮ್ಮ ಬಗೆದ ಕಾರ್ಯಮುಮನವರ ಮುಂದೆ ನುಡಿದೊಡವರ್ಗಕ್ಕಿಲ್ಲಂ
 ನೆರೆದಿಂತೆಂದರಮ್ಮಾ ಪೂರ್ವದಿಂದಂ ಬಂದ ಕುಲಸಂತತಿಯಂ ಕಾವೊರಾರುಮಿಲ್ಲಿನಿತು
 ಭಾರಮನಾಗ್ಗೊಳಿಸಿ ತಪಂಬಟ್ಟಿರದಳೆಂ ಕೆಲವು ಕಾಲದಿಂ ಮಗನಾದೊಡೆ ಮಗಂಗೆ ಸಮಸ್ತ

ವಿದ್ಯಾಧರಿ ಸತ್ತು ಶ್ರೀಕಾಂತೆಯೆಂಬ ಮಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಅವಳು ಹೆಚ್ಚಾದ ರೂಪ,
 ಸೌಂದರ್ಯ, ಆದ್ಯಷ್ಟ, ತೇಜಸ್ಸು, ಒಯ್ಯಾರ, ಭಾವ, ಬೆಡಗು, ವಿಭ್ರಮಗಳಿಂದ
 ಕೂಡಿದವಳಾಗಿ ದೇವತಾ ವಾರನಾರಿಯನ್ನು ಹೋಲುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಸೋದರಮಾವನ
 ಮಗನಾದ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನಿಗೆ ಹಿಂದಾದ ವೈಭವದ ವಿಸ್ತಾರದಿಂದ ಕೊಟ್ಟರು. ಅಂತೂ
 ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೂ ಶ್ರೀಕಾಂತೆಯೂ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿ ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯ
 ವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಪಲವು ಕಾಲ ಕಳೆದರು. ಹೀಗಿರಲು
 ಒಂದು ದಿವಸ, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಏಳು ಉಪ್ಪರಿಗೆಗಳುಳ್ಳ ಅರಮನೆಯ ಮೇಲುಗಡೆ ಇಷ್ಟರಾದ
 ಪರಿವಾರದವರೊಂದಿಗೆ ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಸುಖವಿಷಯದ ಕಥೆಗಳ ವಿನೋದದಿಂದ
 ಇದ್ದರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಅಶ್ವರ್ಯಕರವಾಗಿದ್ದ ವಿಮಾನವನ್ನು ಏರಿಕೊಂಡು ಆಕಾಶಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ
 ಹಾರಿ ಮೇಲುಗಡೆ ಹೋಗತಕ್ಕ ಇಬ್ಬರು ವಿದ್ಯಾಧರರನ್ನು ಕಂಡು ಇಬ್ಬರೂ ಮೂರ್ಛ
 ಹೋದರು. ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ಜನ್ಮವೃತ್ತಾಂತದ ಸ್ಮರಣೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿ
 ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವ ಜನ್ಮವನ್ನು ನೆನಸಿ ಸಂಸಾರದ ಕೆಡುಕನ್ನು ಕ್ಷಣಿಕತೆಯನ್ನೂ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು
 ವೈರಾಗ್ಯದಲ್ಲಿ ತತ್ತರರಾಗಿ ಇಬ್ಬರೂ ತಪಸ್ಸುಮಾಡುವ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವರಾದರು.
 ಬಂಧುಗಳನ್ನೂ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗ ಸ್ನೇಹಿತರ ವರ್ಗಗಳನ್ನೂ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ
 ಬರಮಾಡಿಸಿದರು. ಸಂಸಾರದ ಕೆಡುಕನ್ನೂ ತಾವು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡ ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಅವರ
 ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಗ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಹೀಗೆಂದರು - “ಅಪ್ಪಾ,
 ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ಬಂದ ವಂಶದ ಸಂತತಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವವರು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.
 ಇಷ್ಟೊಂದು ಭಾರವನ್ನು ನೀವು ಯಾರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವಿರಿ !
 ಅದುದರಿಂದ ಕೆಲವು ಕಾಲದ ಮೇಲೆ ನಿಮಗೆ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದರೆ, ಆ ಮಗನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ
 ಭಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ (ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟು) ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು” - ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು,

ಭಾರಮಂ ನಿರೂಪಿಸಿ ತಪಂಬಡುವುದೆಂದು ನುಡಿದೊಡೆ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೆಂದಂ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಜೇಜುದನಿಂಬುಗೆಯ್ಯಪ್ಪನೆಂದು ಮಗನಾದೆನ್ನ ತಪಂಬಡುವುದಾರಂ ವಕಂ ಬರಸಲ್ಲೆಂದು ನುಡಿದೊಡಂಬಡಿಸಿ ಕೆಲವು ಕಾಲಂ ಪರಿವಾರಂ ಬಾರಿಸೆ ಮಾಣ್ಡಿದ್ವಿಷವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆಯರೆ ಮತ್ತೆ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನ ಪಿರಿಯರಸಿ ಜಯಾವತಿಯೆಂಬೊಳ್ ಮಕ್ಕಳಂ ಬೇಡಿ ದೇವರ್ಗಂ ದೇವತೆಗಳ್ಳಂ ಪರಸಿ ಪೂಜೆಯಂ ಮಾಡುತ್ತಿರ್ಪೊಲೊಂದು ದಿವಸಂ ವಿಜಯಭದ್ರರೆಂಬ ಭಟಾರವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳ್ ಚರಿಗೆವೊಕ್ಕೊಡೆ ಕಂದವರಂ ಜಯಾವತಿ ನಿಜಸಿಯಾದಮಾನುಂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಂ ಕೈಯಲಿಕ್ಕಿ ನಿರಂತರಂ ಮಾಡಿ ಕುಳ್ಳಿದ್ವ ಬಲಿಕ್ಕಿಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೆಳ್ ಭಟಾರಾ ಎನಗೆ ಮಕ್ಕಳಕ್ಕುವೋ ಆಗದೋ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟಾರರಿಂತೆಂದರ್ ವಿಭವೈಶ್ವರ್ಯರೂಪ ಕಾಂತಿ ಸೌಭಾಗ್ಯಾದಿಗುಣಗಳೆಂದಂ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನಿಂದಗ್ಗಳಂ ಕುಲತಿಲಕನಪ್ಪ ಮಗನಂ ಪೆಜುವಯ್ ಪೆತ್ತಾಗಳೆಂತು ಪುಣ್ಯಮಿಯಂದಿನ ಚಂದ್ರನಂ ಕಂಡಾಗಾದಿತ್ಯನೃಪಮಾನಕ್ಕೆ ಸಲುವುಂತೆ ಮಗನಂ ಕಂಡಾಗಲೆ ನಿನ್ನ ಭರ್ತಾರನುಂ ತಪಂಬಡುಗುಮಾ ರಿಸಿಯೆರಂ ಕಂಡಾಗಲೆ ಮಗನುಂ ತಪಂಬಡುಗುಮೆಂದು ಭಟಾರರ್ ಜೇಜು ಪೋದರಿತ್ತ ಜಯಾವತಿಗೆ ಹರ್ಷವಿಷಾದಂಗಳೆರಡುಮೋಮೋದರಾಗಿ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತಿತ್ತ ಚಂಡವೇಗಂ ಹಲಕಾಲಮರಸುಗೆಯ್ಯು ಆಯುಷ್ಯಾಂತದೊಳ್ ಕಟಿದು ಜಯಾವತಿಯ ಗರ್ಭದೊಳ್ ನೆಲಸಿ ಗರ್ಭಮಾದೊಡೆ ಜಯಾವತಿ

ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಹೇಳಿದನು - ನೀವೆಲ್ಲರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಮುಂದೆ ನನಗೆ ಮಗನಾದಾಗ ನಾನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವಾಗ ಯಾರೂ ಅಡ್ಡಿಬರಬಾರದು - ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಪ್ಪುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಕೆಲವು ಕಾಲ ಪರಿವಾರವರು ತಡೆದುದರಿಂದ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ಇಷ್ಟವಾದ ವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅನಂತರ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನ ಹಿರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಜಯಾವತಿಯೆಂಬವಳು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ದೇವರಿಗೂ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಹರಕೆ ಹೇಳಿ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿವಸ ಅವಧಿಜ್ಞಾನ (ತ್ರಿಕಾಲಜ್ಞಾನ)ವುಳ್ಳ ವಿಜಯಭದ್ರರೆಂಬ ಮುನಿಗಳು ಭಿಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಜಯಾವತಿ ನೋಡಿ ಅವರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಅತ್ಯಂತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪಾಣಿತಲ ಭೋಜಿಗಳಾದ ಅವರಿಗೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರವನ್ನಿತ್ತಳು. ಎಡಬಿಡದೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಹೀಗೆಯೇ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದ ನಂತರ ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದಳು - “ಸ್ವಾಮಿಗಳೇ, ನನಗೆ ಮಕ್ಕಳಾದರೋ ಆಗಲಿಕ್ಕಲ್ಲವೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹೀಗೆಂದರು - “ವೈಭವ, ಸಂಪತ್ತು, ಸೌಂದರ್ಯ, ತೇಜಸ್ಸು, ಅದೃಷ್ಟ ಮುಂತಾದ ಗುಣಗಳಿಂದ ತಂದೆಯಾದ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನಿಗಿಂತಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠನೂ ವಂಶಕ್ಕೆ ತಿಲಕದಂತಿರುವವನೂ ಆದ ಮಗನನ್ನು ನೀನು ಹೆರುವೆ. ಹೆತ್ತಾಗ, ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ದಿನ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಸೂರ್ಯನು ಹೇಗೆ ಅಸ್ತಮಿಸುವನೋ ಹಾಗೆಯೇ ಮಗನನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ನಿನ್ನ ಗಂಡನು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವನು. ಆ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ಮಗನೂ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವನು. ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೋದರು. ಇತ್ತ ಜಯಾವತಿಗೆ ಸಂತೋಷದುಃಖಗಳೆರಡೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದವು. ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಅಮೇಲೆ, ಇತ್ತ ಚಂಡವೇಗನು ಹಲವು ಕಾಲ ರಾಜ್ಯವಾಳಿ ಆಯುಷ್ಯ ತೀರಲು ಸತ್ತು ಜಯಾವತಿಯ ಬಸಿರಿನಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿ

ಮುಂ ನೆಲಮನೆಯು ಮಾಡಿಸಿ ಎನಗೆ ಕುತ್ತಂ ಜಲೋದರಮಾದುದದಕ್ಕೇ ವೈದ್ಯಂಗಿಯ್ಯದಪ್ಪನೇಂದು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನಿಗೆ ಪೇಟ್ಟು ಕುತ್ತಮಂ ಭಾವಿಸಿ ನೆಲಮನೆಯೊಳಗಿದು ನವಮಾಸಂ ನೆಲೆದಂದು ಪ್ರಸೂತೆಯಾಗಿ ಮಗನಂ ಪೆತ್ತು ತಾನುಂ ದಾದಿಯುಂ ಮತ್ತಂ ಬೆಸಕೆಯ್ತು ತೊಟ್ಟುಮಿಂತು ಮೂವರುಮನೆಪೊರುಬಿದರಾರುಮನೆಯರಿಂತು ದಿವಸಂಗಳ್ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಬೆಸಕ್ಕವ ತೊಟ್ಟು ನೀರಂ ತರಲ್ ಪೋದಲ್ಲಿ ನೀರ ಪೊಲೆಯೊಳಾಕೆಯ ಕೆಳದಿ ನಾಗಬ್ಬೆಯೆಂಬೊಳಾಕೆಯಂ ಕಂಡಿಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಳೆಗೆ ಕುಂದಬೆ ಪಲದಿವಸದಿಂದಂ ನಿನ್ನಂ ಕಂಡೆನ್ನಿಂತು ದಿವಸದಿಂ ಮುಂ ಕಾಣುದಕ್ಕೇ ಕಾರಣಮಂ ಪೇಟೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಲ್ಲಿ ಕಾರಣಮಂ ನಿನಗೆ ಪೇಟ್ಟಪ್ಪಂ ನೀನಾರ್ಗಂ ಪೇಟೆಯಪ್ಪೊಡೆಂದು ಸೂರುಳಿಸಿ ಇಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟಳ್ ನೋಡಾ ಎಮ್ಮ ಸೆಟ್ಟತಿ ಜಯಾವತಿ ಬೆಸಲೆಯಾದಳ್ ಕಿಜುಂಡಗನಂ ಪೆತ್ತಳಾರುಮನೆಯಲೀಯದೆ ನೆಲಮನೆಯೊಳದಂಗಿಪ್ಪೊಳೆಂದು ಪೇಟೊಡಾ ಮಾತನಲ್ಲಿಯೊರ್ವಂ ಸಂಜೆವಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಂ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಭಿಕ್ಷುತಂ ಸೋಮಶರ್ಮನಂಬಾತಂ ಕೇಳ್ದದಮಾನುಂ ಸಂತೋಷಂಬಟ್ಟು ಓರಿದೊಂದು ಮಾದುಫಲಮಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನಂ ಕಂಡಿಂತೆಂದು ಬಿನ್ನದಿಕುಂ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಸೆಟ್ಟಿ ಮಹಾಪುರುಷಾ ನಿನಗಾನೊಂದೊಸಗೆಯುಂ ಪೇಟಲ್ ಬಂದಂ ಜಯಾವತಿ ಬೆಸಲೆಯಾದಳ್

ಗರ್ಭವಾಗಲು, ಜಯಾವತಿಯು ಮೊದಲಾಗಿ ನೆಲಮನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದಳು. “ನನಗೆ ಜಲೋದರರೋಗವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನಿಗೆ ಹೇಳಿ ರೋಗವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ನೆಲಮನೆಯೊಳಗೆ ಇದ್ದಳು. ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿದಾಗ ಪ್ರಸವವಾಯಿತು. ಮಗನನ್ನು ಹೆತ್ತು ತಾನು, ದಾದಿ, ಸೇವೆಮಾಡುವವಳು ಹೀಗೆ ಮೂವರು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ಬಲ್ಲರು - ಉಳಿದ ಯಾರೂ ತಿಳಿಯರು ಹೀಗೆ ದಿವಸಗಳು ಕಳೆದುವು ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಚಾಕರಿ ಮಾಡುವ ದಾಸಿ ನೀರನ್ನು ತರಲು ಹೋದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಗೆಳತಿಯಾದ ನಾಗಬ್ಬೆಯೆಂಬವಳು ಆಕೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದವಳು - “ಎಲೈ ಕುಂದಬ್ಬೆಯೇ, ಹಲವ ದಿವಸಗಳಿಂದ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟುದಿವಸಗಳಿಂದಲೂ ಮೊದಲು ನೀನು ಕಾಣಿಸುದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳು” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಕುಂದಬ್ಬೆ “ಕಾರಣವನ್ನು ನೀನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಕೂಡದು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಹೇಳುವೆನು” ಎಂದಳು. ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾಗಬ್ಬೆಯಿಂದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಸಿ ಅವಳು ಹೀಗೆಂದಳು - “ನೋಡು, ನಮ್ಮ ಸೆಟ್ಟತಿಯಾಗಿರುವ ಜಯಾವತಿಯ ಚಿಕ್ಕಸೆಟ್ಟಿ (ಮಗು)ವನ್ನು ಹತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲು ಬಿಡದೆ ನೆಲಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ.” ಈ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸೋಮಶರ್ಮನೆಂಬವನು ಕೇಳಿದನು. ಅತ್ಯಂತ ಬಡವನಾದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು. ಅವನು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮಾದಳದ ಹಣ್ಣನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನನ್ನು ಕಂಡು ಹೀಗೆ ವಿಜ್ಞಾಪನೆ ಮಾಡಿದನು. “ಎಲೈ ಮಹಾಪುರುಷನಾದ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಸೆಟ್ಟಿಯೇ, ನಿನಗೆ ನಾನು ಒಂದು ಶುಭವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಹಂಪತಿ ಜಯಾವತಿ ಗಂಡುಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತಿದ್ದಾಳೆ” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನು

ಮಗಂಬೆತ್ತಳೆಂದು ಪೇಚ್ಚೊಡೆ ಪೇಚ್ಚು ಭಟ್ಟಿಗೆ ಕಟಕ ಕಟಸೂತ್ರಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಅಂಗಚಿತ್ರಮುಮಂ ಪಿರಿದು ಕಸವರಮುಮಂ ಕೊಟ್ಟು ಪಾರ್ವಣಿಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಮೋಕ್ಷಮಂ ಮಾಡಿ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೀ ಪಾರ್ವಣ ಮಾತಂ ಕೇಳ್ವಾಗಳೆ ಪುತ್ರಮುಖಮಂ ನೋಬ್ಬನೆಂದು ಭೋಂಕನೆ ನೆಲಮನೆಯೊಳಗಂ ಪೊಕ್ಕು ನೋಬ್ಬನೆಗಂ ಜಯಾವತಿ ತನ್ನ ಸೋಂಕಲ ಮೇಗಿಟ್ಟಾದಿಸುತ್ತಿಪ್ಪ ಕೂಸಂ ಎಳನೇಷು ತೇಜದೊಳೊರಂತಪ್ಪನಂ ಕಂದು ಪಲವು ಕಾಲಂ ಬಾಬ್ಬಿಯಾಗೆಂದು ಮಗನಂ ಪರಸಿ ಮತ್ತಮಿಂತೆಂದನೆನ್ನ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಕೋಟಿ ಕಸವರಕ್ಕಂ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಪದಕಮೆನ್ನ ಸಂತತಿಗಮಲ್ಪವಿನ್ನಿದಿತ್ತ ನೀನೆ ಅರಸನೆಂದು ನುಡಿದು ಸಮಸ್ತಭಾರಮೆಲ್ಲಮಂ ಕೂಸಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಸೋಂಕಲೊಳಗಿರ್ದ ಕೂಸಿಗೆ ಸೆಟ್ಟವಟ್ಟಿಂಗಟ್ಟು ಪರಸಿ ಸೇಸೆಯನಿಕ್ಕಿ ಸೋಂಕಲೊಳಿರ್ದನಂ ಕಂಡನಪ್ಪದವೆಂ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯೆಂದು ಪೆಸರನಿಟ್ಟು ನೆಲಮನೆಯಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಸ್ವಜನ ಪರಿಜನ ಬುಧುವರ್ಗಕ್ಕಲ್ಲಂ ನಿಶ್ಯಂಗೆಯ್ಯ ನೀಮಿನಿಬರುಂ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯಂ ಪಿಡಿದು ಬಾಟೆಮೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಸಂತಯಿಸಿ ವಿನಯಂಧರರೆಂಬಾಚಾರ್ಯರ ಪಕ್ಕದೆ ಪಲಂಬರುಂಬೆರಸು ತಪಂ ಬಟ್ಟಂ ಮತ್ತೆ ಶ್ರೀಕಾಂತೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪಲಂಬರ್ ಪೆಂಡಿಕ್ಕಳ್ ವಿನಯಂಧರ ಭಟ್ಟಾರ್ ಗುರುಗಳಾಗಿ ಗುಣಮತಿ ಕಂತಿಯರ್ ಕಂತಿಯರಾಗಿ ತಪಂಬಟ್ಟು ಪಲಕಾಲಮುಗ್ಗೊಗ್ಗತಪ್ಪರಣಿಗೆಯ್ಯ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದಂ ಮುಡಿಪಿ ದೇವಲೋಕದೊಳನಿಬರುಂ ಪುಟ್ಟಿದರ್ ಮತ್ತಿತ್ತ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ

ಚಿನ್ನದ ಬಳೆ, ಉಡಿದಾರ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಮೈಮೇಲೆ ಧರಿಸುವ ಆಭರಣಗಳ ರೂಪದ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಬಡತನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದನು. ಅನಂತರ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನು ಒಡನೆಯ ಮಗನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುವನೆಂದು ಬೇಗನೆ ನೆಲಮನೆಯ ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಜಯಾವತಿ ಬಾಲಸೂರ್ಯನ ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾನವಾದ ಮಗುವನ್ನು ತನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಆಡಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡನು. “ಚಿರಂಜೀವಿಯಾಗು (ದೀರ್ಘಾಯುರ್ಭವ) ಎಂದು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಹೀಗೆಂದನು. - “ನನ್ನ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಕೋಟಿ ಹೊನ್ನಿಗೂ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿ ಪದವಿಗೂ ನನ್ನ ಸಂತತಿಯವರಿಗೂ ಎಲ್ಲಾ ಇವತ್ತಿಂದ ಮುಂದೆ ನೀನೇ ಒಡೆಯನು.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಭಾರವನ್ನು ಮಗುವಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದನು. ಮಡಿಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗುವಿಗೆ ಸೆಟ್ಟಿ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಆಶೀರ್ವಾದಿಸಿ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದನು. ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡ ಕಾರಣದಿಂದ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ಎಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟನು. ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನು ಆಮೇಲೆ ನೆಲಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಬಂದು ತನ್ನ ಜನರಿಗೂ ಸೇವಕರಿಗೂ ಬಂಧುವರ್ಗಕ್ಕೂ ತೊಂದರೆಗಳಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿ (ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ) ನೀವು ಈ ಎಲ್ಲರೂ ಸುಕೌಶಲ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಬಾಳಿರಿ, ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ಹಲವರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ವಿನಯಂಧರರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸಿನ ಆಚರಣೆಯನ್ನು ಪಡೆದನು. ಅನಂತರ ಶ್ರೀಕಾಂತೆ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಹಲವರು ಹೆಂಡಿರು ವಿನಯಂಧರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಗುರುಗಳಾಗಿರಲು ಗುಣಮತಿ ಕಂತಿಯರು ಭಿಕ್ಷುಣಿ ಸನ್ಯಾಸಿನಿಯರಾಗಿರಲು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಪಡೆದು ಹಲವು ಕಾಲ ಅತ್ಯಂತ ಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿ, ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದರು.

ರಿಸಿಯಾಂ ಪನ್ನೆರಡು ವರಂಪಂಬರಂ ಗುರುಗಳನಗಲದೆ ದ್ವಾದಶಾಂಗ ಚತುರ್ದಶ ಪೂರ್ವಮಪ್ಪಾಗಮಮಲ್ಲಮಂ ಕಟ್ಟಿಕವಿಹಾರಿಯಪ್ಪೆ ಭಟಾರಾ ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಬೆಸಗೊಂಡವರ ನುಮತದಿಂದೇಕವಿಹಾರಿಯಾಗಿ ಗ್ರಾಮೇ ಏಕರಾತ್ರಂ ನಗರೇ ಪಂಚರಾತ್ರಂ ಅಟಪ್ಪಾಂ ದಶರಾತ್ರಮೆಂಬೀ ನ್ಯಾಯದಿಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಭಟ್ಟಿಟ್ಟವು ದಸಮ ದುವಾಳಸಾಷ್ಟೋಪವಾಸ ಪಕ್ಷೋಪವಾಸ ಮಾಸೋಪವಾಸಗಳಂ ಮಾಡುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ ತಪಂಗೆಯ್ಯುತ್ತಮಿದರ್, ಇತ್ತ ಜಯಾವತಿ ಮುಂ ಭಟ್ಟಾರ್ ಪೇಟ್ಟಾದ್ಲಮಂ ನೆನೆದು ತನ್ನ ಮನೆಯಂ ರಿಸಿಯರಂ ಪುಗಲೀಯದಂತಿಲೆ ಚಾಗಿಲ್ಲಾಸವರಂ ಕಲ್ಪಿಸಿದೋ ಮತ್ತೆ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥರಿಸಿಯರ ಮೇಗೆ ಕೋಧಮಂ ಭಾವಿಸಿ ಚಾಲವದೆಯಂ ಕೂಸಂ ಸಿಸುವನವ್ಯಕ್ತನಂ ವಿಸುಟ್ಟಿತು ತಪಂಬಟ್ಟಿ ಪಾಪ ಕರ್ಮ ದಯೆಯಿಲ್ಲದೊಂ ನಿಷ್ಕರುಣೆ ಎಂದು ಬಯ್ಯಳ್ ಮತ್ತೆ ಸುಕೌಶಳಸ್ವಾಮಿಯಂ ಮೊಲೆಯೂಡುವ ದಾದಿ ಸುಬ್ರತೆಯಂಬೊಳ್ ಸುಮತಿಯೆಂಬೊಳೂಡುವ ದಾದಿ ನಂದೆಯೆಂಬೊಳೂಡಿಸುವ ದಾದಿ ಸುಪ್ರಭೆಯೆಂಬೊಳ್ ಮಜ್ಜನಂಬುಗಿಸುವ ದಾದಿ ಮೇಘಮಾಲೆಯೆಂಬೊಳ್ ಪಸದನಂಗೊಳಿಸುವ ದಾದಿ ಇಂತಯ್ದಾರ್

ಅವರೆಲ್ಲರೂ ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಋಷಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಗುರುಗಳ ಒಡನಾಟವನ್ನು ಬಿಡದೆ, “ಗುರುಗಳೇ, ಹನ್ನೆರಡು ಅಂಗಗಳೂ (ಆಚಾರಾಂಗ, ಸೂತ್ರಕೃತಾಂಗ....ಇತ್ಯಾದಿ) ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಗಳೂ (ಉತ್ತಾದಪೂರ್ವ, ಆಗ್ರಾಯಣೀ ಪೂರ್ವ....ಇತ್ಯಾದಿ) ಇರತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತು ಒಂಟಿ ಪರಿವ್ರಾಜಕನಾಗುವೆನು” ಎಂದು ಗುರುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅವರ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಏಕವಿಹಾರಿ (ಒಂಟಿ ಪರಿವ್ರಾಜಕನು) ಆಗಿ, ‘ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ಐದುರಾತ್ರಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತುರಾತ್ರಿ’ ಎಂಬ ನ್ಯಾಯದಂತೆ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾ ಆರು, ಎಂಟು, ಹತ್ತು, ಹನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳು ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಷ್ಟೋಪವಾಸ, ಪಕ್ಷೋಪವಾಸ, ಮಾಸೋಪವಾಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಹಲವು ಕಾಲದವರೆಗೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇತ್ತಲಾಗಿ ಜಯಾವತಿ ಹಿಂದೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹೇಳಿದ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಂಡು, ಋಷಿಗಳು ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಡದ ಹಾಗೆ ದ್ವಾರರಕ್ಷಕರಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಳು. ಆಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಋಷಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಂಡವಳಾಗಿ ಎಲ್ಲೆ ಪಾಪ ಕೃತ್ಯ ಮಾಡಿದವನೇ, ದಯೆಯಿಲ್ಲದವನೇ, ಕರುಣಾಹೀನನೇ, ಬಾಣಂತಿಯಾಗಿರುವ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಬರೇ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿದ್ದ ಶಿಶುವನ್ನು ತೊರೆದು ಹೇಗೆ ನೀನು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಲು ಹೋದೆ ?- ಎಂದು ನಿಂದಿಸಿದಳು. ಆಮೇಲೆ, ಸುಕೌಶಳಸ್ವಾಮಿಗೆ ಸುವ್ರತೆ ಎಂಬ ದಾದಿಯು ಮೊಲೆಯೂಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸುಮತಿ ಎಂಬವಳು ಲೇಪನಾದಿಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಹಚ್ಚುವವಳಾಗಿದ್ದಳು. ನಂದೆ ಎಂಬವಳು ಆಟವಾಡಿಸುವ ದಾದಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಸುಪ್ರಭೆ ಎಂಬವಳು ಸ್ನಾನಮಾಡಿಸುವಳು. ಮೇಘಮಾಲೆಯೆಂಬವಳು ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡತಕ್ಕವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಐದು ಮಂದಿ ದಾದಿಗಳು (ಕ್ಷೀರ ಧಾತ್ರಿ, ಮಂಡನಧಾತ್ರಿ, ಮಜ್ಜನಧಾತ್ರಿ, ಕಿಳವನ (ಕ್ರೀಡೆಯ) ಧಾತ್ರಿ, ಮತ್ತು ಅಂಕಧಾತ್ರಿ - ಎಂಬವರು) ಸಾಕುತ್ತಿರಲು ಸುಕೌಶಳಸ್ವಾಮಿ ಸುಖದಿಂದ ಬೆಳೆದನು. ಅವನು ಹದಿನಾರು

ದಾದಿಯರ್ಕ್ಸ್ ನಡೆವ ಸುಖದಿಂದ ಬಳೆದು ಪದಿನಾಳು ವರುಷಂಚೋಗಿ ಯೆವನವಾದೊಡೆ ಮೂವತ್ತೆರರಸುಮಕ್ಕಳ ಕೂಸುಗಳನತ್ಯಂತ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿ ಹಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಂಗಳಿಂ ಕೂಡಿದೊರಂ ಬೇಡಿಯೊಂದೆ ಪಸೆಯೊಳ್ ಮದುವೆ ನಿಟಿಸಿದಳ್ ಮತ್ತೇಕಾಲ ದ್ವಿತಾಲ ತ್ರಿತಾಲ ಚತುರ್ತಾಲ ಸ್ವಸ್ತಿಕ ನಂದ್ಯಾವರ್ತಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಮಾಡಂಗಳುಂ ಮೂವತ್ತೆರಬ್ಬಳ್ಳ ಮಾಡಂಗಳುಮಂ ಮಾಡಿಸಿ ತನ್ನ ಮನೆಯಂಗಣದೊಳ್ ಸೆಂಡಾಡುವ ತಲೆಯುಮಾನೆಯನೇಜುವ ವಿನೋದಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ವಿನೋದಸ್ಥಾನಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಮಾಡಿಸಿ ಪೊಳಿಸುವಲೀಯದಂತು ಕಾಪಂ ಮಾಡಿ ಮಗನೈತ್ತರ್ದಮಂ ವಿನೋದಮುಮನಪ್ಪಿಯಿಂದ ದಿವಸಕ್ಕಂ ನೋಡುತಿರ್ಕುಮಾ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯುಂ ಮೂವತ್ತೆರರ್ ಪೆಂಡಿರ್ಕಳೊಡನೆ ಇಷ್ಟವಿಷಯ ಕಾಮ ಭೋಗ ಸುಖಂಗಳಂ ಪಲಕಾಲಮನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯುಂ ಪೃಥ್ವೀಧರಮೆಂಬ ಪ್ರಾಣಾದರ್ಶನೆಯ ನೆಲೆಯ ಮೇಗೆ ತಾನುಂ ತಾಯುಂ ಸುವ್ರತೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಅಯ್ಯರ್ ದಾದಿಯರುಂ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಮೂವತ್ತೆರರ್ ಪೆಂಡಿರ್ಕಳಂತಿಂಬರಿಂದ ಪರಿವೇಷಿತನಾಗಿ ಗವಾಕ್ಷಜಾಲಾಂತರದೊಳ್ ದಿಶಾವಳೋಳನಂಗೈಯ್ಯುತ್ತಂ ಸುಖಸಂಕಥಾವಿನೋದದಿಂದಿರ್ಪನ್ನೆಗಮಿತ್ತ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥರಿಸಿಯರ್ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದ್ರೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಯೋಧ್ಯಾನಗರಮಂ ಬಂದು ಮಾಸೋಪವಾಸದ

ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದವನಾಗಿ ಯುವಕನಾನು. ಅವನಿಗೆ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರನ್ನು - ಅತಿಶಯವಾದ ಲಾವಣ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಕಾಂತಿ, ಹಾವ, ಭಾವ, ವಿಲಾಸ, ವಿಭ್ರಮಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವರನ್ನು, ಕೇಳಿ ತಂದು ಒಂದೇ ಹಸೆಯಲ್ಲಿ (ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ) ಜಯಾವತಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿದಳು. ಆಮೇಲೆ - ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು ಕೊಠಡಿಗಳುಳ್ಳ ಸ್ವಸ್ತಿಕ, ನಂದ್ಯಾವರ್ತ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಮನೆಗಳನ್ನು ಮೂವತ್ತೆರರು ಬಗೆಯ ಸಾಲು ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದಳು. ತನ್ನ ಮನೆಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಚೆಂಡಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುದಾದ ಜಗಲಿಗಳನ್ನೂ ಆನೆಯ ಮೇಲೆರಿ ಸವಾರಿ ಮಾಡುವ ವಿನೋದ ಮುಂತಾಗಿರುವ ವಿನೋದಸ್ಥಾನಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗದಂತೆ ರಕ್ಷಣೆಯ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡಿ, ಮಗನ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ವಿನೋದವನ್ನೂ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಆಕೆ ತಪ್ಪದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ, ಮೂವತ್ತೆರರು ಮಂದಿ ಹೆಂಡಿರೊಡನೆ ತನಗೆ ಪ್ರೀತಿಯದನಿಸುವ ಕಾಮಸುಖಾನುಭವಗಳನ್ನು ಹಲವು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ಪೃಥ್ವೀಧರ (ಪರ್ವತ) ಎಂಬ ಮನೆಯ ಏಳನೆಯ ಉಪರಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ತಾನೂ ತಾಯಿ ಜಯಾವತಿಯೂ ಸುವ್ರತೆ ಮುಂತಾಗಿ ಇರತಕ್ಕ ಐದು ಮಂದಿ ದಾದಿಯರೂ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆ ಮೊದಲಾಗಿರುವ ಮೂವತ್ತೆರರು ಮಂದಿ ಹೆಂಡಿರೂ ಹೀಗೆ ಇಷ್ಟು ಮಂದಿಯಿಂದ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡು, ಗವಾಕ್ಷದ (ಗಾಳಿತೂತಿನ) ಬಲೆಯ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತ ಸುಖದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇ ಹೇಳುವ ವಿನೋದದಿಂದ ಇದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಇತ್ತಲಾಗಿ, ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಋಷಿಗಳು ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ - ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪತ್ತನ, ದ್ರೋಣಾಮುಖ ಎಂಬ ಭೂವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ, ಅಯೋಧ್ಯಾನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

ಪಾರಣೆಯಂದು ಚರಿಗೆವೊಕ್ಕು ಕಿಜುಮನೆ ಜೆಮನೆಯೆನ್ನದುಗಲ್ ತಕ್ಕ ಮನೆಗಳು ಯಥಾಕ್ರಮದಿಂ ಪುಗುತ್ತಂ ಬರ್ಪರ್ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯ ಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕು ಪೊಟಮದುಮರ್ ಗಿಡಿ ಗಿಡಿ ಜಂತಂ ಮಿಳಿಮಿಳಿನೇತರಪ್ಪ ಮಾಸೋಪವಾಸಂಗೆಯ್ ರಿಸಿಯರ್ ಪೋಪುದಂ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ಕಂಡೀ ಪೋಪರೇನೆಂಬರಬ್ಬಾ ಅಪೂರ್ವರೂಪರಿನ್ನರನೆಂದುಂ ಕಂಡಲೆಯೆನೆಂದು ತಾಯಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ತಾಯ್ ಇಂತೆಂದು ಪೇಬ್ಬಳ್ ಮಗನೆ ಈತನಂಗಡಿಯಲವಡಂ ಪೆಜುಕಿ ತಿಂದು ಬಾಚ್ಚೊಂ ಬೈಕಂಗುಳಿ ಬೇಡಿ ಪೊಟಲಿಲ್ಲಮಂ ತೊಟಲ್ ಬಸಿಜಂ ಪೊರೆವೊಂ ದೇಸಿಗನಾರುಮಿಲ್ಲದೊಂ ಕೋವಣಕ್ಕಪ್ಪೊಡಂ ಭಾಗಸಮಿಲ್ಲದೊನೆಂದು ಜಯಾವತಿ ಪೇಚ್ಚೊಡೆ ಸುವತೆಯೆಂಬ ದಾದಿ ಮಾಕೊಂಡಿಂತೆಂದಳ್ ಹಾ ಪೊಲ್ಲದಂ ನುಡಿದಯ್ ಸ್ವಾಮಿಯಂ ಪರಮೇಶ್ವರನಂ ನೀಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಮೂವತಿರ್ಪರುಮೊಳ್ಳೆಂದಿರ್ಕ್ಕಳುಮಂ ಮೂವತ್ತರಚ್ಚೊಟ ಕಸವರಮುಮಂ ಕೊಳದ ಪುಲ್ಲ ದಕ್ಕಂ ತೊಪ್ಪೆವಂತನಿತುಮಂ ತೊಪ್ಪಿದು ಕರ್ಮಕ್ಕಯಾರ್ಥಂ ತಪಂಬಟ್ಟಾತನನಿಸಿ ಪರಿಭವಿಸಿ ಮುಟ್ಟುಗಿದಿಸಿ ನುಡಿಯಲ್ಲೇಡೆಂದು ಬಾರಿಸಿದೊಳಂ ಜಯಾವತಿ ಕಣ್ಣಿತ್ತಿ ಬಾರಿಸಿದಡೆ ಕೆಮ್ಮಗಿದ್ದು ಪೆಜಪೆಜಮನೆ ನುಡಿಯಲ್ ತಗುಳ್ಳೊಡೆ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯವರಿವರ್ ನುಡಿಗಳ್

ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಉಪವಾಸದ ನಂತರ ಪಾರಣೆಯ ದಿನ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋದರು. ಚಿಕ್ಕ ಮನೆ ದೊಡ್ಡಮನೆ ಎನ್ನದೆ ಊಟಮಾಡಲು ತಕ್ಕುದಾದ ಮನೆಗಳನ್ನು ಯಥಾರೀತಿಯಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು ಸುಕೌಶಲ ಸ್ವಾಮಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಳೆ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ಕದಿರಕಡ್ಡಿಯಂತೆ ಕೃತವಾದ ದೇಹವುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಗುಳಿಬಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಮಿಳಿಮಿಳನೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಋಷಿಗಳು ಹೋಗುವುದನ್ನು ಸುಕೌಶಲ ಸ್ವಾಮಿ ಕಂಡು ತಾಯಿಯೊಂಡೆ - “ಅಮ್ಮಾ ಈಗ ಹೋಗುತ್ತಿರುವವರು ಯಾರು ? ಅಪೂರ್ವವಾದ ರೂಪುಳ್ಳವರು ; ಇಂಥವರನ್ನು ನಾನು ಎಂದಿಗೂ ಕಂಡಿಲ್ಲ, ತಿಳಿದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ತಾಯಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು - ಇವನು ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಸಾಡಿದ ಅವಡೆ (ಅಲಸಂದೆ) ಬೀಜವನ್ನು ಹೆಕ್ಕಿತಿಂದು ಬದುಕುವವನು. ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವುದೇ ಶೀಲವಾಗಿ ಇರುವವನು. ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯ ತಕ್ಕವನು. ಮನೆಮಾರು ಇಲ್ಲದವನು. ಕೌಪೀನ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಹಣವಿಲ್ಲದವನು - ಎಂದು ಜಯಾವತಿ ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ಸುವತೆಯೆಂಬ ದಾದಿ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿ ಹೀಗೆಂದಳು - “ಆಹಾ! ಕೆಟ್ಟ ಮಾತನ್ನಾಡಿದೆ ಯಲ್ಲವೆ ? ನೀನೇ ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಮಂದಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಂಡಿರನ್ನೂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಕೋಟಿ ಹೊನ್ನನ್ನೂ ಕೊಳದ ಹುಲ್ಲಿನ ಕೂಳಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುವ ಹಾಗೆ ಅಷ್ಟೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೊರೆದು ಕರ್ಮವನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡ ಸ್ವಾಮಿಯೂ ಪರಮೇಶ್ವರನೂ ಆದವನನ್ನು ಹೀನಯಿಸಿ ಅವಮಾನಗೊಳಿಸಿ ಅಸ್ವಶ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ ನುಡಿಯಬೇಡ!” - ಎಂದು ಆತಂಕಮಾಡಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ಜಯಾವತಿ ಕಣ್ಣುಗಿಸಿ ತಡೆಯಲು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಬೇರೆಬೇರೆಯಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಆಗ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ಅವರಿಬ್ಬರ ಮಾತುಗಳು ಗುಢಾರ್ಥವುಳ್ಳ ಮಾತುಗಳೆಂದು ತನ್ನ

ಸಗರ್ಭವಚನಗಳೆಂದು ತನ್ನ ಮನದೊಳೆ ಬಗೆಯುತ್ತಿರ್ಪಿನಂ ಬಾಣಸಿಗಂ ಬಂದು ಬೋನಮತ್ತಿಯೋಗರಮಾಪಿದಪ್ಪದೆಂದು ವೇಷ್ಯೋಡೆ ತಾಯುಂ ಸುವತೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ದಾದಿಯರಯ್ಯರುಮಾತನ ಪೆಂಡಿರ್ಕ್ಕಳ್ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆ ಶ್ರೀದತ್ತೆ ಬಂಧುಮತಿ ಭಾನುಮತಿ ಮಿತಸೇನೆ ಪ್ರಿಯಂಗು ಸುಂದರಿ ಪ್ರಿಯದೆ ಶ್ಯಾಮಲತೆ ವಿದ್ಯುಲ್ಲತೆ ಆಚಲೆ ವಿಮಳಮತಿ ಶ್ರೀಕಾಂತೆ ಶಶಿಪ್ರಭೆ ಸೂರಸೇನೆ ಅನಂತಮತಿ ಸರಸ್ವತಿ ವಿಜಯ ವೈಜಯಂತೆ ಅಪರಾಜಿತೆ ಕನಕಮಾಲೆ ಧಾನ್ಯ ವಸುಂಧರೆಯೆಂದಿವರ್ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯರಲ್ಲರ್ ನೆರೆದಿಂತೆಂದರ್ ವೇಳಾತಿಕ್ರಮಮಾದಪ್ಪದಾರೊಗಿ ಸಲ್ಲೇಟಿಮೆಂದು ನುಡಿದೊಡೆ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯಂತೆಂದನೀ ವ್ಯತ್ಯಾಂತಮಲ್ಲಮನಪಿಮೊಡಲ್ಪುದುಣ್ಣಿನಲ್ಲಿನ ದಟಿಂ ಪೇಟ್ ಸುವತೆ ಏನಂ ಕಂಡಿರಾರುಳ್ಳುದನುಳ್ಳಂತೆ ಪೇಟೆಯಪ್ಪೊಡೆ ನಿನಗೆಣ್ಣಾಣಿಯೆಂದು ತನ್ನ ಮೇಗೆ ಸೂರುಳಿಸಿ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಸುವತೆಯೆಂಬೊಳ್ ಮೊಲೆಯೂದಿದ ದಾದಿಯುಂ ತಂದು ಪೇಟ್ಟಳ್ ಕೇಳ್ ಮಗನೆ ಇವರ್ ನಿನ್ನ ತಂದೆವಿರ್ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥರೆಂಬೊರ್ ನೀನ್ ತೊಟ್ಟಲೊಳಿರ್ದಂತೆ ನಿನಗೆ ಸೆಟ್ಟವಟ್ಟುಂಗಟ್ಟ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಪೇಟಿ ಕರ್ಮ ಕ್ಷಯಾರ್ಥಂ ತಪಂಬಟ್ಟು ಮೆಯ್ಯಂ ನಿಜಿಸಲ್ಲೇಡಿ ಪೊಟಲೊಳಗೆ ಚರಿಗೆವೊಕ್ಕು, ಬಾವರಿಪುಗುತ್ತುಂ ಬಂದು ನಿನ್ನ ಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕು, ಪೊಟಮಟ್ಟು ಪೊದರೆಂದು ಪೇಟ್ಟಿನ್ನಾರೋಗಿಸಲ್ಲೇಬ್ಬಂ ವಿಟು ಮಗನೆ ಎಂದೊಡೆ

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಅಡಿಗೆಯವನು ಬಂದು ಭೋಜನವನ್ನು ಬಡಿಸಿ, 'ಅನ್ನ ತಣ್ಣಗಾಗುತ್ತಿದೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ತಾಯಿಯೂ ಸುವ್ರತೆ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಐದುಮಂದಿ ದಾದಿಯರೂ ಅವನ ಪೆಂಡಿರಾದ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆ, ಶ್ರೀದತ್ತೆ, ಬಂಧುಮತಿ, ಭಾನುಮತಿ, ಮಿತಸೇನೆ, ಪ್ರಿಯಂಗು, ಸುಂದರಿ, ಪ್ರಿಯದೆ, ಶ್ಯಾಮಲತೆ, ವಿದ್ಯುಲ್ಲತೆ, ಆಚಲೆ, ವಿಮಳಮತಿ, ಶ್ರೀಕಾಂತೆ, ಶಶಿಪ್ರಭೆ, ಸೂರಸೇನೆ, ಅನಂತಮತಿ, ಸರಸ್ವತಿ, ವಿಜಯ, ವೈಜಯಂತೆ, ಅಪರಾಜಿತೆ, ಕನಕಮಾಲೆ, ಧಾನ್ಯ, ಧನಶ್ರೀ, ವಸುಂಧರೆ - ಎಂದು ಇವರೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು - "ಸಮಯ ಮೀರುತ್ತದೆ, ಊಟಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಏಳಿರಿ" ಎಂದ ಹೇಳಲು ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ಹೀಗೆಂದನು - "ಈ ಸಂಗತಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದ ಹೊರತು ಊಟಮಾಡೆನು. ಆದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆ ಸುವ್ರತೆ, ಹೇಳು. ಏನನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೀರಿ ? ಯಾರು ? ಇದ್ದುದನ್ನು ಇದ್ದಂತೆ ಹೇಳಿಯಾದರೆ ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಆಣೆಯಿದೆ ." ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ, ಮೊಲೆಕೊಟ್ಟ ದಾದಿಯಾದ ಸುವ್ರತೆಯೆಂಬವಳು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು - "ಮಗನೇ, ಕೇಳು. ಇವರು ನಿನ್ನ ತಂದೆಯವರು, ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನವರು. ನೀನು ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ಇದ್ದಹಾಗೆಯೇ ನಿನಗೆ ಸೆಟ್ಟಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಜಿಗುಪ್ಪೆ ಪಟ್ಟು ಕರ್ಮವನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರು. ಈ ದೇಹಧಾರಣೆಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವುದಕ್ಕಿಂದು ಈ ಪಟ್ಟಣದ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ತುಂಬಿ ಹೇಗೆ ಹೂವಿನಿಂದ ಹೂವಿಗೆ ಹೋಗುವುದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಭಿಕ್ಷಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಮನೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತ ಬಂದು, ನಿನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಹೊರಟುಹೋದರು" ಎಂದು ಹೇಳಿ, "ಇನ್ನು ಊಟಮಾಡಬೇಕು, ಮಗನೇ ಏಳು" - ಎಂದಳು. ಆಗ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯು -

ಸುಕೌಶಲ್ಯಮಿಯಿಂದನಂತಪ್ರೊದಾನುಮವರಂತಪ್ಪ ರೂಪಂ ಕೈಕೊಂಡಲ್ಲದುಣ್ಣೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆಯ್ದದೋಡೆ ಸ್ವಜನ ಪರಿಜನ ಬಂಧುವರ್ಗವಲ್ಲಂ ನೆರೆದಿಂತೆಂದರ್ ನೀನಿನ್ನೂ ಕೂಸಯ್ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನುಭವಿಸುವ ದಿವಸಂಗಳ್ ತಪಂಬದುವ ದಿವಸಮಲ್ಲಂ ಪ್ರಾಯಂಬೋದಿಂ ಬಚೆಕೆ ನಿನ್ನಮನೆಂತು ನಿನಗೆ ಮಗನಾದೊಡೆ ಮಗಂಗೆ ಸೆಟ್ಟವಟ್ಟಂಗಳ್ಳು ಸಮಸ್ತ ಭಾರಮಂ ನಿರೂಪಿಸಿ ತಪಂಬದುವುದೆಂದೆಲ್ಲರಂ ನುಡಿದೊಡಿತೆಂದನನ್ನೆಗಮೇಂ ಸಾವರೊ ಬಾಲ್ಯರೊ ಎಂತಜೆಯಲಕ್ಕುಂ ಮಾನಸವಾಚಿಂಬುದು ಪನಿ ಪುಲ್ಲ ಮುಗಿಲ ಸಂಜೆಯೋಳೀರಂತಪ್ಪ ದಪೆಂದಾರ್ ಬಾರಿಸಿದೊಡಂ ನಿಲ್ಲಿಸಲೆಂದು ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆಯೆಂಬೋಳ್ ಬಸಿಲ ಪೆಂಡತಿಯಾಕೆಯ ಬಸಿಲ ಕೂಸಿಂಗೆ ಸೆಟ್ಟವಟ್ಟಂಗಳ್ಳು ಮನೆಯಿಂದ ಪೊಜಮಟ್ಟು ರಿಸಿಯರಿದ್ವಡೆಯಂ ಬೆಸಗೊಳುತ್ತುಂ ಪೋಗಿ ಬಹಿರುದ್ವಾಸವನದೊಳ್ ಸ್ವುಟಕಶಿಲಾತಲದ ಮೇಗಿರ್ದ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಭಟ್ಟಾರಂ ಕಂದು ಸುಕೌಶಲ್ಯಮಿ ಬಾತಿಸ್ತರನಾಗಿ ದರ್ಶನವಿಶುದ್ಧಿಯೋಳ್ ಕೂಡಿದ ಶುಭಪರಿಣಾಮದಿಂದಂ ಬಂದಿಸಿದಾಗಳವಧಿಜ್ಞಾನ ಮುಮಾಗೆ ಅವರ ತನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಭವಾಂತರಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮಾಗತೆಂದು ಮನದೊಳಿಂತೆಂದು ಬಗೆದನಿಂದು ಮುನ್ನಿನ ಭವಾಂತರದೊಳ್ ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನೆಂಬ ಸೆಟ್ಟ ಕಾಲಂಗೆಯ್ ಮಲಯ

“ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೂ ಅವರಂತಹ ರೂಪವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಅಲ್ಲದೆ ಊಟಮಾಡೆನು” ಎಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಹೀಗಿರಲು, ಸ್ವಜನರು ಸೇವಕರು ಬಂಧುಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಹೀಗೆಂದರು “ನೀನಿನ್ನೂ ಮಗುವಾಗಿರುವೆ. ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ದಿವಸಗಳು, ತಪಸ್ಸನ್ನಾಚರಿಸುವ ದಿವಸಗಳಲ್ಲ. ಪ್ರಾಯೋದ ನಂತರ (ಮುದುಕನಾದ ಮೇಲೆ) ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಹೇಗೆ ನಿನಗೆ ಸೆಟ್ಟಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಎಲ್ಲಾ ಭಾರವನ್ನೂ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ತೆರಳಿದನೋ ಹಾಗೆಯೇ ನೀನೂ ನಿನಗೆ ಮಗನಾದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಸೆಟ್ಟ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಎಲ್ಲಾ ಭಾರವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಬಹುದು” - ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಸುಕೌಶಲ್ಯನು ಹೀಗೆಂದನು - “ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಏನು, ಸಾಯುತ್ತಾರೋ ? ಬದುಕುತ್ತಾರೋ ? ತಿಳಿಯಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ? ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನವೆಂಬುದು ಹುಲ್ಲುಮೇಲಿನ ಹನಿ, ಮೋಡ, ಸಂಜೆಗಿಂಪು- ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾದುದು. ಅದುದರಿಂದ ಯಾರು ತಡೆದರೂ ನಾನು ನಿಲ್ಲುವವನಲ್ಲ.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ, ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆ ಎಂಬ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದ ಪತ್ನಿಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿದ್ದ ಶಿಶುವಿಗೆ ಸೆಟ್ಟ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟನು. ಋಷಿಗಳಿರುವ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೋಗಿ, ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಕಾಂತಶಿಲಾಸ್ಥಳದ ಮೇಲೆ ಇದ್ದ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥತಪಸ್ವಿಗಳನ್ನು ಕಂಡನು. ಆಗ ಸುಕೌಶಲ್ಯಮಿ ತನ್ನ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ ಮಂಗಳಕರ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ವಂದಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಲ್ಲಿ ಅವಧಿಜ್ಞಾನವುಂಟಾಯಿತು. ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಮುನಿಯ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜನ್ಮಗಳ ವಿವರವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಭಾವಿಸಿದನು - “ಇವನು (ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಭಟ್ಟಾರರು) ಹಿಂದಿನ ಒಂದು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನೆಂಬ ಸೆಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಸತ್ತು ಮಲಯಸುಂದರನೆಂಬ ಅನೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅಮೇಲೆ

ಸುಂದರನೆಂಬಾನೆಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟದನಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಂ ಕುಬೇರಕಾಂತನೆಂಬೊನಾದನಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಂ
ವಿದ್ಯುನ್ಮಾಳಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಾದನಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಂ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೆಂಬೊನೀಗಲಾಗಿ ತಪಂಬಟ್ಟನಂತು
ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಭಟ್ಟಾರರ ಭವಂಗಳೆದು ಮತ್ತಾ ಮುನ್ನಿನ ಭವದೊಳ್ ಪ್ರಿಯಸೇನೆಯೆಂಬ ಮಾಲೆಗಾರ್ತಿಯೆಂ
ಕಾಲಂಗೆಯ್ದು ಪದಾವತಿಯೆಂಬ ಪಿಡಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟದನಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಂ ಪರಾಂಗನಾದನಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಂ
ಶ್ರೀಧರನಾದನಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಂ ಚಂಡವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಾದನಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಂ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಂ
ಜಯಾವತಿಗಂ ಮಗನನಾಂ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟದನಂತೆನ್ನ ಭವಾಂತರಮಾಜು ಮತ್ತಾಂ
ಪ್ರಿಯಸೇನೆಯಪ್ಪಂದನ್ನ ಕೆಳದಿ ಸುಕೀರ್ತಿಯೆಂಬಳ್ ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನ ಭಾರ್ಯೆ ಕಾಲಂಗೆಯ್ದು
ಮಲಯಾವತಿಯೆಂಬ ಪಿಡಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಳಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಂ ಸುಕೇಶಿನಿಯಾದಳಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಂ
ಮನೋಹರಿಯಾದಳಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಂ ವಿರಳವೇಗೆಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಿಯಾದಳಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಾ
ಶ್ರೀಕಾಂತಯಾದೊಳಕೆಯಂ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಂಗೆ ಕೊಟ್ಟುದಂತು ಶ್ರೀಕಾಂತೆಯ ಭವಾಂತರಮಾಜಂತು
ಮೂವರ ಭವಾಂತರಂಗಳನಪ್ಪಿದು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ವೈರಾಗ್ಯಮಾಗಿ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಭಟ್ಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ
ತಪಂಬಟ್ಟು ಸುಭವೆಯೆಂಬ ಉಪಿದ ಮೂವತ್ತಿವ್ವರ್ ಪೆಂಡಿದು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಭಟ್ಟಾರ ಗುರುಗಳಾಗೆ
ಗುರುಮತಿ ಕಂತಿಯರ್ ಕಂತಿಯರಾಗೆ ತಪಂಬಟ್ಟು ಪಲಕಾಲಮುಗ್ಯೋಗ್ರತಪಶ್ಚರಣಂಗೆಯ್ದು

ಕುಬೇರಕಾಂತನೆಂಬವನಾದನು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುನ್ಮಾಳಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಾದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ನಂತರ ಈಗ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೆಂಬವನಾಗಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿದನು. ಅಂತೂ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಮುನಿಗಳಿಗೆ ಇದುವರೆಗೆ ಆದ ಜನ್ಮಗಳು ಐದು. ಆಮೇಲೆ, ನಾನು ಹಿಂದಿನ ಒಂದು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಯಸೇನೆಯೆಂಬ ಮಾಲೆಗಾರ್ತಿಯಾಗಿದ್ದೆನು. ಅನಂತರ ಸತ್ತು ಪದಾವತಿ ಎಂಬ ಹೆಣ್ಣಾನೆಯಾಗಿ ಜನಿಸಿದೆನು. ಆಮೇಲೆ ವರಾಂಗನಾದೆನು. ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಧರನಾದೆನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಳಿಕ ಚಂಡವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಾದೆನು. ಆಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನಿಗೂ ಜಯಾವತಿಗೂ ಮಗನಾದ ನಾನು ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯಾಗಿ ಜನಿಸಿದೆನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಜನ್ಮಾಂತರಗಳು ಆರು ಆಮೇಲೆ, ನಾನು ಪ್ರಿಯಸೇನೆ ಎಂಬವಳಾಗಿದ್ದಾಗ ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯಾದ ಸುಕೀರ್ತಿ ಎಂಬವಳು ಪ್ರಿಯದರ್ಶನನ ಪತ್ನಿಯಾಗಿದ್ದು ಸತ್ತಮೇಲೆ, ಮಲಯಾವತಿ ಎಂಬ ಹೆಣ್ಣಾನೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಆಮೇಲೆ ಸುಕೇಶಿನಿಯಾದಳು. ಅನಂತರ ಮನೋಹರಿ ಎಂಬವಳಾದಳು. ಆಮೇಲೆ ವಿರಳವೇಗೆಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಿಯಾದಳು. ಆ ಬಳಿಕ ಶ್ರೀಕಾಂತೆಯಾದಳು. ಅವಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕಾಂತೆಯ ಜನ್ಮಾಂತರಗಳು ಆರು. ಅಂತೂ ಮೂವರ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜನ್ಮಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದು, ಸಂಸಾರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಗಿ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಮುನಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿದನು. ಸುಭವೆ ಎಂಬವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಮಂದಿ ಹೆಂಡಿರು, ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಮುನಿಗಳೇ ಗುರುಗಳಾಗಲು ಗುಣಮತಿ ಕಂತಿಯರು, ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕ ಭಿಕ್ಷುಣಿಯಾರಾಗಲೂ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಹಲವುಕಾಲ ಬಹಳ ಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಸತ್ತು ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ

ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಮುದಿತಿ ದೇವಲೋಕದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದರ್ ಮತ್ತಿತ್ತ ಜಯಾವತಿಯುಂ ತನ್ನಂ ಬಾರಿಸೆವಾರಿಸೆ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ತಪಂಬಟ್ಟನೆಂದು ಮುಳಿದು ಜಿನಧರ್ಮಮಂ ಪಟಿದು ಉನ್ನಾಗೋಪದೇಶದಿಂದಾರ್ತಧಾನ್ಯದೊಳ್ ಕೂಡಿ ಸತ್ತು ಮೊಗ್ಗಳಗಿರಿಯೆಂಬ ಪರ್ವತದೊಳ್ ಪೆಣ್ಣಲಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದರ್ ಮತ್ತಿತ್ತ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ದ್ವಾದಶಾಂಗಚತುರ್ದಶಪೂರ್ವಮಜ್ಜಾಗಮಮೆಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪು ಗುರುಗಳೊಡನೆ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಖೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ ತಪಂಬಟ್ಟು ಮೊಗ್ಗಳಗಿರಿಯೆಂಬ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ವಂದು ಮಲೆಗಾಲದೊಳಿರ್ಪರುಪೊಂದೆ ಗುಹೆಯೊಳ್ ಜೋಗುಗೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳುಮಿರ್ಪರುಮುಪ ವಾಸಂಗೆಯ್ದು ಜೋಗು ನೆಜೆದೊಡೆ ಚಾತುರ್ಮಾಸದ ಪಾರಣೆಯೆಂದು ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯಪ್ಪ ರಿಸಿಯರ್ ಗುಹೆಯಿಂದಂ ಮುನ್ನ ಪೊಪಮಟ್ಟು ದೆಸೆಗಳು ನೋಪ್ಪನನ್ನೆಗೆ ತಾಯಪ್ಪ ಪೆಣ್ಣಲಿ ಪಲವುದಿವಸಮಾಹಾರಮಂ ಪೆಪದೆ ಪಸಿದು ಮಲ್ಲರಿ ಮಜುಗುತ್ತಿದ್ದು ರಿಸಿಯರಂ ಕಂಡು ಮುಳಿದು ಮಸಗಿ ಮೇಲ್ವಾಯಲ್ ಪರಿತಪ್ಪುದಂ ಕಂಡು ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ಆಹಾರ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಯಾವಜ್ಜೀವಂ ನಿವೃತ್ತಿಯೆಂದು ಕಾಯೋತ್ಸರ್ಗಂಗೆಯ್ದು

ಗಾತೆ || ಏಮಾಮಿ ಸವ್ವಜೀವಾಣಂ ಸವ್ವೇ ಜೀವಾ ಏಮಂತು ಮೇ
ಮತ್ತೀ ಮೇ ಸವ್ವಭೂದೇಸು ವೇರಂ ಮಜ್ಜಣ ಕೇಣ ಚ ||
ಮಜ್ಜಸಮಾಧಂ ಕಾಣಂ ದಂಸಣ ಚರಣಂ ನ ಕಿಂಪಿ ಆವರಣಂ

ಜಯಾವತಿ ತಾನು ಎಷ್ಟೊಂದು ತಡೆದರೂ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೋದನೆಂದು ಕೋಪಗೊಂಡಳು. ಜೈನಧರ್ಮವನ್ನು ನಿಂದಿಸಿದಳು. ಕುಟಿಲವಾದ ಉಪದೇಶದಿಂದ ಆರ್ತಧಾನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಮೊಗ್ಗಳಗಿರಿ ಎಂಬ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಹುಲಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ಆಚಾರಾಂಗ, ಸೂತ್ರ ಕೃತಾಂಗ ಮುಂತಾದ ಹನ್ನೆರಡು ಅಂಗಗಳಿಗೂ ಉತ್ಪಾದಪೂರ್ವ ಮುಂತಾದ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ಪೂರ್ವಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡಿದ ಆಗಮಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕಲಿತು ಗುರುಗಳೊಂದಿಗೆ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಖೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಹಲವು ಕಾಲ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ, ಮೊಗ್ಗಳಗಿರಿಯೆಂಬ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಲೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಗುರುಶಿಷ್ಯರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಗಸ್ಥರಾದರು. ಇಬ್ಬರೂ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ಯೋಗನಿರತರಾದರು. ಚಾತುರ್ಮಾಸದ ಪಾರಣೆಗಾಗಿ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯಾಗಿರುವ ಋಷಿಯು ಗುಹೆಯಿಂದ ಮೊದಲು ಹೊರಟು ದಿಕ್ಕುಗಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಅವನ ತಾಯಿಯಾಗಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣು ಹುಲಿಯು ಹಲವು ದಿವಸಗಳಿಂದ ಆಹಾರವನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಹಸಿದು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತಾಪ ಪಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕಂಡಿತು. ಕೋಪದಿಂದ ಉದ್ರೇಕಗೊಂಡು, ಮೈಮೇಲೆ ಹಾರಲು ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ಕಂಡು, ಆಹಾರಕ್ಕೂ ಈ ಶರೀರಕ್ಕೂ ಜೀವವಿರುವ ಪರ್ಯಂತ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗಲೆಂದು ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು- [ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಗಳನ್ನೂ ನಾನು ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸಮಸ್ತ ಜೀವಗಳೂ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿ. ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನನಗೆ ಸ್ನೇಹವಿದೆ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ನನಗೆ ದ್ವೇಷವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಸ್ವಭಾವವು ಸಮ್ಯಕ್‌ಜ್ಞಾನ, ಸಮ್ಯಕ್‌ದರ್ಶನ, ಸಮ್ಯಕ್‌

ಜೋ ಸಂದೇಯಣ ಗಾಹಿ ಸೋಹಂ ಕಾದಾ ಹವೇ ಆದಾ
ಭಿಜ್ಜಲು ಭಿಜ್ಜಲು ಜಾಲು ಖಲು ಜೋಇಯ ಏಹು ಸರೀರಂ
ಆಪ್ತಾ ಭಾವಹಿಗೇಮಲ್ಲ ಉ ಜೇಂ ಪಾವಹಿ ಭವತೀರು ||

ಎಂದಿಂತು ಕ್ಷಮೆಯಂ ಭಾವಿಸಿ ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಗಳಂ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಮಿರೆ
ಪುಲಿಬಂದು ಪಾಯ್ತು ಬಸಿಜಂ ಪೋಯ್ತು ನೆತ್ತರಂ ಕುದಿದು ತೆಗಲೆಯಂ ಪೋಯ್ತು ತಿನ್ನಾಗಳ್
ಸಿದ್ಧಾರ್ಥರಿಸಿಯಂ ಗುಹೆಯಿಂ ಪೋಜಮಟ್ಟು ಬಂದು ಕಂಡು ಹಾ ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಿ
ಮಗನನೇಕೆ ಕೊಂದು ತಿಂದೆ ಮುನ್ನೆ ಕುಂಕುಮಪಂಕಿತಮಪ್ಪ ದಿಬ್ಬದೇಹದೊಳ್ ಬೆಮರ
ಬಂದುಗಳಂ ಕಂಡು ನೆತ್ತರೆಂದು ಬಗೆದು ಮೂರ್ಛೆಗೆ ಸಲ್ಪಾಕೆಯೇ ಈಗ್ಗೆ ಮಗನಂ ಪೋಯ್ತು
ತಿಂದಪ್ಪಯ್ ಆಹೋ ಕಷ್ಟಂ ಸಂಸಾರಮೆಂದು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಭಟ್ಟಾರರ್ ನುಡಿದ ವಚನಮಂ ಕೇಳ್ತು
ವಕ್ಷ್ಯಸ್ಥಳದ ಶ್ರೀಲಾಂಛನಮಂ ಕಂಡು ಜಾತಿಸ್ಮರೆಯಾಗಿ ಮೂರ್ಛೆಗೆ ಸಂದು ನೀಡಲೆಂದೆಚ್ಚುತ್ತು ಹಾ
ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಿಯೆನೆನ್ನ ಮಗನಂ ಪೋಳ್ತು ತಿಂದನೆಂದು ತನ್ನಂ ತಾಂ ನಿಂದಿಸಿ ತಲೆಯಂ
ಕಾಲ್ಗಳಂ ಪಾಪಾಣವ್ಯಕ್ತಂಗಳೊಳ್ ಶತಚೂರ್ಣಮಾಗಿ ಬಡಿದುಕೊಂಡು ಹಾ ಮಗನೆ
ಪೊಲ್ಲದಂಗೆಯ್ದನೆಂದು ಪ್ರಳಾಪಂಗೆಯ್ತು ಮಹಾಶೋಕಂಗೆಯ್ತುತ್ತಿರೆ ಭಟ್ಟಾರದರ್ಕೆ

ಚಾರಿತ್ರ - ಎಂಬವು. ನನಗೆ ಯಾವ ಕರ್ಮಲೇಪವೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾವನು
ಸಂವೇದನೆಯುಳ್ಳವನೋ ಅವನೇ ನಾನು. ಆತ್ಮನು ಜ್ಞಾತ್ವ (ತಿಳಿಯುವವನು) ಆಗುತ್ತಾನೆ.
ಈ ಶರೀರ ಕತ್ತರಿಸಲ್ಪಡಲಿ, ಭೇದಿಸಲ್ಪಡಲಿ, ಸೀಳಲ್ಪಡಲಿ, ನಾಶವಾಗಲಿ, ಎಲ್ಲೆ
ಯೋಗಿಯೇ, ಯಾವುದರಿಂದ ಸಂಸಾರದ ಆಚೆಯ ದಡವನ್ನು ಪಡೆಯುವೆಯೋ ಆ
ನಿರ್ಮಲವಾದ ಆತ್ಮನನ್ನು ದ್ಯಾನಿಸು]. ಹೀಗೆನ್ನುತ್ತ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು
ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಹುಲಿ ಬಂದು ಹಾರಿ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು
ಸೀಳಿತು. ರಕ್ತವನ್ನು ಕುಡಿಯತೊಡಗಿತು. ಎದೆಯನ್ನು ಸೀಳಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿರಲು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಮುನಿ
ಗುಹೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ನೋಡಿ “ಆಹಾ ಪಂಚಮಹಾಪಾಪ ಮಾಡಿದ ಜಂತುವೇ,
ಮಗನನ್ನು ಯಾಕೆ ಕೊಂದು ತಿಂದೆ ? ಹಿಂದೆ ನೀನು ಕುಂಕುಮದ ಕೆಸರಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ
ದಿವ್ಯವಾದ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಬೆವರಿನ ಹನಿಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ರಕ್ತವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಮೂರ್ಛೆ
ಹೋಗುವವಳಾಗಿದ್ದೆ ! ಅಂತಹ ನೀನು ಈಗ ಮಗನನ್ನು ಸೀಳಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವೆ ! ಆಹಾ,
ಸಂಸಾರವೇ ! ಕಷ್ಟ!” ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಋಷಿಗಳು ಹೇಳುವ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ, ಎದೆಯ
ಮೇಲಿರುವ ಶ್ರೀ ಲಾಂಛನವನ್ನು ಕಂಡು ಆ ಹೆಣ್ಣು ಹುಲಿಗೆ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ
ಸ್ಮರಣೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಅದು ಕೂಡಲೇ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಯಿತು. ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತಾದ
ಮೇಲೆ ಎಚ್ಚಿತ್ತು “ಆಹಾ, ನಾನು ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಿಯಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಮಗನನ್ನೇ
ನಾನು ಸೀಳಿ ತಿಂದುಬಿಟ್ಟೆನು” ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ನಿಂದಿಸಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನೂ
ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಕಲ್ಲುಗಳಿಗೂ ಮರಗಳಿಗೂ ಬಡಿದು ನೂರಾರು ಚೂರಾಗುವಂತೆ, ಮಾಡಿ,
“ಹಾ ಮಗನೇ, ಕೆಟ್ಟುದನ್ನು ಮಾಡಿದೆನು ಎಂದು ಅಳುತ್ತ, ಮಹಾದುಃಖವನ್ನು ತಳೆದಳು,
ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಮುನಿಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಧರ್ಮವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಸಂಸಾರದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು

ಧರ್ಮಶ್ರವಣಂಗೆಯ್ತು ಸಂಸಾರಸ್ಥಿತಿಯನಪಿಯೆ ಪೇಟ್ಟು ವ್ರತಗಳನೇಚಿಸಿದೊಡುವರಮಕ್ಕ ಸಂದಾಹಾರ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಯಾವಜ್ಜೀವಂ ನಿವೃತ್ತಿಗೆಯ್ತು ಶುಭಪರಿಣಾಮದೊಳ್ ಕೂಡಿ ಮುಡಿಪಿ ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿತ್ತು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥರಿಸಿಯರುಂ ಸಮಗ್ರರ್ಥನಜ್ಞಾನಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಕರ್ಮಕ್ಷಯಂಗೆಯ್ತು ಮೋಕ್ಷವನೆಯ್ದಿದರ್ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾದಿಯುಂ ತಿರಿಕೋಪಸರ್ಗಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯೊಳ್ ಸಯಸತ್ತಮದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿ ಮೂವತ್ತುಮೂರು ಸಾಗರೋಪ ಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯನಪ್ಪ ಪಮಿಂದ್ರನಾದೊನ್ ಎಂಬದೆಲ್ಲಮಂ ಯಶೋಧರಕೇವಲಿಗಳ್ ಜೇಬಿ ಚಂಪಾಪುರಾಧಿಪತಿಯಪ್ಪ ಗಂಧಭಾಜನನೆಂಬರಸಂ ಕೇಳಾದಮಾಣುಂ ಸಂತುಷ್ಟಚಿತ್ತನಾಗಿ ಭಟಾರಗಳಾಗಿ ಪೊಡೆಮಟ್ಟು ಸಂಸಾರಶರೀರಭೋಗನಿವೇಗಪರಾಯಣನಾಗಿ ಧಾತ್ರಿವಾಹನನೆಂಬ ತನ್ನ ಪಿರಿಯ ಮಗಂಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳಿ ನೂರ್ವರರಸು ಮಕ್ಕಳಿರಸು ಯಶೋಧರಕೇವಲಿಗಳ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟುಂ ಮತ್ತಷ್ಟರಯರ್ಕಳೊಳೋರನ್ನರಪ್ಪರಸಿಯರ್ ನೂರ್ವರುಂ ಯಶೋಧರಕೇವಲಿಗಳ್ ಗುರುಗಳಾಗಿ ಪದ್ವಾವತಿ ಕಂತಿಯರ್ ಕಂತಿಯರಾಗಿ ತಪಂಬಟ್ಟು ಸಮಾಧಿಮರಣಾದಿಂದ ಮುಡಿಪಿ ಸೌಧರ್ಮಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ದೇವಲೋಕದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದರಿತ್ತ ಗಂಧಭಾಜನಮುನಿಯುಂ ದ್ವಾದಶಾಂಗ ಚತುರ್ದಶ ಪೂರ್ವಮಪ್ಪಾಗಮೆಲ್ಲಮಂ

ತಿಳಿಯುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಲೆ ಮನೋನಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ಆಹಾರವನ್ನು ನಿವೃತ್ತಿಗೊಳಿಸಿ ಶುಭಕರವಾದ ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ, ಸತ್ತು ಸೌಧರ್ಮವೆಂಬ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಯುಷಿಗಳು ಸಮ್ಯಗ್ರ್ಥನ ಸಮ್ಯಗ್ಜ್ಞಾನ ಸಮ್ಯಕ್ಚಾರಿತ್ರ ಎಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಫಾತಿ - ಆಫಾತಿ ಎಂಬ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ತಿಯರ್ಕ್ಕುಗಳಿಂದ ಒದಗುವ ತಪೋವಿಘ್ನಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು 'ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿ' ಎಂಬ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೇಲಿನದಾದ ಮತ್ತು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಯಸತ್ತಮನೆಂಬ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಮೂವತ್ತುಮೂರು ಸಾಗರೋಪಮವಾದ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನುಳ್ಳ ಅಹಮಿಂದ್ರನಾದನು. ಈ ರೀತಿಯ ಸಂಗತಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಯಶೋಧರ ಕೇವಲಿಗಳು ಹೇಳಲು, ಚಂಪಾಪುರದ ರಾಜನಾದ ಗಂಧಭಾಜನನು ಕೇಳಿ ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನಾಗಿ ಯುಷಿಗಳಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದನೆ ಮಾಡಿದನು. ಸಂಸಾರ ಶರೀರದ ಸುಖದಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯತತ್ಪರನಾದನು. ಧಾತ್ರಿವಾಹನನೆಂಬ ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ನೂರುಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಯಶೋಧರನೆಂಬ ತಪಸ್ವಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡನು. ಆಮೇಲೆ, ದೇವಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸಮಾನರಾದ ನೂರು ಮಂದಿ ರಾಣಿಯರು ಯಶೋಧರಕೇವಲಿಗಳನ್ನೇ ಗುರುಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪದ್ವಾವತಿ ಕಂತಿಯರು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುವ ಸನ್ಯಾಸಿನಿಯರಾಗಿರಲು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಮಾಧಿಮರಣಾದಿಂದ ಸತ್ತು ಸೌಧರ್ಮ ಮುಂತಾಗಿ ಇರತಕ್ಕ ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಇತ್ತ ಗಂಧಭಾಜನ ಮುನಿ ಹನ್ನೆರಡು ಅಂಗಗಳು ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಗಳು ಇರತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತು ಹಲವು ಕಾಲ

ಕಲ್ಪ ಪಲಕಾಲಮುಗ್ಗೋಗ್ರ ತಪಶ್ಚರಣಂಗೆಯ್ಯು ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಖೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ನನ ದೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ ವಿಪಾರಿಸುತ್ತಂ ಪೋಗಿ ಪಾಂಡ್ಯವಿಪಯದೋಳ್ ಪಳಿಕುಂತಳೆಯೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಮೇಗಿರ್ದು ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹ ಪರಿತ್ಯಾಗಪೂರ್ವಕಂ ಕಾಯೋತ್ಸರ್ಗಂಗೆಯ್ಯು ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಂಗಳಂ ಜಾನಿಸಿ ಕರ್ಮಕ್ಷಯಂಗೆಯ್ಯು ಸುರಸುರೇಂದ್ರರ್ಕಳಂ ಪೂಜೆಯನೆಯ್ಯಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆವೋದರ್ ಮತ್ತಾರಾಧಕರಪ್ರವರ್ಗಳ್ ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿಯ ತಿರಿಕೋಪಸರ್ಗಮಂ ಮನದೆ ಬಗೆದು ಪಸಿವುಂ ನೀರಬ್ಬಿ ದಾಹ ವಾತಂ ಸೂಲಿಯೆಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ವೇದನೆಗಳಂ ಸೈರಿಸಿ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಮುಡಿಸಿಯುಳ್ಳುದಯ ನೀಶ್ರೇಯಸ ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯುಗೆ.

ಅತ್ಯಂತ ಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ, ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಖೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದೋಣಾಮುಖ ಎಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಹೋಗಿ ಪಾಂಡ್ಯದೇಶದಲ್ಲಿ ಪಳಿಕುಂತಳೆ ಎಂಬ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಇದ್ದು ಹೊರಗಿನ ಮತ್ತು ಒಳಗಿನ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ದ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿ ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೂ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲದವರಿಂದಲೂ ಪೂಜಿತರಾಗಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಮತ್ತೇನೆಂದರೆ, ಆರಾಧಕರಾಗಿರುವವರು ಸುಕೌಶಲಸ್ವಾಮಿ ಎಂತಹ ತಿರಿಕೋಪಸರ್ಗವನ್ನು ಸಹಿಸಿದನೆಂಬುದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿ ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಸುಡುವಿಕೆ, ವಾತ, ಶೂಲೆ(ಸಿಡಿಲ) - ಎಂದು ಇವೇ ಮೊದಲಾಗಿರುವ ನೋವುಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ - ಸಮ್ಯಗ್ಜ್ಞಾನ - ಸಮ್ಯಕ್ಚಾರಿತ್ರ ಎಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡು ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಸತ್ತು, ಅಭ್ಯುದಯಸುಖ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷ ಸುಖ - ಎಂಬಿವೆರಡನ್ನೂ ಪಡೆಯಲಿ.

೨ ಗಜಕುಮಾರನ ಕಥೆ

ಗಜಕುಮಾರನ ಕಥೆಯಂ ಪೇಟ್ಟಿಂ :

ಗಾಥೆ || ಭೂಮೀ ಎ ಸಮಂ ಖೀಲಾಭಾ ಇದ ದೇಹೋವಿ ಅಲ್ಲಚಮ್ಂ ವ
ಭಗವಂ ಪಿ ಗಜಕುಮಾರೋ ಪಡಿವಣ್ಣೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ಭೂಮೀ ಎ ಸಮಂ-ನೆಲದೊಳೋರಂತಾಗೆ ಮಲರ್ಚಕ್ಕಿಯುರದಿಂ ತಗುಳ್ಳು ನಾಭಿವರೆಗಂ ಬಸಿಂ ಪೋಲ್ವು ಅಲ್ಲಚಮ್ಂ - ಪಂದೊವಲಂ ತೆಗೆದು, ಖೀಲಾಭಾ ಇದ ದೇಹೋವಿ-ಕಾಯ್ ಕರ್ಬೊನ್ನ ನಿಡಿಯುಪುಂ ತೋರಮುಮಪ್ಪ ಕೀಲ್ಕಳಿಂದಂ ಮೆಯ್ಯೆಲ್ಲಮುಂ ನಿರಂತರಮುರ್ಚಿ ಪೋಗಿ ನೆಲನಂ ತಾಪಿನಂ ಕೀಲಿಪೆಯ ಪಟ್ಟ ಮೆಯ್ಯನೊಡೆಯನಾಗಿಯುಂ, ಭಗವಂ-ಬರಿದಪ್ಪ ಪರ್ಮೆಯನೊಡೆಯಂ, ಗಜಕುಮಾರೋಪಿ- ಗಜಕುಮಾರನುಂ, ಪಡಿವಣ್ಣೋ-ಪೊದಿದೊಂ, ಉತ್ತಮ ಅಟ್ಟಂ- ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಕಾರಾಧನೆಯಂ]

ಅದಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಸುರಟಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ದ್ವಾರಾವತಿಯೆಂಬುದು ಪೊಲಲದನಾಳ್ವೊಂ ವಿಷ್ಣು ಅರ್ಧಚಕ್ರಿಯಾತನ ತಂದೆ ವಸುದೇವ ಸ್ವಾಮಿಯೆಂಬೊನಾ ವಸುದೇವಸ್ವಾಮಿಯರಸಿ ಗಾಂಧರ್ವದತ್ತೆಯೆಂಬೊಳಾಯಿವರ್ಗ್ಗಂ ಗಜಕುಮಾರನೆಂಬೊಂ ಮಗನಪ್ಪೊನಂತವರ್ಗಿಪ್ಪವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತಿತ್ತ ಸೂರದತ್ತಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಪೌದನಪುರವೆಂಬುದು ಪೊಲಲದನಾಳ್ವೊ ನಪರಾಜಿತನೆಂಬೊನರಸನಾದಮಾನುಂ ಪ್ರಚಂಡ ಬಳಗರ್ವಿತನಾರುಮನುಜದೊಂ ವಿಷ್ಣುಗಂ

ಗಜಕುಮಾರನ ಕಥೆ ಹೇಳುವೆನು :

ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಮಗುಚಿ (ಅಂದರೆ, ಹೊಟ್ಟೆ ಮೇಲ್ಗಡೆಯಾಗುವಂತೆ) ಮಲಗಿಸಿ; ಎದೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಹೊಕ್ಕುಳಿನವರೆಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಸೀಳಿ, ಹಸಿಯ ಚರ್ಮವನ್ನು ಸುಲಿದು ತೆಗೆದು, ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಉದ್ದವಾದ ಮತ್ತು ದಪ್ಪವಾದ ಮೊಳೆಗಳಿಂದ ಶರೀರವೆಲ್ಲವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಡದೆ ಭೇದಿಸಿ ನೆಲವನ್ನು ತಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ (ಮೊಳೆ) ಹೊಡೆದ ದೇಹವುಳ್ಳವನಾಗಿ, ಹಿರಿದಾದ ಗೌರವವನ್ನುಳ್ಳ ಗಜಕುಮಾರನು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಸಮೃದ್ಧಶರಣ, ಸಮೃಕ್ ಜ್ಞಾನ ಸಮೃದ್ಧಾರಿತ್ರಗಳುಳ್ಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಪಡೆದನು. ಹೇಗೆಂದರೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸುರಟ ಎಂಬ ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ದ್ವಾರಾವತಿಯೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದ ಆರು ಖಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಖಂಡಗಳಿಗೆ ಒಡೆಯನಾಗಿ ಅರ್ಧಚಕ್ರಿಯೆನಿಸಿದ ವಿಷ್ಣು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ತಂದೆ ವಸುದೇವಸ್ವಾಮಿಯೆಂಬವನು. ಆ ವಸುದೇವಸ್ವಾಮಿಯ ಪತ್ನಿ ಗಾಂಧರ್ವದತ್ತೆ ಎಂಬವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಗಜಕುಮಾರನೆಂಬವನು ಮಗನಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತು ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿ ವಿಷಯದ ಬಯಕೆ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಸೂರದತ್ತ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪೌದನಪುರ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಅಪರಾಜಿತನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಅತಿ ಪ್ರಚಂಡಬಲವುಳ್ಳವನೆಂಬ ಗಮನದಿಂದ ಯಾರನ್ನೂ ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡದಿದ್ದನು. ವಿಷ್ಣುಗೆ ಕೂಡ ಅವನು ಆಚ್ಛಾಧಾರಕನಾಗದೆ

ಬೆಸಕೆಯನ್ನೊಂದು ದಿವಸಂ ವಿಷ್ಣು ಪೊಲಲೋಳ್ ಗೋಸಣೆಯಂ ತೊಲಲ್ದಿನಾವನೊರ್ವಂ ಪೌದನಪುರಾಧಿಪತಿಯಪ್ಪಪರಾಜಿತನಂ ಸಂಗ್ರಾಮದೋಳ್ ಕಾದಿ ಗೆಲ್ಲು ಪಿಡಿಕೊಂಡು ಬರ್ಕು ಮಾತಂಗೆಯಾತನ ಬೇಡುವುದೆಲ್ಲಮಂ ಕುಡುವೆನೆಂದು ತೊಲಲ್ದ ಗೋಸಣೆಯಂ ಗಜಕುಮಾರಂ ಪಿಡಿದೊಡಾ ಮಾತನರಸಂ ಕೇಳ್ವು ಗಜಕುಮಾರನಂ ಕರೆಯಿಸಿಯಾತನೊಡನೆ ಚಾತುರ್ದಂತಬಳಮಂ ಕೂಡಿಯುಟ್ಟದೊಡಾತನುಂ ಪೋಗಿಯಪರಾಜಿತನೊಡನೆ ಮಹಾಯುದ್ಧಂಗೆಯ್ತು ಗೆಲ್ಲು ಪೆಡಂಗೆಯ್ದಿಯಿ ಕಟ್ಟಿ ಗಜಕುರಗ ಮಸ್ತನಾಹನ ಸಹಿತಂ ತಂದು ವಿಷ್ಣುಗೊಪ್ಪಿಸಿದೊಡಾತನುಮೊಸೆದು ನೀಂ ಮೆಚ್ಚಿದುದಂ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳೆನೆ ಪೆಜತೇನುಮನೊಲ್ತೆನ್ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಸಾದದಿಂದೆನೆಗೆಲ್ಲಮುಂಟು ಒಂದಂ ಬೇಲ್ಪಿಂ ನಿಮ್ಮಂತೆಪುರಮುಚಿಯ ಪೊಲಲೋಳಗೆನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿದ ಪೆಂಡಿರನೆ ಕೊಂಡೆನ್ನಿಚ್ಚಿಯೋಳ್ ಮೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಬಾಲ್ವಿನೀ ದಾಯಮಂ ಬೇಡಿದ್ನಿನಿದನೆನೆಗೆ ದಯೆಗೆಯ್ತು ಸಲಿಸುವುದೆಂದೊಡರಸುಮಂತೆಗೆಯ್ತೆಂದು ಗಜಕುಮಾರಂಗೆ ಬೇಡಿದುದಂ ಕೊಟ್ಟುಂ ಗಜಕುಮಾರನುಂ ತನ್ನ ಬೇಡಿದ ವರಮಂ ಪೆತ್ತು ಪರದರ ಪಾರ್ವರೊಕ್ಕಲಿಗರ ಸಾಮಂತರ ಪೊಲಲೋಳಗುಳ್ಳ ಒಳ್ಳೆಂಡಿರಲ್ಲರಂ ಕಣ್ಣಂ ಮನಕೆಂ ಮೆಚ್ಚಿದವರೋ ತನ್ನಿಚ್ಚಿಯಿಂದಂ ಮೊಱೆದು ಮೊಟ್ಟಯಿಸಿಯಯ್ಯು ಬಾಲ್ವತ್ತಿರ ಮತ್ತಮಾ ಪೊಲಲೋಳ್ ಪಂಗುಳನೆಂಬ ಸುವರ್ಣಕಾಪನ ಪೆಂಡತಿ ವಸುಂಧರಿಯೆಂಬೊಳತಂತ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ

ಇದ್ದನು. ಒಂದ ದಿವಸ ವಿಷ್ಣು ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಡಂಗೂರ ಸಾರಿಸಿದನು - ಪೌದನಪುರದ ರಾಜನಾದ ಅಪರಾಜಿತನನ್ನು ಯಾವಾತನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡಿ ಗೆದ್ದು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬರುವನೋ ಅವನು ಕೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಡುವೆನು". ಈ ರೀತಿ ಸಾರುವ ಡಂಗೂರವನ್ನು ಗಜಕುಮಾರನು ಹಿಡಿದನು. ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ರಾಜನು ಕೇಳಿ ಗಜಕುಮಾರನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದನು. ಅವನೊಡನೆ ಚತುರಂಗಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಗಜಕುಮಾರನು ಹೋಗಿ, ಅಪರಾಜಿತನೊಡನೆ ಮಹಾಯುದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡಿ ಗೆದ್ದು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅವನ ಕೈಗಳು ಮುರಿಯುವ ಹಾಗೆ ಹಿಂಗಡೆಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಆನೆ ಕುದುರೆ ಒಡವೆ ವಾಹನಗಳ ಸಮೇತನಾಗಿ ತಂದು ವಿಷ್ಣುಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಆಗ ವಿಷ್ಣು ಪ್ರೀತಿಪಟ್ಟು "ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಾದುದನ್ನು ಬೇಡಿಕೋ" ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಗಜಕುಮಾರನು "ನನಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಬೇಡ. ನಿಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಎಲ್ಲವೂ ನನಗಿದೆ. ಒಂದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವೆನು ; ನಿಮ್ಮ ರಾಣೀವಾಸವೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನಾನು ನನಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾದ ಹೆಂಡಿರನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾದಂತೆ ಬಾಳುವೆನು. ಈ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಬಯಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ನನಗೆ ದಯಪಾಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ರಾಜನು "ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು" ಎಂದು ಗಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಆತನು ಬಯಸಿದುದನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು, ಗಜಕುಮಾರನು ತಾನು ಬಯಸಿದ ವರವನ್ನು ಪಡೆದು, ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ವರ್ತಕರು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ಒಕ್ಕಲಿಗರು, ಸಾಮಂತರಾಜರು - ಮುಂತಾದವರ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಂಡಿರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾದವರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಸಂಬಂಧ ಮಾಡಿಯೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಯೂ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಮತ್ತೇನೆಂದರೆ, ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಪಂಗುಳನೆಂಬ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ವಸುಂಧರಿಯೆಂಬವಳು ಅತಿಶಯವಾದ ರೂಪ, ಲಾವಣ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಕಾಂತಿ, ಹಾವ,

ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿ ಹಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಭ್ರಮಂಗಳನೊಡೆಯೊಳಂ ಕಂಡು ಗಜಕುಮಾರನಾಕೆಗಾಟಿಸಿ
ತನ್ನ ಮನೆಯೊಳಿಟ್ಟಾಕೆಗಾಸಕ್ಕನಾಗಿ ಬಾಬುತಿರ್ಕುಮಾ ವಿರಣಿಗನುಂ ಪೆಂಡತಿಯ ವಿಯೋಗದೊಳ್
ಸಂತಾಪದಿಂದಮಿರುಳುಂ ಪಗಲುಮನವರತಂ ಬೇಯುತ್ತಮಸಮರ್ಥನವ್ವದಜಿಂದಂ ಮನಮೋ
ಗಜಕುಮಾರಂಗೆ ಮುಳಿಯುತ್ತಿರ್ಕುಂ ಇಂತು ಪಲಕಾಲಂ ಸಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮರಿಪ್ಪನೇಮಿ
ಭಟ್ಟಾರ ಸಮವಸರಣಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ದ್ವಾರಾವತಿಗೆ ವಂದೊಡ ವಿಷ್ಣುವಿನೊಡನೆ ಗಜಕುಮಾರಂ
ತ್ರಿಭುವನಪರಮೇಶ್ವರನಲ್ಲಿಗೆ ವೋಗಿ ವಂದಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿದು ಭಟಾರ್ ಧರ್ಮಮಂ ಪೇಜ್ಜಿಲ್ಲಿ
ಯಗವಾಗ್ಗಾಮನಂಗೆಯೊಡಂ ಪೆಜರ ಸಜ್ಜಣಂಗಳೊಳ್ ಬರೊದಮೆಯುವ ದುರ್ಗತಿಗಳೊಳವ್ವ
ದುಃಖಂಗಳಂ ಪೇಲಿ ಕೇಳ್ವ ನಾನ್ಯಥಾ ಜನಭಿ ಪಿತಮೆಂದು ನಂಬಿ ಭೋಗಂಗಳಿ ಪೇಸಿ ವೈವಾಗ್ಗಮಾಗಿ
ಎಲ್ಲಮಂ ಕೂಜಿದರಿಪ್ಪನೇಮಿಭಟ್ಟಾರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟುಗೋಗ್ತವರ್ತರಣಂಗೆಯ್ವ ವನ್ನೆರದು
ವರ್ಷಂ ವೋದೊಡೆ ಗ್ರಾಮನಗರ ಪೀಡ ಬರ್ವದ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದ್ರೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ
ವಿಹರಿಸುತ್ತಂ ಮತ್ತಮಾ ದ್ವಾರಾವತಿಗೆ ವಂದು ರೇವತೋದ್ಯಾನವನದೊಳ್ ರಾತ್ರಿ ಪುತಿಮೆನಿಂದೊಣಂ
ಸ್ವಪನ ಪರಿವಸ ಬಂಧುಪರ್ಗಮುಂ ಶ್ರಾವಕರ್ಕ್ಕಳುಂ ಬಂದರ್ಚಿಸಿ ವೊಡೆವಂಬು ವೋಪರಂ
ಪಂಗುಳನೆಂಬ ಸುವರ್ಣಕಾರಕಂ ಕಂಡು ಬೆಸಗೊಂಡು ಭಟಾರರ ಬರವಂ ಕೇಳಿತ್ತಿದು

ಭಾವ, ವಿಲಾಸ, ವಿಭ್ರಮಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದಳು. ಗಜಕುಮಾರನು ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು
ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಆಸೆಪಟ್ಟು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆಸಕ್ತನಾಗಿ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದನು.
ಆ ಅಕ್ಕಸಾಲಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಅಗಲಿಕೆಯ ದುಃಖದಿಂದ ಇರುಳೂ ಹಗಲೂ
ಯಾವಾಗಲೂ ಬೇಯುತ್ತ, ತಾನು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲದವನಾದುದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನಂತೆಯೇ
ಗಜಕುಮಾರನ ಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಹಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು.
ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಧರ್ಮೋಪದೇಶ ಸಭೆ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ
ದ್ವಾರಾವತಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಗಜಕುಮಾರನು ವಿಷ್ಣುವಿನೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮೂರುಲೋಕಕ್ಕೂ
ಪರಮೇಶ್ವರನೆನಿಸಿದ ಅರ್ಹಂತರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿ ಭಟಾರರು
ಧರ್ಮದ ಕುರಿತು ಹೇಳುವಾಗ, ಕೂಡಬಾರದವರಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದರೂ ಅನ್ಯರ
ಕುಲಾಂಗನೆಯರೊಂದಿಗೆ ಬಾಳುವೆ ನಡೆಸಿದರೂ ಪಡೆಯುವ ದುರ್ಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕ
ದುಃಖಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ್ನು ಗಜಕುಮಾರನು ಕೇಳಿ 'ಜಿನೇಶ್ವರನು ಹೇಳಿದ್ದು
ಸುಳ್ಳಾಗದು' ಎಂದು ನಂಬಿ, ಭೋಗಗಳಿಗೆ ಹೇಸಿದನು. ಅವನಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಯಿತು.
ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿಸ್ವಾಮಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಅತ್ಯಂತ
ಉಗ್ರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿ, ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಾದನಂತರ ನಗರ, ಪೀಡ, ವಿರ್ವದ.
ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಅಮೇಲೆ ದ್ವಾರಾವತಿಗೆ
ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ರೇವತವೆಂಬ ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆ ಪ್ರತಿವೇಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ
ತಪಸ್ಸಿಗೆ ನಿಂತನು. ಸ್ವಪನರೂ ಪರಿಜನರೂ ಬಂಧುಗಳೂ ಸದ್ಗುಹಸ್ಥರೂ ಬಂದು ಅವನನ್ನು
ಪೂಜಿಸಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಪಂಗುಳನೆಂಬ ಅಕ್ಕಸಾಲಿ

ಪಗೆವನನಿಜೆಯಲ್ಲೆತ್ತನೆಂದು ರಾಗಿಸಿ ಪಲವು ನಿರ್ದಯವೂ ತೋರಮುಮಪ್ಪ ಕರ್ಮೋನ್ನ ಕೀಲುಳಂ ಕೊಂಡು ಬಂದು ಕ್ಷಮಾಂಗನಾಲಿಂಗಿತನನ್ನ ಮಹಾಮುನಿಯಂ ಮಲರ್ಚಿ ಪಟ್ಟರಿಸಿಯುರಗಲ್ಲ ನು ನಾಭಿವರೆಗಂ ವಿಹಾರಿಸಿ ಪಂದೊಪಲ್ ಪೊರತಾನೆಗೆಂ ಸಮಂತವಯವಪ್ರದೇಶಂಗಳೊಳ್ ಕೊಂಡು ಕರ್ಮೋನ್ನ ಕೀಲುಳಂ ನೆಲನಂ ತಾನಿನಮುರ್ಚಿ ಪೋಗಿಡೆದೊಡೆ ಕ್ಷಮೆಯಂ ಭಾವಿಸಿ ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಂಗಳು ಜಾನಿಸಿ ರತ್ನತ್ರಯಮಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಮುಡಿಸಿ ದೇವಲೋಕಮೆಂಬ ಪ್ರಾಪ್ತಕ್ಕೆ ಕಳಸದಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯೆಂಬ ಸ್ವರ್ಗದೊಳ್ ಮೂವತ್ತಮೂರು ಸಾಗರವಾದ ಮಾಯುಷ್ಯಸ್ಥಿತಿಯನೊಡೆಯನೇಕಹಸ್ತಪ್ರಮಾಣನು ಪುಂಡರೀಕವರ್ಣಂಗಳನೊಡೆಯೊನಹಮಿಂದ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತಂ ಜೇತುಮಾರಾಧಕರಪ್ರವರ್ಗಳ್ ಗಜಕುಮಾರನ ಮನುಷ್ಯೋಪಸರ್ಗದೊಳಾದ ದೇವನೆಯಂ ಮನದೊಳ್ ಭಾವಿಸುತ್ತಂ ಪಸಿವು ನೀರಬಿ, ದಾಹ ವಾತಂ ಸೂಲೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ದೇವನೆಗಳು ಸೈರಿಸಿ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ನಾಡಿಸಿ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಮುಡಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗಸುಖಂಗಳನೆಯುಗೆ

ಕಂಡು ಪ್ರಶ್ನಮಾಡಿ ಗಜಕುಮಾರಯುಷಿಗಳ ಬರುವಿಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. 'ಶತ್ರುವನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು (ಕೊಲ್ಲಲು) ಅವಕಾಶವನ್ನು ಪಡೆದನು' ಎಂದು ಅವನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಉದ್ಧ ಮತ್ತು ದಪ್ಪವುಳ್ಳ ಕಬ್ಬಿಣದ ಹಲವು ಮೊಳೆಗಳನ್ನು ತಂದು, ಕ್ಷಮಾಗುಣವೆಂಬ ಸ್ತ್ರೀಯಿಂದ ಆಲಿಂಗನಗೊಂಡ ಆ ಮಹರ್ಷಿಯನ್ನು ಮಗುಚಿ (ಎವೆ ಮೇಲಕ್ಕಾಗಿ) ಮಲಗಿಸಿ ಎದೆಯಿಂದ ಹೊಕ್ಕುಳವರೆಗೆ ಸೀಳಿದನು. ಹಸಿಯಾದ ಮರ್ವದ ಪದರಗಳು ತಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ, ಅವಯವಗಳ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮೊಳೆಗಳನ್ನು - ಅವು ನೆಲಕ್ಕೆ ತಗಲುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭೇದಿಸುವಂತೆ ಹೊಡೆದನು. ಆಗ ಗಜಕುಮಾರಮುನಿ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನೇ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ, ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಸತ್ತು ದೇವಲೋಕವೆಂಬ ಸೌಧಕ್ಕೆ ಕಲಶದಂತಿರುವ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯೆಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತಮೂರು ಸಾಗರದಷ್ಟು ಆಯುಷ್ಯಸ್ಥಿತಿಯುಳ್ಳ ಒಂದೇ ಮೊಳೆ ಅಳತೆಯುಳ್ಳ, ಬಿಳಿಯ ತಾವರೆಯ ಬಣ್ಣವುಳ್ಳ ಅಹಮಿಂದ್ರದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಮತ್ತು, ಬೇರೆ ಆರಾಧಕರು - ಗಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಮನುಷ್ಯ ಉಪಸರ್ಗದಿಂದ ಆದ ನೋವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸುತ್ತ, ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಸುಡುವಿಕೆ, ವಾತ, ಸಿಡಿತ - ಮುಂತಾಗಿರುವ ನೋವುಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ, ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಸತ್ತು, ಸ್ವರ್ಗ-ಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ !

೪ ಸನತ್ಕುಮಾರ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಕಥೆ

ಸನತ್ಕುಮಾರಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಕಥೆಯು ಹೇಳುತ್ತದೆ :

ಗಾಥೆ || ಕಚ್ಚು ಜರಖಾಸ ಸೋಸೋ ಭತ್ತಚ್ಚದಿ ಅಚ್ಚ ಕುಚ್ಚ ದುಕ್ಕಾಣಿ
ಅಧಿಯಾಸಿ ದಾಣಿ ಸಮ್ಮಂ ಸಣಂಕುಮಾರೇಣ ವಾಸಸದಂ ||

[ಕಚ್ಚು-ಕೆರಕುಂ, ಜರ-ನರೆಯುಂ, ಖಾಸ-ಕೆಮ್ಮುಂ, ಸೋಸೋ-ಬಾಯ್ ಬತ್ತುವುದುಂ, ಭತ್ತಚ್ಚದಿ-ಭದ್ರಿಯುಂ, ಅಚ್ಚಕುಚ್ಚ ದುಕ್ಕಾಣಿ-ಕಣ್ಣಬಿಸಿಟ ಬೇನೆಗಳುಮಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ. ಅಧಿಯಾಸಿದಾಣಿ-ಸೈರಿಸೆಪಟ್ಟವು. ಸಮ್ಮಂ-ಒಳ್ಳಿತ್ತಾಗಿ ಸಣಂಕುಮಾರೇಣ-ಸನತ್ಕುಮಾರ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ರಿಸಿಯಿಂದಂ, ವಾಸಸದಂ-ನೂಟುವರುಷಂ]

ಅದಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಕುರುಜಾಂಗಣಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಮೆಂಬುದು ಪೊಟಲದನಾಳ್ವೊಂ ವಿಶ್ವಸೇನಮಹಾರಾಜನೆಂಬರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಸಹದೇವಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿವ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಸನತ್ಕುಮಾರನೆಂಬೊಂ ಪುಟ್ಟಮೊಹತಂ ಸರ್ವಲಕ್ಷಣಸಂಪೂರ್ಣಂ ಸಕಲಕಳಾಪಾರಗಂ ಚಿತ್ತಿನಿಂ ದೇವಾಸುರಕರ್ಕಳಂ ಗೆಲ್ವ ರೂಪನೊಡೆಯನಾತಂಗೆ ಕೆಳೆಯಂ ಸಿಂಹವಿಕ್ರಮನೆಂಬ ಸಾಮಂತನ ಮಗಂ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನೆಂಬೊನಂತವರ್ಗ್ಗನ್ನೊನ್ನಪ್ರೀತಿಯಿಂದಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ವಿಶ್ವಚಕ್ರಪುರಾಧೀಶಂ ಭೂರಾಮನಾಮಧೇಯನಪ್ಪ ಶತ್ರುಂಧಮಂ ವಿಶ್ವಸೇನಮಹಾರಾಜಂಗೆ ಪಾಗುಡಮನಟ್ಟಿ ಪಟ್ಟವಾರಮರಗಮೆಂಬ ದುಷ್ಪಾಶ್ವಮಂ ಕುಮಾರನೇಟೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗೃಹಮೆಂಬುದಾನ್ವವನದ ಮಧ್ಯಸ್ಥಮಪ್ಪ ಸ್ಥಲದೊಳ್ ಸಲ್ವನಾ ದುಷ್ಪಾಶ್ವಮಂ ಕೊಸಿಗೊಳಿ ಗಾಳಿಯಿಂದಂ ಬೇಗಮಾಗಿ ವಾರಿತಪೂರಿತಂ ಪರಿದು ಕುಮಾರನಂ ಕೊಂದು ಮಹಾಟವಿಯಂ

ಸನತ್ಕುಮಾರ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು : (ಸನತ್ಕುಮಾರ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಋಷಿಯು ತುರಿ (ಚರ್ಮರೋಗ), ನರೆ, ಕೆಮ್ಮು ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಭೇದಿ, ಕಣ್ಣುನೋವು, ಹೊಟ್ಟೆನೋವು - ಎಂದು ಇವೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳವನ್ನು ನೂರುಪರ್ವ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸೈರಿಸಿಕೊಂಡನು). ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕುರುಜಾಂಗಣ ಎಂಬ ಒಂದು ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹಸ್ತಿನಾಪುರ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ವಿಶ್ವಸೇನಮಹಾರಾಜ ಎಂಬ ಅರಸನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ಸಹದೇವಿಯೆಂಬವಳು. ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಸನತ್ಕುಮಾರನೆಂಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನು ಎಲ್ಲ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದವನು, ಎಲ್ಲ ಕಲೆಗಳನ್ನೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿದವನು. ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲದವರನ್ನೂ ಸೊಬಗಿನಿಂದ ಗೆಲ್ಲುವ ರೂಪುಳ್ಳವನು. ಅವನಿಗೆ ಸಿಂಹವಿಕ್ರಮನೆಂಬ ಸಾಮಂತನ ಮಗನಾದ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನೆಂಬವನು ಸ್ನೇಹಿತನಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತು ಅವರಿಬ್ಬರು ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಿದ್ದು ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಏಕಚಕ್ರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದ ಒಡೆಯನೂ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ದಮನ ಮಾಡತಕ್ಕವನೂ ಆದ ಭೂರಾಮನೆಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳ ರಾಜನು ವಿಶ್ವಸೇನ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಪಟ್ಟವಾರಮರಗ ಎಂಬ ಕೆಟ್ಟ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಆ

ಪೊಕ್ಕೊಡುತ್ತ ವಿಶ್ವಸೇನಮಹಾರಾಜನ ಮಹಾ ಸಾಮಂತರ್ಕ್ಕಳುಂ ಪರಿವಾರಮುಮೆಲ್ಲಂ ಕುದುರೆವಡಿವಜ್ಜಿಯಂ ನೋಡಿ ನಾಡೆಗೆಂಬುವೊಗೆ ಮೂಲನೆಯ ದಿವಸದಂದಂ ಅಡಿವಜ್ಜೆ ಕೆಟ್ಟೊಡೆ ಪೋದ ದೆಸೆಯನಪೆಯದೆ ಹಾ ಪುತ್ರ ಎಂದು ಮಹಾ ದುಃಖಾಶಾಂತನಾಗಿ ಪ್ರಲಾಪಂಗೆಯ್ಯ ನೃಪತಿಯಂ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನಂ ಸಂತಯಿಸಿ ಇಂತೆಂದು ನುಡಿದಂ ಕುಮಾರನಂ ಪಾತಾಳಮಂ ಪೊಕ್ಕನಪ್ಪೊಡಮಜಿಸಿಕೊಂಡು ಬರ್ಪೆಂ ನಿಮ್ಮಡಿ ನೀಮುಟ್ಟೆಂಬದದೆ ಮಗುಲೆಮೆಂದರಸನಂ ಮಗುಟ್ಟಿ ಪರಿವಾರಂಚೆರಸು ಮಹಾಟವಿಯಂ ಪೊಕ್ಕು ತೊಲಲ್ತು ನೋಟಿನಂ ಪರಿಜನಂಗಳ್ ಕುಮಾರನನಜಿಸಿ ಕಾಣದೆ ಬೇಸತ್ತು ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನಂ ಬಸುಟು ಪೊಟಲೆಪೋದರ್ ಇತ್ತ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನೊರ್ವನೆ ನಾನಾವಿಧ ಗಿರಿಗಹನ ವಿಷಯ ವಿಷಯ ಪ್ರದೇಶಂಗಳುಮಂ ವ್ಯಾಧನಿವಾಸಂಗಳುಮಂ ಯಥಾ ಕ್ರಮದಿಂದಂ ಕಳೆದು ಪೋಗಿ ಪ್ಲಿಯಂಗುಪಂಡಮೆಂಬ ವನಮನೆಯ್ತು ತದ್ವನಮಧ್ಯಸ್ಥ ಗೃಹದೊಳಿರುತ್ತಿದ್ದು ಮಿತ್ರನ ವಿಯೋಗದೊಳಪ್ಪ ದುಃಖದಿಂದಂ ಕಾರುಣ್ಯಮಾಗಿ ಪ್ರಳಾಪಂಗೆಯ್ಯುತ್ತ ದೇವತೆಯ ಮುಂದೆ ನಿದ್ರೆಗೆಯ್ದೊ ಮನೋಹರಿಯೆಂಬ ಚಾವದಾಗಳ್ ಕರಿಣೀಶತಂಗಳಿಂ ಪರಿವೇಷಿತನಾಗಿ ತಿಳಿನೀರ ಕೊಳದೊಳಗೆ ಕೀಡಿಸುವ ಸೊರ್ಕಾನೆಯುಮಂ ಫಲಭರಿತಮಾದ ಮಾವಿನ ಮರನುಮಂ ಕನಸಿನೊಳ್

ಕುದುರೆಯನ್ನು ಸನತ್ಕುಮಾರನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಗೃಹವೆಂಬ ಉದ್ಯಾನದ ಮಧ್ಯಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಎರಿದಾಗ ಅದು ವಾರಿತ-ಪೂರಿತ ಎಂಬ ಅಶ್ವಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಓಡಿತು. ಸನತ್ಕುಮಾರನನ್ನು ಎರಿಸಿಕೊಂಡು ದೊಡ್ಡ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಿತು. ಇತ್ತ ವಿಶ್ವಸೇನಮಹಾರಾಜನ ದೊಡ್ಡಸಾಮಂತರೂ ಪರಿವಾರವೂ ಎಲ್ಲರೂ ಕುದುರೆಯ ಕಾಲಿನ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಹಳ ದೂರದವರೆಗೆ ಹೋದರು. ಮೂರನೆಯ ದಿವಸದಂದು ಕುದುರೆಯ ಅಡಿ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಗುರುತೂ ಸಿಕ್ಕದಾಯಿತು. ಆಗ ವಿಶ್ವಸೇನರಾಜನು ತನ್ನ ಮಗನು ಹೋದ ದಿಕ್ಕನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ “ಹಾ ಮಗನೇ!” ಎಂದು ಬಹಳ ವ್ಯಸನದಿಂದ ಗೋಳಾಡಿದನು. ಅವನನ್ನು ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ, ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು. “ಎಲೈ ಪ್ರಭುವೇ, ಸನತ್ಕುಮಾರನು ಪಾತಾಳವನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿದ್ದರೆ ಕೂಡಾ ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವೆನು. ನೀವು ವ್ಯಸನವನ್ನು ತಾಳದಿರಿ. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆರಳಿರಿ” - ಎಂದು ರಾಜನನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನು ಪರಿವಾರವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ದೊಡ್ಡ ಕಾಡನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಸುತ್ತಾಡಿ ನೋಡುತ್ತಿರಲು ಪರಿಜರು ಕುಮಾರನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕಾಣದೆ ಬೇಸರಗೊಂಡು ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಇತ್ತ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನೊಬ್ಬನೆ ಹಲವಾರು ಬೆಟ್ಟ, ಕಾಡುಗಳನ್ನೂ ಕಠಿನಕರವಾದ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನೂ ಬೇಡರ ವಾಸಸ್ಥಾನಗಳನ್ನೂ ಯಥಾರೀತಿಯಿಂದ ದಾಟಿ ಹೋಗಿ ‘ಪ್ರಿಯಂಗು ಪಂಡ’ ಎಂಬ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದನು. ಆ ಕಾಡಿನ ನಡುವೆ ಇದ್ದ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿದ್ದು, ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನ ಅಗಲಿಕೆಯಿಂದಂಟಾದ ವ್ಯಸನದಿಂದ ದೇವತೆಯ ಮುಂದೆ ಪ್ರಣಾಮಿಸುತ್ತ, ಅತ್ತು ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದನು. ಸೊಗಸಾದ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವದ ವೇಳೆಗೆ ಒಂದು ಕನಸನ್ನು ಕಂಡನು. ಅದರಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಹೆಣ್ಣಾನೆಗಳಿಂದ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡು ತಿಳಿಯಾದ ನೀರಿನ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ಆಡುವ ಮದ್ದಾನೆಯನ್ನೂ ಹುಳ್ಳಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ ಮಾವಿನ ಮರವನ್ನೂ ಕಂಡು ಇಷ್ಟಾರ್ಥ ಕೈಗೂಡಿತೆಂದು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಪುನಃ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವನನ್ನು

ಕಂಡು ಮನೋರಥಸಿದ್ಧಿಯಾಯ್ತೆಂದು ಒಸೆದು ಮಗುಬ್ಬು ನಿದ್ರಾವರಗತನಾದೊಸಂ ಕಂಡು ಕರುಣಿಸಿ ಭೂತಾಂಬರನೆಂಬ ವ್ಯಂತರದೇವನತ್ತಿಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ವಿಜಯಾರ್ಥಪರ್ವತಕ್ಕಾಸನ್ನಮಪ್ಪ ಭೂತರಮಣಮೆಂಬ ವನದ ನಡುವಿನೋರ್ಧ್ವ ಕ್ಷುಲ್ಲಕಮಾನಸಮೆಂಬ ಸರೋವರದ ತಡಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಪೋದನ ಆಗಲಾತನುಂ ನೆಸಮೂಳದುವಾಗಳ್ ತೂಂಕಡುಗೆಟ್ಟು ದೆಸೆಗಳಂ ನೋಬ್ಬಂ ಸಮುದ್ರಮೊಳೋರಂತಪ್ಪ ಕೋಕನದ ಕುಮುದ ಕುವಲಯ ಕಲ್ಪಾರೋದೀವರಾದಿಗಳಿಂದಂ ಹಂಸ ಚಕ್ರವಾಕ ಬಲಾಕ ವಿದವ್ರಗಣಂಗಳ್ ನೀರೋಳಗಾದುತ್ತುಂ ಮುಬುಗುತ್ತುಂ ನಾನಾಪ್ರಕಾರದಿಂದಂ ಮಾಜುಲಿವ ದಗಗಳಿಂದಮತಿ ರಮಣೀಯಮಪ್ಪ ಕೊಳನಂ ಕಂಡಾದಮಾನುಂ ವಿಸ್ಮಯಚಿತ್ತನಾಗಿ ಆ ಭೂತರಮಣವೆಂಬ ವನದೊಳಲೋಕ ಪುನ್ನಾಗ ವಕುಲ ಚಂಪಕ ಸಹಕಾರ ಲವಂಗ ಕ್ರಮುಕ ನಾಳಕೇರ ನಾಗವಲ್ಸಿ ಪಿನ್ನದ್ಧ ದುಮಪಂಡ ಮಂಡಿತಮನಿಂದ್ರವನದೋಳೋರಂತಪ್ಪದಂ ನೋಡುತ್ತುಂ ತೊಬಲೊಂದಂ ವನಗನುಕೂಲಮಪ್ಪ ರಕನನಿಮಿತ್ತಂಗಳುಮಂ ಕಂಡಿದಮೋಘಮೆನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯಂ ಕಾಣ್ತೆನೆಂದು ಸಂತುಪ್ತಚಿತ್ತನಾಗಿಯಾ ಬನದ ನಡುವೆ ತೊಬಲೊಂದಂ ಮೃದು ಮಧುರ ಗಂಭೀರ ಧ್ವನಿಯೊಳ್ ಕೂಡಿದ ಮೃದಂಗ ವಂತ ತಾಳಾದಿಗಳ ಧ್ವನಿಗಳುಮಂ ಮಂದ್ರ ತಾರ ಲಯಾನ್ವಿತಮಾಗೆ ಕಿವಿಗಂ ಮನಗಂ ಸೊಗಯಿಸುವಂತಪ್ಪ ಪಾಟಮುಮಂ ಕೇಳ್ವು ಪರಿಚಂದನ ಕಾಳಾಗರು ಮಲಯಜ ತುರುಪಾದಿಗಳ ಕಂಪು ಬಂದು ತಿಡಿದೊಡಿದು ದೇವನಿವಾಸಮಕ್ಕುಮೆಂದು ಬಗೆದು ಭಯಾಘ್ವದಿಂದಂ

ಭೂತಾಂಬರನೆಂಬ ಪಿಶಾಚವೇವನು ಕಂಡು ದಯೆಗೊಂಡು, ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಒಯ್ದು ಪಿಜಯಾರ್ಥಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ 'ಭೂತರಮಣ' ಎಂಬ ಕಾಡಿನ ನಡುವಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಮಾನಸವೆಂಬ ಸರೋವರದ ತೀರದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳಿದನು. ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನಿಗೆ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ನಿದ್ದೆ ಬಿಟ್ಟಿತು. ದಿಕ್ಕುಗಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಸಮುದ್ರದ ಹಾಗೆಯೇ ಇರತಕ್ಕ ಒಂದು ಕೊಳವನ್ನು ಕಂಡನು. ಅದು ತಾವರೆ, ಕುಮುದ, ಕುವಲಯ, ಕನ್ನದಿಲೆ, ನೀಲೋತ್ಪಲ ಮುಂತಾದ ಹೂವುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿಯೂ ಹಂಸ, ಚಕ್ರವಾಕ, ಕೊಕ್ಕರೆ ಮುಂತಾದ ವಿಶೇಷ ರೀತಿಯ ಹಕ್ಕಿ ಬಳಗಗಳು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತ ಮುಳುಗುತ್ತ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಧ್ವನಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿಯೂ ಬಹಳ ಮನೋಹರವಾಗಿದ್ದಿತು. ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನು ಆ ಕೊಳವನ್ನು ಕಂಡು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು. ಆ ಭೂತರಮಣವೆಂಬ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಶೋಕ, ಪುನ್ನಾಗ, ಬಕುಳ (ರಂಜಿ), ಸಂಪಗೆ, ಮಾವು, ಲವಂಗ, ಅಡಕೆ ಮರ, ತೆಂಗಿನ ಮರ, ವೀಳ್ಯದೆಲೆ ಮುಳುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮರಗಳ ಸಮೂಹದಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾಗಿದ್ದು ದೇವೇಂದ್ರನ ನಂದನವನವಂದಿದ್ದ ಆ ಕಾಡನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ರಕುನಗಳನ್ನು ಕಂಡು, 'ಇಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ನನ್ನ ಪ್ರಭುವನ್ನು ಕಾಣುವೆನು' ಎಂದುಕೊಂಡು ಮಹೇಂದ್ರ ಸಿಂಹನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಆ ಕಾಡಿನ ನಡುವೆ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವನು ಮೃದುವೂ ಮಧುರವೂ ಉದಾತ್ತವೂ ಆದ ನಾದದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮೃದಂಗ, ಕೊಳಲು, ತಾಳಾದಿಗಳ ಧ್ವನಿಗಳನ್ನೂ ಮಂದ್ರ - ತಾರ ಸ್ವರಗಳಿಂದ ಲಯಬದ್ಧವಾಗಿ ಕಿವಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಸುಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಶ್ರೀಗಂಧ, ಕಪ್ಪು ಅಗರು, ಗಂಧ, ಲೋಬಾನ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಸುವಾಸನೆ

ಬ್ಯಾಕುಳಿತವನದೊಡನೆ ಇನ್ನಿದನವೋಷಂ ನೋಬ್ಬಿನೆಂದಾ ದೆಸೆಗಾಗಿ ಸಲೋನ್ ಕನತ್ಸನಕವಿನಿರ್ಮಿತಮಂ ನಾನಾ ಮನೆಗಣ ಪಿನದ್ವಮಂ ಚಳತೆಕೇತುವತಾಕಾದ್ವಮಂ ವಿದ್ಯಾಧರಯುಮತೀಜನ ಶ್ರೀದನಾರ್ಥಮಪ್ಪ ಪ್ರಾಸಾದಮಂ ಕಂಡು ವಿಸ್ಮಯಚಿತ್ತನಾಯಿದಳ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಸಾರೋಂದು ಮರನಂ ಮುಳಿಗೊಂದು ನೋಬ್ಬೊ ತತ್ಪುರಸ್ಕಿತಮಪ್ಪ ಮನೆಮಂಟಪದೊಳ ದಿವ್ಯಸ್ಥಿಜನಂಗಳ ಎಲಾಸದಿಂ ಚಾಮರಮಿಕ್ಕೆ ದಿವ್ಯಶಯ್ಯಾತ್ಮಕದ ಮೇಗಿರ್ದು ನಾಟಕಮಂ ನೋಬ್ಬ ಕುಮಾರನಂ ಕಂಡು ಹರ್ಷಚಿತ್ತದಿಂದಂ ಕುಸುಮಿತ ಕದಂಬವೃಕ್ಷಂಬೊಲ್ ಕಂಟಕಿತ ರೋಮಾಂಚತಗಾತ್ರನಾಗಿ ಪರಿದುವಪ್ಪೊನಂ ಕಂಡಿದಿರೆಯ್ತು ಯಾತನಂ ಕುಮಾರನ ಚರಣಾರವಿಂದಂಗಳ್ಳಾಗಿ ಬರ್ಬ ಮೂರ್ಛಾಗತನಾದೊಡಾಗಳ್ ಶೀತಳಕ್ರಿಯೆಗಳಿಂದೆಲ್ಲತ್ತಜುದಿಂಗಳಂ ಕಂಡು ಸ್ವಾಮಿ ನಿನ್ನಂ ನಂಬಿರ್ ನಾನೆಂದು ಮಹಾ ದುಃಖದಿಂದೆಲ್ಲನಂ ಸಂತಯಿಸಿ ವಿಪ್ರಳಶ್ರೀಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರವಿಳಾಸಿನಿಯಂ ಕರೆದಿಂತೆಂದು ಪೇಜ್ಜನೆನ್ನ ಸಮೋದರನೆಂತುಂ ಶ್ರಮಮಂ ನೀಗಿ ಸುಖದಿಂ ತಣೆದೊನಕ್ಕುಮಂತಾಗೆ ಸ್ನಾನಪಾನ ಭೋಜನಾದಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳಂ ಬೇಗಂ ಮಾಡೆಂದು ಪೇಬ್ಬೊಡಾಕೆಯುಮಂತೆಗೆಯ್ವನೆಂದಾತನಂ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಿಂದಂ ವಿದ್ಯಾಧರ ಎಲಾಸಿನಿ ಮದ್ದನಬುಗಿಸಿ ದಿವ್ಯಾಹಾರಮನೂದಿ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣ ಗಂಧಮಾಲಾದಿ ತಾಂಬೂಲಾದಿಗಳಂ

ಬಂದು ಅವನನ್ನು ನೋಕಿತು. ಆಗ ಇದು ದೇವಾಲಯವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿದನು. ಭಯದಿಂದಲೂ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದಲೂ ಕದಡಿದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನಾಗಿ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ನಾನಿದನ್ನು ನೋಡುವೆನು - ಎಂದು ಅದೇ ಕಡೆಗಾಗಿ ತೆರಳಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಹೊಳೆವ ಚಿನ್ನದಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಹಲವಾರು ರತ್ನಗಳನ್ನು ಕೆತ್ತಿಸಿದ್ದೂ ಚಲಿಸುವ ಧ್ವಜ ಬಾವುಟಗಳುಳ್ಳದೂ ವಿದ್ಯಾಧರತರಂಗಿನಿಯರಿಗೆ ಆಡಲು ಉಪಯುಕ್ತವೂ ಆದ ಮಹಾಭವನವನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು. ಅದರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಮರದ ಮರೆಯಲ್ಪಿದ್ದು ನೋಡಿದನು. ಆ ಭವನವ ಎದುರುಗಡೆ ಇದ್ದ ರತ್ನಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ದೇವತಾಸ್ತ್ರೀಯರು ಸೊಗಸಾಗಿ ಚಾಮರವನ್ನು ಬೀಸುತ್ತಿರಲು ದಿವ್ಯವಾದ ಹಾ. ಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ನಾಟಕವನ್ನು ನೋಡುವ ಸಸತ್ಯಮಾರನನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತುಷ್ಟ ಮನಸ್ಸಾದನು. ದೂಬಿಟ್ಟ ಕಡವೆ ಮರದಂತೆ ಮೋಮಾಂಚಗೊಂಡ ದೇಹವುಳ್ಳವನಾಗಿ ನಡೆದು ಮುಸುವರನ್ನು ಕುಮಾರನು ಕಂಡು ಒದ್ದರಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಕುಮಾರನ ಪಾಪಕಮಲಗಳಿಗೆ ಮದಿಸಿ ಬಿದ್ದು ಮೂರ್ಛೆ ಹೋದನು. ಆಗ ಶೀತಳಕ್ರಿಯೆಗಳಿಂದ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು “ಪ್ರಭುವೇ, ನಿನ್ನನ್ನು ಆರು ತಿಂಗಳಿನಂತರ ಇದೀಗ ಕಂಡೆನು. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಮಹಾವ್ಯಸನದಿಂದ ಅತ್ತನು. ಸಸತ್ಯಮಾರನು ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ವಿಪ್ರಳಶ್ರೀ ಎಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಕರೆದು ಹೀಗೆಂದನು - “ನನ್ನ ಸಮೋದರನಾದ ಇವನು ಹೇಗಾದರೂ ಆಯಾಸವನ್ನು ಕಳೆದು ಸುಖದಿಂದ ತೃಪ್ತಿಗೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಅವನಿಗೆ ಸ್ನಾನ-ಪಾನ-ಭೋಜನ ಮುಂತಾದುವನ್ನು ಬೇಗನೆ ನೆರವೇರಿಸು.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು, “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ಆ ವಿದ್ಯಾಧರ ಸ್ತ್ರೀಯು ಮಹೇಂದ್ರ ಸಿಂಹನಿಗೆ ಮಹಾವೈಭವದಿಂದ ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ದಿವ್ಯವಾದ ಅಹಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಉಡಿಗೆ, ತೊಡಿಗೆ, ಗಂಧ, ಹೂಮಾಲೆ, ಎಲೆಯಡಕೆ -

ತಣಿಪಿದಾಗಳಾತನುಂ ಮುನ್ನಿನ ದುಃಖಮೆಲ್ಲಮಂ ಮುಳಿದಂ ಮುನ್ನಂ ಕ್ಲೇಶಭಾಗಿಯಪ್ಪ ಪುರುಷಂ ಸ್ವರ್ಗಮನೆಯ್ಬಿ ಮಾಪಪ್ಪವೊಲೆ ಆಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಮಾರನೋರಾಸನದೊಳಿದುರ್ ಸರ್ವಾಭರಣಭೂಷಿತನಾಗಿ ನೇತ್ರಮನೋಹರಿಯೆಂಬ ದಿವ್ಯಸಭೆಯಂ ನೋಡಿ ಎಸ್ಮಯಚಿತ್ತನಾಗಿ ಇಂತೆಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವ್ರತ ಶೀಲೋಪವಾಸ ತಪಶ್ಚರಣ ಸಂನೃಸನಾದಿ ಶುಭಾನುಷ್ಠಾನಕ್ರಿಯೆಗಳಿಂ ಸತ್ಪುರುಷಂ ಮುಜುಭವದೊಳ್ ದೇವಾಂಗನೆಯರ್ಕ್ಕಳೆಜೆಯನಕ್ಕುಂ ನೀಮೀ ಭವದಿಂದಿಂತಪ್ಪ ವಿಭವಮನೆಯ್ದಿರಿದನೆಗೆ ಮಹಾವಿಸ್ಮಯಮೆನೆ ಕುಮಾರನಂತೆಂದನಿವರ್ಗ್ಗಳ್ ದೇವಕನ್ನೆಯರಲ್ಲಾರ್ ವಿದ್ಯಾಧರಿಯರ್ಕ್ಕಳೆನೆ ಇವರ್ಗ್ಗಳಂ ನೀಮೆಂತು ಪೆತ್ತಿರೆಲ್ಲಿ ಮೇಣಾವ ಸ್ವರೂಪದಿಂ ಬಂದಿರಿದನೆಗೆ ತಿಳಿಯ ಪೇಟೆಮೆನೆ ಕುಮಾರನಿರುಳೆಲ್ಲಮುತಿರಂಜನೆಯೆಂಬ ನಾಟಕಮಂ ನೋಡಿ ನಿದ್ರಾಸುಖಮಂ ಪೆಜದೊನಾ ಕಮಳಮತಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರ ವಿಳಾಸಿನಿಯಂ ವಿವರಗೈಯಂ ಕರೆದನ್ನ ಸಂಬಂಧಿಯಪ್ಪ ಕಥೆಯೆಲ್ಲಮಂ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹಂಗೆ ಪೇಟೆಂದು ನಿದ್ರಾವಶಗತನಾಗಿ ವಾಸಗೃಹವಂ ಪೊಕ್ಕನಿತ್ಯಾತೆಯುಮಾತಂಗಿಂತೆಂದು ಪೇಟಲ್ ತಗುಳ್ಳಳ್ ಕುಮಾರನಿಂದಾರೂಢಮಪ್ಪ ದುಷ್ಪಾಶ್ಚಂ ಕುಮಾರನಂ ಕೊಂಡು ಮನೋವೇಗದಿಂ ಗಿರಿ ವನ ದರಿ ನದೀಪ್ರದೇಶಂಗಳೊಳ್ ಮೂಜುದಿವಸ ಮಿರುಳುಂ ಪಗಲುಂ ಪರಿಯುತ್ತಿದುರ್ದು ಕರುಳ್ ಪಳೆದು ತೆಗೆಲೆಯೊಡೆದು ಕಾಲಂಗೆಯ್ತಾ ಗಳ್ ಕುಮಾರನುಂ ಪಸಿವುಂ ನೀರಜ್ಜಿಯಿಂದಮಾನುಂ ಚಾಧಿಸಪಟ್ಟು ಬಸಮೆಳೆದು ಪಿರಿಬೊಂದಾ

ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿದಳು. ಅವನು ಆಗ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ದುಃಖವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತನು. ಹಿಂದೆ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದವನು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸುವಿವನ್ನು ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆಯೇ ಆಗ ಅವನಿಗಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದು ಸನತ್ತುಮಾರನೊಂದಿಗೆ ಒಂದೇ ಪೀಠದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಾ ಆಭರಣಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತನಾಗಿ ನೇತ್ರಮನೋಹರವಾದ ದಿವ್ಯ ಸಭೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮನದಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಹೀಗೆಂದನು - “ಪ್ರಭುವೇ, ವ್ರತ, ಶೀಲ, ಉಪವಾಸ, ತಪಸ್ಸು, ಸಂನ್ಯಾಸ - ಮುಂತಾದ ಶುಭಕರ ಆಚರಣೆಗಳಿಂದ ಸತ್ಪುರುಷನು ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ದೇವತಾಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಒಡೆಯನಾಗುವನು. ನೀವು ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ಇಂತಹ ವೈಭವವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೀರಿ ! ಇದು ನನಗೆ ಮಹದಾಶ್ಚರ್ಯ !” ಆಗ ಕುಮಾರನು ಹೀಗೆಂದನು - “ಇವರು ಸುರಕನ್ಯೆಯರಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾಧರಿಯರು”. ಅದಕ್ಕೆ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನು - “ಇವರನ್ನು ನೀವು ಎಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಪಡೆದಿರಿ ? ಅಲ್ಲದೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರಿ ? ಇದನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿರಿ” ಎಂದನು, ಕುಮಾರನು ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ “ಅತಿರಂಜನೆ” ಎಂಬ ನಾಟಕ ನೋಡಿ ನಿದ್ರೆ ಗೆಟ್ಟಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಮಳಮತಿ ಎಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರ ವಿವರಗೈಯಾದ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಕರೆದು “ನನ್ನ ಸಂಬಂಧವಾದ ಎಲ್ಲ ಕಥೆಯನ್ನೂ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನಿಗೆ ಹೇಳು” ಎಂದು ನುಡಿದು ನಿದ್ರೆಗೆ ವಶನಾಗಿ ಮಲಗುವ ಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕನು. ಇತ್ತ ಕಮಳಮತಿ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳತೊಡಗಿದಳು - ಕುಮಾರನು ಕುಳಿತ ಪಟ್ಟದ ಕುದುರೆ ಕುಮಾರನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೋವೇಗದಿಂದ ಬೆಟ್ಟ, ಕಾಡು, ತಪ್ಪಲು, ಹೊಳೆಗಳ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿವಸ ಇರುಳೂ ಹಗಲೂ ಓಡುತ್ತಿದ್ದು ಕರುಳು ತುಂಡಾಗಿ ಎದೆ ಒಡೆದು ಸತ್ತುಹೋಯಿತು. ಆಗ ಸನತ್ತುಮಾರನು ಬಹಳವಾಗಿ ಹಸಿವು

ಲದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಶಿಲಾತಳದ ಮೇಗೆ ಪಟ್ಟದ್ವಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಟವ್ಯಕ್ತವಾಸಿಯಪ್ಪ ಮನೋಹರನೆಂಬ ಯಕ್ಷಂ ಕಂಡೀ ಪುರುಷಂ ಸಕಲಚಕ್ರವರ್ತಿಯಪ್ಪನೆಂದಳಿದು ಗಂಧೋದಕಮಂ ಮೇಲೆ ತಳಿದು ತಣ್ಣಾಳಿಯಂ ವಿಗುರ್ವಿಸಿ ದೇಹಕಾಷ್ಠಾಯನಂ ಮಾಡಿ ಸ್ವರ್ಣಭಾಜನದಿಂದಾಮೋದಸುಗಂಧಮಪ್ಪ ಕೋಡುವ ನೀರನಾತಂಗೆ ಕುಡಿಯಲಿಪ್ಪಿದನಾಗಳ್ ಕುಮಾರಂ ನೀನಾರ್ಗೀ ನೀರನೆಲ್ಲಿ ತಂದಯ್ ಪೇಟೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾತನಂತೆಂದನಾನೀ ಪಟವ್ಯಕ್ತವಾಸಿಯನ್ ಮನೋಹರನೆಂಬ ಯಕ್ಷನನ್ ಕ್ಕುಲ್ಲಕಮಾನಸಮೆಂಬ ಸರೋವರದಿಂ ತಂದನೀ ನೀರನೆನೆ ಅಂತಪ್ಪೊಡೆ ನೀನನ್ನನಾ ಕೊಳಕೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗಲ್ಲಿಯಾ ನೀರಂ ಮಿಂದು ಕುಡಿದೊಡಲುದನೆಗೆ ನೀರಲಿ, ಕಡದಂದು ಪೇಟೊಡೆ ಕುಮಾರನನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಯಕ್ಷನಾ ಸರೋವರದ ತಡಿಯೊಳಿಟಿಪಿ ಪೋದನ್ ಆ ಅವಸರದೊಳ್ ಸಿತಯಕ್ಷನೆಂಬ ವ್ಯಂತರದೇವಂ ಕುಮಾರನ ಪೂರ್ವವೈರಿ ಭೂಮವಿಹಾರಕೆ, ಬಂದು ಕುಮಾರನಂ ಕಂಡು ಕೋಡಾಗಿ ಪರ್ಚಿ ಬೈರವರೂಪಧಾರಿಯಾಗಿ ಕಳಕಳದ್ವನಿಯಿಂದಂ ಗರ್ಜಿಸಿ ಬಪ್ಪೊನಂ ಕಂಡಾಗಳ್ ಸಿಂಹನಾದಂಗೆಯ್ತು ಬಿಲ್ಲಸನ್ನಿಭಮಪ್ಪ ಮಹಾಶಿಲೆಯಂ ಕಿತ್ತಿತ್ತಿಕೊಂಡು ಪುರಾಕ್ಷಸಂಭೂರ್ ನಿಂದ ಕುಮಾರನಂ ನೋಡಿ ವ್ಯಂತರದೇವಂ ನಾಗಪಾಶದಿಂದಂ ವೇಚ್ಚಿಸಿದೊಡೆ ಕುಮಾರನದಂ

ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಬಾಧಿತನಾಗಿ ಶಕ್ತಿಗುಂದಿದ್ದನು. ಅವನು ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಆಲದ ಮರದ ಕೆಳಗಿನ ಕಲ್ಲಿನ ತಳದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದನು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಆ ಆಲದ ಮರದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಮನೋಹರನೆಂಬ ಯಕ್ಷನು ಅವನನ್ನು ಕಂಡನು. “ಈ ಪುರುಷನು ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದ ಆರು ಖಂಡಗಳಿಗೂ ಅಧಿರಾಜನಾಗುವನು” ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಕುಮಾರನ ಮೇಲೆ ಗಂಧದ ನೀರನ್ನು ಸೇಚಿಸಿದನು. ತಂಗಾಳಿಯನ್ನು ಮಾಯೆಯಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಅವನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಹಿತವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ, ಚಿನ್ನದ ಪಾತ್ರೆಯಿಂದ ಸಂತೋಷಕರವೂ ಸುಗಂಧಯುಕ್ತವೂ ಆದ ತಣ್ಣೀರನ್ನೂ ಅವನಿಗೆ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಯ್ದನು. ಆಗ ಕುಮಾರನು “ನೀನು ಯಾರು ? ಈ ನೀರನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ತಂದೆ ? ಹೇಳು” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು - “ನಾನು ಈ ಆಲದ ಮರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವ ಮನೋಹರನೆಂಬ ಯಕ್ಷನಾಗಿರುವೆನು. ಈ ನೀರನ್ನು ಕ್ಕುಲ್ಲಕಮಾನಸವೆಂಬ ಕೊಳದಿಂದ ತಂದಿರುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಕುಮಾರನು ಅವನೊಡನೆ “ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಆ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಅಲ್ಲಿ ಆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಜಲಪಾನ ಮಾಡಿದಲ್ಲದೆ ನನಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಪರಿಹಾರವಾಗದು” ಎಂದು ಹೇಳಲು, ಯಕ್ಷನು ಕುಮಾರನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆ ಸರೋವರದ ದಡದಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿ ಹೋದನು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸನತ್ಕುಮಾರನು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಶತ್ರುವಾದ ಸಿತಯಕ್ಷನೆಂಬ ವ್ಯಂತರದೇವನು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು, ಕುಮಾರನನ್ನು ಕಂಡನು. ಆಗ ಸಿಟ್ಟೆಂಬ ಬೆಂಕಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಭೈರವರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಗರ್ಜಿಸುತ್ತ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ಕುಮಾರನು ಕಂಡು ಸಿಂಹಗರ್ಜನೆ ಮಾಡಿ ಬಿಡ್ಲವನ್ನು ಹೋಲುವ ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲನ್ನು ಕಿತ್ತು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಎದುರಾಗಿ ರಾಕ್ಷಸನೇ ಬಂದ ಹಾಗೆ ನಿಂತನು. ವ್ಯಂತರದೇವನು ಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಿ ನಾಗಪಾಶದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸುತ್ತುವರಿಯಲು (ಬಂಧಿಸಲು) ಕುಮಾರನು ಅದನ್ನು ತನ್ನ

ಹಸ್ತತಳದಿಂದ ಪಟಿಯ ಪೊಯ್ತನಾಗಳಾ ದೇವಂ ನಾನಾ ವಿಧ ಮಾಯಾಯುದ್ಧಗಳಿಂದ ಕಾಮಾರನಂ ಯುಷ್ಮಮುಷ್ಮ ಪ್ರಹಾರಾದಿಗಳಿಂದ ಗೆಲ್ಲಿದೋನನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಸಮುದ್ರದ ಬಡಪಾಮುಖದೊಳಕ್ಕೆ ಕೊಲ್ಲಿನಮೋಘಮೆಂದು ನೆಲದಿಂದುರ್ಬ ಬಂದಾಕಾಶಕ್ಕೆ ನೆಗವಿಮೊನ ಸ್ಕಂಧಮಂ ತಿವಿದೊಂ ಕುಮಾರನ ಅಪ್ಪವಿದವ್ಯಾತಂಜೊಲಪ್ಪ ಮುಷ್ಮಿಯಿಂದಿವಪುರಜನ ಹಸ್ತಪ್ರಹಾರಮೆಂಬ ಮುದಾಪೀಡೆಯಿಂದ ತ್ವಸ್ತಾಭೂತನಾಗಿ ಬೆನ್ನಿತ್ತೊಡಿದನಾಗಳ್ ತನ್ನವಾಸಿಗಳಪ್ಪ ಯಕ್ಕಕಿನ್ನರಾದಿಗಳ ಮಸ್ತಕದೊಳ್ ನೃಪತಸ್ತರ್ಕಳಾಗಿ ಜಯಜಯಶಬ್ದಗಳಿಂದಂ ಪುಷ್ಪಾದಿಗಳಿಂದ ಕುಮಾರನಂ ಪೂಜಿಸಿದರ್ ಆ ಅವಸರದೊಳಿಂದ್ರಪ್ರಭನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಂ ಬಂದು ಕುಮಾರನ ಚರಣಾರವಿಂದಂ ದಂಗಳಾಗಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟಂತೆಂದನ್ ಸ್ವಾಮಿ ಮೂವತ್ತಾಳುವರುಷಂ ನಿನ್ನ ಬರವನಾನೆನ್ನರಸನ ಬೆಸದಿಂದ ಪಾರುತಿರ್ವ್ವಂ ನೀನೆನ್ನ ಭಾಗ್ಯದಿನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಯ್ ಎಜು ವಿಮಾನಮನೆನೆ ಅಂತೆಗೆಯ್ಯನೆನ್ನ ಬಯಕೆಯೆಂ ತೀರ್ಚಿದ ಬಚ್ಚೆಳೆವನೆಂದು ಕೊಳನಂ ಪೊಕ್ಕು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಕೀಡಿಸಿ ಪೊಜಮಟ್ಟನನಾ ಪೀಚರಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ತದ್ವನದೊಳತಿ ರಮಣೀಯಮಪ್ಪ ಪ್ರದೇಶದೊಳಾದುತಿರ್ವ್ವ ವಿದ್ಯಾಧರ ಕನ್ಯೆಯರ್ಕಳ ಪಕ್ಕದಿಸಿ ಪೋದನ್ ಇತ್ತ ಪೀಚರ ಕನ್ಯೆಯರ್ಕಳ ಕಣ್ಣಳೆಂಬ ಮೀಂಗಳ್ ಕುಮಾರನ ರೂಪೆಂಬ ಗಾಳದಿಂದ ತೆಗೆಯೆಪಟ್ಟು ತಪನ ತಾಪನ ದಹನ ವಿನೋದನ ಮರಣ ಸ್ವರೂಪದ

ಅಂಗೈಯಿಂದ ಹೊಡೆದು ತುಂಡುಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಸಿತಯಕ್ಷನು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಮಾಯೆಯ ಯುದ್ಧಗಳಿಂದ ಹೋರಾಡಲು ಕುಮಾರನು ದೊಣ್ಣೆ ಮುಷ್ಟಿಗಳ ಹೊಡೆತಗಳಿಂದ ಗೆದ್ದನು. ವೃಂತರನು ಕುಮಾರನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ಸಮುದ್ರದ ವಡಬಾಗ್ನಿಯ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿ ಕೊಲ್ಲುವೆನು, ಈ ಕಾರ್ಯ ವೃಥವಾಗದು - ಎಂದು ನೆಲದಿಂದ ಹಿಗ್ಗಿ ಬಂದು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಎತ್ತಲು ಕುಮಾರನು ಅವನ ಹೆಗಲಿಗೆ ತಿವಿದನು. ಅವನ ಬರಸಿಡಲಿನ ಹೊಡೆತದಂತಹ ಮುಷ್ಟಿಯ ಹೊಡೆತದ ಹಿಂಸೆಯಿಂದ ಹೆದರಿಹವನೂ ಹೊಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟವನೂ ಆಗಿ ಬೆನ್ನುಕೊಟ್ಟು ಓಡಿಹೋದನು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಯಕ್ಷರು ಕಿನ್ನರರು ಮುಂತಾದವರು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಟ್ಟವರಾಗಿ ಜಯ ಜಯ ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳಿಂದಲೂ ಹೂ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದಲೂ ಸಂತೋಷವರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದರು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಪ್ರಭನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಬಂದು ಕುಮಾರನ ಪಾದಕಮಲಗಳಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ಸ್ವಾಮೀ, ನಾನು ನನ್ನ ಅರಸನ ಆಜ್ಞೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಮೂವತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಿನ್ನ ಆಗಮನವನ್ನು ಎದುರು ನೋಡುತ್ತ ಇದ್ದೆನು. ನೀನು ನನ್ನ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತೀ. ಇಗೋ ವಿಮಾಸ ಹತ್ತು ಹತ್ತು.” ಹೀಗೆನ್ನಲು, “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು ; ನನ್ನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಿ ಅವಮೇಲೆ ಹತ್ತುವೆನು” ಎಂದು ನುಡಿದು ಕುಮಾರನು ಸರೋವರವನ್ನು ಹೊಕ್ಕನು. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಬಂದಂತೆ ಜಲಕೇಳಿಯಾಡಿ ಹೊರಟನು. ಹೊರಟ ಅವನನ್ನು ವಿದ್ಯಾಧರನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ದೋಗಿ, ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಿತ ಮನೋಹರವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಮೃತ್ತಿದ್ದ ಕನ್ಯೆಯರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ತೆರಳಿದನು. ಇತ್ತ ವಿದ್ಯಾಧರ ಕನ್ಯೆಯರ ಕಣ್ಣುಗಳೆಂಬ ಮೀನುಗಳು ಕುಮಾರನ ರೂಪವೆಂಬ ಗಾಳದಿಂದ ಹಿಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟವು. ತಪನ. ತಾಪನ. ದಹನ, ವಿನೋದನ (ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮೋಹಗೊಳಿಸುವುದು), ಮರಣ - ಎಂಬ

ಕಾಮಶರಂಗಗಳವರ್ಗಗಳೆದೆಯನುರ್ಚಿ ಪೋಗಿ ಪರವಸೆಯರಾಗಿ ಮುಖಗಿದಪುನೀಲ
ಮೀಂಗಳೊಲಾದರಿದೇಂ ಚೋದ್ಯಮೊ ಕುಸುಮಬಾಣ ಬಿಲ್ಲಲ್ತೆ

ಶ್ಲೋಕ || ಅಹೋ ಧನುಷಿ ಕೌಶಲ್ಯಂ ಮನಃಧಸ್ಯ ಮಹಾತ್ಮನಃ
ಅಸ್ತುಶನ್ಯಪಿ ಗಾತ್ರಾಣಿ ಭಿನತ್ಯಂತರ್ಗತಂ ಮನಃ ||

ಇವರ್ಗ್ಗಳ ತನ್ಮುಖನೀರ್ಕಣದೊಳಾಸಕ್ತಿಯರಾಗಿದ್ದರಾಗಲಾ ಇಂದ್ರಪ್ರಭನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಂ
ಪ್ರಿಯಸಂಗಮವೆಂಬ ಪೊಲಿನೆಯ್ತು ಭಾನುವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಂಗೆ ಪೇಟನಾದೇಶ ಪುರುಷನಂ
ತಂದುಭೂತರಮಗದ ಜ್ಯೋತಿರ್ವಿತಾನವೆಂಬ ಮಣಿಮಂಟಪದೊಳ್ ಕನ್ಯೆಯರ ಪಕ್ಕದಿರಿಸಿ ಬಂದೆನೆನೆ
ಆಗಲಾತಂಗೆ ತಣಿವಿನೆಗಂ ತುಷ್ಟಿದಾನಂಗೊಟ್ಟು ಎಪ್ಪಳಶೀಯೆಂಬ ಪೀಚರಿಯಂ ಕರೆದಂತೆಂದು
ಶೀಘ್ರಂ ಪೋಗಿ ಕೀರ್ತಿಧವಳಂಗೆ ಭೋಜನಾದಿ ವಿಧಿಯಂ ಮಾಡೆಂದು ಪೇಟದೊಡ್ಡಾಕೆಯುಮಂತೆಗೆಯ್ತು
ನೆಂದು ಸಪರಿವಾರಂಚರಿಸು ಬಂದಾತಂಗೆ ಮಧ್ಯನ ಭೋಜನ ಪ್ರಸಾದನಾದಿಗಳುಮಂ ಮಾಡಿ
ಮತ್ತೆ ಕುಮಾರನಂ ದಿವ್ಯಶಯ್ಯಾತಳದೊಳ್ ಸುಖದಿರಿಸಿ ಅನಂಗಸುಂದರಿಯೆಂಬ
ವಿದ್ಯಾಧರಿಯನಾಡವೇಟ್ಟು ನಾಟಕಮನಭಿನಯಿಸುತ್ತಂ ಕುಮಾರನ ಮುಂದೆ ವಿನಯಾನ್ವಿತೆಯಾಗಿದೊಳಂ

ಗುಣಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳ ಕಾಮ ಬಾಣಗಳು ಆ ಕನ್ಯೆಯರ ಎದೆಗೆ ನಾಟಿ ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟು,
ಅವರು ಮೂರ್ಛೆಹೋಗಿ, ಕುದಿದ ಬತ್ತಿದ ನೀರಿನ ಮೀನುಗಳಂತೆ ಆದರು.
ಪುಷ್ಪಬಾಣನಾದ ಮನಃಧನ ಬಿಲ್ಲಿನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಎನೊಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೋ!
[ಮಹಾತ್ಮನಾದ ಮನಃಧನ ಬಿಲ್ಲುವಿದ್ಯೆಯ ನೈಪುಣ್ಯ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ. ಅವನು ದೇಹಗಳನ್ನು
ಮುಟ್ಟದೆ ಇದ್ದರೂ ಒಳಗಿರತಕ್ಕ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತುಂಡರಿಸುತ್ತಾನೆ.] ಇವರು ಸನತ್ಕುಮಾರನ
ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುವುದರಲ್ಲೇ ಆಸಕ್ತಿಯರಾಗಿದ್ದರು. ಆಗ ಇಂದ್ರಪ್ರಭನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು
ಪ್ರಿಯಸಂಗಮವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಭಾನುವೇಗವೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರರಾಜನಿಗೆ
ಹೀಗೆಂದನು - “ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಆದೇಶದಂತೆ ಆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು (ಸನತ್ಕುಮಾರನನ್ನು)
ತಂದು ಭೂತರಣವೆಂಬ ಕಾಡಿನ ಜ್ಯೋತಿರ್ವಿತಾನವೆಂಬ ರತ್ನಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಕನ್ಯೆಯರ
ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರಿಸಿ ಬಂದಿರುತ್ತೇನೆ.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು, ಆತನಿಗೆ ಭಾನುವೇಗನು ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವ
ಮಟ್ಟಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ದಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವಿಪುಳಶ್ರೀ ಎಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಿಯನ್ನು ಕರೆದು
- “ನೀನು ಬೇಗನೆ ಹೋಗಿ ಧವಳ ಕೀರ್ತಿಶಾಲಿಯಾದ ಆತನಿಗೆ ಲೂಟಿ ಮುಂತಾದ
ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಕೆ “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು
ಹೇಳಿ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಬಂದು ಅವನಿಗೆ ಸ್ನಾನ - ಭೋಜನ - ಅಲಂಕಾರಾದಿಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿದ ನಂತರ, ಕುಮಾರನನ್ನು ದಿವ್ಯವಾದ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಸುಖದಿಂದ ಇರುವಂತೆ
ಮಾಡಿದಳು. ಅನಂಗಸುಂದರಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಿಯನ್ನು ನಾಟ್ಯವಾಡಲು ಹೇಳಿ,

(೧. ಅರವಿಂದ, ಅಶೋಕ, ಚೂತ, ನವಮಲ್ಲಿಕಾ, ನೀಲೋತ್ಪಲ - ಇವು ಐದುಕಾಮ ಬಾಣಗಳು.
ಲುನಾದನ, ತಾಪನ, ಶೋಷಣ, ಸ್ತಂಭನ, ಸಮೋಹನ - ಇವು ಮನಃಧನ ಪಂಚಬಾಣಗಳ ಗುಣಗಳು
- ಹೀಗೆ ಆಮರಕೋಶದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ.)

ಕುಮಾರಂ ನೋಡಿ ಇಂತೆಂದಂ ನೀಮನಗೀದ್ವಿಧಮಪ್ಪುಪ್ರಕಾರಮನೇಕೆ ಗೆಯ್ದುಳ್ಳಿ ನೀಮೇನಾಗ್ಗೊಂದು ಬಿಸಗೊಂಡೊಡಾಕೆಯಂತೆಂದಳ್ ಕೇಳ್ ಪೇಟ್ಟಿಂ ಸ್ವಾಮಿ ವಿಜಯಾರ್ಥ ಪರ್ವತದೊಳ್ ಬಿಡುಸಂಗಮಪುರಾಧಿಪತಿಯಪ್ಪ ಭಾನುವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಂಗೆ ಶ್ರೀಮಾಲೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಮಹಾದೇವಿಯರನ್ನರವರ್ಗ ಪುಟ್ಟಿದೊರಿಯನ್ನರುಂ ಕನ್ನೆಯರ್ಕ್ಕಲ್ ಲಕ್ಷ್ಮೀಮತಿ ಕನಕಕಾಂತೆ ಮಂದಾರಸೇನೆ ಆಳಕೆ ಅಲಂಭೂಷೆ ಹೇಮವತಿ ಹೇಮಮಾಳಿನಿ ವಿಜಯಾರ್ಥವತಿಯಂದೀ ಪೆರ್ಗಳನೊಡೆಯರನ್ನರುಂ ಮಕ್ಕಳನಾಗ್ಗ ಕುಡುವಮಂದೊಂದು ದಿವಸಂ ನೈಮಿತ್ತಿಕನಂ ಭಾನುವೇಗಂ ಬಿಸಕೊಂಡೊಡಾತನಂತೆಂದಂ ಕೃಲ್ಲಕಮಾನಸಮೆಂಬ ಕೊಳದೊಳ್ ಸಿತಯಕ್ಕನೆಂಬ ದೇವನಂ ಸಂಗ್ರಾಮದೊಳಾವೊಂ ಗೆಲ್ಲುಮಾತಂಗೆ ಕೂಸುಗಳಂ ಕುಡಿಮೆಂದು ಪೇಟ್ಟಿನದಲಿಂ ನೀನಮ್ಮ ಸ್ವಾಮಿಯೆಂದು ಪೇಟ್ಟಪರದೊಳ್ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಿಂ ಬರ್ಪ ಬೇಚರೇಂದ್ರನಂ ತೋಪಿದೊಡೀತಂ ನಿಮ್ಮ ಮಾವನೆಂದಾಗಳ್ ಕುಮಾರನುಮಿದಿರಲು ತದೋಗ್ಯಮಪ್ಪ ವಿನಯಮಂ ಗೆಯ್ದೊಳನಂ ವಿದ್ಯಾಧರೇಂದ್ರಂ ಕುಮಾರನಂ ನೋಡಿ ತಿಳುವನಕ್ಕೆಲ್ಲಂ ತಿಳಕಮಾಗಿದ್ದಳಿಯನಂ ನಾನೆ ಬೆತ್ತನೆಂದಾದ ಮಾನುಂ ಸುತಪ್ಪಚಿತ್ತನಾಗಿ ಕುಮಾರನಂ ಕೊಂದು ಪೋಗಿ ತನ್ನ ಪೊಲಲಂ ಪೊಕ್ಕಾ ದೆವಸದೊಳೆಣ್ಣರ್ ಕನ್ನೆಯರ್ಕ್ಕಳಂ ಕೈನೀರಪ್ಪಿದು ಕುಮಾರಂಗೆ ಕೊಟ್ಟಂ ಕುಮಾರನುಂ ದಿವ್ಯಾಂಗನೆಯರ್ಕ್ಕಳೊಡನೆ

ನಾಟಕವನ್ನು ಅಭಿನಯಿಸುತ್ತ ಕುಮಾರನ ಮುಂದೆ ವಿನಯದಿಂದ ಕೂಡಿದವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಕುಮಾರನು ನೋಡಿ - “ನೀವು ನನಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿರುವ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಯಾಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ? ನೀವು ಯಾರು ? ಯಾರ ಸಂಬಂಧದವರು ?” ಎಂದು ಕೇಳಲು ಆಕೆ ಹೀಗೆಂದಳು - ಸ್ವಾಮಿಯೆ, ಕೇಳು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ವಿಜಯಾರ್ಥಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಯಸಂಗಮವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದ ಒಡೆಯನಾದ ಭಾನುವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಿಗೆ ಶ್ರೀಮಾಲೆ ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ಎಂಟು ಮಂದಿ ರಾಣಿಯರು. ಅವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಲಕ್ಷ್ಮೀಮತಿ, ಕನಕಕಾಂತೆ, ಮಂದಾರಸೇನೆ, ಆಳಕೆ, ಅಲಂಭೂಷೆ, ಹೇಮವತಿ, ಹೇಮಮಾಳಿನಿ, ವಿಜಯಾರ್ಥವತಿ - ಎಂದು ಹೆಸರುಳ್ಳ ಎಂಟು ಮಂದಿ ಕನ್ಯೆಯರನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡೋಣ ? ಎಂದು ಭಾನುವೇಗನು ಒಂದು ದಿನ ಜೋಯಿಸನನ್ನು ಕೇಳಲು ಆತನು “ಕೃಲ್ಲಕಮಾನಸವೆಂಬ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಸಿತಯಕ್ಷನೆಂಬ ವ್ಯಂತರದೇವನನ್ನು ಯಾವನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲುವನೋ ಅವನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಡಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅದುದರಿಂದ ನೀನು ನಮಗೆ ಒಡೆಯನು - ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವೈಭವದಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾಧರರಾಜನಾದ ಭಾನುವೇಗನನ್ನು ತೋರಿಸಿ, “ಈತನು ನಿಮ್ಮ ಮಾವ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಕುಮಾರನು ಆಗ ಇದಿರಿದ್ದು ಆತನಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವೆನಿಸತಕ್ಕ ವಿನಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಅಂತಹ ಸಸತ್ಯವಾರನನ್ನು ವಿದ್ಯಾಧರರಾಜನು ನೋಡಿ, ಮೂರುಲೋಕಗಳಿಗೆಲ್ಲ ತಿಲಕದಂತೆ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾಗಿರುವ ಅಳಿಯನನ್ನು ನಾನೇ ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ - ಎಂದು ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು. ಕುಮಾರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ತನ್ನ ಎಂಟು ಮಂದಿ ಕನ್ಯೆಯರನ್ನೂ ಕುಮಾರನಿಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆದು ಕೊಟ್ಟನು. ಕುಮಾರನು ಆ ದಿವ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಯರೊಂದಿಗೆ ಸುಖದಿಂದ ಕೂಡಿದನು.

ಸುಖದಿಂದೊದಿದನಾಗಳೊಂದು ವನದೇವತೆ ಬಂದು ಸುನಂದೆಯೆಂಬ ಕನ್ಯೆಯ ದುಃಖಮಂ ಕಾಣಲಾರದೆ ಕರುಣಿಸಿ ಕುಮಾರನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಹರಿಕೂಟಮೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಜ್ಯೋತಿರ್ವನದೊಳ್ ದಿವ್ಯಶಯ್ಯಾತಳಮಂ ವಿಗುರ್ವಿಸಿಯದಜ ಮೇಗೆ ಕುಮಾರನನಿಟ್ಟು ಪೋದೊ ಡಾತನುಂ ಪೃಥಾತಸಮಯದೊಳಿಟ್ಟು ದೆಸೆಗಳಂ ನೋಟೊಣಾ ವನಮುಮಂ ತನ್ನಿದ್ ಲತಾ ಮಂಟಪಮುಮಂ ನೋಡಿ ಎನಗಿದು ಮಹಾವಿಸ್ಮಯಂ ರಾತ್ರಿಯೊಳ್ ವಿಜಾಹಕಲ್ಯಾಣಮನಗೆ ಸ್ವಪ್ನದೊಳಾದುದೊ ನಿರುತದೊ ಎಂದು ಸಂದೇಹಚಿತ್ತನಾಗಿ ತನ್ನ ಕೈಯೊಳ್ ಕಟ್ಟಿದ ಕಂಕಣಮಂ ನೋಡಿ ಕಂಡು ಕುಮಾರನಂತೆಂದು ಬಗೆದಂ

ಶ್ಲೋಕ || ಭವಿತವ್ಯಂ ಭವತ್ಯೇವ ಕರ್ಮಣಾಮೇಷ ನಿಶ್ಚಯಃ

ವಿಪತ್ತೌ ಕಿಂ ವಿಜಾದೇನ ಸಂಪತ್ತೌ ವಿಸ್ಮಯೇನ ಕಿಂ ||

ಎಂದಿತು ವಸುಸ್ವರೂಪಮಂ ಕುಮಾರಂ ಬಗೆಯುತ್ತಿರ್ಪನೆಗಂ ದೂರಾಂತರದೊಳ್ ಸಂಘನ್ನ ಮಾಗುತ್ತಿದ್ದ ವನದೊಳಿರ್ಧ ಕನ್ಯೆಯಂತೆಂದು ಪುಯ್ಯಲಿಟ್ಟುಳ್ ಸಾಕೇತಪುರಾಧಿಪತಿಯಪ್ಪ ಸುರಥನೆಂಬರಸಂಗಂ ಚಂದ್ರಯಶಿಯೆಂಬ ಮಹಾದೇವಿಗಂ ಪುಟ್ಟಿದನ್ ಸನತ್ತುಮಾರನ ಭಾರ್ಯೆಯೆನ್ ಸುನಂದೆಯನೆಂಬೆನ್ನೆನ್ನನ್ಯಾಯದಿಂ ವಜ್ರವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಂ ತಂದು ಕಿನ್ನರ ಕಿಂಪುರುಷ ಗರುಡಗಂಧರ್ವ ಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸಾದಿ ದೇವರ್ಕಳಿರಾ ವಿದ್ಯಾಧರರ್ಕಳಿರಾ ಶರಣಾಗಿಮಾರಪ್ಪೊಡಮೆನ್ನಂ

ಆಗ ಒಂದು ವನದೇವತೆ ಬಂದು ಸುನಂದೆ ಎಂಬ ಓರ್ವ ಕನ್ಯೆಯ ವ್ಯಸನವನ್ನು ನೋಡಲಾರದೆ, ಆಕೆಯ ಮೇಲಿನ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಕುಮಾರನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಹರಿಕೂಟಮೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಜ್ಯೋತಿರ್ವನದಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯವಾದ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಯೆಯಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಸನತ್ತುಮಾರನನ್ನು ಇಟ್ಟು ತೆರಳಿತು. ಕುಮಾರನು ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಕಾಡನ್ನೂ ತಾನು ಇದ್ದ ಬಳ್ಳಿ ಮಂಟಪವನ್ನೂ ನೋಡಿ, “ನನಗೆ ಇದು ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ನನಗೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಆದ ಮದುವೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಆಯಿತೋ ! ಅಥವಾ ನಿಜವಾಗಿ ಆಯಿತೋ ?” ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂಶಯಪಟ್ಟನು. ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ ಕಂಕಣವನ್ನು ನೋಡಿ, ಕುಮಾರನು ಹೀಗೆ ಭಾವಿಸಿದನು. (ಆಗಬೇಕಾದ್ದು ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಕರ್ಮಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇದು ನಿಶ್ಚಯ. ವಿಪತ್ತು ಬಂದಾಗ ದುಃಖಿಸಿ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು ? ಸಂಪತ್ತು ಬಂದಾಗ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುವುದರಿಂದ ಉಪಯೋಗವೇನು ?) ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕುಮಾರನು ನಿಜಸಂಗತಿಯನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಇರುತ್ತಿರಲು, ದೂರವಾದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ದಟ್ಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ಯೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟಳು - “ಸಾಕೇತ ಪಟ್ಟಣದ ಒಡೆಯನಾದ ಸುರಥನೆಂಬ ರಾಜನಿಗೂ ಚಂದ್ರಯಶಿಯೆಂಬ ರಾಣಿಗೂ ನಾನು ಮಗಳಾಗಿ ಜನಿಸಿದೆನು. ನಾನು ಸನತ್ತುಮಾರನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿರುವೆನು. ಸುನಂದೆ ಎಂಬವಳಾಗಿರುವೆನು. ವಜ್ರವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಅನ್ಯಾಯದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾನೆ. ಕಿನ್ನರ ಕಿಂಪುರುಷ ಗರುಡ ಗಂಧರ್ವ ಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸರೇ, ದೇವತೆಗಳೇ, ವಿದ್ಯಾಧರರೇ, ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಿ. ಯಾರಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿರಿ”. ಹೀಗೆನ್ನತಕ್ಕ ಅರ್ಥವುನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕುಮಾರನು

ರಕ್ಷಿಸಿಮೆಂಬ ಕಾರುಣ್ಯದಮಂ ಕೇಳುತ್ತರಮನದೊನಾಗಿ ದೆಸೆಯಂ ನೋಡಿ ಸಲ್ಲೊ ಸ್ವಟಕಮಯಮಪ್ಪ ಶಿಲಾಗ್ರಹದ ಕೆಜಗಿದ್ದ ಯಕ್ಷಕನ್ನೆಯಂ ಕಂಡು ನೀನಾರ್ಗನೆಂಬಿಯಾ ಸನತ್ತುಮಾರನೆಂಬೊನಾರ್ಗಂದು ಕುವಾರಂ ಚೆಸಗೊಂಕೊಡಾಕೆಯಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟಿ ಆಯೋಧ್ಯಾಪುರಮನಾಳ್ಳೊಂ ಸುರಧನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಚಂದ್ರಯಶಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿದರ್ಗ್ಗಂ ಪುಟ್ಟಿದಂ ಸುನಂದೆಯೆಂಬೆಂ ಸನತ್ತುಮಾರಂಗೆ ಗರ್ಭದೊಳಿದರ್ಗಂತೆ ನಿವೇದಿಸೆಪಟ್ಟಿನನ್ನಂ ಮದನೋದ್ಯಾನದೊಳುಯ್ಯಲಾಡುತ್ತಿದೊಳಂ ಭಾಮವಿಹಾರಾರ್ಥಂ ಬಂದು ವಜ್ರವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಂ ಕಂದೆನ್ನನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಪುಯ್ಯಲಿಡೆಯದೆ ಬಂದನಿಂದಿಂಗೆಲು ದಿವಸಮುಂಟು ಮತ್ತಾ ಸನತ್ತುಮಾರನೆಂಬೊ ಹಸ್ತಿನಾಪುರದನಾಳ್ಳೊಂ ವಿಶ್ವಸೇನ ಮಹಾರಾಜನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಸಹದೇವಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿದ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಪುಟ್ಟಿದಂ ಸನತ್ತುಮಾರನೆಂಬೊನೆಂದು ಪೇಟ್ಟೊಡ ಕುಮಾರನೆಂದನಾತನಂ ಕಂಡೊಡೆನಜೆವೋ ಎಂದು ಚೆಸಗೊಂಕೊಡ ಸುನಂದೆಯಂತೆಂದಳ್ ಎನ್ನ ತಂದೆ ವಿಶ್ವಸೇನಮಹಾರಾಜನೊಳಪ್ಪ ವಿಶ್ವಸಂಬಂಧದಿನೊಂದು ದಿವಸಂ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ವೋಗಿ ಕುಮಾರನಂ ಕಂಡಾತನ ರೂಪಂ ಪಟದೊಳ್ ಬರೆದು ತಂದಾ ರೂಪನೆಲ್ಲಾ ಪೊಟ್ಟುಂ ನೋಟಿಸುಂ ಬರೆವೆನುಂ ಭಾವಿಸುತ್ತಿರ್ಪ ನಪ್ಪದಜೆಂದಜೆವನಾ ರೂಪುಂ ನಿಮ್ಮನೆ ವೋಲ್ಕುಮೆನೆಯಂತೆವೊದಾಂ ಸನತ್ತುಮಾರನನಪ್ಪನೆಂದಾಗಳ್ ಹರ್ಷರೋಮಾಂಚಕಂಚುಕಿತೆ ವಿಕಸಿತವದನೆಯಾಗಿಯಜಪ ಬಳ್

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿದನು. ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಬಿಳಿಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕಲ್ಲ ಮನೆಯ ಕೆಳಗೆ ಇದ್ದ ಯಕ್ಷ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಕಂಡು “ನೀನು ಯಾರು ? ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆ ? ಆ ಸನತ್ತುಮಾರನೆಂಬುವನು ಯಾರು ?” ಎಂದು ಕುಮಾರನು ಕೇಳಲು ಆಕೆ ಹೀಗೆ ನುಡಿದಳು - “ಅಯ್ಯೋಧ್ಯಾಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಆಳತಕ್ಕ ರಾಜನು ಸುರಧನೆಂಬವನು. ಅವನ ರಾಣಿ ಚಂದ್ರಯಶಿಯೆಂಬುವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಸುನಂದೆ ನಾನು. ನಾನು ಗರ್ಭದಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ ಸನತ್ತುಮಾರನಿಗೆ ಅರ್ಪಿತಳಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಮದನೋದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಉಯ್ಯಾಲೆಯಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ವಜ್ರವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು. ನಾನು ಹುಯ್ಯಲಿಟ್ಟರೂ ಕೂಡ ಕೇಳದೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಇಂದಿಗೆ ಏಳು ದಿವಸಗಳಾಗಿವೆ. ಇನ್ನು ಆ ಸನತ್ತುಮಾರನೆಂಬವನಾದರೋ, ಹಸ್ತಿನಾಪುರವನ್ನು ಆಳತಕ್ಕ ಮಹಾರಾಜ ವಿಶ್ವಸೇನನೆಂಬವನಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಸಹದೇವಿಯೆಂಬುವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಜನಿಸಿದವನು ಸನತ್ತುಮಾರನೆಂಬವನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ಕುಮಾರನು “ಅವನನ್ನು ಕಂಡರೆ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದೇ ?” ಎಂದು ಕೇಳಲು ಸುನಂದೆ ಹೀಗೆಂದಳು - “ನನ್ನ ತಂದೆಯಾದ ಸುರಧನು ವಿಶ್ವಸೇನ ಮಹಾರಾಜನಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ನೇಹಸಂಬಂಧದಿಂದ ಒಂದು ದಿವಸ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕುಮಾರನನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ ರೂಪವನ್ನು ಪಟದಲ್ಲಿ (ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ) ಬರೆದು ತಂದನು. ಆ ರೂಪವನ್ನು ನಾನು ಎಲ್ಲ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡುತ್ತಿರುವೆನು, ಬರೆಯುತ್ತಿರುವೆನು, ಭಾವಿಸುತ್ತಿರುವೆನು - ಆದುದರಿಂದ ಬಲ್ಲೆನು. ಆ ರೂಪವು ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ಹೋಲುತ್ತಿದೆ”. ಸುನಂದೆ ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದಾಗ ಕುಮಾರನು “ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಸನತ್ತುಮಾರನೇ ಆಗಿರುವೆನು” ಎಂದನು. ಸುನಂದೆ ಆಗ ಸಂತೋಷದ ರೋಮಾಂಚವೆಂಬ ರವಿಕೆಯುಳ್ಳವಳೂ ಅರಳಿದ ಮುಖವುಳ್ಳವಳೂ ಆಗಿ “ಹುಡುಕುವ

ಕಾಲೋದರ್ಭತೊಂಬಂತೆವೊಲಾಯ್ತು ಭಾಗ್ಯದಿಂದ ಸ್ವಾಮಿ ನೀಮಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರಾ ವಜ್ರವೇಗಂ ತನ್ನ ತಂಗಿಯನನಗೆ ಕಾಟಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಪೊಬಲ್ಲಿ ನಿನ್ನೆಯೊ ಪೋದನಾಕೆಯು ಜಳಕ್ಕೀಡೆಗೆ ಪೋದಳವಳೆ ಬಾರದನ್ನೆಗಂ ಬೇಗಂ ಪೋದಮನೆ ಕುಮಾರನಂತೆಂದನಂಬಿರಾ ನಿನ್ನ ತಂದೊನನಮೋಘಂ ಮೃತ್ಯುಮುಖಕುಯೊಡಲದ್ದೆ ಪೋಗಿನೆನೆ ಭಯದಿಂದಂ ನಡುಗಿ ಇಂತೆಂದಕಾತನಾಕಾರಗಾಮಿ ನೀಮಂತು ಕೊಲ್ಪಿರೆನೆ ಕುಮಾರಂ ನಕ್ಕಂತೆಂದಂ ಆಕಾರಗಾಮಿಯವ್ವ ಕಾಗೆಯನೇಂ ಕೊಲ್ಲುದರಿದೆ ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ವಜ್ರವೇಗನ ಬರವಂ ಕಂದಾ ಕನ್ನೆಯಂಜಿ ಪ್ರಾಸಾದಮೋಗಗೆ ಪೋಗಿ ಪೊಕ್ಕಿರ್ಪಳ್ ಬೇಚರನುಂ ಕುಮಾರನಂ ಕಂಡು ಪುರುಂದಿಂ ಮುಳಿಸು ಪೆರ್ಚೆಯೆನ್ನ ಪೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದೊನ್ನನಮೋಘಂ ಕೊಲ್ಪಿನೆಂದು ಕಿಬ್ಬ ಬಾಳ್ವರಸು ಬಂದೆಚಿಗಿ ಇಜಿದಾತನೇಚಂ ಬಂಚಿ ಸಿಂಹಲಂಘನದಿಂ ಮೇಗೆ ನೆಗೆದು ವಜ್ರಸಮಾನಮವ್ವ ಕೈಯಿಂದಂ ಕುಮಾರನಾತನ ತೆಗೆಲೆಯಂ ತಿವಿಮೊಡಾತನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಧರಕರಗಮು ತೋರ್ಪಂಜೊಲೆ ಮೇಗುಚ್ಚಳಿಸಿ ಬಿಬ್ಬಾಗೆ ಮಡಿದಂ ಕುಮಾರನಂತೆಂದು ಬಗೆದನೊರ್ವಳೆ ಇರ್ಪ ಸ್ತ್ರೀಯ ವಕ್ಕದೆ ಸತ್ತರುಷಂಗಿರಲ್ ತಕ್ಕುದಲ್ಲೆಂದು ಮುನ್ನೆ ತನ್ನರ್ಪ ಲತಾಮಂಟದಮೋ ಪೋಗಿರ್ಪನನ್ನೆಗಮುತ್ತ ವಜ್ರವೇಗನ ತಂಗಿ ಸಂಧ್ಯಾವಳಿಯೆಂಬೊಳ್ ಮಾನಸಸರೋವರದೊಳ್ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾದಿ ಬರ್ಪೊಳನ್ನೆಗಂ ತಮ್ಮಣ್ಣಂ ಸತ್ತುದಂ ಕಂಡು

ಬಳ್ಳಿ ಕಾಲಿಗೆ ತೊಡರಿತು (ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿತು) ಎಂಬ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ಸ್ವಾಮೀ, ನೀವು ನನ್ನ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಆ ವಜ್ರವೇಗನು ತನ್ನ ತಂಗಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಕಾಪಾಡಿಟ್ಟು, ನಿನ್ನ ಮಾಡಲು ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಆಕೆ ಜಲಕ್ರೀಡೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳು ಬರುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಬೇಗನೆ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ಕುಮಾರನು - “ಹೆದರಬೇಡ. ನಿನನ್ನು ತಂದವನನ್ನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಒಯ್ಯದೆ ನಾನು ಹೋಗುವವನಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಸುನಂದೆ ಆಗ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ನಡುಗಿ “ಆತನು ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಹೋಗಬಲ್ಲವನು, ಅವನನ್ನು ನೀವು ಹೇಗೆ ಕೊಲ್ಲುವಿರಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಕುಮಾರನು ನಕ್ಕು ಇಂತೆಂದನು - “ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಕಾಗೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೇ?” ಬೇಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ವಜ್ರವೇಗನು ಬರುವುದನ್ನು ಆ ಕನ್ಯೆ ಕಂಡು ಹೆದರಿ ಮಹಾಭವನಮೋಳಗೆ ಹೋಗಿ ಹೊಕ್ಕು ಇದ್ದಳು. ವಜ್ರವೇಗನು ಕುಮಾರನನ್ನು ಕಂಡು ಹೊಟ್ಟೆಕಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಕೋಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ “ನನ್ನ ಪೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದವನನ್ನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲುವೆನು” ಎಂದು ಹಿರಿದ ವಿಷದೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಹೊಡೆದನು. ಹಾಗೆ ಹೊಡೆದವನ ಏಟನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಮಾರನು ಸಿಂಹವು ಹಾರುವಂತೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ವಜ್ರಾಯುಧಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಅವನ ಎದೆಯನ್ನು ತಿಳಿದನು. ಆಗ ವಜ್ರವೇಗನು ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಧರಕಾರ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೋ ಎಂಬಂತೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ನೆಗೆದು ಬಿದ್ದು ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಸತ್ತುಹೋದನು. ಕುಮಾರನು “ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಇದ್ದ ಹೆಂಗುಸಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ತರುಷನು ಇರುವುದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ” ಎಂದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ. ತಾನು ಮಾಡಲು ಇದ್ದ ಬಳ್ಳಿಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ವಜ್ರವೇಗನ ತಂಗಿಯಾದ ಸಂಧ್ಯಾವಳಿಯೆಂಬವಳು ಮಾನಸಸರೋವರಕ್ಕೆ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಜಲಕ್ರೀಡೆ ಮುಗಿಸಿ

ಮೂರ್ಛಾಗತೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ನೀಡಲಿವೆಂಬುದನ್ನು ಕೋರಿದ್ದಾಗ, ಪೆರ್ಚ ಎಮ್ಮೆಗ್ಗನು ಕೊಂಡ ದುರಾತ್ಮನು ಪಾತಾಳಮುಂ ಪೊಕ್ಕಿರ್ದನಪ್ಪೊದಮುಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳನಮೋಘಮೆಂದು ಭಯಂಕರರೂಪಂ ಕೈಕೊಂಡು ದೆಸೆಗಳಂ ನೋಟೊಳನ್ನೆಗಮಾರುಮುಂ ಕಾಣದೆ ಸುನಂದೆಯಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾಕೆಯಂತೆಂದಳು ದುಷ್ಪನಿಗ್ರಹ ಶಿಷ್ಯಪ್ರತಿಪಾಲನಸ್ವರೂಪದಿಂ ಪ್ಪದ್ವಿಯಂ ರಕ್ಷಿಸುವ ಸ್ವಾಮಿ ಚೋರ ಜಾರ ಪಾದರಿಗರ್ಕಳಂ ಕೊಲ್ಲದಿರ್ಕುಮೆ ಎಂದೊಡಾತನಾವೊನೆಲ್ಲಿದೊಂ ತೋಜಿಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಸುನಂದೆಯುಂ ಪೋಗಿ ಕುಮಾರನಂ ತೋಟಿದೊಡಾಕೆಯುಮುಪಿಟಕಪಸ್ತೆಯಾಗಿ ವಿಭೀಷಣಮಪ್ಪ ರೂಪುಮುಂ ವಿಗುರ್ವಿಸಿ ಕೊಲ್ಲಿನೆಂದು ಸಾರ್ವಾಗಳು ಕುಮಾರಂ ಸೌವ್ವದೊಳಿದೊಳೊನಂ ನೋಡಿ ಕೋರಂಗೆಟ್ಟು ಸ್ನೇಹಂ ಪೆರ್ಚ ಕಾಮಶರಂಗಳಿಂ ಸ್ವರವತಪ್ಪದಯೆಯಾಗಿ ಇಂತೆಂದು ತನ್ನೊಳು ಬಗೆದೊಳಿಮ್ಮೊಂ ತನ್ನದೋಷದಿಂ ಸತೋನೀತಂಗೆನುಂ ದೋಷಮಿಲ್ಲೆಂದು ವಿಕಾರಮಪ್ಪ ರೂಪಮನುಪಸಂಪರಿಸಿ ತನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕಮಪ್ಪ ರೂಪಂ ಕೈಕೊಂಡು ತಮ್ಮೊಂಗೆ ಸಂಸ್ಕರಿಸಿ ನೀರಿಚೆದು ತದ್ವಿರಪಾನಳನಿಂ ಬೆಂದು ಕರಗಿ ಕೊರಗಿ ಬಸಮಲೆದಿರ್ವ್ವ ಮೆಯ್ಯನೊಡೆಯೊಳು ಬಂದು ಸುನಂದೆಗಿಂತೆಂದಳು ನಿನ್ನಪ್ರಸಾದದಿಂ ಒಲವಿಂ ನೀನೆನಗೆ ಸೋದರಮುಂ ಕಲ್ಯಾಣಮಿತ್ತೆಯುಮಾದಯ್ ಆದಲಿಂ ನೀನೀ ಕುಮಾರಂಗೆ ಪೋಗಿ ಇಂತೆಂದು ಪೇಟು ವಿಜಯಾರ್ಥಪರ್ವತದೊಳಗವಂದಿರ

ಬರುತ್ತ, ತನ್ನ ಅಣ್ಣನು ಸತ್ತುದನ್ನು ಕಂಡು ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿ ಬಿದ್ದಳು. ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಎಚ್ಚೆತ್ತಳು. ಸಿಟ್ಟಿನ ಬೆಂಕಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ - “ನನ್ನ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಕೊಂದ ದುಷ್ಟನನ್ನು, ಆತನು ಪಾತಾಳವನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿದವನಾದರೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗದಂತೆ ಹುಡುಕಿ ಕೊಂದುಬಿಡುವೆನು” ಎಂದು ಭೀಕರವಾದ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದಳು. ದಿಕ್ಕುಗಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದಳು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನೂ ಕಾಣದೆ ಸುನಂದೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವಳು ಹೀಗೆಂದಳು - “ಕೆಟ್ಟವರನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಸತ್ತುರುಷರನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಲೋಕವನ್ನು ಕಾಪಾಡತಕ್ಕ ಪ್ರಭುವು ಕಳ್ಳರನ್ನೂ ಜಾರರನ್ನೂ ಹಾದರಿಗರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲದಿರುವನೇ ?” ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ “ಆತನು ಯಾವನು ? ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ? ತೋರಿಸು” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಸುನಂದೆ ಹೋಗಿ ಸನತ್ತುಮಾರನನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. ಆಗ ಸಂಧ್ಯಾವಳಿ ಕತ್ತಿ ಗುರಾಣಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮಾಯೆಯಿಂದ ಭಯಂಕರವಾದ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ “ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಸುಂದರವಾದ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಿ, ಕೋಪವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಮನ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಮನಃಪ್ರಸಂಗಿ ಅಧೀನವಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವಳಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸಿದಳು. “ನನ್ನ ಅಣ್ಣನು ತನ್ನ ದೋಷದಿಂದ ಸತ್ತನು. ಈತನಿಗೆ ಏನೂ ದೋಷವಿಲ್ಲ” ಎಂದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ವಿಕಾರವಾದ ರೂಪವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿ, ಹಿಂದಿನ ನೈಜವಾದ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶ್ರವಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಸ್ನಾನಮಾಡಿ, ಕುಮಾರನ ವಿರಹದ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಬೆಂದು ಕರಗಿ ಕೊರಗಿ ಶಕ್ತಿಕುಂದಿಹೋದ ಶರೀರವುಳ್ಳವಳಾಗಿ ಸುನಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಹೀಗೆಂದಳು - “ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹವಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಬದುಕುವೆನು. ನೀನು ನನಗೆ ಸಹೋದರಿಯೂ ಮಂಗಳಕರಳಾದ ಗೆಳತಿಯೂ ಆಗಿರುವೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು ಈ ಕುಮಾರನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳು - ವಿಜಯಾರ್ಥ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿರುವ

ಪುರಾಧಿಪತಿಯಪ್ಪನಿವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಂಗಂ ವಿದ್ಯುತ್ಪ್ರಭೆಯೆಂಬ ಮಹಾದೇವಿಗಂ ಮಗಳ್ ಸಂಧ್ಯಾವಳಿಯೆಂಬೊಳ್ ನೀಮ ಶರಣೆಂದಿರ್ದೊಳಾಕೆಯಂ ನೀಮದೋಷಂ ಕೈಕೊಳ್ಳಲ್ವೆಯೊಂದು ನುಡಿಯೆಂದು ಕಲ್ಪಿಯುಟ್ಟದೊಡಾಕೆಯುಂ ಕುಮಾರಂಗೆ ತದ್ವತ್ಪಾತಮಲ್ಲಮಂ ಪೇಲಿಕ್ಕೊಡಾತನುಂ ಪಿತ್ತಮಾತ್ಮಗಳೆಯದ ಸ್ತ್ರೀಯರಂ ಕೈಕೊಳ್ಳದನಗಯೋಗ್ಯಮೆಂದು ಮುಜುಮಾತುಗೊಟ್ಟೊಡೆ ಸುನಂದೆಯೆಂಬೊಳ್ ಮಿತ್ರಸಂಬಂಧಿಗಳಪ್ಪ ಜನಂಗ್ ಮುಂತಿಟ್ಟು ಕುಡೆ ಕೊಳಲ್ ತಕ್ಕುದೆಂದು ನುಡಿದೊಡಂಬಡಿಸಿ ದಿವ್ಯದೇವತೆಗಳನೆ ಬಾಂಧವಜನಮಾಗೊಡೆಯಳಂ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಿಂದಂ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣಪುರಸ್ಕರಂ ಸಂಧ್ಯಾವಳಿಯಂ ಕುಮಾರಂಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಸಂಧ್ಯಾವಳಿಯಂ ಸುನಂದೆಯಂ ಕುಮಾರಂಗೆ ಕೊಟ್ಟುಳಂತನ್ನೊನ್ನಸಂಬಂಧದಿಂ ಗಾಂಧರ್ವವಿವಾಹದಿಂ ಕಲ್ಯಾಣದೊಳ್ ಕೂಡಿ ಸುಖದಿಂದಿಪ್ಪೊರ್ ಅನ್ನಗಮಿತ್ತನಿವೇಗಂ ತನ್ನ ಮಗಂ ಪಿರಿದು ಪೊಟ್ಟು ಪೋಗಿ ತಡೆದನೆಂದು ಮಗನವಸ್ಥೆಯನಿಡಿದು ಬಾಯಿಂದವಳೋಕಿನಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯೆಯನಾರಯ್ಯಲ್ಲದೊಡಾ ವಿದ್ಯೆಯುಂ ಪಾರಾವತರೂಪದಿಂದಾರೈದು ಪೋಪುದಂ ಸಂಧ್ಯಾವಳಿಯಿಡಿದಂತೆಂದು ತನ್ನ ಭರ್ತಾರಂಗೆ ಪೇಟ್ಟು ಸ್ವಾಮಿ ಎನ್ನ ತಂದೆ ವಿದ್ಯಾಧರನಾದಮಾನುಂ ಪ್ರಚಂಡಮಹಾಬಳಪರಾಕ್ರಮಂ ವಜ್ರವೇಗನ ಸಾವನಿಡಿದಮೋಷಂ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬರ್ಕುಮದಳಿಂ ನೀಮೀ ಪ್ರಜ್ಞಪ್ರಿಯೆಂಬ ಮಹಾವಿದ್ಯೆಯಂ

ಅಗ್ರಮಂದಿರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದ ಒಡೆಯನಾದ ಅಶನಿವೇಗನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಿಗೂ ವಿದ್ಯುತ್ಪ್ರಭೆಯೆಂಬ ಮಹಾರಾಣಿಗೂ ಮಗಳಾಗಿರುವ ಸಂಧ್ಯಾವಳಿ ಎಂಬವಳು ನೀವೇ ತನಗೆ ಆಶ್ರಯವೆಂದು ಇದ್ದಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ನೀವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು - ಎಂದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳು” - ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟು ಸುನಂದೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದಳು. ಸುನಂದೆ ಈ ಸಂಗತಿಯಿಲ್ಲವನ್ನೂ ಕುಮಾರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಕುಮಾರನು - “ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ಕೊಡದೆ ಇರತಕ್ಕ ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ನನಗೆ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ” ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು ಆಗ ಸುನಂದೆ ಕುಮಾರನೊಡನೆ “ಮಿತ್ರಸಂಬಂಧವುಳ್ಳ ಜನರು ಮುಂದೆ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವನನ್ನು ಒಪ್ಪುವಂತೆ ಮಾಡಿದಳು. ದೇವಲೋಕದ ದೇವತೆಗಳೇ ಬಂಧು ಜನವಾಗಿರತಕ್ಕ ಸಂಧ್ಯಾವಳಿಯನ್ನು ಬಹಳ ವೈಭವದಿಂದ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣ ಕ್ರಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕುಮಾರನಿಗೆ ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಳು. ಸಂಧ್ಯಾವಳಿ ಸುನಂದೆಯನ್ನು ಕುಮಾರನಿಗೆ ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಳು. ಹೀಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಗಾಂಧರ್ವವಿವಾಹ ಕ್ರಮದಿಂದ ಅವರು ಮಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಸುಖದಿಂದ ಇದ್ದರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಇತ್ತ ಅಶನಿವೇಗನು ತನ್ನ ಮಗನು ಹೋಗಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ತಡೆದನೆಂದು ಮಗನ ಸ್ಥಿತಿಯೇನೆಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ತಿಳಿದುಬರುವಂತೆ ಅವಲೋಕಿನಿ ಎಂಬ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಆ ವಿದ್ಯೆ ಪಾರಿವಾಳರೂಪದಿಂದ ಬಂದು ವಿಚಾರಿಸಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಸಂಧ್ಯಾವಳಿ ತಿಳಿದು ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ (ಸನತ್ಕುಮಾರನಿಗೆ) ಹೀಗೆಂದಳು - “ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನ ತಂದೆ ಅಶನಿವೇಗ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಅತ್ಯಂತ ಭಯಂಕರವಾದ ಮಹಾಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳವನು. ಅವನು ವಜ್ರವೇಗನು ಸತ್ತುದನ್ನು ತಿಳಿದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ದಂಡಿತ್ತೆ ಬರುವನು. ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ಪ್ರಜ್ಞಪ್ರಿಯೆಂಬ ಈ ಮಹಾವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು

ಕೊಳ್ಳಿಮನೆ ಕುಮಾರಂ ನಕ್ಕು ಪ್ರಹಸಿತವದನನಾಗಿ ಬೇಚರರೆಂಬಿರಲೆಗಳಂ ನಿಪಾತಿಸಲೆನಗೆ ವಿದ್ಯೆಯುಂ ಬೇಬುಮೆ ಎಂದೊಲ್ಲದಿದೊಣ ಪಾದದ್ವಯಂಗಳೆಳಗಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟಮೋಘಂ ಕೊಳಲಿವೇಬುಮೆಂದು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂ ವಿದ್ಯೆಯಂ ಕೊಟ್ಟೊಡಾ ಅವಸರದೊಳ್ ಮತ್ತಿತ್ತ ರಥನೂಪುರಚಕ್ರವಾಳಪುರಾಧಿಪತಿಯಪ್ಪ ಚಂದ್ರಯಶನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಂಗೆಂದುದ್ದೇಗೆಯೆಂಬ ಮಹಾದೇವಿಗಮಂತಿರ್ವರ್ಗಂ ಪುಟ್ಟದರ್ ಚಂದ್ರವೇಗನುಂ ಭಾನುವೇಗನುಮೆಂಬರ್ ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ಇಂತಿಷ್ಟವಿಷಯಕಾಮ ಭೋಗಂಗಳನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ನೃಪತಿಗೆ ಸಂಸಾರ ವೈರಾಗ್ಯಮಾಗಿ ಚಂದ್ರವೇಗನೆಂಬ ಪಿರಿಯ ಮಗಂಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳಿ ಕಿಳಿಯಾತನಪ್ಪ ಭಾನುವೇಗಂಗೆ ಯುವರಾಜಪಟ್ಟಮಂ ಕಟ್ಟಿ ಗುಣಧರರೆಂಬ ಚಾರಣರಿಸಿಯರ ಪಕ್ಕದೆ ಜೈನದೀಕ್ಷೆಯಂ ಕೈಕೊಂಡು ಪಲಕಾಲಂ ತಪಂಗಯ್ಯು ಸಮ್ಮೇದಪರ್ವತದೊಳ್ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ದೋದರ್ ಮತ್ತು ಚಂದ್ರವೇಗಂಗೆ ನೂರ್ವರ್ ಪೆಣ್ಣೂಸುಗಳಾದೊರವರ್ಗಗಳತಿಶಯ ರೂಪು ಲಾವಣ್ಯಮನೊಡೆಯೊರವರನಾ ಅಶನಿವೇಗಂ ತನ್ನ ಮಗಂ ವಜ್ರವೇಗಂಗನವರತಂ ಪಾಗುಡಮಂ ವೆರ್ಗಡೆಗಳುಮನಟ್ಟುತ್ತಿಕ್ಕುಂ ಮತ್ತು ಪೆತಿಯಂ ವಿದ್ಯಾಧರರ್ಕ್ಕಳನವರತಂ ಕೂಸುಗಳಂ ಬೇಡಿಯಟ್ಟುತ್ತಿರೆ ಆಗಂ ಕುಡಲೊಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಮಕ್ಕಳನಾರ್ಗ ಕುಡುವಮೆಂದು ದೈವಜ್ಞನಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾತನಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟಂ

ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ಕುಮಾರನು ನಕ್ಕು, ನಗೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮುಖವುಳ್ಳವನಾಗಿ “ವಿದ್ಯಾಧರರೆಂಬ ಹುಲ್ಲೆಮರಿಗಳನ್ನು ಬೀಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ವಿದ್ಯೆಯೂ ಬೇಕೆ?” ಎಂದು ನಿರಾಕರಿಸಿದನು. ಸಂಧ್ಯಾವಳಿ ಅವನ ಎರಡೂ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅನಂತರ ಇತ್ತ ರಥನೂಪುರಚಕ್ರವಾಳ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದ ಒಡೆಯನಾದ ಚಂದ್ರಯಶನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಿಗೂ ವಿದ್ಯುದ್ದೇಗೆ ಎಂಬ ಮಹಾರಾಣಿಗೂ ಅಂತೂ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಚಂದ್ರವೇಗ ಭಾನುವೇಗ ಎಂಬಿಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಇಷ್ಟವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇರಲು, ಅಮೇಲೆ ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ರಾಜನಿಗೆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಗಿ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾದ ಚಂದ್ರವೇಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಕಿರಿಯ ಮಗನಾದ ಭಾನುವೇಗನಿಗೆ ಯುವರಾಜಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಗುಣಧರರೆಂಬ ಚಾರಣಯುಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಜೈನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಹಲವು ಕಾಲ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಮ್ಮೇದಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಅಮೇಲೆ ಚಂದ್ರವೇಗನಿಗೆ ನೂರು ಮಂದಿ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಾದರು. ಅವರು ಹೆಚ್ಚಾದ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಅಶನಿವೇಗನು ತನ್ನ ಮಗನಾದ ವಜ್ರವೇಗನಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನೂ ಹೆಗ್ಗಡೆ (ಅರಮನೆಯ ಅಧಿಕಾರಿ)ಗಳನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ವಿದ್ಯಾಧರರೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಕನ್ಯೆಯರನ್ನು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಚಂದ್ರವೇಗನು ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪದೆ ಅನಂತರ ಒಂದು ದಿವಸ ತನ್ನ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡೋಣ ಎಂದು ದೈವಜ್ಞನಾದ ಜೋಯಿಸನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಹೀಗೆಂದನು -

ಮಾನಸಸರೋವರದೊಳ್ ಸಿತಯಕ್ಷನಂ ಯುದ್ಧದೊಳಾವೊಂ ಗೆಲ್ಲೊಂ ಮತ್ತಶನಿವೇಗನ ಮಗಂ ವಜ್ರವೇಗನುಮಂ ಮುಷ್ಟಿಪ್ರಹಾರದಿಂ ಕೊಲ್ಲೊಣಾ ಅಶನಿವೇಗನುಮಂ ಸಂಗ್ರಾಮದೊಳ್ ನಿಪಾತಿಸುವನಾವನೊರ್ವನಾತಂಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಂ ಕುದಿಮೆಂದು ದೇವಗುರುವೆಂಬ ನೈಮಿತ್ತಿಕಂ ಜೇಜ್ಜಂ ಮತ್ತೆಯಾತನುಪದೇಶದಿಂ ತಟಿಸಂದ ಮನದೊನಾಗಿ ಸರ್ವಾಯುಧಸನ್ನದ್ಧರಾಗಿ ದಿವ್ಯರಥಂ ಬೆರಸು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಚಂದ್ರಸೇನಕೃಷ್ಣಂ ಮಕ್ಕಳನಟ್ಟದೊಳವರ್ಗ್ಗಳಂ ಬಂದು ಕುಮಾರಂಗೆಣಿಗಿ ಪೊಡವಟ್ಟಂತೆಂದರ್ ರಥನೂಪುರಚಕ್ರವಾಳ ಪುರೇಶ್ವರನಪ್ಪ ಚಂದ್ರವೇಗಂಗೆಂ ಮಣಿದೇವಿಗಂ ಪುಟ್ಟದವು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಚಂದ್ರಸೇನಕೃಷ್ಣಂ ಮಮ್ಮನ ಬೆಸದಿಂ ನಿಮ್ಮನೋಲಗಿಸಲ್ ಬಂದೆಂದು ಜೇಜ್ಜು ಸುಖ ಸಂಕಥಾವಿನೋದದಿಂದಿವ್ವನ್ನೆಗಮವರ ಸಹೋದರಕೃಷ್ಣ ಚಂದ್ರವೇಗನುಂ ಭಾನುವೇಗನುಂ ತಮ್ಮಳ್ಳ ಸಮಸ್ತ ಬಲಂ ಬೆರಸು ಕುಮಾರನಂ ಕೂಡಿದರ್ ಮತ್ತಶನಿವೇಗಂ ತನ್ನ ಮಗನ ಕಟಿದ ವೃತ್ತಾಂತಮೆಲ್ಲವನವಳೋಕಿನಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯೆ ಜೇಜ್ಜಿ ಕೇಳುತ್ತಿದು ಮುಳಿದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಮಸಗಿ ಸಮಸ್ತ ಬಲಂಬೆರಸಿದನ ಮಹಿಮೆಪೊಕ್ಕೊಡಮೋಘಂ ಕೊಲ್ಲೆನೆಂದು ಮೇಲಿಬ್ಬಂವನಂ ಚಂದ್ರವೇಗಂ ಕಂಡು ಸನತ್ತುಮಾರಂಗೆಂತೆಂದಂ ದೇವಾ ನಾನಾವಿಧಮಪ್ಪ ವಿದ್ಯಾಧರಯುದ್ಧಮಂ ನೀಂ ಕೆಮ್ಮನೆ ನೋಡುತ್ತಿರಾನೆ ಸಾಲ್ತೆನೆಂದು ಸಂಗ್ರಾಮಕ್ಕಭಿಮುಖನಾಗಿ ಕಾದಲ್ ತಗುಳ್ಳನಿತ್ತ ಕುಮಾರನುಂ

“ಮಾನಸಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಸಿತಯಕ್ಷನನ್ನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಯಾವನು ಗೆಲ್ಲುವನೋ ಮತ್ತು ಅಶನಿವೇಗನ ಮಗನಾದ ವಜ್ರವೇಗನನ್ನು ಮುಷ್ಟಿಯ ಪೆಟ್ಟಿನಿಂದ ಯಾವನು ಕೊಲ್ಲುವನೋ ಆ ಅಶನಿವೇಗನನ್ನೂ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಯಾವನೊಬ್ಬನು ಬೀಳಿಸುವನೋ ಆತನಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೂಡಿ” ಎಂದು ದೇವಗುರುವೆಂಬ ಜ್ಯೋತಿಷನು ಹೇಳಿದನು. ಅನಂತರ ಅವನ ಉಪದೇಶದಿಂದ ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿದ ಮನಸ್ಸಿನವನಾಗಿ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಾದ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಚಂದ್ರಸೇನರೆಂಬವರನ್ನು ಎಲ್ಲ ವಿಧವಾದ ಆಯುಧಗಳಿಂದ ಸನ್ನದ್ಧರಾಗಿ ದಿವ್ಯವಾದ ರಥದಿಂದ ಕೂಡಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವರು ಬಂದು ಸನತ್ತುಮಾರನಿಗೆ ಎರಗಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು. - “ರಥನೂಪುರಚಕ್ರವಾಳವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದ ಒಡೆಯನಾದ ಚಂದ್ರವೇಗನಿಗೂ ಮಣಿದೇವಿಗೂ ಜನಿಸಿದ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಚಂದ್ರಸೇನ ಎಂಬ ಮಕ್ಕಳು ನಾವು . ನಮ್ಮತಂದೆಯ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸುಖ ಸಂಕಥೆಗಳ ವಿನೋದದಿಂದ ಇದ್ದರು. ಅವರ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ಸಹೋದರರಾದ ಚಂದ್ರವೇಗನೂ ಭಾನುವೇಗನೂ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಸನತ್ತುಮಾರನನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಆ ಮೇಲೆ ಅಶನಿವೇಗನು ತನ್ನ ಮಗನು ಸತ್ತುಹೋದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಅವಲೋಕಿಸಿವಿದ್ಯೆ ಹೇಳಲು, ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಕುಪಿತನಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸಿ ಉದ್ದೇಶಗೊಂಡು ಎಲ್ಲಾ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಸನತ್ತುಮಾರನು ದೇವೇಂದ್ರನನ್ನು ಮರೆಹೊಕ್ಕರೂ ಕೊಲ್ಲುವೆನೆಂದು ದಂಡೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಹಾಗೆ ಬಂದವನನ್ನು ಚಂದ್ರವೇಗನು ಕಂಡು ಸನತ್ತುಮಾರನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದನು. - “ದೇವಾ, ನೀನು ಸಮ್ಮನೆ ಇದ್ದು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ವಿದ್ಯಾಧರಯುದ್ಧವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರು. ಈಗ ಹೋರಾಡಲು ನಾನೇ ಸಾಕಾಗುವೆನು” ಎಂದು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಅಭಿಮುಖನಾಗಿ ಕಾದಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಇತ್ತ ಕುಮಾರನು ಅಕಾಶ ತಳದಲ್ಲಿ ವಜ್ರಸಾರವೆಂಬ ರಥವನ್ನೇರಿ

ಗಗನತಳದೊಳ್ ವಜ್ರಹಾರಮೆಂಬ ರಥಮನೇಟೆ ಭತ್ತ ಚಾಮರ ಪಿಂಚಾತಪತ್ರ ಪಾಳೆದ್ವಜ ಪತಾಕಾದನೇಕ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯೊಳ್ ಕೂಡಿ ಸಂಗ್ರಾಮಮಂ ನೋಡುತ್ತಮಿರೆ ಮತ್ತನಿವೇಗಂ ಕುಮಾರನಂ ಕಂಡು ಕೋರಾಳ್ಗೆ ಜೆರ್ಪ ಎನ್ನ ಮಗನಂ ಕೊಂದೊನಂ ಬೇಗಂ ಮೃತ್ಯುರಾಜನಂ ಕಾಣ್ತೊರೆ ಮಾಲಿನೈಂದು ಮುಳಿದು ಮಸಗಿ ಬರ್ಪೊನಂ ಕುಮಾರಂ ಕಂಡಾಗೆ ಬಾಣಾಸನಹಸ್ತನಾಗಿ ಅರ್ಧಚಂದ್ರಮೆಂಬ ಸರದಿಂದಾತನ ತಲೆಯಂ ಮೊಕ್ಕನೆವೋಗಿಚ್ಚಂ ಅದು ಜ್ವಲನ್ಮನೆಮಕುಟ ಕುಂಡಲಂಗಳಿಂದೊಪ್ಪುತ್ತಿದುರ್ವದು ವಿದ್ಯುತ್ಪಾಲಂ ಬೊಲ್ ನೆಲದೊಳ್ ಬಿಟ್ಟತ್ರಾಳಾ ತಲೆಯಂ ಮಜುವಕ್ಕದರ್ ಕಂಡು ಕೆಲರಂಜಿ ತ್ರಸ್ತಾಭಿಭೂತರಾಗಿಯೋಡಿ ಕೆಲರ್ ಶರಣೆಂದು ಕುಮಾರನ ಕಾಲ್ಗೊಳಿ ಪುಲ್ಲಂ ಕರ್ಚಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟಿರಾ ಕುಮಾರನುಮಾಗಳಭಯಘೋಷಣೆಯಂ ಪೊಯ್ಯುವರ್ಗಭಯದಾನಮಂ ಕೊಟ್ಟನಾಗಳ್ ಚಂದ್ರವೇಗನುಂ ಸಂಗ್ರಾಮಭೂಮಿಯನರ್ಚಿಸಿ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಂ ಕುಮಾರನನೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗಿ ಪೊಲಲಂ ಪೊಕ್ಕು ಪ್ರಶಸ್ತ ದಿನ ವಾರ ನಕ್ಷತ್ರ ಹೋರಾಮುಹೂರ್ತ ಲಗ್ನದೊಳ್ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ್ ಚಂದ್ರಮತಿ ಚಂದ್ರಶ್ರೀ ಚಂದ್ರಲೇಖಿ ಶಶಿಕಾಂತ ಮನೋಹಾರಿಣಿ ಹರಿಣಾಂಕಿ ಕಮಲಮುಖಿ ಪ್ರಿಯದರ್ಶನೆಯೆಂದಿಮರ್ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ನೂರವರ್ ಕನ್ನೆಯರ್ಕ್ಕಳಂ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣಪುರಸ್ಕರಂ ಕೊಟ್ಟನಂತಾ ನೂರವರ್ ಕನ್ನೆಯರ್ಕ್ಕಳುಂ

ಭತ್ತ (ಕೊಡೆ), ಚಾಮರ (ಚೌರಿ), ನವಿಲಗರಿಯ ಕೊಡೆ, ಪಾಳೆದ್ವಜ, (ಹಾರ, ವಸ್ತ್ರ, ನವಿಲು, ಕಮಲ, ಹಂಸೆ, ಮೀನ, ಸಿಂಹ, ವೃಷಭ, ಆನೆ, ಚಿತ್ರ - ಈ ಲಾಂಛನಗಳುಳ್ಳ ಬಾವುಟಗಳ ವ್ಯೂಹ), ಪತಾಕೆ - ಮುಂತಾದ ಮಹಾ ವೈಭವದಿಂದ ಕೂಡಿ ಯುದ್ಧವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅಶನಿವೇಗನು ಕುಮಾರನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಕೋಪವೆಂಬ ಬೆಂಕಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ “ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕೊಂದವನನ್ನು ಬೇಗನೆ ಮರಣದ ರಾಜನನ್ನು ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ಕೋಪೋದ್ರೇಕಗೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನನ್ನು ಕುಮಾರನು ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅರ್ಧಚಂದ್ರವೆಂಬ ಬಾಣದಿಂದ ಆತನ ತಲೆಯನ್ನು ಮೊಕ್ಕೆಂದು ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಹೊಡೆದನು. ಆ ತಲೆ ಹೊಳೆಯುವ ರತ್ನಗಳ ಕಿರೀಟಕುಂಡಲಗಳಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಮಿಂಚಿನ ತಲೆಬುರುಡೆಯೋ ಎಂಬಂತೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು ಆಗ ಆ ತಲೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಕ್ಷದವರು ಕಂಡರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಹೆದರಿ, ಭಯದಿಂದ ಹೊಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟವರಾಗಿ ಓಡಿದರು. ಕೆಲವರು ‘ಶರಣು’ ಎಂದು ಕುಮಾರನ ಕಾಲಿಗೆರಗಿದರು, ಕೆಲವರು ಹುಲ್ಲನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವಂದನೆ ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ಕುಮಾರನು ಅಭಯಘೋಷಣೆಯನ್ನು ಹೊಡೆಸಿ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಅಭಯಧಾನವನ್ನಿತ್ತನು. ಆಗ ಚಂದ್ರವೇಗನು ಯುದ್ಧರಂಗವನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ದೊಡ್ಡ ವೈಭವದಿಂದ ಕುಮಾರನನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನ ವಾರ ನಕ್ಷತ್ರ ಹೋರಾ ಮುಹೂರ್ತ ಲಗ್ನದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಾದ ಚಂದ್ರಮತಿ ಚಂದ್ರಶ್ರೀ ಚಂದ್ರಲೇಖಿ ಶಶಿಕಾಂತ ಮನೋಹಾರಿಣಿ ಹರಿಣಾಂಕಿ ಕಮಲಮುಖಿ ಪ್ರಿಯದರ್ಶನಿ - ಎಂದು ಇವರೇ ಮೊದಲಾಗಿರುವ ನೂರು ಮಂದಿ ಕನ್ಯೆಯರನ್ನು ಪಾಣಿಗ್ರಹಣಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಅಂತು ಆ ನೂರು ಮಂದಿ ಕನ್ಯೆಯರೂ ಹಿಂದಿನ ಬೇರೆ ವಿದ್ಯಾಧರಯುವತಿಯರು -

ಮುನ್ನಿನ ಖೇಚರಿಯರ್ಕಳುಂ ಪೆಜವುಮಂದಿವರೋಳ್ ಕೂಡಿ ಕುಮಾರಂ ವಿದ್ಯಾಧರಶ್ರೇಣಿಯೋಳ್ ಸುಖಮನನುಭವಿಸುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗೆಂ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಚಂದ್ರವೇಗಂ ಸಿದ್ಧಕೂಟಕ್ಕೆ ವಂದನಾಭಕ್ತಿಗೆ ಪೋಗಿ ದೇವನರ್ಚನಿ ವಂದಿಸಿ ಸುಮಾರಿಗಳೆಂಬವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳಪ್ಪ ಚಾರಣಸಿರಿಯರಂ ಗುರುಭಕ್ತಿಗೆಯ್ತು ವಂದಿಸಿ ಧರ್ಮಮಂ ಕೇಳ್ತು ತದನಂತರಮಿಂತೆಂದಂ ಭಟಾರಾ ಸನತ್ತುಮಾರಂಗೆಂ ಸಿತಯಕ್ಕುಂಗೆಂ ವೈರಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಕಾರಣಮೇನೆಂದು ಬಿಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟಾರರುಂ ತತ್ಸಂಬಂಧಿಯಪ್ಪ ಕಥೆಯನಿಂತೆಂದು ಪೇಟಲ್ ತೊಡಗಿದರ್ ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಮಗಧಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಕಾಂಚನಮೆಂಬುದು ಪೊಟಲದನಾಳ್ವೊಂ ಪ್ರತಿಮುಖನೆಂಬರಸಂಪ್ರಶಸ್ತಮಂತಃಪುರಕ್ಕಧಿಪನಾಗಿ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತಾ ಪೊಟಲೋ ನಾಗಚಂದ್ರನೆಂಬೊಂ ಸಾರ್ಥಾಧಿಪತಿಯಾತನ ಭಾರ್ಯೆ ವಿಷ್ಣುಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳತ್ತಂತ ರೂಪಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿ ಹಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಂಗಳಂ ಕೂಡಿದೊಳೊಂದು ದಿವಸಂ ಅರಸನುದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಪೋಗುತ್ತಂ ಪ್ರಾಸಾದದೊಳರ್ದ ದೇವಾಂಗನಾಸನ್ನಿಭೆಯಪ್ಪಳಂ ಕಂಡು ಕಾಮಶರಂಗಳಂ ಜರ್ಝರಿತಹೃದಯನಾಗಿ ಮಂತ್ರಪ್ರಯೋಗದಿಂದಂ ವಿಷ್ಣುಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳೊಂಡ ನಾಕೆಯುಮಾತಂಗಳ್ಳವಲ್ಪಭಿಯಾಗಿ ಸಲ್ಪೊಳಂ ಸಮಸ್ತಮಂತಃಪುರಮಾಕೆಗೆ ಮುಳಿಯುತ್ತಿರ್ಪೊಂದು ದಿವಸಂ ಸಾರ್ವಭೌಮನೆಂಬ ಪಟ್ಟವರ್ಧನಗಜಂ ಸೂರ್ಕಿ ಮಸಗಿ ಕಟ್ಟುಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಪಟಿದು

ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಸನತ್ತುಮಾರನು ವಿದ್ಯಾಧರರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿದ್ದು ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು, ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸ ಚಂದ್ರವೇಗನು ಸಿದ್ಧರಿರತಕ್ಕ ಪರ್ವತಶಿಖರಕ್ಕೆ ವಂದನೆಯ ಭಕ್ತಿಗೋಸ್ಕರ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ದೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ, ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಸುಮಾರಿಗಳೆಂಬ ಅವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ಚಾರಣಯುಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಅವರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ಧರ್ಮೋಪದೇಶವನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅನಂತರ ಹೀಗೆಂದನು - “ಪೂಜ್ಯರೇ ಸನತ್ತುಮಾರನಿಗೂ ಸಿತಯಕ್ಷನಿಗೂ ದ್ವೇಷಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಲು ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಗಧಯೆಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಾಂಚನವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿಮುಖನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಎಂಟುನೂರು ಅಂತಃಪುರ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಒಡೆಯನಾಗಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಆಮೇಲೆ, ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನಾಗಚಂದ್ರನೆಂಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಿದ್ದನು. ಅವನು ಸಾರ್ಥಾಧಿಪತಿಯಾಗಿದ್ದನು. (ಊರಿಂದೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಮಾರುವವರ ಶ್ರೇಣಿಗೆ ಒಡೆಯ). ಅವನ ಪತ್ನಿಯಾದ ವಿಷ್ಣುಶ್ರೀಯೆಂಬವಳು ಅತಿಶಯ ರೂಪ, ಲಾವಣ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಕಾಂತಿ, ಹಾವ, ಭಾವ, ವಿಲಾಸ, ವಿಭ್ರಮಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವಳು. ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ಉದ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ದೇವತಾಸ್ತ್ರೀಯಂತಿದ್ದ ಆಕೆಯನ್ನು ಕಂಡನು. ಕಾಮನ ಬಾಣಗಳಿಂದ ನುಜ್ಜುಗುಜ್ಜಾದ ಮನುಸುಳ್ಳವನಾಗಿ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ವಿಷ್ಣುಶ್ರೀಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಕೆ ಅವನಿಗೆ ಇತರರಿಗಿಂತ ಮೇಲಿನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾಜನ ಅಂತಃಪುರದವರೆಲ್ಲ ಆಕೆಯ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿವಸ ಸಾರ್ವಭೌಮ ಎಂಬ ಪಟ್ಟದಾನೆ ಸೂಕ್ತಿ ಉದ್ರೇಕಗೊಂಡು

ಪತತವಿತತಕೋಳಾಪಳಮುಚ್ಚಿದು ಪೊಬಲಿಲ್ಲಮಂ ಕೊಬ್ಬುದನರಸಂ ಕೇಳಾನೆಯಂ ಕಟ್ಟಿಸಲೆಂದು ಪೋದನನ್ನೆಗಮಿತ್ತ ಅನಿಬರಸಿಯರ್ಕಳ್ ನೆರೆದು ವಿಷಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಕೊಂದಾದಮುಚ್ಚಿಯದಂತಿರೆ ಶ್ವಾನದೊಳೆಡಾದಿದೊರನ್ನೆಗಮರಸನುಮಾನೆಯುಮಂ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಬಂದರಸಿಯಂ ಕಾಣದೆಲ್ಲದಳೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಸತ್ತಳೆಂಬಾ ಮಾತಂ ಕೇಳು ಮೂರ್ಛಿತನಾಗಿ ನೀಡಜೆಂದೆಲ್ಲರ್ತು ಮಹಾದುಃಖಂಗೆಯ್ದು ಶ್ವಾನಕ್ಕಾಕೆಯ ದೇಹಮಂ ನೋಡಲೆಂದು ಪೋಗಿಯದಳಿ ಬೀಚ್ಚತಮಂ ಕಂದಾದಮಾನುಂ ಪೇಸಿ ಶರೀರವೈರಾಗ್ಯಮನೊಡೆಯನಾಗಿ ಅನ್ಯಾಯದಿಂ ಪರಸ್ವೀಹರಣಂ ಗೆಯ್ಯಂ ಮಹಾಪಾತಕನೆಂದು ಪೇಸಿ ತನ್ನ ತಾನಾದಮಾನುಂ ನಿಂದಿಸಿ ವಿಮಳವಾಹನನೆಂಬ ಪಿರಿಯ ಮಗಂಗೆ ರಾಜ್ಯ ಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳಿ ಸುವ್ರತರೆಂಬಾಚಾರ್ಯ ಪಕ್ಕದೆ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ಕೈಕೊಂಡು ಪಲಕಾಲಂ ತಪಂಗೆಯ್ಯು ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂ ಮುಡಿಪಿ ಪಾಣತಕಲ್ಪದೊಳಿಪ್ಪತ್ತು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಸ್ಥಿತಿಯ ನೋಡೆಯೊ ಪೃತೀಂದ್ರನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿ ದೇವಲೋಕದ ದಿವ್ಯಸುಖಮಂ ಪಲಕಾಲಮನುಭವಿಸಿ ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಮಗಧಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಕನಕಮೆಂಬುದು ಪೊಬಲದನಾಳ್ವೊಂ ಪರಿವಾಹನನೆಂಬರಸಂ ಮತ್ತಮಾ ಪೊಬಲೊಳ್ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿ ಅರ್ಹದ್ವಾಸನೆಂಬೊನಾತನ ಭಾರ್ಯೆ

ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಡಿದುಕೊಂಡು ಯದ್ವಾತದ್ವಾ ಗದ್ದಲವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕ್ಕಿದವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲತೊಡಗಿತು. ರಾಜನು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆನೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋದನು. ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಇತ್ತ ಅಂತಃಪುರದ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮಂದಿ ಅರಸಿಯರು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ವಿಷ್ಣುಶ್ರೀಯನ್ನು ವಿಷಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಕೊಂದು ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ಶ್ವಾನದಲ್ಲಿ ಬಿಸಾಡಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಜನು ಆನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ರಾಣಿಯನ್ನು ಕಾಣದೆ, 'ಆಕೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. 'ಸತ್ತಳು' ಎಂಬ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೂರ್ಛಿತನಾದನು. ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ಮಹಾದುಃಖವನ್ನು ತಾಳುತ್ತ ಆಕೆಯ ಶರೀರವನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ರುದ್ರಭೂಮಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಜುಗುಪ್ಸೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಹೇಣದ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡು ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಹೇಸಿಕೆ ಪಟ್ಟು ದೇಹದ ಮೇಲೆ ವೈರಾಗ್ಯವುಳ್ಳವನಾದನು. "ಅನ್ಯಾಯದಿಂದ ಬೇರೆಯವರ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಅಪಹರಣ ಮಾಡಿದನು, ಮಹಾಪಾಪಿಯಾಗಿರುವನು" ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಹಳಿದುಕೊಂಡನು. ಆಮೇಲೆ ವಿಮಳವಾಹನನೆಂಬ ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಸುವ್ರತರೆಂಬ ಅಚಾರ್ಯರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಜೈನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಹಲವು ಕಾಲದವರೆಗೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಸತ್ತು ಪ್ರಾಣತಪೆಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾಗರವನ್ನು ಹೋಲುವ ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ಪ್ರತಿದೇವೇಂದ್ರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಹಲವು ಕಾಲ ದೇವಲೋಕದ ಸುಖವನ್ನನುಭವಿಸಿ ಬಂದನು. - ಇಲ್ಲಿ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಗಧಯೆಂಬ ನಾಡಿನ ಕನಕಪುರವನ್ನು ಆಳುವ ಹರಿವಾಹನನೆಂಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಅನಂತರ, ಅದೇ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿಯಾಗಿ ಅರ್ಹದ್ವಾಸನೆಂಬವನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಜಿನದತ್ತೆ. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಜಿನವರ್ಮನೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ (ಆ ಪ್ರತಿಮುಖನಾಗಿದ್ದವರು) ಹುಟ್ಟಿದನು. ಜಿನವರ್ಮನು ಹೆಚ್ಚಾದ ರೂಪ-

ಜಿನದತ್ತೆಯೆಂಬೊಳಾ ಇರ್ವರ್ಗಂ ಮಗಂ ಜಿನವರ್ಮನೆಂಬೊನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂಕ್ಷಿದಿಂದಾದಾಮಾನುಂ ನೆಲೆದೊನಾಗಿ ಇಂತು ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಅರ್ಹದ್ವಾಸಂಗೇನಾನುಮೊಂದು ಕಾರಣದಿಂದಂ ವೈರಾಗ್ಯಮಾಗಿ ಜಿನವರ್ಮಗೆ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಪದಮಂ ಕೊಟ್ಟು ಶಿವಗುಪ್ತಾಚಾರ್ಯರ ಪಕ್ಕದ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ಕೈಕೊಂಡು ತಪಂಗೈಯ್ಯು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪೋದನ ಮತ್ತಿತ್ತ ಜಿನವರ್ಮನುಂ ಪಲವುಂ ಜಿನಾಲಯಂಗಳಂ ಮಾಡಿಸಿ ದಾನಶ್ರೀಯೆಂಬ ಪೂಜೆ ಶೀಲೋಪವಾಸಮೊಂದಿತ್ತು ಚತುರ್ವಿಧಮವು ಶ್ರಾವಕಧರ್ಮದೊಳಗ್ಗಲನಾಗಿ ನೆಗಲುತಮಿಂತು ಪಲಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತಾ ಮುನ್ನಿನ ಭವದ ನಾಗಚಂದ್ರನೆಂಬೊಂ ಸಾರ್ಥಾಧಿಪತಿ ವಿಷ್ಣು ತನ್ನ ಭಾರ್ಯೆಯ ವಿಲೋಗಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಆರ್ತಧ್ಯಾನದಿಂ ಸತ್ತು ಹಿರಡ್ವರಕಾದಿಗಳೊಳ್ ಪಲಕಾಲಂ ತೊಬಲ್ವಿ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಕಪಿಲನೆಂಬ ಪಾರ್ವ್ವಂಗಂ ಗಂಗೆಯೆಂಬ ಪಾರ್ವ್ವಂಗಂ ಭಾರದ್ವಾಜನೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಕನಕದಂದಿಯೆಂಬ ಪರಿವಾಜಕಂಗೆ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ನಾನಾದೇಶಂಗಳಂ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಂ ಕನಕಪುರಕ್ಕೆ ವಂದು ಮಾಸೋಪವಾಸಂಗೈಯ್ಯುತ್ತಂ ಮಹಾತಪ್ಪಿಯಾಗಿ ನೆಗಲುತಿರ್ದ ತತ್ಪರಾಧಿಪಂ ಪರಿವಾಹನನೆಂಬರಸಂ ಕಂದಾದಮಾನುಮಾ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಭಕ್ತನಾಗಿ ಬೆಸಕೆಯ್ಕೆ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮರಸ ನೊಡನೆ ಜಿನವರ್ಮನಾ ಪರಿವಾಜಕನ ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ಪೋದೊಡೆ ಜಿನವರ್ಮನಂ ಕಂಡು ಪೂರ್ವವೈರಸಂಬಂಧದಿಂದಾದ ಕ್ರೋಧಾಗಿ ಪೆರ್ಚ ಮುಳುಗುತ್ತಿದ್ದ ಮನಮನೊಡೆಯ ತಪಸ್ವಿಯನರಸನಂತೆಂದಂ ನೀಮಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳ್ ಪಾರಿಸಲ್ವೆಲ್ಲದಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೊಡಾತನಂತೆಂದಂ ಒಂದು ಪಾಂಗಿನೊಳ್ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳ್ ಪಾರಿಸುವನೀ ಜಿನವರ್ಮನ ಬೆನ್ನೊಳಡಿಯಲ್ಲದ ತಳಿಗೆಯನಿಟ್ಟು ಬಸಿಯ ತುಯ್ಯಲನುಣ್ಣಾದನ

ಲಾವಣ್ಯ - ಸೌಭಾಗ್ಯ - ತೇಜಸ್ಸುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದನು. ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲಕಳೆಯಲು ಅರ್ಹದ್ವಾಸನಿಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ಜಿನವರ್ಮನಿಗೆ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿ ಪದವಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಶಿವಗುಪ್ತಾಚಾರ್ಯರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಜಿನವರ್ಮನು ಹಲವು ಜಿನಾಲಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ದಾನ, ಪೂಜೆ, ಶೀಲ, ಉಪವಾಸ, ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಶ್ರಾವಕಧರ್ಮದಲ್ಲಿ (ಜೈನಗೃಹಸ್ಥಧರ್ಮದಲ್ಲಿ) ಶ್ರೇಷ್ಠನಾಗಿ ಆಚರಿಸುತ್ತ ಹೀಗೆಯೇ ಹಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಆಮೇಲೆ, ಆ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ನಾಗಚಂದ್ರನೆಂಬ ವರ್ತಕನು ವಿಷ್ಣುಶ್ರೀಯೆಂಬ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಅಗಲಿಕೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಆರ್ತಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸತ್ತು ಪ್ರಾಣಿಪಕ್ಷಿಜನ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನರಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಲವು ಕಾಲ ಸುತಾಡಿ ಈ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಪಿಲನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೂ ಗಂಗೆಯೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿಗೂ ಭಾರದ್ವಾಜನೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನು ಕನಕದಂದಿಯೆಂಬ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಹಲವಾರು ದೇಶಗಳನ್ನು ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಕನಕಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಉಪವಾಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ದೊಡ್ಡ ತಪಸ್ವಿಯಾಗಿ ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಹರಿವಾಹನನೆಂಬ ರಾಜನು ಕಂಡು ಆ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಭಕ್ತನಾಗಿ ಸೇವೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಜಿನವರ್ಮನು ಅರಸನೊಂದಿಗೆ ಆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯ ವಾಸಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆಗ ತಪಸ್ವಿಯು ಜಿನವರ್ಮನನ್ನು ಕಂಡು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ವೈರದಿಂದ ಸಿಟ್ಟೆಂಬ ಬೆಂಕಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಕುದಿಯುವ ಮನಸುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತಹ ತಪಸ್ವಿಯನ್ನು

ಗಟ್ಟಿಯೇ ಪಾಂಗಿನೊಳೆನ್ನನೊಡಲಾಪೊದುಣ್ಣೆನ್ನಲ್ಲದಾಗಳುಣ್ಣೆನೆಂದು ಜೇಬ್ಬೊಡೆ ಕೇಳ್ಳುಗನಾದರಸನಂ
ಜಿನವರ್ಮಂ ಕಂದಿಂತೆಂದಂ ದೇವಾ ತಪಸ್ವಿಗಾವ ಪಾಂಗಿನೊಳ್ ಮೆಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚಿದ
ಪಾಂಗಿನೊಳುಣ್ಣೆಂದೊಡಂಬಟ್ಟನಾಗಳಾ ಗರ್ಭಸುಖಿಯ ಬೆನ್ನೊಳ್ ಪಿರಿಯ ಪರಿಯಾಗುನಿಟ್ಟದಂ
ತೆಕನೆ ತೀವಿ ಬದ್ಧಿಸಿದೊಡೆ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದ ತುಯ್ಯಲಂ ತಣ್ಣಿತ್ತಾಯಾಜುವನ್ನಂ ಪಾರುತ್ತಿದ್ದು
ನೀಡುಂ ಬೇಗಮುಂಡು ಸಮೆದ ಬಲೆಕೆ, ತಳಿಗೆಯನೆತ್ತಿದೊಡಾ ತಳಿಗೆಯೊಡನೆ
ಬೆನ್ನತೊವಲೆಲ್ಲಮೆದುರಪೊದುದನರಸಂ ಕಂಡಿತಂ ತಪಸ್ವಿಯಲ್ಲಂ ರಾಕ್ಷಸಂ ಪಂಚಮಪಾಪಾತಕನೇ
ಪೊಬಲೊಳರಲೀಯದಟ್ಟ ಕಳೆಯುವೆಂದು ನೃಪತಿ ಮುಳಿದೊಡೆ ಜಿನವರ್ಮಂ ತಪಸ್ವಿಗೆ
ಮುಳಿಯಲ್ಲೇಡೆಂದು ಬಾರಿಸಿ ಈತಂಗೇನುಂ ದೋಷಮಿಲ್ಲೆನ್ನ ಪೂರ್ವಕೃತಕರ್ಮಫಲವಿಪಾಕಮೆಂದು
ನೃಪತಿಗೆ ಜೇಬ್ಬು ಪರಿವಾಜಕಂಗೆ ನಿಶ್ಚಲಂಗೈಯರಸನುಮಂ ಸ್ವಜನ ಪರಿಜನ ಬಂಧುವರ್ಗಮುಮಂ
ಬದಿಸಿ ಶ್ರೀವರ್ಮರೆಂಬಾಚಾರ್ಯರ ಜಕ್ಕದ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ಕೈಕೊಂಡು ಮಹಿಷಗಿರಿಯೆಂಬ ಪರ್ವತದೊಳೇ
ಪುಣ್ ತೀರ್ವನ್ನೆಗಂ ಕೈಯನೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳೆನೆಂದು ಕಾಯೋತ್ಸರ್ಗದಿಂ ನಿಂದೊನಂ ಗೃಧ್ರವಾಯಸಾದಿಗಳ್
ಪುಣ್ಣಂ ತೋಡಿ ತಿನೆ ಮೇರುಪರ್ವತಂಬೊಲಚಳಿತಧೈರ್ಯನಾಗೊಂದು ತಿಂಗಳ್ಳರೆಗಂ ಸೈರಿಸಿ

ಕುರಿತು ರಾಜನು - “ನೀವು ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಊಟವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು” ಎಂದು
ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಹೀಗೆಂದನು - “ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
ಊಟ ಮಾಡುವೆನು- ಈ ಜಿನವರ್ಮನ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಅಡಿಯಿಲ್ಲದ ತಟ್ಟೆಯನ್ನಿಟ್ಟು
ಬಿಸಿ ಪಾಯಸವನ್ನು ಉಣ್ಣುವುದು ನನಗೆ ಪ್ರೀತಿ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಬಡಿಸುವುದಾದರೆ
ಊಟಮಾಡುವೆನು, ಅದಲ್ಲವಾದರೆ ಉಣ್ಣೆನು” - ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಕೇಳಿ ವೃಥಿತನಾದ
ಅರಸನನ್ನು ಜಿನವರ್ಮನು ಕಂಡು ಹೀಗೆಂದನು. - “ದೇವಾ, ಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ ಯಾವರೀತಿ
ಮೆಚ್ಚುಗಿಯೋ ಅಂತಹ ಮೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಣ್ಣಲಿ” ಎಂದು ಒಪ್ಪಿದನು. ಆಗ
ಜನ್ಮಸುಖಿಯಾದ ಅವನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಹರಿವಾಣವನ್ನಿಟ್ಟು, ಕುದಿಯುವ
ಪಾಯಸವನ್ನು ಅದು ಭರ್ತಿಯಾಗಿ ತುಂಬುವಂತೆ ಬಡಿಸಲು ಅದು ತಣ್ಣಗೆ ಆರುವ
ತನಕವೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಹಳ ಬೇಗ ಊಟಮಾಡಿ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು
ಎತ್ತಿದಾಗ ಆ ತಟ್ಟೆಯೊಂದಿಗೆ ಬೆನ್ನ ಚರ್ಮವೆಲ್ಲಾ ಎದ್ದುಹೋದುದನ್ನು ರಾಜನು ಕಂಡನು.
“ಇವನು ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಲ್ಲ ರಾಕ್ಷಸನು. ಪಂಚಮಪಾಪಾಪಮಾಡಿದವನು. ಇವನನ್ನು ಈ
ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ಓಡಿಸಿಬಿಡಿ!” ಎಂದು ರಾಜನು ಕೋಪದಿಂದ ನುಡಿದನು.
ಆಗ ಜಿನವರ್ಮನು - “ತಪಸ್ವಿಯ ಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸಬೇಡ” ಎಂದು ಅವನನ್ನು ತಡೆದು,
“ಇವನಿಗೆ ಏನೊಂದು ದೋಷವಿಲ್ಲ, ನಾನು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮದ ಫಲದ
ಪಕ್ಷತೆಯಿದು” ಎಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗದಂತೆ ಮಾಡಿ,
ರಾಜನನ್ನೂ ಸ್ವಜನರನ್ನೂ ಸೇವಕರನ್ನೂ ಬಂಧುವರ್ಗವನ್ನೂ ಬಿಡಿಸಿದನು. ಅಮೇಲೆ,
ಶ್ರೀವರ್ಮರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಮಹಿಷಗಿರಿ ಎಂಬ
ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ “ಈ ಬೆನ್ನಿನ ಹುಣ್ಣು ಗುಣವಾಗುವವರೆಗೂ ಕೈಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ”
ಎಂದು ದೇಹತ್ಯಾಗಕ್ಕಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಹದ್ದು ಕಾಗೆಗಳು ಅವನ ಹುಣ್ಣನ್ನು ತೋಡಿ
ತಿನ್ನುತ್ತಿರಲು, ಅವನು ಮೇರುಪರ್ವತದಂತೆ ಅಲುಗಾಡದಂತಹ ಧೈರ್ಯವುಳ್ಳವನಾಗಿ

ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಮುಡಿಸಿಯಚ್ಚುತೇಂದ್ರನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಯ ದೇವಲೋಕದ ದಿವ್ಯಸುಖಮಂ ಪಲಕಾಲಮನುಭವಿಸಿ ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಸನತ್ಕುಮಾರನಾದನಾ ಪರಿವ್ರಾಜಕನುಮಾಯಚ್ಚುತೇಂದ್ರಂಗೆ ವಾಹನದೇವನಾದೊನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟ ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಗತಿ ಸಂಸಾರದೊಳ್ ನೀಡುಂ ತೊಲಲ್ಪಂಜನಗಿರಿಯೆಂಬ ಪರ್ವತದ ತಟದೊಳ್ ತಾಪಸಾಶ್ರಮದೊಳ್ ವಸಿಷ್ಠನೆಂಬ ತಾಪಸಂಗಂ ಘೋಕೆಯೆಂಬ ತಾಪಸಿಗಂ ಬಕನೆಂಬೊಂ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ತಾಪಸತಪವಂ ಕೈಕೊಂಡು ನೆಗಲ್ಪು ಮಡಿದು ಸಿತಯುಕ್ತನಾದನೆಂದಿಂತಿವ್ವರ ಪೂರ್ವಭವವೈರಸಂಬಂಧಿಯಪ್ಪ ಕಥೆಯಂ ಸವಿಸ್ತರವಾಗಿ ಸುಮಾಲಿಗಳೆಂಬವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳಪ್ಪ ಚಾರಣರಿಸಿಯರ್ ಜೇಜಿ ಎನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯಪ್ಪ ಖಚರೇಂದ್ರಂ ಕೇಳ್ವಾದಮಾನುಂ ಸಂತುಷಚಿತ್ತನಾಗಿ ಭಚಾರರಂ ಬಂದಿಸಿ ತನ್ನ ಪೊಬಲ್ಲೆಪೋದನ್ ಎಂದಿಂತು ಕಥಾಸಂಬಂಧಮೆಲ್ಲಮಂ ಕಮಳಮತಿಯೆಂಬ ಪೀಚರವಿಳಾಸಿನ ಸನತ್ಕುಮಾರಂ ಪೇಜವೇಜ್ಜೊಡೆ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹಂಗೆ ಪೇಜ್ಜೊಡಾ ಆಪಸರದೊಳ್ ಕುಮಾರಂ ನಿದ್ರಾಸುಖವಿಮುಕ್ತನಾದೊಡಾತನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹಂ ಪೋಗಿ ಇಂತಂದಂ ನಿನ್ನ ವಿಮೋಗದೊಳಪ್ಪ ದುಃಖದಿಂದಂ ವಿಶ್ವಸೇನಮಹಾರಾಜನುಂ ಸಹದೇವಿ ಮಹಾದೇವಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವರ್ಗಗಳೆಲ್ಲಂ ಪ್ರಾಣಸಂದೇಹವಾಗಿರ್ಕ್ಕುವುದಚೆಂ ನಿಮ್ಮ ಪೊಬಲ್ಲೆ ಪೋಗಲ್ತೇಬಲ್ಲುವೆಂದು ಪೇಜ್ಜೊಡಾತನುಮಂತೆಗೆಯ್ದೆನೆಂದು ತಮ್ಮ ಮಾವಂಗಳಂ ಬಡಿಸಿ ವಿಚಿತ್ರಮಪ್ಪ ರಥಗಜತುರಗ

ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೂ ಸಹಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಸತ್ತು ಅಚ್ಚುತ ಎಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾಗರದಷ್ಟು ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳವನಾಗಿ ಅಚ್ಚುತೇಂದ್ರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅಲ್ಲಿಯ ದೇವಲೋಕದ ದಿವ್ಯವಾದ ಸುಖವನ್ನು ಹಲವು ಕಾಲ ಅನುಭವಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸನತ್ಕುಮಾರನಾದನು. ಆ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಆ ಅಚ್ಚುತೇಂದ್ರನಿಗೆ ವಾಹನದೇವತೆಯಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಜಾರಿ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಗತಿಗಳುಳ್ಳ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಾಲ ಸುತ್ತಿ ಅಂಜನಗಿರಿಯೆಂಬ ಪರ್ವತದ ತಪ್ಪಲಿನ ಋಷಿಯಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಸಿಷ್ಠನೆಂಬ ಋಷಿಗೂ ಘೋಕೆಯೆಂಬ ಋಷ್ಯಾಂಗನೆಗೂ ಬಕನೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನು ಋಷಿಯಂತೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಸತ್ತು ಸಿತಯುಕ್ತನಾದನು. ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರ ಪೂರ್ವಜನನ್ನೆದ್ದ ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಥೆಯನ್ನು ಸುಮಾಲಿ ಎಂಬ ತ್ರಿಕಾಲಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ಚಾರಣಋಷಿಗಳು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯಾದ ವಿದ್ಯಾಧರರಾಜನು ಕೇಳಿ ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷಗೊಂಡ ಮನಸ್ಸಿನವನಾಗಿ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು. ಸನತ್ಕುಮಾರನು ಹೇಳಲು ಸೂಚಿಸಿದ ಪ್ರಕಾರ ಕಮಳಮತಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರಸ್ತ್ರೀಯು ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕಥೆಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದಳು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸನತ್ಕುಮಾರನು ನಿದ್ರೆಯ ಸುಖದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ (ಎಚ್ಚರ)ಗೊಳ್ಳಲು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಮಹೇಂದ್ರಸಿಂಹನು ಹೋಗಿ ಹೀಗೆಂದನು - “ನಿನ್ನ ಅಗಲಿಕೆಯಿಂದಾದ ದುಃಖದಿಂದ ವಿಶ್ವಸೇನಮಹಾರಾಜನೂ ಸಹದೇವಿ ಮಹಾರಾಣಿ ಮುಂತಾಗಿರುವವರೆಲ್ಲ ಜೀವಿಸಿರುವುದೇ ಸಂಶಯವೆಂಬ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಈಗ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎನ್ನಲು ಸನತ್ಕುಮಾರನು “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ತನ್ನ ಮಾವನನ್ನು ಅಗಲಲು ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದನು.

ಗರುಡ ಕಳಹಂಸ ಮಯೂರ ಮಕರ ಸಿಂಹ ವಿಮಾನಾಧಿರೂಢಕೃಷ್ಣ ವಿದ್ಯಾಧರಕೃಷ್ಣಮಜ್ಜ ಸಹಸ್ರ ಸಂಖ್ಯಾ ಪ್ರಮಾಣಮಪ್ಪರಸಿಯರ್ಕ್ಕಳುಂಟೆರಸು ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಿಂದ ಬಂದು ಹಸ್ತಿನಾಪುರವುಂ ಪೊಕ್ಕನಿಬರುಂ ವಿಶ್ವಸೇನಮಹಾರಾಜಂಗೆಂ ಸಹದೇವಿಮಹಾದೇವಿಗಂ ಸಾಷ್ಟಾಂಗಮೆಲಗಿ ಪೊಡವಟ್ಟು ಅವರಾಶೀರ್ವಚನಸಹಸ್ರಂಗಳನಾಂತು ಕೊಂಡು ಸುಖದಿಂದಿರೆ ಸನತ್ತುಮಾರಂಗೆ ಚಕ್ರಂ ಪುಟ್ಟ ಸಕಳ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಿ ಭೋಗೋಪಭೋಗಂಗಳೆಂಬ ಮಹಾಸಮುದ್ರದೊಳ್ ಪಲಕಾಲಂ ಕೀಡಿಸುತ್ತಿಪ್ಪಣ್ಣೆಗಂ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪದೊಳಾ ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರಂ ತನ್ನ ದೇವಸಭೆಯ ನಡುವೆ ಸಿಂಹಾಸನಮಸ್ತಕಸ್ಥಿತಂ ದೇವರ್ಕ್ಕಳಿಂ ಪರಿವೇಷಿತನಾಗಿ ಸೌದಾಮಿನಿಯೆಂಬ ನಾಟಕಮಂ ನೋಡುತ್ತಿಪ್ಪಣ್ಣೆಗಂ ಈಶಾನಕಲ್ಪದಿಂದಂ ಸಹೋತ್ಪನ್ನಸಂಗಮದೇವಂ ಬಂದು ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರನ ಸಭೆಯನವಯವದಿಂ ಪೊಕ್ಕಿದಾಳಗಾ ಸಭೆಯೊಳಿದ್ದರ್ದ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ ರೂಪುಂ ತೇಜಮುಂ ಲಾವಣ್ಯಮುಮೆಲ್ಲಮಂ ಮಾಸಿ ತನ್ನ ತೇಜಮಯಗ್ಗಳಮಾಗಿದ್ದೊಡೆಂತು ಚಂದ್ರನುದಯಂಗೆಯ್ಯಾಗಳ್ ಗ್ರಹನಕ್ಷತ್ರತಾರಗಳ ತೇಜಂ ಕುಂದುಗುಮಂತೆಲ್ಲರ ತೇಜಮುಮಂ ಕುಂದಿಸಿ ತಾನೆಯಗ್ಗಳಮಾಗೆ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದೊನಂ ದೇವರ್ಕ್ಕಳಿಲ್ಲ ವಿಷಯಂಬಟ್ಟು ನೋಡಿ ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರನಂತೆಂದು ಬಿಸಗೊಂಡ್ ಸ್ವಾಮಿ ಈ ಸಂಗಮನೆಂಬ ದೇವನತಿಶಯಮಪ್ಪ ರೂಪುಂ ಲಾವಣ್ಯಮುಂ ತೇಜಮುಂ ದ್ವಾದಶಾದಿತ್ಯರ್ಕ್ಕಳೊರ್ಪೊಡಲೆ ಉದಯಂಗೆಯ್ದಂತೆ ಬೆಳಗಿಪ್ಪದೇ ಕಾರಣದಿಂದಾದುದೆಂದು ಬಿಸಗೊಂಡೊಡೆಂತೆಂದು ಸೌದರ್ಮೇಂದ್ರಂ ಪೇಟಲ್ ತೊಡಗಿದನ್ ಈತಂ ಮುನ್ನಿನ ಭವದೊಳ್

ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದ ರಥ, ಆನೆ, ಕುದುರೆ, ಗರುಡ, ಹಂಸ, ನವಿಲು, ಮೊಸಳೆ, ಸಿಂಹ, ವಿಮಾನ - ಮುಂತಾದುವುಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ವಿದ್ಯಾಧರರನ್ನೂ ಎಂಟು ಸಾವಿರ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಗಣನೆಯುಳ್ಳ ರಾಣಿಯರನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಮಹಾ ವೈಭವದಿಂದ ಬಂದು ಹಸ್ತಿನಾಪುರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ವಿಶ್ವಸೇನಮಹಾರಾಜನಿಗೂ ಸಹದೇವಿ ಮಹಾರಾಜ್ಞಿಗೂ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವರಿಂದ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಳೆಯ ಆಶೀರ್ವಾದಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಖದಿಂದಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಅವನ ಆಯುಧಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಕ್ರ ಉದ್ಭವಿಸಿತು. ಅವನು ಸಮಸ್ತ ಭೂಮಂಡಲಕ್ಕೂ ಒಡೆಯನಾದ ಸಾರ್ವಭೌಮನಾಗಿ ಭೋಗ ಉಪಭೋಗಗಳೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಕಾಲ ಆಡುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಆ ಮೇಲೆ, ಒಂದಿ ದಿವಸ ಸೌಧರ್ಮವೆಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರನು ತನ್ನ ದೇವತೆಗಳ ಸಭೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ದೇವತೆಗಳಿಂದ ಸುತ್ತುವರಿಯಲ್ಪಟ್ಟವನಾಗಿ ಸೌದಾಮಿನಿ ಎಂಬ ನಾಟಕವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಈಶಾನ ಎಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ತನ್ನ ಸಂಗಡವೇ ಹುಟ್ಟಿದ ಸಂಗಮದೇವನು ಬಂದು ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರನ ಸಭೆಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಆಗ ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದೇವತೆಗಳ ರೂಪ, ಕಾಂತಿ, ಸೌಂದರ್ಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವ ತನ್ನ ಕಾಂತಿಯೇ ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಚಂದ್ರನು ಮೂಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಾಗ ಗ್ರಹ ನಕ್ಷತ್ರ ತಾರೆಗಳ ಕಾಂತಿ ಹೇಗೆ ಕುಗ್ಗಿದುದಾಗಿ ಕಾಣುವುದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಸಂಗಮದೇವನ ಕಾಂತಿ ಇತರ ಎಲ್ಲರ ಕಾಂತಿಯನ್ನೂ ಕುಂದಿಸಿ ತನ್ನದೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ರೀತಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದವನನ್ನು ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ನೋಡಿ, ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರನನ್ನು

ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಪೂರ್ವವಿದೇಹದೊಳ್ ಸೀತೆಯೆಂಬ ತೊಟೆಯ ಬದಗಣದಸೆಯೊಳ್ ಪುಷ್ಪಾಳಾವತಿಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಪುಂಡರೀಕಿನೆಯೆಂಬುದು ಭೋಜಲದನಾಳೊಂ ಸಕಲ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ವಿಮಳವಾಹನನೆಂಬರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ವಿಮಳಮತಿಯೆಂಬೊಳಾ ಇವ್ವರ್ಗಂ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮಗಂ ಕ್ಷೀರಕುಮಾರನೆಂಬೊನಾತಂ ವೈರಾಗ್ಯಮನೋಡೆಯನಾಗಿ ತಪಂಬಡಲೈಂದು ಬಗೆದಿದೊಡೆ ತಾಯ್ ತಪಂಬಡಲೀಯದೆನಿತಾನುಂ ತೆಜದಿಂ ನುಡಿದು ತಗುಳ್ಳೊಡೆ ತಾಯ ವಚನಮನುಕ್ರಮಿಸಲಾಜದೆ ಮನೆಯೊಳಿಡ್ವಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಬ್ರಹ್ಮಂಗಳಂ ಪೃತಿಪಾಳಿಸಿ ಆಚಾರ್ಯವರ್ಧನಮೆಂಬ ನೋಂಪಿಯಂ ಪನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಂಬರಂ ನೋಂತು ಸಮಾಧಿಮರಣಾದಿಂದಂ ಮುಡಿಪೆ ಇಂತವ್ವ ರೂಪುಂ ತೇಜಮುಂ ಲಾವಣ್ಯಮುಮದಜೀಂದೀತಂಗಾದುದೆಂದು ಸೌಧರೈಂದ್ರಂ ಪೇಟೊಡೆ ಮತ್ತಂ ದೇವರ್ಕ್ಕಳಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡರ್ ಸ್ವಾಮಿ ಈತನಂತವ್ವ ರೂಪುಂ ತೇಜಮುಂ ಲಾವಣ್ಯಮುಮನೋಡೆಯರ್ ವಜಿರಾರಾನುಮೊಳರೆ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಸೌಧರೈಂದ್ರನೆಂದನೊಳನ್ ಹಸ್ತಿನಾಪುರದೊಳ್ ಕುರುವಂಶದಾತಂ ಸನತ್ಕುಮಾರನೆಂಬೊಂ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾತಂ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ ರೂಪುಂ ಲಾವಣ್ಯಮುಂ ತೇಜಮುಮನೋಡೆಯನಾದಮಾನುಮುಗಳಮೆಂದು ಪೇಟೊಡೆ ಇಂದ್ರನ ಮಾತಂ ನಂಬದೆ ವಿಜಯ ವೈಜಯಂತರೆಂಬರಿವರ್ ರ್ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ಪಾರ್ವರ ರೂಪಂ ಕೈಕೊಂಡು ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಸನತ್ಕುಮಾರಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ರೂಪಂ ನೋಡಲೆಂದು ಬಂದು ಬಾಗಿಲೊಳಿಡ್ವ ಪಡಿಯಿಳರನೆಂದರ್-

ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದರು - “ಪ್ರಭೂ, ಈ ಸಂಗಮದೇವನ ಪೆಚ್ಚಾದ ರೂಪವೂ ಸೌಂದರ್ಯಕಾಂತಿಯೂ ಹನ್ನೆರಡು ಸೂರ್ಯರು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಬೆಳಕು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ?” ಎಂದು ದೇವತೆಗಳು ಕೇಳಲು, ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರನು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳತೊಡಗಿದನು - ಈತನು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕ್ಷೀರಕುಮಾರನಾಗಿದ್ದನು. ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಪೂರ್ವವಿದೇಹದಲ್ಲಿ ಸೀತಾನದಿಯ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಪಾಳಾವತಿ ಎಂಬ ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಪುಂಡರೀಕಿನೆಯೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಇಡೀ ಭೂಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಒಡೆಯನಾದ ವಿಮಳವಾಹನನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ವಿಮಳಮತಿ ಎಂಬವಳು. ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಕ್ಷೀರಕುಮಾರನೆಂಬವನು ಮಗನು. ಅವನು ವೈರಾಗ್ಯವಂತನಾಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಗೆದನು. ಆದರೆ ಅವನ ತಾಯಿ ಅವನನ್ನು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೋಗಲು ಬಿಡದೆ, ಎಷ್ಟೋ ರೀತಿಯಿಂದ ನುಡಿದು ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಿದಳು. ಕ್ಷೀರಕುಮಾರನು ತಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನು ಮೀರಲಾರದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡೇ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಮುಂತಾಗಿರುವ ವ್ರತಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಆಚಾರ್ಯವರ್ಧನ ಎಂಬ ವ್ರತವನ್ನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಸಮಾಧಿಮರಣಾದಿಂದ ಸತ್ತುಹೋದನು. ಅದರಿಂದಲೇ ಈತನಿಗೆ ಇಂತಹ ರೂಪವೂ ಕಾಂತಿಯೂ ಸೌಂದರ್ಯವೂ ಆಗಿವೆ - ಎಂದು ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರನು ಹೇಳಿದನು. ಅನಂತರ ದೇವತೆಗಳು ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದರು - “ಪ್ರಭೂ, ಈ ಸಂಗಮದೇವನಂತಹ ರೂಪವೂ ಕಾಂತಿಯೂ ಸೌಂದರ್ಯವೂ ಉಳ್ಳವರು ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಇರುವರೆ ?” ಎಂದು ಕೇಳಲು ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರನು ಹೇಳಿದನು. “ಇರುವನು. ಹಸ್ತಿನಾಪುರದಲ್ಲಿ ಕುರುವಂಶದವನಾದ ಸನತ್ಕುಮಾರನೆಂಬ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಇರುವನು. ಅವನು ದೇವತೆಗಳ ರೂಪ, ಸೌಂದರ್ಯ, ಕಾಂತಿಗಳನ್ನು ಉಳ್ಳವನು.

ನಿಮ್ಮರಸಂಗಿಂತೆಂದು ಪೇಟೆ ಗೆಂಟೆಗೆ ಬಂದವು ನಿಮ್ಮ ರೂಪನಪ್ಪಿವಟ್ಟು ನೋಡಲ್ಪೆಂದೊಡವರುಂ ಪೋಗಿ ತಮ್ಮರಸಂಗಟಿದೊಡ ಅರಸನನುಮತದಿಂದವರರಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕರಸನ ಸಾರಪೋಗಿ ನೋಟಾಗಳರಸಂ ಸುಗಂಧತೈಲದಿಂ ಮೆಯ್ಯನಭಂಗನಗೆಯ್ಯು ಮಜ್ಜನಂಬುಗಲೆಂದಿದ್ದವಸರದೊಳ್ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ಸನತ್ತುಮಾರ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ರೂಪಂ ವಾಳಾಗದಿಂ ತೊಟ್ಟು ನಜಾಗಂಬರಗಗದಿಂ ತೊಟ್ಟು ವಾಳಾಗಂಬರಗಂ ಏಳೆಯುಮಿಲೆಯೆಯುಂ ನೀದು ಭಾವಿಸಿ ನೋಡಿ ಚೋದ್ಯಂಬಟ್ಟುತು ರೂಪುಂ ತೇಜಮುಂ ಗಾಡಿಯುಂ ಯೌವನಮುಂ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ಮಿಲ್ಲೆಂದು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ರೂಪಂ ಪೊಗಲ್ಪೊಡರಸಂತೆಂದಂ ನೀಮಾರ್ಗೇನೆಂಬರಲ್ಲಿ ಬಂದಿರೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡವರೆಂದರ್ ದೇವಲೋಕದಿಂ ಬಂದವು ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ಪು ಸೌಧರಕ್ತಲ್ಪದೊಳ್ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ಸಭೆಯ ನಡುವೆ ಸೌಧಮೇಂದ್ರಂ ನಿಮ್ಮ ರೂಪನಾದಮಾನುಂ ನಚ್ಚಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದೊಡಿದನ ಮಾತಂ ನಂಬದೆ ನಿಮ್ಮ ನೋಡಲ್ ಬಂದಿಮೆಂದನ ವ್ಯಾವರ್ಣಿಸುವುದರ್ಕ್ಕಗ್ಗಮೆ ನಿಮ್ಮ ರೂಪುಂ ಯೌವನಮುಂ ಲಾವಣ್ಯಮುಮಂ ಕಂಡೆಮೆಂದು ಪೇಟಾಮಿನ್ನೆಮ್ಮ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಪೋಪೆಮೆಂದೊಡರಸಂ ಮನಂ

ಅವರಿಗಿಂತಲೂ ಅತಿಶಯನಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾದವನು” - ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇಂದ್ರನು ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ನಂಬದೆ, ವಿಜಯ ಮತ್ತು ವೈಜಯಂತ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ದೇವತೆಗಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದರು. ಸನತ್ತುಮಾರಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರು ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ದ್ವಾರಪಾಲಕರೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದರು - “ನಿಮ್ಮ ರಾಜನಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ - ನಿಮ್ಮ ರೂಪವನ್ನು ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ದೂರದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ” ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು ಪ್ರತಿಘಾರರು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಅರಸನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ರಾಜನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಆ ದೇವತೆಗಳು ಅರಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದರು. ಅರಸನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೋಡುವಾಗ, ಅರಸನು ಸುವಾಸಿತವಾದ ತೈಲವನ್ನು ಮೈಗೆ ಲೇಪಿಸಿದ್ದನು. ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದನು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳು ಸನತ್ತುಮಾರಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ರೂಪವನ್ನು ತಲೆಯ ಕೂದಲ ತುದಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕಾಲ ಹೆಬ್ಬರಳಿನ ಉಗುರ ತುದಿಯವರೆಗೂ ಉಗುರುತುದಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ತಲೆಗೂದಲ ತುದಿಯವರೆಗೂ ಏರುವಂತೆಯೂ ಇಳಿಯುವಂತೆಯೂ ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ ನೋಡಿದರು. ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು “ಈ ರೀತಿಯ ರೂಪ, ಕಾಂತಿ, ಚೆಲುವು, ಯೌವನಗಳು ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಸನತ್ತುಮಾರ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಗಳಿದರು. ಆಗ ಅರಸನು “ನೀವು ಯಾರು ? ಏನು ಹೇಳಲಿರುವಿರಿ ? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿರಿ ?” ಎಂದು ಕೇಳಲು ಅವರು ಹೀಗೆಂದರು - “ನಾವು ದೇವಲೋಕದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ, ದೇವತೆಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಸೌಧಮೇಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೌಧಮೇಂದ್ರನು ದೇವತೆಗಳ ಸಭೆಯ ನಡುವೆ ನಿಮ್ಮ ರೂಪವನ್ನು ಅತಿಶಯವಾಗಿ ನಂಬಿ ವರ್ಣಿಸಿದಾಗ, ನಾವು ಇಂದ್ರನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬದೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇಂದ್ರನು ವರ್ಣಿಸಿದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಿ ನಾವು ನಿಮ್ಮ ರೂಪ - ಯೌವನ-ಸೌಂದರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಂಡೆವು” - ಎಂದು ಹೇಳಿ “ನಾವು ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆವು”

ಜೆರ್ಚಿ ತನ್ನೊಳ್ ತನ್ನ ರೂಪಂ ನಚ್ಚಿ ಕಿಚಿದು ಬೇಗಂ ಮಾಣಿಮುಚ್ಚಂಗನಂಗೆಯ್ ರೂಪಂ ಕಂಡಿರಿಂ ಮಜ್ಜನಂಬೊಕ್ಕು, ಪಸದನಂಗೊಂಡಿದ್ ರೂಪಂ ನೋಡಿ ಪೋಗಿಮೆಂದರಸಂ ನುಡಿದೊಡಂತೆ ಗೆಯ್ಯಮೆಂದು ದೇವರ್ಕಳಿದೊಡರಸನುಂ ಮಜ್ಜನಂಬೊಕ್ಕು ಬೇಗಂ ಸರ್ವಾಭರಣಭೂಷಿತನಾಗಿ ಆಸ್ಥಾನಮಂಟಪದೊಳ್ ಸಿಂಹಾಸನಮಸ್ತಕಸ್ಥಿತನಾಗಿ ಸಾಮಂತಮಹಾಮಂತರ್ ಮೂವತ್ತಿಬ್ಬಾರ್ಸಿವರ್ ಮಕುಟಬದ್ಧರ್ಕ್ಕಳುಂ ವಿದ್ಯಾಧರರರ್ಕ್ಕಳುಂ ಯಕ್ಷದೇವರ್ಕ್ಕಳುಂ ಬಳಸಿಯುಮಿದೊಲಗಿಸೆ ಮೂವತ್ತೆರಡುಂ ಚಾಮರಂಗಳಕ್ಕೆ ಸೌಧರೇಂದ್ರನಿಷ್ಪಂತಿದುರ್ ದೇವರ್ಕ್ಕಳೆ ಬಿಡಿಯಟ್ಟು ಬರಿಸಿ ನೋಡಿ ಮಿನ್ನೆನ್ನ ರೂಪನೆಂದು ತನ್ನಂ ತೋಟಿದೊಡೆ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ನೋಡಿ ವಿಸ್ಮಯಂಬಟ್ಟದೇಂ ಚೋದ್ಯಮೋ

ಶ್ಲೋ|| ಅನೇಕ ರಾಗಸಂಕೀರ್ಣಂ ಪೊನಲಗ್ಗಮುಪಿ ಕ್ಷಣಾತ್

ಮಾನುಷಂ ಯೌವನಂ ಕಷ್ಟಂ ನಶ್ವತೀಂದ್ರಧನುರ್ಯಥಾ ||

ಎಂದೀ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದೊಳೆ ಮನುಷ್ಯರ ರೂಪುಂ ಗಾಡಿಯುಂ ಚೆಲ್ವುಂ ತೇಜಮುಂ ಯೌವನಮುಂ ಕುಂದಿತನೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯೆಂದನೆನ್ನ ರೂಪಂ ಮುನ್ನ ನೀಮೆ ಪೊಗಿಟ್ಟಿರೀಗೇಕೆ ಪಚ್ಚಿದಪ್ಪಿನೆ ದೇವರೆಂದರ್ ಕೇಳರೂ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ ತೇಜಮುಂ ಲಾವಣ್ಯಮುಂ ಪುಟ್ಟಿದ ಪ್ರಥಮಸಮಯದಿಂ ತೊಟ್ಟು ಪೆರ್ಚುತ್ತುಂ ಪೋಕುಮಾಯುಷ್ಯದ ನಡುವರೆಗಮಲ್ಲಿಂದತ್ತ ಕುಂದುತ್ತುಂ ಪೋಕುಮಾಯುಷ್ಯಾಂತಂಬರಿಗಂ ಮತ್ಯಾಮುಂ ನಿಮ್ಮ ರೂಪಂ ಯೌವನಭರದೊಳಿದ್ದುರ್ದುಮಂ ಕಂಡೆಮೀಗಲಾಯುಷ್ಯಮುಂ ತೇಜಮುಂ ರೂಪುಂ ಲಾವಣ್ಯಮುಂ ಯೌವನಮುಂ ಕಿಚಿದು ಕುಂದಿದುದಂ ಕಂಡೆಮೆನೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ನೀಮೆಂತಲೆದಿರೆಂದು

ಎಂದರು. ಆಗ ರಾಜನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಿಗ್ಗಿದನು. ತನ್ನ ರೂಪದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲೇ ನಂಬಿ - “ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ತಡೆಯಿರಿ. ಮೈಗೆ ತೈಲ ಹಚ್ಚಿದ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೀರಿ. ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿದ ನಂತರ ಹೋಗಿ” ಎಂದು ಅರಸನು ಹೇಳಿದನು. ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆವು’ ಎಂದು ನುಡಿದು ದೇವತೆಗಳು ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ರಾಜನು ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಬೇಗನೆ ಎಲ್ಲಾ ಆಭರಣಗಳಿಂದ ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಸ್ಥಾನದ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಸಾಮಂತರೂ ಮಹಾಸಾಮಂತರೂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಸಾವಿರ ಕಿರೀಟಧಾರಿಗಳಾದ ರಾಜರೂ ವಿದ್ಯಾಧರರೂ ಯಕ್ಷರೂ ದೇವತೆಗಳೂ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದರು. ಮೂವತ್ತೆರಡು ಚಾಮರಗಳನ್ನು ಬೀಸುತ್ತಿರಲು ಸನತ್ತುಮಾರನು ಸೌಧಮೇಂದ್ರನ ಹಾಗೆ ವೈಭವದಿಂದ ಇದ್ದು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಬರಮಾಡಿದನು. “ಇನ್ನು ನನ್ನ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ” ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವರು ಸನತ್ತುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. “ಇದೇನು ಆಶ್ಚರ್ಯವೋ ! (ಕ್ಷೇಶಕರವಾದ ಮನುಷ್ಯನ ಯೌವನವು ಹಲವಾರು ಪ್ರೀತಿ ಸಂಬಂಧಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ಮಳೆಬಿಲ್ಲಿನ ಹಾಗೆ, ಅದು ಹಲವಾರು ಬಣ್ಣಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದರೂ ಮೋಡಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಹೇಗೆ ನಾಶವಾಗುವುದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.) ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಮನುಷ್ಯರ ರೂಪವೂ, ಸೌಂದರ್ಯವೂ ಸೊಬಗೂ ಕಾಂತಿಯೂ ಯೌವನವೂ ಕುಂದುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಲು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು “ನನ್ನ

ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ದೇವರ್ಕ್ಕಳಿಂದರೆ ಮಗವಧಿಜ್ಞಾನಮುಂಟಪ್ಪುದನೆಂದೆಡೆ ದವು ಮನುಷ್ಯಗಟೆಯಲಾಗದೆಂದೊಂದು ದೋಣಿಕೊಂಡಮಂ ತರಿಸಿ ನೀರಂ ತೆಕ್ಕನೆ ತೀವಿಯದಪ್ಪೊಳಗೆ ಚಮರಿಯನ್ನಿಡ್ಡಿ ತೆಗೆದು ಬಳಸಿಯುಂ ಬೀಸಿದಾಗಳ್ ಸಭೆಯೊಳಿದ್ ಮನಸರ ಮೇಗೆಲ್ಲಂ ನೀರ್ ಪನಿತುಡಂ ತೋಟೆ ದೇವರೆಂದರ್ ಪೇಟೆಮೀ ಚಮರಿಯೊಳ್ ತಗುಳ್ಳು ಬಯಮಾದನಿತು ನೀರಂ ಕೊಂಡದೊಳ್ ಕುಂದಿದುದಂ ತೋಟೆಮಂದೊಡವರುಮಟೆಯದಿದ್ದೊಡಂತಿದಂ ನೀಮಟೆಯಲಾಗದಂತೆ ಮಾನಸರಾಯುಷ್ಯಮುಂ ತೇಜಮುಂ ಲಾವಣ್ಯಮುಂ ಯೌವನಮುಂ ಪ್ರತಿಸಮಯಂ ಕುಂದುತಿರ್ಕುಮಾ ವೀಚಮರಣಮಂ ನಿಮಗಟೆಯಲಾಗದೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ಹೇತು ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಿಂದಂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮಂ ತೋಟೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಂ ನಂಬೆ ನುಡಿದು ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ತಮ್ಮ ಸೌಧರಕ್ತಲಕ್ಷೆ ಪೋದರ್ ಮತ್ತಿತ್ತ ಸನತ್ತುಮಾರಚಕ್ರವರ್ತಿಗದುವೆ ನಿರ್ವೇಗಕ್ಕೆ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಶರೀರಭೋಗಕ್ಕೆ ಪೇಸಿ ಇಂತೆಂದು ಮನದೊಳ್ ಬಗೆಗುಂ

ರೂಪವನ್ನು ಮೊದಲು ನೀವೇ ಹೋಗಳಿದಿರಿ, ಈಗ ಯಾಕೆ ನಿಂದಿಸುತ್ತೀರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು - “ದೇವತೆಗಳ ಅರಸನೇ, ಕೇಳು. ಮನುಷ್ಯರ ಕಾಂತಿ ಸೌಂದರ್ಯಗಳು ಜನನದ ಮೊದಲ ಸಮಯದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಆಯುಷ್ಯದ ನಡುವಿನವರೆಗೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ನಂತರ ಆಯುಷ್ಯದ ಕೊನೆವರೆಗೆ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ನಾವು ಯೌವನದ ಭರದಲ್ಲಿದ್ದ ನಿಮ್ಮ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡೆವು. ಈಗ ಆಯುಷ್ಯವೂ ಕಾಂತಿಯೂ ರೂಪವೂ ಸೌಂದರ್ಯವೂ ಯೌವನವೂ ತುಸು ಕಡಮೆಯಾದುದನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೇವೆ” ಎಂದರು. “ನೀವು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಿ?” ಎಂದು ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ದೇವತೆಗಳು - “ನಮಗೆ ಅವಧಿಜ್ಞಾನ (ತ್ರಿಕಾಲಜ್ಞಾನ) ವಿರುವುದರಿಂದ ತಿಳಿದಿದ್ದೇವೆ. ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಇದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದ್ರೋಣಿ ಕುಂಡವನ್ನು (ದೊನ್ನೆಯಂತಹ ಹರವಿಯನ್ನು)ತರಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಭರ್ತಿಯಾಗಿ ತುಂಬಿಸಿ ಅದರೊಳಗೆ ಚಾಮರವನ್ನು ಅದ್ದಿ ತೆಗೆದು ಸುತ್ತಲೂ ಬೀಸಿದರು. ಆಗ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯರ ಮೇಲೆಲ್ಲ ನೀರು ಹನಿಗಳಾಗಿ ಬಿದ್ದುದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ದೇವತೆಗಳು ಹೀಗೆಂದರು - “ಈ ಚಾಮರದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ವ್ಯಯವಾದುದು ಎಷ್ಟು ನೀರು ಎಂಬುದನ್ನು ಹರವಿಯಲ್ಲಿ ಕಡಮೆಯಾದುದನ್ನು ತೋರಿಸಿ” ಎನ್ನಲು ಅವರು ತಿಳಿಯದವರಾಗಿದ್ದರು. “ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ನೀವು ತಿಳಿಯಲಾರಿರೋ ಹಾಗೆಯೇ ಮನುಷ್ಯರ ಆಯುಷ್ಯವೂ ಕಾಂತಿ ಸೌಂದರ್ಯ ಯೌವನಗಳೂ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೂ ಕುಂದಿಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು. ಆ ಅಲೆಯ ಸಾವನ್ನು (ಕ್ಷಿಪ್ರಮರಣವನ್ನು) ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಆ ದೇವತೆಗಳು ಹೇಳಿ ಕಾರಣಗಳಿಂದಲೂ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಿಂದಲೂ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣೆದುರಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿ, ಚಕ್ರವರ್ತಿ ನಂಬುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ, ತಮ್ಮ ಸೌಧರ್ಮಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಆಮೇಲೆ, ಇತ್ತ ಸನತ್ತುಮಾರಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಅದೇ ಘಟನೆ ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಅವನು ದೇಹಸುಖಕ್ಕೆ ಅಸಹ್ಯಪಟ್ಟು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಭಾವಿಸಿದನು. (ರೂಪ, ಪ್ರಾಯ, ಆಯುಸ್ಸು, ಇಂದ್ರಿಯಗೋಚರವಿಷಯಗಳು,

ವೃತ್ತ || ರೂಪಂ ಯೌವನಮಾಯುರಕ್ರವಿಷಯಾ ಭೋಗೋಪಭೋಗಾ ವಪುಃ
ವೀರಂ ಸ್ವೇಷ್ಠಸಮಾಗಮೋ ವಸುಮತಿಸ್ಸೌಭಾಗ್ಯ ಭಾಗ್ಯಾದಯಃ
ನೋ ನಿತ್ಯಾಃ ಸ್ವುಟಮಾತ್ಮನಸ್ಸಮುದಿತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇಕ್ಷಣಾಭ್ಯಾಮೃತೇ
ಶೇಷಾ ಇತ್ಯನುಚಿಂತಯಂತು ಸುಧಿಯಃ ಸರ್ವೇ ಸದಾಽನಿತ್ಯತಾಂ

ಶ್ಲೋಕ || ಆದೌ ಜನಜರಾರೋಗೌ ಮಧ್ಯೇಷ್ಠತೇ ಖಣಾಂತಕಃ
ಇತಿ ಚಕ್ರಕ ಸಂಭ್ರಾಂತಿರ್ಜಾಂತೋರ್ಮಧ್ಯೇ ಭವಾರ್ಣವಂ

ಎಂದಿಂತು ವೈರಾಗ್ಯಮಂ ಭಾವಿಸಿ ವಿಜಯಕುಮಾರನೆಂಬ ಪಿರಿಯ ಮಗಂಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳು ಪರಿವಾರಕ್ಕೆಲ್ಲಂ ನಿಶ್ಚಲ್ಪನಾಗಿ ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರಪರಿಗ್ರಹಂಗಳೆಲ್ಲಮಂ ತೊಟ್ಟಿದು ಪಲಂಬರ್ ಮಕುಟಬದ್ಧಕಳಪರಸುಮಕೃಳ್ಳೆರಸು ವಿನಯಂಧರಭಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟು ದೀಕ್ಷೋಪವಾಸ ತ್ರಿರಾತ್ರಂಗೆಯ್ತು ಶರೀರಸಂಧಾರಣನಿಮಿತ್ತಂ ಚರಿಗೆವೊಕ್ಕೊಡೊರ್ವಳ್ ಬಡಬರ್ದಿನಿಟಿಸಿ ಪ್ರವ್ರಮ ದಿವಸದೊಳೆ ಪಾರಕಿನ ಕೂಟುವುವರೆಯುವೆಂಜ್ಞೆಯುವಾದಿನಳೆಯುವಂ ಬಡ್ಡಿಸಿ ದೊಡದನಮೃತಮನುಣ್ಣಂತುಂಡು ಮತ್ತಂ ತ್ರಿರಾತ್ರಕ್ಕೆ ಪಚ್ಚಿಷ್ಟಾಣಂಗೊಂಡರಾ ಕಾಲದಿ ತೊಟ್ಟಾಹಾರದೊಳಪ್ಪ ದೋಷದಿಂದಂ ಕಚ್ಚುಜರಯಾಸ ಸೋಸೋ ಭತ್ತಚ್ಚದಿ ಅಚ್ಚಕುಚ್ಚದುಕ್ಕಾಣೆ ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವೇಲುನೂಟು ಬ್ರಾಹ್ಮಿಗಳಂ ನೂಟುವರುಪಂಬರಂ ಒಳ್ಳಿತ್ತಾಗೆ ಸೈರಿಸಿ ಸುಮಾನುಭವಗಳು, ದೇಹ, ಶಕ್ತಿ, ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯವರ ಸಹವಾಸ ಭೂಮಿ (ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರ), ಸೊಬಗು ಐಶ್ವರ್ಯಗಳು, ಶಾಶ್ವತಗಳಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಬುದ್ಧಿವಂತರು (ಜ್ಞಾನಿಗಳು) ತಮಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಮೂಡಿದ ಜ್ಞಾನವೆಂಬ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ಅನಿತ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಲಿ.) (ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ಜನಿಸುವುದು, ನಡುವೆ ಮುಪ್ಪು ಮತ್ತು ರೋಗಗಳು. ಮತ್ತು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟವನಾದ ಯಮನು, ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟುಸಾವುಗಳೆಂಬ ಪರಂಪರೆಯ ಸಮುದ್ರವು (ಭವಸಾಗರವು) ಜೀವಿಗಳ ನಡುವೆ ಚಕ್ರಾಕಾರದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತ ಇರುತ್ತದೆ.) ಎಂದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸನತ್ತುಮಾರನು ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ ವಿಜಯಕುಮಾರನೆಂಬ ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಅರಸುತನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪರಿವಾರಕ್ಕೆಲ್ಲ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿ, ಒಳಗಿನ ಮತ್ತು ಹೊರಗಿನ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಹಲವರು ರಾಜರನ್ನು ರಾಜಕುಮಾರರನ್ನು ಮಾಡಿ ವಿನಯಂಧರಸ್ವಾಮಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮೂರು ರಾತ್ರಿ ದೀಕ್ಷೆಯ ಉಪವಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ದೇಹಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಭಿಕ್ಷಾಟನಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಬಡ ಮುದುಕಿ ಅವನನ್ನು ಪಾರಣೆಗಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಹಾರಕದ ಅಕ್ಕಿಯ ಅನ್ನವನ್ನೂ ಅವರೆಕಾಯಿ ಹುಳಿಯನ್ನೂ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನೂ ಅಡಿನ ಮಜ್ಜೆಗೆಯನ್ನೂ ಬಡಿಸಿದಳು. ಸನತ್ತುಮಾರಯುಷಿ ಅಮೃತವನ್ನು ಉಣ್ಣುವ ಹಾಗೆ ಅದನ್ನು ಉಂಡು, ಆ ಮೇಲೆ ಮೂರು ರಾತ್ರಿಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಹಾರನಿವೃತ್ತಿಯ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ತೊಡಗಿ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಆದ ದೋಷದಿಂದ ಕಚ್ಚೆ, ಜ್ವರ, ಕೆಮ್ಮು, ಉಬ್ಬಸ, ಅತಿಸಾರ, ಕಣ್ಣನೋವು- ಹೊಟ್ಟೆನೋವುಗಳು ಎಂದು ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಏಳು ನೂರು ರೋಗಗಳನ್ನು ನೂರುವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಹಿಸಿ ಅತ್ಯಂತ ಭಯಂಕರವಾದ ದೀಪ್ತತಪ, ಮಹಾತಪ,

ಉಗ್ರೋಗ್ರತಪದಿಂ ದೀಪ್ತತಪಂ ಮಹಾತಪಂ ಘೋರತಪಮಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ತಪಂಗಳು ಗೆಯ್ಯೆ ತಪದ ಮಹಾತ್ಮದಿಂದಂ ಆಮೋಷಧಿ ಬೇಲೋಷಧಿ ಜವೋಷಧಿ ವಿಪ್ರೋಷಧಿ ಸರ್ವೋಷಧಿಯೆಂಬಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಋದ್ಧಿಗಳ್ ಪುಟ್ಟದೊಡಂ ವ್ಯಾಧಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪುತೀಕಾರಮಂ ಮಾಡದಿಂತು ಘೋರವೀರ ತಪಭರಣಂಗೆಯ್ಯೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರಂ ತನ್ನ ಸಭೆಯೊಳ್ ಸಿಂಹಾಸನಮಸ್ತಕಸ್ಥಿತನಾಗಿ ಧರ್ಮಶ್ರವಣಾನಂತರಂ ರಿಸಿಯರ್ಕಳ ಗುಣಂಗಳು ವ್ಯಾವರ್ಣಿಸುತ್ತಿದ್ಧು ಸನತ್ತುಮಾರರಿಸಿಯ ಗುಣಗಣಮನಾದಮಾನುಂ ಕೈಕೊಂಡಿಂತೆಂದು ಪೇಲಲ್ ತಗುಳ್ಳೊನ್ ವಾತಪಿತ್ತಶ್ಲೇಷ್ಮ ಶ್ವಾಸ ಖಾಸ ಜರಾರುಚಿ ಭದ್ರತಿಸಾರಾಕ್ಷಿ ಕುಕ್ಕಿವೇದನಾಸ್ತೋಟಕಂ ಪಿಟಕಂ ಶೂಲ ಭಗಂದರಂ ಕುಷ್ಠ ಕ್ಷಯ ಗಂಡ ಶಿರೋವೇದನೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವೇಲುನೂಲು ವ್ಯಾಧಿಗಳೊರ್ಮೊದಲೆ ಮೆಯ್ಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟದೊಡಂ ತಾಮುಂ ಋದ್ಧಿಸಂಪನ್ನರಾಗಿಯುಂ ವ್ಯಾಧಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪುತೀಕಾರಂಗೆಯ್ಯದೆ ನೂಲುಪರುಪಂಬರಗಂ ಒಳ್ಳಿತ್ತಾಗಿ ಸೈರಿಸಿ ತಪಂಗೆಯ್ಯಪ್ಪರೆಂದು ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರಂ ಪೊಗುಟ್ಟೊಡೆ ಕೇಳ್ತು ಮುನ್ನ ಬಂದ ದೇವರ್ಕಳರ್ವರುಂ ವೈದ್ಯರ ರೂಪಿನೊಳ್ ಮರ್ದುಗಳಂ ಪಸುಂಬೆಯೊಳ್ ತಕ್ಕನೆ ತೀವಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲೆಂದು ಸಾರೆವಂದು ವಂದಿಸಿ ಇಂತೆಂದರ್ ಭಟಾರಾ ನಿಮ್ಮ ಮೆಯ್ಯ ಕುತ್ತಂಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಮರ್ದಂ ಮಾಡಿ ಕಿಡಿಸಲ್ ನೆಜಿವೆವು ಮರ್ದಂ ಮಾಡುವುದನೊಡಂಬಡವೇಲು, ಮಂದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರರುಂ ಮೋನಂಗೊಂಡು ನುಡಿಯದೆ ಕೆಮ್ಮಗಿದೊಡೆ ಪಿರಿದುಂ ಬೇಗಮರ್ದಲ್ವು ಪೋಗಿ ಮಜುದಿವಸಂ ಮಗುಟ್ಟು ಬಂದಿಂತೆಂದರ್ ಭಟಾರಾ ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರದೊಳಾದಮಾನುಂ ಕುಶಲರೆ

ಘೋರತಪ ಎಂದಿವೇ ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ತಪಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ತಪಸ್ಸಿನ ಮಹತ್ವದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಆಮೋಷಧಿ, ಬೇಲೋಷಧಿ, ವಿಪ್ರೋಷಧಿ, ಸರ್ವೋಷಧಿ - ಎಂಬಿವೇ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಸಿದ್ಧಿ ಸಂಪತ್ತುಗಳು (ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿಗಳು) ಉಂಟಾದವು. ಆದರೂ ರೋಗಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದಾದ ಪರಿಹಾರೋಪಾಯವನ್ನು (ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು) ಮಾಡದೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಉಗ್ರರೀತಿಯ ವೀರತ್ವದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ, ಒಂದು ದಿವಸ ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರನು ತನ್ನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಮಂಡಿಸಿದ್ದು ಧರ್ಮವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದ ನಂತರ ಯುಷಿಗಳ ಗುಣಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸನತ್ತುಮಾರಯುಷಿಗಳ ಗುಣಗಳ ಸಮೂಹವನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಲು ಉದ್ಭುತನಾಗಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳತೊಡಗಿದನು. - “ಸನತ್ತುಮಾರಯುಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ವಾತ (ವಾಯು), ಪಿತ್ತ, ಕಫ, ಕೆಮ್ಮು, ಮುಪ್ಪು, ಬಾಯಿರುಚಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದು, ವಾಂತಿ, ಭೇದಿ, ಕಣ್ಣುನೋವು, ಹೊಟ್ಟೆನೋವು, ಬಾವು, ಕುರು, ನೋವು, ಮೂಲವ್ಯಾಧಿ, ಕುಷ್ಠ, ಕ್ಷಯ, ಗಂಡಮಾಲೆ, ತಲೆಸಿಡಿತ - ಮುಂತಾಗಿರುವ ಏಳುನೂರು ರೋಗಗಳು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಉಂಟಾದರೂ ತಾವು ಆ ರೀತಿ ತಪಸ್ಸಿದ್ದಿ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಕೂಡಿದವರಾಗಿದ್ದರೂ ರೋಗಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ, ನೂರುವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದು ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರನು ಹೊಗಳಿದನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಹಿಂದೆ ಒಮ್ಮೆ ಬಂದಿದ್ದ ದೇವತೆಗಳಿಬ್ಬರೂ ವೈದ್ಯರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಹಸುಬೆ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಭರ್ತಿಯಾಗಿ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ

ಮುಂ ಗ್ರಂಥಾರ್ಥಸ್ವರೂಪದಿಂದೆಲ್ಲಾ ಕುಶಲರವುಂ ಕರ್ಮಜ್ಞರವುಂ ಮರ್ದುಗಳುಮಭಿನವಂಗಳಾದಮೊಳಿದವಿದುರ್ವೃಂ ನಿಮ್ಮ ಮೆಯ್ಯ ಕುತ್ತಂಗಳೆಲ್ಲಮನೇಟು ದಿವಸದಿಂದೊಳಗೆ ಕಿಡಿಸಿ ನೀರೋಗಮಪ್ಪಂತಿರೆ ಮಾಡುವೆವು ಬಚಿಕ್ಕೇನುಂ ಸಂಕ್ಷೇಪಮಿಲ್ಲದೆ ತಪಂಗೆಯ್ಯಮೆಂದೊಡೆ ಭಟಾರವರೊಡನೆ ನುಡಿದಾಗಳುಗುಟ ಸೀಕರಂಗಳ್ ತಮ್ಮ ಮುಂಗೆಯ್ಯ ಮೇಗೆ ಬಚ್ಚೊಡೆ ಬೆರಲಿಂ ಸೀಂಟ ತೋಪಿದಾಯೆಡೆ ಸುವರ್ಣಾಯಮಾನಮಾಗಿ ತೊಳಗುತ್ತಿದರ್ ಮೆಯ್ಯ ತೇಜಮುಮಂ ದೇವರ್ಕಳ್ ವಿಸ್ಮಯಂಬಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿರೆ ಭಟಾರರಿಂತೆಂದರೆಮಗೆ ಮರ್ದು ಬಾಲ್ಯಿಯಪ್ಪೊಡಮಗಾಮೆ ಮರ್ದಂ ಬಲ್ಲೆಮೆಮಗದು ಬಾಲ್ಯಿಯಲ್ಲು ನೀಮುಂ ಚಾಚಿಜರಾ ಮರಣಂಗಳೆಂಬೆಮ್ಮ ಕುತ್ತಮುಂ ಕಿಡಿಸಲಾಪ್ಪೊಡಾ ಮರ್ದನೊಡಂಬಡುವೆಮುಲಿದಾವ ಮರ್ದಮನೊಡಂಬಡುವೆಮಲ್ಲೆಮೆಂದೊಡೆ ದೇವರ್ಕಳುಮೀಂತೆಂದರ್ ಚಾಚಿ ಜರಾಮರಣಂಗಳೆಂಬ ಕುತ್ತಮುಂ ಕಿಡಿಸಲಾಮಾಪಿಮಾ ಕುತ್ತಮುಂ ಕಿಡಿಸಲೆ ಭಟಾರಾ ನೀಮೆ ಸಮರ್ಥರಿರ್ ಪರಮ ವೈದ್ಯರದರ್ಕ್ಕೊಂದು ಮತ್ತಂ ದೇವರ್ಕಳೆಂದರ್ ಭಟಾರಾ ಸೌಧರೈಂದ್ರಂ ನಿಮ್ಮ ತಪದೊಳಪ್ಪ

ಬಂದು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೀಗೆಂದರು “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಿಮ್ಮ ದೇಹದ ರೋಗಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಔಷಧ ಮಾಡಿ ಪರಿಹರಿಸಲು ನಾವು ಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಮದ್ದು ಮಾಡಲು ನೀವು ಒಪ್ಪಬೇಕು.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಋಷಿಗಳು ಮೌನವನ್ನು ತಾಳಿ, ಮಾತಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲು, ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಇದ್ದು ಎದ್ದುಹೋದರು. ಮರುದಿವಸ ಆ ದೇವತೆಗಳು ಮರಳಿ ಬಂದು ಹೀಗೆಂದರು - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಾವು ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರವೀಣರಾಗಿದ್ದೇವೆ, ಮತ್ತು ವೈದ್ಯಗ್ರಂಥಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದು ಕುಶಲರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಬಲ್ಲವರೂ ಆಗಿದ್ದೇವೆ. ಮದ್ದುಗಳು ಹೊಸತಾಗಿವೆ, ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವಾಗಿವೆ. ನಿಮ್ಮ ಶರೀರದ ಎಲ್ಲ ರೋಗಗಳನ್ನೂ ಏಳುದಿವಸಗಳೊಳಗೆ ಗುಣಪಡಿಸಿ ರೋಗವೇ ಇಲ್ಲದವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆವು. ಆಮೇಲೆ ಏನೊಂದೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಋಷಿಗಳು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡುವಾಗ ಎಂಜಲಿನ ತುಂತುರು ಹನಿಗಳು ಅವರ ಮುಂಗೈಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳಲು, ಅವನ್ನು ಬೆರಲಿನಿಂದ ತೊಡೆದರು. ಆಗ ಕಾಣಿಸಿದ ಆ ಸ್ಥಳ ಚಿನ್ನದ ಬಣ್ಣದಂತಾಗಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಋಷಿಯ ದೇಹಕಾಂತಿಯನ್ನು ದೇವತೆಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಋಷಿಗಳು ಅವರೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದರು - “ನಮಗೆ ಮದ್ದಿನಿಂದ ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದಾದರೆ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಮದ್ದು ನಮಗೇ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನಮಗದು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹುಟ್ಟು - ಮುಪ್ಪು - ಸಾವುಗಳೆಂಬ ನಮ್ಮ ರೋಗವನ್ನು ಪರಿಹಾರಮಾಡಬಲ್ಲವರಾದರೆ ಆ ಮದ್ದನ್ನು ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪುತ್ತೇವೆ. ಇನ್ನುಳಿದ ಯಾವ ಮದ್ದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದರು. ಅದಕ್ಕೆ ದೇವತೆಗಳು - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ಹುಟ್ಟು - ಮುಪ್ಪು - ಸಾವುಗಳೆಂಬ ರೋಗಗಳನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಲು ನಾವು ಸಮರ್ಥರಲ್ಲ. ಆ ರೋಗವನ್ನು ವಾಸಿಮಾಡಲು ನೀವೇ ಸಮರ್ಥರು. ಅದಕ್ಕೆ ನೀವು ಅತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವೈದ್ಯರಾಗಿರುವಿರಿ” ಎಂದರು. ಆಮೇಲೆ ದೇವತೆಗಳು ಹೀಗೆಂದರು - “ಋಷಿಗಳೇ, ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರನು ನಿಮ್ಮ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದಾದ ಗುಣಗಳನ್ನೂ (ಸಿದ್ಧಿ ಸಂಪತ್ತುಗಳನ್ನೂ) ರೋಗಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾಡುವ

ಗುಣಗಳುಮಂ ವ್ಯಾಧಿಗಳು ಸೈರಿಸಿ ನೆಗಟ್ಟು ನೆಗಟ್ಟೆಯುಮಂ ದೇವರ್ಕಳ ಸುಖಿಯ ನಮವೆಯಾದಮಾನಂ ಕೈಕೊಂಡು ಪೊಗಬ್ಬೊಡಾಮಿಂದನ ಮಾತಂ ನಂಬದೆ ನಿಮ್ಮಂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲ್ಪೆಂದು ಬಂದವು ಸೌಧರ್ಮೊಂದನ ಪೊಗಬ್ಬುದೇನುಂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲೆಂದು ನುಡಿದು ಗುಣಂಗೊಂಡು ಮಗುಬ್ಬು ವಂದಿಸಿ ಮರುಗಳೆಲ್ಲಮನೊಂದು ಪಟವಾವಿಯೊಳ್ ಪೊಯ್ತು ದೇವರ್ಕಳ್ ತಮ್ಮ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಪೋದೊರಾ ಮುದಿನ ಬಾವಿಯ ನೀರಂ ಮಿಂದಗ್ಗೆಲ್ಲಂ ಕುತ್ತಂಗಳ್ ಕಿಡುವುವಾದವು ಸನತ್ತುಮಾರಭಚಾರರುಮೇಲುನೂಜುಂ ವ್ಯಾಧಿಗಳು ನೂಜುಮರುಪಂಬರಗಂ ಸೈರಿಸಿ ಘೋರವೀರ ತಪ್ಪರ್ಥಣಂಗೆಯ್ತು ಆಲದ ಮರದ ಕೆಲಗೆ ಸಂಸ್ಕರಣಂಗೆಯ್ತು ಸಮಾಧಿಮರಣಾದಿಂ ಮುಡಿಸಿ ಮಿಕ್ಕ ರತ್ನತ್ರಯಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸನತ್ತುಮಾರಕಲ್ಪದೊಳ್ ಏಯಿ ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಸ್ಥಿತಿಯನೊಡೆಯೊಂದನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತಾರಾಧಕರಪ್ಪ ಭವರ್ಕಳೆಲ್ಲಂ ಸನತ್ತುಮಾರಭಚಾರರಂ ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದು ವ್ಯಾಧಿಗಳೊಳಪ್ಪ ವೇದನೆಗಳುಮಂ ಪೂವುಂ ನೀರಬ್ಬಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಬಾಧೆಯುಮಂ ಸೈರಿಸಿ ದೇವರಂ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಂ ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರಮಂ ಮನದೊಳುಟ್ಟಿರಿಸುತ್ತಂ ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪರ್ವತಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯುಗೆ

ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ದೇವತೆಗಳ ಸಭಾಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಹೇಳಲು ಉದ್ಯೋಗಿಸಿ, ಹೊಗಳಿದನು. ಆಗ ನಾವು ಇಂದ್ರನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬದೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿರುತ್ತೇವೆ. ಸೌಧರ್ಮೊಂದನು ಹೊಗಳಿದುದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಯುಷ್ಕಿಗಳ ಗುಣವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡು ಪುನಃ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಮದ್ದುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ಹಳೆಯ ಬಾವಿಯೊಳಗೆ ಹೊಯಿದು, ಆ ದೇವತೆಗಳು ತಮ್ಮ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಆ ಮದ್ದಿನ ಬಾವಿಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದವರಿಗೆಲ್ಲ ರೋಗಗಳು ಪರಿಹಾರಗೊಳ್ಳುವವಾದವು. ಸನತ್ತುಮಾರಯುಷ್ಕಿಗಳು ಏಳುನೂರು ಬಗೆಯ ರೋಗಗಳನ್ನು ನೂರು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಉಗ್ರವೂ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯೂ ಆದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಆಲದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸಮಾಧಿಮರಣಾದಿಂದ ತೀರಿಹೋಗಿ, ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ, ಸಮ್ಯಗ್ಜ್ಞಾನ, ಸಮ್ಯಕ್ಚಾರಿತ್ರಗಳೆಂಬ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಸನತ್ತುಮಾರ ಎಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಏಳು ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಉಳ್ಳ ಇಂದ್ರನಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಆರಾಧನೆ ಮಾಡತಕ್ಕವರಾದ ಭವ್ಯ (ಮೋಕ್ಷಾಪೇಕ್ಷಿ) ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಸನತ್ತುಮಾರಯುಷ್ಕಿಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಿಸಿಕೊಂಡು ರೋಗಗಳು ಬಂದಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ನೋವುಗಳನ್ನು ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮುಂತಾಗಿರುವ ತೊಂದರೆಯನ್ನೂ ಸಹಿಸಿ ದೇವರನ್ನು ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತ ಅರ್ಹಂತರು, ಸಿದ್ಧರು, ಆಚಾರ್ಯರು, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು, ಸಾಧುಗಳು - ಎಂಬ ಪಂಚಪರಮೇಷ್ಠಿಗಳಿಗೆ ಮಾಡುವ ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ - ಜ್ಞಾನ - ಚಾರಿತ್ರಗಳೆಂಬ ಮೂರು ರತ್ನಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಸ್ವರ್ಗ - ಮೋಕ್ಷಗಳ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ !

೫ ಅಣ್ಣಕಾಪುತ್ರನ ಕಥೆ

ಅಣ್ಣಕಾಪುತ್ರನ ಕಥೆಯಂ ಜೇಬ್ಬಿಂ :

ಗಾಥೆ || ಕಾವಾ ಎ ಣ್ಣಬ್ಬಡಾವಿ ಗಂಗಾಮಚ್ಚೆ ಅಮೂಢಮಾಣಮದೀ
ಆರಾಧಣಂ ಪವಣ್ಣೋ ಕಾಲಗದೋ ಎಣಿಯಾ ಪುತ್ಯೋ ||

[ಕಾವಾ ಎ - ನಾವೆ, ಣ್ಣಬ್ಬಡಾ ಎ - ಮುಬುಗಿದುದಾದೊಡೆ, ಗಂಗಾಮಚ್ಚೆ - ಗಂಗಾಮಹಾನದಿಯ ನಡುವೆ, ಅಮೂಢಮಾಣಮದೀ-ಮೋಹಿಸಿದ ಬುದ್ಧಿಯನೊಡೆಯನಾಗಿ, ಆರಾಧಣಂ - ನಿಜಾತ್ಮಾರಾಧನೆಯಂ, ಪವಣ್ಣೋ - ಲೇಸಾಗಿ ಪೊರ್ದಿದೊಂ, ಕಾಲಗದೋ - ಕಾಲಂಗೆಯ್ತೊನಾಗಿ, ಎಣಿಯಾಪುತ್ಯೋ - ಅಣ್ಣಕೆಯ ಮಗಂ]

ಅದಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಮಗಧೆಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಮಧುರೆಯೆಂಬುದು ಪೊಟಲದನಾಳ್ಕೊಂ ಪ್ರಜಾಪಾಳನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಸುಪ್ರಭೆಯೆಂಬೊಳಂತವರ್ಗ್ಗಳಿಪ್ಪವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತರೆ ಮತ್ತಾ ಪೊಟಲೊಳ್ ಸಾರ್ಥಾಧಿಪತಿ ಧನದತ್ತನೆಂಬೊಂ ಪರದಂ ಧನಕನಕಸಮೃದ್ಧನಾತನ ಭಾರ್ಮ ಧನಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ವರ್ಗಂ ಮಗಂ ಧನದೇವನೆಂಬೊನಂತವರ್ಗ್ಗಳ್ಳಿ ಸುಖದಿಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಧನದೇವಂ ಪರದಿಂಗೊಂದು ಒರಿದುಂ ಶಾರಮಪ್ಪ ಭಂಡಮಂ ತೀವಿಕೊಂಡು ಒರಿದುಂ ಸಾರ್ಥಂ ಬೆರಸು ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರಗೆಪೋದೊಡಾ ಪೊಟಲ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿ ತಿಳಕಶ್ರೇಷ್ಠಿಯೆಂಬೊನಾತನ ಭಾರ್ಯೆ ನಂದೆಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ವರ್ಗಂ ಮಕ್ಕಳ್ ಪದ್ವಾವತಿ ಸುಮತಿ ಗುಣಮತಿಯಂದಿಪರ್ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಎಣ್ಣರ್ ಪೆಣ್ಣುಸುಗಳಾದೊಡವರೊಳಗೆಲ್ಲರಿಂ ಕಿಷಿಯಳಣ್ಣಿಕೆಯೆಂಬೊಳಾಕೆಯಂ

ಅಣ್ಣಕಾಪುತ್ರನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು. (ಗಂಗಾನದಿಯ ನಡುವೆ ದೋಣಿ ಮುಳುಗಿಹೋದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಮೋಹಗೊಳ್ಳದ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ಅಣ್ಣಕಾಪುತ್ರನೆಂಬ ಯುಷಿ ಕಾಲವಶನಾಗಿ ತನ್ನ ಆತ್ಮದ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದನು.) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ. ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಗಧೆ ಎಂಬ ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಮಧುರ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಪ್ರಜಾಪಾಳನೆಂಬ ಅರಸನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಸುಪ್ರಭೆಯೆಂಬವಳು. ಅಂತು ಅವರು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟವಾದ ವಿಷಯದ ಬಯಸಿದ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಅದಲ್ಲದೆ, ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸರಕಿನ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿಗೆ ಒಡೆಯನಾದ ಧನದತ್ತನೆಂಬ ವರ್ತಕನು ಐಶ್ವರ್ಯದಿಂದಲೂ ಹೊನ್ನಿನಿಂದಲೂ ಸಮೃದ್ಧನಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತು ಸುಖದಿಂದ ಅವರ ಕಾಲ ಕೆಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅನಂತರ ಒಂದು ದಿವಸ ಧನದೇವನು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅಧಿಕವಾದ ಮೌಲ್ಯವುಳ್ಳ ಸರಕನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಸರಕು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರಗೆ ಹೋದನು. ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿಯೆನಿಸಿಕೊಂಡು ತಿಳಕಶ್ರೇಷ್ಠಿ ಎಂಬವನಿದ್ದನು. ಅವನ ಪತ್ನಿ ನಂದೆ ಎಂಬವಳು. ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಪದ್ವಾವತಿ, ಸುಮತಿ, ಗುಣಮತಿ ಎಂದು ಇವರೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಎಂಟುಮಂದಿ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಾದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ

ಧನದತ್ತನ ಮಗನಪ್ಪ ಧನದೇವನಂ ರೂಪಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿಗುಣಗಳಿಂ ಕೂಡಿದೊನಂ
ತಿಳಕಶ್ರೇಷ್ಠಿಯುಂ ನಂದೆಯುಂ ಕಂಡಾತಂಗೆ ಬಯಸಿ ಅಣ್ಣಿಕೆಯೆಂಬ ಕೂಸಂ ಕೊಟ್ಟೊಡೆ ಕೆಲವು
ದಿವಸಮಾ ಪೊಲಲೊಳಿದುರ್ ತಮ್ಮ ಕೊಂಡು ಪೋದ ಭಂಡಮಂ ಮಾತಿ ಪಜಿದಂ ತಮ್ಮ
ನಾಲ್ಕಪೂಜಮಪ್ಪ ಭಂಡಮಂ ತೀವಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಪೊಲಲುತ್ತುರ ಮಧುರಗೆ ಬಂದಿದ್ದರನ್ನೆಗಮಣ್ಣಿಕೆಗೆ
ಗರ್ಭಮಾಗಿ ಮಗಂ ಪುಟ್ಟದೊಡೆ ಧನದೇವನ ತಾಯುಂ ತಂದೆಯುಂ ನಂಟರುಮೆಲ್ಲು ನೆರೆದಣ್ಣಿಕೆಯ
ಮಗನೆಂದಾತಂಗೆಣ್ಣಿಕಾಪುತ್ರನೆಂದು ಪೆಸರನಿಟ್ಟೊಡಾತಂ ಕ್ರಮಕ್ರಮದಿಂ ಸುಖದಿಂ ಬಳಿದು
ನವಯೌವನನಾಗಿಪ್ಪಣ್ಣಿಗೆಂ ಇತ್ತ ದಮಸೂರಿಗಳೆಂಬವರವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳಪ್ಪ ಅಚಾರ್ಯ ಪಿರಿದುಂ
ರಿಸಮುದಾಯಂ ಬೆರಸು ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೀಡ ಬರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ
ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಂ ಬಪೋರುತ್ತರ ಮಧುರಗೆ ಬಂದು ಬಹಿರುದ್ವಾನವನದೊಳಿದ್ದರನಣ್ಣಿಕಾಪುತ್ರಂ
ಪೋಗಿ ವಂದಿಸಿ ಧರ್ಮಮಂ ಕೇಳ್ವು ಸಮ್ಯಕ್ಪೂರ್ವಕಂ ಶ್ರಾವಕವ್ರತಂಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಕೈಕೊಂಡು
ತದನಂತರಮೆ ಭಟಾರಾ ಎನಗಾಯುಷ್ಯವೆನಿತೆಂದು ತನ್ನಾಯುಷ್ಯ ಪ್ರಮಾಣಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ
ಭಟಾರರುಂ ಕಿಟಿದೆ ನಿನಗಾಯುಷ್ಯವೆಂದು ಪೇಚೊಡೆ ವೈರಾಗ್ಯಪರಾಯಣನಾಗಿ ತಾಯುಂ
ತಂದೆಯುಮಂ ನಂಟರುಮಂ ಬದಿಸಿ ನಿಶ್ಚಲಂಗೆಯ್ದು ದಮಸೂರಿಗಳೆಂಬಾಚಾರ್ಯ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟು

ಕಿರಿಯಳು ಅಣ್ಣಿಕೆ. ತಿಳಕಶ್ರೇಷ್ಠಿ ಮತ್ತು ನಂದೆ ಎಂಬವರು ಧನದತ್ತನ ಮಗನೂ ರೂಪ
ಸೌಂದರ್ಯ - ಸೌಭಾಗ್ಯ - ಕಾಂತಿ - ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವನೂ ಆದ ಧನದೇವನನ್ನು
ಕಂಡು, ಅವನನ್ನು ಬಯಸಿ, ಅವನಿಗೆ ಅಣ್ಣಿಕೆಯೆಂಬ ತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆ
ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಸರಕಿನ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿದ್ದು
ತಾವು ಕೊಂಡು ಹೋದ ಸರಕನ್ನು ಮಾರಿ, ತಮ್ಮ ನಾಡಿಗೆ ಅಪೂರ್ವವೆನಿಸತಕ್ಕ ಬೇರೆ
ಇತರ ಸರಕುಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣವಾಗಿರುವ ಉತ್ತರಮಧುರಗೆ ಬಂದರು.
ಹೀಗೆ ಇರುತ್ತಿರಲು ಅಣ್ಣಿಕೆಗೆ ಗರ್ಭವಾಗಿ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಧನದೇವನ ತಾಯಿಯೂ
ತಂದೆಯೂ ನಂಟರೂ ಎಲ್ಲ ಸೇರಿ ಅಣ್ಣಿಕೆಯ ಮಗನಾದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಅಣ್ಣಿಕಾ
ಪುತ್ರನೆಂಬ ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಆತನು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಸುಖದಿಂದ ಬೆಳೆದು ಯೌವನಸ್ಥನಾದನು.
ಹೀಗಿರಲು ಇತ್ತ ಅವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ದಮಸೂರಿಗಳೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರು ಹೆಚ್ಚಾದ
ಋಷಿಸಮೂಹವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮ-ನಗರ-ಪೀಡ-ಬರ್ವಡ-ಮಡಂಬ-
ಪಟ್ಟಣ-ದೋಣಾಮುಖ ಎಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಬರತಕ್ಕವರು
ಉತ್ತರ ಮಧುರಗೆ ಬಂದು ಹೊರಗಿನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಅಣ್ಣಿಕಾ ಪುತ್ರನು ಅವರ
ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಂದಿಸಿ ಧರ್ಮಬೋಧನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ತತ್ತ್ವವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ
ಶ್ರಾವಕ (ಜೈನಗೃಹಸ್ಥ) ವ್ರತಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಮೇಲೆ “ಪೂಜ್ಯರೇ,
ನನಗೆ ಆಯುಷ್ಯವು ಎಷ್ಟಿದೆ” ಎಂದು ತನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ
ಋಷಿಗಳು “ನಿನಗೆ ಆಯುಷ್ಯ ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಇದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಣ್ಣಿಕಾ
ಪುತ್ರನು ವೈರಾಗ್ಯತತ್ಪರನಾಗಿ ತನ್ನ ತಾಯನ್ನೂ ತಂದೆಯನ್ನೂ ನಂಟರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು
ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿ, ದಮಸೂರಿಗಳೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು

ದ್ವಾದಶಾಂಗ ಚತುರ್ದಶಪೂರ್ವಮಪ್ಪಾಗಮಮೆಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪು ಗುರುಗಳನೊಡಂಬಡಿಸಿ ವಿಕವಿಹಾರಿಯಾಗಿ ಗ್ರಾಮೇಕರಾತ್ರಂ ನಗರೇ ಪಂಚರಾತ್ರಂ ಅಟವ್ಯಾಂ ದಶರಾತ್ರಮೆಂಬೀನ್ಯಾಯದಿಂ ಗ್ರಾಮನಗರ ಪೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಶುಭ್ರಣ ದೋಣಾಮುಖಿಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ತೀರ್ಥಂಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಪಂದಿಸತ್ತೆಂದು ಗಂಗಾಮಹಾನದಿಯಂ ಪಾಯ್ತು ಪೋಪ ಬಗೆಯಿಂದಂ ನಾವೆಯನೇಪಿದೊಡದೊಂದುತ್ಪಾತವಾತದಿಂದಂ ಗಂಗಾಮಹಾನದಿಯ ನಡುವೆ ಮಡುವಿನೊಳ್ ಭಯಂಕರಮಾಗುತ್ತಿದ್ದ ತೆರೆಯನೊಡೆಯದಪೊಳ್ ಮುಲುಗಿದೊಡಾ ಅಣಕಾಪುತ್ರನೆಂಬ ರಿಸಿ ಪಿರಿದಪ್ಪ ಮಹಾತ್ಮ ಮಂ ಮೋಹದ ಬುದ್ಧಿಯನೊಡೆಯೊಂ ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪಾಪಾರಕ್ಕಂ ಶರೀರಕ್ಕಂ ಯಾವಜ್ಜೀವಂ ನಿವೃತ್ತಿಯ್ತು ಕಾಯೋತ್ಸರ್ಗಂ ನಿಂದು ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಂಗಳಂ ಜಾನಿಸಿ ಸಕಳಕರ್ಮಗಳಂ ಕಿಡಿಸಿ ಅಂತರ್ಗತ ಕೇವಲಿಯಾಗಿ ಮೋಕ್ಷಕೈವೋದರ್ ಮತ್ತು ಪಟರಾಧಾರಕರಪ್ಪವರ್ಗಳೆಲ್ಲಮಣಕಾಪುತ್ರನೆಂಬ ರಿಸಿಯಂ ಮನದೊಳಿಬ್ಬ ಅಚೀತನೋಪಸರ್ಗಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಉಪಸರ್ಗಂಗಳುಮಂ ನೀರಪ್ಪ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪರೀಷಪಂಗಳುಮಂ ಸೈರಿಸಿ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗದ ಸುಖಂಗಳಂ ಭವ್ಯಕಳೆಯುಗ್ಗೆ

ಪಡೆದು ಹನ್ನೆರಡು ಅಂಗಗಳುಳ್ಳದೊ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಗಳುಳ್ಳದೊ ಆದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಲಿತು ಗುರುಗಳು ಒಪ್ಪುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಒಬ್ಬನೇ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ “ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ, ನಗರದಲ್ಲಿ ಐದು ರಾತ್ರಿ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ರಾತ್ರಿಗಳು” ಎಂಬ ಈ ನ್ಯಾಯದಂತೆ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದೋಣಾಮುಖಿಗಳೆಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳನ್ನು ಸುತ್ತುತ್ತ ಪುಣ್ಯತೀರ್ಥಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ನಮಸ್ಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಗಂಗಾಮಹಾನದಿಗೆ ಬಂದರು. ಅದನ್ನು ದಾಟಿ ಹೋಗುವ ಭಾವನೆಯಿಂದ ದೋಣೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿದರು. ಆಗ ಒಂದು ವಿಪತ್ಕಾರಕರಾದ ಬಿರುಗಾಳಿ ಎದ್ದಿತು. ಆ ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಗಂಗಾನದಿಯ ನಡುವೆ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಅಲೆಯುಳ್ಳ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ದೋಣೆ ಮುಳುಗಿತು. ಮುಳುಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆ ಅಣಕಾಪುತ್ರನೆಂಬ ಋಷಿ ಹಿರಿದಾಗಿರುವ ಮಹತ್ವಕ್ಕೆ ಮೋಹಗೊಳ್ಳದ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ಭಕ್ತ, ಭೋಜ್ಯ, ಬೋಷ್ಯ, ಲೇಹ್ಯ - ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ಶರೀರಕ್ಕೂ ಆಹಾರಕ್ಕೂ ಪ್ರಾಣವಿರುವವರೆಗೂ ನಿವೃತ್ತಿ ಮಾಡಿ, ದೇಹತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ನಾಶಗೊಳಿಸಿ ತನ್ನೊಳಗೆ ಕೇವಲಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಆಮೇಲೆ, ಬೇರೆ ಆರಾಧಕರಾಗಿರುವ ಭವ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಅಣಕಾಪುತ್ರನೆಂಬ ಋಷಿಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅಚೀತನೋಪಸರ್ಗವೇ ಮೊದಲಾದ ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಪರೀಷಪಗಳನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳೆಂಬ ಮೂರುರತ್ನಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗ ಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು ಹೊಂದಲಿ.

೬ ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರರ ಕಥೆ

ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರರ ಕಥೆಯಂ ಪೇಟ್ಟೆಂ :

ಗಾಹೆ || ಓಮೋದರಿ ಎ ಫೋರಾ ಎ ಭದ್ರಬಾಹೂ ಅಸಂಕಿಲಿಟ್ಟಮದೀ
ಫೋರಾ ಎ ತಿಗಿಂಚ್ಚಾ ಎ ಪದಿವಣ್ಣೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ಓಮೋದರಿ ಎ - ಅರೆಉಣಿಸಿನಿಂದಂ, ಫೋರಾ ಎ - ಆದಮಾನುಂ ಕಡಿದಪ್ಪುದ
ಒಂದಂ, ಭದ್ರಬಾಹೂ - ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರ್, ಅಸಂಕಿಲಿಟ್ಟಮದೀ - ಸಂಕ್ಷೇಪ
ಪರಿಣಾಮವಿಲ್ಲದೊಣಾಗಿ, ಫೋರಾ ಎ - ಕಡಿದಪ್ಪ ತಿಗಿಂಚ್ಚಾ ಎ - ಪೂವಿನಿಂದಂ, ಪದಿವಣ್ಣೋ
- ಪೊದ್ದಿದೊಂ, ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ - ಮಿಕ್ಕದರ್ಶನಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಾರಾಧನೆಯಂ]

ಅದೆಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಪುರವರ್ಧನಮೆಂಬುದು
ನಾಡಲ್ಲಿ ಕೌಂದಿನೀನಗರಮೆಂಬುದು ಪೊಜ್ಜಲದನಾಳ್ವೊಂ ಪದ್ವರಥನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ
ಪದ್ಮಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳಂತವರ್ಗಳಿಷ್ಕವಿಷಯ ಕಾಮ ಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆ ಮತ್ತಾ ಅರಸನ
ಪುರೋಹಿತಂ ನಾಲ್ಕು ವೇದಮುಮಾಳಂಗಮುಂ ಪದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳುಮಂ ಬಲ್ಲೊಂ
ಸೋಮಶರಣೆಂಬೊಂ ಪಾರ್ವನಾತನ ಭಾರ್ಯೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯೆನೆ ಪೋಲ್ವ
ಸೋಮಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳಾಯಿವರ್ಗ್ಗಂ ಮಗಂ ಪುಟ್ಟದೊಂ ತಾಯ್ಲಂ ತಂದೆಗಮೆಲ್ಲಾ
ನಂಟರ್ಗಿಯುತ್ಪಾದಮುಂ ಸುಖಮುಂ ವಿಭವಮುಮಂ ಪಡೆವುದೆಂದಮಾ ಕೂಸಿಂಗೆ
ಭದ್ರಬಾಹುದೆಂಬ ಪೆಸರನೆಲ್ಲರುಂ ನೆರೆದಿಟ್ಟೊಡಾತನುಂ ಬಿದಿಗೆಯ ಚಂದ್ರನಂತೆ ಕ್ರಮಕ್ರಮದಿಂ
ಸುಖದಿಂ ಬಳಿದು ಮುಂಡೆಗಟ್ಟುವ ಪ್ರಾಯಮಾದೊಡೆ ಪ್ರಸ್ತವಿದಿಸ ವಾರ ನಕ್ಷತ್ರ ಮುಹೂರ್ತದೊಳ್

ಭದ್ರಬಾಹುಭಟ್ಟಾರರ (ಋಷಿಗಳ) ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು : (ಭದ್ರಬಾಹು
ಋಷಿ ಅರೆ ಉಣಿಸಿನಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣವಾದ ಕಷ್ಟದ ಪರಿಣಾಮವಿಲ್ಲದೆ ಅಂದರೆ
ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಸಹಿಸಿ ತೀವ್ರವಾದ ಹಸಿವಿನಿಂದಲೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ - ಜ್ಞಾನ -
ಚಾರಿತ್ರಗಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು.) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ
ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪುರವರ್ಧನವೆಂಬ ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೌಂಜಿನೀನಗರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು
ಪದ್ವರಥನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಪದ್ಮಶ್ರೀ ಎಂಬವಳು. ಅಂತು
ಅವರು ಇಷ್ಟವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ರಾಜನ
ಪುರೋಹಿತನಾದ ಸೋಮಶರ್ಮನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳನ್ನೂ ಆರು
ವೇದಾಂಗಗಳನ್ನೂ ಹದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ
ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಸೋಮಶ್ರೀ ಎಂಬವಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಲಕ್ಷ್ಮಿದೇವಿಯನ್ನೇ ಹೋಲುತ್ತಿದ್ದಳು.
ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ತಾಯಿಗೆ, ತಂದೆಗೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ನಂಟರಿಗೆ
ಉತ್ಸಾಹವನ್ನೂ ಸುಖವನ್ನೂ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡುವವನೆಂಬ ಅರ್ಥದಿಂದ
ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಭದ್ರಬಾಹು ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರು. ಅವನು ಬಿದಿಗೆಯ
ಚಂದ್ರನ ಹಾಗೆ ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಸುಖದಿಂದ ಬೆಳೆದನು. ಉಪನಯನ ಮಾಡುವ
ಪ್ರಾಯವಾಗಲು ಉತ್ತಮವಾದ ದಿವಸ, ವಾರ, ನಕ್ಷತ್ರ, ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಉಪನಯನ

ಮುಂಜಂಬಂಧನಕ್ರಿಯೆಯು ಮಾಡಿದ ಬಲೆಕ್ಕೆ, ತನ್ನೋರಗೆಗಳಪ್ಪ ಪಲಂಬರ್ ಮಾಣೆಗಳೆರಸು ಪೊಜಪೊಜಲೋಳಿ ಬಟ್ಟಾದುತ್ತಿರ ಭದ್ರಬಾಹುವೆಂಬ ಮಾಣೆಯೊಂದುಬಟ್ಟನ ಮೇಗೆ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಬಟ್ಟನೊಂದೊಂದಲ ಮೇಗೋಳಿಯೊಳಿಟ್ಟಾದುತ್ತಿಪ್ಪನೆಗಂ ಇತ್ತ ವರ್ಧಮಾನ ಭಟ್ಟಾರಕ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆಪೋದಿಂ ಬಲೆಕ್ಕೆ ಚತುರ್ದಶ ಪೂರ್ವಧಾರಿಗಳಪ್ಪ ಶ್ರುತಕೇವಳಿಗಳ್ ನಾಲ್ಕನೆಯವರ್ ಗೋವರ್ಧನರೆಂಬ ಭಟ್ಟಾರಕಜ್ಞಯಂತಮಂ ವಂದಿಸಲೆಂದು ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಬರ್ಪೊರಾ ಕೌಂಡಿನೀ ನಗರಕ್ಕೆವಂದು ಪೊಜಪೊಜಲೋಳೊಂದು ಬಟ್ಟನ ಮೇಗೆ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಬಟ್ಟನೊಂದೊಂದಲ ಮೇಗೋಳಿಯೊಳಿಟ್ಟಾದುತ್ತಿಪ್ಪ ಭದ್ರಬಾಹುಮಾಣೆಯಂ ಗೋವರ್ಧನ ಭಟ್ಟಾರಕ ಪಿರಿದುಂ ಬೇಗಂ ನೋಡುತ್ತಿದಿಂತೆಂದುದ್ದೇಶಂ ಗೊಯ್ದೊರೀತನೆಮ್ಮಿ ಬಲೆಕ್ಕೆ ಚತುರ್ದಶಪೂರ್ವಧಾರಿಯಪ್ಪ ಮಹಾತ್ಮಮನೊಡೆಯೊಂ ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರಕಂಜೊರಪ್ಪೊರೆಂದು ಬಗೆವಾತನನವರ ಮನೆಗೊಡಗೊಂದು ಪೋಗಿಯವರ ತಾಯ್ತಂದೆಗಮಿಂತೆಂದರೀತನೆಮಗೊಪ್ಪಿಸುಲ್ಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳುಮಂ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಪಂಡಿತನಂ ಮಾಡಿ ನಿಮಗೊಪ್ಪಿಸುವೊಮಂದೊಡವರುಮಂತೆಗಯ್ಯಮಂದೊಡಾತನೆನೊಡಗೊಂದು ಪೋಗಿ ಕೆಲವು ದಿವಸದಿಂದೊಳಗೆ ವ್ಯಾಕರಣಂ ಪ್ರಮಾಣಂ ಭಂದಮಲಂಕಾರ ನಿಘಂಟು ಕಾವ್ಯ ನಾಟಕಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಲೋಕದೊಳುಳ್ಳ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವುಂ ಕಲ್ಪಿಸಿದೊಡಧಿಗಮ

ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ, ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗರಾದ ಹಲವರು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗೆ ಬಿಲ್ಲೆಯಾಟವನ್ನು ಆಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಭದ್ರಬಾಹುವೆಂಬ ವಟು ಒಂದು ಬಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದೊಂದರಂತೆ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಬಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಸಾಲಾಗಿಟ್ಟು ಆಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಇತ್ತ ವರ್ಧಮಾನ ತೀರ್ಥಂಕರರು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋದ ಮೈಲೆ ಜೈನಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರದ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲವರಾದ, ಜೈನಾಗಮದ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನವುಳ್ಳವರಾದ, ವರ್ಧಮಾನರಿಂದ ನಾಲ್ಕನೆಯವರಾದ ಗೋವರ್ಧನರೆಂಬ ಋಷಿಗಳು ಉಜ್ಜಯಂತವೆಂಬ ಪರ್ವತವನ್ನು ವಂದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಕೌಂಡಿನೀನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದರಂತೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಬಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಆಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡರು. ಅವರು ಭದ್ರಬಾಹು ಮಾಣೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ನೋಡಿ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು - “ಈತನು ನಮ್ಮ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲ ಮಾಹಾತ್ಮವನ್ನುಳ್ಳ ಭದ್ರಬಾಹುವೆಂಬ ಮಹರ್ಷಿಯಾಗಲಿರುವನು”. ಹೀಗೆ ಭಾವಿಸಿ, ಆ ಋಷಿಗಳು ಭದ್ರಬಾಹುವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನ ತಾಯಿತಂದೆಯವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು - “ಈತನನ್ನು ನಮಗೆ ಕೊಡಿರಿ. ಇವನಿಗೆ ನಾವು ಎಲ್ಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸಿ ವಿದ್ವಾಂಸನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ನಿಮಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವೆವು.” ಹೀಗೆನ್ನಲು ಅವರು “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿ” ಎಂದರು. ಋಷಿಗಳು ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಒಳಗಾಗಿ ವ್ಯಾಕರಣ, ಪ್ರಮಾಣ, ಭಂದಸ್ತು, ಅಲಂಕಾರ, ನಿಘಂಟು, ಕಾವ್ಯ, ನಾಟಕ ಮೊದಲಾಗಿ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕಲಿಸಿದರು. ಇದರಿಂದ ಭದ್ರಬಾಹು ಸಮ್ಯಕ್‌ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಶರೀರದಲ್ಲಿಯೂ

ಸಮ್ಯಗ್ದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿಯಾಗಮದೊಳಿಲ್ಲಮನಜೆದು ಸಂಸಾರ ಶರೀರ ಭೋಗ ವೈರಾಗ್ಯ ಪರಾಯಣನಾಗಿ ಭಟ್ಟಾರಾ ಎನಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ದಯೆಗೆಯ್ಯಮೆನೆ ಭಟಾರರೆಂದರಮಗಂತು ದೀಕ್ಷೆಯಂ ಕುಡಲಾಗ ಮಗನೆ ನಿನ್ನ ಪೊಟಲೆ ನೀಂ ಪೋಗಿ ನಿನ್ನ ಕಲ್ಪ ವಿದ್ಯೆಯಂ ಪಂಡಿತಿಕೆಯುಮನಾ ಪೊಟಲೊಳ್ ನೆಗಟ್ಟೆ ನೆಗಟ್ಟು ಪಂಡಿತರ್ಕಳೊಡನೆ ವಾದಂಗೆಯ್ದವರಂ ಗೆಲ್ವು ದಶದಿಶೆಗಳೊಳಿಲ್ಲಂ ನಿನ್ನ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಯಶಮಂ ಪಸರಿಸಿ ನಿನ್ನ ಪೊಟಲೊಳ್ ನಾಮೊಡಗೊಂಡು ಬಂದುದರ್ಕೆ ತಾಯ್ತಂದೆಗಂ ಸಂತೋಸಂಮಾಡಿಯವರಂ ಬಡಿಸಿಯೊಡಂಬಡಿಸಿ ಬಂದೊಡೆ ತಪಮಂ ಕುಡಲಕ್ಕುಮಂತೆ ಯಾಗದೆಂದೊಡೆ ಭದ್ರಬಾಹುಮಾಣಿಯುಂ ಭಟ್ಟಾರರಂ ವಂದಿಸಿ ತನ್ನ ಪೊಟಲೆವೋಗಿ ತಾಯುಂ ತಂದೆಯುಮಂ ಕಂಡು ಪೊಟಲೊಳ್ ನೆಗಟ್ಟು ಪಂಡಿತರ್ಕಳೊಡನೆ ವಾದಂಗೆಯ್ದು ಗೆಲ್ವು ದಶದಿಶೆಗಳೊಳಿಲ್ಲಂ ತನ್ನ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಯಶಮಂ ಪಸರಿಸಿ ತಾಯ್ತಂದೆಗಂ ಸಂತೋಸಂ ಮಾಡಿಯವರನೊಡಂಬಡಿಸಿ ಬಂದು ಗೋವರ್ಧನ ಭಟ್ಟಾರರ ಪಕ್ಕದ ಕುಮಾರಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾಗಿ ಭದ್ರಬಾಹು ತಪಂಬಟ್ಟು ಕೆಲವು ದಿವಸದಿಂದೊಳಗೆ ದ್ವಾದಶಾಂಗ ಚತುರ್ದಶಪೂರ್ವಮಜ್ಞಾಗ ಮಮೆಲ್ಲಮಂ ಗ್ರಂಥಾರ್ಥಸ್ವರೂಪದಿಂ ಕಲ್ವು ಸಕಲಶಾಸ್ತ್ರಪಾರಾವಾರಗನಾಗಿ ಎಲ್ಲಾವೋದುಗಳುಮಂ ನೆಲೆಯೋದಿ ಕಲ್ವು ರುತದೊಳಪ್ಪ ಭಕ್ತಿಕಾರಣದಾಗಿ ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗಂನಿಂದೊರಂ ದೇವರ್ಕಳುಂ ಮನುಷ್ಯರ್ಕಳುಂ ಬಂದು ಪಿರಿದಪ್ಪ ಪೂಜೆಯಂ ಮಾಡಿಯರ್ಚಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿ ಬಂದಿಸಿದೊಡೆಲ್ಲಾ

ಸುಖಾನುಭವದಲ್ಲಿಯೂ ವೈರಾಗ್ಯಾಸಕ್ತನಾಗಿ ಗೋವರ್ಧನ ಭಟಾರರೊಡನೆ “ಪೂಜ್ಯರೇ ನನಗೆ ಜೈನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕರುಣಿಸಿರಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಭಟಾರರು ಹೀಗೆಂದರು - “ನಮಗೆ ಹಾಗೆ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಗನೇ, ನೀನು ನಿನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ ವಿದ್ವತ್ತೆಯನ್ನೂ ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ವಿದ್ವಾಂಸರೊಡನೆ ವಾದ ಮಾಡಿ, ಅವರನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ಹತ್ತು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಹಬ್ಬಿಸು. ನಿನ್ನನ್ನು ನಾವು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದುದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ, ಅವರು ಒಪ್ಪವಂತೆ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದರೆ, ತಪಸ್ಸನ್ನು ನಿನಗೆ ಉಪದೇಶಿಸಬಹುದು. ಅದಲ್ಲವಾದರೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು” ಎಂದರು. ಭದ್ರಬಾಹು ವಟು ಋಷಿಗಳನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ತನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಯರನ್ನು ಕಂಡು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ವಿದ್ವಾಂಸರೊಡನೆ ವಾದಮಾಡಿ ಗೆದ್ದು ಹತ್ತು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ತನ್ನ ವಿದ್ವತ್ತಿನ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಹಬ್ಬಿಸಿದನು. ತಾಯಿತಂದೆಗಳಿಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ, ಅವರನ್ನು ಒಪ್ಪವಂತೆ ಮಾಡಿ ಬಂದು ಗೋವರ್ಧನ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರಬಾಹು ಬಾಲಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾಗಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳೊಳಗಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ಅಂಗ ಮತ್ತು ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಗಳು ಉಳ್ಳ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಗ್ರಂಥದ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಕಲಿತನು. ಎಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಾರಂಗತನಾಗಿ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಓದಿ, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಭಕ್ತಿಯೇ ಕಾರಣವಾಗಿ ಕಲಿತು ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತನು. ದೇವತೆಗಳೂ ಮನುಷ್ಯರೂ ಬಂದು ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳನ್ನು ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಗೌರವಿಸಿ, ಪೂಜಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲಾ ಋಷಿಗಳ ಸಮೂಹಕ್ಕೂ

ಋಷಿಸಮುದಾಯಮುಮುಂ ಪೃತಿಪಾಲಿಸಲ್ಯೆ ಸಮರ್ಥರಾಗಿರ್ಪನ್ನೆಗೆ ಗೋವರ್ಧನ ಭಟ್ಟಾರಕ ಸಮಾಧಿ ಮರಣದಿಂದ ರತ್ನತ್ರಯಮಂ ಸಾಧಿಸಿ ಮುಡಿಸಿ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಪೋದರ್. ಇತ್ತ ಭದ್ರ ಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರಕ ಚತುರ್ದಶ ಪೂರ್ವಧಾರಿಗಳುಂ ಕಡೆಯಾ ರಿಸಿಯಯ್ದನೆಯ ಶುತಕೇವಳಿ ಗಳವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳುಂ ಪಲವುಂ ಋದ್ಧಿಗಳಿಂ ಕೂಡಿದೊರೆಲ್ಲಾ ಋಷಿಸಮುದಾಯಮುಮುಂ ಪೃತಿಪಾಲಿಸುತ್ತು ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳಂ ವಿಪಾರಿಸುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗೆ ಮತ್ತಿತ್ತ ಮಗಧೆಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಪಾಟಲೀಪುತ್ರಮೆಂಬುದುಪೊಲಲದನಾಳ್ವೊಂ ನಂದನಂಬರಸಂ ಪಲಕಾಲಮರಸುಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರೆ ಮತ್ತೊಂದುದಿವಸಂ ಚಾಣಕ್ಯನೆಂಬ ಭಟ್ಟನಂ ನಂದಂ ಪರಿಭವಿಸಿ ನೂಂಕಿಯಟ್ಟ ಕಳೆಯಿಸಿದೊಡಾತನುಂ ಮುಳಿದು ನಂದನಂ ಕೆಡಿಸಿ ನಂದನ ರಾಜ್ಯಸ್ಥಾನದೊಳ್ ಜೆಜಿನೊರ್ವನಂ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತನೆಂಬೊನಂ ನಿಲಿಸಿದೊಡಾತನುಂ ಪಲಕಾಲಮರಸುಗೆಯ್ಯ ಕಳೆದೊಡಾತನ ಮಗಂ ಬಿಂದುಸಾಗರನೆಂಬೊನರಸುಗೆಯ್ಯ ಕಳೆದ ಬಲಿಕ್ಕಾತನ ಮಗನಶೋಕನೆಂಬೊನರಸುಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರೆ ಆತನ ಮಗಂ ಪ್ರತಾಪದಿಂ ತೇಜದಿಂದಾದಿತ್ತನೊಳೋರನ್ನನಜ್ಞೊಂ ಕುಣಾಳನೆಂಬೊನಂತವರ್ಗಳಿಷ್ಟ ವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತು ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮಶೋಕಮಹಾರಾಜಂ ಪರಚಕ್ರದ ಮೇಗತ್ತಿ ಪೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದಂ ಮಂತ್ರಿ ಪುರೋಹಿತ ತಳವಜಾಧಿಗಳ್ಳಂತೆದೋಲೆಯುಂಟುಮೊ ನುಪಾಧ್ಯಾಯಂಗೆ ಕಲವೆಯ ಕೂಟಂ ತುಪ್ಪವಂ ತೊವೆಯುವುನುಣಲ್ ಕೊಟ್ಟು

ಪಾಲಕರಾಗಿ ಸಮರ್ಥರಾಗಿ ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳು ಇದ್ದರು. ಆಗ ಗೋವರ್ಧನ ಋಷಿಗಳು ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಸತ್ತು ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಇತ್ತ ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳು ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಗಳುಳ್ಳ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನರಿತವರೂ ಋಷಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಐದನೆಯವರೂ ಕೇವಲಜ್ಞಾನ ಅವಧಿಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಪಡೆದವರೂ ಹಲವು ತಪಸ್ಸಿದ್ದಿಗಳೆಲ್ಲವರೂ ಆಗಿ, ಎಲ್ಲಾ ಋಷಿ ಸಮೂಹವನ್ನೂ ಪಾಲಿಸುತ್ತ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು, ಇತ್ತ ಮಗಧೆ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪಾಟಲೀಪುತ್ರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನಾಳುವ ನಂದನೆಂಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಅವನು ಹಲವು ಕಾಲ ರಾಜ್ಯಭಾರಮಾಡುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಅನಂತರ, ನಂದನು ಒಂದು ದಿವಸ ಚಾಣಕ್ಯನೆಂಬ ಭಟ್ಟನನ್ನು ಅಪಮಾನಗೊಳಿಸಿ, ನೂಕಿ, ಅಟ್ಟಿ ಹೊರಪಡಿಸಿದನು. ಚಾಣಕ್ಯನು ಕೋಪಗೊಂಡು ನಂದನನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕಾರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತನೆಂಬ ಬೇರೊಬ್ಬನನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಆತನು ಹಲವು ಕಾಲ ಅರಸುತನವನ್ನು ನಡೆಸಿ ಸತ್ತುಹೋಗಲು, ಅವನ ಮಗನಾದ ಬಿಂದುಸಾಗರ ನೆಂಬಾತನು ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಿ ತೀರಿಹೋದನು. ಅವನ ನಂತರ, ಅವನ ಮಗನಾದ ಅಶೋಕನೆಂಬವನು ರಾಜ್ಯಭಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಶೋಕನ ಮಗನಾದ ಕುಣಾಳನು ಪರಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೂ ತೇಜಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸೂರ್ಯನಂತಿದ್ದನು. ಅಂತು ಅವರು ಇಷ್ಟವಾದ ವಿಷಯದ ಬಯಕೆಯ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಅಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಅಶೋಕ ಮಹಾರಾಜನು ಶತ್ರುಗಳ ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮಂತ್ರಿ ಪುರೋಹಿತ - ನಗರ ರಕ್ಷಕ ಮುಂತಾದವರಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪ್ರತವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು - “ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೆ ಕಳಮೆಯ ಅನ್ನ, ತುಪ್ಪ, ತೊವ್ವೆಗಳನ್ನು ಉಣಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು (ಅಧ್ಯಾಪಯೇತ್)

ಕುಮಾರನನೋದಿಸುಗಂದೋಲೆಯನಟ್ಟದೊಡೆ ಪಾಚನೋಲೆಯಾರ್ಥವನುಜೆಯದೆ
ವಿಪರೀತಮಾಗಂತೆಂದು ಚಾಚಿದನ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಂ ಶಾಲಿಂ ಕೂರಂ ಚ ಮುಖಂ ಪೃತಂ ದತ್ತಾ
ಕುಮಾರಮಂಥಾಪಯೇತ್ ಎಂದಿಂತು ವಿಪರೀತಮಾಗಿ ಲೇಖಾರ್ಥಮಂ ಚಾಚಿದೊಡನಿಬರುಂ
ಕೇಳ್ವು ಅಪ್ರತಿಪತ್ತಶಾಸನನಪ್ಪ ನೃಪತಿಯಾಚ್ಚಿಗೆ ಭಯಸ್ಕರ್ತಳಾಗಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಂಗೆ ಕಟಮೆಯ
ಕೂಟುಂ ಮಸಿಯುಂ ತುಪ್ಪಮುಮನುಣಲೊಟ್ಟು ಕುಣಾಳನೆಂಬ ಕುಮಾರನೆರದುಂ ಕಣ್ಣುಮನೊಡೆದು
ಕುರುಡಂ ಮಾಡಿದ ಕೆಲವು ದಿವಸದಿಂದರಸಂ ಪರಚಕ್ರಮಂ ಸಾಧಿಸಿ ಬಂದು ಮಗಂ ಕುರುಡಾದುದಂ
ಕಂಡಾದಮಾನುಮುಟ್ಟಿಗಂಬಟ್ಟು ಸೈರಿಸಲಾಜದೆ ಕುಣಾಳನರಸಿ ಚಂದ್ರಾನನೆಯೆಂಬೊಳ್ಳೆ ಮಗಂ
ಪುಟ್ಟದೊಡಾತಂಗೆ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತನೆಂದು ಪೆಸರನಿಟ್ಟು ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕಂಗೆಯ್ವು ಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳು
ಸಮಸ್ತ ರಾಜ್ಯಭಾರಮೆಲ್ಲಮಂ ನಿರೂಪಿಸಿ ಕುಣಾಳನುಮನೆಂದಂ ಮಗನೆ ಬೇಡು ನೀನೆಂದೊಡಾತನುಂ
ಕಾಣೀರತ್ತಮುಂ ಬೇಡಿದೊಡಾ ರತ್ನಂ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಲ್ಲದಿಲ್ಲೆಂದು ಮಗಂಗೆ ಮುಟುಮಾತುಗೊಟ್ಟು
ಸಂಸಾರವೈರಾಗ್ಯವಾದಮಾನುಂ ಪರ್ಚ ಸುವ್ರತರೆಂಬ ಭಟ್ಟಾರ ಪಕ್ಕದೆ ಜಿನದೀಕ್ಷೆಯಂ ಕೈಕೊಂಡು
ಪರತ್ರಯಂ ಸಾಧಿಸಿದೊಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮಹಾರಾಜನರಸುಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರೆ ಸಮಾಧಿಗುಪ್ತ
ರೆಂಬಾಚಾರ್ಯವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳ್ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಬರ್ಪರಾ ಪಾಟಲೀಪುತ್ರಕೆ, ವಂದು ಪೊಲಪೊಲಲ
ಬಹಿರುದ್ವಾಸವನದೊಳಿದೊರ್ಗಂ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಂ ಪೋಗಿ ವಂದಿಸಿ ಧರ್ಮಮಂ ಕೇಳ್ವು

ಓದಿಸತಕ್ಕದ್ದು”. ಹೀಗೆ ಪತ್ರವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಲು ಅದನ್ನು ಓದುವವನು ಪತ್ರದ ಅರ್ಥವನ್ನು
ತಿಳಿಯದೆ ವ್ಯತ್ಯಸವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಓದಿದನು. “ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೆ ಶಾಲ್ಯನ್ನವನ್ನೂ
ಮಸಿಯನ್ನೂ ತುಪ್ಪವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು (ಅಂಧಾಪಯೇತ್) ಕುರುಡನನ್ನಾಗಿ
ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು” ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಆ ಬರವಣಿಗೆಯ
ಅರ್ಥವನ್ನು ಓದಿದನು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಶಾಸನವುಳ್ಳವನಾದ
ರಾಜನ ಆಜ್ಞೆಗೆ ಹೆದರಿ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೆ ಶಾಲ್ಯನ್ನವನ್ನೂ ತುಪ್ಪವನ್ನೂ ಮಸಿ
(ಶಾಯಿ)ಯನ್ನೂ ಉಣ್ಣಲು ಕೊಟ್ಟು ಕುಣಾಳನೆಂಬ ರಾಜಕುಮಾರನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಓಡೆದು
ಕುರುಡನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಕೆಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಶೋಕರಾಜನು ಶತ್ರುಗಳ ರಾಜವನ್ನು
ಗೆದ್ದು ಬಂದಾಗ ಮಗನು ಕುರುಡನಾದುದನ್ನು ಕಂಡನು. ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ದುಃಖವನ್ನು
ಹೊಂದಿ ಸಹಿಸಲಾರದಾದನು. ಕುಣಾಳನ ಪತ್ನಿಯಾದ ಚಂದ್ರಾನನೆ ಎಂಬವಳಿಗೆ ಒಬ್ಬ
ಮಗನು ಹುಟ್ಟಲು ಅವನಿಗೆ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತನೆಂಬ ನಾಮಕರಣವನ್ನು ಮಾಡಿ,
ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿ, ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ತನ್ನ ಸಮಸ್ತ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಅವನಿಗೆ
ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಅಶೋಕನು ಕುಣಾಳನೊಡನೆ - “ಮಗನೇ ನಿನಗೆ ಏನು ಬೇಕು,
ಕೇಳು” ಎಂದನು. ಆಗ ಕುಣಾಳನು ಅಶೋಕನ ವಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಣೀ ಎಂಬ ಚಿಂತಾರತ್ನವನ್ನು
ತನಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಶೋಕನು ಆ ರತ್ನವು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗೆ ಮಾತ್ರ
ಸಲ್ಲತಕ್ಕದ್ದು, ಇತರರಿಗೆ ಸಲ್ಲತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ಮಗನಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ
ಅತಿಶಯ ವೈರಾಗ್ಯವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸುವ್ರತರೆಂಬ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಜಿನದೀಕ್ಷೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ
ಪರಗತಿಯನ್ನು ಪಡೆದನು. ಆಮೇಲೆ, ಇತ್ತ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮಹಾರಾಜನು
ರಾಜ್ಯವಾಳುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಅವಧಿಜ್ಞಾನಿ (ತ್ರಿಕಾಲಜ್ಞಾನಿ)ಗಳಾದ

ತದನಂತರ ತನ್ನ ಭವಾನಂತರಂಗಳಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರಕ್ ಪೇಟಲ್ ತೊಡಗಿದರ್ ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳವಂತಿಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ವೈದಿರಮೆಂಬುದು ಪೊಲಲದನಾಳೊಂದು ಜಯವರ್ಮನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಧಾರಿಣಿಯೆಂಬೊಳಂತದರ್ಗಳಿಷ್ಣುವಿಷಯ ಕಾಮ ಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆ ಮತ್ತು ಪೊಲಲ ಸಾರೆ ಪರಾಳಕೂಟಮೆಂಬೂರೊಳ್ ದೇವಿಲನೆಂಬೊಂ ಶಾಕಟಕಂ ಪರದನಾತನ ಭಾರ್ಯೆ ಪೃಥ್ವೀಯೆಂಬೊಳಾಕೆಯ ಗರ್ಭದೊಳ್ ಪಾಪಕರ್ಮಜೀವಂ ನೆಲಸಿದೊಡೆನುಂ ನೆವಮಿಲ್ಲದೆ ಕಸವರಮೆಲ್ಲಂ ಕೆಟ್ಟತ್ತು ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಪಲಂಬರ್ ಶಾಕಟಕ ಪರದರುಂ ಬೆರಸು ಬಂಡಿಗಳೊಳ್ ಪಟ್ಟಿಯುಂ ಧಾನ್ಯಮಂ ತೀವಿಕೊಂಡು ಪೊಲಲಗೆ ಮಾಜಲೆಂದು ಪೋಪನ್ನೆಗಮೆಡೆಯೊಳದವಿಯೊಳ್ ಕಳ್ಳರ್ ಬಟ್ಟಿಗಟ್ಟ ಮೇಲ್ಯಾಯ್ತೆದೊಡೆ ದೇವಿಲಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪಲಂಬರ್ ಪರದರ್ ಸತ್ತರುಬೆದರೆಲ್ಲನೋಡಿ ಕೆಟ್ಟೊಡೆ ಬಂಡಮುಮೆಬ್ಬುಗಳುಂ ಮೊದಲಾಗಲ್ಲಮಂ ಕಳ್ಳರ್ ಕೊಂದುಪೋದರಾ ಪ್ಲಾವದೊಳ್ ಪೃಥ್ವೀ ಬೆಸಲೆಯಾಗಿ ನಂದಿಮಿತ್ರನೆಂದಾ ಕೂಸಿಂಗೆ ಪೆಸರನಿಟ್ಟು ಎರಬ್ಬಾರು ತಿಂಗಳಿಂಗೆ ತಾಯ್ ಕಳೆದೊಡೆ ಬಂದ ನಂಟರ್ ನಡಪೆ ಬಳಿದೊಡಾ ನಂಟರುಂ ಕಟೆಬಳ್ಳರೆಲ್ಲಂ ಸತ್ತು ಕುಲಕ್ಷಯಮಾದೊಡೊರವರೆಲ್ಲಮಿಂತೆಂದರೆ ತರುವಲಿ ನಮ್ಮೂರೊಳೆರೆ ನಮಗೆ ಸಾವುಂ ಕೇಡುಮಮೋಘವಕ್ಕುಮಿವನನಟ್ಟ ಕಳೆಯಮೆಂದೂರಿಂದನಿಬರುಮಟ್ಟ

ಸಮಾಧಿಗುಪ್ತರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರು ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಬರತಕ್ಕವರು ಪಾಟಳೀಪುತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತನು ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಧರ್ಮಬೋಧನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದನಂತರ ತನ್ನ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜನ್ಮಗಳ ಸಂಗತಿಯೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಋಷಿಗಳು ಆಗ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವಂತಿ ಎಂಬ ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ವೈದಿರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಜಯವರ್ಮನೆಂಬ ಅರಸನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಧಾರಿಣಿ ಎಂಬುವಳು. ಅಂತು ಅವರು ತಮಗೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಾದ ವಿಷಯದ ಇಷ್ಟಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಪರಾಳಕೂಟವೆಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ದೇವಿಲನೆಂಬ ಸರಕು ಸಾಗಿಸುವ ಗಾಡಿಗಳನ್ನುಳ್ಳ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಪೃಥ್ವೀ ಎಂಬುವಳು. ಆಕೆಯ ಬಸಿರಿನಲ್ಲಿ ಪಾಪಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಒಂದು ಜೀವವು ನೆಲಸಿತು. ಇದರಿಂದ ಏನೊಂದು ಕಾರಣವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅವನ ಹೊನ್ನೆಲ್ಲ (ಐಶ್ವರ್ಯವೆಲ್ಲ) ಹಾಳಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಅವನು ಹಲವು ಮಂದಿ ಗಾಡಿಯುಳ್ಳ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಯನ್ನೂ ಧಾನ್ಯವನ್ನೂ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಮಾರಲಿಕ್ಕೆಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ನಡುವೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರು ಇವರ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಬಂದು ತಿವಿಯಲು ದೇವಿಲ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಹಲವರು ವರ್ತಕರು ಸತ್ತರು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಓಡಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರು. ಸರಕುಗಳು ಎತ್ತುಗಳು ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳ್ಳರು ಕೊಂದುಹೋದರು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪೃಥ್ವೀ ಗಂಡುಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಆ ಮಗುವಿಗೆ ನಂದಿಮಿತ್ರನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು, ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳಾಗಲು ತಾಯಿ ಮಡಿದಳು. ನಂಟರು ಆ ಮಗುವನ್ನು ಸಾಕಿ ಸಲಹಲು ನಂದಿಮಿತ್ರನು ದೊಡ್ಡವನಾದನು. ಅವನನ್ನು ಸಾಕಿದ ನಂಟರೂ ಸತ್ತರು. ಇನ್ನೂ ಇದ್ದ ಇತರರೂ ಸತ್ತು ಅವರ ಕುಲವೇ

ಕಳೆದೊಡಾತಂ ಕೆಲದೂರ್ಗುಳುಮಂ ನಾಟುಳುಮಂ ತೊಲಲ್ತು ಬೈಕಂದಿರಿದೆಲ್ಲಿಯಾನುಂ ಪೆತ್ತುಂ ಪೆಜದೆಯುಮಿಂತು ಬಾಬುತಂ ಪದಿನ್ನೆದು ಪದಿನಾಟು ಪಾಯದಾತನಾಗಿ ವೈದಿಶವೆಂಬ ಪೊಲಲೆಪರ್ಪೊನ್ ಆನ್ನೆಗಂ ಕಾಷ್ಟಕೂಟನೆಂಬ ಬೆಸದವಂ ಪುಳ್ಳಿಯ ಪೊಜೆಯಂ ಪೊತ್ತು ಪೊಲಲೆವ ಪೊಗನಂ ಕಂದಾತನೊಡನೆ ಗೊಟ್ಟಯೊಳ್ ಬಂದು ಪೊಜಪೊಲಲೊಳಾರವೆಯೊಳ್ ಕಾಷ್ಟಕೂಟಂ ಸೇದೆಗಟ್ಟು ಪುಳ್ಳಿಯ ಪೊಜೆಯನಿಟಿಸಿ ಪಟ್ಟದೊಡೆ ತಾನುಂ ಪಟ್ಟರಲೆಂದು ಬಗೆದು ತಲೆಯ ತಿರುತ್ತರಸಿಯೇನುಮಂ ಕಾಣದೆ ತಪ್ಪೊನ್ನೆದೊಂದಂ ತಳರ್ಚಲಾಟದಂತಪ್ಪ ಪಿರಿದೊಂದುಸಿಲೆಯಂ ತಂದು ತಲೆಯತ್ತಿಟ್ಟು ಪಟ್ಟದೊಡೆ ಕಾಷ್ಟಕೂಟನಾತನ ಬಲಮಂ ಕಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗಿಯೊದಿ ನಿನಗೀ ಪೊಲಲೊಳಾರಾನುಂ ನಂಟರೊಳರೆಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾ ರುಮಿಲ್ಲೆಂದೊಡಂತಪ್ಪೊಡೆ ನೀನೆನ್ನೊಡನಿರೆತ್ತಲಂ ಪೋಗದಿರೆಂದು ತಾಂಗಿ ತಾನುಮಾತನುಮಂ ತಿರ್ಪರುಂ ದಿವಸಕ್ಕಂ ಪುಳ್ಳಿಯಂ ತರೆ ಪದಿಂಬರ್ ತರ್ಪ ಪೊಜೆಯನೊಡನೆ ತರ್ಪನಂತು ಪಲವು ದಿವಸಂ ಸಲೆ ಕಾಷ್ಟಕೂಟಂ ತನ್ನ ಪೆಂಡತಿ ಜಯಘಂಟಿಯೆಂಬೊಳನೆಂತಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿದ ನೀತಂಗೆ ನೀಂ ಬಸಿಜ್ಜೆತೀವೆ ಬದ್ಧಿಸದಿರೆನ್ನೆಯಂ ತಿಣ್ಣಮೆಳೆಯದಿರ್ ಮೀಯಲ್ ಬೇಡಿದೊಡ ಮೆಳೆಯದಿರೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿದೊಡಾಕೆಯುಮಾ ಪಾಂಗಿನೊಳ್ ದಿವಸಕ್ಕಂ ಬದ್ಧಿಸೆ ನಂದಿಮಿತ್ರನುಂ

ನಾಶವಾಯಿತು. ಆಗ ಊರಿನವರೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು - “ಈ ಬಾಲಕನು ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಮಗೆಲ್ಲ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಮರಣವೂ ಕೆಡುಕೂ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಇವನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಸಿ ಕಳೆದು ಬಿಡಿ”. ಹೀಗೆಂದು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ನಂದಿಮಿತ್ರನನ್ನು ಊರಿನಿಂದ ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಅವನು ಸಮೀಪದ ಊರುಗಳನ್ನೂ ನಾಡುಗಳನ್ನೂ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಅಲೆಯುತ್ತ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಭಿಕ್ಷೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ಅಯಿತು ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದರೂ ಅಯಿತು ಎಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಳುತ್ತ ಹದಿನೈದು ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನವನಾಗಿ ವೈದಿಶವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಕಾಷ್ಟಕೂಟನೆಂಬ ಕೆಲಸದವನು (ಕಾರ್ಮಿಕನು) ಸೌದೆಯ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಅವನನ್ನು ಕಂಡು, ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದನು. ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಕಾಷ್ಟಕೂಟನು ಅಯಾಸದಿಂದ ಅಶಕ್ತನಾಗಿ ತಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸೌದೆ ಹೊರೆಯನ್ನು ಇಳಿಸಿ ಮಲಗಿದನು. ಆಗ ನಂದಿಮಿತ್ರನು ತಾನೂ ಮಲಗಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ತಲೆಯ ಕಡೆ ಒತ್ತಾಗಿ (ತಲೆದಿಂಬಾಗಿ) ಇಡಲಿಕ್ಕೆ ಹುಡುಕಿ ಏನೂ ಕಾಣದೆ, ಎಂಟು ಜನರಿಂದ ಅಲುಗಾಡಿಸಲು ಕೂಡ ಸಾಧ್ಯವಾಗದಂತಹ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕಲ್ಲನ್ನು ತರತೊಡಗಿದನು. ಅದನ್ನು ತಂದು ತಲೆಯ ಕಡೆ ಇಟ್ಟು ಮಲಗಿದನು. ಕಾಷ್ಟಕೂಟನು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನ ಬಲವನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. “ಈ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಯಾರಾದರೂ ನಂಟಿರುವರೆ ? ಎಂದು ಕೇಳಲು, “ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. ಆಗ ಕಾಷ್ಟಕೂಟನು - “ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ನನ್ನೊಡನೆ ಇರು. ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಬೇಡ” ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಅಶ್ರಯಕೊಟ್ಟನು. ತಾನೂ ಅವನೂ ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಸೌದೆ ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಹತ್ತು ಮಂದಿ ತರತಕ್ಕ ಹೊರೆಯನ್ನು ನಂದಿಮಿತ್ರನೊಬ್ಬನೆ ತರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂತೂ ಹಲವು

ಪಿರಿಯ ಪುಳಿಯ ಪೊಳಿಗಳಂ ದಿವಸಕ್ಕಂ ತಂದು ಕುಡಲವಂ ಮಾಪಿ ಕಾಷ್ಠಕೂಟನೊಡೆಯೊ
 ನಾದೊನಿಂತು ದಿವಸಂಗಳ್ ಸಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಜಯಘಂಟಿ ಕರುಣಿಸಿ ತನೆಯ ಬಿಡಿಸಿದೊ
 ಡುಂದು ಮಜುದಿವಸವರ್ವರುಂ ಪುಳಿಗೆ ಪೋದಲ್ಲಿ ನಂದಿಮಿತ್ರನೆಂದನಯ್ಯಾ ಎನೆಗುಡಲಿಲ್ಲೇನು
 ಮೊಂದು ದಮ್ಮಕ್ಕಾದೊಡಂ ಸೀರೆಯಂ ಕೊಡಿಯಮಂದೊಡಂತೆಗೈಯ್ಯಮೆಂದು ಮಜುಮಾತು
 ಗೊಟ್ಟರ್ವರುಂ ಪುಳಿಯ ಪೊಳಿಯಂ ಮನೆಗೆ ತಂದ ಬಲಿಕ್ಕೆ ಕಾಷ್ಠಕೂಟಂ ಪೆಂಡತಿಯನೆಂದನೀ
 ತಂಗೆ ನೀಂ ಬಸಿಜ್ ತೀವೆಯುಣಲಿಕ್ಕಿದಾ ಎಂದೊಡೆ ಕರುಣಿಸಿ ಪರ್ವವೆಂದು
 ತನೆಯುಣಲಿಕ್ಕಿದನೆಂದೊಡೆ ಮುಳಿದು ಸಾಯೆ ಬಡಿದು ಮನೆಯಿಂ ಪೆಂಡತಿಯನಟ್ಟ ಕಳೆದೊಡೆ
 ನಂದಿಮಿತ್ರಂ ಪೋಗಿ ಜಯಘಂಟಿಯಂ ಬೆಸಗೊಂಡನ್ ನಿನ್ನನೇಕೆ ಕಾಷ್ಠಕೂಟಂ ಬಡಿದನಬ್ಬಾ
 ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ನಿನಗೆ ನಿನ್ನ ತನೆಯುಣಲಿಕ್ಕಿದನೆಂದು ಮುಳಿದು ಬಡಿದಟ್ಟ ಕಳೆದೊನೆಂ
 ದೊಡಂತಪ್ಪ ಪಂಚದುಪಾಪಾತಕನ ಮನೆಯೊಳ್ ಮಾರಿಯರ್ಕೆಂದು ಕಾಷ್ಠಕೂಟನಂ ಬಿಸುಟ್ಟು
 ಪೋಗಿ ಬೇಪಿ ತನಗೆ ಪುಳಿಗಳಂ ದಿವಸಕ್ಕಂ ತಂದು ಮಾಪಲ್ ತಗುಳ್ಳೊಡೆಂಟು ದಮ್ಮದ
 ಪುಳಿಯಂ ತಂದೊಡಮೊಂದು ಪಣಮನಪ್ಪೊಡಂ ಪೆಜದೆ ಬಸರ್ಕೊಲ್ಲಮಂ ಬರಿಗಮಣ್ಣಿಗಂ ಕಟಿಗಂ

ದಿವಸ ಕಳೆಯಲು ಕಾಷ್ಠಕೂಟನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಜಯಘಂಟಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟನು
 - “ಈತನಿಗೆ ನೀನು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವಷ್ಟು ಬಡಿಸಬೇಡ. ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೊಯ್ಯಬೇಡ.
 ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಕೇಳಿದರೆ ಕೂಡ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಹೊಯ್ಯಬೇಡ” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡಲು, ಆಕೆ
 ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಪ್ರತಿದಿವಸವೂ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ದೊಡ್ಡ
 ದೊಡ್ಡ ಹೊರಗಳನ್ನು ತಂದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಾಷ್ಠಕೂಟನು ಅವನ್ನು ಮಾರಿ ಧನಿಕನಾದನು.
 ಹೀಗೆ ದಿವಸಗಳು ಕಳೆದುವು. ಒಂದಿ ದಿನ ಜಯಘಂಟಿ ಕನಿಕರಪಟ್ಟು ನಂದಿಮಿತ್ರನಿಗೆ
 ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಬಡಿಸಿದಳು. ಅದನ್ನು ಉಂಡು ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಇಬ್ಬರೂ ಸೌದೆ
 ತರಲು ಹೋದಾಗ ನಂದಿಮಿತ್ರನು - “ಅಯ್ಯಾ, ನನಗೆ ಉಡಲಿಕ್ಕೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲ,
 ಎಲ್ಲಾದರೊಂದು ದಮ್ಮಕ್ಕೆ (ದಮ್ಮ - ಒಂದು ನಾಣ್ಯ) ಸಿಗುವಷ್ಟಾದರೂ ಬಟ್ಟೆ ತಂದುಕೊಡಿ”
 ಎಂದನು. “ಹಾಗೆ ಮಾಡೋಣ” ಎಂದು ಕಾಷ್ಠಕೂಟನು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. ಇಬ್ಬರೂ
 ಸೌದೆಯ ಹೊರೆಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ತಂದನಂತರ ಕಾಷ್ಠಕೂಟನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ
 “ಇವನಿಗೆ ನೀನು ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬ ಉಣಬಡಿಸಿದೆಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ
 ಆಕೆ - “ನಾನು ಕನಿಕರಪಟ್ಟು ಹಬ್ಬವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಉಣಬಡಿಸಿದೆನು”
 ಎಂದಳು. ಆಗ ಕಾಷ್ಠಕೂಟನು ಸಿಟ್ಟಾಗಿ ಸಾಯುವಂತೆ ಬಡಿದು ತನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ
 ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಓಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನು. ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಜಯಘಂಟಿ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ - “ತಾಯೇ,
 ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಷ್ಠಕೂಟನು ಯಾಕೆ ಬಡಿದನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. “ನಿನ್ನ ನಿನಗೆ
 ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಉಣಬಡಿಸಿದನೆಂದು ಕೋಪಗೊಂಡು ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆದು
 ಓಡಿಸಿದನು” ಎಂದು ಜಯಘಂಟಿ ನುಡಿದಳು. ಆಗ ನಂದಿಮಿತ್ರನು - “ಇಂತಹ
 ಪಂಚಮಹಾಪಾಪ ಮಾಡಿದವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿದೇವತೆ ನೆಲಸಲಿ !” ಎಂದು ಹೇಳಿ,
 ಕಾಷ್ಠಕೂಟನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದನು. ತಾನು ಬೇರೆಯಾಗಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಸೌದೆಹೊರಗಳನ್ನು
 ತಂದು ಮಾರಲು ತೊಡಗಿದನು. ಎಂಟು ದಮ್ಮದ ಸೌದೆಯನ್ನು ತಂದರೂ ಚಿಕ್ಕನಾಣ್ಯವಾದ
 ಒಂದು ಹಣವೂ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗದೆ, ಅದನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಅನ್ನಕ್ಕೂ ಅನ್ನದ ಗಂಜಿಗೂ

ಕೊಟ್ಟು ಪೋಕುಮಿಂತು ಬಾಬುತ್ತುಮಿರೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಪುಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಿ ಪುಲ್ಲಿಯ ಪೊಳೆಯಂ ಪೊತ್ತು ಬಪೋಸನ್ನೆಗಮೆಡೆಯೋಳ್ ಶಿವಗುಪ್ತಾಚಾರ್ಯಪ್ಪಾಂಗ ನಿಮಿತ್ತಂಗಳಂ ಬಲ್ಲೊರಡಮಿಗೆ ಪೋಗಿ ಸಿದ್ಧಾಂತಮಂ ಪರಿವಿಡಿಗೆಯ್ದೊದಿನ ದಿವಸಮಲ್ಲಿಯೆ ದೇವರಂ ವಂದಿಸಿ ಪಕ್ಕೋಪಪಾಸದ ಪಾರಣೆಗೆಂದು ಪೊಬಲ್ಲಿ ಚರಿಗೆವುಗುತಂದೊಡೆ ನಂದಿಮಿತ್ತಂ ಕಂಡಾರ್ಪಯ್ಯಭೂತನಾಗಿ ನೀಡುಂ ನೋಡಿಯವರಲ್ಲಿಗೆ ಪೋದಪ್ಪರೋ ಎಂದು ಬಲಿವಲಿಯನೆವಂದು ಪೊಪಪೊಬಲ ಬಸದಿಯ ಪಾಪಾರದೋಳಿಗೆ ಪುಲ್ಲಿಯ ಪೊಳೆಯನಿಕ್ಕಿ ನೋಬನ್ನೆಗಮಿವರನೆಂದವಂ ಬಲಿವಲಿಯನೆ ಬಪನ್ನೆಗಮಾ ದಿವಸಮರಸಂ ಶಿವಗುಪ್ತ ಭಟ್ಟಾರಕಗ್ಗಾಂ ಪಾರಣೆಯಂ ಮಾಡುವೆಂ ಪೆಜರಾರುಂ ನಿಜೆಸಲ್ ಸಲ್ಲೆಂದು ಪೊಬಲೋಳೆಗಲ್ಲಂ ಗೋಸನೆಯಂ ತೊಬಲ್ಲಿದೊಡಂಜೆಯಾರುಂ ನಿಜೆವರಿಲ್ಲದೆ ಭಚಾರರುಂ ಕೆಜುಮನೆ ಪರ್ಮನೆಯೆನ್ನದುಣಲ್ಪಕ್ಕೆ ಮನೆಗಳಂ ಚರಿಗೆವುಗುತ್ತುಂ ಬಪೋರರಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕಾಗ್ ಕಂಡರಸನುಂ ಮಹಾದೇವಿಯುಂ ಸುಪರ್ಣಪೂರ್ಣಕಳಶಮುಂ ಕನ್ನಡಿಯುಂ ಪೂವುಮಕ್ಕಿಯುಂ ಮಾಡುಪಲಮುಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯನೇಕಾರ್ಚನೆಯಂದಿದಿರಂ ಬಂದು ನಿಜೆಸಿ ಬಲಗೊಂಡು ಬಂದು ಭಚಾರರ ಕಾಲಂ ಮಹಾದೇವಿ ನೀರ್ಪೆಯ್ಯ ಆರಸಂ ತಾನೆ ಪ್ರಣಾಳಿಸಿ ಬಲೆಕ್ಕೊಡವೋದ ಬೋಬದಲೆಯ ದೇಸಿಗನ ಕಾಲಂ ಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯ ನೀಡಿಂ ನಿಮ್ಮ ಕಾಲಂ ತೊಳೆವೆಮೆಂದು ಮಹಾದೇವಿ

ಎಣ್ಣೆಗೂ ಹುಳಿಗಂಜೆಗೂ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಅವನು ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ನಂದಿಮಿತ್ತನು ಒಂದು ದಿವಸ ಸೌದೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಸೌದೆಯ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಣ, ಅಂಗ, ಸ್ವರ, ವ್ಯಂಜನ, ಭೌಮ, ಅಂತರಿಕ್ಷ, ಸ್ವಪ್ನ, ಛಿನ್ನ - ಎಂಬ ಎಂಟು ಅಂಗಗಳುಳ್ಳ ಶಕುನ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಲ್ಲವರಾದ ಶಿವಗುಪ್ತಾಚಾರ್ಯರು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಹೇಳಿ ಆ ದಿನ ಅಲ್ಲಿಯೇ ದೇವರನ್ನು ವಂದಿಸಿ, ಎರಡುವಾರಗಳ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ, ಆ ಉಪವಾಸ ಮುಗಿಸುವ ಊಟಕ್ಕೊಂದು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಭಿಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ನಂದಿಮಿತ್ತನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ನೋಡಿ “ಇವರು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೋ !” ಎಂದು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ಬಂದು ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಬಸದಿಯ ದರೆಯ ಒಳಗೆ ಸೌದೆಹೊರೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ನೋಡಿದನು. ಅವರ ಹಿಂದು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ಬಂದನು. ಆ ದಿವಸ ರಾಜನು ಶಿವಗುಪ್ತ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ತಾನು ಪಾರಣೆಯ ಊಟ ಕೊಡುವೆನು, ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅವರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಕೂಡದೆಂದು ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗೆಲ್ಲ ಡಂಗುರವನ್ನು ಸಾರಿಸಿದ್ದನು. ಇದರಿಂದ ಹೆದರಿ, ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ನಿಲ್ಲಿಸುವವರಿಲ್ಲದೆ, ಋಷಿಗಳು ಚಿಕ್ಕಮನೆ ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಎನ್ನದೆ ಭೋಜನ ಮಾಡಲು ತಕ್ಕುದೆನಿಸಿದ ಮನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಭಿಕ್ಷೆಗೆಂದು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದು ಅರಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಆಗ ರಾಜನು ಕಂಡು ಮಹಾರಾಣಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು, ಚಿನ್ನದ ಪೂರ್ಣ ಕಳಶ, ಹೂವು, ಅಕ್ಕಿ, ಮಾದಳಹಣ್ಣು- ಮುಂತಾದವುಗಳುಳ್ಳ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಅರ್ಚನೆಯ ವಸ್ತುಗಳಿಂದ ಎದುರುಗೊಂಡು ಅವರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬಂದನು. ಮಹಾರಾಣಿ ನೀರು ಹೊಯ್ದುತ್ತಿರಲು ರಾಜನು ಸ್ವತಃ ಋಷಿಗಳ ಕಾಲನ್ನು ತೊಳೆದು. ಆಮೇಲೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೋದ ಬೋಳುತಲೆಯ ಈ ದೇಶಿಕನನ್ನು (ದೇಶವನ್ನು ಅಲೆದಾಡುವವನ) ಕುರಿತು ರಾಣಿಯು “ಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯಾ ನಿಮ್ಮ ಕಾಲು ತೊಳೆಯುವೆನು, ನೀಡಿರಿ” ಎಂದು ಆ ಮಹಾದೇವಿ ಅವನ

ತಾನೆ ಕಾಲಂ ಕರ್ಚಿ ಭಟ್ಟಾರಕಗರ್ಗಿಗಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಪಿರಿಯ ಪೊನ್ನ ತಳಿಯುಮುಚ್ಚಮುಪ್ಪದವಣಿಗೆಯು ಮನಿಟ್ಟು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಂ ಪೊನ್ನತಳಿಯುಮುಚ್ಚಗೆಯುಮನಿಟ್ಟು ಭಟ್ಟಾರಕಗರ್ಗರಸಂ ತಾನೆ ಬದ್ಧಿಸಲ್ಪಗುಳ್ಳ ಬಲೆಯಂ ರಾಜಾನ್ನದ ಕೂಟಂ ಪೆಸಕತೊವೆಯುಂ ಬೆಣ್ಣೆಗಾಸಿದಾಮೋದ ಸುಗಂಧ ಪರಿಮಳಂ ನಾರ್ಪ ತುಪ್ಪಮುಂ ಪಲವುಂ ತೆಜದ ಬಾಡುಗಳುಂ ತುಯ್ಯಲುಂ ಪೂರಿಗಿಯಿಡ್ತರಿಗೆ ಸೋದಿಗೆ ಲಾವಣಿಗೆ ಪೃತಪೂರಂ ಲಡ್ಡುಗೆ ಮಂದಗೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪದಿನೆಂಟುಂ ತೆಜದ ಭಕ್ಷ್ಯ ರೂಪಂಗಳುಮಂ ನಾನಾಪ್ರಕಾರದ ಪಾನಂಗಳುಮಂ ಭಟ್ಟಾರಕಗರ್ಗ ಬದ್ಧಿಸಿದಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯಂಗೆ ಮಹಾದೇವಿ ಬದ್ಧಿಸಿದೊಡೆ ದೇಸಿಗಂ ಕಂಡು ಬೆಳಗಾಗಿ ಪುಟ್ಟದಂದಿಂ ತೊಟ್ಟಂತಪ್ಪುಣಿಸಂ ಕನಸಿನೊಳಪ್ಪೊಡಂ ಕಂಡಲೆಯದ ಮಗಂ ಚೋದ್ಯಂಬಟ್ಟಿಂದಪ್ಪೊಡಂ ತಣಿಯೆಯುಣಲ್ಪಿಪದ ದೇಸಿಗಂ ನಾನಾಪ್ರಕಾರದುಣಿಸಂ ಸುಗಂಧಮುಪ್ಪ ದಿವ್ಯಾಪಾರಮನಾಕಂಠಪಮಾಣಂ ಬರೆಗಂ ತಣಿಯುಂಡು ಬಲೆಕ್ಕೆ ಕರ್ಪೂರಸಮಿವ್ರಮುಪ್ಪ ನಿಲವತ್ತಿಯಡಕೆಯ ಪೋಟ್ಟುಕುಮಂ ಕೈವಿವಿಲೆಯುಮಂ ಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯಂಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಭಟ್ಟಾರಕ ಚರಿಗೆ ಮಾಡಿದ ಬಲೆಕ್ಕರಸನುಮಂ ಮಹಾದೇವಿಯುಮಂ ಕರಕ್ಷಯ ಮುಮುಕ್ಷಯದಾನಮುಮುಕ್ಕೊಂದು ಪರಸಿ ಪೊಟಮಟ್ಟು ಬಸದಿಗೆ ಪೋಪಾರ್ಗ ಭಟ್ಟಾರಕ ಬಲೆವಲೆಯನೆ

ಕಾಲನ್ನು ತೊಳೆದಳು. ಋಷಿಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು. ದೊಡ್ಡದಾದ ಹೊಂದಟ್ಟಿಯನ್ನೂ ಎತ್ತರದ ಅಡ್ಡಣಿಗೆ (ತಟ್ಟಿಯಿಡಲು ಮೂರುಕಾಲಿನ ಮಣೆ)ಯನ್ನೂ ಇಟ್ಟಳು. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೂ ಚಿನ್ನದ ತಟ್ಟೆ ಅಡ್ಡಣಿಗೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟಳು. ಋಷಿಗಳಿಗೆ ರಾಜನು ಸ್ವತಃ ಉಣಬಡಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ನಂತರ ಮಹಾರಾಣಿ ಬಡಿಸತೊಡಗಿದಳು. ರಾಜಾನ್ನ ಎಂಬ ಅಕ್ಕಿಯ ಅನ್ನ, ಹೆಸರುಬೇಳೆಯ ತೊವ್ವೆ, ಬೆಣ್ಣೆಯನ್ನೂ ಕಾಸಿ ಬಹಳ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮಗಮಗಿಸುತ್ತಿರುವ ತುಪ್ಪ, ಹಲವು ರೀತಿಯ ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆಗಳು, ಪಾಯಸ, ಪೂರಿ, ಇಡ್ಲಿ, ಗೋಧಿರವೆಯ ಭಕ್ಷ್ಯ, ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ, ತುಪ್ಪದ ಪೂರಿ, ಲಾಡು, ಮಂಡಿಗೆ - ಮುಂತಾಗಿ ಇರತಕ್ಕ ಪದಿನೆಂಟು ರೀತಿಯ ಭಕ್ಷ್ಯ ರೂಪಗಳನ್ನೂ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಪಾನೀಯಗಳನ್ನೂ ಮಹಾದೇವಿಯು ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಬಡಿಸಿದಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೂ ಬಡಿಸಿದಳು. ದೇಸಿಗನಾದ ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಕಂಡು ಬೆರಗಾದನು. ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಇಂಥದೊಂದು ಊಟವನ್ನೂ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕಂಡರಿಯದ ಮಗನೂ ಎಂದಿಗೂ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಊಟ ಮಾಡುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನೇ ಪಡೆಯದ ದೇಸಿಗನೂ ಆದ ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಹಲವಾರು ವಿಧದ ಉಣಿಸನ್ನ - ಸುವಾಸನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ದಿವ್ಯವಾದ ಆಹಾರವನ್ನೂ ಕುತ್ತಿಗೆಯವರೆಗೂ ಪೂರ್ಣ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವತನಕವೂ ಉಂಡನು. ಅಮೇಲೆ ಕರ್ಪೂರದಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆರೆಕೆಯಾದ ನೆಲವತ್ತಿಯ ಅಡಕೆಯ ಹೋಳುಗಳನ್ನೂ ಕೈತುಂಬ ವೀಳೆಯವನ್ನೂ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು ಶಿವಗುಪ್ತಾಚಾರ್ಯರು ಭಿಕ್ಷೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ (ಊಟ ಮಾಡಿ) ಆದ ನಂತರ ಅರಸನನ್ನೂ ಮಹಾರಾಣಿಯನ್ನೂ “ನಿಮ್ಮ ಕರ್ಮವು ಅಳಿಯಲಿ! ದಾನವು ಅಕ್ಷಯವಾಗಲಿ!” ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ಹೊರಟು ಬಸದಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವರ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ಅವನೂ ಹೋದನು. ಋಷಿಗಳು ಬಸದಿಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ, ಕಾಲು ತೊಳೆದು ಒಳಹೊಕ್ಕು ಈರ್ಯಾಪತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ (ಹಿಂಸೆಯಾಗದಂತೆ ಸೂಕ್ತಜೀವಿಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಂಡು), ಸಾಧುವಿನ ಭಿಕ್ಷಾಕ್ರಮದಂತೆ ಗೋಚಾರ

ಪೋದಂ ಭಟ್ಟಾರರ್ ಬಸದಿಯಂ ಬಲಗೊಂಡು ಕಾಲಂ ಕರ್ಚಿಯೊಳಗಂ ಪೊಕ್ಕೀರ್ಯಾಪತ್ತಿಯಂ ಬಡಿಸಿ ಗೋಚಾರ ನಿಯಮಂಗೆಯ್ಯದಂ ನಂದಿಮಿತ್ರಂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಿಂತೆಂದು ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದಪ್ಪನಂತಪ್ಪ ರೂಪುಮಂ ಕೈಕೊಂಡೊಡೆ ಲೋಕದೊಳ್ ಗೌರವಮುಂ ಪೂಜೆಯುಮಂ ಜೆಜಲಕುಮೊಂದುಂ ಕ್ಲೇಶಮಿಲ್ಲದೆ ದಿವ್ಯಾಹಾರಮನೆಲ್ಲಾ ಕಾಲಮುಗಲೈಜಲಕುಮೆಂದು ಬಗೆದು ಭಟಾರರ್ ನಿಯಮಂಗೆಯ್ಯ ಸಮೆದರ್ ಬಡೆಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮುಂದೆ ನಿಂದು ಕೈಗಳಂ ಮುಗಿದಂತೆದನ್ ಭಟಾರಾ ಎನ್ನಂ ನಿಮ್ಮಂತೆ ಮಾಡಿಮೆಂದೊಡೆ ಭಟಾರರಾತನಂ ನೋಡಿಯಲ್ಲಾಯುಪ್ಪನುಮಾಸನ್ನ ಭವನ್ನಪ್ಪದನಜೆದೊಳ್ತಪ್ಪ ಮುಹೂರ್ತದೊಳ್ ತಪಂಬಡಿಸಿದೊಡಾತನುಂ ತಪಂಬಟ್ಟು ದೀಕ್ಷೋಪವಾಸಂ ಗೆಯ್ದರ್ ಆನ್ನೆಗಮರಸನುಮರಸಿಯುಂ ಭಟ್ಟಾರರೊಡವಂದ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ತಪಂಬಟ್ಟನೆಂಬುದಂ ಕೇಳ್ವೊಡೆದು ಮುನ್ನೆಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳುಂಡು ತಪಂಬಟ್ಟುನಿಂ ನಾಳೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳ್ ಪಾನಿಗಟ್ಟುವಮೆಂದು ಬಗೆದಿರ್ದು ಮೆಜುದಿವಸಂ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ್ಕಳುಂ ರಾಜ್ಯಚಿಹ್ನೆಗಳುಂ ಚೆರಸು ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಿಂದರಸಂ ಪೊಲ್ಲದಿನ ಬೇಗಂ ಬಸದಿಗೆ ವಂದು ವಾಹನದಿಂದಿಡೆದು ಬಲಗೊಂಡು ಬಂದು ಗಂಧಪುಷ್ಪ ದೀಪ ಧೂಪಾಕ್ಷತೆಗಳಿಂ ದೇವರನರ್ಚಿಸಿ ಕ್ರಿಯಾಪೂರ್ವಕಂ ವಂದಿಸಿ ಭಟ್ಟಾರರ್ ಗುರುಭಕ್ತಿಗೆಯ್ಯ ಪಂಚಮುಷಿಯಿಂ ವಂದಿಸಿಯಂತೆ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳುಮನಾ ಮಾರ್ಗದಿಂ ವಂದಿಸಿ ಭಟಾರರಲ್ಲಿಗೆ ವಂದು ಕುಳ್ಳಿರ್ದು ಧರ್ಮಂ ಕೇಳ್

ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಇದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಭಾವಿಸಿದನು. - “ಈ ರೀತಿಯ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದರೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಗೌರವವನ್ನೂ ಪೂಜೆಯನ್ನೂ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಎನೊಂದೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ದಿವ್ಯವಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಉಣ್ಣಲು ಪಡೆಯಬಹುದು.” ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸಿ, ಋಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರ ಅವರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಕೈಗಳನ್ನು ಮುಗಿದು ಅವರೊಡನೆ “ಪೂಜ್ಯರೇ ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿ” ಎಂದನು. ಭಟಾರರು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳವನೂ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಪುಣ್ಯಜೀವಿಯೂ ಆದುದರಿಂದ ಸುಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಉಪದೇಶಕೊಟ್ಟರು. ನಂದಿಮಿತ್ರನು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ದೀಕ್ಷೆ - ಉಪವಾಸಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ರಾಜನೂ ರಾಣಿಯೂ ಶಿವಗುಪ್ತ ಋಷಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಂದ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿದ್ದಾನೆ - ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪ್ರೀತಿಪಟ್ಟು, ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟಮಾಡಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದವನನ್ನು ನಾಳೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆದು ವಾದತೊಳೆದು ಊಟಹಾಕೋಣ ಎಂದು ಬಗೆದರು. ಮರುದಿನ ರಾಜನು ಹೊತ್ತಾರೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಾಮಂತರು, ಮಹಾಸಾಮಂತರು, ರಾಜ್ಯ ಚಿಹ್ನೆಗಳು - ಇವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಬಹಳ ವೈಭವದಿಂದ ಬಸದಿಗೆ ಬಂದನು. ವಾಹನದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ ಬಂದು ಗಂಧ, ಪುಷ್ಪ, ದೀಪ, ಧೂಪ, ಅಕ್ಷತೆಗಳಿಂದ ಜಿನದೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ, ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಶಿವಗುಪ್ತಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಗುರುಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ ಕೈಮುಗಿದು, ಹಾಗೆಯೇ ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು (ನಂದಿಮಿತ್ರನನ್ನು) ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಧರ್ಮೋಪದೇಶವನ್ನು

ತದನಂತರ ಮುಂದುವರಿದು ಭಟ್ಟಾರಕ ಬನ್ನಪಂ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳನಿಂದಮಗೆ ಕಾರುಣ್ಯಂಗೆಯ್ಯುವಾವು ನಿಜವೆ
ಮಾನ್ಯವು ಪುಣ್ಯಮಂ ಕೆರವಿಕೊಳ್ಳಮೆಂದೊಡಂತೆಗೆಯ್ಯಮೆಂದಾನುದಿಯಂ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳ ಕೇಳು
ಮಾಂತ ಮಹಾರಾಜಂಗಳ ಸ್ವಾಮಿಯಪ್ಪ ಪುಣ್ಯವರಂ ಬಂದೆನ್ನುವನರ್ಚಿಸಿ ಬಂದಿಸಿ ನೀಚಪ್ರಿಯಂ
ಕಿಂಕಾರ್ವಣಂಗೆಯ್ಯುವನಮೋ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇ ತಪದ ಧರ್ಮದ ಫಲಮಿಲ್ಲಿಯ ಪುತ್ರಕ್ಕಮಾಯಿನ್ನಂ
ಮುಂದೆ ವಿರಿದಾಗದೆ ಮಾರಾದೆಂದು ತನ್ನೊಳೆ ತಲೆಸಂದು ಮತ್ತಮಾ ದಿವಸಮುಪವಾಸಮಂ
ಕೈಕೊಂಡರೆ ಇತ್ತಲ್ ಜಯವರ್ಮ ಮಹಾರಾಜಂ ಭಟ್ಟಾರಕಮಂ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳುಮಂ ಬಾದಿಸಿದುದಂ
ಭಟ್ಟಾರಕಲೆದೆ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳೆ ವಿಷಣ್ಣಾಸಮಿತಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಬ್ರತಂಗಳು ಮತ್ತ ಸಂಕ್ಷೇಪದಿಂ
ಜೇಬ್ಬ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳಿರಾ ನಿಮಗೆ ಶ್ರಮಮಾಡಪ್ಪುದು ದೇವರಂ ಬಂದಿಸಿ ಚರಿಗೆಗೆ ಪೂಜಮಡುವುದನೆ
ಮತ್ತಂ ತಾವು ಕೊಂಡುಪವಾಸಮಂ ಗುರುಗಳೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿದನರಸಂ ಜಯವರ್ಮ ಮಹಾರಾಜಂ
ಕೇಳು ಬನ್ನನೆ ಮೊಗಂ ಮಾಡಿ ಭಟ್ಟಾರಕಮಂ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳುಮಂ ಬಂದಿಸಿ ತನ್ನರಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ
ಮಹಾದೇವಿಗಂದನಿಂದನಗೆ ರಿಸಿಯರಂನಿಜೆ ಪುಣ್ಯಂಗಳೊಳ್ಳ ಭಾಗ್ಯಮಿಲ್ಲೆಂದೊಡೆ
ಮಹಾದೇವಿಯಂತಪ್ಪೊಡೆ ನಾಳೆಯಾಂ ನಿಜೆ ಪುಣ್ಯಮಂ ಕೈಕೊಳ್ಳನೆಂದೊಡರಸಂದೊಂ ನಿನಗಮನಗಂ
ಸಮಭಾಗಂ ಪುಣ್ಯಮೆಂದುಸಿ ನೀಮೇಕೆನಗಿಂದು ಸಮಭಾಗಮೀಯದಾದಿರೀ ಪುಣ್ಯಮನಾನೆಂದುನಿಜೆ

ಕೇಳಿದನಂತರ ಎದ್ದು - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನನ್ನ ವಿಜ್ಞಾಪನೆಗಳು. ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ನಮಗೆ
ಇಂದು ಕರುಣಿಸಬೇಕು. ನಾವು ಅವರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕಾಲುತೊಳೆದು ಊಟ ಹಾಕಿ ಪುಣ್ಯವನ್ನು
ಕೊಡಿಸುವವು” ಎಂದಾಗ, ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿ’ ಎಂದರು. ಆ ಮಾತನ್ನು ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳು
ಕೇಳಿ - “ಸಾಮಂತರಿಗೂ ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಗೂ ಒಡೆಯನಾಗಿರುವ ಈ ಭೂಪನು
ಬಂಧು ನನ್ನನ್ನು ಕೂಡ ಪೂಜಿಸಿ ವಂದಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ಕೀಳುವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಸೇವೆಯನ್ನು
ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ! ಆಹಾ, ಆಶ್ಚರ್ಯವೇ ! ಈ ತಪೋಧರ್ಮದ ಫಲ ಇಲ್ಲಿಯೇ
ಕಾಣುವಂತಾಯಿತು. ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಹೋದರೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂದಾದ ಫಲ ಆಗದೆ
ಇರದು” ಎಂದು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅಮೇಲೆ ಆ ದಿವಸ
ಉಪವಾಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರು. ಇತ್ತ ಜಯವರ್ಮ ಮಹಾರಾಜನು ಭಟ್ಟಾರರನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕ
ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನೂ ವಂದಿಸಿದ್ದನ್ನು ಭಟ್ಟಾರರು ತಿಳಿದೇ ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ವಿಷಣ್ಣಾ ಸಮಿತಿ
ಮುಂತಾಗಿರತಕ್ಕ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಅಮೇಲೆ ಸಂಕ್ಷೇಪದಿಂದ ತಿಳಿಸಿದರು. “ಚಿಕ್ಕ ಸ್ವಾಮಿಗಳೇ
ನಿಮಗೆ ಶ್ರಮವಾಗುತ್ತದೆ, ದೇವರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಗೆ ಹೊರಡಿರಿ” ಎಂದರು. ಆಗ
ತಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವ ಉಪವಾಸದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಗುರುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಜಯವರ್ಮ
ಮಹಾರಾಜನು ಕೇಳಿ, ಮೌನಮುಖಮುದ್ರೆಯನ್ನು ತಾಳಿ ಋಷಿಗಳನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನೂ
ವಂದಿಸಿ ತನ್ನ ಅರಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಅರಸನು ರಾಣಿಯೊಡನೆ - “ಇಂದು ನನಗೆ
ಋಷಿಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು
ಆಗ ಮಹಾರಾಣಿ - “ಹಾಗಾದರೆ ನಾಳೆ ನಾನು ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಪುಣ್ಯವನ್ನು
ಪಡೆಯುವೆನು” ಎಂದಳು, ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜನು - “ನಿನಗೂ ನನಗೂ ಪುಣ್ಯವು ಸಮಪಾಲು”
ಎಂದು ಹೇಳಲು ಅಕೆ ಹೀಗಿಂದಳು - “ನೀವು ಇಂದು ನನಗೆ ಯಾಕೆ ಸರಿಪಾಲನ್ನು
ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ? ಈ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಮರಿಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ

ಕೈಕೊಳ್ಳೆಂ ನೀಂ ನಾಳೆ ನಿಜೆಸೆಂದು ನುಡಿದು ಬಸದಿಗೆ ಪೋಗಿರನ್ನ ಭಾಗ್ಯಮೇಂ ಕಿಡಿಸುಗುಮೆ ನಾಳೆಯುಂ ನಿಜೆಸಿಯಾವಗಂ ಪುಣ್ಯಮಂ ಕೈಕೊಳ್ಳೆನೆಂದರಸಂಗೆ ಮಜುಮಾತುಗೊಟ್ಟು ಮಜುದಿವಸಂ ಧಾರಿಣಿ ಮಹಾದೇವಿಯಯ್ಯೂರ್ವರಸಿಯುರ್ಕಳುಂ ಪೆಂದವಾಸದಗ್ಗಲದ ಸೂಳಿಯುರ್ಕಳುಂಟೆರಸು ದೇಸರಿಗಲ್ಪಿಗಳುಂ ಪಿಡಿಗಳುಂ ಪಿಬಗೆಗಳುಮನೇಜಿ ಪಿಗುರಿಗಳುಮಂ ಕೊಡೆಗಳುಮಂ ಪಿಡಿಯಿಸಿ ಎಕ್ಕಮದ್ವಳೆಯ ಕೊಟಲ ರುಂಕಾರದ ಪೆಣಿಗಳ್ ಮುಂದೆ ಬಾಜಿಸುತ್ತಂ ಬಜಿಯಂ ಕಾಪಿನವರೆವರೆ ಮುಂದಣ ಮಾನಸರಂ ಪಡಿಯೆಕರ್ ತೊಲಗಿಸುತ್ತಂ ಬರೆ ವಿದ್ಯಾಧರಿಯುರ್ಕಳ್ ಬರ್ಪಂತೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲ್ಲಾಡದ ಪೊಣಗಣ ದೆಸೆಯೊಳ್ ತಂತಮ್ಮ ವಾಪಸಂಗಳಿಂದಿಜಿದು ಪೊಕ್ಕು ಬಸದಿಯಂ ಬಲಗೊಂಡು ಬಂದೊಳಗಂ ಪೊಕ್ಕು ದರ್ಶನವಂದನೆಗಳುಮಂ ಪೇಟೀಯಾಪತ್ತಿಯಂ ಬದಿಸಿ ಗಂಧ ಪುಷ್ಪ ದೀಪ ಧೂಪಾಕ್ಷತಂಗಳಿಂ ದೇವರನರ್ಚಿಸಿ ಕ್ರಿಯಾಪೂರ್ವಕಂ ದೇವರಂ ಬಂದಿಸಿ ಶಿವಗುಪ್ತ ಭಟ್ಟಾರರುಮನರ್ಚಿಸಿ ಗುರುಭಕ್ತಿಗೆಯ್ಯು ಬಂದಿಸಿ ಶಾವಕಬ್ರತಂಗಳನೇಜಿಸಿಕೊಂಡು ಬಜಿಕಂತೆಂದಳ್ ಭಟ್ಟಾರಾ ಇಂದೆಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ನೀಮುಂ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳನೊಡಗೊಂಡು ಬಂದು ಪಕ್ಕದಿರ್ದು ವಾನಿಗಟ್ಟಿ ಮಾರ್ಗಮಂ ತೋಜಿ ಮಗುಜಿ ಬಿಜಯಂಗೆಯ್ಯುಮೆನೆ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳಂ ನೀಮೆ ಬೆಸಗೊಳ್ಳುವವರೊಡಂಬಟ್ಟೊಡಾಡೊಡಗೊಂಡು ಬರ್ಪಮೆಂದೊಡೆ ಧಾರಿಣಿ ಮಹಾದೇವಿ

ವಡೆಯುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ನಾಳೆ ನಿಲ್ಲಿಸು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬಸದಿಗೆ ಹೋದರಿ. ಇದರಿಂದ ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುವುದೇ ? ನಾಳೆ ನಾನೇ ಅವರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವೆನು” ಹೀಗೆ ರಾಣಿ ಪ್ರತುತ್ತರಕೊಟ್ಟು ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಧಾರಿಣಿ ಮಹಾದೇವಿ ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಕರೆಯಲು ಹೊರಟಳು. ಐನೂರು ಮಂದಿ ಅರಸಿಯರೂ ರಾಣೀವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ದಾಸಿಯರೂ ಅವಳ ಒಡನಿದ್ದರು. ಅವರು ಹೇಸರಕತ್ತಗಳನ್ನೂ ಹೆಣ್ಣಾನೆಗಳನ್ನೂ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಗಳನ್ನೂ ಏರಿದ್ದರು. ಚಾಮರಗಳನ್ನೂ ಭತ್ತಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಮುಂಗಡಯಲ್ಲಿ ಎಕ್ಕಮದ್ವಳೆ ಕೊಳಲು ರುಂಕಾರವನ್ನು ಕೊಡುವ ಚರ್ಯವಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಿರಲು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಅಂಗರಕ್ಷಕರು ಬರುತ್ತಿರಲು, ಮುಂದುಗಡೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರನ್ನು ಪ್ರತೀಹಾರರು ತೊಲಗಿಸುತ್ತ ಬರಲು ವಿದ್ಯಾಧರಿಯರು ಬರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದರು. ಪಟ್ಟಣದ ಗೋಪುರದ ಮೊರಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಾಹನಗಳಿಂದ ಇಳಿದು ಹೊಕ್ಕರು. ಬಸದಿಗೆ ಪ್ರವಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ ಬಂದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ದರ್ಶನ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ದಾರಿಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮಜಂತುಗಳಿಲ್ಲದಂತೆ ಗುಡಿಸಿ ಗಂಧ ಪುಷ್ಪ ದೀಪ ಧೂಪ ಅಕ್ಷತೆಗಳಿಂದ ಜಿನವೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಕಿರುಗಳ ಮೂಲಕ ದೇವರಿಗೆ ವಂದಿಸಿದರು. ಶಿವಗುಪ್ತಾಚಾರ್ಯರನ್ನೂ ಪೂಜಿಸಿ ಬಂದುಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಸಮಸ್ಕರಿಸಿ ಶ್ರಾವಕ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಹಾರಾಣಿ ಮಹಾದೇವಿ- “ಪೂಜ್ಯರೇ, ಈ ದಿವಸ ನೀವು ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ ಸಮ್ತು ಉಪಚಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಆಮೇಲೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೇಳುವಳು” ಎಂದು ಹೇಳುವಳು. ಅವರು “ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ನೀವೇ ಪೂಜಿಸಿ, ಅವರು ಬಿಡಿದರೆ ನಾವು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಬರುವೆವು” ಎಂದರು. ಧಾರಿಣಿಹೇವಿ- “ನೀನು ನಾಳೆ ನಿಲ್ಲಿಸು” ಎಂದಳು. ಅವರನ್ನು ಪಾಡುವಂಟ್ಟಿ ವಂದಿಸಿದಳು.

ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಿ ಕಾಲಂಪಿಡಿದು ವಂದಿಸಿ ಇಂತೆಂದಳೆ ಕಿತ್ತಯ್ಯಾ ನಿಮಗಿಂದು ನಾಮ್
ಪಾನಿಗಟ್ಟುವೆಮ್ಮ ಮನೆಗೆಬರವೇಬ್ಬುದೆಂದು ಕಾಲಂ ಪಿಡಿದು ಪೊದೆವಟ್ಟರ್ಡಗಳರಿಯ ಮೊಗಮಂ
ನೋಡಿ ಸಜ್ಜೆಯತೊಟ್ಟುಟ್ಟು ಪಸವನಂಗೊಂದಿರ್ವ ದೇವಗಣಿಕೆಯರನೆ
ಪೋಲ್ತುಯ್ಯಾರ್ವರಸುಂರ್ಕಳೆಂವಂ ಸೂಳೆಯರ್ಕಳೆಂವಂ ಪರಿವೇಷಿತೆಯಾಗಿದರ್ ರಚಿ
ಮಹಾದೇವಿಯನೆ ಪೋಲ್ತು ಧಾರಿಣಿ ಮಹಾದೇವಿಯನ್ನ ಕಾಲ್ಕಿಗಿ ಪೊದೆವಟ್ಟರ್ಡಳೆಲ್ಲಮೀ
ತಪದ ಫಲಮಿನ್ನುಂ ಮುಂದೆ ಪಿರಿದುಂಟೆಂದು ಬಗವರಸಿಗೊಂದರನ್ನಾ ಇಂದೆಮಗುಣಲಿ
ಬಗೆಯಲ್ಪುವವಾಸಂ ಗೆಯಪ್ಪೆಮೆಂದು ಪರಿಚ್ಛೇದಿಸಿ ನುಡಿದೊಡೆ ಬಿನ್ನನೆ ಮೊಗಂ ಮಾಡಿ ಭಟ್ಟಾರಕಂ
ವಂದಿಸಿ ಪೋಗಿಯರಸಂಗೆ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳೆಂದುವವಾಸಂಗೆಯೊರೆಂದು ದೇವ್ವಾರ್ಗ್ ಮತ್ತಿರುಳನ
ಕರಣವೇಳೆಯೊಳ್ ವಜ್ರಸೇನನಂಬ ಮಂತ್ರಿಯರಸಂಗಿತೆಂದು ಬನ್ನಪಂ ಗೆಲ್ಪು ದೇವಾ ನಾಳೆಯಾಂ
ನಿಜಿಸಿ ಕಿತ್ತಯಂಗಳ್ಳಿ ಪಾರಣೆಯಂ ಮಾಡುವನೆನೆ ಅಂತಗೆಯ್ದೊಡೆ ಮಳುದಿವಸಂ ಬಸದಿಗೆ
ವಂದು ಭಟ್ಟಾರಾ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳ ನಮ್ರಗೊಡಗೊಂಡು ಬಂದು ಚರಿಗಿದೋಜಿ ನೀಮುಂ ಬಿಜಯಂಗೆ
ಯ್ಯುವೆನೆ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳೊಡಂಬಟ್ಟೊಡೊಡಗೊಂಡು ಬರ್ವಮವರನೊಡಂಬದಿಸಿಮೆಂದೊಡೆ
ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಿ ಕಿತ್ತಯ್ಯಾ ಇಂದೆಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳ್ ಪಾರಿಸಲ್ವೇಬ್ಬುಮೆಂದು ಕಾಲಂ

“ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳೇ, ನಿಮಗೆ ಇಂದು ನಾವು ಭೋಜನ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ
ಮನೆಗೆ ನೀವು ಬರಬೇಕು” ಎಂದು ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದನೆ ಮಾಡಿದಳು.
ಆಗ ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದರು. “ಅತ್ಯಂತ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಉಡಿಗೆ
ತೊಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಶೃಂಗಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ದೇವತಾಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಹೋಲುವಂತಹ
ಐನೂರು ಮಂದಿ ರಾಣಿಯರಿಂದಲೂ ದಾಸಿಯರಿಂದಲೂ ಈಕೆ ಸುತ್ತವರಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ.
ಇಂದ್ರನ ಪತ್ನಿಯಾದ ರಚಿದೇವಿಯನ್ನೇ ಹೋಲುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅಂತಹ ಧಾರಿಣಿ ಮಹಾದೇವಿ
ನನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಎರಗಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ಇದೆಲ್ಲವು ಈ ತಪಸ್ಸಿನ ಫಲವಾಗಿದೆ.
ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಫಲ ಕಾಣಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡರು.
ರಾಣಿಯೊಡನೆ - “ಅಮ್ಮಾ ಈ ದಿವಸ ನಮಗೆ ಊಟ ಮಾಡಲು ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ ಉಪವಾಸ
ಮಾಡುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ರಾಣಿಯು ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಮೋರೆ
ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಋಷಿಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿ, ತೆರಳಿದಳು. ರಾಜನೊಡನೆ, ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳು ಈ
ದಿವಸ ಉಪವಾಸಕ್ಕೆಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಆನಂತರ ರಾತ್ರಿಯ ಕರಣದ
ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ (ಸುಮಾರು ಐದೂವರೆಗಳಿಗೆ) ವಜ್ರಸೇನನಂಬ ಮಂತ್ರಿಯು ರಾಜನಿಗೆ ಈ
ರೀತಿಯಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾಪನೆ ಮಾಡಿದನು - “ದೇವಾ, ನಾಳೆ ನಾನು ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು
ಕರೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಭೋಜನ ಮಾಡಿಸುವೆನು.” ಹೀಗೆ ನುಡಿದಾಗ “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು”
ಎಂದು ಅರಸನು ಹೇಳಿದನು. ಮರುದಿವಸ ಮಂತ್ರಿ ಬಸದಿಗೆ ಹೋಗಿ
ನಿವಗುಪ್ತಾಚಾರ್ಯರೊಡನೆ “ಪೂಜ್ಯರೇ ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ನೀವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ
ಬಂದು ಭಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಸಿ ನೀವು ದಯಮಾಡಿಸಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಋಷಿಗಳು
“ಚಿಕ್ಕ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬರಲು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇವೆ. ಅವರು
ಒಪ್ಪುವಂತೆ ನೀವೇ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದರು. ಮಂತ್ರಿಯು ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ
- “ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳೇ, ಇಂದು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಪಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದು

ಓದಿದು ಪೊಡೆವಟ್ಟರೊಳನಂ ನೋಡಿ ರಾಜೋ ವಾ ಮತ್ತೋ ಹಾ ಎಂದು ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ್ಕಳಂ ಪರಿವೇಷಿತನಾಗಿದರ್ ಮಂತ್ರಿಯನಗೆ ಪೊಡೆವಟ್ಟನಿವೆಲ್ಲಂ ತಪದ ಮಹಾತ್ಮಾಮಿಸ್ಸಂ ಮುಂದೆ ಓದಿದುಂಟೆಂದು ಬಗೆದಿಂತೆಂದಾಡುಂ ಮಹಾಸಂಗೆಯ್ಯಮಂದೊ ಡಾತನೆಗೆ ಪುಣ್ಯವಿತ್ತಾಗದೆ ಎಂದು ನುಡಿದು ಭಟ್ಟಾರರಂ ವಂದಿಸಿ ಪೋದಂ ಮತ್ತಮಿರುಳಿನ ಕರಣವೇಳೆಯೊಳರ್ಹದ್ವಾಸನೆಂಬೊ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿಯರಸಂಗೆ ಬನ್ನಪಂಗೆಯ್ತುಂ ನಾಳೆಯಾಂ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳೆ ಪಾರಣೆಯಂ ಮಾಡುವೆನೆಂದೊಡರಸನಂತೆ ಗೆಯ್ಯಮಂದೊಡಾತನುಂ ಬಸದಿಗೆವೋಗಿ ಭಟ್ಟಾರರಂ ವಂದಿಸಿ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳೆ ಮಂ ವಂದಿಸಿ ಗುರುಗಳನುಮತದಿಂದೆಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಚರಿಗೆ ವರಲ್ಲೇಬುಮೆಂದು ನುಡಿದೊಡುಪವಾಸಂಗೆಯ್ಯನೆಂದೊಡಾತನುಂ ಭಟ್ಟಾರರಂ ವಂದಿಸಿಪೋದಂ ಇತ್ತ ನಂದಿಮಿತ್ರ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳೆ ಶ್ರವಂವಂ ಭಟ್ಟಾರರಳೆದು ಕಿತ್ತಯ್ಯಾ ಪಂಚನಮಸ್ಯಾರವಂ ಮಾರಾಡಿರುಳುಂ ಪಲಗುಮೋಡುತ್ತಮಿರಿಮೆಂದು ಕಲ್ಲಿದೊಡವರುಮಿರುಳುಂ ಪಗಲುಮೋಡುತ್ತಿರೆ ಮತ್ತಿತ್ತ ಇರುಳನೋಲಗದೋ ನೆರೆದಿದರ್ ನೆರವಿಯೊಳರಸನುಂ ಮಹಾದೇವಿಯಂ ತಪಮುಂ ಗುಣಮುಮಂ ಪೊಗಬುತ್ತೆ ತಪಂಬಟ್ಟ ದಿವಸದಿಂ ತಗುಳ್ಳಂದಿಗಯ್ಯ ದಿವಸಮುಣ್ಣದಿಲ್ಲ ಕುದಿವುದಿಲ್ಲಪ ವಾಸಂಗೆಯ್ಯರಾಧಾನಿತು ಕೀಳೆ ನುಡಿದೊಡಂ ಚರಿಗೆಮಾಡಲೊಲ್ಲರಿನ್ನವು ಸಾಹಸಮುಂ

ಕಾಲುಓದಿದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದನೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವನನ್ನು ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳು ನೋಡಿ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸಿದರು. “ರಾಜನೋ, ರಾಜನ ಜನವೋ ! ಎಂಬ ಹಾಗೆ ಸಾಮಂತರಿಂದಲೂ ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಂದಲೂ ಸುತ್ತುವರಿದಿರುವ ಮಂತ್ರಿ ಬಂದು ನನಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಮಹಾತ್ಮೆ ! ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನದು ಉಂಟು” ಈ ರೀತಿ ಭಾವಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಯಾದನೆ - “ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆ” ಎನ್ನಲು, ಆತನು “ನನಗೆ ಪುಣ್ಯವಿಲ್ಲದಾಯಿತೆ” ! ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಋಷಿಗಳನ್ನು ವಂದಿಸಿ ತೆರಳಿದನು. ಅನಂತರದ ರಾತ್ರಿಯ ಕರಣದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಹದ್ವಾಸನೆಂಬ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿ ಅರಸನಿಗೆ “ನಾಳೆ ನಾನು ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ವಾರಣೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುವೆನು” ಎಂದು ವಿಜ್ಞಾಪನೆ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು” ಎನ್ನಲು ಆತನು ಬಸದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಶಿವಗುಪ್ತ ಋಷಿಗಳನ್ನು ವಂದಿಸಿದನು. ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನೂ ವಂದಿಸಿ - “ನೀವು ಗುರುಗಳ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಭಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು” ಎಂದನು. ಆಗ ‘ನಾನು ಉಪವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ, ಎಂದು ಹೇಳಲು, ಅರ್ಹದ್ವಾಸಸೆಟ್ಟಿಯು ಋಷಿಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಹೋದನು. ಇತ್ತ ನಂದಿಮಿತ್ರ ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಆದ ಶ್ರಮವನ್ನು ಋಷಿಗಳು ತಿಳಿದು “ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳೇ, ನೀವು ಪಂಚನಮಸ್ಯಾರಗಳನ್ನು ಬಿಡದೆ ಇರುಳೂ ಹಗಲೂ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರಿ” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವರು ಅದರಂತೆ ಇರುಳೂ ಹಗಲೂ ಅವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ರಾಜನೂ ರಾಣಿಯೂ ರಾತ್ರಿಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದ ಸಮುದಾಯದ ಮುಂದೆ ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳ ತಪಸ್ಸನ್ನೂ ಗುಣವನ್ನೂ ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. “ಅವರು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿದ ದಿನದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಇಂದಿನ ತನಕ ಐದು ದಿವಸವೂ ಉಣ್ಣದೆ, ಕುದಿಯದೆ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಒಮ್ಮೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದರೂ ಭಿಕ್ಷೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸಾಹಸವೂ

ಸತ್ಯವ್ಯವಹಾರಮೋಳವೆ ಎಂದರಸನುಮರಿಯುಂ ಪೊಗಟ್ಟಿದಂ ಕೇಳು ಯುವರಾಜನೊಂ ಬನ್ನಪಂಗೆಯ್ತು ದೇವಾ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳೆ ನಾಳೆಯಾಂ ಪಾರಣೆಯಂ ಮಾಡಿಸುವೆ ನಂದೊಡರಸನಂತೆಗೆಯ್ದೊಡೆ ಮಜುದಿವಸಂ ಯುವರಾಜಂ ಮಹಾವಿಭೂತಿವರಸು ಬಸದಿಗೆ ಪೋಗಿ ದೇವರಂ ಭಟ್ಟಾರರುಮನಚ್ಚಿಸಿ ಬಂದಿಸಿ ಭಟಾರಾ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳೆದೆಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳ್ ಪಾರಿಸುವಂತಿರೆ ಬೆಸುಮನೆ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳನೊದಂಬದಿಸಿ ನಿಜಿಸುನೆ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳ ಕಾಲಂಪಿಡಿದು ಪೊಡೆಮಟ್ಟು ಕಿತ್ತಯ್ಯಾ ಎಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳೆಂದು ನೀಮುಂ ಪಾರಿಸಲ್ವೇಬುದೆಂದೊಡೆ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳಾತನ ಶ್ರೀಯುಂ ವಿಭೂತಿಯುಂ ತೇಜಮುಮಂ ಕಂಡು ಇಂತಪ್ಪ ಕೃತ್ರಿಯ ಪೃಥಾದಿಗಳೆಲ್ಲಮನಗೆಜಗಿ ಪೊಡೆಮಟ್ಟು ಕಿಂಕುರ್ವಾಣಂಗೆಯ್ದಪುರುಷ್ವರಕೇನೀಗಳ್ ಸಂಕಟಮೀ ತಪದ ಫಲಮಿನ್ನುಂ ಮುಂದೆ ಪಿರಿದುಂಟೆಂದು ಬಗೆದಿಂದುಪದಾಸಂಗೆಯ್ದೆಂದು ಮಜುಮಾತುಗೊಟ್ಟೊಡೆ ವಿರಾಗನಾಗಿ ಯುವರಾಜಂ ಭಟಾರರಂ ವಂದಿಸಿ ಪೋದನಂತಾಜು ದಿವಸಂ ಪೋದ ಬಚ್ಚೇಬನೆಯ ದಿವಸದಂದು ನೇಜರ್ ಮೂದಿದೊಡೆ ಭಟಾರರಲ್ಲಿಗೆ ನಂದಿಮಿತ್ರಂ ವಂದು ಬಂದಿಸಿ ಇಂತೆಂದಂ ಭಟಾರಾ ಇನಿತುಕಾಲಮುಂದುದು ಸಾಲುಮೆಮಗೆ ಯಾವಜ್ಜೇವಂ ಬಾಚ್ಚನ್ನೆಗಮುಪವಾಸ ಪಚ್ಚಕ್ಕಾಣಂ ಗುಡುವುದೆಂದೊಡೆ ಭಟಾರರೆಂದರ್ ನೀಮುಂ ಮಹಾಪುರುಷರೊ ನಮ್ಮನ್ನರ್ ಧೈರ್ಯವಂತರುಂ ಸತ್ಯವಂತರುಮಾರುಮಿಲ್ಲಂ ಇನಿತುಕಾಲಂ ತಪಂಗೆಯ್ತಪ್ಪವುಗಪ್ಪೊದಮಿನಿತು ಧೈರ್ಯಮುಂ

ಸತ್ಯವೂ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಇದೆಯೇ ?” ಎಂದು ಅರಸನೂ ಅರಸಿಯೂ ಹೊಗಳುವುದನ್ನು ಯುವರಾಜನು ಕೇಳಿ ಎದ್ದು ವಿಚ್ಛಾಪನೆ ಮಾಡಿದನು. “ಪಿತ್ತದೇವನೇ ಚಿಕ್ಕಮಸ್ತಾಮಿಗಳಿಗೆ ನಾನು ನಾಳೆ ಪಾರಣೆ ಮಾಡಿಸುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು” ಎಂದು ರಾಜನು ಹೇಳಲು, ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಯುವರಾಜನು ಬಹಳ ವೈಭವದಿಂದ ಕೂಡಿ ಬಸದಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಜನದೇವರನ್ನೂ ಋಷಿಗಳನ್ನೂ ವಂದಿಸಿ - “ಸ್ತಾಮಿ, ಚಿಕ್ಕಸ್ತಾಮಿಗಳು ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪಾರಣೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿ” ಎಂದನು. ಋಷಿಗಳು ಆಗ “ಚಿಕ್ಕಸ್ತಾಮಿಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ” ಎಂದರು. ಯುವರಾಜನು ಚಿಕ್ಕಸ್ತಾಮಿಗಳ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ “ಚಿಕ್ಕಸ್ತಾಮಿಗಳೇ, ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಂದು ನೀವು ಪಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದನು. ಚಿಕ್ಕಸ್ತಾಮಿಗಳು ಅವನ ಐಶ್ವರ್ಯ ವೈಭವ ತಪಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಕಂಡು - “ಇಂತಹ ರಾಜಕುಮಾರ ಮುಂತಾದವರು ನನಗೆ ವಂದಿಸಿ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಊಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಈಗ ಸಂಕಪ್ಪವೇನಿದೆ? ಈ ತಪಸ್ಸಿನ ಫಲ ಮುಂದೆ ಇನ್ನೂ ಬೆಚ್ಚಾಗಲಿಕ್ಕಿದೆ” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರು. “ಈ ದಿವಸ ನಾವು ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು. ಯುವರಾಜನು ಬೇಸರಗೊಂಡು ಋಷಿಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಹೋದನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಆರು ದಿವಸಗಳು ಕಳೆದನಂತರ ಏಳನೆಯ ದಿವಸ ಸೂರ್ಯೋದಯದ ವೇಳೆಗೆ ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ವಂದಿಸಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಊಟ ಮಾಡಿದ್ದು ಸಾಕು. ನನಗೆ ಪ್ರಾಣವಿರುವವರೆಗೆ ಬದುಕುವ ತನಕ ಉಪವಾಸವಿರಲು ಉಪದೇಶ ಕೊಡಿ” ಎಂದು ಹೇಳಲು, ಋಷಿಗಳು “ನೀವು ಮಹಾಪುರುಷರಾಗಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮಂತೆ ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳೂ ಸತ್ಯವಂತರೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ಸತ್ತಮುಮಿಲೆಂದು ಗುರುಗಳ್ ಪೊಗಬೊಡ ಗುರುಗಳ ಪೊಗಬ್ಬಗೆ ರಾಗಿ ಸಂತೋಸಂಬಳಿ ದೊಡ
ಭಟಾರರೆಂದರ್ ನಿಮಗಿಂದಿನ ದಿವಸದನಿತಮಾಯಾಧವೆಂದು ವೇಲ್ಲುಂ ಚಾವವ್ವೇವಂ
ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪಾರಾಧಕಂ ರೇರಕಂ ನಿತ್ಯಗಿಯೆಂದು ಪಚ್ಚಾಣಂಗೊಟ್ಟು ಬಸದಿಯೊಳೊಂದು
ಕೋಣೆಯೊಳಿ ಎದೆವೊಳ್ ನೀಡೊಂದು ಕೆಲವೊಳ್ ಮಗುಬದೆ ತಳೆರದೆ ಕೈಯುಂ
ಕಾಲಳುಮನುಂದಂಗದೆ ನೀಡದೆ ಬಾಲ್ಯವೈಗಂ ಪಟ್ಟರ್ದಂ ಪಂಚನಮಸ್ಯಾರಮಂ
ಮನದೊಳೊದುತ್ತಿಮೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಪಟ್ಟರಿಸಿ ಆರಾಧನೆಯನರ್ಚಿಸಿ ಭಟ್ಟಾರರಾರಾಧನೆಯಂ
ಪಶ್ಚಾತ್ತೇಸುವುದು ಕೇಳುತ್ತರ್ದಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳ್ ಸಂಸ್ಥಾನಂಗೆಯ್ದರೆಂಬಾ ಮಾತನರಸನಾದಿಯಾಗಿ
ಪ್ರೊಟಲ ಜನಂಗಳೆಲ್ಲಂ ಕೇಳು ಬಿಡಿದುಂ ಸಂಭ್ರಮಮಾಗಿಯರಸನು ಮಹಾದೇವಿಯುಂ ಮಂತ್ರಿಯುಂ
ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿಯುಂ ಯುವರಾಜುಂ ದೊಡಲಾಗಿ ಪ್ರೊಟಲ ಜನಮೆಲ್ಲವಿಪ್ರೋತುಮರ್ಚನೆಯಂ
ಕೊಂಡುಬಂದರ್ಚಿಸಿ ಕಿಚಿದು ಬೇಗಮಿರ್ವಾರಾಧನೆಯಂ ವ್ಯಾಣಿಸುವುದು ಕೇಳು ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಗಳಪ್ಪಮ್
ರಾವಕಬ್ರತಂಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡರ್ ಶಾವಕರುಂ ದ್ವೈದಸಮ್ಮಗ್ ದೃಷ್ಟಿಗಳಾಗಿ ಬಂದಿಸಿ ಪ್ರೋದರ್ ಇತ್ತ
ಸೇಸಜ್ಜಾ ಪಟೊಡೆ ಕಿತ್ತಯ್ಯಂಗಳ್ ಸನ್ನಕಾಲಮಾಡುದೆಂಬುದಂ ಭಟಾರರಚಿದಂತೆಂದರ್
ಕಿತ್ತಯ್ಯಾ ನಿಮಗೀಗಲ್ ಪ್ರಾಣಂಪ್ರೋಗಲ್ ಬಗೆದಪ್ಪುದು ದೇವರಂ ಜಾನಿಸುವುದು

ಇಷ್ಟು ಕಾಲವೂ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ನಮಗಾದರೂ ಕೂಡ ಇಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವೂ
ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಹೊಗಳಿದರು. ಗುರುಗಳ ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ಸಂದಿಷ್ಟನು
ಪ್ರೀತಿಗೊಂಡು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಇರಲು, ಋಷಿಗಳು ಅವನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದರು - “ನಿಮಗೆ
ಇಂದಿನ ದಿವಸದ ವರೆಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಯುಷ್ಯ. ಜೀವಪಿತುವ ತನಕವೂ ಇಲ್ಲ. ಪಿಧವಾದ
ಅಪಾರಕ್ಕೂ ದೇಹಕ್ಕೂ ಪರಿವಾರ ಮಾಡಿ” ಎಂದು ಉಪದೇಶಕೊಟ್ಟರು. “ಈ ಬಸದಿಯ
ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಮಗುಚಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಅಲಿಗಾಡದೆ,
ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮುದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ಮಲಗಿರಬೇಕು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ
ಅರ್ಹಂತರು, ಸಿದ್ಧರು, ಆಚಾರ್ಯರು, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು, ಸಾಧುಗಳು ಎಂಬ
ಮುಖವರಮುಷಿಗಳಿಗೆ ಪಂಚನಮಸ್ಯಾರಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳುತ್ತಿರಬೇಕು” ಎಂದು
ಸೇಳಿಕೊಟ್ಟು, ಮಲಗಿಸಿ ಆರಾಧನೆ ಮಾಡಿ, ಋಷಿಗಳು ಆರಾಧನೆಯನ್ನು
ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವುದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಇತ್ತ ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳು ವೈರಾಗ್ಯ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರೆಂಬ
ಮಾತನ್ನು ಅರಸನೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಪಟ್ಟಣಿಗರೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಬದಳ ಸಂಭ್ರಮಗೊಂಡರು.
ಅರಸ, ಅರಸಿ, ಮಂತ್ರಿ, ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿ, ಯುವರಾಜ ಮುಂತಾದ ಪಟ್ಟಣಿಗರೆಲ್ಲರೂ
ಅರಸನ ಮೊತ್ತೂ ಪ್ರಾಜಾಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಪೂಜಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ
ಮೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಇದ್ದು ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮಿಥ್ಯಾ
ಪ್ರಜ್ಞೆಯುಳ್ಳವರಾದ ಜನರು ಶ್ರಾವಕವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಶ್ರಾವಕರಾದವರು
ಅರಸನಿಂದಲಿರುವ ಸಮ್ಯಕ್ ದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿ ವಂದಿಸಿ ತೆರಳಿದರು. ಇತ್ತ
ಸೂರ್ಯಾಸ್ತವಾಗಲು, ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗೆ ಮರಣದ ಹೊತ್ತು ಬಂತೆಂಬುದನ್ನು ಋಷಿಗಳು
ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು - “ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳೇ ನಿಮಗೆ ಈಗ ಪ್ರಾಣವು ಮೋಗಲು
ಬಿಡುವುದು. ದೇವರನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿರಿ, ಪಂಚನಮಸ್ಯಾರವನ್ನು ಓದುತ್ತ ಉಚ್ಚಾರಣೆ

ಪಂಚನಮಸ್ತಾರಮನೋದುತ್ರಮು ಚ್ಯುತಿಸುವುದಂ ಕೇಳುತ್ತಮಿರಿಮೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಬೆಚಾರ್ ಪಂಚನಮಸ್ತಾರಮಂ ಪಿರಿದು ಬೇಗಂ ಪೇಟೆ ಪಾಯೋಪಗಮನದಿನಂತೆ ಶುಭದರಿಣಾಮದಿಂ ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಮುಂದಿಬಿ ಸೌಧರ್ಮ ಕಲ್ಪದೊಳೆರದಂ ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊ ಕನಕಧ್ವಜನೆಂಬೊ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಯದಧಿಜ್ಞಾನದಿಂ ತನ್ನ ಭವಮನಟಿದೀ ಶರೀರದಿಂದಮಿಂತಪ್ಪ ದಿವ್ಯಶರೀರಮುಂ ದೇವಲೋಕದೊಳವ್ವ ಸುಖವೈಶ್ವರ್ಯಮುಮಾದುದೆಂದು ಮೂಜುಕೋಟಿ ಪರಿವಾರ ದೇವರ್ಕಳುಂ ಮೂಜುಲಕ್ಷ ದೇವಿಯರಪ್ರಸಿಯರ್ಕಳುಂ ಗಣಿಕಯರ್ಕಳುಂ ಬೆರಸು ಸುರತ್ನಮಯಮವ್ವ ದಿವ್ಯವಿಮಾನಮುಂ ಘಂಟಾಪಾಳ ಮುಕ್ತಾಪಾಳ ಹೇಮಪಾಳಂಗಳಿಂದೊಪ್ಪುವ ವಿಮಾನಮನೇಟೆ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯುಂ ತಗುಳ್ಳುರಗಮರಂಜೆರಸು ಪಾದುತ್ಯಂ ಬರ್ಪನೆಗಮಿತ್ತ ವೈದಿಶಮೆಂಬ ಪೊಂಬಲೊಳ್ ನಂದಿಮಿತ್ರ ಕಿತ್ರಯಂಗಳ್ ಮುಂದಿದರಂಬುದಂ ಕೇಳರಸನುಂ ಮಹಾದೇವಿಯುಂ ಮಂತ್ರಿಯುಂ ಪರ್ಗಡೆಯುಂ ಮೊದಲಾಗಿ ಪೊಂಬಲೊಳಗುಳ್ಳ ಜನಮೆಲ್ಲಮುರ್ಚನೆಗಳುಂ ಕೊಂದು ಬಂದರಸಂ ತಾಂ ಪಕ್ಕದಿರ್ದು ಕೃಪಾಕನನಯ್ನು ವಿಮಾನಮುಮಂ ಮತ್ತಂ ಶೋಭೆಗೆಂದು ಪಲವು ವಿಮಾನಗಳುಮನೊಳ್ಳಿದವಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿ ಪಲವುಂ ನೇತ್ರದ ಪಟೆವುಲ್ಲವಂಗಳ್ ದೃಜ ದತಾಕೆಗಳುಮನೆತ್ತಿಸಿ ಚಾತುರ್ವರ್ಣ ಶ್ರವಣ

ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇರಿ” ಎಂದು ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಋಷಿಗಳು ಪಂಚನಮಸ್ತಾರದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಪ್ರಾಣಾಂತ ಉಪವಾಸವ್ರತದಿಂದ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಶುಭವಾದ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ - ಜ್ಞಾನ- ಚಾರಿತ್ರಗಳೆಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆದು, ಸತ್ತು, ಸೌಧರ್ಮ ಎಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾಗರದಷ್ಟು ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ಕನಕಧ್ವಜನೆಂಬ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನು ಅವಧಿಜ್ಞಾನದಿಂದ ತನ್ನ ಜನ್ಮವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದು, “ಈ ಶರೀರದಿಂದ ಇಂತಹ ದಿವ್ಯವಾದ ಶರೀರವೂ ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕ ಸುಖೈಶ್ವರ್ಯಗಳೂ ಆದುವು” ಎಂದುಕೊಂಡು, ಮೂರು ಕೋಟಿ, ಪರಿವಾರ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಮೂರು ಲಕ್ಷದೇವಾಂಗನೆಯರಾದ ರಾಣಿಯರನ್ನೂ ದಾಸಿಯರನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಒಳ್ಳೆಯ ರತ್ನಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮತ್ತು ಗಂಟೆ, ಮುತ್ತ, ಚಿನ್ನಗಳ ಸಮೂಹದಿಂದ ಮೆರೆಯುವ, ದಿವ್ಯವಾದ ವಿಮಾನವನ್ನೇರಿ ಮಹಾವೈಭವದಿಂದ ಅನುಸರಿಸಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಉರಗಲೋಕದವರೂ ದೇವಲೋಕದವರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಹಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಇತ್ತ ವೈದಿಶವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನಂದಿಮಿತ್ರ ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿಗಳು ಸತ್ತುಹೋದರೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನೂ ಮಹಾರಾಣಿಯೂ ಮಂತ್ರಿಯೂ ಹೆಗ್ಗಡೆ (ಅರಮನೆಯ ಅಧಿಕಾರಿ)ಯೂ ಮುಂತಾದ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿದ್ದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಪೂಜಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಅರಸನು ತಾನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಜೈನಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಂಟಪವನ್ನಲ್ಲದೆ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶೋಭೆಗಾಗಿ ಹಲವು ಮಂಟಪಗಳನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯವಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಹಲವು ಬಗೆಯ ನೇತ್ರವೆಂಬ ರೇಷ್ಮೆಪದ್ಮದ ಮೇಲ್ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ ಧ್ವಜಪತಾಕೆಗಳನ್ನೂ ಎತ್ತಿಸಿದನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ವೈಶ್ಯ, ಶೂದ್ರರೆಂಬ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣದವರು ಜೈನಸನ್ಯಾಸಿಗಳ ವೃಂದ

ಸಂಘ ಸಹಿತಂ ಪಟು ಪಟಪ ತುಣವ ಭಂಭಾ ಮರ್ವಳಿ ಝಲ್ಲರಿ ಮುಕುಂದ ತಾಳ ಕಾಹಳ
ಶಂಬಿ ವಂಶ ವೀಣಾಸ್ವರಂಗಳಿಸೆಯ ಕವಿವರರುಂ ಪೆಂಡವಾಸಮೊಳ್ಳಿಂಧಿರ್ಕಳುಂ ವಿಮಾನಂಗಳ
ಮಂದಾಮತ್ತು ದಮ್ಮಮುಮು ಪೊನ್ನಮುಂ ಕೇಳಿಮಾಡಿ ಮುಂದ ಸೂಸುತ್ತಮೊಯ್ಯುವ ಕನಕಧ್ವಜನೆಂಬ
ದೇವಂ ಕಂಡೆನ್ನ ದೇಹಕ್ಕೆವರೆಲ್ಲದಿಗಿವಿರಿ ದರ್ಶನೆಯಮುಂ ಪೂಜೆಯಮುಂ ವಿಜಯವಾಂ
ಪ್ಪೂಜನೆಯಮುಂ ಮಾಡಿದಪ್ಪನೆಂದೊಡಾನೆನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಮಾಡುವರ್ವನೆಯೆಂದು ಪಲವು ವಿಮಾನಂಗಳ
ವಿಗುವಿಸಿ ಕ್ಷಪಣಕನ ವಿಮಾನದ ಮುಂದೆ ಬಳಸಿಯುಂ ಪೋವಂತು ಮಾಡಿಯಾಕಾಳಮುಂದುಂ
ವಿಮಾನಮಯವಾಗೆ ವಿಗುವಿಸಿ ದೇವಲೋಕದ ವಜ್ರಿಗಳಂ ಬಾಜಿಸುತ್ತಂ ನಮೇರು ಮಂದಾರ
ಸಂತಾನಕ ಪಾರಿಜಾತ - ಗಳೆಂಬ ಪೂಗಳಂ ಸುರಿಯುತ್ತಂ ದೇವರ್ಕಳ ದೇವಿಯರ್ಕಳ ಸೊತಂ
ಕ್ಷಪಣಕನ ವಿಮಾನದ ಮುಂದೆ ಇಂತೆಂದು ಪೇಚುತ್ತಾದಿದಂ :

ಗಾಪೆ || ಪೆಚ್ಚದ ಪೆಚ್ಚದ ಒದಗ ಮುಂದಂ
ಅಚ್ಚರ ಮಜ್ಜಗಯಂ ರಮಣೆಜ್ಜಂ
ವಂಜಿಣ ಮಂತಿಣ ಕಾರಣ ಯೇಣ
ಪಚ್ಚ ಇಯವ್ವಂತೋ ಇಣರೇಣ

ಎಂದು ಭಂಡಭಂಡದಿಂ ಪೇಚುತ್ತಾವುದುಂ ಕಂಡರೂ ಮೊದಲಾಗಿ ಪೊಟಲ ಜನವೆಲ್ಲ ಬೋಧ್ಯವಟು
ಬೆಟಗಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿರ್ದಂತೆಂದರಸಂ ಬೆಸಗೊಂಡಂ ನೀಮ ಗೇಣೆಂಬಿಲ್ಲಿಂ ಬಂದಿರಿಂತೇಕೆ

ಸಮೇತವಾಗಿದ್ದರು. ಸಮರ್ಥವಾದ ತಮಟೆ, ತುಣವ, ಭಂಭಾ (ಭೇರಿ), ಮರ್ವಳಿ
ಝಲ್ಲರಿ (ವಲಯಾಕರಾದ ವಾದ್ಯ), ಮುಕುಂದ (ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮದ್ದಳೆ), ತಾಳ
ಕಾಹಳ (ತುತೂರಿ), ಶಂಬಿ, ಕೊಳಲು - ಇವುಗಳಿಂದ ನಾದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿತ್ತು.
ಕವಿಶ್ರೇಷ್ಠರೂ ರಾಣೀವಾಸದ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಂಡಿರೂ ಆ ಮಂಟಪಗಳ ಮುಂದೆ ಆದಿಪತಿ
ವಮ್ಮ ಎಂಬ ನಾಗ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮೊನ್ನುಗಳನ್ನೂ ಆಟದಂತೆ ಮುಂದೆ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದರು.
ಸಂದಿಮಿತ್ರನ ಶವವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಒಯ್ಯುವುದನ್ನು ಕನಕಧ್ವಜನೆಂಬ ದೇವನು
ಕಂಡನು. “ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಮೃತದೇಹಕ್ಕೆ ಇವರೆಲ್ಲ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಿರಿದಾದ ಅರ್ಚನೆಯನ್ನೂ
ಪೂಜೆಯನ್ನೂ ವೈಭವವನ್ನೂ ಗೌರವವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನಾನು ನನ್ನ ದೇಹಕ್ಕೆ
ಘಾಡದಿರುವೆನೆ?” ಎಂದು ಕನಕಧ್ವಜನು ಹಲವು ವಿಮಾನಗಳನ್ನು ಮಾಯೆಯಿಂದ
ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಜೈನಸಂನ್ಯಾಸಿ ಸಂದಿಮಿತ್ರನ ಶವದ ವಿಮಾನದ (ಮಂಟಪ) ಮುಂದೆ ಬಳಸಿ
ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಆಕಾಶವೆಲ್ಲವೂ ತುಂಬಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಯೆಯಿಂದ
ವಿಮಾನಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ದೇವಲೋಕದ ಚರ್ಮವಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಬಾರಿಸಿಕೊಂಡು, ಸುರಪುನ್ನಾಗ
(ನಮೇರು), ಮಂದಾರ, ಸಂತಾನಕ, ಪಾರಿಜಾತ - ಎಂಬ ದೇವಲೋಕದ ಮರಗಳ
ಹೂಗಳನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತ, ದೇವತಾಪುರುಷರಿಂದಲೂ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದಲೂ ಕೂಡಿ ಸಂದಿಮಿತ್ರ
ಜೈನ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯ ಶವಮಂಟಪದ ಮುಂದೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನೃತ್ಯ ಮಾಡಿದನು-
(ಅನ್ನಕ್ಕಾಗಿ ತಲೆಯನ್ನು ಬೋಳಿಸಿರುವ ಬೋಳನನ್ನು - ಅಪ್ಪರಸ್ತ್ರೀಯರ ನಡುವೆ
ಸುಂದರನಾಗಿ ಇರುವವನನ್ನು ನೋಡು ನೋಡು. ಯಾವುದಾದರೂ ಕಾರಣದಿಂದ

ವೇಟಾದಿವಸ್ತ್ರವೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡನಲ್ಲ ನಂದಿಮಿತ್ರನಪ್ಪ ಕಿತ್ತಯ್ಯನನುಗೊಂಡು ತಪಂಬಟ್ಟೀಬುದಿವಸಮುದಾಸಂಗಿಯು ಮುದಿಪಿ ಸಂಸ್ಕರಣೆಗಿಯು ಮುದಿಪಿ ದೇವಲೋಕದೊಳ್ ಕನಕಧ್ವಜನೆಂಬೊಂ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಎನ್ನ ದೇವಮಂ ಪೂಜಿಸಲುಂ ನಿಮಗೆನ್ನ ವಿಭವಮಂ ತೋರಲ್ ಬಂದನೆಂದು ಬೇಬ್ಬ ತನ್ನ ಶರೀರವಂ ದಿವ್ಯವುಳ್ ಗಂಧ ಪುಷ್ಪ ದೀಪ ಮಂಪಾಕೃತಗಳೆಂದರ್ಚಿ ತನ್ನ ಗುರುಗಳಪ್ಪ ಶಿವಗುಪ್ತರೆಂಬಾಚಾರ್ಯನುಂ ಪೂಜಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಪದಾವಿದನಗಿನಿವಿರು ಶ್ರೀಯುಂ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯುಂಪ್ರಶ್ನಮುಂ ದೇವತ್ವಮುಮಾದುದೆಂದು ಬೇಬ್ಬ ಬಂದಿಸಿ ತನ್ನ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಪೋದನ್ ಇತ್ತಲರಸನುಮದಲ್ಲಮುಂ ಕಂಡು ಸಂಸಾರ ಶರೀರ ಭೋಗ ವೈರಾಗ್ಯಪರಾಯಣನಾಗಿ ಶ್ರೀವರ್ಮನೆಂಬ ತನ್ನ ಒರಿಯ ಮಗಂಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗೆಟ್ಟ ವಲಂಬರವನುಮಕ್ಕಳುಂ ಮಹಾದೇವಿ ಮೊದಲಾಗಿ ವಲಂಬರರಸಿಯರ್ಕಳುಂ ಪರಿವಾರದವರುಂ ವೈಜಯಿ ಪಂಬರ್ ಜನಂಗಳೆಲ್ಲಂ ಬೆರಸು ಶಿವಗುಪ್ತ ಭಟ್ಟಾರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟು ಸಮ್ಮಗ್ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳೊಳಗೊಳ್ಳತಾಗಿ ನೆಗಟ್ಟು ಪತ್ನಾತ್ಮಾದೊಳ್ ಸಂಸ್ಕರಣೆಗಿಯು ಮುದಿಪಿಯನಿಬರುಂ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಪೋದರ್ ಮತ್ತು ಕನಕಧ್ವಜನೆಂಬ ದೇವಂ ಪಲಕಾಂ ದೇವಲೋಕದ

ಮನುಷ್ಯನು ಇಂತದವನ್ನು ನಂಬುತ್ತಾನೆ) ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿಂದ (ಪದ್ಯ ಧಾಟಿಗಳಿಂದ) ಹೇಳಿ ನರ್ತಿಸುವುದನ್ನು ರಾಜನೇ ಮುಂತಾದ ಪಟ್ಟಣಗರಲ್ಲ ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಜನು ಕನಕಧ್ವಜನೊಡನೆ - “ನೀವು ಯಾರ ಸಂಬಂಧವರು ? ಏನು ಹೇಳಲಿದ್ದೀರಿ ? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿರಿ ? ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಯಾಕೆ ಕುಣಿದಾಡುತ್ತೀರಿ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವನು “ನಾನು ನಂದಿಮಿತ್ರನೆಂಬ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನೊಡನೆ ಬಂದಿರುವೆನಲ್ಲವೆ ? ಉಟಕ್ಕಾಗಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಏಳು ದಿವಸ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ಸತ್ತು ಸಂನ್ಯಾಸ ಕೈಕೊಂಡು ಸತ್ತು ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕನಕಧ್ವಜನೆಂಬ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದೆನು. ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಶರೀರವನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದಕ್ಕೂ ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ವೈಭವವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಮೇಲೆ ತನ್ನ ಶರೀರವನ್ನು ದೇವಲೋಕದಿಂದ ತಂದ ಗಂಧ, ಪುಷ್ಪ, ದೀಪ, ಧೂಪ, ಛೇದಕಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಗುರುಗಳಾದ ಶಿವಗುಪ್ತರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ, “ನಿಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನನಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಿರಿದಾದ ಕಾಂತಿಯೂ ಐಶ್ವರ್ಯವೂ ಮಹಾಸಂಪತ್ತು ದೇವತ್ವವೂ ಆಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ವಂದಿಸಿ ತನ್ನ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು. ಇತ್ತ ಜಯವರ್ಮ ಮಹಾರಾಜನು ಆದಿಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಂಡು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಶರೀರದಲ್ಲಿಯೂ ಸುಖದಲ್ಲಿಯೂ ವೈರಾಗ್ಯವೇ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿಯಾಗುವನಾಗಿ ಶ್ರೀವರ್ಮನೆಂಬ ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿದನು. ಅವನೂ ಹಲವು ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರೂ ಮಹಾರಾಣಿ ಮುಂತಾದ ಹಲವು ಮಂದಿ ರಾಣಿಯರೂ ಪರಿವಾರದವರೂ ಪಟ್ಟಣದ ಹಲವು ಜನರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಶಿವಗುಪ್ತ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಸಮ್ಮಗ್ ಜ್ಞಾನ ಸಮ್ಮಕ್ ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಆಚರಿಸಿ ಅನಂತರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಸತ್ತು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆಮೇಲೆ ಕನಕಧ್ವಜನೆಂಬ ದೇವನು ಹಲವು ಕಾಲ ದೇವಲೋಕದ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಈ ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದು

ಸುಖಮನನುಭವಿಸಿ ಬಂದಿಲ್ಲಿ ನೀಂ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೆಯೆಂದು ಸಮಾಧಿಗುಪ್ತ ಭಟ್ಟಾರ್ ತನ್ನ ಭವಮಂ ಪೇಚ್ಚೊಡವಮಾನುಮೊಸದು ಸಂತೋಷಂಬಟ್ಟು ಭಟ್ಟಾರರಂ ವಂದಿಸಿ ತನ್ನರಮನೆಗೆ ವೋಗಿ ಇಂತು ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮಹಾರಾಜಂ ಪೃಥ್ವಿಯನೇಕಚೈತ್ರಭೂಯೆಯಿಂದ ಮಾಳುತ್ತಮುಚ್ಚೇನಿಯೊಳ್ ಸುಖದಿಂದಿರ್ಪನೆಗೆ ಇತ್ತ ದ್ವಾದಶಾಂಕ ಚತುರ್ದಶಪೂರ್ವಧಾರಿಗಳಪ್ಪ ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರರ್ ಪಿರಿದು ಋಷಿಸಮುದಾಯಂ ಬೆರಸು ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಖೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದೋಣಾಮುಖಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಬರ್ಪೊರುಚ್ಚೇನಿಗೆ ವಂದಾ ಪೊಟಲ ಬಹಿರುದಾನ್ವವನದೊಳಿರ್ದರದನರಸಂ ಕೇಳ್ವ ಪರಿವಾರಸಹಿತಂ ಪೋಗಿ ಭಟಾರರಂ ವಂದಿಸಿ ಸದ್ವರ್ಮಮಂ ಕೇಳ್ವ ಶಾಪಕಬೃತಂಗಳನೇಜಿಸಿಕೊಂಡು ವಂದಿಸಿ ತನ್ನರಮನೆಗೆ ವೋದನಿತ್ತ ಭಟಾರರುಂ ಪಲವು ದಿವಸಮಾ ಪೊಟಲೊಳಿರೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಋಷಿಸಮುದಾಯವೆಲ್ಲಮಂ ಚರಿಗವೊಗಿಸುತ್ತಮೆಲ್ಲರುಮಂ ನೆಟಿಸಿ ತಾಪೂರ್ವರೆಯೊಂದು ಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕಾಗಳಾ ಮನೆಯೊಳಾರು ಮಿಲ್ಲೋಸರಿಗಯೊಳ್ ತೊಟ್ಟುಲೊಳಿರ್ದವತ್ತ ಕಿಟುಗೂಸು ಬೋಳತ ಬೋಳತ ಭಟ್ಟಾರ ಎಂದತ್ಯಾಗಳಾ ವಚನಮಂ ಭಟ್ಟಾರರ್ ಕೇಳ್ವ ದಿವ್ಯವಾಕ್ಯಮಂದಳಿದು ಕಾಲಪ್ರಮಾಣಮಂ ಬೆರಗೊಂಡೊಡೆ ದ್ವಾದಶವರ್ಷಮೆಂದು ಪೇಟ್ಟತ್ತು ಭಟ್ಟಾರರ್ ಕಾಲದೋಷದಿಂದ ಪ್ರಜಾಪೀಡೆಯಾದಪ್ಪುದೆಂದಳಿದು ಕಾರುಣ್ಯಬುದ್ಧಿಯಿಂದಾಹಾರಮಂ ಕೊಳ್ಳದೆ ಆಲಾಭಂ ಮಾಡಿಯಂತೆ ಬಸದಿಗೆ ವೋಗಿ

ನೀನೀಗ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರುತ್ತೀಯೆ - ಎಂದು ಸಮಾಧಿಗುಪ್ತ ಋಷಿಗಳು ಅವನ ಜನ್ಮವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಇದರಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯೊಂಡು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮಹಾರಾಜನು ಸಮಾಧಿಗುಪ್ತ ಋಷಿಗಳನ್ನು ವಂದಿಸಿ ತನ್ನ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಎಕಚೈತ್ರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ (ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಿ) ಆಳುತ್ತ ಉಜ್ಜಯಿನಿಯಲ್ಲಿ ಸುಖದಿಂದ ಇದ್ದನು. ಇತ್ತ ಹನ್ನೆರಡು ಅಂಗಳಗಳನ್ನೂ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವವೆನಿಸಿದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಬಲ್ಲ ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಋಷಿಗಳ ಸಮೂಹವನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಖೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದೋಣಾಮುಖಗಳನ್ನು ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು ಉಜ್ಜಯಿನಿಗೆ ಬಂದು ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಬಾಹ್ಯೋದ್ಧಾನದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ರಾಜನು ಕೇಳಿ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಹೋಗಿ ಋಷಿಗಳನ್ನು ವಂದಿಸಿ ಅವರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಧರ್ಮದ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಶ್ರಾವಕವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ವಂದಿಸಿ ತನ್ನ ಅರಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಇತ್ತ ಋಷಿಗಳು ಹಲವು ದಿವಸ ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿವಸ ಅವರು ಋಷಿಸಮೂಹವನ್ನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲೇ ಊಟಮಾಡುವಂತೆ ಹೇಳಿ ತಾವು ಒಬ್ಬರೇ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕರು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಳಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂತಹ ಮತ್ತು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಂತಹ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮಗು “ಎಲೈ ಋಷಿಯೇ, ಹೋಗು ಹೋಗು” ಎಂಬಂತೆ ಕೂಗಿತು. ಆ ಮಾತನ್ನು ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರರು ಕೇಳಿ, ಇದು ದೇವರ ಮಾತೆಂತಲೇ ತಿಳಿದು “ಎಷ್ಟು ಕಾಲ?” ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಅದು “ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ” ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಕಾಲದೋಷದಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದೆಂದು ಋಷಿಗಳು ತಿಳಿದು, ಕರುಣೆಯ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಆಹಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದೆ (ಆಲಾಭ ಮಾಡಿ) ಹಾಗೆಯೇ

ಗೋಚಾರನಿಯದುಂಗೆಯ್ತು ಬಲಕ್ಕೆ ರಿಸಿಯರ್ಕಳ್ಳೆಲ್ಲಂ ಬಲೆಯನಟ್ಟ ಬರಿಸಿ ಇಂತಂದರೀ ನಾಡೊಳ್ ಪನ್ನರದು ವರುಷಂಬರೆಗಮನಾವ್ಯಯಾಗಿ ದುರ್ಭಿಕ್ಷಮಾದಪ್ಪುದೀ ನಾಡೊಳಗಿದರ್ ರಿಸಿಯರ್ಕಳ್ಳೆಲ್ಲಂ ಬೇಗಂ ಬಲೆಯಟ್ಟ ಬರಿಸಿ ಪೋಪಂ ದಕ್ಷಿಣಾಪಥಕ್ಕೊಂದು ರಿಸಿಯರ್ಕಳ್ಳೆಲ್ಲಂ ಬಲೆಯನಟ್ಟದರಿತ್ತರಸನುಮಾ ದಿವದವಿರುಳ್ ಪದಿನಾಳುಂ ಪೊಲ್ಲಕನಸುಗಳಂ ಕಂಡನವಾವುವೆಂದೊಡೆ ಅದಿತ್ಯಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲದುಮಂ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷದ ಕೋಡುದಿವುದುಮಂ ನೆಲಕ್ಕೆವರುತಿರ್ದ ಒಮಾನಂ ಬಾರದವೆಯಂದೆ ಮೇಗೆ ಮಗುಬುದುಮಂ, ಪನ್ನರದು ತಲೆಯ ಪಾವುಮಂ ಚಂದನೊಡೆದುದುಮಂ ಕಡುಗದಿಯವಪ್ಪರಡಾನೆಗಳ್ ತಮ್ಮೊಳ್ ಪೋರಲ್ ಸಾರ್ದು ಪೆಜಿಪಿಂಗಿ ಪೋದುದುಮಂ ಮೀನಂ ಬುಬುಬುಮಂ ನೀರಿಲ್ಲದ ಕೆಜಿಯ ನಡುವುಮಂ ಪೊಗೆ ಪೆರ್ಚೆ ನೆಗೆದ ಕಾಲ್ಕೆರ್ಚುಮಂ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಗೇಟಿದ ಕೋಡಗಮುಮಂ ಪೊನ್ನ ತಳಿಗೆಯೊಳ್ ನಾಯ್ ತುಯ್ಯಲುಬುದುಮಂ ಕೋಡಗವೇಟಿದರ್ ಸೋರ್ಕಾನೆಯುಮಂ ಕಸಕುಪ್ಪೆಯೊಳ್ ತಾಮರೆ ಮೂದಿದುದಂ ಸಮುದ್ರಂ ಮೇರೆದಪ್ಪಿದುದುಮಂ ಬೆಳ್ಳಪ್ಪಿದುದಿದ ಪೊನ್ನರಥಮಂ ಬೆಳ್ಳಪ್ಪಿಯನರಸರ್ಕಳೇಜುವುದುಮಂ- ಇಂತೀ ಪದಿನಾಳುಂ ಕನಸುಗಳಂ ಸಮೃಗ್ಧರ್ಥನ ಶುದ್ಧಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಗುಣಂಗಳಿಂ ಕೂಡಿದ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮಹಾರಾಜಂ ಪೊಲ್ಲಕನಸುಗಳಂ ಕಂಡನೆಂದಂಜಿ ನೇಸಪ್ಪ ಮೂದಿದಾಗಳ್ ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರಕರಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಿ ವಂದಿಸಿ ತನ್ನ ಕಂಡ ಕನಸುಗಳಂ ಭಟಾರಗ್ಗೆ ಪೇಜುದರ ಫಲಂಗಳಂ ಬಿಸಗೊಂದೊಡೆ ಭಟಾರಂತೆಂದು

ಬಸದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಗೋಚಾರ ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಿ (ಬೇರೆ ಯಾವ ಕಡೆಗೂ ಮನಸ್ಸು ಕೊಡದ) ಮತ್ತೆ ಋಷಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಕರೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಬರಮಾಡಿ ಅವರೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದರು -
 “ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಮಳೆಬಾರದ ದುರ್ಭಿಕ್ಷ (ಬರಗಾಲ)ವುಂಟಾಗುವುದು. ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಋಷಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಬೇಗ ಕರೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಬಗಮಾಡಿ, ದಕ್ಷಿಣದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ.” ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಋಷಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಕರೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಇತ್ತ ರಾಜನು ಅಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಹದಿನಾರು ದುಃಸ್ವಪ್ನಗಳನ್ನು ಕಂಡನು. ಅವು ಯಾವುವೆಂದರೆ : ೧. ಸೂರ್ಯನು ಅಸ್ತಂಗತನಾಗುವುದು, ೨. ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷದ ಕೊಂಬೆ ಮುರಿಯುವುದು, ೩. ನೆಲಕ್ಕೆ ಬರುವ ವಿಮಾನ ಬಾರದೆ ಮಧ್ಯದಿಂದಲೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಹೋದುದು, ೪. ಹನ್ನೆರಡು ತಲೆಗಳುಳ್ಳ ಹಾವು ಕಾಣಿಸಿದುದು, ೫. ಚಂದ್ರಬಿಂಬ ಒಡೆದುದು, ೬. ಅತ್ಯಂತ ಬಲಿಷ್ಠವಾದ ಎರಡು ಆನೆಗಳು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಹೋರಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದು ಹೋದುದು, ೭. ಮಿಂಚುಹುಳು ಕಾಣಿಸಿದುದು, ೮. ನೀರಿಲ್ಲದ ಕೆರೆಯ ಮಧ್ಯಭಾಗ, ೯. ಹೊಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮೇಲೆದ್ದ ಕಾಡುಗಿಚ್ಚು ೧೦. ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಎರಿದ ನರಿ, ೧೧. ಚಿನ್ನದ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ನಾಯಿ ಪಾಯಸವನ್ನು ಉಣ್ಣುವುದು, ೧೨. ಮದ್ದಾನೆಯ ಮೇಲೆ ಕೋತಿ ಕುಳಿತುದು, ೧೩. ಕಸದ ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ತಾವರೆ ಹುಟ್ಟಿದುದು, ೧೪. ಸಾಗರವು ತನ್ನ ಎಲ್ಲೆ ದಾಟಿದುದು. ೧೫. ಬಿಳಿಯ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ಚಿನ್ನದ ತೇರು, ೧೬. ರಾಜರುಗಳು ಬಿಳಿಕತ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿಮಾಡುವುದು - ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹದಿನಾರು ಕೆಟ್ಟ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಸಮೃಗ್ಧರ್ಥನ - ಶುದ್ಧಿ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮಹಾರಾಜನು ತಾನು ಕಂಡೆಂದು ಹೆದರಿದನು. ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗ ವೇಳೆಗೆ ಅವನು ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ತಾನು ಕಂಡ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಅವುಗಳ ಫಲವೇನೆಂಬುದಾಗಿ

ಜೇಬರ್ ತೊಡಗಿದರ್ ಅದಿತ್ತನಸ್ತಮಾನಕೆ, ಸಲ್ಲದಂ ಕಂಡುದನೆಂದಿ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಚತುರ್ವರ್ತಪೂರ್ವಧಾರಿಗಳುಮಪಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳುಮಿಲ್ಲದಿತ್ತಲಾಗರ್ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷದ ಕೋಡುಡಿದುದುಮಂ ಕಂಡುದನೆಂದಿನ ದಿವಸಂ ಕಬೆದೊಡೆ ಕುಲಬಲವಿಭವದಿಂ ಒರಿಯರಪ್ಪ ಮಕುಟಬದ್ಧರಪ್ಪರಸುಗಳ್ ತಪಂಬುದುಮರಲ್ದರ್ ನೆಲಕ್ಕೆವರುತ್ತರ್ ವಿಮಾನದೇವಿಯಿಂದ ಮೇಗೆ ಮಗುಬುದಂ ಕಂಡುದನೆಂದೇವರ್ಕಳುಂ ವಿದ್ಯಾಧರರ್ಕಳುಮಿಲ್ಲದಿತ್ತಿ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ, ವಾರರ್, ವನ್ನೆರಡು ತಲೆಯ ಪಾವಂ ಕಂಡುದನೆಂದಿಲ್ಲ ತೋಟ್ಟುನಾದೊಳ್ ಪನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಂಬರಂ ರೌದ್ರ ಪೂಜಮಕ್ಕುಂ ಚಂದ್ರನೊಡೆದುದಂ ಕಂಡುದನೆಂದ ಸದ್ವರದ ಮೊದಲ ಪೊರ್ದಿದ ಮಾರ್ಗದಿಂ ಬೆಳೆಯೊಳ್ ಪುಲ್ಲಳ್ ಪಲವಕ್ಕುಂ ಕಡುಗಡಿಯವಪ್ಪೆರಹಾನೆಗಳ್ ತಮೊಳ್ ಪೋರಲ್ ಸಾರ್ವ ಜೆಜುಂಗುವುದಂ ಕಂಡುದನೆಂದ ಪುಜೆಗಳ ಮೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವು ಮಂದಲ ವರ್ಷಂಗಳಕ್ಕುಂ ಮೀನಂಬುಬುದಂ ಕಂಡುದನೆಂದ ಮೀನಂಬುಬುದಿನೋಳೋರನ್ನಪ್ಪ ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳುಮಂಗ ಪಾಪ್ಯಮಪ್ಪ ಚತುರ್ವರ್ತ ವಿದ್ಯಾಸ್ಥಾನಂ ಗಳುಂ ಕುಂದಿಯುಪದೇಶ ತನುಮಾತ್ರಮ ನಿಲ್ಲುಂ ನೀರಿಲ್ಲದ ಕೆಜೆಯ ನಡುದಂ ಕಂಡುದನೆಂದ ತೀರ್ಥಂಕರ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳ ಪುಟ್ಟದ ಮಧ್ಯದೇಶದೊಳ್ ಒನ್ನ ನೆಗಚ್ಚೆಯಾಗದು ಆ ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಯೇ ಗಾಹೆ :

ಪ್ರವೇಶ ಅಂಗವಿಸು ದಕ್ಷಿಣ ದೋ ಪಾವಮೋ ಇ ಕೋಸಂಬೀ
ಅವರೇಣ ಪಾವ ದೂಣಾ ಕುಣಾಳ ವಿಸಯೋಯ ಉತ್ತರದೋ ||

ಕೇಳಲು ಭವ್ಯಬಾಯ ಮುನಿಗಳು ಹೀಗೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು - ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗುವುದನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ೩ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಗಳನ್ನು ತಿಳಿದವರೂ ಅವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳೂ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಆಗರು. ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷದ ಮರಕೊಂಬೆ ಮುರಿದುದನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಈ ದಿವಸ ದಾಟಿದರೆ, ಕುಲ - ಸಾಮರ್ಥ್ಯ - ವೈಭವದಿಂದ ದೊಡ್ಡವರೆನಿಸಿದ ಕಿರೀಟಧಾರಿಗಳಾದ ರಾಜರುಗಳು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಉದ್ಯುಕ್ತರಾಗರು. ನೆಲಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ವಿಮಾನವು ಮಧ್ಯದಿಂದಲೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದುದನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ದೇವತೆಗಳೂ ವಿದ್ಯಾಧರರೂ ಇಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹನ್ನೆರಡು ತಲೆಗಳಿರುವ ಹಾವನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹಿಡಿದು ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಘೋರವಾದ ಕ್ಷಾಮ ತಲೆದೋರುವುದು. ಚಂದ್ರಬಿಂಬ ಹೋಳಾದುದನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಸದ್ವರ್ಷದ ಮೂಲದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿರುವ ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಹುಲ್ಲುಗಳು ಕಳೆಯಾಗಿ ಉಂಟಾಗಿರುವುವು (ಧರ್ಮ ಕೆಡುವುದು). ಬಲಿಷ್ಠವಾದ ಎರಡು ಆನೆಗಳು ಹೋರಾಡಲು ಬಂದು ಹಿಂಜರಿದುದನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಇಚ್ಛಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಮಳೆಗಣಗವು, ಕೆಲಕೆಲವು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮಳೆಗಳು ಸುರಿವಾವು. ಮಿಂಚು ಹುಳವನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಮಿಂಚುಹುಳುವಿನಂತಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಕುಂದಿಹೋಗಿ ಹೊರ ಮೈ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸುವಂತಾಗಿ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವಿದ್ಯಾಸ್ಥಾನಗಳು ಕುಂದಿ ಹೋಗಿ ಉಪದೇಶದ ಭಾಗ ಮಾತ್ರ ನಿಲ್ಲುವುದು. ನೀರಿಲ್ಲದ ಕೆರೆಯ ಮಧ್ಯಭಾಗವನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ತೀರ್ಥಂಕರ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳು ಜನಿಸಿದ ಮಧ್ಯದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಖ್ಯಾತಿ ಇಲ್ಲವಾಗುವುದು. ಆ ಮಧ್ಯದೇಶವನ್ನು ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಗಾಹೆಯ ಅರ್ಥ ಹೀಗಿದೆ - (ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಅಂಗದೇಶ. ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಕೌಶಂಬೀನಗರ. ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ದಾಣ, ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಕುಣಾಳ ದೇಶ - ಈ

ಎಂದು ಮಧ್ಯದೇಶಪ್ರಮಾಣಂ ಮತ್ತು ಪೂಗಿಯಿಂದಂ ಪರ್ಚ ನಗದ ಕಾಚ್ಚರ್ಕಂ ಕಂಡುದಳಿಂ
 ಧೂರ್ತರಪ್ಪ ಪೊಲ್ಲಲಿಂಗಿಗಳ ಪರ್ಚಕ್ಕುಂ ಮತ್ತು ದಯೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಸದ್ಭರಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧ
 ಮಾಗಿ ನಗಪ್ಪ ಪಿರಿದಪ್ಪ ಹಿಂಸಾದಿಗಳಂ ಗೆಯ್ತ ವೇದಾದಿಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳ ಪರ್ಚಕ್ಕುಂ ಸಿಂಹಾಸನ
 ಮನೇಷಿರ್ ಕೋಡಗಮಂ ಕಂಡುದಳಿಂ ಕುಲಜರಲ್ಲದವರಸುಗೆಯ್ತಾರ್ ಪೊನ್ನತಳಿಗೆಯೊಳ್
 ನಾಯ್ ತುಯ್ಯಲಸಣ್ಣದಂ ಕಂಡುದಳಿಂ ಪೊಲ್ಲಲಿಂಗಿಗಳರಸರ್ಗಳಿಂದಂ ಪೂಜೆ ಪದುವರ್
 ಕೋಡಗಮಾನೆಯನೇಜುವುದಂ ಕಂಡುದಳಿಂದಾದಮುನುಂ ಶುದ್ಧಕುಲದೊಳ್ ಪುಟ್ಟದರಸು ಮಕ್ಕಳತ್ತಮ
 ಕುಲದೊಳಪ್ಪಣಿಮಾನಮಂ ತೊಳೆದು ಬಾಬ್ಬಾರಣಮಾಗಿ ಕುಲಜರಲ್ಲದವರ್ಗಳಾಗಿ ಬಾಬ್ಬಾರ್
 ಕಸಕುವೆಯೊಳ್ ತಾಮರೆ ಮೂದಿದುದಂ ಕಂಡುದಳಿಂ ದಯೆಯುಪರಮಮುಂ ಪರಿಗ್ರಹ
 ಪರಿತ್ಯಾಗದಂ ಸವನಾಧಿಯಂ ಸತ್ಯದಂ ಶೌಚದಂ ಕ್ಷಮೆಯಂವಂದಿವು
 ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವಳೊಳ್ ಕೂಡಿದ ಮಿಕ್ಕ ಸದ್ಭರಮಾರ್ಗಮಂ ದ್ರವ್ಯಪತಿಗಳುಮರಸು ಮಕ್ಕಳಂ
 ತಮ್ಮ ದ್ರವ್ಯಾದಿ ಮದದಿಂದಂ ತೊಳೆವರ್ ನೀಚಪಾತಿಗಳುಂ ಬದವರುಂ ಸದ್ಭರಮಂ ಕೈಕೊಂಡು
 ನೆಗಲ್ಪರ್ ಸಮುದ್ರಂ ಮೇರೆದವುಪ್ಪದಂ ಕಂಡುದಳಿಂದರಸುಮಕ್ಕಳ್ ತಮ್ಮ ಮರಾದೆಯಂ ಮಿಕ್ಕ
 ದ್ರವ್ಯಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವಳೊಳ್ ಲೋಭಿಪ್ಪರಪ್ಪರ್ ಒಳ್ಳಿತಪ್ಪ ಸತ್ಯ ಶೌಚ ಪಾತಿಪದಿಂದಿವಳಿಂ
 ಕುಂದಿಯಾದಮಾನುಂ ನಿರ್ದಯರ್ಗಳಪ್ಪರ್ ಬೆಳ್ಳಪ್ಪಿ ಪೂದಿದ ಪೊನ್ನರಥಮಂ ಕಂಡುದಳಿಂದಂ
 ಸಮಗರ್ಗನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಿಂದಂ ಪವಿತ್ರಮಪ್ಪ ನಿರ್ಗಂಧ ಲಿಂಗಮಪ್ಪದನಳಿದೊಳ್ಳಿತಪ್ಪ

ಭಾಗವೇ ಮಧ್ಯದೇಶ.) ಮಧ್ಯದೇಶದ ಹರಹು ಹೀಗಿದೆ. ಆಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ
 ಮೇಲೆದ್ದ ಕಾಡುಗಿಚ್ಚನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಮತ್ಸರಾದ ಕೆಟ್ಟ ಲಾಂಛನವುಳ್ಳವರು
 ಹೆಚ್ಚಳವಾಗುವುದು, ಮತ್ತು ದಯೆ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಸದ್ಭರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವ
 ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಿಂಸೆ ಮುಂತಾದುವನ್ನು ಮಾಡುವ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುವುವು.
 ಸಿಂಹಾಸನವೇರಿದ ಕೋತಿಯನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಕುಲೀನರಲ್ಲದವರು ರಾಜ್ಯವಾಳುವರು.
 ಹೊಂದಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾಯಿ ಪಾಯಸಪುಣ್ಣಪುದನ್ನು ಕಂಡದ್ದರಿಂದ ಕೆಟ್ಟಲಾಂಛನದವರು
 ರಾಜರಿಂದ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವರು. ಮಂಗಳ ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಏರಿದುದನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ
 ಆತ್ಮಂತ ಪವಿತ್ರವಾದ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ರಾಜಕುಮಾರರು ತಮ್ಮ ಶ್ರೇಷ್ಠವಂಶದ
 ಗೌರವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಕುಲೀನರಲ್ಲದವರಿಗೆ ದಾಸರಾಗಿ ಬಾಳುವರು.
 ಕಸದ ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ತಾವರೆ ಹುಟ್ಟಿದುದನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ದಯೆ, ಶಾಂತಿ, ಅಪರಿಗ್ರಹ,
 ಸಮಾಧಿ, ಸತ್ಯ, ಶುಚಿತ್ವ, ಕ್ಷಮೆ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಸದ್ಭರ್ಮದ
 ಹಾದಿಯನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತರೂ ರಾಜಕುಮಾರರೂ ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಧನ ಮುಂತಾದವುಗಳ
 ಮದದಿಂದ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವರು. ಕೀಳುಜಾತಿಯವರೂ ಬದವರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಧರ್ಮವನ್ನು
 ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಆಚರಿಸುವರು. ಸಮುದ್ರವು ತನ್ನ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ಮೀರಿರುವುದನ್ನು
 ಕಂಡ ಕಾರಣ ರಾಜಕುಮಾರರು ತಮ್ಮ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಧನ ಮುಂತಾಗಿರುವ
 ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಲಾರ್ಥಲಿಪರಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವರು. ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿರುವ ಸತ್ಯ, ಶುಚಿತ್ವ,
 ನದರ - ಎಂಬವುಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯೂನತೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿ ಆತ್ಮಂತ ದಯಾಹೀನರಾಗುವರು.
 ಬಿಳಿ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ಚಿನ್ನದ ರಥವನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಸಮಗರ್ಗನ, ಸಮಗ್ನಾನ,

ತದಮಂ ಕೃಕೋಳಿದಟ್ಟುಂ ಪಿರಿದಪ್ಪ ಪುರುಷಕಾರಮುಂ ಸತ್ತಮುಂ ಮನೋಬಲಮುಂ
ವೀರಮುಮಂದಿವತೆಂದಂ ಕೂದಿದವರ್ಗಲಿಂದಮೊಳ್ಳಿದರವ್ವ ತೀರ್ಥಕರ ಪರಮ ದೇವರ್ಗಲಿಂದಂ
ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳಿಂದಂ ಚರಮದೇವಧಾರಿಗಳಿಂದಂ ನೆಗಪ್ಪವಟ್ಟುದನೊಳ್ಳಿತಪ್ಪ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗಮುಂ
ಪೊರ್ದಿಯುಂ ವಿಷಮ ಸುಖಗಳೋಳ್ ಮೋಟತರ್ಕ್ಕಲಾಗಿ ಕಿಮದ್ ಬೆಳ್ಳಪ್ಪೆಯನರಸರ್ಕ್ಕಲೇಬುವುದು
ಕಂದುದತೆಂದುತ್ತಮ ಕುಲದವರ್ಗಲ್ಲಿ ಕುಲಜರಲ್ಪದವರೊಡನೆ ಮದುದೆಯೋಳ್ ತೊಟ್ಟ
ನಣ್ಣುಗಳಕ್ಕುಮಂದಿತು ಪವಿನಾಚುಂ ಕಂಡ ಕನಸುಗಳ ಫಲಂಗಳು ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮಹಾರಾಜಂಗೆ
ಭವಬ್ರಾಹ್ಮ ಛಾತ್ರಾರ್ ವೇಟ್ಟು ಮತ್ತಮೀ ಕಲಿಯುಗ ಮಹಾರಾಜನ ಸ್ವರೂಪಮನಿತೆಂದು
ಪೇಜಲ್ ತೊಡಗಿದರ್ :

ಹರಿಗೆ || ಅನ್ಯತವನೇ ನಿತ್ಯಾಭ್ಯಾಸಃ ಖಲೇಷು ವಿದಗ್ಧತಾ
ಗುಣವತಿ ಜನೇ ವೈರಬುದ್ಧಿಃ ಖಲೇಷ್ವತಿಗೌರವಂ
ಯತಿಷು ನಿಯತಂ ವಾಕ್ಪಾರುಷ್ಯಂ ವಿಷತ್ತಿಷು ಚ ಕ್ರಿಯಾ
ಕಲಿಯುಗ ಮಹಾರಾಜಸ್ಯೇತಾನಿ ರಾಜವಿಭೂತಯಃ ||

ಕಾಲೇ ಸಂಪ್ರತಿವರ್ತತೇ ಕಲಿಯುಗೇ ಸತ್ಯಾ ನರಾ ದುರ್ಲಭಾ
ನಾನಾ ಚೋರಗಣಾ ಮುಪಂತಿ ಪೃಥಿವೀಮಾರೋ ಜನಃ ಕ್ಲೇಯತೇ
ವೇಷಾರ್ಪ ಪೂಯಂಗಳತಾಃ ಕರಭವಲೈಲ್ಲ್ಯಂ ಗತಾಃ ಪಾರ್ಥಿವಾಃ
ಪುತ್ರಸ್ತಾಪಿ ನ ವಿಶ್ವಸಂತಿ ಪಿತರಃ ಕಪ್ಪಂ ಯುಗಂ ವರ್ತತೇ ||

ಸಮುಕ್ತಾರ್ಥತ್ರಗಳಿಂದ ಪರಿಶುದ್ಧವನಿಸುವ ದಿಗಂಬರಶ್ವರ ಲಾಂಛನವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ
ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಯೂ ಹಿರಿದಾದ ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನ, ಸತ್ಯ, ಮನಶ್ಚಕ್ತಿ, ವೀರ್ಯ
ಎಂಬವುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯವರಾದ ತೀರ್ಥಂಕರರೆಂಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ
ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೂ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳಿಂದಲೂ ಚಮರ(ಕೊನೆಯ) ದೇವಧಾರಿಗಳಿಂದಲೂ
ಅಚರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಒಳ್ಳೆಯವಾದ ಮೋಕ್ಷದ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದರೂ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯ
ವಿಷಯಗಳ ಸುವಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೋಹಗೊಂಡವರಾಗಿ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುವರು. ಬೆಳಿ ಕತ್ತೆಯನ್ನು
ರಾಜರು ಏರುವುದನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕುಲದವರಿಗೆ ಕುಲಹೀನರೊಡನೆ ಮದುವೆಯ
ನಂಟತನಗಳಾಗುವುವು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹದಿನಾರು ಕಂಡ ಕನಸುಗಳ ಫಲವನ್ನು ಸಂಪ್ರತಿ
ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಭವಬ್ರಾಹ್ಮಮುನಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಈ
ಕಲಿಯುಗವೆಂಬ ಮಹಾರಾಜನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು -
ಸುಳ್ಳಾದುವರಲ್ಲಿ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಅಭ್ಯಾಸ, ಮತ್ಸರಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯ, ಗುಣವಂತರಾದ ಜನರಲ್ಲಿ
ದ್ವೇಷಬುದ್ಧಿ, ಮತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮರ್ಯಾದೆ, ಯತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತಿನ ಬಿರುಸುತನ,
ಆಪತ್ತು ಅಡಸ್ಸಿದಾಗಲೂ ಕಾರ್ಯತತ್ಪರತೆ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಕಲಿಯುಗವೆಂಬ ಮಹಾರಾಜನ
ರಾಜವೈಭವಗಳಾಗಿವೆ. ಈಗ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಂತರಾದ ಮನುಷ್ಯರು
ದೂರಕಲಾರರು. ಹಲವು ಬಗೆಯ ಕಳ್ಳರ ಗುಂಪುಗಳು ಲೋಕವನ್ನೇ ಅಪಹರಿಸುವುವು.
ಶ್ರೇಷ್ಠಜನರು ನಾಶಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ದೇವತೆಗಳೂ ನಾಶವಾದರು. ರಾಜರು ಒಂಟಿಯಂತೆ
ದುರಾಶೆಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ಮಗನ ಮೇಲೂ ನಂಬಿಕೆಯಿಡರು. ಕಪ್ಪಕರವಾದ
ಕಲಿಯುಗ ಹೀಗಿರುತ್ತದೆ. ಭೂಮಿ ಸತ್ತಹೀನವಾಗಿದೆ. ಔಷಧಿ (ಸಸ್ಯಗಳ) ರಸಗಳು

ನಿರ್ವೀರ್ಯಾ ವೃಥಿವೀ ಗತೌಷಧಿರಸಾ ನೀಚಾ ಮಹತ್ವಂ ಗತಾಃ
ರಾಜಾನೋಽರ್ಥಪರಾಃ ಕುಧರ್ಮನಿರತಾ ವಿಪ್ರಾ ವಿಕರಸ್ವಿತಾಃ
ಭಾರ್ಯಾ ಭರ್ತರಿ ನೈವಬದ್ಧಹೃದಯಾ ಪುತ್ರಾಃ ಪಿತೃದ್ವೇಷಿಣಃ
ಇತ್ಯೇವಂ ಸಮುಪಸ್ಥಿತೇ ಕಲಿಯುಗೇ ಧನ್ಯಾ ವನಂ ಪ್ರಸಿದ್ಧಾಃ ||

ಎಂದಿಂತು ಭಟ್ಟಾರಕ ಜೇಜಿ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮಹಾರಾಜಂ ಕೇಳುತ್ತಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ದಿವಸಂ ಕಟಿದೊಡೆ ಮಂಡಳಿಕರ್ ಜನದೀಕ್ಷೆಯಂ ಕೈಕೊಳ್ಳಲೆಂಬುದಂ ಕೇಳಾದಮಾಣಂ ಭೀತನಾಗಿ ಸಿಂಹಸೇನನೆಂಬ ತನ್ನ ಪಿರಿಯ ಮಗಂಗೆ ರಾಜ್ಯಪ್ಪಟಂಗಳ್ಳು ಭದ್ರಬಾಹುಭಟ್ಟಾರಕ ಪಕ್ಕದೆ ಪಲಂಬರರಸು ಮಕ್ಕಳೆರಸಾ ದಿವಸಮೆ ತವಂಬಟ್ಟು ಮತ್ತಿತ್ತ ಮಧ್ಯದೇಶದೊಳ್ದ ರಿಸಿಯರ್ಕಳೆಲ್ಲಂ ಬಚಿಯಟ್ಟು ಬರಿಸಿ ಭಟ್ಟಾರಕರಿಂತೆಂದರ್ ಪನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಂಬರೆಗಮೀ ನಾಡೊಳನಾವ್ಯಯಾಗಿ ಮಹಾರೌದ್ರ ಪೂವಮಕ್ಕುಂ ಮಧ್ಯಮದೇಶಮೆಲ್ಲಂ ಪಾಬಕ್ಕುಮೀ ನಾಡೊಳ್ದ ರಿಸಿಯರ್ಕಳೆ ಬ್ರತಭಂಗಮಪ್ಪುದವನೆಂ ಪೋಪಂ ದಕ್ಷಿಣಪಥಕ್ಕೊಡಾಚಾರ್ಕರ್ಕೊ ಸಹಿತಮಿಷ್ಟಾಸಿರ ರಿಸಿಸಮುದಾಯಮುಂ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮುನಿಯುಂ ಬೆರಸು ದಕ್ಷಿಣಪಥಕ್ಕೆ ಪೋದರಿತ್ತ ರಾಮಲಾಚಾರ್ಯರುಂ ಸ್ಕೂಲಾಚಾರ್ಯರುಂ ಸ್ಕೂಲಭದ್ರಾಚಾರ್ಯರುಂಮಿಂತೀ ಮೂವರಾಚಾರ್ಯರುಂ ಭಟಾರಕೊಡನೆ ಪೋಗಲೊಲ್ಲದೆ ತಂತಮ್ಮ ಇಂಪಿಸಮುದಾಯಂಬೆರಸು ಸಿಂಧುವಿವಯಕ್ಕೆ ಪೋದರಿತ್ತ ಭಟ್ಟಾರಕುಂ ಪಿರಿಹು ಇಂಪಿಸಮುದಾಯಂ

ಇಲ್ಲವಾಗಿವೆ. ಕೇಳಾದ ಜನರು ಮಹತ್ವದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜರು ಹಣದ ಆಸೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಟ್ಟ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ತತ್ತರರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಅನ್ಯಾಯವಾದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಂಡಿರು ಗಂಡನಲ್ಲಿ ಅವನಿಗಾಗುವುಳ್ಳ ಹೃದಯದವರಾಗಿಲ್ಲ. ಗಂಡುಮಕ್ಕಳು ತಂದೆಯಲ್ಲಿ ದ್ವೇಷವುಳ್ಳವರು. ಹೀಗಿರತಕ್ಕ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತವರು ಧನ್ಯಜೀವಿಗಳು. ಹೀಗೆ ಯುಷ್ಕಿಗಳು ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮಹಾರಾಜನು ಕೇಳಿ ಅಂದಿನ ದಿವಸ ದಾಟಿದರೆ ಅವನ ಸಾಮಂತರು ಜನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅತ್ಯಂತ ಭಯಪಟ್ಟನು. ಸಿಂಹಸೇನನೆಂಬ ತನ್ನ ಪಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟು ಭದ್ರಬಾಹುಸ್ವಾಮಿಗಳ ಬಳಿ ಹಲವಾರು ರಾಜಕುಮಾರರೊಟ್ಟಿಗೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡನು. ಇತ್ತ ಮಧ್ಯದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಯುಷ್ಕಿಗಳೆಲ್ಲರ ಬಳಿಗೂ ಜನ ಕಳುಹಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಬರಿಸಿ ಭದ್ರಬಾಹುಮುನಿಗಳು ಹೀಗೆಂದರು - “ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಮಳೆಬಾರದೆ ಭಯಂಕರವಾದ ಕ್ಷಾಮವುಂಟಾಗುವುದು. ಮಧ್ಯದೇಶವೆಲ್ಲ ಹಾಳಾಗುವುದು. ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಯುಷ್ಕಿಗಳ ವ್ರತ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ವಕ್ಷಿಣಿ ಭಾರತದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗೋಣ”. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಆಚಾರ್ಯರುಗಳೊಂದಿಗೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ ಯುಷ್ಕಿಗಳ ಸಮೂಹವನ್ನೂ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮುನಿಯನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ವಕ್ಷಿಣಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಇತ್ತ ರಾಮಲಾಚಾರ್ಯ, ಸ್ಕೂಲಾಚಾರ್ಯ, ಸ್ಕೂಲಭದ್ರಾಚಾರ್ಯ - ಈ ಮೂವರು ಆಚಾರ್ಯರು ಭದ್ರಬಾಹು ಮುನಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮ

ಬೆರಸು ಗ್ರಾಮನಗರ ಪೇಡ ಬರ್ವಡ ಮದಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದೋಣಾಮುಖಿಗಳಂ ಕವಿದು ಪೋಗಿ ಕಳ್ಳಪ್ಪನಾಡನೆಯ್ಲಿ ಪೋಗುತ್ತಂ ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರರ್ ತಮಾಯುಷ್ಯವನ್ನಾಹು ಮಹಿಮಾವಿಲ್ಲ ಸಂಸ್ಥಾನಂಗೆಯಪ್ಪವು ನೀಮೆಲ್ಲಂ ಪೋಗಿಮೆಂದು ತಮ್ಮ ಪಿರಿಯ ಶಿಷ್ಯರ್ ದಶಪೂರ್ವಧಾರಿಗಳ ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರೊಲಿಂ ಬಚಿಯಮಾರ್ಯ ಸುಹಸ್ತಿಗಳುಮಂ... ಪುರುಂ ಸುಭದ್ರಮಿತ್ರರುಂ ಮಹಾಗಿರಿಯುಂ ಸುಮತಿಯುಂ ಮಹಾಮತಿಯುಂ ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರುಂ ಮಂದಿವರ್ಗ ಲೆಲ್ಲರುಮನಾಚಾರ್ಯರ ಮಾಡಿ ದ್ರವಿಳವಿಷಯಕ್ಕೆ ಪೋಗಿಮೆಂದು ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರೊಡನೆ ಎಣ್ಣಾರ್ವರ್ ರಿಸಿಯರನಟ್ಟದರ್ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿಯುಮನವರೊಡನೆ ಪೋಗಿಮೆಂದು ಭಟ್ಟಾರರ್ ಕೀಟಪೋಗಲ್ಪೇಬೊಡ್ಡಾಮುಂ ಪೋಗಲೊಲ್ಲವು ನಿಮ್ಮಡಿಗಳ್ಳಿ ವಿನಯಂ ಗೆಯುತ್ತಮಿರ್ವಜೆಮೆಂದು ಪೋಗಲೊಲ್ಲದೆ ವಕ್ತವಿರ್ವರುಬೆದರೆಲ್ಲಂ ಪೋದರಿತ್ತ ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರ್ ಕಳ್ಳಪ್ಪನಾಡವಿಯ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಗಣೀಕಸತಿಯಮೇಗಿದರ್ ಚತುರ್ವಿಧಮಾಪ್ತಾರಕ್ಕಂ ಶರೀರಕ್ಕಂ ಜಾವಜ್ಜೆವಂ ನಿಷ್ಕೇಶಪೂರ್ವಕಂ ಸಂಸ್ಥಾನಂ ಗೆಯ್ದರ್ ಇತ್ತ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿಯುಮದೋಷವಾಗೆಯ್ದೊರಂ ಭಟ್ಟಾರರೆಂದರಾಮುಂ ನೋಂಕರ್ವವು ನೀಮುಂ ಚರಿಗೆಪುಗುವುದಲ್ಲೆಯೆಂದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರ ಊರಿಲ್ಲ ಕೇರಿಯಿಲ್ಲೀಯದವಿಯೊಳಿಲ್ಲಿಗೆ ಚರಿಗೆಪುಗುವುದಂದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರರೆಂದರ್ ಕಾಂತಾರಬೈಕ್ಕಮೆಂಬುದಾಗಮದೊಳೆ ಜೇಬುದಾರಾನುಂ ಬಟ್ಟೆಪೋವರ್ ಬೀದಂ ಬಿಟ್ಟರ್ವರ್

ತಮ್ಮ ಋಷಿವೃಂದದೊಡನೆ ಸಿಂಧುದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳು ಇತ್ತ ಮೊದ್ದವಾದ ಋಷಿ ಸಂಮೋಹದೊಡನೆ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೇಡ, ಬರ್ವಡ, ಮದಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದೋಣಾಮುಖಿಗಳೆಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳನ್ನು ವಾಟಿ, ಕಳ್ಳಪ್ಪ ಎಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳ ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ತಮ್ಮ ಆಯುಷ್ಯವೆಷ್ಟಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದ ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳು - "ತಾವು ಇಲ್ಲಿ ಸಂನ್ಯಾಸ ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಹೋಗಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಮ್ಮ ಹಿರಿಯ ಶಿಷ್ಯರೂ ದಶಪೂರ್ವಗಳನ್ನರಿತವರೂ ಆದ ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯ ರೆಂಬವರನ್ನಲ್ಲದೆ, ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ಸುಹಸ್ತಿಗಳು, ಅರಭದ್ವರು, ಸುಭದ್ರಮಿತ್ರರು, ಮಹಾಗಿರಿ, ಸುಮತಿ, ಮಹಾಮತಿ, ವಿಶಾಖಾನಂದಿ ಎಂಬ ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಆಚಾರ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, "ನೀವೆಲ್ಲ ದ್ರಾವಿಡ ದೇಶಕ್ಕೆ (ತಮಿಳು ನಾಡಿಗ) ಹೋಗಿ" ಎಂದು ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯ ರೊಂದಿಗೆ ಎಂಬ ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿಯೊಡನೆ "ನೀವೂ ಅವರೊಡನೆ ಹೋಗಿ" ಎಂದು ಋಷಿಗಳು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದಾಗ ಅವರು "ನಾನು ಹೋಗಲೊಲ್ಲವು. ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆಮಾಡುತ್ತ ಇರುತ್ತೇವೆ" ಎಂದು, ಹೋಗಲಿಲ್ಲ ಒಪ್ಪದೆ, ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದರು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಹೋದರು. ಇತ್ತ ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳು ಕಳ್ಳಪ್ಪ (ಕಟವಪ್ಪ = ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ) ನಾಡಿನ ಕಾಡುಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಒಂದು ಬಂಡೆಗಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಆಹಾರಕ್ಕೂ ಶರೀರಕ್ಕೂ ಜೀವಿಸಿರುವ ತನಕವೂ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಿ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರು. ಇತ್ತ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಋಷಿಗಳು - "ನಾವೂ ವ್ರತವನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನೀವು ಭಿಕ್ಷು ಹೋಗುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆ ?" ಎಂದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ - "ಪೂಜ್ಯರೇ, ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಬೀದಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷು ಹೋಗಲಿ ?"

ನಿಲಿಸುವರಪ್ಪ ದಲೆಂದೆ ಚರಿಗೆವುಗುವುದೊಡೆ ಅಂತಗೆಯ್ತೆನೆಂದು ದೇವರಂ ಬಂದಿಸಿ ಚರಿಗೆವೊಕ್ಕಡವಿಯಂ ತೊಟ್ಟಲ್ಲಿಯೊಂದು ಮರದ ಪೊಟಲೊಳಿರ್ದು ಮಾಣಿಕದ ಮುತ್ತಿನ ಪಿಂಡುಗಂಕಣಮಂ ತೊಟ್ಟುಕೈಯಿಂದಂ ಪೊನ್ನ ಸಟ್ಟುಗಮಂ ತೀವಿ ಬೈಕ್ಕಮಂ ಪಿಡಿಯೆಂದು ನೀಡಿದ ಕೈಯನಿತನೆ ಕಂಡು ತೊಟ್ಟಲಾಭಮಾಗಿ ತಮ್ಮಾಪಾಸಕ್ಕೆ ಪೋದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರಕ ನಿಲೆವಟ್ಟುದೆಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡವರುಂ ತಮ್ಮ ಕಂಡುದಂ ಪೇಟೊಡೆ ಬೇಸಜದೆ ದಿವಸಕ್ಕಂ ಚರಿಗೆವೊಗುವುದೆಂದು ಭಟ್ಟಾರಕ ಕಲ್ಲಿಸಿದೊಡಂತೆಗೆಯ್ತೆನೆಂದು ಮುಜುದಿವಸಂ ಚರಿಗೆವೊಕ್ಕಡವಿಯಂ ತೊಟ್ಟಲ್ಲಿಯೊಂದು ಮರದ ಕೆಲಗೆ ಪೊನ್ನ ಮಡಕೆಯೊಳ್ ಬೋನಮನೊಡ್ಡಿ ನೆಲೆಯೆ ತೊಟ್ಟುಟ್ಟು ಮಂಗಳವಸದನಂಗೊಂಡು ದಿವಸ್ತ್ರೀ ಬಂದು ನಿಲಿಸಿದೊಡೆ ಇಂತಂದರಬ್ಬಾ ನೀನೊರ್ವಳೆಯೆ ಪೆಜರಾರುಮಿಲ್ಲಿಂತು ರಿಸಿಯರ್ಕಳೆ ನಿಲಲಾಗದೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ತಮ್ಮರ್ಡೆಗೆವೊದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರಕಂತೆಂದರ್ ನಿಲೆವಟ್ಟುದೆ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡವರೆಂತೆಂದರ್ ಒರ್ವ್ವಾಳ್ ದಿವಸ್ತ್ರೀ ಸರ್ವಾಭರಣ ಭೂಷಿತೆಯೊಂದು ಮರದ ಕೆಲಗೆ ಬೋನಮನೊಡ್ಡಿರ್ದಿದಿರಂ ಬಂದು ನಿಲಿಸಿದೊಡೊರ್ವಳೆ ಪೆಜರಾರುಮಿಲ್ಲಿಂದೆನೆ ನಿಲ್ಲದೆ ಬಂದೆಮಂದೊಡೊಳ್ಳಿಕೆಯ್ಯಿರೆಂದೊರಿಂತುಪತ್ತು ಪವಾಸಂಗೆಯ್ಯು ಪನ್ನೊಂದನೆಯ ದಿವಸದಂದು ಚರಿಗೆವೊಕ್ಕಡವಿಯಂ ತೊಟ್ಟಲ್ಲಿಗೆಂ ಪಿರಿದೊಂದು ಪೊಟಲುಂ ಧವಳಾರಂಗಳುಂ ನೆಲೆಯ ಮಾಡಂಗಳುಂ ಸೂಳೆಗೆರಿಗಳುಂ ದೇವಾಲಯಂಗಳುಮಾನೆ ಕುದುರೆಗಳುಂ ಮಾನಸರ ಬರವುಮಂ ಪೋಗುಮಂ ಕಂಡಿನಿತು ದಿವಸಮೀ ಮರಗಳ ಗಿಡುಗಳ

ಎಂದರು. ಆಗ ಋಷಿಗಳು - “ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಂತಾರಭೈಕ್ಷ (ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವುದು) ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಯಾರಾದರೂ ದಾರಿ ಹೋಗುವವರು ಬೀಡುಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಊಟಕ್ಕಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರೆ - ಆದುದರಿಂದ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗಬಹುದು” ಎಂದರು. ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮುನಿಗಳು ಹಾಗೆಯೆ ಮಾಡುವೆನು ಎಂದುಕೊಂಡು ದೇವರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ಭಿಕ್ಷೆಗೆಂದು ಕಾಡನ್ನು ಸುತ್ತಾಡುವಾಗ, ಒಂದು ಮರದ ಪೊಟ್ಟಿರೆಯೊಳಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ಮಾಣಿಕ ಮುತ್ತುಗಳ ಹಿಂಡುಬಳಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಕೈಯಿಂದ ಚಿನ್ನದ ಸೌಟಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ‘ತೆಗೆದುಕೋ’ ಎಂದು ನೀಡಿದ ಕೈಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಕಂಡು, ಸುತ್ತಾಡಿ ಏನೂ ಭಿಕ್ಷೆ ಪಡೆಯದೆ, ತಮ್ಮ ವಾಸದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರು. ಆಗ ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳು “ನಿಲ್ಲಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರೆ (ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಯಾರಾದರೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ)?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಅವರು ತಾವು ಕಂಡುದನ್ನು ಹೇಳಲು, ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಬೇಸರ ಪಡದೆ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಋಷಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡೋಣ” ಎಂದು ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮುನಿಗಳು ಮರುದಿವಸ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾಡನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿದಾಗ ಒರ್ವ ದೇವತಾ ಸ್ತ್ರೀ ಕಾಣಿಸಿದಳು. ಆಕೆ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಚಿನ್ನದ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಭೋಜನವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ, ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಉಡಿಗೆತೊಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಮಂಗಳಾಲಂಕಾರದಿಂದಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಊಟಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಹೇಳಿದಾಗ, ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮುನಿಗಳು - “ಅಮ್ಮಾ ನೀನು ಒಬ್ಬಳೇ ಇರುವೆಯಾ ? ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆ ? ಹೀಗಿದ್ದರೆ (ನಮ್ಮಂತಹ) ಋಷಿಗಳಿಗೆ ನಿಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಾವು ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳು -

ಪತ್ತು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊಂ ಅಮಿತಕಾಂತಿಯೆಂಬೊಂ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮುನಿಯುಂ ಭಟ್ಟಾರಕ ನಿಸಿದಿಗೆಯಂ ಬಂದಿಸುತ್ತಮಾ ದೇವತೆ ಬೆಸಕೆಯ್ಗೆ ಚರಿಗೆಮಾಡಿ ತಪಂಗೆಯ್ಯುತ್ತಂ ಪನ್ನೆರಡು ವರಪಂಜರಗಮಿಂತಿರ್ಪನ್ನೆಗಮಿತ್ತ ತಿಮುಲನಾಲ್ಕೈಪೋದ ಋಷಿಸಮುದಾಯಮೆಲ್ಲಂ ಪನ್ನೆರಡು ವರುಷಂಜರೆಗಂ ಸುಖದೊಳಿರ್ದು ನಿರುಪಸರ್ಗದಿಂ ದರ್ಶನಜ್ಞಾನಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಪ್ರತಿಪಾಳಿಸಿ ಬಡಗನಾಡ ಪಸವು ತಿಳಿದುದೆಂಬುದನಾ ನಾಡಿಂದಂ ಬಂದರ್ ಪೇಟೆ ಕೇಳೆಡೆದು ಭಟ್ಟಾರಕ ನಿಸಿದಿಗೆಯಂ ಬಂದಿಸಿ ಪೋಪಮೆಂದು ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರ್ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಋಷಿಸಮುದಾಯಮೆಲ್ಲಂ ದಕ್ಷಿಣಾಪಥದಿಂದಂ ಬಂದು ಭಟ್ಟಾರಕ ನಿಸಿದಿಗೆಯನೆಂಬುದಾಗಳ್ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿಯುಂ ರಿಸಿಯರ್ಕಳ ಬರವಂ ಕಂಡಿದಿರಂ ಬಂದು ಋಷಿಸಮುದಾಯಮೆಲ್ಲಮಂ ಬಂದಿಸಿದೊಡೆ ರಿಸಿಯರ್ಕಳಂತೆಂದು ಬಗೆದರೀಡುವಿಯೊಳನ್ನೆಗಮಿಮ್ ಕಂದಮೂಲಿಫಲಂಗಳಂ ತಿಂದು ತೊಪ್ಪೆಯ ಪಳ್ಳದ ನೀರ್ಗಳಂ ಕುಡಿದು ಪನ್ನೆರಡು ವರುಷಂಜರೆಗಮೆಂತು ಬರ್ದೊರೆಂದು ತಮ್ಮೊಳೊಡೆದು ಮತ್ತಂ ತಲೆನದಿರ್ ಬೆಳೆದುದುಮಂ ಕಂಡಾರಪೊಡಂ ಪ್ರತಿವಂದನೆಯಂ ಕೊಟ್ಟುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತಾ ರಿಸಿಯರ್ಕಳನಿಬರುಮಾ ದಿವಸಮುಪವಾಸಂ ಗೆಯ್ಯರ್ಚಿಸಿ ಕಿಯೆಗೆಯ್ಯ ಭಟ್ಟಾರಕ ನಿಸಿದಿಗೆಯಂ ಬಂದಿಸಿಯಾ ದಿವಸಮಲ್ಲಿಯೆ ಕೆಂದು ಮುಜದಿವಸಂ ಪೋಪಾಗಳ್ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿಗಳೆಂದರ್ ಭಟಾರಾ ನಿನ್ನೆ ಬಟ್ಟೆವಂದುಪವಾಸಂಗೆಯ್ಯು ಸೇಡೆಪ್ಪುರಿಂದಿನ

ಮತ್ತು ಪೊದರುಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನಾನು ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸುತ್ತಾಡಿದಾಗ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಕಂಡು ಭಿಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಹೋದೆನು. ಆಗ ಓರ್ವ ದೇವತಾಸ್ತ್ರೀ ತನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಬಂದು ಊಟಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಲು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಾಲು ತೊಳೆದು, ಸತ್ಕರಿಸಿ ಗುರುಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಅತಿಶಯವಾದ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ದಿವ್ಯವಾದ ಭೋಜನವನ್ನು ಬಡಿಸಿದಳು. ನಾನು ನನ್ನ ಶ್ರಮವೆಲ್ಲ ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಊಟಮಾಡಿ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ಬಂದೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಭದ್ರಬಾಹುಗಳು ‘ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಇದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿದಿವಸವೂ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಊಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇತ್ತ ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳು ಹಿಂದೆ ತಾವು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಅವಮೋದರ್ಯ (ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಮೂವತ್ತೆರಡು ತುತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದೇ ತುತ್ತು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿ ಊಟ ಮಾಡುವುದು) ಎಂಬ ವಿಧಾನದ ಊಟವನ್ನು ಮಾಡಿ ಹಸಿವನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ದೇಹವನ್ನು ಕ್ಷೀಣಗೊಳಿಸಿ ಸಂನ್ಯಾಸ ಕೈಗೊಂಡು, ಹಲವು ದಿವಸಗಳಿಂದ ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿದರು. ಮಂಗಳಕರ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ಅಮಿತಕಾಂತಿ ಎಂಬ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿ ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ದೇವತೆಯ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಭಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಎಸಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಹೀಗೆಯೇ ಇದ್ದರು. ಇತ್ತ ತಮಿಳುನಾಡಿಗೆ ಹೋದ ಋಷಿಸಮೂಹದವರೆಲ್ಲ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದು ಉಪಸರ್ಗಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ ಸಮ್ಯಕ್ ಜ್ಞಾನ ಸಮ್ಯಕ್ ಚಾರಿತ್ರ ಎಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಉತ್ತರಾಪಥದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ಕ್ಷಾಮವು

ದಿವಸಮಿಲ್ಲದ್ದು ಚರಿಗೆಪೊಕ್ಕು ಸೇದೆಯನಾಟಿಸಿ ನಾಳೆ ಪೋಗಿಮೆಂದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರರೆಂದರೂರಿಲ್ಲ ಕೇರಿಯಿಲ್ಲಲ್ಲಿ ಚರಿಗೆಪುಗುವಮಂತು ಕೆಮ್ಮನೇಕೆಮ್ಮ ತಾಂಗಿದಪಿರಂದೊಡೆ ಪಿರಿದೊಂದು ಪೊಟಲುಂಟು ನೀಮುಂ ಸಂಕ್ಷೇಶಂಬಡದಿರಿದಿನ ದಿವಸಮಿಕ್ಕೊಂದೊಡನಿಬರುಮೆಂದಿರಿದಿನ ದಿವಸಮುಪಪಾಸಂ ಗೆಯ್ಯಪೊದಮಿವರೆಂಬುದನಿಬುಕೆಯ್ಯವೆಂದಿದೊಡೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಪ್ಪಾಗಳ್ ದೇವರಂ ಬಂದಿಸವೇಪೊದನಿಬರುಂ ಬಂದಿಸಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿಯ ಬಚಿಯಂ ಋಷಿಸಮುದಾಯಮೆಲ್ಲಂ ತಗುಳ್ಳು ಕಿಷಿದಂತರಮಂ ಪೋಪನ್ನೆಗಂ ಪಿರಿದೊಂದು ಪೊಟಲಂ ಕಂಡು ಚರಿಗೆಪೊಕ್ಕನಿಬರುಮಂ ನಿಟಿಸಿ ಕೆಲ ರಿಸಿಯರುಮಾಚಾರ್ಯರ್ಕಳುಂ ಬೆರಸುತಾಮೊಂದು ಮನೆಯೊಳ್ ನಂದರಿಂತನಿಬರುಂ ದಿವ್ಯಾಹಾರಂಗಳಂ ಶ್ರಮಂ ಪೋಗೆ ಚರಿಗೆ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮಾವಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದು ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರೆಂದರ್ ಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯಾ ಕಾಲಂ ಕರ್ಚಲ್ ಗುಂಡಿಗೆಯಂ ಕೊಂಡು ಬನ್ನಿಮೆಂದೊಡೆ ಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯನೆಂದಂ ಗುಂಡಿಗೆಯನುಂಡ ಮನೆಯೊಳ್ ಮುಳಿದು ಬಂದನೆನೆ ಬೇಗಂ ಪೋಗಿ ಕೊಂಡು ಬಾಯನೆ ಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯಂ ಪೋಗಿ ಪೊಟಲಿಡೆಯಂ ಕಾಣದವಿಯಿಲ್ಲಮಂ ತೊಟಲ್ತು ನೋಡಿ ಗುಂಡಿಗೆಯಂ

ತೀರಿತೆಂದು ಆ ನಾಡಿನಿಂದ ಬಂದವರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವರು ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟ್ಟಾರರ ಸಮಾಧಿಗೆ ವಂದನೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ ಹೋಗೋಣವೆಂದುಕೊಂಡು ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಋಷಿಸಮೂಹದವರೆಲ್ಲ ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶದಿಂದ ಬಂದು ಭಟ್ಟಾರರ ಸಮಾಧಿಯಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು . ಆಗ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮುನಿಗಳು ಆ ಋಷಿಗಳ ಬರವನ್ನು ಎದುರುಗೊಂಡು ಋಷಿವೃಂದಗಳಿಗೆಲ್ಲ ವಂದನೆ ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ಆ ಋಷಿಗಳು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಹೀಗೆ ಭಾವಿಸಿದರು - “ಇವರು ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೂ ಗಡ್ಡೆ ಬೇರು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹೊಳೆಯ ಮತ್ತು ಹಳ್ಳದ ನೀರುಗಳನ್ನು ಕುಡಿದು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಹೇಗೆ ಬಾಳಿದರು ?” ಹೀಗೆ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡು, “ತಲೆಯ ಕೂದಲು ಬೆಳೆದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಯಾರೊಬ್ಬರಾದರೂ ಇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ” ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಋಷಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಆ ದಿವಸ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿದರು. ಪೂಜೆ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿ ಭದ್ರಬಾಹುಭಟ್ಟಾರರ ಸಮಾಧಿಗೆ ವಂದನೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಆ ದಿನ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿ ಮರುದಿವಸ ಹೋಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ ಮುನಿಗಳು ಅವರೊಡನೆ (ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರೊಡನೆ) ಹೀಗೆಂದರು - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಿನ್ನ ನೀವೆಲ್ಲ ದಾರಿ ನಡೆದು ಬಂದು ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ಆಯಾಸಪಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಈ ದಿವಸ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಊಟಮಾಡಿ ಬಳಲಿಕೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿ ನಾಳೆ ಹೋಗಬಹುದು”. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಅವರು - “ಇಲ್ಲಿ ಊರೂ ಇಲ್ಲ ಕೇರಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗೋಣ? ಅಂತೂ ವೃಥಾವಾಗಿ ನೀವು ನಮ್ಮನ್ನೇಕೆ ತಡೆಯುತ್ತೀರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಚಂದ್ರಮುನಿಗಳು - “ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ನೀವೇನೂ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ಇದ್ದು ಬಿಡಿ” ಎಂದರು. ಆಗ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹೀಗೆಂದರು - “ಈ ದಿವಸ ಉಪವಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿಯಾದರೂ ಇವರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸೋಣ”. ಹೀಗೆಂದು ಅವರೆಲ್ಲ ನಿಂತಿರಲು ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾದಾಗ, ದೇವರನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಲು ಹೇಳಿದಾಗ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ವಂದಿಸಿ, ಆ ಋಷಿಗಳ ತಂಡದವರೆಲ್ಲ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪದೂರ

ಕಾಣದತ್ತಮಿತ್ರನೊಬ್ಬನಿಗೆಯೊಂದು ಮರದ ತುತ್ತತುದಿಯೊಳಿರ್ದೆಂಬಲ್ಲಿ ಗುಂಡಿಗೆಯಂ ಕಂಡು ಬಂದು ಗುರುಗಳೊಂಕೆಂದಂ ಭಟ್ಟಾರಾ ನಾಮುಂಡೆಯೊಳಾ ಪೋಯಿಲ್ಲ ನಮ್ಮೊಡ ಮನೆಯುಮಿಲ್ಲ ಗುಂಡಿಗೆಯುಮೊಂದು ನಿಡಿಯ ಮರದ ತುತ್ತತುದಿಯೊಳಿರ್ದೆಂದಾರಾನುಮೇಲಲ್ ಬಲ್ಲೊರನಟ್ಟುಗೊಂಡನಿಬರುಂ ರಿಸಿಯರ್ಕಳಿಲ್ಲಂ ಚೋದ್ಯಂಬಟ್ಟು ನೋಡಲೋಗಿ ಪೋಯಿಲಂ ಕಾಣದವಿಯೊಳ್ ನಿಡಿಯ ಮರದ ತುತ್ತತುದಿಯೊಳಿರ್ದೆಂಬಲ್ಲಿ ಗುಂಡಿಗೆಯಂ ಕಂಡು ತೆಗೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿಯನನಿಬರುಂ ರಿಸಿಯರ್ಕಳ್ ನೆರದಿಂತೆಂದರಾಮುಂ ನಿಮ್ಮನೋಡವಿಯೊಳ್ ಕಂದಮೂಲಫಲಂಗಳಂ ತಿಂದು ಪಕ್ಕದ ನೀರಂ ಕುಡಿದು ಇನಿತು ಕಾಲಂ ಬರ್ದಿರೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಬಗೆದು ಬಂದಿಸಿದಮಿಲ್ಲದರ್ಕೆ ನೀಮುಂ ಮನದೊಳಿವಂಗೊಳ್ಳದೆ ಕ್ಷಮಿಯಿಸಿಮೆಂದು ನುಡಿದು ವಂದಿಸಿ ಮತ್ತಮಂತೆಂದರ್ ನೀಮುಂ ಸೇವಾಧಿಪತರೊ ನಿಮಗೆ ದೇವತೆಗಳ್ ಚಿಹ್ನೆಯುಪ್ಪ ದೇವತೆಗಳ್ ಮಾಡಿದಾಹಾರಮಂ ನೀಮಿನ್ನೆಗಮುಂಡು ತಪಂಗೆಯಿರ್ದಿನ್ನುಣಲ್ವೆಡ ದೇವತೆಗಳ್ ಮಾಡಿದಾಹಾರಮಂ ರಿಸಿಯರ್ಗೆ ಚರಿಗೆ ಮಾಡಲಾಗದೆಂದು ಬಾರಿಸಿಯವರ್ಗೆ ಲೋಚಂಗೆಯ್ತು

ಹೋದರು. ಆಗ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಪಟ್ಟಣ ಕಾಣಿಸಿತು. ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋದ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಋಷಿಗಳು ಮತ್ತು ಆಚಾರ್ಯರೂ ಕೂಡಿ ತಾವು ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ಹೀಗೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ದೇವತೆ ಆರಿ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವವರೆಗೂ ದಿವ್ಯಾಹಾರಗಳನ್ನು ಉಂಡರು. ತಮ್ಮ ವಾಸ್ತವ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದನಂತರ, ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕರೆದು - “ಮಾಣೆಯೇ, ಕಾಲು ತೊಳೆಯಲು ಕಮಂಡಲು (ಜಲಪಾತ್ರ) ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದುರು. ಆಗ ಆ ವಟುವು - “ಕಮಂಡಲವನ್ನು ನಾನು ಊಟಮಾಡಿದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮರೆತು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು. “ಬೇಗನೆ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ” ಎನ್ನಲು ಆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಹೋಗಿ ಪಟ್ಟಣವಿರುವ ಸ್ಥಳವನ್ನೇ ಕಾಣದೆ, ಕಾಡನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿ ನೋಡಿದನು. ಕಮಂಡಲವನ್ನು ಕಾಣದೆ ಅತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಒಂದು ಮರದ ತುತ್ತತುದಿಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ನೇತಾಡುತ್ತಿರುವ ಕಮಂಡಲವನ್ನು ಕಂಡು ಬಂದು ತನ್ನ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಹೀಗೆಂದನು - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಾವು ಊಟ ಮಾಡಿದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಆ ಪಟ್ಟಣವಿಲ್ಲ. ನಾವು ಊಟ ಮಾಡಿದ ಮನೆಯೂ ಇಲ್ಲ ಕಮಂಡಲು ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಉದ್ದವಾದ ಮರದ ತುತ್ತತುದಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಮರವನ್ನು ಹತ್ತಬಲ್ಲ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು” ಆಗ ಆ ಋಷಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಕಾಣದೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಎತ್ತರವಾದ ತುತ್ತತುದಿಯಲ್ಲಿ ಜೋತಾಡುತ್ತಿರುವ ಕಮಂಡಲವನ್ನು ಕಂಡರು. ಅದನ್ನು ತೆಗೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆ ಋಷಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು. “ನೀವು ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಗಡ್ಡೆ ಬೇರು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಳ್ಳದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದು ಇಷ್ಟುಕಾಲ ಬಾಳಿದ್ದೀರೆಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕುರಿತು ಭಾವಿಸಿ ವಂದನೆಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ನೀವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಿಟ್ಟಾಗಬಾರದು, ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ವಂದಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು - “ನೀವು ಸೇವೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದೀರಿ. ದೇವತೆಗಳು ನಿಮ್ಮ ಆಜ್ಞಾಪಾಲಕರಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವರು. ದೇವತೆಗಳು ಮಾಡಿದ ಆಹಾರವನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ನೀವು ಊಟ ಮಾಡಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು

ಬ್ರತಂಗಳನೇಚಿಸಿ ಪಡಿಕಮಣಂಬೇಲಿಡಗೊಂಡುತ್ತರಾಪಧಕೆ, ಪಯಣಂಬೋಗಿ ಕತಿಪಯದಿವಸಂಗಳಿಂದಂ ಮಧ್ಯದೇಶಮನೆಯ್ವಯಾ ನಾಡೊಳ್ ಋಷಿಸಮುದಾಯಮೆಲ್ಲಂ ನಿರುಪಸರ್ಗವುದ್ವಿಕ್ಕು ಮತ್ತಿತ್ತ ರಾಮಿಲಾಚಾರ್ಯರುಂ ಸ್ಥೂಲಾಚಾರ್ಯರುಂ ಸ್ಥೂಲಭದ್ರಾಚಾರ್ಯರುಮಂತು ಮೂವರುಂ ಸಿಂಧುವಿಪಯಕ್ಕೆ ತಂತಮ್ಮ ಋಷಿಸಮುದಾಯಂ ಬೆರಸು ಪೋದೊಡಾ ನಾಡೊಳ್ ಮಾನಸರ್ ಮಾನಸರಂ ತಿಂಬಂತುಟಿಪ್ಪ ಮಹಾಘೋರಂ ಪಸವಾದೊಡಲ್ಲಿಯ ಶ್ರಾವಕರೆಲ್ಲಂ ನೆರೆದು ರಿಸಿಯರಲ್ಲಿಗೆ ವೋಗಿ ಇಂತೆಂದರ್ ಭಟಾರಾ ಲವಟುಗಳ ಕೈಯಲ್ ಪಗಲುಗಲುಮಡಲುಂ ವೆಜಿಲಾಗ ಮೇಲ್ವಾಯ್ವೆಚೆದು ಕೊಂಡುಂಬರ್ ಲೋಗರೆಲ್ಲಮವರ ಭಯಕ್ಕೆ ಪಗಲಡುಗೆಯಂ ಬಿಸುಟ್ಟರುಳಿಟ್ಟುಲೆ ತಗುಳ್ಳರಡವೆಂ ನೀಮುಮಿಂದಿತ್ತಿರುಳ್ ಬೈಕ್ಷಭಾಜನಂಗಳಂ ಕೊಂಡುಪೋಗಿ ಶ್ರಾವಕರ ಮನೆಗಳಂ ತೊಬಲ್ಲು ಬೈಕ್ಷಂ ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಕೂಲನಿರುಳ್ ತಂದಿಟ್ಟು ಪಗಲುಗ್ಗುದೆಂದೊಡಂತೆಗೆಯ್ವೆಮೆಂದು ಇರುಳ್ ತೊಬಲ್ಲು ಬೈಕ್ಷಮಂ ತಂದು ಮಡಗಿಟ್ಟು ಪಗಲುಗ್ಗೊದಾರಂತಿ ಪಾಂಗಿನೊಳ್ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮೂರ್ವ ನಿರ್ಗಂಧಯತಿ ಬೈಕ್ಷಭಾಜನಮಂ ಕೊಂಡು ಶ್ರಾವಕರ ಮನೆಗಳನಿರುಳ್ ಬೈಕ್ಷಂ ಬೇಡಿ ತೊಬಲುತ್ತು ಪೋಪರೊಂದು

ಆಚರಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಇನ್ನು ನೀವು ಅದನ್ನು ಉಣಬಾರದು. ದೇವತೆಗಳು ಮಾಡಿದ ಆಹಾರವನ್ನು ಋಷಿಗಳು ಉಣಬಾರದು” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಪಡೆದು ಅವರಿಗೆ ಲೋಚು (ಕೂದಲು ಕೀಳುವುದು) ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ವ್ರತ ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡಿಸಿ ಪಡಿಕಮಣವನ್ನು (ಹಿಂದಿನ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಹೇಳಿಸುವುದು) ಹೇಳಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಉತ್ತರದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರು. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯದೇಶಕ್ಕೆ ತಲಪಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಋಷಿ ಸಮೂಹದವರೆಲ್ಲರೂ ಉಪಸರ್ಗಗಳಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ರಾಮಿಲಾಚಾರ್ಯರು ಸ್ಥೂಲಾಚಾರ್ಯರು ಸ್ಥೂಲಭದ್ರಾಚಾರ್ಯರು ಅಂತು ಈ ಮೂವರು ಸಿಂಧುದೇಶಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಋಷಿಸಮೂಹವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋದರಷ್ಟೆ. ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರು ಮನುಷ್ಯರನ್ನೇ ತಿಂದುಬಿಡತಕ್ಕಂತಹ ಅತಿ ಭಯಂಕರವಾದ ಕ್ಷಾಮ ತಲೆದೋರಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಶ್ರಾವಕರೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಈ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೀಗೆಂದರು - “ಅನ್ಯದೇಶೀಯರಾದ ಕೆಟ್ಟವರಾದ ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಊಟಮಾಡಲೂ ಬಾರದು, ಅಡುಗೆ ಮಾಡಲೂ ಬಾರದು. ಮಾಡಿದರೆ, ಅವರು ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಎಳೆದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಿಂದುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಅವರ ಭಯದಿಂದ ಹಗಲು ಅಡುಗೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರಾತ್ರಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ ಉಣ್ಣಲು ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ಇಂದಿನಿಂದ ರಾತ್ರಿ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಶ್ರಾವಕರ (ಜನಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠೆಯುಳ್ಳ ಗೃಹಸ್ಥರ) ಮನೆಗಳಿಗೆ ಸುತ್ತಾಡಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡು, ಅನ್ನವನ್ನು ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ತಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಅದನ್ನು ಹಗಲು ಊಟಮಾಡಿ” ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು ಅವರು ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆವು’ ಎಂದುಕೊಂಡು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ತಂದು ಇಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಹಗಲು ಊಟಮಾಡುವವರಾದರು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಆಮೇಲೆ

ಮನೆಯಂ ವೊಕ್ಕು, ಭೈಕ್ಷವಂ ಬೇಡಿದೊಡೊರ್ವಳ್ ಪೊಸಶಾವಕಿ ಬಸಿರ್ಪೆಂಡತಿ ವೇಳಾಸ್ವಾಮಿನಿಯಂಬೊಳ್ ಕರ್ಡಿಂಗಳಿರುಳೊಳ್ ಕಪ್ಪಲೆಯೊಳ್ ನಿರ್ಗಂಥಮಪ್ಪ ರೂಪಂ ಕಂಡು ಬೆರ್ಚದೊಡಾಕೆಗೆ ಬಸಿಪೆಂದಿತ್ತದಂ ಕಂಡು ಶಾವಕರೆಲ್ಲ ನೆರೆದು ರಿಸಿಯರಲ್ಲಿಗೆ ವೊಗಿ ಇಂತೆಂದರ್ ಭಟ್ಟಾರಾ ಕಾಲಮಪ್ಪೊಡೆ ಕೆಟ್ಟತ್ತೊಳಿತಪ್ಪ ಕಾಲಮಾದಂದು ಪಾಯಶ್ಚಿತ್ತಂಗೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ತಪಂಗೊಳ್ ನಿಲ್ಲಿಮೀಗಲೇ ಪಸಪ್ಪ ಕಟೆವನ್ನೆಗಂ ನೀಮುಮೆಡದ ಕೈಯನೆಯಲಿಕ್ಕಿಯರ್ಥಗಪ್ಪಡಮನೆಡದ ಮುಯ್ಯಿನ ಮೇಗಿಕ್ಕಿ, ಒಳಗೆ ನಿರ್ಗಂಥಮಪ್ಪ ರೂಪಂ ತಾಳ್ವಿ ಬಲದ ಕೈಯೊಳ್ ಭೈಕ್ಷದ ಛಾಪನಮಂ ಪಿಡಿದು ತೊಬಲ್ವು ಭೈಕ್ಷಮಂ ಬೇಡಿ ಮಡಗಿಟ್ಟು ಪಗಲುಣ್ಣೆಮೆಂದೊಡವರ್ಗಳಮಂತೆ ಗೆಯ್ಯಮೆಂದವರ ಪೇಲ್ವ ಪಾಂಗಿನೊಳ್ ನೆಗಟ್ಟು ಪಸಮ ನೀಗಿ ಕಾಲಮೊಳ್ಳಿತ್ತಾದೊಡೆ ರಾಮಿಲಾಚಾರ್ಯರುಂ ಸ್ಥೂಲಾಚಾರ್ಯರುಂ ಸ್ಥೂಲಭದ್ರಾಚಾರ್ಯರುಮಂತು ಮೂವರುಂ ತಂತಮ್ಮ ಋಷಿಸಮುದಾಯಂ ಬೆರಸು ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಮಧ್ಯದೇಶಕ್ಕೆ, ರಿಸಿಯರ್ಕಳಿದರ್ಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೊಡೆ ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರ್ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಆಚಾರ್ಯಕವರಂತೆಂದರ್ ನೀಮೆಲ್ಲರುಮರ್ಥಗಪ್ಪಡಮಂ ಬಸುಟ್ಟು ನಿರ್ಗಂಥ ರೂಪುಮಂ ಕೈಕೊಂಡು ಬ್ರತಂಗಳನೇಟಿಸಿ ಪಾಯಶ್ಚಿತ್ತಂಗೊಂಡು ಪಡಿಕಮಣಂಗೆಳ್ಳು ತಪದೊಳ್ ನಿಲ್ಲಿಮೆಂದೊಡಂ ತೆಗೆಯ್ಯಮೆಂದು ರಾಮಿಲಾಚಾರ್ಯರುಂ ಸ್ಥೂಲಾಚಾರ್ಯರುಂ ತಂತಮ್ಮ ಋಷಿಸಮುದಾಯಂ ಬೆರಸು

ಒಂದು ದಿವಸ ಒಬ್ಬ ದಿಗಂಬರ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಭಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಜೈನಗೃಹಸ್ಥರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿವೇಳೆ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಸುತ್ತಾಡುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಅವರು ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿದರು. ಆಗ ಓರ್ವ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದ ಶ್ರಾವಕಿ ವೇಳಾಸ್ವಾಮಿನಿಯಂಬವಳು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಯತಿಯ ದಿಗಂಬರವಾಗಿರುವ (ಬಟ್ಟೆಬರೆಯಿಲ್ಲದ) ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡು ಬೆಚ್ಚಿ ಬೀಳಲು, ಆಕೆಗೆ ಗರ್ಭಸ್ತಾವವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಶ್ರಾವಕರೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಋಷಿಗಳಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೀಗೆಂದರು - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ಕಾಲವಾದರೋ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿರಿ. ಈ ಬರಗಾಲ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ನೀವು ಎಡಗೈಯನ್ನು ಜೋಲುಮಂತೆ ಬಿಟ್ಟು ಅರೆಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಎಡದ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಒಳಗೆ ದಿಗಂಬರ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ, ಬಲದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸುತ್ತಾಡುತ್ತ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಬೇಡಿ, ಅದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಇಟ್ಟು ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಊಟಮಾಡಿ” ಹೀಗೆನ್ನಲು, ಋಷಿಗಳು “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡೋಣ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವರು ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಮಾಡಿದರು. ಬರಗಾಲ ಕಳೆದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾಲ ಬರಲು, ರಾಮಿಲಾಚಾರ್ಯರು ಸ್ಥೂಲಾಚಾರ್ಯರು ಸ್ಥೂಲಭದ್ರಾಚಾರ್ಯರು - ಅಂತು ಮೂರು ಮಂದಿಯೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಋಷಿಸಮೂಹವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಮಧ್ಯದೇಶದಲ್ಲಿ ಋಷಿಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಗ ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರು ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಆಚಾರ್ಯರುಗಳು ಅವರೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದರು - “ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಅರೆಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಬಿಸಾಡಿ (ಅರೆಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ) ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ದಿಗಂಬರತ್ವವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ವ್ರತಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಕೈಕೊಂಡು

ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರ ಪಕ್ಕದೆ ಅರ್ಧಗಪ್ಪಡಮಂ ಬಿಸುಟ್ಟು ಪಡಿಕಮಣಂಗಳೇಳ್ವ ಪಾಯಶ್ಚಿತ್ತಂ ಗೊಂದು ಯಥೋಕ್ತಮಪ್ಪ ಚಾರಿತ್ರದೊಳ್ ನಿಂದರ್ ಸ್ಥೂಲಭದ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಮೊದಲಾಗಿ ಕೆಲಂಬರ್ ಕೊಳಲೊಲ್ಲದವರ್ ಜಿನಕಲ್ಪಂ ಸ್ಥವಿರಕಲ್ಪಮಂದರದು ಭೇದಂ ಮಾಡಿ ಅರ್ಧಗಪ್ಪಡದ ತೀರ್ಥಮಂ ನೆಗಟ್ಟಿದರ್ ಇಂತರ್ಧಗಪ್ಪಡದ ತೀರ್ಥ ಪಾರಂಪರದಿಂದಂ ಸುರಭಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ವಳಭಿಯೆಂಬುದು ಪೊಂಬಲದನಾಳ್ವೊ ವಪ್ರಪಾಳನೆಂಬೊನರಸನ ರಾಜ್ಯಂಬರಿಗಮರ್ಧಗಪ್ಪಡದ ತೀರ್ಥಂ ನೆಗಟ್ಟತ್ತು ಮತ್ತಂ ವಪ್ರಪಾಳನೆಂಬರಸಂ ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಯಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಸ್ವಾಮಿನಿಯೆಂಬೊಳರ್ಧಗಪ್ಪಡದ ತೀರ್ಥದ ತಪಸ್ವಿಯರ ಶಾಪಕಿಯಾಗಿ ಇಂತು ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ನಡುವಗಲರಸನುಂ ಮಹಾದೇವಿಯುಮಿಂತಿವರಂ ಪ್ರಾಸಾದದ ಮೇಗಿದುರ್ ಗವಾಕ್ಷ ಜಾಳಾಂತರಂಗಳಿಂದಂ ದಿಶಾವಲೋಕನಂಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಮರ್ಧಗಪ್ಪಡದ ಸಂಘಂ ಬೈಕ್ಕಂ ಕಾರಣಮಾಗಿಯರಮನೆಯಂ ಪುಗುವುದನರಸಂ ಕಂಡರಸಿಯನಿಂತೆಂದನೆಲೆ ಮಹಾದೇವಿ ಈ ನಿನ್ನರ್ಧಗಪ್ಪಡದ ಯತಿಯರ ಧರ್ಮೋತ್ತಮವುಟ್ಟುರುಮಲ್ಲರ್ ಬತ್ತಲೆಗರುಮಲ್ಲರೆಂದು ನುಡಿದು ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮರ್ಧಗಪ್ಪಡದ ಸಂಘಮನರಸಂ ಬಲೆಯಟ್ಟವರಿಸಿ ಇಂತೆಂದಂ ನೀಮರ್ಧಗಪ್ಪಡಮಂ ಬಿಸುಟ್ಟು ನಿರ್ಗಂಥಮಪ್ಪ ರಿಸಿ ರೂಪಂ ಕೈಕೊಂಡು ಬಲೆಯೆ ತಪಂಗಯ್ಯದೆಂದೊಡವರೊಲ್ಲದಿದೊಡರಸಂ ಮತ್ತಮಿಂತೆಂದಂ ನಿರ್ಗಂಥಮಪ್ಪರೂಪಂ ಕೈಕೊಳಲೊಲ್ಲಿರವೊಡರ್ಧಗಪ್ಪಡಮಂ ಬಿಸುಟ್ಟು ಪಟೆಯಂ ಸಯುಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಿಮೆಂದೊಡಂತೆ ಗೆಯ್ಯಮೆಂದಾ ದಿವಸಂ ತನುಳ್ಳ ಬಡಗನಾಡವರ್ ವಪ್ರಪಾಳನ

ಪಡಿಕಮಣವನ್ನು (ದೋಷಗಳಿಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವನ್ನು) ಮಾಡಿ ತಪೋನಿರತರಾಗಿರಿ". ಹೀಗೆನ್ನಲು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ ರಾಮಿಲಾಚಾರ್ಯರೂ ಸ್ಥೂಲಾಚಾರ್ಯರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಯುಷಿಸಮೂಹವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ವಿಶಾಖಾಚಾರ್ಯರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅರೆಬಟ್ಟೆ (ಅರ್ಧಮಾತ್ರ ವಸ್ತ್ರಧಾರಣೆ)ಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು. ಪಡಿಕಮಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮಾಡಿ ಯೋಗ್ಯವಾದಂತಹ ಸಮ್ಯಕ್ ಚಾರಿತ್ರವನ್ನುಳ್ಳವರಾದರು. ಸ್ಥೂಲಭದ್ರಾಚಾರ್ಯರೇ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವರು ದಿಗಂಬರತ್ವವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಒಪ್ಪದವರು, ಜಿನಕಲ್ಪ, ಸ್ಥವಿರಕಲ್ಪ - ಎಂದು ಎರಡು ಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅರೆಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಧರಿಸುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಈ ಅರೆಬಟ್ಟೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯ ವಿಸ್ತಾರವಾಗತೊಡಗಿತು. ಸುರಥಿ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಳಭಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ವಪ್ರಪಾಳನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ರಾಜ್ಯದವರೆಗೂ ಅರೆಬಟ್ಟೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ವಪ್ರಪಾಳರಾಜನು ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿ (ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲದವನು). ಅವನ ರಾಣಿಯಾದ ಸ್ವಾಮಿನಿಯೆಂಬವಳು ಅರ್ಧವಸ್ತ್ರದ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಯತಿಗಳ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ನಡುಹಗಲಿನ ವೇಳೆ ರಾಜ ಮತ್ತು ರಾಣಿ ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಅರಮನೆಯ ಉಪರಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಅವರು ಕಿಟಕಿಯ ಬಲೆಯ ಒಳಗಿನಿಂದ ದಿಕ್ಕುಗಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅರೆಬಟ್ಟೆಯುಳ್ಳ ಸಂಘ ಭಿಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಅರಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡರು. ಆಗ ರಾಜನು ರಾಣಿಯೊಡನೆ - "ಎಲೈ ಮಹಾದೇವಿ, ಈ ನಿನ್ನ ಅರೆಬಟ್ಟೆಯ ಮುನಿಗಳ ಧರ್ಮ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಇವರು ವಸ್ತ್ರಧರಿಸಿದವರೂ ಅಲ್ಲ ನಗ್ನರೂ ಅಲ್ಲ" ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ

ರಾಜ್ಯದೊಳರ್ಥಗಪ್ಪಡವಂ ಬಿಸುಟ್ಟು ಕಚ್ಚೆಗಟ್ಟದೆ ಸಯ್ಯಡುವರಂ ಕುಟಿವಡವಂ ಪೊದವರುಮಾದೊರಲ್ಲಿದಿತ್ತ ಕಂಬಳತೀರ್ಥಮೆಂಬುದಾದವರುಂ ಶ್ವೇತಪಟರೆಂಬೊರಾದರ್ ದಕ್ಷಿಣಾಪಥದೊಳ್ ಸಾಮಳಿಪುತ್ರನೆಂಬರಸನಪ್ಪನವರಯೆ ಸಂತತಿಯ ಶ್ವೇತಭಕ್ತಜಾಪುಲಿ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಮೊದಲಿಗನಾದಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ಸಂಪ್ರತಿಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿಯುಮುಗೋಗ್ರ ತಪಶ್ಚರಣಂಗೆಯ್ಯು ಸಂನ್ಯಸನವಿಧಾನದಿಂದಂ ಪರಮ ಶುದ್ಧ ಸಹಜ ರತ್ನತ್ರಯಮಂ ಸಾಧಿಸಿ ಮುಡಿಪಿ ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪದೊಳ್ ಪತ್ತುಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊಂ ಶ್ರೀಧರನೆಂಬೊಂ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೊಂತಿದು ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟಾರರ ಕಥೆ ಪೇಟ್ಟುದು. ಪೆಜರುಂ ಸಂನ್ಯಸನಂ ಗೆಯ್ಯೊರಲ್ಲಂ ಭದ್ರಬಾಹು ಭಟಾರಕರ ಮನದ ಬಗೆದವರೆತು ಪಸಿವುಂ ನೀರಬ್ಬಿ ಶೀತಮುಷ್ಣದಂಸ ಮಸಕಾದಿ ಪರೀಷಹಂಗಳಂ ಸೈರಿಸಿ ಪರಮಶುದ್ಧ ರತ್ನತ್ರಯಮಂ ಸಾಧಿಸಿದರಂತೆ ಸಂನ್ಯಸನಂಗೆಯ್ದ ಭವ್ಯಕಳುಂ ಪಸಿವುಂ ನೀರಬ್ಬಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪರೀಷಹಂಗಳಂ ಸೈರಿಸಿ ಸಮಾಧಿ ಮರಣದಿಂ ಮುಡಿಪಿ ಪರಮ ಶುದ್ಧಸಹಜ ರತ್ನತ್ರಯಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗ ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯುಗೆ

ರಾಜನು ಅರೆಬಟ್ಟೆಯ ಯತಿ ಸಂಘವನ್ನು ಕರೆಕಳುಹಿಸಿ ಬರಮಾಡಿ, ಹೀಗೆಂದನು - “ನೀವು ಅರೆಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಬಿಸಾಡಿ, ದಿಗಂಬರ ಯತಿ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು, ಅನಂತರ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿರಿ”. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಅವರು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನು ಆಮೇಲೆ ಅವರೊಡನೆ - “ನೀವು ಇಡೀ ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿರುವ ರೂಪವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಲು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ ಅರ್ಧವಸ್ತ್ರ ಧಾರಣೆಯನ್ನು ಬಿಸಾಡಿ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆವು” - ಎಂದುಕೊಂಡು, ಆ ದಿನದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಉತ್ತರ ದೇಶದವರು ವಪ್ರಪಾಳನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅರೆಬಟ್ಟೆ ಉಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಚ್ಚೆ ಹಾಕದೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಧರಿಸುವವರೂ ಚಿಕ್ಕ ಮಡಿಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊದೆಯುವವರೂ ಆದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದೀಚೆಗೆ ಕಂಬಳ ಹೊದೆಯುವ ಶಾಖೆಯೂ (ಸಂಪ್ರದಾಯವೂ) ಆಯಿತು. ಆ ಶಾಖೆಯವರು ಶ್ವೇತಾಂಬರರಾದರು. ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಮಳಿ ಪುತ್ರನೆಂಬ ರಾಜನು ಅವರದೇ ಪರಂಪರೆಗೆ ಸೇರಿದ ಶ್ವೇತಾಂಬರಯತಿಗಳ ಜಾಪುಲಿ ಎಂಬ ನಗರದ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಮೂಲಪುರುಷನಾದನು. ಇತ್ತ ಸಂಪ್ರತಿ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತಮುನಿ ಅತ್ಯಂತ ಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಸಂನ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಶುದ್ಧವೂ ಸಹಜವೂ ಆದ ಸಮ್ಯಗ್ವರ್ತನದ ಜ್ಞಾನ - ಚಾರಿತ್ರಗಳೆಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆದು, ಸತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾಗರದಷ್ಟು ಆಯುಷ್ಯವಿರತಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಧರನೆಂಬ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಹೀಗೆ ಈ ಭದ್ರಬಾಹು ಋಷಿಗಳ ಕಥೆ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡ ಬೇರೆಯವರು ಕೂಡ, ಭದ್ರಬಾಹುಋಷಿಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಿಸಿಕೊಂಡು, ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಶೀತ, ಸೊಳ್ಳೆ, ನೋಣ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಆಗತಕ್ಕ ಬಾಧೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯವಂತರು ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಸಮಾಧಿ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಶುದ್ಧವೂ ಸಹಜವೂ ಆದ ರತ್ನತ್ರಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗ - ಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ !

2. ಲಲಿತಘಟೆಯ ಕಥೆ

ಲಲಿತಘಟೆಯ ಕಥೆಯು ಹೇಳು :

ಗಾವೆ || ಕೋಸಂಬೀ ಲಲಿತಘಟಾ ಓಥಾ ಇದೀವಿ ಪೂರೇಣ ತಿವ್ವೇಣ
ಆರಾಧಣಂ ಪವಣ್ಣಾ ಪಾಟವಗಯಾ ಅಮೂಡಮದೀ ||

[ಕೋಸಂಬೀ-ಕೌಶಾಂಬಿಯೆಂಬ ಪೊಟಲೋ, ಲಲಿತಘಟಾ-ಲಲಿತಘಟೆ, ಓಥಾ-ಎಲೆಯ ಪಟ್ಟು, ಇದೀವಿಪೂರೇಣ-ತೊಟ್ಟಿಯ ಪೂರದಿಂದ, ತಿವ್ವೇಣ-ಆದಮಾನುಂ ಕಡಿದಪ್ಪುದ್ದರಿಂದ, ಆರಾಧಣಂ-ನಿಜಾತ್ಮಾರಾಧನೆಯುಂ, ಪವಣ್ಣಾ-ಪೊದ್ದಿತ್ತು, ಪಾಟವಗಯಾ-ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನಕ್ಕೆ, ಸಂದುದಾಗಿ, ಅಮೂಡಮದೀ-ಮೋಹಿಸದ ಬುದ್ಧಿಯನೊಡೆಯದು]

ಅದೆಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ವತ್ಸೆಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಕೌಶಾಂಬಿಯೆಂಬುದು ಪೊಟಲದನಾಳ್ವೊಂ ಹರಿದ್ವಜನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ವಾರುಣಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿವರ್ಗ್ಗಂ ಮಕ್ಕಳ್ ಶ್ರೀವರ್ಧನಂ ವಿಜಯಂಧರಂ ವೀರಬಾಹು ಮೊದಲಾಗಿ ಮೂವತ್ತಿವರ್ ಕುಮಾರರುಂ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ ಮಕ್ಕಳುಮಂತೆಲ್ಲಮಯ್ಯೂರ್ವರುಂ ರೂಪಿನೊಳಂ ತೇಜದೊಳಂ ಯೌವನದೊಳಂ ಶ್ರೀಯೊಳಂ ತಮ್ಮೊಲೊರನ್ನರಪ್ಪರದಟೆಂ ಲಲಿತಘಟೆಯೆಂಬೊರನಿಬರುಂ ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಗಳ್ ಪಂಡಿತರುಮೊಂದು ದಿವಸಂ ಶ್ರೀಕಾಂತಮೆಂಬ ಪರ್ವತದಡವಿಗನಿಬರುಂ ಬೇಂಟೆಯಾಡಲ್ ಪೋದಲ್ಲಿ ಇದೊರಭಯಘೋಷರೆಂಬ ಭಟಾರವರ್ಗ್ಗಭಯಘೋಷರೆಂಬ ಪೆಸರೆಂತಾದುದೊಡವರ್ ಗರ್ಭದೊಳಿದರ್ಗತೆ ಅವರ ತಾಯ್ಗೆ ಜೀವಂಗಳಂ ಕೊಲ್ಲದಂತಪ್ಪ ಬಯಕೆಯಾಗಿ ಅಭಯಘೋಷಣೆಯಂ ಪೊಟಲೊಳಂ ನಾಡೊಳಂ ಪೊಯ್ಗೆ ಜೀವಂಗಳ್ಳಭಯದಾಸಂಗೆೊಟ್ಟು ಪುಟ್ಟದರಪ್ಪುದ್ದರಿಂದವರ್ಗ್ಗಭಯಘೋಷರೆಂಬ

ಲಲಿತಘಟೆಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು. (ಕೌಶಾಂಬಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಲಲಿತ ಘಟೆ ಹೊಳೆಯ ಪ್ರವಾಹದಿಂದ ತೊಳೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಮೋಹಗೊಳ್ಳದ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳದಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣವಾದ ತನ್ನ ಆತ್ಮಾರಾಧನೆಯನ್ನು ಆಚರಿಸಿತು.) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವತ್ಸೆ ಎಂಬ ನಾಡು ಇದೆ. ಆ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕೌಶಾಂಬಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಹರಿದ್ವಜನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ರಾಣಿ ವಾರುಣಿ ಎಂಬವಳು. ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಶ್ರೀವರ್ಧನ, ವಿಜಯಂಧರ, ವೀರಬಾಹು ಮುಂತಾದ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಆ ಮಕ್ಕಳೂ ಸಾಮಂತರ ಮತ್ತು ಮಹಾಸಾಮಂತರ ಮಕ್ಕಳೂ ಅಂತೂ ಎಲ್ಲ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಐನೂರು ಮಂದಿಯಿದ್ದರು. ಅವರು ರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ತೇಜಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ತಾರುಣ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಐಶ್ವರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಮಾನರಾಗಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ಲಲಿತಘಟೆ ಎಂದು ಅವರ ಗುಂಪಿಗೆ ಹೆಸರಾಗಿತ್ತು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಜೈನಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲದ ಕುದೃಷ್ಟಿಗಳೂ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಆಗಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ದಿವಸ ಶ್ರೀಕಾಂತಮೆಂಬ ಬೆಟ್ಟದ ಕಾಡಿಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅಭಯಘೋಷರೆಂಬ ಋಷಿಗಳಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಅಭಯಘೋಷರೆಂಬ ಹೆಸರು ಹೇಗಾಯಿತೆಂದರೆ:- ಅವರು ತಾಯಿಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಆಕೆಗೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು

ಜೆಸರಾದುದಂತಪ್ಪ ಭೇಟಾರದವಿಯೊಳಿರೆ ಅವರ ತಪೋಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಾದಿಂ ಲಲಿತಘಟೆಗೊಂದು ಮಿಗಮಪ್ಪೊಡಂ ಬೇಟೆ ಸಮನಿಸದೆ ಪೊಬಲೆನ್ನೋದೊರಿಂತೇಬುಂ ದಿವಸಮುಂ ಬಿಡದವನಿಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡಲ್ ಪೋಗಿ ಒಂದು ಮೃಗಮಪ್ಪೊಡಂ ಸಮನಿಸದೆ ಬೇಸತ್ತಬಲ್ಲ ಪೊಬಲೆನ್ನೋಗಿ ಎಂಟನೆಯ ದಿವಸದಂದು ಶ್ರೀಕಾಂತಮೆಂಬ ಪರ್ವತದವನಿಗೆ ಲಲಿತಘಟೆ ಬೇಟೆಯಾಡಲ್ ಪೋಗಿ ಅದವಿಯೊಳ್ ಮೃಗಂಗಳನಪಸುತ್ತ ತೊಬಲ್ಲರನ್ನೆಗಮಭಯಫೋಷ ಭಟಾರಾಯತಿಯಿಂ ತೊಟ್ಟನೆ ಸರ್ವಾಂಗವುಲಧಾರಿಗಳೊಂದು ಶಿಲಾತಳದ ಮೇಗಿದಾರ್ಗವುಮುಂ ಪರಿವಿಡಿಗಿಯುತ್ತಮರ್ಥಮುಂ ಭಾವಿಸುತ್ತ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯದೊಳ್ ತಗುಲಿದೊಳಂ ಸಂಭನ್ನಮಪ್ಪದವಿಯ ಮುಖಿಯೊಳ್ ಗೆಂಟೆಂದಂ ಲಲಿತಘಟೆ ಕಂಡಪೂರ್ವದಿಂದೊಂದು ಕರಿಯಮೃಗಮಿದುರ್ದೆಂದು ಬಗೆದು ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಕುಮಾರಂ ಮೊದಲಾಗಿನಿಬರುಂ ಬಿಲ್ಲಳನೇಟಿಸಿ ತಿರುವಾಯೊಳಂಬನಿಟ್ಟಿಸಲೆಂದು ತೆಗೆದಿಸುಪ್ಪನ್ನೆಗಮನಿಬರ ಬಿಲ್ಲಳುಂ ಮುಳಿದುದವರ್ಗಗಳನಿಬರುಂ ಪೆಜಗಣ್ಣುರುಳ್ಳ ಬಿಲ್ಲೊಡಿದು ಮಹಾಬೋದ್ಧಂ ಸಾರೆ ಪೋಗಿ ನೋಬ್ಬಮೆಂದು ಪೋಪರನ್ನೆಗಂ ಋಷಿಯರ ರೂಪಂ ಕಂಡಿವರ್ ಋಷಿಯರ್ ಮೃಗವುಲೆಂದು ಸಾರೆಪೋಗಿ ಅವರಾವರವುಮುಂ ತಪಮುಂ

ಕೊಲ್ಲದಂತಹ (ಅಹಿಂಸೆಯ) ಬಯಕೆಯಾಗಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯೂ ನಾಡಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅಭಯದ ಡಂಗುರವನ್ನು ಹೊಡೆಸಿ, ಜೀವಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಅಭಯದಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹುಟ್ಟಿದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅಭಯಫೋಷರೆಂಬ ಹೆಸರಾಯಿತು. ಅಂತಹ ಋಷಿಗಳು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವರ ತಪಸ್ಸಿನ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಲಲಿತಘಟೆಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮೃಗವಾದರೂ ಬೇಟೆ ದೊರಕಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಹೀಗೆ ಏಳು ದಿವಸವೂ ಬಿಡದೆ ಕಾಡಿಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಹೋಗಿ ಒಂದು ಮೃಗವಾದರೂ ಸಿಕ್ಕದೆ ಬೇಸರಪಟ್ಟ ದುಃಖಪಟ್ಟು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಎಂಟನೆಯ ದಿವಸದಂದು ಲಲಿತಘಟೆ ಬೇಟೆಯಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀಕಾಂತಮೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮೃಗಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಅವರು ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಅಭಯಫೋಷ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಇಡೀ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಮಲಧಾರಿಗಳಾಗಿ (ಸ್ನಾನ ಶೌಚ ಮುಂತಾದವನ್ನು ಮಾಡದಿರುವ ತಪಸ್ವಿಗಳಾಗಿ) ಮನಸ್ಸಿನ ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತ, ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಭಾವಿಸುತ್ತ, ಓದಿನಲ್ಲಿ ತತ್ಪರರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ದಟ್ಟವಾದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಫಕ್ಕನೆ ದೂರದಿಂದ ಕಂಡ ಲಲಿತಘಟೆಯವರು ಅದೊಂದು ಅಪೂರ್ವವಾದ ಕಷ್ಟ ಮೃಗವಿರಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರು. ಶ್ರೀವರ್ಧನಕುಮಾರ ಮೊದಲಾದ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಬಿಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಏರಿಸಿ ಬಿಲ್ಲಿನ ಹಗ್ಗಕ್ಕೆ ಬಾಣವನ್ನು ಇಟ್ಟು ಹೊಡೆಯಲೆಂದು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವಾಗ ಅವರೆಲ್ಲ ಬಿಲ್ಲುಗಳೂ ಮುರಿದುಹೋದವು- ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹಿಂಗೆಡೆಗೆ ಉರುಳಿಬಿದ್ದರು. ಇದು ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ ಸಂಗತಿ; ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ನೋಡೋಣ-ಎಂದು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆಗ ಋಷಿಯ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡು “ಇವರು ಋಷಿಗಳು, ಮೃಗವಲ್ಲ” - ಎಂದು ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಸಮಾಧಾನಚಿತ್ತತೆಯನ್ನೂ

ಕಂಡನಿಬಗ್ಗುಪತಮಮಾಗಿ ಕುಳ್ಳಿದುರ್ ಧರ್ಮಂ ಪೇಟೆಂ ಭಟ್ಟಾರಾ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ
ಭಟ್ಟಾರರಿಂತೆಂದು ಪೇಜಲ್ ತೊಡಗಿದರ್ :

ಗಾಹೆ || ಸೋ ಧಮ್ಮೋ ಜತ್ಥದಯಾ ಸೋ ವಿ ತಲ ವಿಸಯೇಗೈಹೋ ಜತ್ತ್
ದಸ ಅಟ್ಟಿ ದೋಸ ರಹಿಂ ಸೋ ದೇವೋ ಇತ್ತಿ ಸಂದೇಹೋ

ಎಂದಿಂತು ಜೀವಂಗಳಂ ಕೊಲ್ಲದದೆ ಧರ್ಮಂ ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಂಗಳಂ
ತೊಟ್ಟಿದಯ್ಯಮಿಂದಿಯಂಗಳಂ ಗೆಲ್ಲ ಇರ್ಪತ್ತೆರದು ಪರೀಷಹಂಗಳು ಸೈರಿಸಿ ಯಮನಿಯಮ
ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಧ್ಯಾನಾನುಷ್ಠಾನ ಪರಾಯಣರಾಗಿ ತಪಂಗೈಯ್ಯ ರಿಸಿಯರ್ಕಳೆ ತಪಸ್ವಿಯರ್ ಪಸಿವು
ನೀರಲ್ಪಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪದಿನೆಂಟು ದೋಷಂಗಳನ್ನಿಲ್ಲದೊಂ ಪರಮಾತ್ಮನೆಂದಿಂತು ಪೇಜ್ಜು
ಮತ್ತಮಿಂತೆಂದರ್ :

ಗಾಹೆ || ಪಾವೇಣಾ ನಿರಯತಿರಿಯಂ ಗುಮ್ಮ ಇ ಧಮ್ಮೇಣ ದೇವಲೋಕಂ ತು
ಮಿಸ್ಸೇಣ ಮಾಣುಸತ್ತಂ ದೊಣ್ಣಂ ಪಿ ಖಯೇಣ ನಿವ್ವಾಣಂ

ಎಂಬುದಂ ಪಾಪಂಗೆಯ್ಯಪರುಂ ಬೇಂಟೆಯಾಡುವರುಂ ಮಧುಮದ್ಯಮಾಂಸಂಗಳಂ ಸೇವಿಸುವರುಂ
ಬಾಲವಧೆ ಸ್ತ್ರೀವಧೆ ಗೋವಧೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಧೆ ಋಷಿವಧೆಯೆಂದೀ ಪಂಚಮಹಾಪಾಪತಂಗಳಂ
ಗೆಯ್ಯವರುಮಗಮ್ಯಾಗಮನಮಪೇಯಾಮಭಕ್ತ್ಯಾ ಭಕ್ತ್ಯಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪೊಲ್ಲಮೆಗಳೊಳ್

(ಶಾಂತಸ್ವಭಾವವನ್ನೂ) ತಪಸ್ಸನ್ನೂ ಕಂಡು ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಲಭಿಸಿತು.
ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕುಳಿತು- “ಪೂಜ್ಯರೇ ನಮಗೆ ಧರ್ಮೋಪದೇಶ ಮಾಡಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.
ಆಗ ಋಷಿಗಳು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿ ತೊಡಗಿದರು. (ಎಲ್ಲಿ ದಯೆ ಇದೆಯೋ ಅದು
ಧರ್ಮ. ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಿಯನಿಗ್ರಹವಿದೆ ಅದು ಕೂಡ ಧರ್ಮ. ಹದಿನೆಂಟು
ದೋಷಗಳಿಲ್ಲದವನು ದೇವತೆ-ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಜೀವಗಳನ್ನು
ಕೊಲ್ಲದಿರುವುದೇ (ಅಹಿಂಸೆಯೇ) ಧರ್ಮ. ಹನ್ನೆರಡು ವಿಧದ ತಪಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ,
ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದು ಹಸಿವು-ಬಾಯಾರಿಕೆ-ಚಳಿ ಮುಂತಾದ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ವಿಧದ
ಪರೀಷಹಗಳನ್ನು (ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು) ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಯಮ, ನಿಯಮ, ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ,
ಧ್ಯಾನ, ಅನುಷ್ಠಾನಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ಪರರಾಗಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸುವ ಋಷಿಗಳೇ ತಪಸ್ವಿಗಳು.
ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಭಯ, ದ್ವೇಷ-ಮುಂತಾದ ಹದಿನೆಂಟು ದೋಷಗಳಿಲ್ಲದ
ಅರ್ಹಂತನೇ ಪರಮಾತ್ಮನು. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನಂತರ, ಇಂತೆಂದರು : ಜೀವನು ಪಾಪದಿಂದ
ನರಕವನ್ನೂ ಪ್ರಾಣಿಜನ್ಮಗಳನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಧರ್ಮದಿಂದ ದೇವಲೋಕವನ್ನು
ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಪಾಪಪುಣ್ಯಮಿಶ್ರದಿಂದ ಮನುಷ್ಯತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ, ಮತ್ತು ಅವೆರಡರ
ನಾಶದಿಂದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲದೆ,
ಮದ್ಯಮಾಂಸಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸುವವರು, ಬಾಲವಧೆ-ಸ್ತ್ರೀವಧೆ- ಗೋವಧೆ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣ
ವಧೆ-ಋಷಿವಧೆ ಎಂಬ ಈ ಐದು ಬಗೆಯ ಮಹಾಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದವರು,
ಪರಸ್ತ್ರೀಗಮನ- ಕುಡಿಯಬಾರದುದನ್ನು ಕುಡಿಯುವುದು - ತಿನ್ನಬಾರದುದನ್ನು ತಿನ್ನುವುದು

ನೆಗೆಬ್ಬು ಘೋರಮಂ ಪಿರಿಯವುಮವ್ವ ಪಾಪಂಗಳಂ ಗೆಯ್ಯೆಬನೆಯ ನರಕದೊಳ್ ಮೂವತ್ತುಮೂವು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯರ್ ನಾರಕರಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಭೇದನ ಭೇದನ ಪೂರಣ ಚೂರಣ ಒಡನ ಬಂಧಂಗಳುಮಂ ಮುಟ್ಟುಗೆಯೊಳಿಟ್ಟು ತೆಗಪ್ಪುವುದಂ ಕೊಂತಂಗಳಿಂದಮುಟ್ಟುಗಳಿಂದಂ ಕರುಳ್ಳಳಂ ಸೋರೆ ಕುತ್ತುವುದುಂ ಚಕ್ರಗಳಿಂದಂ ತೆಗಲೆಯಂ ಮೊಕ್ಕನೆಪೋಗಿದುವುದುಂ ಮರಂಗಳಂ ಪೋಟ್ಟಂತೆ ಕರಗಸಂಗಳಿಂದಮುದ್ದಂ ಒಡಿದು ಪೋಟ್ಟುದುಮಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ದುಃಖಂಗಳಂ ಕಣ್ಣೆಮೆಯುಕ್ಕುವನಿತು ಪೊಬ್ಬಪೊದಮುಸಿರ್ ಪೊಪಿಲ್ಲದೆ ದುಃಖಂಗಳನನುಭವಿಸುಮರ್ ಮತ್ತೊಯ್ಯನೆ ಪಾಪಂಗಳಂ ಗೆಯ್ಯದವಾನೆಯುಂ ಸಿಂಹಮುಂ ಪುಲಿಯುಂ ಕರಡಿಯುಂ ಪುಲೈಯುಂ ಮೊಲನುಂ ಪಂದಿಯುಂ ತೋಳನುಂ ಸೀರ್ನಾಯುಂ ಮತ್ತಮೆಟ್ಟುಕಟ್ಟಿಯುಂ ಪಶುವುಮೆರ್ಮೆಯುಂ ಕುದುರೆನಾಯೊಟ್ಟೆಯುಮುಡುವುಂ ಪಾವುಮಿಲಿಯುಂ ಬೆರ್ಕಮೊಂತಿಯುಂ ಕಪ್ಪೆಯುಂ ಮುಂಗುರಿಯುಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಸ್ಥಲಚರಂಗಳುಂ ಮೀನುಂ ಮೊಸಳೆಯುಂ ನೆಗೆಬುಮಾಮೆಯುಂ ಮಕರಮುಂ ತಿಮಿತಿಮಿಂಗಳಿಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಜಲಚರಂಗಳುಂ ಕಾಗೆ ಗೂಗೆ ಪರ್ಮ ಚಕೋರಂ ಹಂಸೆ ಕುರ್ಕು ಗಿಳಿ ಪುರುಳಿ ಜೆಂಗುರು ಕಾರಂಮಾಂದೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ

ಮುಂತಾಗಿ ಇರುವ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಉಗ್ರವೂ ದೊಡ್ಡವೂ ಆದ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದವರು ಎಳನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತಮೂರು ಸಾಗರದಷ್ಟು ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ನರಕಜೀವಿಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವರು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಕತ್ತರಿಸುವುದು, ಸೀಳುವುದು, ಮುಳುಗಿಸುವುದು, ಚೂರುಮಾಡುವುದು, ಹಿಂಸಿಸುವುದು, ಬಿಗಿದುಕಟ್ಟುವುದು-ಎಂಬೀ ಹಿಂಸೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವರು. ಅಲ್ಲದೆ, ಕೊಡತಿಯಿಂದ ಹೊಡೆದು ಚಿಮ್ಮುತಿಗಳಿಂದ ಎಳೆಯುವುದು, ಈಟಿಗಳಿಂದಲೂ ಬರ್ಚಿಗಳಿಂದಲೂ ಕರುಳು ಹೊರಕ್ಕೆ ಜಾರಿಬರುವಹಾಗೆ ಕುತ್ತುವುದು, ಎದೆ ಮೊಕ್ಕನೆ ಸೀಳಿಹೋಗುವಂತೆ ಚಕ್ರಾಯುಧಗಳಿಂದ ಹೊಡೆಯುವುದು, ಮರಗಳನ್ನು ಸೀಳುವ ಹಾಗೆ ಗರಗಸಗಳಿಂದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿನವರೆಗೆ ದೇಹವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸೀಳುವುದು-ಎಂದು ಇವೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣಿನ ರೆಪ್ಪೆ ಬಡಿಯುವಷ್ಟು ಹೊತ್ತುಕೂಡ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ ಮಾತಾಡಲು ಕೂಡ ಸಮಯ ಕೊಡದೆ ಸಂಕಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವರು. ಮೆಲ್ಲನೆಯ ಅಥವಾ ಹಗುರವಾದ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದವರು ಆನೆ, ಸಿಂಹ, ಹುಲಿ, ಕರಡಿ, ಜಿಂಕೆ, ಮೊಲ, ಹಂದಿ, ತೋಳ, ಕಾಡುನಾಯಿ ಅಥವಾ ನೀರುನಾಯಿಯಾಗಿಯೂ ಎತ್ತು, ಕತ್ತೆ, ಹಸು, ಎಮ್ಮೆ, ಕುದುರೆ, ನಾಯಿ, ಒಂಟೆ, ಉಡು, ಹಾವು, ಇಲಿ, ಬೆಕ್ಕು, ಓತಿ, ಕಪ್ಪೆ, ಮುಂಗುಸಿ ಮೊದಲಾದ ಸ್ಥಲಚರ (ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಸಂಚರಿಸುವ) ಪ್ರಾಣಿಗಳಾಗಿಯೂ ಹುಟ್ಟುವರು. ಅದಲ್ಲವಾದರೆ, ಮೀನು, ಮೊಸಳೆ, ನೆಗೆಳು, ಆಮೆ, ಮಕರ, ತಿಮಿ ಎಂಬ ದೊಡ್ಡಮೀನು, ತಿಮಿಯನ್ನು ನುಂಗತಕ್ಕ ತಿಮಿಂಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮೀನು ಮೊದಲಾದ ಜಲಚರ (ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವ) ಪ್ರಾಣಿಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವರು. ಅದಲ್ಲವಾದರೆ - ಕಾಗೆ, ಗೂಗೆ, ಹದ್ದು, ಚಕೋರ (ಬೆಳದಿಂಗಳುಹಕ್ಕಿ), ಹಂಸೆ, ನೀರುಹಕ್ಕಿ (ಭಾರದ್ವಾಜ ಹಕ್ಕಿ), ಗಿಳಿ, ಹೆಣ್ಣುಗಿಳಿ (ಸಾರಿಕೆ), ಕೊಕ್ಕರೆ, ನೀರುಕೋಳಿ, ಗೂಬೆ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಹಕ್ಕಿಗಳಾಗಿ (ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ

ಗಗನಚರಂ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಂಗಳುಮಾಗಿ ಮತ್ಸಮೇಕೇಂದ್ರಿಯ ದ್ವೀಂದ್ರಿಯ ತ್ರೀಂದ್ರಿಯ ಚತುರ್ದ್ರಿಯಂಗಳಾಗಿ ತಿರಿಕಗತಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟ ಜೀವಂಗಳಂತೆ ಮಾಡಿದ ಪಾಪದ ಫಲಂಗಳಿಂದ ದುಃಖಂಗಳನೆಯುಗುಂ ವಾಕ್ಯ || ಮಿಸ್ತೇಣ ಮೂಣುಸತ್ತಮೆಂಬುದು ಪುಣ್ಯಪಾಪಂಗಳೆರಡುಮಂ ನೆಗಚ್ಚು ಮನುಷ್ಯಗತಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟ ಮುಂಗೈಯ ಪಾಪಕರ್ಮದಯದಿಂದಂ ಶಾರೀರ ಮಾನಸಾಗುತುಕ ಸಹಜವಾಪ್ತ ದುಃಖಂಗಳುಮನಿಷ್ಠಸಂಯೋಗವಿಷ್ಣುವಿಯೋಗವುಂ ರಾಗಶೋಕಂಗಳುಂ ದಾರಿದ್ರ್ಯಮೊಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವಳೆಂದಮಪ್ಪ ದುಃಖಗಳನೆಯ್ತು ಮತ್ತಮಾ ಜೀವಂಗಳ್ ರುಚಕರ್ಮದಯದಿಂದಂ ಶ್ರೀಯುಂ ಸಂಪತ್ತುಂ ವಿಭವಮುಂ ಐಶ್ವರ್ಯಮುಮಾರೋಗ್ಯಶರೀರಂಗಳುಮಾಗಿ ಪುತ್ರ ಮಿತ್ರ ಕಳತ್ರ ಸ್ವಜನ ಬಂಧುವರ್ಗದೊಳ್ ಕೂಡಿ ಸುಖಂ ಬಾಬ್ದುದುಮಕ್ಕುಮಿಂತು

ಶ್ಲೋಕ || ಸುಖವ್ಯಾಸಂತರಂ ದುಃಖಂ ದುಃಖವ್ಯಾಸಂತರಂ ಸುಖಂ

ಚಕ್ರವತ್ ಪರಿವರ್ತಂತೇ ದುಃಖಾನಿ ಚ ಸುಖಾನಿ ಚ ||

ಇಂತು ಮನುಷ್ಯಗತಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟ ಸೂರ್ಯಸೂರ್ಯಾಳಿ ಸುಖದುಃಖಂಗಳಂ ಜೀವಂಗಳನುಭವಿಸುವಂತೆ ಗಮ್ಯಾ ಧರ್ಮೇಣ ದೇವಲೋಯವ್ನು ಎಂಬುದುಂ ಕೇವಳಮೆ ಧರ್ಮಗೈಯವರ್ ಸೌಧವ್ನ ಈಶಾನ ಸನತ್ಕುಮಾರ ಮಾಹೇಂದ್ರ ಬ್ರಹ್ಮ ಬ್ರಹ್ಮೋತ್ತರ ಲಾಂತವ ಕಾಪಿಷ್ಠ ಶುಕ್ರ ಮಹಾರುಕ್ರ ಶತಾರ

ಸಂಚರಿಸುವವಾಗಿ) ಕಣ್ಣು ಕಿವಿ ಮೂಗು ನಾಲಗೆ ಚರ್ಮ- ಎಂಬ ಐದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳುಳ್ಳವಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವರು. ಅದಲ್ಲದೆ, ಒಂದು ಇಂದ್ರಿಯ ಮಾತ್ರವುಳ್ಳವಾಗಿ ಅಥವಾ ಎರಡು ಇಂದ್ರಿಯ, ಮೂರು ಇಂದ್ರಿಯ, ನಾಲ್ಕು ಇಂದ್ರಿಯಗಳುಳ್ಳ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವರು. ಜೀವಿಗಳು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುವು. 'ಮಿಶ್ರೇಣ ಮನುಷ್ಯತ್ವಂ' ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದಂತೆ ಪುಣ್ಯ ಪಾಪ ಎಂಬ ಎರಡನ್ನೂ ಮಾಡುವವರು ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಬಂದು, ಹಿಂದೆಮಾಡಿದ ಪಾಪಕೃತ್ಯದ ಫಲದಿಂದ ಶಾರೀರಿಕ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಬರತಕ್ಕ ಸಹಜವಾದ ದುಃಖಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಿಯವಾದುದು ಕೂಡಿಬರುವುದು ಅಥವಾ ಅಗಬುವುದು, ಹರ್ಷವಿಷಾದಗಳು, ಬಡತನ-ಎಂಬವು ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳವುಗಳಿಂದಾಗುವ ದುಃಖಗಳನ್ನೂ ಹೊಂದುವರು. ಆ ಜೀವಗಳು ಮಂಗಳಕರವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ಕಾಂತಿ, ಸಂಪತ್ತು, ವೈಭವ, ಐಶ್ವರ್ಯಗಳನ್ನು ಪಡೆದು, ರೋಗವಿಲ್ಲದ ದೇಹವುಳ್ಳವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು, ಗೆಳೆಯರು, ಹೆಂಡತಿ, ಸ್ವಜನರು, ಬಂಧುವರ್ಗಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳುವಂತಾಗುವುದು. (ಸುಖವುಂಟಾದ ನಂತರ ದುಃಖ, ದುಃಖವುಂಟಾದನಂತರ ಸುಖ-ಹೀಗೆ ದುಃಖಗಳೂ ಸುಖಗಳೂ ಚಕ್ರದಂತೆ ತಿರುಗಿ ಬರುತ್ತ ಇರುತ್ತವೆ.) ಜೀವಗಳು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಾರಿಬಾರಿಗೂ ಸುಖಗಳನ್ನೂ ದುಃಖಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸುವುವು. "ಗಚ್ಛತಿ ಧರ್ಮೇಣ ದೇವಲೋಕಂ ಹಿ" ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದಂತೆ ಕೇವಲ (ಜೈನ) ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸಿದವರು ಸೌಧರ್ಮ, ಈಶಾನ, ಸನತ್ಕುಮಾರ, ಮಾಹೇಂದ್ರ, ಬ್ರಹ್ಮ, ಬ್ರಹ್ಮೋತ್ತರ, ಲಾಂತವ, ಕಾಪಿಷ್ಠ, ಶುಕ್ರ, ಮಹಾರುಕ್ರ, ಶತಾರ, ಸಹಸ್ರಾರ, ಆನತ, ಪ್ರಾಣ, ತಾರಣ, ಅಚ್ಚುತ-ಎಂಬ ಹದಿನಾರು ಕಲ್ಪ (ಸ್ವರ್ಗ)ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಲಿಂದ

ಸಹಸ್ರಾರ ಆನತ ಪ್ರಾಣತಾರಣಾಚ್ಯುತಮೆಂಬ ಪದಿನಾಳುಂ ಕಲ್ಪುಗಳೊಳಮಲ್ಲಿ ಮೇಗಣ ಸುದರ್ಶನಾಮೋಘ ಸುಪ್ರಬುದ್ಧ ಯಶೋಧರ ಸುಭದ್ರ ಸುವಿಶಾಳ ಸುಮನಸ ಸೌಮನಸ ಪ್ರೀತಿಕರಮೆಂಬ ನವಗ್ರಿವೇಯಕಗಳೊಳಮಲ್ಲಿ ಮೇಗಣ ಲಬ್ಧಿ ಮಹಾಲಬ್ಧಿ ಮಾಳಿನಿ ವೈರ ವೈರೋಚನೆ ಸೋಮ ಸೋಮರೂಪ ಅಂಕೆ ಪಳಿಕೆ ಅಯಿಚ್ಛೆಯೆಂಬ ನವಾನುದಿಸೆಗಳೊಳಮಲ್ಲಿ ಮೇಗಣ ವಿಜಯವೈಜಯಂತ ಜಯಂತಾಪರಾಜಿತ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯೆಂದಿಂತು ಪಂಚಾಣುತ್ಪರಗಳೊಳಮೆರಡು ಫಲಗಿಯಿಂದೊಳಗೆ ಪಾಸಿನ ಪೊರೆಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟ ಇಂದ್ರಪ್ರತೀಂದ್ರ ಸಾಮಾನಿಕ ತ್ರಯಸ್ತ್ರೀಶ ಪಾರಿಷದಾತ್ಮರಕ್ಷ ಲೋಕಪಾಲಾಹುದ್ರತಮಂದೀ ಮಹರ್ಥಿಕದೇವರಾಗಿ ಅಣೆಮಾ ಮಹಿಮಾ ಲಘಿಮಾ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಪ್ರಾಕೃತ್ಯಮೀಶಿತ್ವ ವಶಿತ್ವ ಕಾಮರೂಪಿತ್ವಮಂದೀ ಅಪ್ಸರಗಣೈಶ್ವರಂಗಳೊಳ್ ಕೂಡಿ ಆತ್ಮಂತ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿತ್ವಮುಂ ಸುಗಂಧ ಮಾಪ್ಪ ಶ್ವಾಸನಿಶ್ವಾಸಂಗಳುಮನೊಡೆಯರಾಗಿ ಆಯುಷ್ಯಾಂತಂ ಬರೆಗಂ ನವಯೌವನರಾಗಿ ಮುಪ್ಪುಮಪಮೃತ್ತು ಮೂತ್ರಪುರೀಷಂಗಳುಂ ಗಂಡ ಕಣ್ಣ ಕುಕ್ಷಿಪ್ರದೇಶಂಗಳ ರೋಮಂಗಳುಂ ರೋಗ ಶೋಕ ದುಃಖಂಗಳುಂ ರಸರುಧಿರ ಮಾಂಸ ಮೇಧೋಸ್ಥಿ ಮಜ್ಜ ಶುಕ್ಲಮೆಂದಿಂತು ಸಪ್ತಧಾತುಗಳುಮೆಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವಿಲ್ಲದೊರ್ ಸಹಜಮಪ್ಪ ಕಟಕ ಕಟಸೂತ್ರ ಕುಂಡಲಾಭರಣಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪದಿನಾಳುಮಾಭರಣಂಗಳಂ ತೊಟ್ಟು ದಿವ್ಯವಸ್ತ್ರಂ ಗಳನುಟ್ಟಾದಿತ್ಯನ ತೇಜದಿಂದಿಗಳಮಪ್ಪ ತೇಜದೊರಾಗಿ ಕಣ್ಣೆಮೆಯಿಕ್ಕುವನಿತು ಪೊಲ್ಲಪೊಡಂ

ಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕ ಸುದರ್ಶನ, ಅಮೋಘ, ಸುಪ್ರಬುದ್ಧ, ಯಶೋಧರ, ಸುಭದ್ರ, ಸುವಿಶಾಳ, ಸುಮನಸ, ಸೌಮನಸ, ಪ್ರೀತಿಕರವೆಂಬ ಗ್ರಿವೇಯಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಲಿಂದಲೂ ಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕ ಸ್ವರ್ಗಗಳಾದ ಲಬ್ಧಿ, ಮಹಾಲಬ್ಧಿ, ಮಾಳಿನಿ, ವೈರ, ವೈರೋಚನೆ, ಸೋಮ, ಸೋಮರೂಪ, ಅಂಕೆಪಳಿತೆ, ಅಯಿಚ್ಛೆ-ಎಂಬ ಒಂಬತ್ತು ವಿಧದ ಅನುದಿಸೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಲಿಂದಲೂ ಮೇಗಣ ಸ್ವರ್ಗಗಳಾದ ವಿಜಯ, ವೈಜಯಂತ, ಜಯಂತ, ಅಪರಾಜಿತ, ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿ-ಎಂಬೀ ಐದು ಅಣುತ್ಪರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದೇಹಾತ್ಮಾಗ ಮಾಡಿದ ಎರಡು ಗಳಿಗೆಗಳೊಳಗೆ ಹಾಸಿಗೆಯ ಸಮೀಪವೇ ಹುಟ್ಟಿ ಇಂದ್ರ, ಪ್ರತೀಂದ್ರ, ಸಾಮಾನಿಕ, ತ್ರಯಸ್ತ್ರೀಶ, ಪಾರಿಷದ, ಆತ್ಮರಕ್ಷ, ಲೋಕಪಾಲ, ಅಹಮಿಂದ್ರ-ಎಂಬ ಮಹರ್ಥಿಕ ದೇವರಾಗುವರು. ಅಣೆಮಾ, ಮಹಿಮಾ, ಲಘಿಮಾ, ಪ್ರಾಪ್ತಿ, ಪ್ರಾಕೃತ್ಯ, ಈಶಿತ್ವ, ವಶಿತ್ವ, ಕಾಮರೂಪಿತ್ವ-ಎಂಬ ಎಂಟುಗುಣಗಳುಳ್ಳ ಐಶ್ವರ್ಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ ಅತಿಶಯವಾದ ರೂಪ ಸೌಂದರ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ತೇಜಸ್ಸನ್ನೂ ಸುವಾಸನೆಯುಳ್ಳ ಉಚ್ಚಾಸ್ವ ನಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನೂ ಉಳ್ಳವರಾಗಿ ಆಯುಷ್ಯದ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ತಾರುಣ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ಅಪಮೃತ್ತುಗಳಿಲ್ಲದವರೂ ಮೂತ್ರ, ಮಲಗಳೂ, ಕೆನ್ನೆ ಕಂಕುಳು ಹೊಟ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ರೋಮಗಳೂ ರೋಗ ಶೋಕ ದುಃಖಗಳೂ ರಸ, ರಕ್ತ, ಮಾಂಸ, ಮೇಧಸ್ಸು, ಎಲುಬು, ಕೊಬ್ಬು, ವೀರ್ಯ ಎಂಬ ಏಳು ಬಗೆಯ ಧಾತುಗಳು ಮುಂತಾದವು ಇಲ್ಲದವರೂ ಆಗಿ ಜನಿಸುವರು. ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ಅವರು ಉಡಿನೂಲು, ಕುಂಡಲ, ಆಭರಣ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಪದಿನಾರು ಬಗೆಯ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ದಿವ್ಯವಾದ ಉಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಉಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವರು. ಸೂರ್ಯನ ತೇಜಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೇಜಸ್ಸು ಉಳ್ಳವರಾಗಿ

ದುಃಖಮಿಲ್ಲದೊರೆರಡು ಸಾಗರೋಪಮಂ ಮೊದಲಾಗಿ ಮೂವತ್ತಮೂರು ಸಾಗರೋಪಮಂ ಬರೆಗಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯರಾಗಿ ಆಟಪಾಟ ವಿನೋದಗಳಿಂದ ದೇವಿಯರಪ್ಪರಸಿಯರ್ಕಳೊಡನೆ ಹಲಕಾಲಂ ದಿವ್ಯಸುಖಮನನುಭವಿಸಿ ಆಯುಷ್ಯಾಂತದೊಳಿಂತಿಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯಗತಿಯೊಳ್ ಕುರುವಂಶ ಭೋಜವಂಶಮಿಕ್ಕಾಕುವಂಶ ನಾಥವಂಶ ಹರಿವಂಶಮುಗ್ರವಂಶ ಸೂರವಂಶ ಸೋಮವಂಶ ಮಯೂರವಂಶ ನಂದವಂಶಮೊದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಉತ್ತಮ ಕುಲದೊಳ್ ಶ್ವಾವಕರ ಬಸಿಲೋಳ್ ಪುಟ್ಟ ಪೂರ್ವಕೋಟಿ ಪರಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯರಾಗಿ ಆತ್ಮಂತ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯಕಾಂತಿತ್ವದೊಳ್ ಕೂಡಿ ಏಕಚ್ಚತ್ರಚ್ಚಾಯಿಯಿಂದಂ ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲವನಾಳ್ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಲದೊಳೇನಾನುಮೊಂದು ವೈರಾಗ್ಯಕಾರಣಮಾಗಿ ಮಗಂಗೆ ರಾಜ್ಯ ಪಟ್ಟಂಗಟ್ಟ ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳಿಲ್ಲಮಂ ತೊಲಿದೊಲೊಳ್ ನಿಶ್ಯಲ್ಪಂಗಿಯು ತಪಂಬಟ್ಟು ಘೋರ ವೀರತಪಶ್ಚರಣಂಗಿಯು ಉತ್ಕೃಷ್ಟದಿಂದಂ ಮೂರು ಭವಂಗಳೊಳ್ ಮಧ್ಯಮದಿಂದಮಯ್ಯ ಭವಂಗಳೊಳ್ ಕನಿಷ್ಠದಿಂದೇಯ ಭವಂಗಳೊಳಗೆ ಅಷ್ಟವಿಧ ಕರ್ಮಗಳಂ ಕೆಡಿಸಿ ಮೋಕ್ಷಮನೆಯುವರ್ ದೊಣ್ಣಂಬ ಖಯೇಣ ಣಿಷ್ಣಾಣಂ ಎಂದು ತಪದಿಂದಂ ಶುಭಾಶುಭ ಕರ್ಮವಂದಿರ್ತಪದ ಕರದ ಕೇಡಿನಿಂದಂ ಮೋಕ್ಷಮನೆಯುವರಂತಪ್ಪ ಮೋಕ್ಷಮಂತೆಂದೊಡೆ ಜಾತಿ ಜರಾ ಮರಣಂಗಳುಂ ಭಯಮುಮನಿಷ್ಕಸಂಯೋಗಮುಮಿಷ್ಯ ವಿಯೋಗಮುಂ ಶಾರೀರ ಮಾನಸಾಗಂತುಕ ಸಹಜಮಷ್ಟ

ಕಣ್ಣಿನ ರೆಪ್ಪೆ ಬಡಿಯುವಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕೂಡ ದುಃಖವೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲದವರಾಗುವರು. ಎರಡು ಸಾಗರದಷ್ಟು ಆಯುಷ್ಯದಿಂದ ತೊಡಗಿ ಮೂವತ್ತಮೂರು ಸಾಗರದಷ್ಟರವರೆಗೆ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗುವರು. ಆಟ, ಪಾಟ, ವಿನೋದಗಳಿಂದ ದೇವತಾಸ್ತ್ರೀಯರೊಡನೆ ಹಲವು ಕಾಲ ದಿವ್ಯಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ, ಆಯುಷ್ಯವು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ, ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬರುವರು. ಕುರುವಂಶ, ಭೋಜವಂಶ, ಇಕ್ಷ್ವಾಕುವಂಶ, ನಾಥವಂಶ, ಹರಿವಂಶ, ಉಗ್ರವಂಶ, ಸೋಮವಂಶ, ಮಯೂರವಂಶ, ನಂದವಂಶ-ಎಂದು ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಇರತಕ್ಕ ಒಳ್ಳೆಯ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಜನಭಕ್ತರಾದ ಗೃಹಸ್ಥ ದಂಪತಿಗಳ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜನಿಸುವರು. ಪೂರ್ವಕಾಲದ ಕೋಟಿ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಪರಮಾಯುಷ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಅತಿಶಯವಾದ ರೂಪ ಸೌಂದರ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ ಏಕಚ್ಚತ್ರಾಧಿಪತಿಗಳಾಗಿ ಭೂಮಂಡಲವನ್ನು ಆಳುವರು. ಆಮೇಲಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿ, ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವನ್ನು ಮಾಡಿ ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಆಭ್ಯಂತರ ಎಂಬ ಎರಡೂ ಬಗೆಯ ಪರಿಗ್ರಹಗಳಿಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲರ ಮನೋವ್ಯಥೆಗಳನ್ನೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಉಗ್ರವೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಆದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಅತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ರೀತಿಯದಾಗಿ ಮೂರು ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಮ ರೀತಿಯದಾಗಿ ಐದು ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಏಳು ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು, ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳು ನಾಲ್ಕು ಅಘಾತಿಕರ್ಮಗಳು ನಾಲ್ಕು ಹೀಗೆ ಎಂಟು ಬಗೆಯವಾದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದುವರು. ತಪಸ್ಸಿನ ಮೂಲಕ ಶುಭ ಅಶುಭವೆಂಬ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಕರ್ಮವನ್ನು ಕೆಡಿಸಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಸೇರುವರು. ಅಂತಹ ಮೋಕ್ಷದ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂದರೆ:- ಹುಟ್ಟು ಮುಪ್ಪು ಸಾವುಗಳೂ

ದುಃಖಿಗಳುಂ ಆಹಾರ ಭಯ ಮೈಥುನ ಪರಿಗ್ರಹಗಳುಂ ವಾತ ಪಿತ್ತ ಶ್ಲೇಷ್ಣ ಬಾಸ ಶ್ವಾಸ ಜ್ವರಾರುಚಿ ಭರ್ವತಿಸಾರಾಕ್ಷಿಕುಕ್ಷಿವೇದನಾ ಸ್ತೋಟಕ ಶೂಲ ಭಗಂದರ ಕುಷ್ಠ ಕ್ಷಯ ಗಂಡ ಶಿರೋವೇದನೆಯುಮಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಅಯ್ಯಕ್ಕೋಟಿಯುಮಜುವತ್ತೆಂಟು ಲಕ್ಷೆಯುಂ ತೊಂಬತ್ತೊಂಬಯ್ ಶಾಸಿರದ ಇನ್ನೂರೆಣ್ಣತ್ತುನಾಲ್ಕು ವ್ಯಾಧಿಗಳುಂ ಕ್ರೋಧ ಮಾನ ಮಾಯಾ ಲೋಭಗಳುಂ ರಾಗ ದ್ವೇಷ ಮೋಹಗಳ ಮಗುಬ್ಬು ವಗುಬ್ಬು ಬರವುಂ ಶೋಕಮಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ದುಃಖಿಗಳಿಲ್ಲದುದರುಪಮಾರಹಿತಮವು ದನಳವಿಯಿಲ್ಲದುದನಾದಕಾಲಮುಂ ಕಿದುದದಂ ಪಾವದಿಂ ಪೊರೆಯುದುದು ಸುಖಮನೊಡೆತಪ್ಪುದು ತನ್ನಿಂ ತಾನಾದುದನಂತಪ್ಪ ಮೋಕ್ಷಸುಖ ಮನೆಯ್ತಿ ಅನಂತವ್ಯಾಸ ಅನಂತದರ್ಶನ ಅನಂತವೀರ್ಯ ಅನಂತಸುಖಮಂಬ ಅನಂತಚತುಷ್ಟಯದೊಳ ಕೂಡಿ ಲೋಕಾಲೋಕಮನೆಲ್ಲವುನೊರ್ಮೊದಲೆ ಕಾಣುತ್ತವಾಜಿಯುತ್ತುದನಂತಕಾಲ ಮೋಕ್ಷಮೋಳರ್ಪಣೆಯುದುಮಂ ಅಭಯಘೋಷ ಭಚಾರ್ ಲಲಿತಘಟೆಗೆ ಧರಶ್ರವಣಂ ಗೆಯ ಕೇಳು ಶ್ರೀವರ್ಧನಂ ಮೊದಲಾಗಿ ಅನಿಬರುಂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಮಾಗಿ ಪಂಚಮಹಾವಾತಕರಮುಂ ಪೊಲ್ಲಕೆಯ್ತಿಮುಂ ಭಿತ್ತಾರಂ ಕೊಂಡೆಮುಮರ್ ತಪದ ಮಹಾತ್ಮದಿಂದ ಬದುಕುಂಕಿದನೆಂದನಿಬರು ಮನದೆ ಬಗೆದೀಗೆಯ್ತಿ ಪಾಪಮಂತಲ್ಲದೆ ಪಿಂಗದಿವರ ಕಾಲದಿಗಳನೆಮ್ತಿ ತಲೆಗಳೆಂಬ ತಾಮರೆಯ

ಹೆದರಿಕೆಯೂ ಪ್ರೀತಿಯವರ ಒವನಾಟ ಅಗಲಿಕೆಗಳೂ ಶರೀರಕ್ಕೂ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಬರತಕ್ಕ ಸವಜವಾಗಿರುವ ದುಃಖಿಗಳೂ ಆಹಾರ, ಭಯ, ಮೈಥುನ, ಪರಿಗ್ರಹಗಳೂ ವಾತ, ಪಿತ್ತ, ಕಫ, ಕಮ್ಮ, ಉಬ್ಬಸ, ಜ್ವರ, ಅಜೀರ್ಣ, ವಾಂತಿ, ಭೇದಿ, ಕಣ್ಣನೋವು, ಹೊಟ್ಟೆನೋವು, ಒಡೆಯುಮಿಕೆ, ಸೆಳತ, ಭಗಂದರ, ಕುಷ್ಠ, ಕ್ಷಯ, ಗಂಡ, ತಲೆನೋವು- ಎಂದು ಇವೇ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಐದುಕೋಟಿ ಅರುವತ್ತೆಂಟು ಲಕ್ಷದ ತೊಂಬತ್ತೊಂಬತ್ತು ಸಾವಿರದ ಇನ್ನೂರೊಂಬತ್ತು ನಾಲ್ಕು (೫,೬೮,೯೯,೨೮೪) ಬಗೆಯ ರೋಗಗಳೂ ಕೂಡ. ಅಭಿಮಾನ, ಕಪಟ, ಲೋಭಗಳೂ ಪ್ರೀತಿ ವೈರ ಮೋಹಗಳು ಮರಳಿ ಮರಳಿ ಬರುವುಂ ಮತ್ತು ದುಃಖ-ಎಂದು ಇವೇ ಮುಂತಾಗಿರುವ ದುಃಖಿಗಳು ಇಲ್ಲದುದೇ ಮೋಕ್ಷ. ಅದು ಉಪಮೆಯಿಲ್ಲದುದು, ಅಳತೆಯಿಲ್ಲದುದು, ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಕಿಟ್ಟದೋಗದ ಇರುವಂಥದು, ಪಾಪದಿಂದ ತುಂಬದಿರುವಂಥದು, ಸುಖವನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ವರುವಂಥದು. ತನ್ನಿಂದ ತಾನಾಗಿಯೇ ಆದಂಥದು, ಪುಣ್ಯಜೀವರು ಅಂತಹ ಮೋಕ್ಷದ ಸುಖವನು ಸೇರಿ ಅನಂತಜ್ಞಾನ, ಅನಂತದರ್ಶನ, ಅನಂತವೀರ್ಯ, ಅನಂತಸುಖ-ಎಂಬ ಸುಖ ಬಗೆಯ ಅನಂತ (ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದವು)ಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿ, ಲೋಕವನ್ನೂ ಲೋಕವಲ್ಲದವುಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಕಾಣುತ್ತಲೂ ತಿಳಿಯುತ್ತಲೂ ಅನಂತಕಾಲದ ತನಕ ಮೋಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೆ ಇರುತ್ತಾರೆ-ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅಭಯಘೋಷ ಋಷಿಗಳು ಲಲಿತಘಟೆಗೆ ಧರ್ಮೋಪದೇಶಮಾಡುತ್ತ ತಿಳಿಸಿದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಲಲಿತಘಟೆಯ ರಾಜಕುಮಾರರು ಕೇಳಿದರು. ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಮೊದಲಾದ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಗೊಂಡರು. “ನಾವು ಪಂಚಮಹಾವಾಪ ಮಾಡಿದವರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಕೆಟ್ಟದನ್ನು ಮಾಡಿದವರೂ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದವರೂ ಆಗಿದ್ದೇವೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ತಪಸ್ಸಿನ ಮಹತ್ವದಿಂದ ಬದುಕಿದರು” - ಎಂದು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡರು. “ನಾವು ಮಾಡಿದ ಈ ಪಾಪ

ಪೂರ್ಣದರ್ಶನದೊಡಲಿಂದ ಪಾಪ ಹಿಂಗದೆಂದು ಬಗೆದು ಕೈಮಗಳತ್ತ ಕೈಯಂ ನೀಡಲ್ ಬಗೆವನ್ನೆಗಂ ಭಟ್ಟಾರ್ ವಾರಿಸಿದರಂತು ಬಗೆಯಲ್ಲೇಡೆಂದೊಡೆ ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಕುಮಾರನಾಮೇನಂ ಬಗೆದೊಮೆಂದೊಡೆ ನೀಮುಂ ನಿಮ್ಮ ತಲೆಗಳನರಿದೆಮ್ಮ ಕಾಲದಿ ಗಳನರ್ಚಿಸುವಮೆಂದು ಬಗೆದಿರಿದೊಡಂತು ಮನದೆ ಬಗೆದುದನಾರಾಮುಮೆವರೊಳರೆ ಎಂದ ನಿಬರುಂ ಬೋದ್ಯಂಬಟ್ಟು ಭಟ್ಟಾರ್ಗ್ಗೇಳಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಕುಮಾರನೆಂದಂ ಭಟ್ಟಾರಾ ನಿಮ್ಮದಿಯನೆಮ್ಮ ತಲೆಗಳಿಂದರ್ಚಿಸದಾಗೆಮ್ಮಗೆಯ್ ಪಾಪಮೆಂತು ಕಿಡುಗುಮೆಂದೊಡಾ ಪಾಂಗಿನಿಂ ಕಿಡದೆನೆಯಂತಪ್ಪೊಡೆ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ದಯೆಗೆಯ್ಯುಮೆಂದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರರೆಂದೊಡೆ ಬಗೆದಿರ್ ನಿಮಗೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಕಿಡಿದೆಯಾಯುಷ್ಯಮೆಂದೊಡೆ ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಕುಮಾರನ ತಮ್ಮಂ ಮೂವರ್ತವರ್ತಿಂ ಕಿಡಿಯೊ ನಂದಿಮಿತ್ರನೆಂಬೊಂ ಭಟ್ಟಾರರ ಮಾತಂ ಕೇಳ್ವು ನಕ್ಕಂತೆಂದನಾಮೆಲ್ಲಂ ಕೂಸುಗಳೆಮ್ಮುಂ ನವಯೌವನರಮ್ಮುಂ ತೇಜದೊಳಂ ಸತ್ಯದೊಳಂ ಬಲಪರಾಕ್ರಮದೊಳಂ ಕೂಡಿದಮೆದುಗೆಲ್ಲೊರ್ಗಂ ಕಿಡಿದೆಯಾಯುಷ್ಯಮೆಂಬುದನೆಂತು ನಂಬಲಕ್ಕುಮೆಂದೊಡೆ ಭಟ್ಟಾರರೆಂದರ್ ನೀನೇಕೆ ನಕ್ಕಪ್ಪೆಯಮ್ಮಾ ನಿಮಗೆಲ್ಲರ್ಗಿವರ್ಪತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮಾಯುಷ್ಯಂ ನೀರದೆಸೆಯಿಂದಂ ನಿಮಗೆ ಸಾವಕ್ಕುಮೆಂದೊಡೆ ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಕುಮಾರನೆಂದಂ

ಪರಿಹಾರವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಇವರ ಪಾದಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ತಲೆಗಳೆಂಬ ತಾವರೆ ಹೂಗಳಿಂದ ಅರ್ಚಿಸಬೇಕು. ಅದಲ್ಲದೆ, ಪಾಪ ಹಿಂಗಲಾರದು” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ತಮ್ಮ ತಲೆಗಳನ್ನು ಕಡಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಆಯುಧಗಳ ಕಡೆಗೆ ಕೈಗಳನ್ನು ನೀಡಲು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಆಗ ಋಷಿಗಳು “ಹಾಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದು ಬೇಡ” ಎಂದು ತಡೆದರು. ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಕುಮಾರನು “ನಾವು ಏನು ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಋಷಿಗಳು - “ನೀವು ನಿಮ್ಮ ತಲೆಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಪಾದಗಳನ್ನು ಅರ್ಚಿಸೋಣವೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದೀರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಅವರೆಲ್ಲರೂ - “ಹೀಗೆ ಮನ್ನಸಿನೊಳಗೆ ಯೋಚಿಸಿದುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವವರು ಯಾರಾದರೂ ಇರುವರೆ!” ಎಂದು ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದನೆ ಮಾಡಿ, ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಕುಮಾರನು - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಿಮ್ಮ ಪಾದವನ್ನು ನಮ್ಮ ತಲೆಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡಿದ ಪಾಪ ಹೇಗೆ ಪರಿಹಾರವಾದೀತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. “ಆ ರೀತಿಯಿಂದ ಪರಿಹಾರವಾಗದು” ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಲು, “ಹಾಗಾದರೆ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ದಯೆಪಾಲಿಸಿರಿ” ಎಂದನು. ಋಷಿಗಳು-“ನೀವು ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ಯೋಚಿಸಿದಿರಿ; ನಿಮಗೆಲ್ಲ ಆಯುಷ್ಯವಿರುವುದು ಸ್ವಲ್ಪವೇ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಕುಮಾರನ ತಮ್ಮನೂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಮಂದಿ ಸೋದರರಲ್ಲಿ ಕಿರಿಯವನೂ ಆದ ನಂದಿಮಿತ್ರನೆಂಬವನು ಅಭಯಘೋಷ ಋಷಿಗಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ನಕ್ಕು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು-“ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಚಿಕ್ಕವರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಹೊಸ ತರುಣರೂ ಆಗಿದ್ದೇವೆ. ತೇಜಸ್ಸು, ಸತ್ಯ, ಶಕ್ತಿ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಆಯುಷ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಇರುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಗೆ ನಂಬಬಹುದು?” ಈ ರೀತಿ ಕೇಳಿದಾಗ ಋಷಿಗಳು- “ನೀನು ಯಾಕೆ ಸುಗತ್ತಿದ್ವಿಯಪ್ಪಾ! ನಿಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಇನ್ನು ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ದಿವಸ ಆಯುಷ್ಯವಿರುವುದು. ನೀರಿನಿಂದ ನಿಮಗೆ ಮರಣವುಂಟಾಗುವುದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಕುಮಾರನು- “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಮಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ದಿವಸ ಮಾತ್ರ ಆಯುಷ್ಯವೆಂಬುದಕ್ಕೆ

ಭಟಾರಾ ಎಮಗಿಪ್ಪತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮಾಯುಷ್ಯಮೆಂಬುದರ್ಕೆ ಸಾಭಿಜ್ಞಾನಮೇನೆಂದು ಬಿಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟಾರರೆಂದರ್ ನೀಮೀಗಳ್ ಪೊಬಲ್ಲಿ ಪೋಪಾಗಳ್ ನಿಮಗೆರಬ್ಬಾಳಿಂಗ ನಾಗಂಗಳ್ ಪೆಡೆಗಳನ್ನಿತ್ತಿ ನಾಲಗೆಗಳಂ ಪೊಳೆಯಿಸುತ್ತಂ ಬಂದೊಡೆ ನೀಮೊದಲೆಯವಂ ಬಗ್ಗಿಸಿದೊಡದ್ದಶೃಂಗಳಾಗಿ ಪೋಕುಮಿದೊಂದು ಸಾಭಿಜ್ಞಾನಂ ಮತ್ತಂತೆ ಪೋಪಾಗಳೊಂದು ಕಿಟುಗೂಸು ಕೋಲಂ ಪಿಡಿದು ನಿಮ್ಮಂ ಬದಿಯಲ್ವೆಂದು ಬಂದೊಡದಕಿ ಕೆಮ್ಮುಮಂ ಕಂಡು ನೀಮುಂ ನಕ್ಕೊಡೆ ನಿಮ್ಮ ನೋಡೆ ನೋಡೆ ಭಯಂಕರವಪ್ಪ ಪಿರಿದೊಂದು ಬೇತಾಳರೂಪಂ ಕೈಕೊಂಡಾಕಾಶಂ ಬರೆಗಂ ಬಳೆದದ್ದಶೃಮಕುಮಿದೊಂದು ಸಾಭಿಜ್ಞಾನಂ ಮತ್ತಂತೆ ಪೋಪನ್ನೆಗಂ ತೋಪಿತೀವುಗುಮಿದೊಂದು ಸಾಭಿಜ್ಞಾನಂ ಮತ್ತಮಂದಿನಿರುಳ್ ನಿಮ್ಮ ತಾಯ್ ನಿಮ್ಮ ಮೂವತ್ತಿವರುಮಂ ರಾಕ್ಷಸಂ ನುಂಗಿತೆಂಬುದಂ ಕನಸುಗಂಡು ಪೇಬ್ಬುಮಿದೊಂದು ಸಾಭಿಜ್ಞಾನಮೆಂದು ಪೇಪ್ಪೊಡೆ ಆನಿಬರುಂ ಭಟಾರರಂ ವಂದಿಸಿ ತಮ್ಮ ಪೊಬಲ್ಲಿ ಪೋಪಾಗಳ್ ಭಟಾರರ್ ಪೇಬ್ಬುದಲ್ಲಮಂ ಪೇಬ್ಬ ಪಾಂಗಿನೊಳೆ ಬಟ್ಟಿಯೊಳ್ ಪೋಗುತ್ತಂ ಕಂಡು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮಾಗಿ ಮತ್ತಿರುಳ್ ತಮ್ಮ ಮೂವತ್ತಿವರುಮಂ ರಾಕ್ಷಸಂ ನುಂಗಿದುದಂ ತಾಯ್ ಕನಸುಗಂಡುದಂ ತಮಗೆ ನೇಸಮೂಡೆ ಪೇಪ್ಪೊಡೆ ನಂಬುಗೆಯಾಗಿ ಉಬ್ಬಿಗಂಬಟ್ಟಂತಿಪ್ಪನ್ನೆಗಂ ವರ್ಧಮಾನ ಭಟ್ಟಾರರ ತೀರ್ಥಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಕೌಶಂಬಿಗೆ ವಂದೊಡೆ ಲಲಿತಘಟೆ ಪಿರಿದರ್ಚನೆಯಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಭಟಾರರನರ್ಚಿಸಿ ಬಂದಿಸಿ ಧರ್ಮಶ್ರವಣಾನಂತರಮಿಂತೆಂದು ವರ್ಧಮಾನ

ಕುರುಹೇನು? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಋಷಿಗಳು ಹೇಳಿದರು- “ನೀವೀಗ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ನಿಮ್ಮೆದುರಿಗೆ ಎರಡು ಕಾಳಿಂಗಸರ್ಪಗಳು ಹೆಡೆಗಳನ್ನಿತ್ತಿ ನಾಲಗೆಗಳನ್ನು ಹೊರಳಿಸುತ್ತ ಬರುವುವು. ಆಗ ನೀವು ಬೊಬ್ಬಿಟ್ಟು ಅವನ್ನು ಬೈದರೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗುವುವು. ಇದು ಒಂದು ಕುರುಹು. ಮತ್ತೆ ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮಗು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೋಲನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೂಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವುದು. ಅದರ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಂಡು ನಕ್ಕರೆ, ನೀವು ನೋಡು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಹದರಿಕೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಬೇತಾಳದ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ ಆಕಾಶದವರೆಗೂ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಮಾಯವಾಗುವುದು-ಇದೂ ಒಂದು ಕುರುಹು. ಮತ್ತೆ ಹಾಗೆಯೇ ನೀವು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ನದಿಯು ನೆರೆಯಿಂದ ತುಂಬಿ ಹರಿಯುವುದು - ಇದು ಇನ್ನೊಂದು ಕುರುಹು. ಆಮೇಲೆ ಇಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮೂವತ್ತೆರಡು ಮಂದಿಯನ್ನೂ ರಾಕ್ಷಸನು ನುಂಗಿ ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡು, ತಿಳಿಸುವಳು-ಇದು ಒಂದು ಕುರುಹು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಹೋಗುವಾಗ, ಋಷಿಗಳು ಹೇಳಿದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತ ಕಣ್ಣೆದುರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕಂಡರು. ಆಮೇಲೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ತಾವು ಮೂವತ್ತೆರಡು ಮಂದಿಯನ್ನೂ ರಾಕ್ಷಸನು ನುಂಗಿದುದನ್ನು ತಾಯಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡುದನ್ನು ತಮಗೆ ಸೂರ್ಯೋದಯದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ನಂಬುಗೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವರು ಉದ್ದೇಗಗೊಂಡವರಾಗಿ ಹೀಗೆಯೇ ಇರುತ್ತಿರಲು, ವರ್ಧಮಾನ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಧರ್ಮಸಭೆ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಕೌಶಂಬಿಗೆ

ಭಟ್ಟಾರರು ಬೆಸಗೊಂಡರ್ ಭಟಾರಾ ಎಮಗಾಯುಷ್ಯಮೆನಿತುಂಟೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟಾರರೆಂದರ್ ನಿಮಗನಿಬರ್ಗಂ ಕಿಚೆದ ಆಯುಷ್ಯಮೆಂದು ಪೇಲ್ಪೊಡ್ತಾಮೇನೊ ಭವ್ಯರಮೊ ಅಭವ್ಯರಮೊ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ನೀಮೆಲ್ಲಂ ಭವ್ಯರಿರ್ ಭವ್ಯರಿರಾಮೊಡಂ ಪರಮ ಶುದ್ಧ ಸಹಜ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡು ನೆಗಲ್ಪೊಡಲ್ದೆ ಮೋಕ್ಷಮಾಗದಂತು ಸ್ವರ್ಗಪಾಪಾಗದೊಳ್ ಸುಖೋಪಾಯಂ ಬಾಳಿಯುಂ ದಹನ ತಾಪನ ಪಿಂಡಿಬದ್ಧನಾದಿ ಕ್ರಿಯೆವೆಳದನ್ನೆಗಂ ಪೊನ್ನಾಗದಂತೆ ತಪದಿಂದಲ್ದೆ ಮೋಕ್ಷಮಾಗದಂದು ಪೇಲ್ಪೊಡನಿಬರುಂ ವರ್ಧಮಾನ ಭಟ್ಟಾರಗ್ಗ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿ ತಪಂಬಿಟ್ಟು ಪಂಚಮಹಾವ್ರತಂಗಳನೇಟಿಸಿ ಕೊಂಡು ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನದ ಮರಣದ ವಿಧಾನಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟಾರರಿಂತೆಂದು ಪೇಜ್ಜರ್ :

ಶ್ಲೋಕ || ಸ್ವಿತಸ್ತು ವಾ ನಿಷ್ಕಾಸ್ತು ಯಾವತ್ ಸುಪ್ರಸ್ತು ವಾ ಪುನಃ

ಸರ್ವಾಭೀಷ್ಠ ಪರಿತ್ಯಾಗಃ ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನಂ ಸ್ಮೃತಂ ||

ಇಂತುಟಾ ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನದ ಲಕ್ಷಣಮೆಂದು ಭಟಾರರ್ ವಕ್ಯಾಣಿಸಿ ಪೇಲಿ ಕೇಳುತ್ತಿದು ಲಲಿತಘಟೆಯನಿಬರುಂ ಭಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪಾಹಾರಮುಂ ಶರೀರಮುಮಂ ಯಾವಜ್ಜೀವಂ

ಬಂದಿತು. ಲಲಿತಘಟೆ ಹೆಚ್ಚಾದ ಪೂಜಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಧರ್ಮೋಪದೇಶವನ್ನು ಕೇಳಿದನಂತರ ಅವರನ್ನು ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದರು- “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಮಗೆ ಆಯುಷ್ಯವೆಷ್ಟಿದೆ?” ಆಗ ವರ್ಧಮಾನ ಭಟಾರರು- “ನಿಮಗೆ ಅಷ್ಟು ಮಂದಿಗೂ ಆಯುಷ್ಯವಿರುವುದು ಸ್ವಲ್ಪವೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು- “ನಾವು ಭವ್ಯರೊ (ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅರ್ಹರೊ) ಅಭವ್ಯರೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಭಟಾರರು- “ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಭವ್ಯರಾಗಿದ್ದೀರಿ. ಭವ್ಯರೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಪರಿಶುದ್ಧವೂ ಸಹಜವೂ ಆಗಿರುವ ದರ್ಶನ-ಜ್ಞಾನ-ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಆಚರಿಸಿದಲ್ದೆ ಮೋಕ್ಷ ಲಭಿಸಲಾರದು. ಚಿನ್ನದ ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ (ಅದುರಿನಲ್ಲಿ) ಚಿನ್ನವಿದ್ದರೂ ಸುಡುವುದು, ಕಾಯಿಸುವುದು, ಮುದ್ದೆಗೆಟ್ಟುವುದು-ಮುಂತಾದ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅದು ಪಡೆಯುವವರೆಗೂ ಚಿನ್ನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ, ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸದೆ ಮೋಕ್ಷ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ವರ್ಧಮಾನ ತೀರ್ಥಂಕರರಿಗೆ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಅಹಿಂಸೆ, ಸತ್ಯ, ಅಸ್ತೇಯ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯೆ, ಅಪರಿಗ್ರಹ ಎಂಬ ಐದು ಮಹಾವ್ರತಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನದ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಮರಣದ ವಿಧಾನ ಹೇಗೆಂದು ಕೇಳಲು ಭಟಾರರು ಹೀಗೆಂದರು- (ನಿಂತಿರುವವನದಾಗಲಿ ಕುಳಿತಿರುವವನದಾಗಲಿ ಮತ್ತು ಮಲಗಿರುವವನ ರಾಗಲಿ ಯಾವಾಗ ಎಲ್ಲ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದು ಅಗುತ್ತದೋ ಅದು ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನವೆಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು). ಆ ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನದ ಲಕ್ಷಣ ಈ ಹೀಗಿರುವುದು ಭಟಾರರು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿ ಹೇಳಲು, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಲಲಿತಘಟೆಯವರೆಲ್ಲರೂ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಆಹಾರವನ್ನೂ ಶರೀರವನ್ನೂ ಜೀವವಿರುವವರೆಗೂ ಬಿಟ್ಟು ಋಷಿಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಹೋಗಿ ವಿಶಾಳೆ ಎಂಬ

ತೋಜಿದು ಭಟಾರರಂ ಬಂದಿಸಿ ವೋಗಿ ವಿರಾಳೆಯೆಂಬ ತೋಜಿಯ ತಡಿಯೊಳನಿ
ಬರುಮೇಕಪಾರ್ವದೊಳ್ ಪಟ್ಟಿದು ಕೈಯುಂ ಕಾಲುಮನಾದಿಸದೊಂದು ಕೆಲದಿಂದೊಂದು ಕೆಲಕ್ಕ
ಮಗುಜದೆ ಕುಳ್ಳಿರದೆ ನಿಂದಿರದೆ ನುಡಿಯದೆ ಕೆಲಂಗಳಂ ನೋಡದಿಂತು ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನಂಗೆಯ್ದು
ಪದಿನಯ್ಯ ದಿವಸಂ ಮೆಯ್ಯಂ ತೋಜಿದಿರ್ದೊರನ್ನೆಗಂ ಮೇಗೆ ಓರಿದೊಂದು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂದು
ಪೂರಂ ಬಂದವರನೆಜಿದುಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಓರಿದೊಂದು ಮಡುವಿನೊಳಿಕ್ಕಿದೊಡೆ ನೀರೊಳಗಿದು
ದೋಹಿಸದ ಬುದ್ಧಿಯನೊಡೆಯರಾಗಿ ದೇವರಂ ಜಾನಿಸುತ್ತಂ ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರಮಂ
ಮನದೊಳುಚ್ಚಾರಿಸುತ್ತಂ ಶುಭಧ್ಯಾನದೊಳ್ ಪರಿಗತರಾಗಿ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳನಾರಾಧಿಸಿ
ಮುಡಿಸಿ ಅಯ್ಯೊರ್ವರುಂ ವೈಜಯಂತಮೆಂಬ ಪಂಚಾಣುತರೆಯೊಳುತ್ಪನ್ನಮಪ್ಪ ಮೂವತ್ತುಮೂಜು
ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊರೇಕದಸ್ತವಮಾಣ ಶ್ವೇತವರ್ಣದೊಳಹಮಿಂದ್ರ ದೇವರಾಗಿ
ಪುಟ್ಟಿದರ್ ಮತ್ತೆ ಪೆಜರುಂ ರತ್ನತ್ರಯಂಗಳನಾರಾಧಿಸುವಾರಾಧಕರ್ಕಳುಂ ಲಲಿತಘಟೆಯಂ ಮನದೊಳ್
ಬಗೆದು ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪಪ್ರಸರ್ಗಮಂ ಪಸಿವುಂ ನೀರಲ್ಪಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವಿರ್ಪತ್ತೆರಡು
ಪರೀಪಹಂಗಳಂ ಸೈರಿಸಿ ಶುಭ ಪರಿಣಾಮದಿಂ ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳನಾರಾಧಿಸಿ
ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗ ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯುಗಿ.

ಮೊಳೆಯದಡದಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದರು. ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು
ಆಡಿಸದೆ, ಒಂದು ಮಗ್ಗುಲಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಮಗ್ಗುಲಿಗೆ ಹೊರಳದೆ, ಕುಳಿತಿರದೆ,
ನಿಂತಿರದೆ, ಮಾತಾಡದೆ ಅತಿತ್ತ ನೋಡದೆ-ಹೀಗೆ ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನವವನ್ನು ಮಾಡಿ
ಹದಿನೈದು ದಿನ ಶರೀರದ ಗೊಡವೆಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು
ಮಳೆಸುರಿದು, ಮಹಾಪ್ರವಾಹ ಬಂದು, ಅವರನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ
ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮಡುವಿಗೆ ಹಾಕಿತು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ನೀರಿನೊಳಗೆ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಅಸೆಪದವ
ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳರಾಗಿ ದೇವರನ್ನು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತ ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು
ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತ ಶುಭವಾದ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಕುರಲರಾಗಿ
ದರ್ಶನ-ಜ್ಞಾನ-ಚಾರಿತ್ರಗಳೆಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ ಸತ್ತರು
ಅಯ್ಯೂರುಮಂದಿಯೂ ಸತ್ತು ವೈಜಯಂತ ಎಂಬ ಐದು ಅಣುತರೆಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ
ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತುಮೂರು ಸಾಗರದಷ್ಟು ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಒಂದು ಮೋ
ಅಳತೆಯುಳ್ಳ ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣವುಳ್ಳ ಅಹಮಿಂದ್ರ ಎಂಬ ದೇವರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು
ಆರಾಧಿಸತಕ್ಕ ಇನ್ನಿತರರೂ ಲಲಿತಘಟೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ
(ದೇವ, ನಾರಕ, ತಿರ್ಯಕ್, ಮಾನುಷ ಎಂಬ) ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನೂ (ತೊಂದರೆಗಳನ್ನೂ)
ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮುಂತಾಗಿ ಇರುವ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಬಗೆಯ ಪರೀಪಹಗಳನ್ನೂ
ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಶುಭಫಲದಿಂದ ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ, ಸಮ್ಯಗ್ ಜ್ಞಾನ, ಸಮ್ಯಕ್ ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು
ಆರಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ!

೮. ಧರ್ಮಘೋಷ ಭಟಾರರ ಕಥೆ

ಧರ್ಮಘೋಷ ಭಟಾರರ ಕಥೆಯು ಹೀಗಿತ್ತು :

ಗಾವೆ || ಚಂಪಾ ಎ ಮಾಸಖವಣಂ ಕರಿತ್ತು ಗಂಗಾತಟದ್ವಿ ತಣ್ಣಾ ಎ
ಘೋರಾ ಎ ಧರ್ಮಘೋಷೋ ಪದಿವಣ್ಣೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ಚಂಪಾ ಎ-ಚಂಪೆಯೆಂಬ ಪೊಲಲೋ, ಮಾಸಖವಣಂ ಕರಿತ್ತು - ಮಾಸೋಪವಾಸಂ
ಗೆಯ್ಯು ಗಂಗಾ ತಟದ್ವಿ-ಗಂಗಾ ಮಹಾನದಿಯ ತಡಿಯೋ, ತಣ್ಣಾ ಎ-ನೀರಬ್ಬಿಯಿಂದಂ,
ಪೋರಾಎ-ಅದಮಾನುಂ ಕಡಿದಪ್ಪುದಳಿಂದಂ, ಧರ್ಮಘೋಷೋ-ಧರ್ಮಘೋಷನೆಂಬ ಭಟ್ಟಾರಕಂ,
ಪದಿವಣ್ಣೋ-ಪೂರ್ವದೊಂ, ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ-ಮಿಕ್ಕ, ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಾರಾಧನೆಯಂ]

ಅದಂತೆಂದೋಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಕೌಶಂಬಿಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ
ವಾರಣಾಸಿಯೆಂಬುದು ಪೊಲಲದನಾಳ್ವೊಂ ಕೀರ್ತಿಧರನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿಯರ್ಕ್ಕಳ್
ಅರತಿ ರತಿಯೆಂಬೊರಾ ಇರ್ವರ್ಗಂ ಮಕ್ಕಳ್ ಧರ್ಮಘೋಷನುಂ ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿಯುಮೆಂಬೊರಂತವರ್ಗಿಷ್ಟ
ವಿಷಯಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೇಡ
ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಬರ್ಪೊರಾ ವಾರಣಾಸಿಗೆ
ವಂದು ಬಹಿರುದಾಸವನದೊಳ್ ಸ್ವಟಕ ಶಿಲಾತಲದ ಮೇಗೆ ಪಂಥಾತಿಚಾರ ನಿಯಮಂಗೆಯ್ದರ್
ಗುಣೋತ್ತಮರೆಂಬ ಭಟಾರರಂ ವನಕ್ಕೇಡೆಗೆ ಪೋದ ಧರ್ಮಘೋಷನುಂ ಧರ್ಮಕೀರ್ತಕುಮಾರನುಂ
ಕಂದು ಬಂದಿಸಿ ಭಟಾರಾ ಎಮಗೆ ಧರ್ಮಂ ವೇಚಿಮೆಂದೋಡೆ ಭಟಾರರಿಂತೆಂದು ಧರ್ಮಂ
ವೇಚ್ಚಾರ್ :

ಧರ್ಮಘೋಷ ಋಷಿಗಳ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು - (ಧರ್ಮಘೋಷನೆಂಬ
ಋಷಿ ಚಂಪಾಪುರದಲ್ಲಿ ಮಾಸೋಪವಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಗಂಗಾ ಮಹಾನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ
ಅತ್ಯಂತ ತೀವ್ರವಾಗಿರುವ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ
ಜ್ಞಾನಚಾರಿತ್ರಗಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು.) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ - ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ
ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೌಶಂಬಿಯೆಂಬ ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಾರಣಾಸಿಯೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು
ಕೀರ್ತಿಧರನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಅರತಿ, ರತಿ ಎಂಬವರು ರಾಣಿಯರು.
ಈ ಇಬ್ಬರು ರಾಣಿಯರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಘೋಷ, ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿ, ಎಂಬಿಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು.
ಅಂತು ಅವರು ತಮಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಯಸಿದ ಸುವಿಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ
ಇದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಗುಣೋತ್ತಮರೆಂಬ ಋಷಿಗಳು ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೇಡ, ಖರ್ವಡ,
ಮಡಂಬ, ಪತ್ತನ, ದೋಣಾಮುಖಂಗಳೆಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ
ಬರತಕ್ಕವರು, ವಾರಾಣಾಸಿಗೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ, ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ
ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಶಿಲಾತಳದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ತಮ್ಮ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಆಗಿರಬಹುದಾದ ಅತಿಚಾರ
(ಧರ್ಮವಿರುದ್ಧವಾದ ಕೃತ್ಯ)ಗಳ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಗಳಿಸಿದ ಪಂಥಾತಿಚಾರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು
ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಯಾನ ಕೇಳಿಗೊಂದು ಹೋಗಿದ್ದ ಧರ್ಮಘೋಷನೂ
ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿಯೂ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ವಂದನೆಗೈದರು. “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಮಗೆ
ಧರ್ಮೋಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ಭಟಾರರು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ

ವೃತ್ತ ॥ ಕೋ ಧರ್ಮವರೋ ದಯಾತ್ಮಕಭಗಃ ಕಃ ಸ್ವಾಸ್ತರಃ ಪಂಡಿತಃ
ಕಾ ಯೋಷಿದ್ವರಗಾ ಕಲಿಷ್ಠಯತಿ (?) ಚೀತ್ ಕೋಧೋಽನುಭವೋದಯಃ
ಕಾ ಽಲಕ್ಷ್ಮೀರವಿಚಾರ ಕಾರ್ಯಾಟಿನಾ ಕಿಂ ಮಿತ್ರಮಾತ್ಮಾಽತನಃ
ಕಿಂ ಸೌಖ್ಯಂ ಭುವಿ ಶಾಸ್ತ್ರವಾಚನಮತಿಃ ಕಾ ದಾ ಗತಿನಿರ್ವಹಃ ॥

ಸಮ್ಯಕ್ಪೂರ್ವಮ ಹಸ್ತಿ ಮಸ್ತಕ ಗತಃ ಸುಜ್ಞಾನಕೇತು ವೃಜೋ
ನಾನಾಶೀಲಗುಣವತೋರುಪ್ಯತನಃ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಶಂಬದ್ಧನಃ
ಭಾಸ್ವತ್ಸಂವರ ಭೂರಿ ಚಾರುಕವಚೋ ನಾತೀವ ಪೀಶ್ವಾಯುಧಃ
ಸೇವ್ಯೋ ಧರ್ಮಪಾಪಾನ್ಯಪೋ ಬುಧಭಟ್ಟಃ ಸ್ವರ್ಮೋಕ್ತವ್ಯತಿಪ್ರದಃ ॥

ಶ್ಲೋಕ ॥ ಧರಾರ್ಥಕಾಮಮೋಕ್ಷಾಣಾಂ ಯಸ್ಯೈಕೋಽಪಿ ನ ವಿದ್ಯತೇ
ಅಜಾಗಲ ಸ್ತನಸ್ಯೈವ ತಸ್ಯ ಜನ್ಮ ನಿರರ್ಥಕಂ ॥

ವೃತ್ತ ॥ ಯೇಜಾಂ ನ ವಿದ್ಯಾ ನ ತಪೋ ನ ದಾನಂ
ನಾಪ್ಯೇವ ಶೀಲಂ ನ ಗುಣೋ ನ ಧರ್ಮಃ
ತೇ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕೇ ಭುವಿ ಭಾರಭೂತಾ
ಮನುಷ್ಯರೂಪೇಣ ಮೃಗಾತ್ಮರಂತಿ ॥

ಧರ್ಮವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದರು- ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠನು ಯಾರು? - ದಯೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಆತ್ಮ ಸೌಭಾಗ್ಯವುಳ್ಳವನು. ಮನುಷ್ಯನು ಯಾವನು? - ಪಾಂಡಿತ್ಯವುಳ್ಳವನು. ಹೆಂಗುಸು ಯಾವಳು? - ವಶವರ್ತಿಯಾಗಿರುವವಳು. ಕೋಪದಿಂದ ಏನಾಗುತ್ತದೆ? - ಅಶುಭವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲಕ್ಷ್ಮಿ (ದಾರಿದ್ರ್ಯ) ಯಾವುದು? - ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು. ತನ್ನ ಮಿತ್ರನು ಯಾವನು? - ತಾನೇ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸುಖ ಯಾವುದು? - ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಓದುವ ಬುದ್ಧಿ. ಗತಿ (ಗುರಿ) ಯಾವುದು? - ಮೋಕ್ಷವು. ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವವೆಂಬ ಆನೆಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿರುವ, ಸುಜ್ಞಾನವೆಂಬ ಧ್ವಜಸಮೂಹವುಳ್ಳ, ಹಲವು ಬಗೆಯ ಶೀಲ ಗುಣವ್ರತಗಳೆಂಬ ಸೈನ್ಯವುಳ್ಳ, ಶಾಸ್ತ್ರಾಭ್ಯಾಸವೆಂಬ ಶಂಖದ್ವನಿಯುಳ್ಳ, ಹೊಳೆಯುವ ಸಂವರವೆಂಬ ಅತಿಸುಂದರವಾದ ಕವಚವುಳ್ಳ, ಅತಿ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಆಯುಧಗಳಿಲ್ಲದ, ಸ್ವರ್ಗ ಮೋಕ್ಷಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ, ಧರ್ಮವೆಂಬ ಮಹಾರಾಜನು ವಿದ್ವಾಂಸರೆಂಬ ಸೈನಿಕರಿಂದ ಸೇವೆಗೊಳ್ಳುವವನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ, ಮೋಕ್ಷ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೂಡಾ ಯಾರಿಗೆ ಇಲ್ಲವೋ ಅವನ ಜನ್ಮ ಮೇಕೆಯ ಕೊರಳ ಮೇಲೆಯಂತೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದುದು. ಯಾರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯಿಲ್ಲವೋ ತಪಸ್ಸಿಲ್ಲವೋ ದಾನಗುಣವಿಲ್ಲವೋ ಶೀಲ ಕೂಡ ಇಲ್ಲವೋ ಧರ್ಮವಿಲ್ಲವೋ ಅವರು ಮೃತಿಹೊಂದುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಭಾರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿರುವವರು. ಅವರು ಮನುಷ್ಯರ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಮೃಗಗಳಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಂದನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ತಿನ್ನುತ್ತ ಕ್ರಿಮಿಗಳು ಬದುಕುತ್ತ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೇನು? ಪರಲೋಕದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗದ ರೀತಿಯಿಂದ ಯಾವನು ಜೀವಿಸುತ್ತಾನೋ ಅವನು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಯಾವ ಕಾರ್ಯದಿಂದ ಜನನಂದೆಯುಂಟಾಗುವುದೋ

ಪ್ರಶ್ನಾಕ 11 ಕ್ರಿಮಯಃ ಕಿಂ ನ ಜೀವಂತಿ ಭಕ್ಷಯಿತ್ವಾ ಪರಸ್ಪರಂ
ಪರಲೋಕಾದಿರುದ್ಧೇನ ಯೋ ಜೀವತಿ ಸ ಜೀವತಿ ||
ಅಪವಾದೋ ಭವೇದ್ವೇನ ಯೇನ ಚಾಪ್ರತ್ಯಯೋ ಭವೇತ್
ಸರಕೋ ಗಮ್ಯತೇ ಯೇನ ತತ್ಕರ್ಮ ನ ಸಮಾಚರೇತ್ ||

ಇಂತು ಸಂಕ್ಷೇಪದಿಂದ ಭಟಾರರ್ ಧರ್ಮಂ ಪೇಟಿ ಕೇಳಿವ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಪ್ರೋಗ್ಗಮಾಗಿ ತಾಯುಂ ತಂದೆಯುಂ ಸ್ವಜನ ಬಂಧುವರ್ಗಮುಮಂ ಬದಿಸಿ ನಿತ್ಯಲಂಗೆಯ್ಯು ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಂ ಗಳಂ ತೋಜಿದು ಗುಣೋತ್ತಮ ಭಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟು ಪನ್ನೆರೆದು ವರ್ಷಂಬರೆಗಂ ಗುರುಗಳೊಡನಿದುರ್ ಪ್ರಥಮಾನುಯೋಗ ಚರಣಾನುಯೋಗ ಕರಣಾನುಯೋಗ ದ್ರವ್ಯಾನು ಯೋಗಂಗಳಂ ಕಲ್ಪು ಶಾಸ್ತ್ರಪಾರಗರಾಗಿ ಭಟಾರರಂ ಚಿರಗೊಂಡವರನುಮತದಿಂದಿವರ್ರುಂ ಬೇಟಿ ವೇಟಿ ವಿಹಾರಿಸಲ್ ತಗುಳ್ಳು ಗ್ರಾಮ ನಗರಬೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದೋಣಾ ಮುಖಂಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಪ್ರೋಗಿ ತಾಮರೆಗೊಳದ ತಡಿಯ ಮುಟಿಯೊಳಿವರ್ರುಂ ಮಾಸೋಪವಾಸಂಗೆಯ್ಯು ಪಾರಣೆಯ ದಿವಸದಂದು ಚಂಪಾನಗರದ ಶ್ರಾವಕರ್ಗಳೆಲ್ಲಂ ನಮ್ಮ ನೋಂತುದನಜಿವರರು ಕಾರಣದಿಂದ ನಮಗೆ ಪಾರಣೆಯಂ ಮಾಟ್ರಗಳಯಥಾಕರ್ದದ ದೋಷಂ ಸಾರ್ತಕರ್ಮದವೆಂ ನಾದಿಲ್ಲಿ ಚರಿಗೆವುಗದೆ ಗಂಗೆಯ ತಡಿಯೊಳಿವರ್ ತುಜುಪಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರೋವಮಂದಿವರ್ರುಂ ಪ್ರೋಪರ್ ಆನ್ನೆಗಮಾ ತುರುಪಟ್ಟಿಯುಮಲ್ಲಿಂದೆರ್ದು ನಾಡೆ ಗೆಟು ಪ್ರೋವತ್ತು

ಮತ್ತೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯದಿಂದ ಸರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದೋ ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು. ಹೀಗೆ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಋಷಿಗಳು ಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಪ್ರೋಗ್ಗವುಂಟಾಯಿತು. ಅವರು ತಮ್ಮ ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ಸ್ವಜನರು, ಬಂಧುಗಳ ಸಮೂಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅವರಿಗೆ ಮನೋವ್ಯಥೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿ ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಆಭ್ಯಂತರ ಎಂಬ ಎರಡೂ ಬಗೆಯ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತೋರಿದರು. ಗುಣೋತ್ತಮ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ದ್ವಾದಶವಿಧದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಹನ್ನೆರೆದು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೂ ಗುರುಗಳ ಒಟ್ಟಿಗಿದ್ದು ಪ್ರಥಮಾನುಯೋಗ, ಚರಣಾನುಯೋಗ, ಕರಣಾನುಯೋಗ, ದ್ರವ್ಯಾನುಯೋಗಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತರಾದರು. ಆಮೇಲೆ, ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಅವರ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಇಬ್ಬರೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಸಂಚಾರಮಾಡಲು ಹೊರಟರು. ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಬೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪತ್ತನ, ದೋಣಾಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ತಾವರೆಕೊಳದ ತೀರದಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗಿ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಉಪವಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. "ಪಾರಣೆಯ ದಿವಸ ಚಂಪಾನಗರದ ಶ್ರಾವಕರೆಲ್ಲರೂ ನಾವು ವ್ರತಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದಾರು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ನಮಗೆ ಪಾರಣೆಮಾಡುವಾಗ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡದೆ ದೋಷ ಒಂದು ಸೇರುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಮನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದು ಬೇಡ. ನಾವು ಗಂಗಾತೀರದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಸುಗಳ ಹಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗೋಣ" - ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಗಂಗಾತೀರಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಂಗಾತೀರದ ಹಸುಗಳ ಹಟ್ಟಿ ಆ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಜೇರೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಬಹಳ ದೂರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಿತು. ಹಾಗೆ ಹೋದುದರಿಂದ ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿ ಮುನಿಗಳು ಬೇರೆ ಒಂದು ಹಸು

ಪೋದೋಡೆ ಧರ್ಮೋಪ ಭಾರತ ಪೆಜತೊಂದು ತುಳುಪಟ್ಟಿಗೆ ಪೋದರ್ ಧರ್ಮೋಪಭಾರತ ಪೋಗಲಾಜದೆ ಗಂಗೆಯ ತಡಿಯ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಪೆಜವು ನೀರಬ್ಬಿಯಿಂ ಸೇದೆಗೆಟ್ಟು ಬಸಮಲೆದೊರಂ ಗಂಗಾದೇವತೆ ಕಂಡನುಕಂಪೆಯುಂ ಭಕ್ತಿಯುಂ ಕಾರಣಾಗಿ ಸರ್ವಭರಣ ಭೂಪಿತೆಯಾಗಿ ದಿವ್ಯಮಪ್ಪ ಶ್ವೇತವಸ್ತ್ರಮನುಟ್ಟು ಸುವರ್ಣಮಯಮಪ್ಪ ಪಿರಿಯ ಕರಗಮಂ ತೆಕ್ಕನೆ ತೀವಿ ತಣ್ಣಿದವುಂ ಸುಗಂಧಮಪ್ಪ ನೀರ್ಗಳಂ ತಂದು ಧರ್ಮೋಪ ಭಾರತನಿಂತೆವಳ್ ಭಾರಾ ಪ್ರಾಸುಕಮಪ್ಪ ನೀರಂ ಪೊಟ್ಟದೊಳ್ ಬಂದುದು ಕುಡಿದು ನಿಮ್ಮ ಸೇದೆಯನಾಚಿಸಿಂ ನಿಮಗರಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ ಕೂಟಂ ತಂದಪೆನನ್ನೆವರಂ ನೀರಂ ಕುಡಿದು ತೃಪೆಯಂ ಪಿಂಗಿಸುವುದೆಂದೊಡೆ ಭಾರಾರಮೊಲ್ಲೆವಟ್ಟು ಕುಡಿಯಲ್ಗಾದೆಂದೊಡೆ ಗಂಗಾದೇವತೆ ಪೂರ್ವವಿದೇವಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಸೀಮಂಧರ ತೀರ್ಥಂಕರ ವರಮದೇವರಂ ಕಂಡು ಬಂದಿಸಿ ಇಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಳ್ ಭಾರಾ ಒರ್ವರ್ ಋಷಿಯರ್ ನೀರಬ್ಬಿಯಿಂದ ಕರಂ ಸೇದೆಗೆಟ್ಟು ಬಸಮಲೆದೊರಂ ಕಂಡು ಪಿರಿದೊಂದು ಪೊನ್ನ ಕರಗಮಂ ತೆಕ್ಕನೆ ತೀವಿಯಾದಮಾನುಂ ತಣ್ಣಿದವುಂ ಕಮ್ಪಿದುವುಮಪ್ಪ ನೀರ್ಗಳಂ ಪೊಟ್ಟದೊಳ್ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಕುಡಿಯಲೆಪ್ಪಿಯೆ ಕೊಳ್ಳಿಲ್ಲೆಂದೊಡೆ ಭಾರಾರಿಂದರ್ ಪ್ರಾಸುಕಮಾದೊಡಂ ಪೊಟ್ಟದೊಳ್ ತಂದೊಡಂ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ ದೇವಿಯರ್ಕ್ಕಳ ಕೈಯೊಳ್ ಋಷಿಯರ್ಕ್ಕಳಗಲುಂ ಕುಡಿಯಲುಂ

ಹಟ್ಟಿಗೆ ಹೋದರು. ಧರ್ಮೋಪಭಾರತರು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಹೋಗಲಾರದೆ ಗಂಗಾನದೀ ತೀರದ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಆದ ಆಯಾಸದಿಂದ ಕೆಟ್ಟು ಶಕ್ತಿಗುಂದಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಗಂಗಾದೇವಿ ನೋಡಿ ದಯೆಯ ಕಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಅಭರಣಗಳಿಂದ ಅಲಂಕಾರಮಾಡಿಕೊಂಡು ದಿವ್ಯವಾದ ಬಿಳಿಯುಡುಪನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಚಿನ್ನದ ದೊಡ್ಡ ಕಲಶವನ್ನು-ಅದರಲ್ಲಿ ತಣ್ಣಗಾದುದೂ ಸುವಾಸನಾಯುಕ್ತವೂ ಆದ ನೀರನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು, ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಧರ್ಮೋಪ ಭಾರತರೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದಳು- “ಋಷಿಗಳೇ, ಜೀವರಹಿತವಾಗಿರುವ ನೀರನ್ನು, ಚಿನ್ನದ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದುದನ್ನು ಕುಡಿದು ನಿಮ್ಮ ಆಯಾಸವನ್ನು ಶಮನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ನಿಮಗಾಗಿ ನಾನು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅನ್ನವನ್ನು ತರುವೆನು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದು ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ” ಹೀಗೆ ಗಂಗಾದೇವತೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಧರ್ಮೋಪ ಮುನಿಗಳು “ನಾವು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲವಮ್ಮ! ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕಾಗದು” ಎಂದರು. ಆಗ ಗಂಗಾದೇವತೆ ಪೂರ್ವವಿದೇವ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೀಮಂಧರ ತೀರ್ಥಂಕರರನ್ನು, ಶ್ರೇಷ್ಠ ದೇವರಾದ ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದಳು- “ಪೂಜ್ಯರೇ, ಒಬ್ಬರು ಋಷಿಗಳು ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಬಹಳ ಆಯಾಸಗೊಂಡು ಶಕ್ತಿಗುಂದಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ನಾನು ಕಂಡು, ತಣ್ಣಗಾದ ಮತ್ತು ಸುವಾಸನೆಯುಳ್ಳ ನೀರನ್ನು ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಕಲಶದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದೆನು. ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನೀರನ್ನು ಹೊಯ್ದಾಗ ಅವರು ನೀರನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಆಗ ಸೀಮಂಧರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು- “ನೀನು ಕೊಂಡುಹೋದ ನೀರು ಪ್ರಾಸುಕ (ಜೀವರಹಿತ) ವಾಗಿದ್ದರೂ ಚಿನ್ನದ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಡುಹೋಗಿದ್ದರೂ ಋಷಿಗಳು ದೇವರುಗಳ ಮತ್ತು ದೇವಿಯರುಗಳ ಕೈಯಿಂದ ಬಂದುದನ್ನು ಉಣ್ಣಬಾರದು, ಕುಡಿಯಲೂ

ತಗದು ನಿಮಗೆ ಸಮಕ್ಷಮಂ ಪೂಜೆಯುಂ ಋಷಿಯರ್ಗಳೆ ಪಾತಿಹಾರಮಂ ಗೆಯ್ಯುದುಂ ನಿಮ್ಬಿಪಾಯಮಿನಿತೆಯೆಂದು ಪೇಟ್ಟೊಡೆ ತೀರ್ಥಂಕರ ಪರಮದೇವರ ಮಾತಂ ಕೇಳು ಬೇಗಂ ಗಂಗಾದೇವತೆ ಧರಣೋಷಭಟಾರಗ್ಗ ತನ್ನಿತಪ್ಪ ಗಾಳಿಯುಂ ಸುಗಂಧವಲವರ್ಷಮುಮಂ ಮಾಡಿದೊಡಾಪ್ಪಾಯನಮಾಗಿ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಮಂ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಘಾತಿಕರ್ಮಂಗಳಂ ಕಿಡಿಸಿ ಕೇವಲಜ್ಞಾನಿಯಾದೊಡೆ ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪ ದೇವನಿಕಾಯಂ ಬಂದರ್ಚಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿ ಪೋದೊದವರುಂ ಬಲೆಕ್ಕಪಾತಿಹಾರಂಗಳಂ ಕಿಡಿಸಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪೋದರ್ ಮತ್ಸಮವರಿಂ ಕಿಚೆಯರ್ ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿ ಭಟಾರರ್ ಪೆಟತೊಂದು ತುಳುಪಟ್ಟಿಗೆ ಪೋದೊಡಾ ತುಳುಪಟ್ಟಿಯುಮಲ್ಲಿದೆರ್ದು ಪೆಟತೊಂದು ದೆಸೆಗೆ ನಾಡೆ ಗೆಂಟು ಪೋದೊಡೆ ನಿರಾಶೆಯಾಗಿ ಪಸಿವುಂ ನೀರಬ್ಬಿಯಿಂದಂ ಬಾಧಿಸೆಪಟ್ಟೊರಾಗಿ ಸೇದೆಗೆಟ್ಟು ಬಸಮಟಿದು ಶುಭಪರಿಣಾಮಕ್ಕೆ ಸಂದೊರಂ ಮುನ್ನಿನ ದೇವತೆ ಕಂದಚಿದು ಪ್ರತಿಬೋಧಿಸಲ್ ತಗುಳ್ವವರುಂ ತಿಳಿಪಲಾಜದೆ ಮತ್ತೆ ಪೂರ್ವವಿದೇಹಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಸೀಮಂಧರ ತೀರ್ಥಕರ ಪರಮಸ್ವಾಮಿಯಂ ಕಂಡು ಪೊಡೆಪಟ್ಟು ಅವರ ಸಮಾವಸ್ಥೆಯೆಲ್ಲಮಂ ಭಟಾರಗ್ಗ ಪೇಟ್ಟು ಸಮಾಧಿಸಂಧಾನೋಪಾಯಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಸರ್ವಜ್ಞರಿಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟರಾಸನ್ನಭವ್ ಮೂಲನೆಯ ಭವದೊಳ್ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪೋಪರೆಂದು ಸೀಮಂಧರ ತೀರ್ಥಂಕರ ಪರಮದೇವರ್ ಪೇಟ್ಟಿರಂಬುದುಂ ಕೇಳ್ವಾಗೆ ಅಶುಭ ಪರಿಣಾಮಮಂ ತೊಳೆದು ನೀಗಿ ಶುಭ ಪರಿಣಾಮದೊಳ್ ಕೂಡಿ ಸಮಾಧಿಯನೊಡೆಯರಪ್ಪರ್ ನೀಂ ಬೇಗಂ ಪೋಗಿ ಪ್ರತಿಬೋಧಿಸೆಂದು ಪೇಟ್ಟೊಡೆ ಗಂಗಾದೇವತೆಯಂತೆಗೆಯ್ದನೆಂದು ಪೊಡೆಪಟ್ಟು

ಬಾರದು. ನಿಮ್ಮೃಥವರು ಜೈನಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಪೂಜೆಮಾಡಬಹುದು, ಋಷಿಗಳಿಗೆ ದೇವತೆಗಳು ಮಾಡತಕ್ಕ ಪೂಜೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರವೇ ನಿಮಗೆ ಅರ್ಹತೆ” ಯೆಂದರು. ಗಂಗೆಯು ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೇಗ ಹೋದಳು. ಧರ್ಮಘೋಷಮುನಿಗಳಿಗೆ ತಂಗಾಳಿಯನ್ನೂ ಸುವಾಸನೆಯ ನೀರಿನ ಮಳೆಯನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡಿದಳು. ಆಗ ಅದು ಧರ್ಮಘೋಷರಿಗೆ ಹಿತವಾಯಿತು. ಅವರು ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿ ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದರು. ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ದೇವತೆಗಳ ಸಮ್ಮುಖವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಭಟಾರರನ್ನು ಅರ್ಚಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿ ಹಿಂದೆರಳಿದರು. ಧರ್ಮಘೋಷ ಋಷಿಗಳು ಆಮೇಲೆ ಅಘಾತಿಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ನಾಶಪಡಿಸಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನೈದಿದರು. ಅನಂತರ, ಅವರ ತಮ್ಮಂದಿರಾದ ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿ ಭಟಾರರು ಬೇರೊಂದು ತುರು (ಹಸು) ಹಟ್ಟಿಗೆ ಹೋದಾಗ, ಆ ತರುಹಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಬೇರೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ ದೂರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಿತು. ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ನಿರಾಶೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳು ಅವರನ್ನು ಬಾಧಿಸಿದವು. ಆಯಾಸದಿಂದ ಕೆಟ್ಟು, ಶಕ್ತಿಗುಂದಿ ಅವರು ಶುಭಫಲವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರಲು, ಹಿಂದಿನ ಗಂಗಾದೇವತೆ ಕಂಡು, ತಿಳಿದು, ಅವರಿಗೆ ಅರಿವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದರೂ ತಿಳಿಸಲಾರದವಳಾದಳು. ಈ ಹಿಂದಿನಂತೆ ಪೂರ್ವವಿದೇಹಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪರಮಸ್ವಾಮಿಯಾದ ಸೀಮಂಧರ ತೀರ್ಥಂಕರರನ್ನು ಕಂಡು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವಂದನೆ ಮಾಡಿ, ಅವರ ಸಮತೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿದಳು. ಅವರನ್ನು ಏಕಾಗ್ರತೆಗೆ ಸೇರಿಸುವ ಉಪಾಯವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ತೀರ್ಥಂಕರರು ಹೀಗೆಂದರು - “ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿ ಮುನಿಗಳು ಆಸನ್ನ ಭವ್ಯರು (ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಅರ್ಹರು). ಮೂರನೆಯ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ

ಪೋಗಿ ಆ ರಿಸಿಯರನೆಯ್ನು ಇಂತೆಂದಳ್ ಭಟಾರಾ ನೀಮೀ ಭವದಿಂ ತೊಟ್ಟು ಮೂಜನೆಯ ಭವದೋ ಕರಕ್ಷೆಯಂ ಗೆಯ್ತು ಕೇವಳ ಬ್ಬಾನಿಯಾಗಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ವೋದಪಿರೆಂದು ಸೀಮಂಧರ ತೀರ್ಥಕರ ಪರಮದೇವರ್ ಪೇಜ್ಜರೆಂದೊಡಾ ಮಾತಂ ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿ ಭಟಾರರ್ ಕೇಳ್ವ ಉನ್ಮಾರ್ಗದಿಂದಂ ಮನಮನುದುಗಿ ಸನ್ಮಾರ್ಗದೋ ನಿಜಿಸಿ :

ಗಾಥೆ || ಹಾ ದುಟ್ಟು ಕಯಂ ಹಾ ದುಟ್ಟು ಕಾರಿಯಂ ಹಾ ದುಟ್ಟು ಅಣುಮೋದಿಯಂ
ಜೀವೋ ಅಂತೋ ಅಂತೋ ದಜ್ಜ ಇ ಪಚ್ಚತ್ತಾವೇಣ ವೇವಂತೋ

ಎಂದು ಪೊಲ್ಲದಂ ಬಗೆದನೆಂದು ತನ್ನಂ ತಾಂ ಪಟಿಯುತ್ತಂ ಸೀಮಂಧರ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ನಾಮಗ್ರಹಣಂಗೊಂಡಾಗಳಾ ಶುಭಪರಿಣಾಮದಿಂ ಪಿಂಗಿ ಶುಭ ಶುದ್ಧ ಪರಿಣಾಮದೋ ಕೂಡಿ ಮಿಕ್ಕ ರತ್ನತ್ರಯಂಗಳನಾರಾಧಿಸಿ ಪದಿನಾಜನೆಯ ಕಲ್ಪದೋ ಉತ್ಪನ್ನಮಪ್ಪ ಇರ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊನಚುತ್ತೇಂದ್ರನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದಂ ಮತ್ತಂ ಪೆಜರುಮಾರಾಧ ಕರಪ್ರವರ್ಗ್ ಇವರೋಪಭಟಾರರಂ ಮನದೋ ಬಗೆದು ಪಸಿವುಂ ನೀರಬ್ಬಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪರೀಷಪಂಗಳಂ ಸೈರಿಸಿ ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ ಬ್ಬಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪರಮಸುಖಂಗಳನೆಯ್ತುಗೆ

ಹೋಗುವರೆಂದು ಸೀಮಂಧರ ತೀರ್ಥಕರ ಪರಮದೇವರು ಹೇಳಿದರು- ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅಶುಭವನ್ನೆಲ್ಲ ತೊರೆದುಬಿಟ್ಟು ಶುಭಫಲದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಚಿತ್ತೈಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ಉಳ್ಳವರಾಗುವರು. ನೀನು ಬೇಗನೆ ಹೋಗಿ ಅವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸು (ಈ ಅರಿವನ್ನುಂಟುಮಾಡು)". ಹಾಗೆ ತೀರ್ಥಕರು ಹೇಳಲು ಗಂಗಾದೇವಿ "ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು" ಎಂದು, ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೋಗಿ ಆ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೀಗೆಂದಳು- "ಪೂಜ್ಯರೇ, ನೀವು ಈ ಜನ್ಮದಿಂದ ತೊಡಗಿ ಮೂರನೆಯ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕರ್ಮವನ್ನು ನಾರಗೊಳಿಸಿ ಕೇವಲಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಿರಿ-ಎಂದು ಸೀಮಂಧರ ತೀರ್ಥಕರ ಪರಮದೇವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ" - ಹೀಗೆ ಗಂಗಾದೇವತೆ ಹೇಳಲು ಆ ಮಾತನ್ನು ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿ ಋಷಿಗಳು ಕೇಳಿ, ದುಷ್ಟಮಾರ್ಗದಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಿಂದೆಗೆದು ಸನ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದರು. (ಅಯ್ಯೋ ದುಷ್ಟಕಾರ್ಯ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು, ಅಯ್ಯೋ ದುಷ್ಟಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು, ಅಯ್ಯೋ ದುಷ್ಟಕಾರ್ಯವು ಅನುಮೋದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಜೀವನು ಒಳಗೊಳಗೆ ನಡುಗುತ್ತ ಪಶ್ಚತ್ತಾವದಿಂದ ಸುಡುತ್ತ ಇರುತ್ತಾನೆ.) ಹೀಗೆನ್ನುತ್ತ, ಕೆಟ್ಟುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದನೆಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ನಿಂದಿಸುತ್ತ ಸೀಮಂಧರ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅಮಂಗಳಕರವಾದ ಫಲವು ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಮಂಗಳವೂ ಶುದ್ಧವೂ ಆದ ಫಲದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ-ಜ್ಞಾನ-ಚಾರಿತ್ರಗಳೆಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಪದಿನಾರನೆಯ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆನಿಸುವ ಇರ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನುಳ್ಳ ಅಚ್ಚುತ್ತೇಂದ್ರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಆರಾಧಕರಾಗಿರತಕ್ಕ ಬೇರೆಯವರು ಕೂಡ, ಧರ್ಮೋಪಭಟಾರರನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿ, ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮುಂತಾಗಿ ಇರುವ ಪರೀಷಪಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ, ಸಮ್ಯಗ್ ಜ್ಞಾನ, ಸಮ್ಯಗ್ ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ!

೯. ಸಿರಿದಿಣ್ಣನೆಂಬ ಭಟ್ಟಾರರ ಕಥೆ

ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಭಟ್ಟಾರರ ಕಥೆಯುಂ ಪೇಜ್ಜಿಂ :

ಗಾಹೆ || ಸೀದೇಣ ಪುವ್ವವೇರಿಯ ದೇವೇಣ ವಿಗುವಿದೇಣ ಘೋರೇಣ
ಸಂಸತ್ತೋ ಸಿರಿದಿಣ್ಣೋ ಪದಿವಣ್ಣೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ಸೀದೇಣ - ಅಯ್ಯಲಿಂದಂ, ಪುವ್ವವೇರಿಯ ದೇವೇಣ - ಮುನ್ನಿನ ಭವದ ಪಗೆವನಪ್ಪ ದೇವನಿಂದಂ, ವಿಗುವಿದೇಣ - ವಿಗುವಿಸೆಪಟ್ಟುದಜಿಂದಂ, ಘೋರೇಣ - ಆದಮಾನುಂ ಕದಿದಪ್ಪುದಜಿಂದಂ, ಸಂಸತ್ತೋ-ತಿಳಿಯಪಟ್ಟೊನಾಗಿ, ಸಿರಿದಿಣ್ಣೋ-ಸಿರಿದಿಣ್ಣನೆಂಬ ಭಟ್ಟಾರಕಂ, ಪದಿವಣ್ಣೋ - ಪೊದಿದೊಂ, ಉತ್ತಮ ಅಟ್ಟಂ - ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನಚಾರಿತ್ರಾರಾಧನೆಯಂ]

ಅದಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳಂಗಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಚಂಪಾನಗರಮೆಂಬುದು ಪೊಬಲದನಾಳ್ವೊನಧಿಗಮ ಸಮ್ಯಗ್ದೃಷ್ಟಿಶ್ರಾವಕಂ ಸಿಂಹರಥನೆಂಬೊನರಸಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ಮಗಧೆಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಸಾಕೇತವೆಂಬುದನಾಳ್ವೊಂ ಶ್ರಾವಕಂ ಸುಮಂತನೆಂಬೊನರಸಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ಮಂಗಳಾವತಿಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಇಳಾಪಟ್ಟಣಮೆಂಬುದು ಪೊಬಲದನಾಳ್ವೊನಧಿಗಮ ಸಮ್ಯಗ್ದೃಷ್ಟಿ ಶ್ರಾವಕಂ ಜಿತಶತ್ರುವೆಂಬೊನರಸನಾತನರಸಿ ಇಳಾ ಮಹಾದೇವಿಯೆಂಬೊಳಾ ಅರಸನ ದಾದಿ ವಿನಯಮತಿಯೆಂಬೊಳತವರ್ಗಳಿಪ್ಪವಿಷಯ ಕಾಮ ಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಫಾಲ್ಗುನ ನಂದೀಶ್ವರಂ ಬಂದೊಡೆ ಮೂವರುಂ ಮಂಡಲಿಕರುಂ ತಂತಮ್ಮ ಪೊಬಲಗೊಳೊಟ್ಟು ದಿವಸಮಹಾದ್ವಾರಕರ್ಗ ಮಹಾಮಹಿಮೆಗಳು ಮಾಡಲ್ ತೊಡಗಿದರಿತ್ತ ಜಿತಶತ್ರುವಂ ತನ್ನ

ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಭಟ್ಟಾರರ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು- (ಸಿರಿದಿಣ್ಣನೆಂಬ ಯುಷ್ಠಿಯು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಶತ್ರುವಾದ ವೃಂತರದೇವನಿಂದ ಮಾಯೆಯ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ಕಠಿನವಾದ ಶೀತದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಗಾಳಿ ಮಳೆಗಳಿಂದ ಸೇಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟವನಾದರೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನಚಾರಿತ್ರಗಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಮೋಕ್ಷ ಹೊಂದಿದನು.) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ:- ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಂಗ ಎಂಬ ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಚಂಪಾನಗರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಸಮ್ಯಕ್ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಜೈನಗೃಹಸ್ಥನಾದ ಸಿಂಹರಥನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಮಗಧೆಯೆಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಾಕೇತವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಶ್ರಾವಕನಾದ ಸುಮಂತನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಇತ್ತ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಮಂಗಳಾವತಿ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇಳಾ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಸಮ್ಯಕ್ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿರತಕ್ಕ ಶ್ರಾವಕನಾದ ಜಿತಶತ್ರು ಎಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಜಿತಶತ್ರುವಿನ ಹೆಂಡತಿ ಇಳಾ ಮಹಾದೇವಿ ಎಂಬವಳು. ಆ ಅರಸನಿಗೆ ವಿನಯಮತಿ ಎಂಬ ಒಬ್ಬಳು ದಾದಿ ಇದ್ದಳು. ಅಂತು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟ ವಿಷಯದ ಸುವಿಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಫಾಲ್ಗುಣ ಮಾಸದ ನಂದೀಶ್ವರ ಹಬ್ಬ ಬಂತು. ಆಗ ಮೂವರು ಮಾಂಡಲಿಕ ರಾಜರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಟು ದಿವಸವೂ ಜೈನ ತೀರ್ಥಂಕರರಿಗೆ ಮಹತ್ವಾದ ಉತ್ಸವಗಳನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಇತ್ತ ಜಿತಶತ್ರುವೂ ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ

ಪೊಂಬಲೊಳೆಂಟು ದಿವಸಂ ಜನಮಹಾಮಹಿಮೆಯಂ ಮಾಡಲ್ ತೊಡಗಿದನಾತನ ದಾದಿ ವಿನಯಮತಿಯೆಂಬೊಳ್ ಗುಚ್ಛ ವಿರಳದಂತೆ ಆದಮಾನುಂ ವಿರೂಪ ಪೇಸೆಪಡುವಳ್ ನೋಡಿದ ಜನಕ್ಕೆ, ಭಯಮಂ ಪಡೆವೊಳ್ ನಾಣಿಸೆಪಡುವೊಳಂತಪ್ಪಾಕೆ ಅರಸನೊಡನೆ ಜನಮಹಾಮಹಿಮೆಯಂ ನೋಡಲ್ ಪೋಪಾಗಳರಸನೆಂದೊನಟ್ಟು ನೀಮುಂ ಮಹಿಮೆಗೆ ಬರಲ್ವೆಡ ನಿಮ್ಮಂ ಕಂಡು ಮಹಿಮೆಗೆ ಮಂದ ನೆರವಿಯೆಂಬುಗುಂ ಪೇಸುಗುಮಮಂಗಳಮೆಂಗುಮದಜೆಂ ನೀಮುಂ ಮನೆಯೊಳಿರಿಮಂದಿರಿಸಿ ತಾನುಂ ಸಹಸ್ರಕೂಟಮೆಂಬ ಚೈತ್ರಾಲಯಕ್ಕೆ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯಂ ಮಾಡಲ್ ಪೋದನ್ ಇತ್ತ ದಾದಿಯುಂ ಮಗನ ಮಾಡುವ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯಂ ನೋಡಲ್ ಪೆತ್ತಿನಿಲ್ಲೆಂದುಬ್ಬಿಗಂ ಬಟ್ಟು ತನ್ನಂ ತಾಂ ಪಜೆದು ನಂದೀಶ್ವರದೇಟು ದಿವಸಮಭಿಷೇಕಮುಮರ್ಚನೆಯುಮಪೋಪ ವಾಸಮುಮಂ ಮಾಡಿ ದೇವರಂ ಬಂದಿಸುತ್ತಂ ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದರ್ಥಕ್ಕರಸುಮೆಂಟು ದಿವಸಂ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯುಭಿಷೇಕ ಮುಮಂ ಮಾಡಿ ಸಮೆಯಿಸಿದ ಬಲೆಕ್ಕೆ ದಾದಿಗೆ ಬಲೆಯಟ್ಟುವರಿಸಿ ಇಂತಂದನಟ್ಟು ನೀಮಿಂತೇಕೆ ಕರಂ ಬಡಪಟ್ಟಿದ್ದಿರೆಂದೊಡೆ ದಾದಿಯಂತೆಂದಳ್ ಮಗನೆ ಎಂಟು ದಿವಸಸಮಪವಾಸಂ ಗೆಯ್ಯು ಮನೆಯೊಳ್ ದೇವರ್ಗಭಿಷೇಕಮುಂ ಪೂಜೆಯುಮಂ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನೆಂದೊಡೆ ಅದಂ ಕೇಳಾದಮಾನುಮರಸನೊಸೆದು ಬಡವಾದುದುಮಂ ಕಂಡು ಕರುಣಿಸಿ ಅಟ್ಟು ನಿಮಗೊಸೆದೆಂ ವರಮಂ ಪೇಡಿಕೊಳ್ಳಿಮೆಂದೊಡಾಕೆಯಂತೆಂದಳ್ ಮಗನೆ ನೀನೆನಗೊಸೆದೆಯಪೊಡನೆಗೆಂದು ಮತ್ತಮೆಂಟುದಿವಸಂ ದೇವರ್ಗ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯಂ ಮಾಡೆಂದು ಪೇಟೊಡಂತೆಗೆಯ್ದನೆಂದರಸಂ

ಎಂಟು ದಿವಸವೂ ಜನ ಮಹೋತ್ಸವಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಉಪಕ್ರಮಿಸಿದನು. ಅವನ ದಾದಿಯಾದ ವಿನಯಮತಿಯೆಂಬವಳು, ಕುಬ್ಜೆಯೂ ವಿರಳವಾದ ಹಲ್ಲುಗಳುಳ್ಳವಳೂ ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಕೆಟ್ಟರೂಪಿನವಳೂ ಆಗಿ ಇತರರಿಂದ ಹೇಸಲ್ಪಡುವವಳಾಗಿದ್ದಳು. ನೋಡಿದ ಜನರಿಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯುಂಟುವುದಾದುವಳಾಗಿದ್ದಳು, ನಾಚಿಕೆಯುಂಟು ಮಾಡುವವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅಂತದ ಆಕೆ ಅರಸನೊಡನೆ ಜಿನೇಂದ್ರನ ಮಹೋತ್ಸವವನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಅರಸನು ಅವಳೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದನು- "ಅಮ್ಮಾ ನೀವು ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಬೇಡ. ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಬಂದ ಜನಸಂವಣೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡು ದೆದರೀತು, ಹೇಸಿಗೆ ಪಟ್ಟೀತು, ಅಶುಭವೆಂದು ಹೇಳೀತು. ಅದುದರಿಂದ ನೀವು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಇದ್ದು ಬಿಡಿ". ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ರಾಜನು ಮಹಾಉತ್ಸವವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಹಸ್ರಕೂಟವೆಂಬ ಚೈತ್ರಾಲಯಕ್ಕೆ (ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ) ತೆರಳಿದನು. ಇತ್ತ ದಾದಿಯು ತನ್ನ ಮಗನು ಮಾಡುವ ಮಹೋತ್ಸವವನ್ನು ನೋಡಲಾರದೆ ಹೋದೆನೆಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ನಿಂದಿಸಿದಳು. ನಂದೀಶ್ವರ ಹಬ್ಬದ ಎಂಟು ದಿವಸವೂ ಅಭಿಷೇಕ, ಅರ್ಚನೆ, ಎಂಟು ದಿನಗಳ ಉಪವಾಸ-ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿ, ದೇವರಿಗೆ ವಂದನೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತ, ಪೂಜಿಸುತ್ತ ಇದ್ದಳು. ಇತ್ತ ರಾಜನು ಎಂಟು ದಿವಸವೂ ಮಹಾಉತ್ಸವದ ಅಭಿಷೇಕವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ದಾದಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿ, ಆಕೆಯನ್ನು ಬರಮಾಡಿ ಹೀಗೆಂದನು- "ನೀವು ಹೀಗೆ ಏಕೆ ಬಹಳ ಬಡವಾಗಿದ್ದೀರಿ?" ಆಗ ಅದಕ್ಕೆ ದಾದಿಯು ರಾಜನೊಡನೆ- "ಮಗನೇ, ನಾನು ಎಂಟು ದಿವಸ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ, ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ದೇವರಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕವನ್ನೂ ಪೂಜೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿಸುತ್ತ ಇದ್ದೆನು" ಎಂದಳು. ರಾಜನು ಅದನ್ನು

ದಾದಿಕಾರಣವಾಗಿ ಮತ್ತಮೆಂಟು ದಿವಸಂ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯಂ ಮಾಡಲ್ ತೊಡಂಗಿದೊಡೆನ್ನ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯೊಳೆಂತುಣ್ಣೆನೆಂದು ಪಾರಿಸದೆ ಮತ್ತಮೊಪ್ಪ ವಾಸಂಗೆಯ್ತು ಪಾರಣೆಯ ದಿವಸದಿಂದಾಕೆಯ ಶ್ರಮಮುಂ ಸೇದೆಯುಮಂ ಹಿಮವಂತ ಪರ್ವತದ ಪದ್ಮೆಯೆಂಬ ಕೊಳದೊಳ್ ವಸಿಯಿಸಿರ್ಪ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆ ಕಂಡಳಿದು ತನ್ನ ಪರಿವಾರ ಸಹಿತಂ ವಿಮಾನಗಳನೇಳಿ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯುಂ ಬಂದು ಸ್ವರ್ಗಾಪೀಠದೊಳ್ ದಾದಿಯನಿರಿಸಿ ಸುಗಂಧೋದಕಗಳಿಂ ತೀವಿದ ಸುವರ್ಣಕಲಶಗಳಿಂದಮುಖಜೇಕಂಗೆಯ್ತು ನಮೇರು ಮಂದಾರ ಸಂತಾನಕ ಪಾರಿಯಾತ್ರಕಮೆಂಬ ಪೂಗಳಂ ಸುರಿದು ಕಮ್ಮಿತಪ್ಪ ತಂಬೆಲರ್ ವೀಸಿ ದೇವದುಂದುಭಿಗಳಂ ಬಾಜಿಸಿ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆ ತನ್ನಾವಾಸಕ್ಕೆ ಪೋದಳ್ ಇತ್ತ ದಾದಿಯುಂ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯ ವಿಭೂತಿಯುಂ ಕಂಡು ನಿವಾಸಂಗೆಯ್ತು ಕೆಲವು ದಿವಸದಿಂ ಕಾಲಂಗೆಯ್ದೊ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಹಿಮವಂತ ಪರ್ವತದ ಪದ್ಮೆಯೆಂಬ ಕೊಳದೊಳ್ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿ ಇಳಾಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದಾ ಪೊಂಬಲ ಜನಂಗಳೆಲ್ಲವರುಳ್ ಕನಸಿನೊಳಾಂ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯಂ ನಿಮ್ಮ ಪೊಂಬಲೆವಂದೆನೆಗೆ ಶ್ರೀ ವಿಹಾರಮಂ ಮಾಡಿ ಎನ್ನ ಪ್ರತಿಮೆಯನಿಟ್ಟು

ಕೇಳಿ ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿ ತಾಳಿದನು. ಆಕೆ ಬಡಕಲಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ಕರುಣೆಗೊಂಡು- “ಅಮ್ಮಾ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಪ್ರೀತಿಗೊಂಡೆನು (ಮೆಚ್ಚಿದೆನು). ಇಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದನು. ಆಗ ಆಕೆ ರಾಜನೊಡನೆ- “ಮಗನೆ, ನೀನು ನನಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದೆಯಾದರೆ, ನನಗಾಗಿಯೇ ಇನ್ನು ಎಂಟು ದಿವಸ ದೇವರಿಗೆ ಮಹೋತ್ಸವವನ್ನು ಮಾಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ರಾಜನು ಹೇಳಿ ಆ ದಾದಿಯ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಮತ್ತೆ ಎಂಟು ದಿವಸ ಮಹೋತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸಲು ತೊಡಗಿದನು. ವಿನಯಮತಿ ದಾದಿಯು ನನ್ನ ಪರವಾಗಿರುವ ಮಹೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಗೆ ಉಟ ಮಾಡುವೆನು? ಎಂದು ಉಪವಾಸಾಂತ್ಯದ ಪಾರಣೆಯನ್ನು ಆಚರಿಸಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತೂ ಎಂಟು ದಿವಸ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿದಳು. ಪಾರಣೆಯ ದಿವಸ ಅವಳ ಶ್ರಮವನ್ನೂ ಆಯಾಸವನ್ನೂ ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತದ ಪದ್ಮ ಎಂಬ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆ ಕಂಡು, ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. ಆಕೆ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದವರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ವಿಮಾನಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿ ಬಹಳ ವೈಭವದಿಂದ ಬಂದು ದಾದಿಯನ್ನು ಚಿನ್ನದ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಸುವಾಸನೆಯುಳ್ಳ ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ ಚಿನ್ನದ ಕಲಶಗಳಿಂದ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿ ಸುರಪುನ್ನಾಗ, ಮಂದಾರ, ಸಂತಾನಕ, ಪಾರಿಯಾತ್ರಕ ಎಂಬ ದಿವ್ಯ ಪುಷ್ಪಗಳನ್ನು ಮಳೆಗರೆದಳು. ಪರಿಮಳಯುಕ್ತವಾದ ತಂಗಾಳಿಯನ್ನು ಬೀಸಿದಳು. ದೇವಲೋಕದ ಭೇರಿಗಳನ್ನು ಬಾಜಿಸಿ (ಬಜಾವಣೆ ಮಾಡಿ) ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆ ತನ್ನ ವಾಸಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದಳು. ಇತ್ತ ದಾದಿ (ವಿನಯಮತಿ) ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯ ವೈಭವವನ್ನು ಕಂಡು ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲವಾದಳು. ಆಕೆ ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತದ ಪದ್ಮ ಎಂಬ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಇಳಾ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಹೀಗೆಂದಳು- “ನಾನು ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯಾಗಿರುವೆನು ನಿಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವೆನು. ನನಗೆ ಶ್ರೀವಿಹಾರ ಎಂಬ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಮಾಡಿ, ನನ್ನ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪೂಜಿಸುತ್ತ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತ

ಪೂಜಿಸುತ್ತಮೋಲಗಿಸುತ್ತಮಿರಿಮಾನುಂ ನಿಮಗೆ ಬೇಡಿದ ವರವನೀವೆನೆಂದು ಕನಸಿನೊಳ್ ತೋಚಿದೊಡೆ ಪೊಲಬ ಜನಮೆಲ್ಲಂ ನೆರೆದು ಶ್ರೀವಿಹಾರಮಂ ಮಾಡಿ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯ ಪ್ರತಿಮೆಯಂ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಮಹಿಮೆಯಂ ಮಾಡುತ್ತಂ ಪೂಜಿಸುತ್ತಮೋಲಗಿಸುತ್ತ ಮಿರ್ಪುದುಂ ಕಂಡಿಳಾಮಹಾದೇವಿ ಅಪ್ಪುತಿಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳಂ ಬೇಡಿ ಪನ್ನೆರಡು ವರುಷಂ ಬರೆಗಂ ನಿಚ್ಚಲುಂ ಶ್ರೀವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯನರ್ಚಿಸುತ್ತಂ ಪೂಜಿಸುತ್ತಂ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯಂ ಮಾಡುತ್ತಂ ಆಡುತ್ತಂ ಪಾಡುತ್ತಮೋಲಗಿಸುತ್ತಮಿರೆಯದಂ ಕಂಡೆನೆಂದು ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆ ಪೂರ್ವವಿದೇಹಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭರೆಂಬ ತೀರ್ಥಕರ ಪರಮದೇವರಂ ಕಂಡೆನಿಗಿ ಪೊಡೆಮಟ್ಟಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಳ್ ಭಟಾರಾ ಎನ್ನ ಪೊಲಬಲೋಕರ್ ಇಳಾಮಹಾದೇವಿಗೆ ಮಕ್ಕಳೇನಕ್ಕುಮೊ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟಾರಂತೆಂದರ್ ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಬಿಟ್ಟಿಬಂದಿಲ್ಲಿ ಒರ್ವ ದೇವಂ ಇಳಾಮಹಾದೇವಿಗೆ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟುಗುಮೆಂದೊಡದಂ ಕೇಳು ಭಟ್ಟಾರಕ್ಕೇಜಿಗಿ ಪೊಡೆಮಟ್ಟು ಇಳಾಮಹಾದೇವಿ ಪೋಗಿ ಇಳಾಮಹಾದೇವಿಗೆ ಕನಸಿನೊಳಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟಿಳಾಮಹಾದೇವಿ ನಿನಗೆನ್ನ ಪೂಜದ ಸೌಧರಕ್ಕಲ್ಲದೊಳ್ ಮೇಘಮಾಲಮೆಂಬ ವಿಮಾನದಿಂದ ಬಿಟ್ಟಿ ವರ್ಧಮಾನನೆಂಬ ದೇವಂ ಬಂದು ನಿನಗೆ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟುಗುಮೆಂದು ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆ ಪೇಟ್ಟೊಡಿಳಾ ಮಹಾದೇವಿಯಾದಮಾನುಂ ಸಂತಸಂಬಟ್ಟುದು ಕೆಲವು ದಿವಸದಿಂದ

ನೀವಿರಬೇಕು. ನಾನು ನಿಮಗೆ ಬೇಡಿದ ಇಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವೆನು” ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅವಳು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದಳು. ಇದರಿಂದ ಪಟ್ಟಣದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಶ್ರೀವಿಹಾರವೆಂಬ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಮಾಡಿ, ಉತ್ಸವವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಪೂಜಿಸುತ್ತ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ಜರುಗಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದವಳಾದ ಇಳಾ ಮಹಾದೇವಿ ಇದನ್ನು ಕಂಡು ತನಗೆ ಮಕ್ಕಳಾಗಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತ, ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ನಿತ್ಯವೂ ಶ್ರೀವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯನ್ನು ಅರ್ಚನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಪೂಜಿಸುತ್ತ ದೊಡ್ಡ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಆಡುತ್ತ ಪಾಡುತ್ತ ಸೇವೆಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ತಿಳಿದು ಪೂರ್ವವಿದೇಹ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭರೆಂಬ ತೀರ್ಥಂಕರ ದೇವರನ್ನು ಕಂಡು ವಂದಿಸಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದಳು- “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನನ್ನ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರುವ ಇಳಾ ಮಹಾದೇವಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಾಗುವರೇ ಏನು?” ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದಾಗ ಋಷಿಗಳು- “ಒಬ್ಬ ದೇವನು ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಜಾರಿ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಇಳಾಮಹಾದೇವಿಗೆ ಮಗನಾಗಿ ಜನಿಸುವನು”- ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ನಮಿಸಿ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆ ಇಳಾ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಇಳಾಮಹಾದೇವಿಗೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿ ಹೀಗೆಂದಳು- “ಎಲೈ ಇಳಾ ಮಹಾದೇವಿ, ನನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ವರ್ಧಮಾನನೆಂಬ ದೇವನು ಸೌಧರ್ಮ ಎಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೇಘಮಾಲ ಎಂಬ ವಿಮಾನದಿಂದಿಳಿದು ಬಂದು ನಿನಗೆ ಮಗನಾಗಿ ಜನಿಸುವನು” - ಹೀಗೆಂದು ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಇಳಾಮಹಾದೇವಿ ಅತಿಶಯವಾದ ಸಂತೋಷವನ್ನು ತಾಳಿದಳು. ಹೀಗೆಯೇ ಇದ್ದು ಕೆಲವು ದಿನಗಳನಂತರ ಅವಳಿಗೆ ಗರ್ಭಪುಂಟಾಯಿತು. ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿ

ಗರ್ಭಮಾಗಿ ನವಮಾಸಂ ನಿಜಿದು ಮಗನಂ ಪೆತ್ತೊಡೆ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆ ಮಗನಂ ಕೊಟ್ಟಳೆಂದು ಕೂಸಿಗೆ ತಾಯುಂ ತಂದೆಯುಂ ನಂಟರುಮೆಲ್ಲಂ ನೆರೆದು ಸಿರಿದಿಣ್ಣನೆಂದು ಪೆಸರನಿಟ್ಟುರ್ ಆತನುಂ ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದ ಚಂದ್ರನಂತೆ ಕ್ರಮಕ್ರಮದಿಂ ಬಳಿದು ನವದಶಾವನನುಂ ಸರ್ವಕಳಾ ಕುಶಲನುಮಾಗಿರ್ಪನ್ನೆಗಮಿತ್ತ ಸಾಕೇತ ಪುರಾಣಪತಿಯಪ್ಪ ಸುಮಂತನೆಂಬರಸನ ಮಗಳ್ ಸುಮತಿಯೆಂಬೊಳಾಕೆಯ ಸ್ವಯಂವರಕ್ಕರಸುಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಂ ನೆರೆದಿದರಲ್ಲಿಗೆ ಸಿರಿದಿಣ್ಣಂಗೆ ಬಲೆಯಿಟ್ಟು ಬರಿಸಿದೊಡೆ ಸ್ವಯಂಭರದೊಳ್ ಸುಮತಿಯೆಲ್ಲರಂ ನೋಡಿಯಾರುಮಂ ಮೆಚ್ಚದೆ ಸಿರಿದಿಣ್ಣಂಗೆ ಮಾಲೆಸೂಡಿದೊಡೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಕೆಲವು ದಿವಸಮಲ್ಲಿದ್ದು ಮಾವನವರಂ ಬೆಸಗೊಂಡಿಳಾ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಪೋಜೆಮೆಂದೊಡಾತಂ ತನ್ನ ಮಗಳಪ್ಪ ಸುಮತಿಗೆ ಬಲೆವಲೆಗೊಟ್ಟು ಮಗಳೊಡನೆ ವಾಚಾಳನಪ್ಪ ಗಿಳಿಯುಮನಟ್ಟಿದೊಡವರ್ಗಳುಂ ಕತಿಪಯ ದಿವಸಂಗಳಿಂದಿಳಾಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಸುಖದಿಂದಿರೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಗಿಳಿಯಂ ಸಾಕ್ಷಿಮಾಡಿ ಇವರುಂ ಚದುರಂಗಮಾಡುತ್ತಿರೆ ಅರಸಿಯರಸನಂ ಗೆಲ್ಲೊಡೆ ಗಿಳಿ ನೆಲದೊಳೆರಡು ಬರೆಯಂ ಬರೆಗುಮರಸನರಸಿಯಂ ಗೆಲ್ಲೊಡೆ ಒಂದೆ ಬರೆಯಂ ಬರೆಗುಮಿಂತು ಒರಿದುಂ ಬೇಗಮಾಡಿ ಅರಸನರಸಿಯಂ ಗೆಲ್ಲೊಡೆರಡು ಬರೆಯಂ ತೆಗೆದುದನರಸಂ ಕಂಡು ಕದುಮುಳಿದವಳಿ ಗೋಣಂ ಮುಲೆದೊಡಾ ಗಿಳಿಯುಂ ಸತ್ತಾ ಪೊಲಲ ಬಹಿರುದ್ಯಾನವನದೊಳ್ ವ್ಯಂತರದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟುತಿಂತಿರ್ವರುಂ ಪಲಕಾಲಮಿಷ್ಟವಿಪಯ

ಗಂದುಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆ ಮಗನನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳೆಂದು ಆ ಮಗುವಿಗೆ ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ನಂಟರು ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಸಿರಿದಿಣ್ಣನು ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದ ಚಂದ್ರನ ಹಾಗೆ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಹೊಸ ಜವ್ವನಿಗನೂ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣತನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಇತ್ತ ಸಾಕೇತವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದ ಒಡೆಯನಾದ ಸುಮಂತನೆಂಬ ರಾಜನಿಗೆ ಸುಮತಿ ಎಂಬ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯ ಸ್ವಯಂವರಕ್ಕೆ ರಾಜಕುಮಾರರೆಲ್ಲ ಬಂದು ಸೇರಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಿರಿದಿಣ್ಣನನ್ನೂ ಕರೆಕಳುಹಿಸಿ ಬರಮಾಡಿದ್ದರು. ಸ್ವಯಂವರದಲ್ಲಿ ಸುಮತಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿ ಯಾರೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚದೆ ಸಿರಿದಿಣ್ಣನಿಗೆ ವರಣಮಾಲಿಕೆಯನ್ನು ತೊಡಿಸಿದಳು. ಸಿರಿದಿಣ್ಣನು ಅವಳನ್ನು ವರಿಸಿ ಕೆಲವು ದಿನ ಅಲ್ಲೆ ಇದ್ದು, ಮಾವನವರನ್ನು ಕೇಳಿ, ತಾನು ಇಳಾಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆನು-ಎಂದನು. ಸುಮಂತನು ತನ್ನ ಮಗಳಾದ ಸುಮತಿಗೆ ಬಳುವಳಿಕೊಟ್ಟು, ಮಗಳೊಡನೆ ಒಳ್ಳೆ ಮಾತುಗಾರಿಕೆ ಬಲ್ಲ ಒಂದು ಗಿಳಿಯನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವರು ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಇಳಾಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರುತ್ತ ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಇಬ್ಬರೂ ಗಿಳಿಯನ್ನು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಚದುರಂಗವನ್ನು ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ರಾಣಿಯು ರಾಜನನ್ನು ಗೆದ್ದರೆ, ಗಿಳಿ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಗೆರೆಯನ್ನು ಎಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಜನು ರಾಣಿಯನ್ನು ಗೆದ್ದರೆ, ಒಂದೇ ಗೆರೆಯನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಆಡಿ ರಾಜನು ರಾಣಿಯನ್ನು ಗೆದ್ದಾಗ ಗಿಳಿ ಎರಡು ಗೆರೆಯನ್ನು ಬರೆದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿತು. ಇದನ್ನು ಸಿರಿದಿಣ್ಣರಾಜನು ಕಂಡು ಅತ್ಯಂತ ಕೋಪಾವಿಷ್ಟನಾಗಿ ಅದರ ಕತ್ತನ್ನು ಮುರಿದನು. ಆ ಗಿಳಿ ಸತ್ತು ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ವ್ಯಂತರ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಪಲವು ಕಾಲ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟ ವಿಷಯದ

ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನುಭವಿಸುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಸಪ್ತಕವ್ಯಾಸಾದದ ಮೇಗಿರ್ವರುಂ ದಿಶಾವಲೋಕನಂ ಗಯುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗೆ ಸಮಸ್ತಕೂಟಾಕಾರಮಪ್ಪುದೊಂದು ಮುಗಿಲಂ ಕಂಡಿಂತುಟೊಂದು ಚೈತ್ಯಾಲಯದುಂ ಮಾಡಿಸುವನೆಂದು ಪಲಗೆಯೊಳ್ ರೇಖೆಗೊಂಡು ಮತ್ತೆ ನೋಜನ್ನೆಗೆ ಕರಗಿದುದಂ ಕಂಡುದೆ ನಿರ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣಮಾಗಿ ತಾಯುಂ ತಂದೆಯುಂ ನಂಟರಮಂ ಬಿಡಿಸಿ ನಿಶ್ಚಲ್ಯಂಗೆಯ್ದು ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಮಗ್ಗದಂಗಳಂ ತೊಪ್ಪಿದು ದರಧರ್ಮ ಭಟ್ಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟು ಪನ್ನೆರಡು ಪರುಷಂಬರಗಂ ಗುರುಗಳನಗಲದಿರ್ದು ದ್ವಾದಶಾಂಗ ಚತುರ್ದಶ ಪೂರ್ವಮಪ್ಪಾಗಮಮಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪು ಬಲಕ್ಕೆ ಗುರುಗಳಂ ಬೆಸಗೊಂಡವರನುಮತದಿಂದೇಕವಿಹಾರಿಯಾಗಿ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೇಡ ಬಿರ್ವದ ಮಡಂಬ ವತ್ಸನ ದ್ರೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಮಾಘಮಾಸದಂದಿಳಾಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಮಂದಾ ಪೂಜು ಬಹಿರುದ್ವಾರವನದೊಳಿರ್ದು ರಾತ್ರಿ ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗದೊಳ್ ನಿಂದರ್ ಆನ್ನೆಗೆ ಮುನ್ನಪರ ಕೆಯೊಳ್ ಸತ್ತ ಗಿಳಿ ವ್ಯಂತರದೇವನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟಿದುದು ಕಂಡೆನುಂ ಕಾರಣವಿಲ್ಲೆನ್ನಂ ಕೊಂದನುಂದು ಮುಳಿದಾದಮಾನುಂ ಘೋರಮಪ್ಪ ವಾತಮುಂ ಶೀತಮುಂದು ವಿಗುರ್ವಿಸಿ ನೀರ್ಗಳಂ ಮೇಗಿ ಸುರಿದು ಬೀಸುತ್ತದಂತು ನಾಲ್ಕು ಜಾವಮುಂ ಘೋರಾಕಾರಮಾಗಿಯುಪಸರ್ಗಮಂ ಮಾಡೆ ಭಟಾರರುಂ ದೇವೋಪಸರ್ಗಮೆಂಬುದನಪ್ಪಿದು

ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಏಳು ಉಪ್ಪರಿಗೆಗಳುಳ್ಳ ಕಟ್ಟಡದ ಮೇಲೆ ಇದ್ದು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಸಾವಿರ ಶಿಖರದ ಆಕಾರವುಳ್ಳ ಒಂದು ಮೋಡವನ್ನು ಕಂಡು, ಸಿರಿದಿಣ್ಣನು “ಈ ರೀತಿಯಿರುವ ಒಂದು ಜಿನಾಲಯವನ್ನು ಮಾಡಿಸುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು, ಚಿತ್ರದ ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ರೇಖಾಚಿತ್ರವನ್ನು ಬರೆದು, ಮತ್ತೆ ನೋಡುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅದು ಕರಗಿಹೋದುದನ್ನು ಕಂಡನು. ಅದುವೇ ಅವನಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ನಂಟರನ್ನು ಆಗಲಿ, ಮಾಯಾರಲ್ಯ, ಮಿಥ್ಯಾಶಲ್ಯ, ನಿವಾಸಶಲ್ಯ ಎಂಬ ಮೂರುಬಗೆಯ ಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಬಾಹ್ಯ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೂ (ಭೂಮಿ, ಮನೆ, ಧನ, ಧಾನ್ಯ, ದ್ವಿಪದ, ಚತುಷ್ಪದಗಳು, ವಾಹನ, ಶಯ್ಯೆ, ಆಸನ, ಕುದ್ರಲೋಹಪಾತ್ರ, ಮಡಕೆ- ಎಂಬ ಹತ್ತು) ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ, ಕಾಮಾಭಿಲಾಷೆ, ದ್ವೇಷ, ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮುಂತಾದ ಅಂತರಂಗ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೂ ತೊರೆದು ವರಧರ್ಮ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೂ ಗುರುಗಳೊಡನಿದ್ದು ಹನ್ನೆರಡು ಅಂಗಗಳಿಂದಲೂ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡಿದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲಿತು, ಆಮೇಲೆ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಋಷಿಗಳು ಒಬ್ಬರೇ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೇಡ, ಬಿರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಮಾಘಮಾಸದಲ್ಲಿ ಇಳಾಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಬಂದು, ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಬಾಹ್ಯೋದ್ಯಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೊಂದ ಗಿಳಿ ವ್ಯಂತರದೇವತೆಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದುದು ಅವರನ್ನು ಕಂಡಿತು. “ಎನೂ ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಕೋಪಗೊಂಡು ಬಹಳ ಭಯಂಕರವಾದ ಗಾಳಿಯನ್ನೂ ಶೈತ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಸಿತು. ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಮೇಲಿನಿಂದ ಮಳೆಯನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತ, ಗಾಳಿಬೀಸುತ್ತ ಹೀಗೆ ನಾಲ್ಕು

ಗಾಥೆ || ಖಮಾಮಿ ಸವ್ಯಜೀವಾಣಂ ಸವ್ಯೇಜೀವಾ ಖಮಂತು ಮೇ
ಮತ್ತೀ ಮೇ ಸವ್ಯಭೂದೇಸು ವೇರಂ ಮದ್ವ್ಯಾ ಕೇಣ ಚಿ

ಶ್ಲೋಕ|| ಅಚ್ಛೇದೋಽನಂತ ಸೌಖ್ಯೋಽಹಂ ವೇತ್ಯಾಪೂರ್ವೋ ನಿರಂಜನಃ
ಸರ್ವದುಃಖಾಕರಂ ದೇಹಂ ತ್ಯಜಾಮೇತತ್ ಪರಿಸ್ಪೃಟಂ ||

ಎಂದಿಂತು ಸಮಸ್ತೀಭಾವನೆಯಂ ಭಾವಿಸಿ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಮಂ ಜಾನಿಸಿ ಎಂಟು ಕರ್ಮಗಳಂ ಕಡಿಸಿ
ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆವೋದರ್ ಮತ್ತಂ ಜೇಜರುಂ ರತ್ನತ್ರಯಂಗಳನಾರಾಧಿಸುವ ಭವ್ಯಕಳ್ ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಭಟ್ಟಾರಂ
ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದು ದೇವೋಪಸರ್ಗ ಮನುಷ್ಯೋಪಸರ್ಗ ತಿರಿಕೋಪಸರ್ಗಮಚೇತನೋಪ
ಸರ್ಗಮಂದಿತುಂ ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪುಷ್ಪಸರ್ಗಮುಮಂ ಪಸಿವು ನೀರಲೈ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವಿರ್ಪತ್ತೆರದು
ಪರೀಷಪಂಗಳಂ ಸೈರಿಸಿ ವ್ಯಾಧಿಗಳಿಂದಪ್ಪ ವೇದನೆಯಂ ಸೈರಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗ ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ದುಗೆ

ಜಾವ (ಅರ್ಧದಿನ) ಭಯಂಕರವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಸರ್ಗ (ತಪಸ್ಸಿಗೆ ವಿಘ್ನ)ವನ್ನು
ಮಾಡಿತು. ಆಗ ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಋಷಿಗಳು - ಇದು ದೇವೋಪಸರ್ಗ ಎಂದು ತಿಳಿದರು.
(ನಾನು ಎಲ್ಲ ಜೀವಗಳನ್ನೂ ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲ ಜೀವಗಳೂ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿ. ಎಲ್ಲ
ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನನಗೆ ಮೈತ್ರಿಯಿದೆ. ನನಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ದ್ವೇಷವಿಲ್ಲ.) (ನನ್ನನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಲು
ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದ ಸುಖವುಳ್ಳವನು. ತಿಳಿದವನು, ಅನಾದಿ,
ಕರ್ಮಲೇಪವಿಲ್ಲದವನು. ಎಲ್ಲ ದುಃಖಗಳಿಗೂ ಆಶ್ರಯವಾಗಿರುವ ಶರೀರವನ್ನು
ತೊರೆಯುತ್ತೇನೆ-ಇದು ನಿಶ್ಚಯ) ಈ ರೀತಿ ಸುಖದುಃಖ ಸಮಭಾವವನ್ನು ಭಾವಿಸಿ,
ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಎಂಟು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ, ಮೋಕ್ಷವನ್ನೆದ್ದಿದರು.
ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಆರಾಧನೆ ಮಾಡುವ ಬೇರೆ ಭವ್ಯರು ಕೂಡ, ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಋಷಿಗಳನ್ನು
ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿ ದೇವ-ಮಾನವ-ತೀರ್ಥಕ್ಕು- ಅಚೇತನ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯವರಿಂದ
ಒದಗುವ ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಹಸಿವು- ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಇಪ್ಪತ್ತೆರದು
ಪರೀಷಪಗಳನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು, ರೋಗಗಳಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ನೋವನ್ನೂ ಸಹಿಸಿ,
ಸ್ವರ್ಗ ಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ!

೧೦. ವೃಷಭಸೇನ ಭಟ್ಟಾರಕ ಕಥೆ

ವೃಷಭಸೇನ ಭಟ್ಟಾರಕ ಕಥೆಯಂ ಪೇಟ್ಟಿಂ :

ಗಾಹೆ || ಉಣ್ಣು ವಾದಂ ಉಣ್ಣು ಸಿಳಾತಳಂ ಆದವಂ ಚ ಅತಿ ಉಣ್ಣು
ಸಹಿ ಊಣ ಉಸಹಸೇಣೋ ಪಡಿವಣ್ಣೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ಉಣ್ಣು ವಾದಂ-ಬಿಸಿದಪ್ಪ ಗಾಳಿಯುಮಂ, ಉಣ್ಣು-ಬಿಸಿದಪ್ಪದಂ, ಸಿಳಾತಳಂ - ಯೋಗ
ಪೀಠದ ಸಿಲೆಯ ಮೇಗುಮಂ, ಅದವಂ ಚ - ಬಿಸಿಲುಮಂ, ಅತಿ ಉಣ್ಣು - ಅದಂ ಬಿಸಿದಪ್ಪದಂ,
ಸಹಿಊಣ - ಲೇಸಾಗಿ ಸೈರಿಸಿ, ಉಸಹಸೇಣೋ-ವೃಷಭಸೇನರೆಂಬ ಮುನಿ, ಪಡಿವಣ್ಣೋ-ಪೂರ್ವದೊಂ,
ಉತ್ತಮ ಅಟ್ಟಂ-ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಾರಾಧನೆಯುಂ]

ಅದೆಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳವಂತಿಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ
ಉಜ್ಜೈನಿಯೆಂಬುದು ಪೊಬಲದನಾಳೊಂ ಪ್ರದ್ಯೋತನೆಂಬರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ
ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಾಲೆಯೆಂಬೊಳಂತವರ್ಗಳಿಪ್ಪವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ
ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮರಸಂ ಕಾಡಾನೆಯಂ ಪಡಿಯಲ್ಲೇಡಿಯಾನೆಯನೇಟೆ ಅಡವಿಗೆವೋದೊಡದು
ಮದವಿಪ್ಪಳಿತನಾಗಿ ಮೆಯ್ಯೆಲೆಯದೆ ದಿಶಾಪಟ್ಟಂಗೊಂಡೊಂದೆಸೆಗೆ ಕೊಂಡೋಡಿ ದಂಡಕಾರಣ್ಯ
ಪ್ರದವಿಯ ನಡುವೆ ತನ್ನ ಬೇಗದಿಂ ಪರಿಯ ನಾಡೆಯಂತರಂಬೋದೊಡೊಂದು ಮರದಡ್ಡ ಬರ್ಡ
ಕೊಂಬಂ ಕಂಡರಸಂ ಪಡಿದು ನೇಲ್ದಿದೊಡಾನೆಯುಂ ಪೆಟೊಂದು ದೆಸೆಗೆವೋಯ್ತಂತರಸುಂ
ಮರದಿಂದಿಲೆದು ನಾಡ ಬಟ್ಟಿಯೊಳ್ ತಗುಳ್ಳು ಅಡವಿಯಂ ಪೊಳಮಟ್ಟು ಬಂದೊಂದು

ವೃಷಭಸೇನ ಋಷಿಗಳ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು : (ವೃಷಭಸೇನರೆಂಬ ಋಷಿ
ಬಿಸಿಯಾದ ಗಾಳಿಯನ್ನೂ ಬಿಸಿಯಾದ ಯೋಗಪೀಠ ಶಿಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಭಾಗವನ್ನೂ
ಅತ್ಯಂತ ಉಷ್ಣವಾಗಿರುವ ಬಿಸಿಲನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಹಿಸಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ-
ಜ್ಞಾನ-ಚಾರಿತ್ರಗಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು.) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ : ಈ
ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವಂತಿ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಉಜ್ಜೈನಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ.
ಅದನ್ನು ಪ್ರದ್ಯೋತನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ರಾಣಿ ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಾಲೆ
ಎಂಬವಳು. ಅಂತು ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ
ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ರಾಜನು ಕಾಡಾನೆಯನ್ನು
ಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆನೆಯ ಮೇಲೇರಿಕೊಂಡು ಕಾಡಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಅದು
ಸೊಕ್ಕೇರಿದುದಾಗಿ ಮೈಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರವಿಲ್ಲದೆ ಯಾವುದೋ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಓಡುತ್ತ ಹೋಯಿತು.
ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನ ಕಡೆಗೆ ಓಡುತ್ತ ತನ್ನ ವೇಗದಿಂದ ದಂಡಕಾರಣ್ಯ ಎಂಬ ಕಾಡಿನ ನಡುವೆ
ತೆರಳಿತು. ಮತ್ತೆಯೂ ದೂರಕ್ಕೆ ಅದು ಹೋಗುತ್ತಿರಲು ಒಂದ ಮರದ ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ಚಾಚಿದ್ದ
ಅದರ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ರಾಜನು ಕಂಡು ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೇತಾಡಿದನು. ಆನೆ ಬೇರೊಂದು
ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅಂತೂ ರಾಜನು ಮರದಿಂದ ಇಳಿದು ನಾಡಿನ ದಾರಿಯನ್ನು
ಹಿಡಿದು ಆ ಕಾಡಿನಿಂದ ಹೊರಟು ಖೇಡ ಎಂಬ ಒಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋದನು. ಆ

ಬೇದಮೇಂಬೂರನೆಯ್ಯುದಕು ಸಾರೆಯೊಂದು ಕೆಯ್ಯುಟದಕು ಸಾರೆಯೊಳ್ ಬಾದಿಯುಂಟದಕು ತಡಿಯೊಳ್ ಬಂದು ಕುಳ್ಳಿರ್ದು ಪವನಿನಿಂದ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಪಪ್ರಮದಿಂದಾದಮಾನುಂ ಸೇದಗೆಟ್ಟು ಬಂಬಳಬಾದಿವರ್ಗನ್ನೆಂ ಆಪೂರ ಗಾವ್ಯಂದಂ ಜನವಾದಿಕನೆಯೊನಾತನ ಗಾವ್ಯಂದಿ ಜನಮತಿಯೊಬೊಳಾಯಿವರ್ಗ್ಗಂ ಮಗಳ್ ಜನದತ್ತೆಯೊಬೊಳತ್ತಂತ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿಯುಮಂದಿವನೊಡೆಯೊಳ್ ನೀರಂ ತರಲ್ಪೆಂದು ಬಾದಿಗೆ ಪೋದಾಕೆಯುಂ ಕಂಡರಸನೆಲೆ ಕೂಸೆ ನೀರಂ ಕುಡಿಯಲೆಳೆಯಾ ಎಂದೊಡಂತೆಗೆಯ್ದನೆಂದಾತನ ರೂಪುಂ ಗಾಡಿಯುಂ ತೇಜಮುಂ ಲಾವಣ್ಯಮುಮಂ ಕಂದಾಟಿಸಿ ನೀರಂ ಸೇದಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಕುಡಿಯಲೆಳೆಯ ಕುಡಿಯಕುಡಿಯ ಕರಗದ ದಾರೆಯನುಗಿದುಕೊಂಡೊದರಸನಾಕೆಯ ಮೊಗಮಂ ನೋಡಿ ನಕ್ಕೇಕೆ ಕಾಮಮೌ ಕೂಸೆ ಕಾದದೆ ಕುಡಿಯಲೆಳೆಯಾ ಎಂದೊಡಾಕೆಯುಂ ಕುಡಿಯಲೆಳೆಯ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ ತನ್ನ ತಂದೆಗೆಂತೆಂದವಳಮ್ಮಾ ಊರ ಪೋಗಿಗಣ ಬಾದಿಯೊಳೊಪ್ಪಂ ಮಹಾಪುರುಷಂ ಬಂದಿರೋನಾತನಂ ನೀಮೊಡಗೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬನ್ನಿಮಂದೊಡಂತೆಗೆಯ್ದನೆಂದಾತನುಂ ಪೋಗಿಯೊಡಗೊಂಡು ಬಂದಾತನ ಶ್ರಮಂ ಪೋಗೆ ದಿವ್ಯಮಹಾರಾಮನೂದಿರ್ವನ್ ಅನ್ನೆಗಮರಸನದಿವಜ್ಜಿಮಂ ನೋಡುತ್ತಂ ವಜ್ರಗಣೆಂದಂ ತಂತಮಲ್ಲಂ ಬಂದರಸನಲ್ಲಿಗೆಂದೊನೆಯಿಂದೊರೊಳಗೆಲ್ಲಮುಜಿಸಿ ಬೆಸಗೊಂಡವರರಸನಂ ಕಂಡೆಕಿ

ಊರಿನ ಸಮೀಪ ಬಂದು ಗದ್ದೆಯಿತ್ತು. ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಬಾವಿಯಿತ್ತು. ಅದರ ಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತು, ಹಸಿವಿನಿಂದಲೂ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದಲೂ ದಾರಿ ನಡೆದ ಶ್ರಮದಿಂದಲೂ ಬಹಳವಾದ ಆಯಾಸದಿಂದ ಅತಿಯಾಗಿ ಬಾದಿಹೋಗಿದ್ದನು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ .... ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಜನವಾದಿಕನೆಂಬ ಗೌಡನಿದ್ದನು. ಅವನ ಗೌಡತಿ ಜನಮತಿಯುಂಟವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಜನದತ್ತೆ ಎಂಬ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಅತ್ಯಂತ ರೂಪ-ಲಾವಣ್ಯ-ಸೌಭಾಗ್ಯ- ಕಾಂತಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವಳಾಗಿದ್ದಳು. ನೀರನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾವಿಗೆ ಹೋದಂತಹ ಆಕೆಯನ್ನು ರಾಜನು ಕಂಡು - “ಎಲೈ ಕನ್ಯೆಯೇ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನೀರನ್ನು ಹೊಯ್ಯು” ಎಂದನು. ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವನು’ - ಎಂದು ಆಕೆ ರಾಜನ ರೂಪವನ್ನೂ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೂ ಕಾಂತಿ ಲಾವಣ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕಂಡು ಪ್ರೀತಿಸಿ ಬಾವಿಯಿಂದ ನೀರನ್ನು ಸೇದಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಯ್ದಳು. ಕುಡಿಯುತ್ತ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಕೂಡದ ನೀರ ಧಾರೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು, ರಾಜನು ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕು - “ಯಾಕೆ ಮಗು ತೊಂದರೆಪಡಿಸುತ್ತೀ ? ತೊಂದರೆಪಡಿಸದ ಕುಡಿಯಲು ಎರೆ” ಎಂದು ಹೇಳಲು, ಆಕೆ ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ನೀರನ್ನು ಹೊಯ್ದು, ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಹೀಗೆಂದಳು - “ಅಪ್ಪಾ, ಊರ ಹೊರಗಿನ ಬಾವಿಯ ಬಳಿ ಒಬ್ಬ ಮಹಾಪುರುಷನು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಆತನನ್ನು ನೀವು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ.” ಹೀಗೆನ್ನಲು, ಜನವಾದಿಕನು ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅರಸನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕರೆತಂದು ಅವನ ಶ್ರಮ ಪರಿಹಾರವಾಗುವಂತೆ ದಿವ್ಯವಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಉಣಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಪಾದಚರ್ಮಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಸೈನ್ಯವೆಲ್ಲ ಬರುತ್ತ “ರಾಜನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನ?” ಎಂದು ಊರಿನಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹುಡುಕುತ್ತ ಕೇಳುತ್ತ ಬಂದು, ಅವರು ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡರು. ರಾಜನಿಗೆ ಸಮೀಪ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸುವುದನ್ನೂ ಜೇಯಾ, ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು

ಪೊದೆವಡುವುದುಮಂ ಜೀಯ ದುಹಾವಸಾದವೆಂಬುದುಮಂ ಗಾವುಂಡು ಕಂದೆಲೆ ಈತನರಸನೆಂದೆಲೆದಗ್ಗಲಂ ಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯುಂ ಗೌರವಮುಮಂ ಮಾಡಿದೊಡರಸಂ ತನ್ನ ಪೆರ್ಗಡೆಗಳಿಂದಂ ಕೂಸು ಬೇಡಿ ಪೆತ್ತು ಮದುವೆಂದಾಕೆಗೆ ಮಹಾದೇವಿಪಟ್ಟುಂಟು ತನ್ನ ಪೊಟ್ಟಲೆ ಪೋಗಿ ಕರುಮಾದನುಂ ಬಳಸಿಯುಮಿದರ್ಧತಃಪುರದೊಳಗೊಂದೊಳಿತಪ್ಪ ಮಾಡಮಂ ಕೊಟ್ಟಿರಿ ಎಲ್ಲಾ ಅರಸಿಯರ್ಕಳುಮ ನುಟೆದು ಜನದತ್ತಗಾಸಕ್ತನಾಗಿ ಪಲಕಾಲಮಾಕೆಯೊಳಿಪ್ಪವಿಜಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನು ಭವಿಸುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಮೊಂದು ದಿವಸಮದವಿಯ ಸೂರ್ಯದಾನೆ ಗಣಿಯಾನೆಗಳ್ಳಿರಸು ಒಂದು ಬಾರಿಯಂ ಪೊಕ್ಕೊಡೆ ಪಿರಿಮಂ ಕಳಕಳಮಾಗಿ ಅರಸಂಗೆಟಿಪಿದೊಡರಸನುಂ ಕೇಳ್ತು ತುರಿಪದಿಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಕಾದಾನೆಯಂ ಕಟ್ಟಿಸಲೆಂದು ಬಾರಿಗೆಪೋದೊನಾ ಪುಸ್ತಾದೊಳ್ ಜಿನದತ್ತ ಪದವನಂಗೆಂದಿರ್ವಾಕೆ ಎನ್ನಂ ಬಿಸುಟ್ಟರಸಂ ಪೋದೊನೆಂದು ಮುಳಿದು ನುಡಿವುದುಮರಸನಾಕೆಯನೊಡಗೊಂದು ಪೋಗದುದಂ ಕಂದರಸಿಯರ್ಕಳೆಲ್ಲಂ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಇನ್ನೆದುಗಮರಸಂ ಸೂಟುಂ ವಾಟಿಯುಮನೀಗುಮೆಂದು ರಾಗಿಸಿ ನುಡಿದ ಮಾತುಗಳು ಜಿನದತ್ತ ಕೇಳ್ತು ಕಿನಿ, ಇನ್ನಾತನೆಗೆ ಬಾಚ್ಚಿಯಲ್ಲನೆಂದು ತನ್ನ ಮಾದದಿಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಪೆಜತೊಂದು ಪಾಸಾದದೊಳ್ ಪೋಗಿದೊಳ್

ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನೂ ಗೌಡನು ಕಂಡು “ಎಲಾ! ಈತನು ರಾಜನು!” ಎಂದು ತಿಳಿದು ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸತ್ಕಾರವನ್ನೂ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ತನ್ನ ಹೆಗ್ಗಡೆಗಳ ಮೂಲಕ ಕನ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಪಡೆದು ಮದುವೆಯಾದನು. ಅವಳಿಗೆ ಸುಟ್ಟದ ರಾಣಿಯ ಪದವಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ತರಳಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಣೀವಾಸ ಗೃಹಗಳಿಂದ ಆವರಿಸಿದ ಒಂದು ಉಪ್ಪರಿಗೆಮನೆಯನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ರಾಣಿಯರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಜಿನದತ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತನಾಗಿ ಹಲವು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟವಾದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿವಸ ಕಾಡಿನ ಒಂದು ಸೊಕ್ಕಾನೆ ತನ್ನ ಗುಂಪಿನ ಆನೆಗೊಳೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಆನೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ಲಕ್ಕಡಿ ಕೋಟೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿತು. ಆಗ ಬಹಳ ಕೋಲಾಹಲವಾಯಿತು. ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಲು, ರಾಜನು ಕೇಳಿ ತ್ವರೆಯಾಗಿ ಹೊರಟು ಕಾಡಾನೆಯನ್ನು ಬಂಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾರಿಗೆ ಹೋದನು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜಿನದತ್ತ ಅಲಂಕೃತಳಾಗಿದ್ದವಳು, “ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರಾಜನು ಹೋದನು” ಎಂದು ಕೋಪಿಸಿ ನುಡಿದಳು. ರಾಜನು ಅವಳನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗದುದನ್ನು ಕಂಡು ರಾಣಿಯರಿಗೆಲ್ಲ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. “ಇನ್ನು ರಾಜನು ನಮಗೂ ಸರದಿ ಪ್ರಕಾರದ ಭೋಗಾವಕಾರವನ್ನು ಕೊಡುವನು” ಎಂದು ಆನಂದಗೊಂಡು ನುಡಿಯುವ ಮಾತನ್ನು ಜಿನದತ್ತ ಕೇಳಿ ಸಿಟ್ಟಾದಳು. “ಆತನು (ರಾಜನು) ಇನ್ನು ನನಗೆ ಪ್ರಯೋಜನನಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟಳು. ಬೇರೊಂದು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇತ್ತ ರಾಜನು ಆನೆಯನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಜಿನದತ್ತೆಯ ಭವನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಣಿ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಒಬ್ಬನು

ಅನ್ನಗಮಿತ್ತರಸನಾನೆಯಂ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಜಿನದತ್ತೆಯ ಮಾದಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಅರಸಿಯಂ ಕಾಣದೆಲ್ಲಿದಳೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೊರ್ಪನಂತೆಂದಂ ನೀಮೊಡಗೊಂಡು ಪೋದಿರಿಲ್ಲೆಂದರಸಿ ಮುಳಿದು ಪುರುಷವತಮಂ ಕೊಂಡು ತಪಸ್ವಿನಿಯಾಗಿ ಜೀವತೊಂದು ಮಾಡದೊಳಿದೊಳೆಂದು ಪೇಲೊಡ್ಡಿದಾ ಮಾತನರಸಂ ಕೇಳಾದಮಾನುಂ ಮುಳಿದಿಂತಪ್ಪ ವ್ರತಮುಂ ತಪಮುಮೆನ್ನಲ್ಲಿ ಕೂಡದೆಂದು ನುಡಿದಾಕೆಯಂ ಬೆಳ್ಳಾದೊಳ್ ಮಸಗದೊಳ್ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿಕ್ಕಿಮೆಂದಾಳಲ್ಲೆ ಬೆಸನಂ ಪೇಲೊಡ್ಡಿದವರುಮಂತೆ ಗೆಯ್ಯಮೆಂದರಸಿಯನೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗಿ ಮಸಗದೊಳೊಂಬತ್ತುತಿಂಗಳ ಗರ್ಭಣೆಯಂ ಪೊತ್ತು ಪೋಗಿಯಾಕೆಯನಲ್ಲಿಕ್ಕಿ ಇಂತೆಂದರಬ್ಬಾ ಎಮಗೆನುಂ ದೋಷಮುಂ ಪಾವಮುಮಿಲ್ಲ ಕ್ಷಮಿಯಿಸಿ ಮರಸನ ಬೆಸದೊಳ್ ತಂದಿಕ್ಕಿದೆಮೆಂದು ನುಡಿದು ಪೋದರನ್ನೆಗಮಾ ಇರುಳೊಳರಸಿ ಬೆಸಲೆಯಾಗಿ ಮಗನಂ ಜೆತ್ತೊಳ್ ಇತ್ತರಸನುಮಾ ಇರುಳೊಳ್ ಶ್ವೇತವ್ಯಪಭಸಂ ಕನಸಿನೊಳ್ ಕಂಡು ಪೊಲ್ಲೆನೋಲಗದೊಳ್ ಆಸ್ಥಾನದ ನಡುವೆ ಸಿಂಹಾಸನಮಸ್ತಕ್ಕಿಸ್ತನಾಗಿ ತನ್ನ ಕಂಡ ಕನಸಂ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಪೇಲೊಡ್ಡೆ ಮಂತ್ರಿಯುಮಿಂತೆಂದು ಕನಸಿನ ಫಲಮನರಸಂಗೆ ಪೇಲ್ವಂ ದೇವಾ ನಿಮಗಿಂದು ಪುತ್ರಲಾಭಮಾದೆಂದು ಪೇಲೊಡ್ಡಿದದಂ ಕೇಳ್ದರಸಿಯರ್ಕಳೊಳಗಾರ್ಪಣೆಯಾಗಿ ಮಗನಂ ಜೆತ್ತಳೆಂದಾರಯ್ಯು ಬನ್ನಿಮೆಂದು ಪಡಿಯಜರ್ಗ ಬೆಸವೇಲೊಡ್ಡಿದವರ್ ರಾಣಿವಾಸಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ನೀವು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ರಾಣಿ ಜಿನದತ್ತೆ ಕೋಪಗೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಣೀ ವ್ರತ ಕೈಕೊಂಡು ತಪಸ್ವಿನಿಯಾಗಿ ಬೇರೆ ಒಂದು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ, ಆ ಮಾತನ್ನು ರಾಜನು ಕೇಳಿ ಆತ್ಮಂತ ಕೋಪಾವಿಷ್ಟನಾದನು. “ಇಂತಹ ವ್ರತವೂ ತಪಸ್ಸೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ನಡೆಯದು” ಎಂದು ಹೇಳಿ “ಆಕೆಯನ್ನು ನಿರ್ಜನವಾದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುಡುಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಇರಿಸಿ” ಎಂದು ಆಳುಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು. ಅವರು “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆವು” ಎಂದು ಜಿನದತ್ತೆಯನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡೊಯ್ದರು. ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳ ಬಸುರಿಯಾದ ಆಕೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಇಳಿಸಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು - “ಅಮ್ಮಾ ನಮಗೇನೂ ದೋಷವಾಗಲೀ ಪಾಪವಾಗಲೀ ಇದರಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಕ್ಷಮೆ ಕೊಡಿ. ಅರಸನ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಪ್ರಕಾರ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ”. ಹೀಗೆ ನುಡಿದು ಅವರು ಹೋದರು. ಅದೇ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅರಸಿಗೆ ಪ್ರಸವವಾಯಿತು, ಆಕೆ ಮಗನನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಇತ್ತ ರಾಜನು ಅದೇ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯ ಎತ್ತನ್ನು ಕಂಡನು. ಪ್ರಾತಃಕಾಲದ ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಆಸ್ಥಾನದ ನಡುವೆ ಇದ್ದ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತವನಾಗಿ ತಾನು ಕಂಡ ಕನಸನ್ನು ಮಂತ್ರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಮಂತ್ರಿ ರಾಜನಿಗೆ ಕನಸಿನ ಫಲವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು - “ದೇವಾ, ನಿಮಗೆ ಇಂದು ಗಂಡುಮಗು ಲಾಭವಾಗಿದೆ”- ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ರಾಜನು ಕೇಳಿ, ತನ್ನ ರಾಣಿಯರಲ್ಲಿಯಾರು ಪ್ರಸವಗೊಂಡು ಮಗನನ್ನು ಹೆತ್ತಿದ್ದಾಳೆಯೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಿ ಬನ್ನಿ - ಎಂದು ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುವ ಸೇವಕರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು. ಅವರು ರಾಜನ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ರಾಣಿಯರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿ “ನಿಮಗೆ ಮಗನು

ಅರಸಿಯರ್ಕಳಲ್ಲರಮಂ ಬೇಟೆವೇಟೆ ಮಗಂ ಪುಟ್ಟದನೆ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡವರ್ಗಳನಿಬರು ಮಿಂತೆಂದರೆಮಗ ಸೌಭಾಗ್ಯಮಿಲ್ಲದವರ್ಗೆ ಭರ್ತಾರನ ದೆಸೆಯಿಂದಪ್ಪ ಸೂಟುಂ ಪಾಟಿಯುಮಿಲ್ಲದೊರ್ಗ ಬಸಿಟುಂ ಮಗನುಮೆಂತಕ್ಕುಂ ನೀಮಾರಾಸುಂ ಸೌಭಾಗ್ಯಮುಳ್ಳೊರಲ್ಲಿ ಬಸಿಟುಂ ಮಗನುಮನಾರಯ್ಯಮೆಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏನನಾರಯ್ಯರೆಂದು ನುಡಿದೊಡವರ್ಗಳುಂ ಶ್ವಾನಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಜಿನದತ್ತೆ ಬೆಸಲೆಯಾಗಿ ಮಗನಂ ಪೆತ್ತಿದೊಳಂ ಕಂಡರಸಂಗೆ ಪೋಗಿ ಇಂತೆಂದರ್ ದೇವಾ ಶ್ವಾನದೊಳ್ ಜಿನದತ್ತೆಯರಸಿ ಬೆಸಲೆಯಾಗಿ ಮಗನಂ ಪೆತ್ತಿದಳೆಂದು ಪೇಟೊಡದಂ ಕೇಳ್ವರಸಂ ಕೂಸುಮನರಸಿಯುಮನೊಡಗೊಂಡು ಬನ್ನಿಮೆಂದು ತರಿಸಿ ಮುನ್ನಿನಿಂದದೊಳಿರಿಸಿ ಕನಸಿನೊಳ್ ವ್ಯಷಭನಂ ಕಂಡುದೆಂದಾ ಕೂಸಿಗೆ ವ್ಯಷಭಸೇನನೆಂದು ಜೆಸರನಿಟ್ಟರಸಿಯಂ ದಾನಸನ್ಯಾಸಾದಿಗಳಂ ಪೂಜಿಸಿಯಾಕೆಯೊಳಿಪ್ಪ ವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನುಭವಿಸುತ್ತಮರೆ ವ್ಯಷಭಸೇನ ಕುಮಾರನುಮೆಂಟು ವರುಷದ ಪ್ರಾಯದಾತನಾಗಿರ್ಪನ್ನೆಗೊಂದು ದಿವಸಮರಸಂ ತಪಂಬದುವ ಬಗೆಯಿಂದಂ ವ್ಯಷಭಸೇನ ಕುಮಾರಂಗೆಂತೆಂದಂ ಮಗನೆ ನಿನಗೆ ಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳಲ್ ಬಗೆದಜ್ಜೆನೆಂದೊಡಾತನೆಂತೆಂದನಯ್ಯಾ ಎನಗೆ ನೀಮುಂ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳದಪಿರೊ ಮೋಕ್ಷಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳದಪಿರೊ ಎಂದು ತಂದೆಯಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ

ಹುಟ್ಟಿದನೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಅವರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು - “ನಾವು ಪುಣ್ಯವಿಲ್ಲದವರು. ಗಂಡನ ಕಡೆಯಿಂದ ಒದಗತಕ್ಕ ಸರದಿ ಪ್ರಕಾರದ ಸುಖಭೋಗಗಳಿಲ್ಲದವರು. ಅಂತಹ ನಮಗೆ ಗರ್ಭವೂ ಪುತ್ರೋತ್ತತ್ತಿಯೂ ಆಗುವುದು ಹೇಗೆ? ಯಾರಾದರೂ ಪುಣ್ಯವುಳ್ಳವರಿದ್ದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಬಸರಾದವರನ್ನೂ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆದವರನ್ನೂ ನೀವು ವಿಚಾರಿಸಿರಿ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನೀವು ಏನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?” ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಲು, ಅವರು ಶ್ವಾನಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಜಿನದತ್ತೆ ಪ್ರಸವಿಸಿ ಗಂಡುಮಗುವನ್ನು ಪಡೆದುದನ್ನು ಕಂಡರು. ಕೂಡಲೇ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೀಗೆಂದರು- “ದೇವಾ ನಿಮ್ಮ ರಾಣಿಯಾದ ಜಿನದತ್ತೆಗೆ ಹೆರಿಗೆಯಾಗಿ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾಳೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ರಾಜನು ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ “ಮಗುವನ್ನೂ ರಾಣಿಯನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಕರೆತರಿಸಿದನು. ಹಿಂದಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಜಿನದತ್ತೆಯನ್ನು ಇರಿಸಿದನು. ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಎತ್ತನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಆ ಮಗುವಿಗೆ ವ್ಯಷಭಸೇನನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ರಾಣಿಯಾದ ಜಿನದತ್ತೆಯನ್ನು ದಾನ ಸನ್ಯಾಸ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಸತ್ಕರಿಸಿ ಆಕೆಯೊಡನೆ ಇಷ್ಟವಾದ ವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು, ವ್ಯಷಭಸೇನನು ಎಂಟು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದವನಾಗಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ದಿವಸ ರಾಜನು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸುವ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ವ್ಯಷಭಸೇನ ಕುಮಾರನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದನು. “ಮಗನೇ, ನಿನಗೆ ಪಟ್ಟಗಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುತ್ತೇನೆ.” ಆಗ ಅವನು- “ಅಪ್ಪಾ, ನನಗೆ ನೀವು ರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದೀರೋ ಮೋಕ್ಷದ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದೀರೋ? ಎಂದು ತಂದೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು “ಮಗನೆ ನಿನಗೆ ಮನುಷ್ಯರ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು. ಆಗ ವ್ಯಷಭಸೇನನು- “ದೇವಾ ರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟಗಳ್ಳುವಿಕೆಯೂ ಮೋಕ್ಷಗ್ಳುವಿದ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟುವಿಕೆಯೂ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಆತನು - “ಮೋಕ್ಷಗ್ಳುವರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟವನ್ನು ತಪಸ್ಸುಮಾಡುವವನಿಗೆ ಕಟ್ಟುವುದು ಪದ್ಧತಿ”

ಮಗನೇ ನಿನಗೆ ಮನುಷ್ಯರಾಜ್ಯಪಟ್ಟುಂಟಾದವನೆಂಬುದುಂ ದೇವಾ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟುಬಂಧನಮೂರ ಮೋಕ್ಷ ಸಂಬಂಧರಾಜ್ಯಪಟ್ಟುಬಂಧನಮುಂವಂತನೇ ಮೋಕ್ಷಸುಖರಾಜ್ಯಪಟ್ಟವುಂ ತಪಂಗಯ್ಯೊಂಗೆ ಕಟ್ಟುವುದೆಂದೊಂದೆಂದೊಂದೆ ಮನುಷ್ಯರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಮನೊಲೆನೆನಗೆ ಮೋಕ್ಷರಾಜ್ಯಪಟ್ಟುಂಟುಮೆಂದು ನುಡಿದೊಂದೆಂದೆಂದೆಂದೆ ಮಗನೇ ನೀನಿನ್ನೂ ಕೂಸನ್ನೆ ಬಾಲವದ್ದೆಯನ್ನೆಗಂ ಬಳೆಚರಸುಗಿಯಿಷ್ಟ ವಿಷಯ ಕಾದುಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಬಲೆಕೆ, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಲದೋಳ್ ತವಂಬಡುವುದೆಂದೊಂದೆ ಕುಮಾರನಿಂತೆಂದನನ್ನೆಗಂ ಸಾದರೊ ಬಾಲ್ಯರೊ ಎಂತಜಿಯಲಕ್ಕಂ ಮನುಷ್ಯರ ಬಾಲುಂ

ಕಂದ ॥ ಪನಿಪ್ಪಲ್ಲ ಮುಗಿಲ ಸಂಜೆಯ
ಕನಸಿನ ಸುರಸುವ ನೆಗೆದ ನೂರೆಗಳ ತಜನಂ
ತನಿತುಂ ನಿಲಿಪ್ಪ ಬಗೆವೊಡೆ
ಮನುಷ್ಯರ ಯಾವನಮುಮರ್ಥಮುಂ ಬಾಲ್ಯಗಲುಂ ॥

ಶ್ಲೋಕ ॥ ಭೋಗಸ್ವಪ್ನಾನ್ನಿ ಸಂಪದ್ವೈ ದೀಪನೀಯೋ ವನೋಪಮಾಃ
ವಿಭಿಃ ಸ್ತ್ರೀವ್ಯದೃತ್ಯಪ್ನಾನ್ನಿ ಶಾಂತೈ ಚಿಂತೈವಿಶಾಪರಂ ॥

ಗಾದೆ ॥ ಸಣ್ಣ ವಾ ಬದರಂ ತಂ ಮದ್ದಂ ವಿದುತ್ಯಾ ಮುಕ್ತಿಪದಂ
ಅಮಿಸಾಮಂ (?) ಭೋಗ ಸುಖಲೋಕವಿರದೋ ಮೋಕ್ಷೇಮದಿಂ ಕುಚ್ಚಾ

ಆರೆ ॥ ಯದೃಪಿ ನಿರ್ದೇವ್ಯಮಾಣಾ ಮನಸ್ಸಂತುಷ್ಟಕಾರಕಾ ವಿವಯಾಃ
ಕಿಂಪಾಕ ಫಲಾಶನವದ್ಯವಂತಿ ಪಶ್ಚಾದತಿದುರಂತಾಃ

ಎಂಬುದೆಂಬ ಭೋಗಂಗಳುಂ ಕಿಂಪಾಕಫಲದೊಳೋರನ್ನಪದಂ ಕಾರಣದಿಂ ರಾಜ್ಯದೊಳಪ್ಪ ಭೋಗಸುಖಂಗಳನೊಲೆಂ ಚಾತುರಾದುರಂಗಳಿಂದಪ್ಪ ಚಾಢೆಯನಗಲ್ಲ ಶಾಶ್ವತಮಪ್ಪ ಮೋಕ್ಷ

ಎನ್ನಲು, ಕುಮಾರನು - “ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಮನುಷ್ಯರ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟವನ್ನು ಒಲೆನು. ನನಗೆ ಮೋಕ್ಷರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು - ಮಗನೇ, ನೀನಿನ್ನೂ ಮಗುವಾಗಿರುವೆ. ನವಯೌವನನಾಗುವವರೆಗೆ ಬೆಳೆದು ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಿ ಇಷ್ಟ ಪಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ನಂತರ ಮತ್ತಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಬಹುದು” ಎಂದನು. ಆಗ ಕುಮಾರನು ಹೀಗೆಂದನು - “ಆಗ ಸಾಯುತ್ತಾರೊ ಬದುಕಿರುತ್ತಾರೊ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆ ? [ಮನುಷ್ಯ ಜೀವನ, ಯೌವನ, ಧನ- ಇವು ಮಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತ ಪನಿಯಂತೆ, ಮುಗಿಲಂತೆ, ಸಂಜೆಹೊತ್ತಿನಂತೆ, ಕನಸಿನಂತೆ, ಮಳೆಬೀಳುವಂತೆ, ಮೇಲೆದ್ದ ನೀರುಗುಳ್ಳೆಗಳಂತೆ, ಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿವೆ. ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಅಂತು ಅಷ್ಟು ಹುಡುಗು ನಿಂತಿರಲಾರವು.] [ಭೋಗವೆಂಬುದು ಆಶೆಯೆಂಬ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಹೆಣ್ಣುಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸುಡುತ್ತಿರುವ ಕಾಡಿನಂತಿರುವುದು ಹೆಣ್ಣಿನಿಂದ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಭೋಗಲಾಭವೆಂಬ ಬೆಂಕಿಯ ಶಮನಕ್ಕಾಗಿ ಇಹಪರ ಗತಿಗಳು ಆಲೋಚಿಸ ತಕ್ಕವಾಗಿವೆ.] ಮುಕ್ತಿಪಥದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕದಾಗಲಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಲಿ - ಎಲ್ಲ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ತೆರೆದು ಸಂತತವಾಗಿ ಭೋಗಸುಖ ಲೋಭಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದವನಾಗಿ ಮೋಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಂತ್ಯಕ್ತಿಯುಂಟುಮಾಡುವ ವಸ್ತುಗಳು

ಸುಖಮನೆ ಬೇಟೆನೆಂದು ತಲೆಸಂದು ನುಡಿದೊಡರಸಂ ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಾಲೆಂಬರಸಿಯ ಮಗಂ ವಸುಪಾಳನೆಂಬೊಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳಿ ತಂದೆಮಕ್ಕಳಿವರುಮೆಲ್ಲರೊಳಂ ನಿಶ್ಚಲಂಗೆಯ್ಯು ಚಾಪ್ಪಾಚ್ಚಂತರ ಪರಿಗ್ರಹ ಪರಿತ್ಯಾಗಂಗೆಯ್ಯು ಗುಣಧರರೆಂಬಾಚಾರ್ಯರ ವಕ್ರವ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ಕೈಕೊಂಡು ಪನ್ನೆರಡು ವರುಷಂ ಬಲಿಗಂ ಗುರುಗಳನಗಲವಿವಾಳಗದುಂಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪು ಭಟಾರಂ ಬೆಸಗೊಂಡವನುಮತದಿಂ ವೃಷಭಸೇನ ಮುನಿಯುಂ ಗ್ರಾಮನಗರ ಪೀಡ ಬಿರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ರನ ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಬರ್ಪೂರ್ ವತ್ಸೆಯೆಂಬುದು ನಾಡೊಳ್ ಕೌಶಂಬಿಯೆಂಬ ಪೊಟಲೆವಂದವಳ ಸಾರೆ ಉದಯಾವತ ಪರ್ವತಮೆಂಬ ಪರ್ವತಮುಂಟವಳ ಮೇಗೆ ವೃಷಭಸೇನ ಭಟಾರರ್ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳುಮಾತಪಸ್ವಿತ ಯೋಗಮಂ ಕೈಕೊಂಡು ವಿವಸಕ್ಕಂ ಕಲ್ಪಿನಿಲೆ ಪೊಟಲವರ್ಗಳ್ ಕಂದನಿಬರುಂ ರಾಜಕಭಕ್ತರುಂ ಬೆಸಕೆಯ್ದುರುಮಾದರ್ ಮತ್ತಾ ಪೊಟಲೊಳ್ ಬುದ್ಧನೆಂಬೊನುಪಾಸಕನಾಶಂ ಋಷಿಯರೊಳಪ್ಪ ಮಾತ್ಸರ್ಯ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಭಟಾರರ್ ಚರಿಗವೋವರನ್ನೆಗಂ ಒಂದ ಪಾಪಕರ್ಮ ಯೋಗಾಲೆಯ ಮೇಗುಮಂ ಕಟಗುಮಂ ಬಳಸಿಯುಂ ಪಲವುಂ ಪಿರಿಯವುಮವ್ವ ತಲೆಯ ಪುಳಿಗಳಂ ಕಡಿದೊಟ್ಟ ಕಿಚ್ಚಿನಿಕ್ಕಿ ಸುಟ್ಟು ಕಿಚ್ಚಿನ ಬಣ್ಣವಂತಾಗಿ ಸಿಲೆಯಂ ಮಾಡಿ ಕೆಂಡಂಗಳನೊಂದು ಕೆಲಂ ಸಾರ್ಜ ಪೋವಸನ್ನೆಗಂ ಭಟಾರರ್ ಚರಿಗೆ ಪೋಗಿ ಬರ್ಪೂರ್ ಧಗದಗಿಸುತ್ತರ್ಡ ಕಿಚ್ಚಿನ

ಸೇವಿಸಲ್ಪಡುವವಾದರೂ, ಅವು ಆಮೇಲೆ ವಿಷಮಯವಾದ ಕಿಂಪಾಕಮರದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿಂದಂತೆ ಬವಳ ಮುಷ್ಟರಿಣಾಮವನ್ನು (ಪ್ರಾಣ ಹಾನಿಯನ್ನು) ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆನ್ನುವುದರಿಂದ, ಸುಖಿಗಳು ಕಿಂಪಾಕದ ಹಣ್ಣಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿವೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಸುಖಾನುಭವಗಳನ್ನು ನಾನೊಲ್ಲೆನು. ದುಟ್ಟು-ಮುಪ್ಪು-ಸಾವುಗಳಿಂದಾಗುವ ತೊಂದರೆಯಿಂದ ಆಗಲಿವ (ದೂರವಾಢ) ಚಿರಸ್ಥಾಯಿಯಾದಂತಹ ಮುಕ್ತಿಸುಖವನ್ನೇ ಬೇಡುವೆನು”- ಎಂದು ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಿ ನುಡಿದನು. ಪ್ರದ್ಯೋತರಾಜನು ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಾಲೆ ಎಂಬ ರಾಣಿಯ ಮಗನಾದ ವಸುಪಾಳನೆಂಬವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದನು. ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ಮಾಯಾಶಲ್ಯ, ಮಿಥ್ಯಾಶಲ್ಯ, ನಿಧಾನಶಲ್ಯ ಎಂಬ ಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ತೊರೆದು, ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ ಗುಣಧರರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಪನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಗುರುಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿದರು. ವೃಷಭಸೇನ ಮುನಿಗಳು ಗುಣಧರ ಭಟಾರರನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವರ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು, ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೀಡ, ಬಿರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಿ ಎಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಬರತಕ್ಕವರು ವತ್ತೆಯೆಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಕೌಶಂಬಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಹತ್ತಿರ ಉದಯಾವತವೆಂಬ ಪರ್ವತವಿದೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ವೃಷಭಸೇನ ಮುನಿಗಳು ನಾಲ್ಕುತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಆತಪಸ್ವಿತಯೋಗವನ್ನು (ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಮಾಡುವ ತಪಸ್ಸನ್ನು) ಕೈಕೊಂಡರು. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಕಲ್ಲು ನಿಂತಂತೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಟ್ಟಣದೊಳಗೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಶ್ರಾವಕಭಕ್ತರೂ ಅವರ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತ ಇರುವವರಾದರು. ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನು ಇದ್ದನು. ಯುಷಿಗಳ ಮೇಲಿನ ದ್ವೇಷವೇ ಕಾರಣವಾಗಿ, ಯುಷಿಗಳು ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋದ

ಬಣ್ಣವಂತಪ್ಪ ಕೆಚ್ಚನಾಗಿದ್ ಸಿಲೆಯಂ ಕಂಡಮಗಿನಿತೆಯಾಯುಷ್ಯಮಂದಳಿದು ಕ್ರಿಯೆಗೆಯ್ದು
ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪಾಹಾರಮುಂ ಶರೀರಮುಮುಂ ಜಾವಜ್ಜೇವಂ ತೋಪ್ಪಿದು ಕಾಯ್ದಿದ್
ಯೋಗಪೀಠಮನೇಲೆ ಕಾಯೋತ್ಸರ್ಗಂಗೆಯ್ದು ಜ್ವೇಷಮಾಸದ ಬಿಸಿಲುಂ ಝಳಮುಂ ಬೆಂಕಿಯುಂ
ಕಿಚ್ಚುಮುಂ ಸೈರಿಸಿ ನೀರೋಳಗಿರ್ಪಂತಿದು ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಮುಂ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಎಂಟು ಕರ್ಮಗಳಂ ಕಡಿಸಿ
ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪೋದರ್ ಮತ್ತೆ ಪ್ರದ್ಯೋತನೆಂಬ ಋಷಿ ಸಮ್ಯಗ್‌ರ್ಪನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳು ಸಾಧಿಸಿ
ಸ್ವರ್ಗದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದಂ ಮತ್ತಂ ಜೆಜರುಮಾರಾನುಂ ಸಹಜರತ್ನತ್ರಯಮನಾರಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ ಭವ್ಯರ್ಕಳ್
ವ್ಯಷಭಸೇನ ಭಟಾರರಂ ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದು ಝಳಮುಂ ಬೆಂಕಿಯುಮುಂ ದಾಹಮುಷ್ಯಮುಂ
ಶೀತಮುಂ ವಾತಮುಂ ಬೇನೆಯುಂ ಪಸಿಪುಂ ನೀರಪ್ಪಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವಿರ್ಪತ್ತರದು
ಪರೀಷಹಂಗಳಂ ಸೈರಿಸಿ ಶುಭಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಸಮ್ಯಗ್‌ರ್ಪನ ಜ್ಞಾನಚಾರಿತ್ರಂಗಳು ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗ
ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ದುಗೆ

ವೇಳೆಗೆ, ಹಿಂದೆ ಪಾಪಕೃತ್ಯಮಾಡಿದವನಾದ ಅವನು ಋಷಿಗಳ ಯೋಗಶಿಲೆಯ
ಮೇಲೆಯೂ ಕೆಳಗೆಯೂ ಸುತ್ತಲೂ ಹಲವು ದೊಡ್ಡ ತರಿಯ ಮರದ ಸೌದೆಗಳನ್ನು
ಕಡಿದು ತಂದು ರಾಶಿಹಾಕಿ, ಬೆಂಕಿಕೊಟ್ಟು ಸುಟ್ಟು, ಶಿಲೆಯನ್ನು ಬೆಂಕಿಯ ಬಣ್ಣದ ಹಾಗೆ
ಆಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಕೆಂಡಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಗ್ಗುಲಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಹೋದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವ್ಯಷಭಸೇನ
ಮುನಿಗಳು ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರತಕ್ಕವರು ಧಗಧಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬೆಂಕಿಯ ಬಣ್ಣದ ಹಾಗೆ
ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದ ಶಿಲೆಯನ್ನು ಕಂಡರು. ತಮಗೆ ಅಷ್ಟೇ ಆಯುಷ್ಯವಿರುವುದೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು
ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರಾದಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಆಹಾರವನ್ನೂ ಶರೀರವನ್ನೂ
ಜೀವವಿರುವವರೆಗೂ ಬಿಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಕಾದು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದ ಯೋಗದ ಶಿಲಾಪೀಠವನ್ನೇರಿ
ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದರು. ಜ್ಯೇಷ್ಠಮಾಸದ ಬಿಸಿಲನ್ನೂ ಜಳವನ್ನೂ ಸೆವೆಯನ್ನೂ
ಬೆಂಕಿಯನ್ನೂ ಸಹಿಸಿ ನೀರಿನೊಳಗೆ ಇರುವಂತಿದ್ದು, ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿ, ಎಂಟು
ಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಮೇಲೆ ಪ್ರದ್ಯೋತ ಋಷಿ
ಸಮ್ಯಗ್‌ರ್ಪನ - ಸಮ್ಯಗ್‌ಜ್ಞಾನ-ಸಮ್ಯಕ್ ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದನು.
ಬೇರೆ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ, ಸಹಜವಾಗಿ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಆಚರಿಸತಕ್ಕ ಭವ್ಯಜನರು ವ್ಯಷಭಸೇನ
ಮುನಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು- ಝಳ, ಬೆಂಕಿ, ಸುಡುವಿಕೆ, ಉಷ್ಣ,
ಶೀತ, ಗಾಳಿ, ನೋವು, ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ- ಮುಂತಾಗಿರುವ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ವಿಧದ
ಪರೀಷಹಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಶುಭಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಸಮ್ಯಗ್ ದರ್ಶನ - ಜ್ಞಾನ -
ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾಧನೆಮಾಡಿ, ಸ್ವರ್ಗ-ಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಾಗಲಿ !

೧೧. ಕಾರ್ತಿಕ ಋಷಿಯ ಕಥೆ

ಅಗ್ನಿರಾಜನ ಮಗನವು ಕಾರ್ತಿಕ ಋಷಿಯ ಕಥೆಯಂ ಪೇಳುತ್ತಿ :

ಗಾಪೆ || ರೋಹಿಣಿಯಮ್ಮ ಸತ್ತೀವ ಪದೋ ಕೊಂಚೀಣ ಅಗ್ನಿದಯದೋ ವಿ
ತವ್ವೇದಗಮಧಿಯಾಸಿಯ ಪಡಿವಕ್ಕೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ರೋಹಿಣಿಯಮ್ಮ-ರೋಹಿಣಿಯಮ್ಮ ಪೊಂಬಲೋ, ಸತ್ತೀವಪದೋ-ಶಕ್ತಿಯೆಂಬ
ಯುಧದಿಂದಿಲೆಯಪಟ್ಟೋಣಾಗಿ, ಕೊಂಚೀಣ-ಕೊಂಚನೆಂಬರಸಿನಿಂದಂ, ಅಗ್ನಿದಯದೋ ವಿ-ಅಗ್ನಿರಾಜನ
ಕಾದಲಿಸೆಪಡುವ ಮಗಂ, ತವ್ವೇದಗಂ-ಆ ವೇದನೆಯಂ, ಅಧಿಯಾಸಿಯ-ಲೇಸಾಗಿ ಸೈರಿಸಿ,
ಪಡಿವಕ್ಕೋ-ಪೂರ್ವದೋ, ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ-ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನಚಾರಿತ್ರಂಗಳಾರಾಧನೆಯಂ]

ಅದಂತೆಂದೋಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೋ ಲಾಳವಿಷಯದೋ
ಕೃತ್ತಿಕಾಪುರವೆಂಬುದು ಪೊಂಬಲದನಾಳ್ವೊನಗ್ನಿರಾಜನೆಂಬರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ
ವೀರಮತಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿವ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮಕ್ಕಳ್ ಬಂಧುಮತಿ ಶಿವಸೇನೆ ಶ್ರೀಮತಿ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆ
ಲಕ್ಷ್ಮೀಮತಿ ಕೃತ್ತಿಕೆಯೆಂದಿತಪುವರ್ ಪೊಣ್ಣುಸುಗಳಂತವರ್ಗ್ಗಳಿವ್ವವಿಯ ಕಾಮಭೋಗಂ
ಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಫಾಲ್ಗುಣಮಾಸದ ನಂದೀಶ್ವರದಂದಪುವರುಂ
ಕೊಡಗೂಸುಗಳುವವಾಸಂಗೆಯ್ದು ಬಸದಿಗಳರ್ಚನೆಯಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ದೇವರನರ್ಚಿಸಿ
ನಂದೀಶ್ವರಂಗೆಯ್ದು ಬಂದಿಸಿ ರಿಸಿಯರ್ಕಳುಮಂ ಗುರುಪರಿವಿಡಿಯಂ ವಂದಿಸಿ ವ್ರತಂಗಳನೇಡಿಸಿ
ಕೊಂಡು ಸಿದ್ಧಶೇಷೆಯಂ ಕೊಂಡು ಬಂದು ತಾಯ್ತಂ ತಂದೆಗಂ ಕೊಟ್ಟು ಪೋಪಾಗಳರಂ

ಅಗ್ನಿರಾಜನ ಮಗನಾದ ಕಾರ್ತಿಕ ಋಷಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು:
(ರೋಹಿಣಿಯಮ್ಮ (ಕೋಗಲಿ ಎಂಬ) ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿರಾಜನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗನು
ಕೊಂಚನೆಂಬ ರಾಜನಿಂದ ಶಕ್ತಿಯೆಂಬ ಆಯುಧದಿಂದ ತಿವಿಯಲ್ಪಟ್ಟವನಾಗಿ ಆ
ವೇದನೆಯನ್ನು ಲೇಸಾಗಿ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ - ಜ್ಞಾನ-ಚಾರಿತ್ರಗಳ
ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದನು.) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ
ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ಲಾಳದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೃತ್ತಿಕಾಪುರ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು
ಅಗ್ನಿರಾಜನೆಂಬ ಅರಸನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ರಾಣಿ ವೀರಮತಿಯೆಂಬವಳು. ಆ
ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಬಂಧುಮತಿ, ಶಿವಸೇನೆ, ಶ್ರೀಮತಿ, ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆ, ಲಕ್ಷ್ಮೀಮತಿ, ಕೃತ್ತಿಕೆ -
ಎಂದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಆರು ಮಂದಿ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಅಂತು ಅವರು ತಮ್ಮ
ಪ್ರೀತಿಯ ವಿಷಯದ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ
ಕಳೆಯಿತು. ಅನಂತರ ಒಂದು ದಿವಸ ಫಾಲ್ಗುಣ ಮಾಸದ ನಂದೀಶ್ವರವೆಂಬ ಹಬ್ಬದ
ದಿವಸ ಆ ಆರು ಮಂದಿ ಕನ್ಯೆಯರೂ ಉಪವಾಸವನ್ನು ಆಚರಿಸಿದರು. ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ
ಪೂಜಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ದೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ನಂದೀಶ್ವರದ ಹಬ್ಬವನ್ನು
ಮಾಡಿ ವಂದಿಸಿದರು. ಋಷಿಗಳನ್ನು ಗುರುಗಳ ತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾದ
ಅನುಕ್ರಮದಿಂದ ವಂದಿಸಿ, ವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದ ಹೂ ಮುಂತಾದ
ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ತಾಯಿತಂದೆಯರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗುವಾಗ ರಾಜನು

ಕಿಟಿಯ ಮಗಳಪ್ಪ ಕೃತ್ತಿಕೆಯ ರೂಪುಂ ತೇಜಮುಂ ಗಾಡಿಯುಮಂ ಕಂಡಾಕೆಗಾಟಿಸಿ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ್ಕ್ಕಳ್ಳಂ ಪರಿವಾರಕ್ಕಂ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗಕ್ಕಂ ವೀರಮತಿ ಮಹಾದೇವಿಗಮೆಲ್ಲ ಸಮಯಿಗಳ್ಳಂ ಬಲಿಯೆಟ್ಟಿ ಬರಿಸಿಯರಸನಿಂತೆಂದನೆನ್ನಾಳ್ಳ ಮಂಡಳಂಗಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟದ ಲೇಸಪ್ಪ ವಸ್ತುವಾರ್ಗಕ್ಕುಮೆಂದು ಬೇಲಿಪೇಜಿಯರಸನನಿಬರುಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡವರ್ಗ್ಗಳಿಲ್ಲಮಿಂತೆಂದರೊಳ್ಳಿತಪ್ಪಾನೆಯುಂ ಕುದುರೆಯುಂ ಮುತ್ತುಂ ಮಾಣಿಕಮುಂ ಸ್ತ್ರೀರತ್ನಮುಂ ಮೊದಲಾಗೊಳ್ಳಿತಪ್ಪಗಳ್ಳ ವಸ್ತುವೆಲ್ಲಂ ಪೃಥ್ವಿಯಿನ್ನಾಳ್ಳೊಂಗಳುಮೆಂದು ಪೇಲೊಡರಸಂ ಋಷಿಯರುಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಋಷಿಯರೆಂದರಾವ ವಸ್ತು ಪೇಲೆಂ ಪೇಲೊಡೆ ತಕ್ಕುದು ತಗದುದುಮನಜಿಯಲಕ್ಕುಮೆಂದೊಡರಸನಿಂತೆಂದನಿವರೆಲ್ಲರ ಪೇಜುಂ ಪೇಜ್ಜರಲ್ಲರೊಡಂಬುವವರಲ್ಲರ ಬಹುಪ್ರಳಾಪಿಗಳಿವರಂ ಪೊಲಿಂದೆಟ್ಟ ಕಳೆಯಿಮೆಂದಟ್ಟ ಕಳಿದುಪಿಡೆರೆಲ್ಲರುಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡನಿಬರುಮೊಡಂಬಟ್ಟೊಳ್ಳಿತಪ್ಪ ವಸ್ತು ನಿನಗಕ್ಕುಮೆಂದೊಡೆ ಅರಸನನಗಕ್ಕುಂ ಪಲಮೆಂದು ಮೂಳು ಸೂಜ್ಜರಂ ಸಾರಿ ನುಡಿದೊಡಂಬಡಿಸಿ ವೀರಮತಿ ಮಹಾದೇವಿಯಂ ಬೇಡಿ ಕೃತ್ತಿಕೆಯಪ್ಪ ಕಿಟಿಯ ಮಗಳಂ ಮದುವೆನಿಂದೊಣಾ ದಿವಸಮೆ ವೀರಮತಿ ಮಹಾದೇವಿಯುಂ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವ್ರತಮಂ ಕೈಕೊಂಡು ನೆಗಟ್ಟಳ್ ಮತ್ತೆ ಕೃತ್ತಿಕೆಗೆ ನವಮಾಸಂ ಗರ್ಭವಾದಂದಂ ಸರವಣಮೆಂಬುದ್ವಾಸವನದೊಳಗಣ ಸರವಣಮೆಂಬ ಬಾವಿಯೊಳ್

ಕಿರಿಮಗಳಾದ ಕೃತ್ತಿಕೆಯ ರೂಪ, ಕಾಂತಿ, ಚೆಲುವುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಆಕೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಪಟ್ಟನು. ಸಾಮಂತರಿಗೂ ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಗೂ ಪರಿವಾರದವರಿಗೂ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಮೂಹಕ್ಕೂ ವೀರಮತಿ ಮಹಾರಾಣಿಗೂ ಎಲ್ಲ ಮತ ಧರ್ಮದವರಿಗೂ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಬರಮಾಡಿ, ರಾಜನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು- “ನಾನು ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ವಸ್ತು ಯಾರಿಗೆ ಸೇರಬೇಕಾದುದು?” ಎಂದು ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿ ರಾಜನು ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವರೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು- “ಒಳ್ಳೆಯದಾದ ಆನೆಯೂ ಕುದುರೆಯೂ ಮುತ್ತು ಮಾಣಿಕವೂ ಸ್ತ್ರೀರತ್ನ ಮುಂತಾದ ಒಳ್ಳೆಯದಾದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಆಳತಕ್ಕವನಿಗೆ ಸೇರಬೇಕಾದುವು” ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ರಾಜನು ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವರು - “ಯಾವ ವಸ್ತುವೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಯೋಗ್ಯವಾದುದು ಯಾವುದು, ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲದುದು ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ರಾಜನು - “ಈ ಋಷಿಗಳು ಇವರೆಲ್ಲ ಹೇಳುವಂತೆ ಹೇಳುವವರಲ್ಲ, ಒಪ್ಪುವವರೂ ಅಲ್ಲ. ಬಹಳ ಮಾತಾಡುವವರು ! ಇವರನ್ನು ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಓಡಿಸಿ ಬಿಡಿ” ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿ ಓಡಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಉಳಿದವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಲು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿದವರಾಗಿ “ಒಳ್ಳೆಯದಾದ ವಸ್ತು ನಿನಗೇ ಆಗಬೇಕಾದುದು ನಿಶ್ಚಯ” ಎಂದು ಮೂರು ಬಾರಿಯವರೆಗೆ ಘೋಷಿಸಿ ಹೇಳಿ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು, ವೀರಮತಿ ಮಹಾರಾಣಿಯನ್ನೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಕೃತ್ತಿಕೆ ಎಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳವಳಾದ ಕಿರಿಯ ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅದೇ ದಿವಸ ವೀರಮತಿ ಮಹಾರಾಣಿ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವ್ರತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಆಚರಿಸಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಕೃತ್ತಿಕೆಗೆ ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳ ಗರ್ಭವಾಗಲು “ಸರವಣ ಎಂಬ ಹೂದೋಟದ ಒಳಗಿರುವ ಸರವಣವೆಂಬ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಜಲಕೇಳಿಯಾಡಲು ಬಯಕೆಯಾಗಿದೆ”

ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾದಲ್ ಬಯಕೆ ಯಾದುದೆಂದರಸಂಗವಿವಿಧೋದರಸನುಮತದಿಂ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾದಿ ಮಗನಂ ಪೆತ್ತೊಡಾತಂಗೆ ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕನೆಂದು ಪೆಸರನ್ನಿಟ್ಟು ಮತ್ತಾತನಿಂ ಬಲೆಯಂ ಜೋಗಿಸುಮಂ ಪೆತ್ತೊಡೆ ಆಕೆಗೆ ವೀರಶ್ರೀಯೆಂದು ಪೆಸರನ್ನಿಟ್ಟು ಬಳಿದೊಡಾಕೆಯಂ ಕೋಗಳೆಯನ್ನಾಳ್ ಕೊಂಚನೆಂಬರಸಂಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರಿಂತು ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತಿತ್ತ ನಮಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ತಮ್ಮಂದಿರವ್ವ ಕುಮಾರರೊಡನೆ ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕಂ ಬಳಿದು ಪದಿನಾಳು ವರುಷದ ಪ್ರಾಯಮಾದಂದು ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮನಿಬರುಂ ಕುಮಾರಕ್ಕಳುದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ವನಕ್ರೀಡೆಯಾದಲ್ ಜೋಗಿಯಾದುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗೆಮೆಲ್ಲಾ ಕುಮಾರಕ್ಕಳುಂ ತಾಯ್ತಂದೆಯಜ್ಜಕ್ಕಳ ಮನೆಯಿಂದಂ ಪೂಸಲುಮಡಲುಂ ತುಡಲುಂ ಪೂವುಂ ತಂಬುಲಮುಂ ತಿಂಬದಂಗಳುಂ ಬಂದುವು ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕಂಗಳಾರುಮಟ್ಟಿದೊಡೆ ಮನದೊಳ್ ಬಚ್ಚಿದೊಡಾಗಿ ವನಕ್ರೀಡೆಯನಾದಿ ಮನೆಗೆ ವಂದು ತಾಯನಿಂತಂದನು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯಜ್ಜೆಮಜ್ಜನೊಳನೊ ಇಲ್ಲೆಯೊ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ತಾಯ್ ಮನದೊಳ್ ಬಚ್ಚಿದೊಳಾಗಿ ವಿನಂ ಪೇಚ್ಚಿಂ ಮಗನೆ ನಿನಗೆ ತಂದೆಯಜ್ಜಾತನೆನಗಂ ತಂದೆಯೆಂದು ಪೇಚ್ಚೊಡದಂ ಕೇಳು ಆದುವೆ ವೈರಾಗ್ಯಕಾರಣವಾಗಿ ಶ್ರೀವರರೊಬ್ಬಾರರ ಪಕ್ಕದ ಪಟವಟ್ಟಾಗಮಂಗಳಿಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಲು ಗುರುಗಳಂ ಬೆಸಗೊಂಡವರನು ಮತದಿಂದೇಕದಿವಾರಿಯಾಗಿ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೇಡ ಏರ್ಪಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದ್ರೋಣಮುಖಂಗಳಂ

ಎಂದು ಅವಳು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ರಾಜನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಂತೆ ಕೃತ್ತಿಕೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಆಡಿ ಮಗನನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಅವನಿಗೆ ಕಾರ್ತಿಕನೆಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರು. ಅವನ ನಂತರ ಕೃತ್ತಿಕೆ ಹೆಣ್ಣುಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಆ ಮಗುವಿಗೆ ವೀರಶ್ರೀ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಆಕೆ ದೊಡ್ಡವಳಾಗಲು ಅವಳನ್ನು ಕೋಗಳಿ ಎಂಬ ಐಸೂರು ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಆಳತಕ್ಕ ಕ್ರೌಂಚನೆಂಬ ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಇತ್ತ ಕಾರ್ತಿಕನು ನಮಿ ಮುಂತಾಗಿರುವ ತನಗೆ ತಮ್ಮಂದಿರಾದ ಕುಮಾರರೊಂದಿಗೆ ಬಳಿಯುತ್ತ ಪದಿನಾರು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯವವನಾದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಆ ಎಲ್ಲಾ ಕುಮಾರರೂ ಉದ್ಯಾನದ ವನಕ್ಕೆ ವನಕ್ರೀಡೆಯನ್ನು ಆಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಎಲ್ಲಾ ಕುಮಾರರಿಗೂ ಅವರ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳ ಮತ್ತು ಅಜ್ಜಂದಿರ ಮನೆಯಿಂದ ಮೈಗೆ ಹಚ್ಚಲು, ಉಡಲು, ತೊಡಲೂ ಪುಷ್ಪ ತಾಂಬೂಲ ಖಾದ್ಯವಸ್ತುಗಳು ಬಂದವು. ಕಾರ್ತಿಕನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಯಾರೂ ಕಳುಹಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅವನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ತವನಾದನು (ಸಾಯುವಷ್ಟು ದುಃಖಿತನಾದನು). ವನಕ್ರೀಡೆಯನ್ನಾಡಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ತನ್ನ ತಾಯಿಯೊಡನೆ “ಅಮ್ಮಾ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯಾಗಿರುವ ನನ್ನ ಅಜ್ಜನು ಇರುವನೋ ? ಇಲ್ಲವೋ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ತಾಯಿ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ತವಳಾದಂತೆ ದುಃಖಿತಳಾಗಿ- “ಮಗನೇ, ಏನು ಹೇಳಲಿ! ನಿನಗೆ ತಂದೆಯಾಗಿರುವವನು ನನಗೂ ತಂದೆಯಾಗಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಅವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕಾರ್ತಿಕನಿಗೆ ಅದೇ ಸಂಗತಿ ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಅವನು ಶ್ರೀವರರೊಬ್ಬ ಆಚಾರ್ಯರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವರಿಂದ ತಪ್ಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ರಾಸ್ತೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತುಕೊಂಡನು. ಗುರುಗಳಿಂದ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಏಕಮಿಹಾರಿ (ಒಬ್ಬನೇ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುವ ಋಷಿ)ಯಾಗಿ, ಈ ಕಾರ್ತಿಕ ಋಷಿಗಳು ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೇಡ ಏರ್ಪಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದ್ರೋಣಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ತೆಂಕನಾಡಿನ ಕಿಷ್ಕಿಂಧ

ವಿಚಾರಿಸುತ್ತ ತೆಂಕನಾಡ ಕಿಷ್ಕಿಂಧಮೆಂಬ ಪರ್ವತಮನೆಯ್ಬಿಡು ದಳಿ ಮೇಗೆ ರಾತ್ರಿ ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗಂ ಗೆಯ್ಯೊಡಾ ಇರುಳ್ ಪಿರಿದೊಂದು ಮುಲೆ ಕೊಂಡು ಮೆಯ್ಯ ಮಳಮೆಲ್ಲಮಂ ಕರ್ಚ ಕಳಿದು ಪಾಪಾಣಮೆಂಬ ಮಡುವಂ ನೀರ್ ಪೊಕ್ಕಾಗಳು ಮಡುವಿನ ನೀರ್ ಸರ್ವಪಥಿಯಾದೊಡಂತಲ್ಲಿಯ ನೀರಂ ಮಿಂದವರ್ಗಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಧಿಯುಂ ಕಿಡುವುವಾವಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ದಕ್ಷಿಣಾಪಥದೊಳದು ತೀರ್ಥಮಾಯ್ತು ಮತ್ತೆ ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕನುಷಿಯುಂ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತ ಬಂದು ಕೋಗಳಿಯನೆಯ್ಬಿಡುಲ್ಲಿಯ ಬಸದಿಯೊಳ್ ಪಂಥಾತಿಚಾರನಿಯಮಂಗೆಯ್ಯ ದೇವರಂ ಬಂದಿಸಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಾಗಳ್ ಚರಿಗೆವೊಕ್ಕು, ಚಾತುರ್ವರ್ಣ್ಯದ ಮನೆಗಳುಮಂ ತೊಲುತ್ತ ಬಂದರಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕಾಗಳು ಪ್ರಸ್ಥಾವದೊಳ್ ಕರುಮಾಡದ ಮೇಗಣ ನೆಲೆಯೊಳಿದುರ್ ವೀರಶ್ರೀ ಮಹಾದೇವಿಯರಸನ ತಲೆಯಂ ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟುಗುರಿತಿದ್ದಾಕೆ ಭಚಾರರ ಬರವಂ ಕಂಡೆದಮ್ಮಣ್ಣಂಗಳಪ್ಪ ಭಚಾರ್ ಚರಿಗೆಮದಪ್ಪೊರೆಂದು ಮಜಲುಂದಿದರಸನ ತಲೆಯಂ ಕೆಳಗೊಂದಾಧಾರಮನಿಟ್ಟು ನಿಲಿಸಲೆಂದು ಕರುಮಾಡದಿಂದಿದಿದು ಪರಿತಪ್ಪನ್ನೆಗಂ ಭಚಾರ್ ವಂದರಮನೆಯಂಗಣಮಂ ಪೊಕ್ಕು ಮಗುಟ್ಟು ಪೋಗಿ ಬಾಗಿಲ್ಮಾಡ ಮನೆಯ್ಬಿಡಾಗಳರಸಿ ಜಿಜಗಣೆಂ ಪರಿತಂದು ಬಂದು ಮುಂದೆ ನಿಂದು ಕೈಗಳಂ ಮುಗಿದಜಿಗಿ ನಿಲಿ,

ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆ ಪರ್ವತದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗವನ್ನು ಆಚರಿಸಿದರು. ಆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮಳೆ ಬಂದು ಕಾರ್ತಿಕನುಷಿಯ ಮೈ ಮೇಲಿನ ಕೆಸರನ್ನೆಲ್ಲ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಹರಿದು, ಆ ನೀರು ಪಾಪಾಣವೆಂಬ ಮಡುವನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿತು. ಆಗ ಆ ಮಡುವಿನ ನೀರು ಸಕಲ ರೋಗಗಳಿಗೂ ಔಷಧಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಅಂತೂ ಅಲ್ಲಿಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಎಲ ತರದ ರೋಗಗಳೂ ನಾಶವಾಗುವಂತಾದವು. ಅಂದಿನಿಂದ ಆ ಮಡು ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಲ್ಲಿ ತೀರ್ಥವಾಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕ ನುಷಿಗಳು ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಬಂದು ಕೋಗಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿಯ ಜಿನಾಲಯದಲ್ಲಿ ಪಂಥಾತಿಚಾರ ನಿಯಮವನ್ನು (ಚರಿಗೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಾಗಿದ್ದ ಅತಿಚಾರಗಳ ಶುದ್ಧಿಗಾಗಿ ಆಚರಿಸುವ ನಿಯಮವನ್ನು) ಮಾಡಿ ದೇವರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ವೇಳೆ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗಿ, ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣದ (ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ವೈಶ್ಯ, ಶೂದ್ರರ) ಮನೆಗಳಿಗೆ ಸುತ್ತುತ್ತ ಬಂದು, ಅರಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕರು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅರಮನೆಯ ಮೇಲುಪ್ಪರಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ವೀರಶ್ರೀ ಮಹಾರಾಣಿ ರಾಜನ ತಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಉಗುರಿನಿಂದ ಕೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವರು ಕಾರ್ತಿಕ ನುಷಿಗಳು ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡು, ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, “ನನ್ನ ಅಣ್ಣನವರಾದ ನುಷಿಗಳು ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದುಕೊಂಡು, ಮೈಮರೆತು ನಿದ್ರೆಮಾಡುತ್ತಿರುವ ರಾಜನ ತಲೆಯ ಕೆಳಗೆ ಒಂದು ಅಧಾರವನ್ನಿಟ್ಟು, ನುಷಿಗಳನ್ನು ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಉಪ್ಪರಿಗೆಯಿಂದ ಇಳಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನುಷಿಗಳು ಬಂದು ಅರಮನೆಯ ಅಂಗಳವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು, ಹಿಂದಿರುಗಿಹೋಗಿ ಹೊರಬಾಗಿಲ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ರಾಣಿಯು ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಅವರ ಮುಂದೆ ನಿಂದು ಕೈಗಳನ್ನು ಮುಗಿದು ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು “ನುಷಿಗಳೇ, ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ನಿಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರು- “ಅವ್ವಾ, ಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು

ಭಟಾರಾ ಎಂದು ನೆಲೆಸಿದೊಡೆ ಭಟಾರರೆಂದರಬ್ಬಾ ಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕು ಬಂದೊಮ್ಮನೆಮಗೆ ನಿಲಲಾಗದೆಂದೊಡರಸಿಯಂತೆಂದಳ್ ಭಟಾರಾ ನೀಮನಗೆ ದಯೆಗೆಯ್ಯಮೋಘಂ ನಿಲಲ್ಲೇಬ್ಬುಮೆಂದು ಪೋಗಿಲೀಯದೆ ಕಾಲಂ ಪಿಡಿದು ತಾಂಗುತಿರ್ಪನ್ನೆಗೆಮ್ ಇತ್ತರಸನೆಲ್ಲಕ್ಕು ದೆಸೆಗಳಂ ನೋಡಿಯರಸಿಯಂ ಕಾಣದರಸಿಯಲ್ಲಿದೊಳೆಂದು ಕೆಲದವರಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡವರಂದೊರರಸಿಯೊರ್ವ ಸವಣಂ ಬಂದೊಡಾತನಂ ಕಂಡು ಕರುಮಾಡದಿಂದಿಲೆಂದು ಪರಿದು ಬಟೆಯಂ ತಗುಬ್ಬು ಬಾಗಿಲ್ ಮಾಡದಲ್ಲಿ ಸವಣನೊಡನಾ ಪೋರುತಿರ್ಪೋಳ್ ನೋಡಿದುಂದರಸಂಗೆ ತೋಡಿದೊಡರಸಂ ಕಂಡೆನ್ನನಗಲ್ಲು ನಿಚ್ಚಿಲೀ ಸವಣನಲ್ಲಿಗೆ ಪರಿವಳೆಂದು ಕಿನಿಸಿ ಕರುಮಾಡದಿಂದಿಲೆಂದು ರಿಸಿಯರಿದ್ಲೆಗ್ಗಿಪೋಗಿ ಶಕ್ತಿಯೆಂಬಾಯುಧದಿಂದರಮನುಚೆಪೋಗಿಟ್ಟುರಸಿಯುವಂ ತಲೆನೆವರಂ ಪಿಡಿದು ದಳದಳನೆಲೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಂ ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕ ಋಷಿಯುಂ ಕ್ಷಮೆಯಂ ಭಾವಿಸಿ ನೆತ್ತರೊಕ್ಕು ಬಸಮಲೆದು ಬೇಸಗೆಯ ಕಡುವಿಸಲಿಂದಂ ರುಳದಿಂದಂ ಬೆಂಕಿಯಿಂದಂ ನೀರಲೆಯಧಿಕಮಾಗಿ ತಣೆನೊಳೊಳ್ಳುತ್ತ ಸಮಾಧಿಯಕ್ಕುಮೆಂದು ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದಿದೊರ್ಗನ್ನೆಗೆ ತಮ್ಮಜ್ಜೆಯಪ್ಪ ವೀರಮತಿ ಮಹಾದೇವಿ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವ್ರತವಂ ಕೊಂಡು ಕಾಲಂಗೆಯ್ದು ವೃಂತರದೇವತೆಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದಾಕೆಗಾಸನಕಂಪಮಾಗಿಯಲೆದು ಬಂದು ಭಟಾರಾ ಬೆಸನೇನಿವರಲ್ಲರಮಂ ಕೊಂದಪ್ಪನೆಂದೊಡೆ

ಹಿಂದೆ ಬಂದಾಗಿಹೋಯಿತು, ಇನ್ನು ನಿಲ್ಲಲು ನಮಗೆ ಅಸಾಧ್ಯ” ಎಂದರು. ಆಗ ರಾಣಿ - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯೆಮಾಡಿ ನೀವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ನಿಲ್ಲಬೇಕು” ಎಂದು ನುಡಿದು ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ಅವರ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಡೆದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇತ್ತ ರಾಜನು ಎಚ್ಚರಗೊಂಡನು. ದಿಕ್ಕುಗಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದಾಗ ರಾಣಿಯನ್ನು ಕಾಣದೆ, ‘ರಾಣಿ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ?’ ಎಂದು ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದವರನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವರು - “ರಾಣಿ ಓರ್ವ ಜೈನಸನ್ಯಾಸಿ ಬಂದಾಗ ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಅರಮನೆಯ ಉಪ್ಪರಿಗೆಯಿಂದ ಇಳಿದು ಬಂದು, ಆತನ ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗಿ ಹೊರಬಾಗಿಲ ಗೋಪುರದಲ್ಲಿ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯೊಡನೆ ಅದೋ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವಳು, ನೋಡಿರಿ” ಎಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದರು. ರಾಜನು ಕಂಡು, “ಈಕೆ ನಿತ್ಯವೂ ನನ್ನನ್ನು ಅಗಲಿ, ಈ ಸವಣನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ ಎಂದು ಕೋಪಗೊಂಡು ಅರಮನೆಯ ಉಪ್ಪರಿಗೆಯಿಂದ ಇಳಿದು ಋಷಿಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು. ಶಕ್ತಿ (ಈಟಿ) ಎಂಬ ಆಯುಧದಿಂದ ಅವನ ಎದೆ ಸೀಳಿಹೋಗುವಂತೆ ಹೊಡೆದನು. ಅರಸಿಯ ತಲೆಗೂದಲನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಅವಳನ್ನು ದರದರನೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕಋಷಿ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಬಗೆದು, ರಕ್ತ ಹರಿದು ಶಕ್ತಿ ಕುಂದಿ ಬೇಸಗೆಯ ತೀವ್ರವಾದ ಬಿಸಿಲಿನಿಂದಲೂ ಅದರ ತಾಪದಿಂದಲೂ ಸೆಕೆಯಿಂದಲೂ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಲು ತಂಪಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಾಧಿ ಸ್ಥಿತಿ ಒದಗಿಬರುವುದೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿಯಾದ ವೀರಮತಿ ಮಹಾದೇವಿ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯದ ವ್ರತವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಸತ್ತು ವೃಂತರ ದೇವತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಕುಳಿತ ಆಸನ ಆಲುಗಾಡಿದುದರಿಂದ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವಳು ಬಂದು “ಋಷಿಗಳೇ, ನನಗೆ ಅಪ್ಪಣೆಯೇನು ? ಅಪ್ಪಣೆಕೊಟ್ಟರೆ ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ಆಗ ಋಷಿಗಳು - “ಹಾಗೇನೂ ಮಾಡುವುದು

ಭಟಾರರೆಂದರಂತೇನುಂ ಬೇಡ ನೀನೆಮ್ಮ ತನ್ನೆನೆಗೆ ಕೊಂಡುಪೋಗೊಂಡೊಡೆ ದೇವತೆ ನವಿಲ ರೂಪಿನಿಂದತ್ತಿಕೊಂಡು ಬೆನ್ನೊಳಿಟ್ಟು ಕೋಗಳೆಯ ಮೂಡಣ ದೇವತೆ ಪರ್ವತದ ಕೊಳದ ತಡಿಯೊಳ್ ಲತಾಮಂಟಪದೊಳಿರಿಸಿ ಪೋದೊಡೆ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಗಣಿಂ ಪಾಯ್ತರ್ಪ ನಿರ್ಘರ ಶೀತರಂಗಳಿಂ ಮೆಯ್ಯಾಪ್ಪಾಯನಮಾಗಿ ಸಂಸ್ಕರಂಗೆಯ್ಯು ಶುಭಪರಿಣಾಮದಿಂ ಮುದಿಸಿ ಸರ್ವಾರ್ಥ ಸಿದ್ಧಿಯೊಳ್ ಮೂವತ್ತುಮೂರು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊನಪ ಮೀದ್ರನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೊಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ಭಟಾರರ ತಂಗಯಪ್ಪ ವೀರಶ್ರೀಯುಂ ಪಾ ಭಟಾರ ಎಂದಿರುಳುಂ ಪಗಲುಂ ವಲವುದಿವಸವೊಂದೆ ಪಾಂಗಿನೊಳ್ ಪ್ರಳಾಪಿಸಿ ದುಃಖಂಗೆಯ್ಯೆ ಅರಸನು ಮಾತೆಗೆ ಕಂಡನಲ್ಲಪ್ಪ ದ್ರವಿಂದಾದಮಾನುಮುಚ್ಚಿಗಂಬಟ್ಟಿದ್ದಿಂತೆಂದನಾರೋರ್ವರರಸಿಯಬ್ಬಿಯಂ ಮುಟ್ಟಿಸಿ ದುಃಖಮಂ ಮುಷಿಯಿಸುವೊರವರೊಸಗೆಯಂ ಮಾಡುವನೆಂದು ಪೊಂಬಲೊಳಗೆ ಗೋಸಣೆಯಂ ತೊಂಬಲ್ಪಿದೊಡದಂ ಕೇಳ್ತು ಲೋಗರ್ ಪಗರಣೆಗರಾಗಿ ಎನಿತಾನುಂ ತೆವದ ರೂಪುಗಳು ಕೈಕೊಂಡು ಮರಮೋಗಂಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಬಂದು ಮುಂದೆ ಆದಿಯುಂ ಪಾದಿಯುಂ ನಗಿಯುಮೆಂತುಮುಚ್ಚಿಮುಟ್ಟಿದೊರ್ವ ದೊರ್ವಂ ಕರಿಯ ಕಟ್ಟುಮನುಟ್ಟು ಮೆಯ್ಯೆಲ್ಲಂ ಮಸಿಯಂ ಪೂಸಿ ಬೋಂಬದಲೆವರಮ ಬಾಯೊಳ್ ಕವಡಿಕೆಗಳಂ ಪಲ್ಲಂಗೆತೆ ಮಾಡಿ ಕುಂಚಮಂ ಗುಂಡಿಗೆಯುಮಂ ಪಿಡಿದು ಬಪೋಸನರಸಂ ಕಂಡಂತೆಂದನಲೆಯರಸಿ ನಿನ್ನ ಸಪೋದರಂಗಳಪ್ಪ ಭಟಾರರಾ ಬಪೋರೆಯೆಂದು

ಬೇಡ. ನಮ್ಮನ್ನು ತಂಪಾದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯು” ಎಂದರು. ಆ ದೇವತೆ ನವಿಲಿನ ರೂಪದಿಂದ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬೆನ್ನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೋಗಳೆಯ ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಿನ ಪರ್ವತದ ಸರೋವರದ ದಡದಲ್ಲಿ ಬಳ್ಳಿ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿಟ್ಟು ತೆರಳಿತು. ಬೆಟ್ಟದ ತುದಿಯಿಂದ ಹರಿದು ಬರುವ ನೀರ ಝರಿಯ ತುಂತುರುಗಳಿಂದ ಅವರ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಹಿತವಾಯಿತು. ಅವರು ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಶುಭವಾದ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಸತ್ತು ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿ ಎಂಬ ಮೇಲುಮಟ್ಟದ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತುಮೂರು ಸಾಗರದಂತಹ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ಅವಮೀದ್ರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಋಷಿಗಳ ತಂಗಿಯಾದ ವೀರಶ್ರೀಯು ‘ವಾ ಋಷಿಯೇ !’ ಎಂದು ಇರುಳೂ ಹಗಲೂ ಹಲವು ದಿವಸ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಳುತ್ತ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅರಸನು ಆಕೆಗೆ ಪ್ರಿಯತಮನಾದುದರಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ದುಃಖಪಟ್ಟು ಹೀಗೆಂದನು - “ಯಾರಾದರೊಬ್ಬರು ರಾಣಿಯ ಅಳುವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ದುಃಖವನ್ನು ಮರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದರಾದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಪಾರಿತೋಷಕವನ್ನು ಕೊಡುವೆನು” - ಹೀಗೆ ಸಾರಿಸಿ ಡಂಗುರ ಹೊಡೆಯಿಸಿದನು. ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ಜನರು ಪಗರಣ (ಯಕ್ಷಗಾನ ಬಯಲಾಟ) ಎಂಬ ಆಟವಾಡುವವರಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ರೀತಿಯ ರೂಪಗಳನ್ನು (ವೇಷಗಳನ್ನು) ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಮರದ ಮೊಗವಾಡಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದು ಅವಳ ಮುಂದೆ ಆಡಿಯೂ ಪಾದಿಯೂ ನಗುವಂತೆ ಮಾಡಿಯೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗೂ ಅವಳ ಅಳುವು ಪರಿಹಾರವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಒಬ್ಬನು ಕಪ್ಪಾದ ಕೋವಣ (ಕೌಪೀನ)ವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಮೈಗೆಲ್ಲ ಮಸಿ ಹಚ್ಚಿ ಬೋಳಾದ ತಲೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಕವಡೆಗಳನ್ನು ಹಲ್ಲಿನಂತೆ ಮಾಡಿ ನವಿಲುಗರಿಯ ಕುಂಚವನ್ನೂ ಕಮಂಡಲುವನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ರಾಜನು ಕಂಡು ರಾಣಿಯೊಡನೆ - “ಎಲೆ ಅರಸಿ ‘ನಿನ್ನ ಸೋದರರಾದ

ಪೇಯುಗಳಲ್ಲಿರ್ಧರೆಂದೆಬ್ಬಿ ನೋಡಿ ಕಾಣದಾ ರೂಪಂ ಕಂಡು ನಕ್ಕು ದುಃಖಮಂ ಮಜಿದೊಳಾಗಳಾ ನಗಿಸಿದ ಪಗರಣಿಗಂಗೆ ಪಿರಿದು ಕಸವರದುನಿತ್ತೊ ನಂದಿಂದಿತ್ತ ಬಾದುಬ್ಬೆಯ ಪರ್ವಮುಂ ಪಗರಣದಾಟಪಾಟಮುಮಾದುವು ಮತ್ತೆ ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕಋಷಿಯ ಮುಡಿಪಿದಲ್ಲಿಯವರ ತಂಗಿಯಪ್ಪ ವೀರಶ್ರೀ ಬಸದಿಯಂ ಮಾಡಿದೊಡಂದಿಂದಿತ್ತ ಸ್ವಾಮಿಯೆಂಬ ತೀರ್ಥಮಾಯ್ತು ಮತ್ತಿತ್ತ ಕೃತ್ತಿಕೆಯೆಂಬ ಪೊಲಲಾನಾಳ್ಳಗಿರಾಜ ನಂಬರಸಂ ತನ್ನ ಮಗಳು ತಾನೆ ಕೊಂಡು ಮೊಳಿಯೆಡೆದನಪ್ಪುದೊಂದಲ್ಲಿಯ ಜನಮು

ಶ್ಲೋಕ || ರಾಜಧರ್ಮಿಣಿ ಧರ್ಮಾಃ ಪಾಪೇ ಪಾಪಸಮಾಶ್ರಿತಾಃ
ರಾಜಾನಮನುವರ್ತಂತೇ ಯಥಾರಾಜಾ ತಥಾಪ್ರಜಾಃ ||

ಎಂದರಸುಂ ಕಂಡು ಮೊಳಿಯೆಡೆದು ನೆಗಟಲ್ ತಗುಳ್ಳೊಡ್ಡ ಪೊಲಲೆ ಭೋಗಂಕಾರೋಹಣ ಮೆಂದು ಪೆಸರನಿಟ್ಟಿರಿದು ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕಋಷಿಯ ಕಥೆ ಮತ್ತೆ ಪೆಜರುಂ ಪರಮ ಸಹಜ ರತ್ನತ್ರಯಂಗಳನಾರಾಧಿಸುವವಳ್ಳ ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕ ಋಷಿಯರಂ ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದೇಜುಂ ಪುಣ್ಯಂ ವ್ಯಾಧಿಯುಂ ಪಸಿವು ನೀರಲಿ, ಶೀತವಾತೋಷ್ಣಂಗಳುಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗ ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯಗೆ

ಋಷಿಗಳು ಅದೋ ಬರುತ್ತಿರುವರು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಆಕೆ “ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ?” ಎಂದು ಎದ್ದು ನೋಡಿದಳು. ಸಹೋದರನನ್ನು ಕಾಣದೆ, ಆ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡು ನಕ್ಕು ದುಃಖವನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಳು. ಆ ನಗಿಸಿದ ಪಗರಣಿಗನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಚಿನ್ನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಅಂದಿನಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಬಾದುಬ್ಬೆ ಎಂಬ ದೇವತೆಯ ಹಬ್ಬವೂ ಪಗರಣದ ಆಟವೂ ಮತ್ತು ಮಾತುಗಾರಿಕೆಯೂ ಪ್ರಚಲಿತವಾದವು. ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕ ಋಷಿಗಳು ಸತ್ತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅವರ ತಂಗಿಯಾದ ವೀರಶ್ರೀಯು ಜಿನಾಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದಳು. ಅಂದಿನಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಅದು ಸ್ವಾಮಿ ಎಂಬ ತೀರ್ಥವಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಕೃತ್ತಿಕಾಪುರವನ್ನು ಆಳುವ ಅಗ್ನಿರಾಜನು ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ತಾನೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನಂಟತನ (ಬಾಂಧವ್ಯ)ವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿದನಾದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರು (ರಾಜನು ಧರ್ಮವಂತನಾದರೆ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಇರುವವರಾಗುತ್ತಾರೆ. ರಾಜನು ಪಾಪಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಪಾಪವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವವರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಜೆಗಳು ರಾಜನನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ರಾಜನು ಹೇಗೋ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಹಾಗೆಯೇ. ಎಂಬ ನೀತಿಯಂತೆ ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡು ಅವರೂ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಕೆಡಿಸಿ ಆಚರಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಇದರಿಂದ ಆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಭೋಗಂಕಾರೋಹಣ (ಭೋಗಪಟ್ಟಣ) ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಇದು ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕ ಋಷಿಯ ಕಥೆ. ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಸಹಜವೂ ಆಗಿರತಕ್ಕ ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ, ಸಮ್ಯಗ್ ಜ್ಞಾನ, ಸಮ್ಯಕ್ ಚಾರಿತ್ರ ಎಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಆರಾಧಿಸತಕ್ಕ ಇನ್ನು ಬೇರೆಯವರು ಕೂಡ, ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಗಾಯ, ಹುಣ್ಣು, ರೋಗ, ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ತಂಪು, ಗಾಳಿ, ಕಾವುಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಸ್ವರ್ಗ-ಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ.

೧೨. ಅಭಯಘೋಷರಂಜ ಮುನಿಯ ಕಥೆ

ಅಭಯಘೋಷರಂಜ ಮುನಿಯ ಕಥೆಯಂ ಪೇಚ್ಚಿ :

ಗಾಥೆ || ಕಾಕಂದಿ ಅಭಯಘೋಷೋ ಎ ಚಂಡವೇಗೇಣ ಭಿಕ್ಷು ಸವ್ಯಂಗೋ
ತವ್ವೇದಗ ಮಧಿಯಾಸಿಯ ಪದಿವಣ್ಣೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ಕಾಕಂದಿ-ಕಾಕಂದಿಯೆಂಬ ಪೊಟಲೋಳ್, ಅಭಯಘೋಷೋ ಎ-ಅಭಯಘೋಷರಂಜ ರಿಸಿಯುಂ, ಚಂಡವೇಗೇಣ-ಚಂಡವೇಗನೆಂಬೊನರಸನಿಂದಂ, ಭಿಕ್ಷುಸವ್ಯಂಗೋ-ಕೊಪ್ಪಿಯ ಪಟ್ಟಿಲ್ಲಾ ಮೆಯ್ಯನೊಡೆಯನಾಗಿ, ತವ್ವೇದಗಂ - ಆ ವೇದನೆಯುಂ, ಅಧಿಯಾಸಿಯ-ಲೇಸಾಗಿ ಸೈರಿಸಿ, ಪದಿವಣ್ಣೋ-ಪೊದ್ದಿದೊಂ, ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ-ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಾರಾಧನೆಯುಂ]

ಅದೆಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಮಗಧೆಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಕಾಕಂದಿಯೆಂಬುದು ಪೊಟಲದನಾಳೊನ್ನಭಯಘೋಷನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಅಭಯಮತಿಯೆಂಬೊಳಂತವರ್ಗಗಳ್ಳವೊಪಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸವರಸಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಪೊಜಪೊಟಲ ಶೋಭೆಯುಂ ತೊಟಲ್ಪು ನೋಡುತ್ತಿರ್ಪನ್ನಗಮೊರ್ದ ಮೀಂಗುಲಿಗನೊಂದಾಮೆಯಂ ಬಾಬಿವಾಬಿ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲಂ ಕಟ್ಟಿ ಬಳ್ಳಿಯಂ ಕೊರಲೊಳ್ ತಗುಳ್ಳೆಯಬಲೆ ಪಿಡಿದುಕೊಂಡು ಪೊಟಲ್ಪಿದಿರಂ ಬರ್ಪೊನನರಸಂ ಕಂಡು ತನ್ನ ಬನ್ನಣಮುಂ ನೆರೆದ ನೆರವಿಗೆ ಮೆಲೆಯಲ್ವೇಡಿ ಗೆಂಟಜೆಂ ಚಕ್ರದಿಂ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಮನೊರ್ಮೊದಲೆ ಪಟೆಯಿಟ್ಟೊಡೆ ಮೀಂಗುಲಿಗಂ ಪ್ರಾಣಮುಳ್ಳಂತಿರಾಮೆಯುಂ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕೊಂಡು ಪೋದೊಡಾ

ಅಭಯಘೋಷರಂಜ ಮುನಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು : (ಕಾಕಂದಿಯೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಅಭಯಘೋಷರಂಜ ಋಷಿ ಚಂಡವೇಗನೆಂಬ ರಾಜನಿಂದ ಕೊರೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಸವ್ಯಂಗವುಳ್ಳವನಾಗಿ ಆ ವೇದನೆಯನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸಹಿಸಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಆಚರಿಸಿದನು.) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಗಧೆ ಎಂಬ ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಕಂದಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಅಭಯಘೋಷನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಅಭಯಮತಿಯೆಂಬವಳು. ಅಂತು ಅವರು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟವಾದ ವಿಷಯದ ಬಯಕೆಯ ಸುವಿಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಅವರಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ರಾಜನು ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಚಿಲುಪನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಬೆಸ್ತನು ಒಂದು ಆಮೆಯನ್ನು ಅದು ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಂತೆಯೇ (ಸಜೀವವಾಗಿ) ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿ, ಕೊರಳಿಗೆ ಹಗ್ಗ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ, ಅದು ನೇತಾಡುವ ಹಾಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಇದಿರಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ರಾಜನು ಕಂಡು, ತನ್ನ ವಿಶೇಷವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದ ಜನಸಂದೋಹಕ್ಕೆ ಮೆರೆಯಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ದೂರದಿಂದ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಾಯಧಿಂದ ಅದರ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳೂ ಒಂದೇ ಸಲಕ್ಕೆ ಕುಂದಾಗುವಂತೆ ಹೊಡೆದನು. ಬೆಸ್ತನು ಆ ಆಮೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಣಿ ಮನ ಹಾಗೆಯೇ

ಇರುಳೊಳಾವು ಓರಿದು ವೇದನೆಯಿಂದಂ ನಮದು ಸತ್ತಾ ಪೊಬಲೊಳಭಯಘೋಷ ನೃಪತಿಗಭಯಮತಿ ಮಹಾದೇವಿಗಂ ಚಂಡವೇಗನೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದನಂತವರ್ಗಳಿವೃಷಪಯ ಕಾಮಭೋಗಸುಖಗಳನುಭವಿಸುತ್ತಿರ್ಪನೆಗಂ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮರಸನುಮರಸಿಯುಂ ಕರುಮಾಡದ ಮೇಗಣ ನೆಲೆಯೊಳ್ ಭೋಗೋಪಭೋಗ ಸುಖಗಳನುಭವಿಸುತ್ತಂ ವಿನೋದದಿಂದಿರ್ಪನೆಗಂ ಚಂದ್ರಗ್ರಹಣಮಾಡುನರಸುಂ ಕಂಡನಿತ್ತುಮಂ ಭಾವಿಸಿಯದುವೆ ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಚಂಡವೇಗನೆಂಬ ಮಗಂಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗೆಟ್ಟು ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹ ಪರಿತ್ಯಾಗಂಗೆಯ್ದು ನಂದನರೇಂಬಾಚಾರ್ಯರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟು ಪನ್ನೆರಡು ವರುಷಮವರೊಡನಿರ್ದೊಲ್ಲಾ ವೋದುಗಳುಮಂ ಕಲ್ಲು ಗುರುಗಳಂ ಬೆಸಗೊಂಡವ ರನುಮತದಿಂದೇಕವಿಹಾರಿಯಾಗಿ ಗ್ರಾಮನಗರ ಬೇಡ ಬರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದೋಣಾ ಮುಖಂಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಬರ್ಪೊರ್ ತಮ್ಮ ಮುನ್ನಿನ ಕಾಕಂದಿಯೆಂಬ ಪೊಟಲೆವೆಂದು ದ್ವಾನವನದೊಳ್ ವೀರಾಸನಮಿದೊರನ್ನೆಗಂ ಮುನ್ನಾಮೆಯಪ್ಪ ಜೀವನವರ ಮಗನಪ್ಪ ಚಂಡವೇಗಂ ಕರುಮಾಡದ ಮೇಗಣ ನೆಲೆಯೊಳಿರ್ದು ನೋಂಟಕ್ಕೆ ಗೆಂಟು ಪೋಗೆ ಚಕ್ರಮನಿಟ್ಟೊಡಾ ಚಕ್ರಂ ವೆಂದು ಋಷಿಯರೆರಡು ಕೆಯ್ಯಂ ಕಾಲುಳ್ಳುಮಂ ಮೊಕ್ಕನೆ ಪೋಗೆ ಕೊಂಡೊಡ ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪಾಹಾರಕ್ಕಂ ಶರೀರಕ್ಕಂ ಜಾವಜ್ಜೀವಂ ನಿವೃತ್ತಿಗೆಯ್ದು ವೇದನೆಯಂ ಸೈರಿಸಿ

ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಆಮೆ ಹೆಚ್ಚಾದ ನೋವಿನಿಂದ ಯಾತನೆ ಪಟ್ಟು ಸತ್ತು ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಅಭಯಘೋಷ ರಾಜನಿಗೂ ಅಭಯಮತಿ ರಾಣಿಗೂ ಮಗನಾಗಿ ಜನಿಸಿತು. ಅಂತು ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ವಿಷಯ ಬಯಕೆಯ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸ ರಾಜರಾಣಿಯರು ಅರಮನೆಯ ಮೇಲುಪ್ಪರಿಗೆಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುವಿಧವಾದ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ವಿನೋದದಿಂದ ಇದ್ದರು. ಆಗ ರಾಜನು ಚಂದ್ರಗ್ರಹಣವಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ಈ ಸಂಸಾರ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದನು. ಅದುವೇ ಅವನಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಅವನು ಮಗನಾದ ಚಂಡವೇಗನಿಗೆ ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿ ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಂತರ ಎಂಬ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ನಂದನರೇಂಬ ಗುರುಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡನು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಅವರೊಡನೆ ಇದ್ದು ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಕಲಿತು, ಗುರುಗಳೊಡನೆ ಕೇಳಿ, ಅವರ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು, ಅಭಯಘೋಷ ಋಷಿಯಾಗಿ, ಅವರು ಒಬ್ಬರೇ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಬೇಡ, ಬರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದೋಣಮುಖ ಎಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಕಾಕಂದಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿನ ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿ ವೀರಾಸನವಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ, ಹಿಂದೆ ಆಮೆಯ ಜೀವವಾಗಿದ್ದ, ಅವರ ಮಗನಾದ ಚಂಡವೇಗನು ಅರಮನೆಯ ಮೇಲುಪ್ಪರಿಗೆಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು, ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ದೂರಕ್ಕೆ ಹೊಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಚಕ್ರವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದನು. ಆ ಚಕ್ರ ಬಂದು ಅಭಯಘೋಷ ಋಷಿಗಳ ಎರಡು ಕೈಗಳೂ ಕಾಲುಗಳೂ ಮೊಕ್ಕೆಂದು ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗುವಂತೆ ತಗುಲಿತು. ಆಗ ಋಷಿಗಳು ಭಕ್ತ, ಭೋಜ್ಯ, ಲೇಹ್ಯ, ಚೋಷ್ಯ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಅಹಾರಕ್ಕೂ ಶರೀರಕ್ಕೂ ಜೀವವಿರುವವರೆಗೂ ನಿವೃತ್ತಿ ಮಾಡಿ, ನೋವನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಶುಭ

ಶುಭಪರಿಣಾಮದಿಂದ ರತ್ನತ್ರಯಮಂ ಸಾಧಿಸಿ ಪದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಪ್ರಾಣತವೆಂಬ ಕಲ್ಪದೊಳಿರ್ಪತ್ತು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊಂದನಾಗಿ ವೃಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತೆ ಜೆಜರುಮಾರಾಧಕರುಂ ರತ್ನತ್ರಯಮನಾರಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರ್ ಭವ್ಯಕಳಭಯಘೋಷ ಭಟಾರರಂ ಮನದೆ ಬಗೆದು ಪಸಿವುಂ ತೃಷೆಯುಮೇಜುಂ ವ್ಯಾಧಿಯುಂ ಶೀತವಾತೋಷ್ಣಂಗಳುಮಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ದುಃಖಂಗಳಂ ಸೈರಿಸಿ ಪರಮ ಶುದ್ಧ ಸಹಜ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪರ್ವ ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯುಗೆ

ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಪದಿನಾಲ್ಕನೆಯದಾದ ಪ್ರಾಣತವೆಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತುಸಾಗರ ಪರಿಮಾಣದ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ಇಂದ್ರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಆರಾಧಿಸುತ್ತಿರುವ ಭವ್ಯಜೀವಿಗಳಾದ ಇನ್ನಿತರ ಆರಾಧಕರೂ ಅಭಯಘೋಷ ಭಟಾರರನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಗಾಯ, ರೋಗ, ಶೀತ, ವಾಯು, ಉಷ್ಣ - ಎಂದಿವೇ ಮುಂತಾಗಿರುವ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಪವಿತ್ರವೂ ಸಹಜವೂ ಆದ ದರ್ಶನ-ಜ್ಞಾನ-ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಸ್ವರ್ಗ-ಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ.

೧೩. ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನೆಂಬ ರಿಸಿಯ ಕಥೆ

ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನೆಂಬ ರಿಸಿಯ ಕಥೆಯು ಹೀಗಿಂತಿ :

ಗಾಹೆ || ದಂಸೇಹಿಯ ಮಸಕೇಹಿಯ ಖಜ್ಜಂತೋ ವೇದಣಂ ಪರಮಘೋರಂ
ವಿಜ್ಞಾಚ್ಛೋರೋ ಅಧಿಯಾಸಿಯ ಪಡಿವಣ್ಣೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ದಂಸೇಹಿಯ-ಚಕ್ಕುಟುಗಳಿಂದಂ, ಮಸಕೇಹಿಯ-ಗುಂಗುಜುಗಳಿಂದಂ, ಖಜ್ಜಂತೋ-
ತಿನೆಪಡುತಿದೋನಾಗಿ, ವೇದಣಂ-ವೇದನೆಯಂ, ಪರಮಘೋರಂ-ಆದಮಾನುಂ ಕಂಡಿವ್ವುದಂ,
ವಿಜ್ಞಾಚ್ಛೋರೋ-ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನೆಂಬ ರಿಸಿ, ಅಧಿಯಾಸಿಯ-ಲೇವಾಗಿ ಸೈರಿಸಿ, ಪಡಿವಣ್ಣೋ-ಪೊರ್ದಿದೊಂ,
ಉತ್ತಮ ಅಟ್ಟಂ-ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಾರಾಧನೆಯಂ]

ಆದಂತೆಂದೋಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ವಿದೇಹಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ
ಮಿಥಿಳಿಯೆಂಬುದು ಪೊಲಲದನಾಳ್ವೊಂ ಪದ್ಮರಥನೆಂಬೊನರಸನ ಸಂತತಿಯಿಂ ಬಂದ ವಾಮರಥ
ನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಬಂಧುಮತಿಯೆಂಬೊಳಂತವರ್ಗಗಳಿವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂ
ಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತು ಪೊಲಲೋಳ್ ಯಮದಂಡನೆಂಬೊ ತಳಾಜಂ
ಮತ್ತಲ್ಲಿ ಇಪೊಂ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನೆಂಬೊ ಕಳ್ಳನಾತಂ ಜ್ಯಂಭಿನಿ ಸ್ತಂಭಿನಿ ಮೋಹಿನಿ ಸರ್ಪಪಿ
ತಾಳೋದ್ವಾಟಿನಿ ವಿದ್ಯಾಮಂತಂ ಚೂರ್ಣ ಯೋಗ ಘಟಕಾಂಜನಮೆಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ
ತಸ್ಕರಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳಾದಮಾನುಂ ಕುಶಲನಂತವು ಕಳ್ಳಂ ಪೊಲಲ ಕಸವರಂಗಳನಿರುಳ್ ಕಳ್ಳು ಪೊಲಲೆ

ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನೆಂಬ ಯುಷಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು : (ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನೆಂಬ
ಯುಷಿ ಚಿಗಟ (ಗೊರಜು)ಗಳಿಂದಲೂ ಗುಂಗಾಡಿ ಹುಳು (ದೊಡ್ಡನೋಣ) ಗಳಿಂದಲೂ
ಕಚ್ಚಿ ತಿನ್ನಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದವನಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣವಾದ ನೋವನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ-
ಜ್ಞಾನ-ಚಾರಿತ್ರ ಎಂಬ ರತ್ನತ್ರಯದ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಆಚರಿಸಿದನು) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ:
ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿದೇಹ ಎಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳ ನಾಡು ಇದೆ. ಆ
ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಿಥಿಳಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಪದ್ಮರಥನೆಂಬ ಅರಸನ ಸಂತತಿಯಿಂದ
ಬಂದ ವಾಮರಥನೆಂಬ ಅರಸನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ರಾಣಿ ಬಂಧುಮತಿ ಎಂಬವಳು.
ಅಂತೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮೆಚ್ಚಿನ ವಿಷಯದ ಬಯಕೆಯ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ
ಹೀಗೆಯೇ ಹಲವು ಕಾಲಕಳೆಯಿತು. ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಯಮದಂಡನೆಂಬ ತಳಾರ (ನಗರದ
ಕಾವಲುಗಾರ) ನಿಡ್ಡನು ; ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನೆಂಬ ಕಳ್ಳನೂ ಇದ್ದನು. ಆತನು ಕಳವಿನ
ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರವೀಣನಾಗಿದ್ದನು. ಜ್ಯಂಭಿನಿ (ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುವುದು ಮತ್ತು
ಮಾಯವಾಗುವುದು), ಸ್ತಂಭಿನಿ (ಗತಿನಿರೋಧ) ಮೋಹಿನಿ (ಮೂರ್ಛೆಯುಂಟು
ಮಾಡುವುದು), ಸರ್ಪಪಿ (ವಿಷಪ್ರಯೋಗ), ತಾಳೋದ್ವಾಟಿನಿ ವಿದ್ಯಾ (ಬೀಗ ತೆಗೆಯುವ
ವಿದ್ಯೆ), ಮಂತ್ರಪ್ರಯೋಗ, ಚೂರ್ಣ (ಪುಡಿ ಎರಚುವುದು) ಯೋಗ (ವಂಚನೆ,
ಇಂದ್ರಜಾಲ, ಗುಪ್ತಚಾರತ್ವ - ಮುಂತಾದವು), ಗುಳಿಗೆ, ಅಂಜನ (ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಚ್ಚುವ
ಲೇಪನ) - ಎಂದಿವೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ತಸ್ಕರ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲ ಅವನು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ
ಕಳವು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಹಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪರ್ವತವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ

ನಾಡೆಯಂತರದೊಳೊಂದು ಪರ್ವತಮುಂಟಲ್ಲಿ ಪಿರಿದೊಂದು ಗುಹೆಯುಂಟವಳೊಳಗೆ ಕಳ್ಳ ಕಸವರಂಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಪೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಲಂ ಪಿರಿದೊಂದು ಸಿಲೆಯಂ ತಂದಿಟ್ಟು ಮುಚ್ಚಿ ಬಂದು ಪಗಲೆಲ್ಲಂ ಪಾಪ್ಪಿಗುಲದೊಳಂಜನಮನೆಚ್ಚಿ ತಾಂ ತೊನ್ನನಾಗಿ ಮುರುಂಟದ ಕೈಯುಂ ಕಾಲುಂ ಬೆರಸು ಮೂಗೊಳಗರ್ದು ರಸಿಗೆ ಸುರಿಯ ನೋಟವುಗಳ್ ಮುಸುಕಿಕೊಂಡು ತನೆ ಪೇಸಿದನಾಗಿ ಲೋಗರ ಮನೆಗಳೊಳ್ ಬೈಕ್ಕಮಂ ಬೇಡಿ ಮನೆಮನೆಯಂ ತೊಂಬಲ್ವಾ ತನ್ನ ತೊನ್ನುಗೊಂದಿಪ್ಪದನಟಿಪ್ಪುತ್ತುಮಿಂತು ಪಗಲೆಲ್ಲಮಿದಿರುಳಪ್ಪುಗಳ್ ದಿವ್ಯಮಪ್ಪ ತನ್ನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕಮಪ್ಪ ಮುನ್ನಿನ ರೂಪಂ ಕೈಕೊಂಡು ಪುಟ್ಟಿಗೆಯನುಟ್ಟು ಮೆಯ್ಯಂ ಪೂಸಿ ಪೂವಂ ಮುಡಿದು ಕರ್ಪೂರ ಸಮಿಶ್ರಿತಮಪ್ಪ ತಂಬುಲಂದಿನುತ್ತುಂ ಸೂಳಿಗೇರಿಗಳಂ ತೊಂಬಲ್ವಾ ತನ್ನಂ ಮೆಚ್ಚಿಯುತ್ತುಂ ಮನಕೈವಂದಗಳ್ಳದೊಳ್ಳೆಂದಿರೊಳೊತ್ತೆಯನಿಟ್ಟು ಭೋಗೋಪಭೋಗಂಗಳ್ಳೆ ಕಸವರಮಂ ಕೊಟ್ಟನುಭವಿಸುತ್ತಮಾರುಮೆಟಿಯಂತಿರ್ದು ಬಚ್ಚರ ದೂಸಿಗರ ನಿಯೋಗಿಗಳ ಅಗ್ಗಯಿಲೆಯರಪ್ಪ ಸೂಳಿಯರ ಸಾಮಂತರ ಕಸವರಂಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಕಳ್ಳ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಪದ್ಮರಥಂಗೊಸೆದಚ್ಚುತೇಂದ್ರನಟ್ಟಿದ ದಿವ್ಯಮಪ್ಪ ಸರ್ವರುಜಾಪಹಾರಮೆಂಬ ಹಾರಂ ಸಂತತಿಯುಂ ವಾಮರಥಂಗೆ ಬಂದುದಂ ವಾಮರಥಂ ಕರುಮಾಡವೇಬನೆಯ ನೆಲೆಯೊಳ್ ತನ್ನ ಲುಂದು

ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಗುಹೆಯಿದೆ. ವಿದ್ಯುಚ್ಛೀರನು ಕಳವು ಮಾಡಿದ ಹೊನ್ನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಆ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಹೂಳಿಟ್ಟು ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಬಂಡೆ ಕಲ್ಲು ತಂದು ಇಟ್ಟು ಮುಚ್ಚಿ ಬಂದು ಹಗಲೆಲ್ಲಾ ಹಾಳು ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಅಂಜನ ಹಚ್ಚಿ ತಾನು ತೊನ್ನುರೋಗದವನಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಮುಡುಡಿದ ಕೈಕಾಲುಗಳುಳ್ಳವನಾಗಿ, ಮೂಗು ಒಳಕ್ಕೆ ಕುಸಿದು ಕೀವು ಸುರಿಯುತ್ತಿರಲು ನೋಣಗಳು ಕವಿದುಕೊಂಡು ತಿನ್ನುತ್ತಿರಲು ಅಸಹ್ಯ ಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜನರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಮನೆಮನೆಗಳಿಗೆ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತ ತನಗೆ ತೊನ್ನುರೋಗ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತ ಹೀಗೆ ಹಗಲೆಲ್ಲಾ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾತ್ರಿಯಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ದಿವ್ಯವಾದ ತನ್ನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಹಿಂದಿನ ರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ವಸ್ತ್ರವನ್ನುಟ್ಟು, ಮೈಗೆ ಸುಗಂಧಲೇಪನವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಹೂವನ್ನು ಮುಡಿದು ಕರ್ಪೂರದಿಂದ ಬೆರಕೆಯಾದ ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತ ಸೂಳಿಯರ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿ, ತನ್ನನ್ನು ಮೆರೆಯಿಸುತ್ತ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಂಗುಸರಲ್ಲಿ ಮುಂಗಡವಾಗಿ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ವಿಧವಿಧವಾದ ಸುಖಭೋಗಗಳಿಗಾಗಿ ಹೊನ್ನನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಯಾರೂ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ಇದ್ದನು. ವೈಶ್ಯರು, ಬಟ್ಟೆಯ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು, ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರಾದ ಸೂಳಿಯರು, ಸಾಮಂತರು - ಇವರ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕದ್ದುಕೊಂಡನು. ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸ ಅಚ್ಚುತೇಂದ್ರನು ಪದ್ಮರಥನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕಳುಹಿಸಿದ ದಿವ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕ 'ಸರ್ವರುಜಾಪಹಾರ' (ಎಲ್ಲ ರೋಗಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವಂಥದು) ಎಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳ ಮತ್ತು ವಂಶಪರಂಪರೆಯಿಂದ ವಾಮರಥನಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಮಾಲೆಯನ್ನು ವಾಮರಥನು ತನ್ನ ಅರಮನೆಯ ಏಳನೆಯ ಉಪರಿಗಿಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಲಗುವ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ

ಪೋದರಿಗೆಯ ಪುಡಿಕೆಯೊಳಿಟ್ಟಿಲ್ಲಾಕಾಲಮುಂ ಗಂಧ ಪುಷ್ಪ ದೀಪ ಧೂಪಾಕ್ಷತಂಗಳಿಂದರ್ಚಿಸುತ್ತಂ ಪೊಡೆಮದುತ್ತಮಿರ್ಕ್ಕುಮಿಂತಪ್ಪ ಹಾರಮಂ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನಂಜನಮಂ ಕಣ್ಣೊಳಿಟ್ಟ ಯಾರುಂ ತನ್ನಂ ಕಾಣದಂತಾಗಿರೆ ಅರಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕರಸನ ಮಜಲುಂದುವೋದರಿಯಂ ಪೊಕ್ಕು ತಲೆ ದೆಸೆಯೊಳರ್ಚಿಸಿದ ಪುಡಿಕೆಯಂ ತೆಪ್ಪಿದು ಹಾರಮಂ ಕೊಂಡರಮನೆಯಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಪೋಗಿ ಪೊಜವೊಬಲ ಗುಹೆಯೊಳ್ ಪೂಚ್ಚಿಟ್ಟು ಪೊಬಲೆವಂದು ಮುನ್ನಿನಂತೆ ತೊನ್ನರೂಪಂ ಕೈಕೊಂಡಿದರಂ ಮತ್ತಿತ್ತರಸಂ ನೇಸಮೂಡೆ ಹಾರಮಂ ಕಾಣದೆ ಆಸ್ಥಾನ ಮಂಟಪದೊಳ್ ಸಿಂಹಾಸನ ಮಸ್ತಕಸ್ಥಿತನಾಗಿದುರ್ ತಳಾಜನಪ್ಪ ಯಮದಂಡಂಗೆ ಬಲೆಯಟ್ಟವರಿಸಿ ಇಂತೆಂದನಲವೋ ಯಮದಂಡಾ ಪೊಬಲ ಪಾರ್ವರ ಪರದರ ಸೊಳೆಯರ ಒಕ್ಕಲ ಮಕ್ಕಳ ಕಸವರವೆಲ್ಲವುಂ ಕಳೊಡವವಾರಯ್ಯದೆ ಕೆಮ್ಮಗಿರ್ಪೆಯಲ್ಲದೆಯುಮೆಮ್ಮ ಸೆಜೆಯೋವರಿಯಂ ಕಳ್ಳಂ ಪೊಕ್ಕು ಪುಡಿಕೆಯಂ ತೆಪ್ಪಿದಚ್ಚುತೇಂದನಿತ್ತ ಕುಲಧನಮಪ್ಪ ಹಾರಮಂ ಕೊಂಡು ವೋದಂ ಕಳ್ಳನನಾರಯ್ಯ ಹಾರಮಂ ಕೊಂಡು ಬಾ ಅಲ್ಲದಾಗಳ್ ಕಳ್ಳಂಗೆ ತಕ್ಕ ನಿಗ್ರಹವುಂ ನಿನಗೆ ಮಾಡಿದವೆನೆಂದೊಡೆ ತಳಾಜನೆಂದಂ ದೇವಾ ಏಬುದಿವಸಮೆನಗೆಡೆಯನೀವುದೇಬುದಿವಸದಿಂದೊಳಗೆ ಕಳ್ಳನನಾರಯ್ಯಲಾಜದಾಗಳ್ ದೇವರೆನ್ನಂ ಮೆಚ್ಚುಕೆಯ್ದುದೆಂದೊಡರಸನೆಂತೆಗೆಯ್ದೊಡರಮನೆಯಿಂದಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಪೊಬಲೊಳಗೆ

ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಗಂಧ-ಪುಷ್ಪ-ದೀಪ-ಧೂಪ-ಅಕ್ಷತೆಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸುತ್ತ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸುತ್ತ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರತಕ್ಕ ಮಾಲೆಯನ್ನು ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನು ಕದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅಂಜನ ಹಚ್ಚಿ ಯಾರೂ ತನ್ನನ್ನು ಕಾಣದ ಹಾಗೆ ಅರಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಅರಸನು ನಿದ್ರಿಸುವ ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು, ಅವನ ತಲೆಯ ಕಡೆ ಪೂಜೆಮಾಡಿದ್ದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆರೆದು ಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಹೂಳಿಟ್ಟು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹಿಂದಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತೊನ್ನ ರೋಗಿಯ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಮೇಲೆ, ಇತ್ತ ರಾಜ ವಾಮರಥನು ಸೂರ್ಯನುದಯಿಸುವ ವೇಳೆಗೆ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಕಾಣದೆ ಆಸ್ಥಾನಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ನಗರದ ಕಾವಲುಗಾರನಾದ ಯಮದಂಡನ ಬಳಿಗೆ ದೂತನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಬರಮಾಡಿ ಅವನೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದನು - “ಎಲವೋ ಯಮದಂಡಾ, ನಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ವರ್ತಕರು, ವೇಶ್ಯೆಯರು, ಒಕ್ಕಲಿನವರು ಮಕ್ಕಳು- ಮುಂತಾದವರ ಹೊನ್ನನ್ನೆಲ್ಲ ಕದ್ದರೂ ನೀನು ವಿಚಾರಿಸದೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವೆಯಲ್ಲ! ನನ್ನ ಮಲಗುವ ಮನೆಯ ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಕಳ್ಳನು ನುಗ್ಗಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತೆರೆದು, ಅಚ್ಚುತೇಂದನು ಕೊಟ್ಟ ಕುಲಧನವಾಗಿರುವ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಮಾಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ, ಅದಲ್ಲವಾದರೆ, ಕಳ್ಳನಿಗೆ ತಕ್ಕುದಾದ ದಂಡನೆಯನ್ನು ನಿನಗೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ”. ಹೀಗೆ ರಾಜನು ಹೇಳಿದಾಗ, ಯಮದಂಡನು - “ಪ್ರಭುವೇ, ನನಗೆ ಏಳುದಿವಸದ ಸಮಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಏಳುದಿವಸದೊಳಗಾಗಿ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋದರೆ, ಪ್ರಭುಗಳು ನನ್ನ ಏನು ಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಹುದು” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜನು ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು’ ಎಂದನು. ಯಮದಂಡನು ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸೂಳೆಯರ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ

ಸೂಳೆಗೇರಿಗೊಳಮಂಗಡಿಗೊಳಂ ಬಸದಿಗೊಳಂ ವಿಹಾರಂಗಳೊಳಂ ಕೇರಿಗೊಳಮಾರಮಗಳೊಳಂ ದೇವಾಲಯಂಗಳೊಳಂ ಪೊಟಪೊಟಲೊಳಂ ಕೆಲದ ಪೊಟಲೊಳಮಾಟುಂ ದಿವಸಂ ನಿರಂತರಮಾರಯ್ತಲ್ಲಿಯುಂ ಕಾಣದೇವನೆಯ ದಿವಸದಂದು ಪಾಲ್ಟೇಗುಲದೊಳಿರ್ದು ತೊನ್ನಂ ಪೋಪಾಗಳೊಳುವಳ್ಳಮಂ ಕಂಡದಂ ವಿದ್ಯಾಧರಕರಣಾದಿಂ ಲಂಘಿಸಿ ಪೋಪುದಂ ಯಮದಂಡಂ ಗೆಂಟಲೊಳಿರ್ದು ಕಂಡಿವನೆ ಕಳ್ಳನೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಪಿಡಿರಮನೆಗೆ ಪುಯ್ಯಲಿಡೆಯಿಡೆ ಕೊಂಡುಪೋಗಿಯರಸಂಗೆ ಕಳ್ಳನಂ ತಂದನೆಂದು ತೋಟಿ ಈತಂ ಕಳ್ಳನೆಂದರಸಂಗೆ ವೇಲ್ಪೊಡೆ ತೊನ್ನನಂತೆಂದಂ ದೇವಾ ನಾಂ ಕಳ್ಳನಲ್ಲದುದಕ್ಕೆ ಪೊಟಲಿಲ್ಲಮನೆಗುಂ ಕಳ್ಳನನಾರಯ್ಯಲಾಟದನ್ನಂ ತನ್ನ ಸಾವಿಗಂಜಿ ಬಡವನಂ ದೇಸಿಗನಂ ಪೊಟಲೊಳ್ ಬೈಕಂದಿರಿದುಂದು ಬಾಪ್ಪನಂ ಪಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಬಂದು ಕೊಲಿಸಿದಪ್ಪನೆಂದೊಡೆ ತಳಾಟಂ ಕಳ್ಳನನಾರಯ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳಾದಮಾನುಂ ಕುಶಲನಪ್ಪುದನೆಂದರಸಂಗಿಂತಂದನೀತಂ ತನ್ನ ರೂಪುಗರೆದಿರುಳ್ ಪೊಟಲಿಲ್ಲಮಂ ಕಳ್ಳನ ದಿವಸಕ್ಕೀ ಪಾಂಗಿನೊಳ್ ತೊನ್ನನಾಗಿಪೋಂ ನೀಮುಂ ನಂಬದಾಗಳ್ ಪ್ರತ್ಯಯಮಂ ಮಾಡಿ ತೋರ್ಪನೆಂದಾಗಳ್ ಪ್ರತಿಘಟಕಾಂಜನಂಗಳಂ ತೊನ್ನನ ಕಣ್ಣಿನೊಳೆಚ್ಚಿದೊಡೆ ದಿವ್ಯಮಪ್ಪ ತನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ರೂಪಾಗಿರ್ದಂತೆಂದನೀತಂ ಘಟಕಾಂಜನ ಕುಪಕಂ ಇಂದ್ರಜಾಲಂಗಳಂ ಬಲ್ಲೊಪ್ಪುದನೆಂದೆಲ್ಲಾ

ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜಿನಾಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿನೋದವಾಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉದ್ಯಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆರುದಿವಸ ಎಡೆಬಿಡದೆ ವಿಚಾರಿಸಿದರೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಏಳನೆಯ ದಿವಸದಂದು ಹಾಳು ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿಯೂ ತೊನ್ನನು ಹೋಗುವಾಗ ಕೆಸರಿನ ಹಳ್ಳವನ್ನು ಕಂಡು ವಿದ್ಯಾಧರರು ವಿದ್ಯಾಬಲದಿಂದ ಹಾರಿ, ದಾಟಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಯಮದಂಡನು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದು ಕಂಡನು. 'ಇವನೇ ಕಳ್ಳನು' ಎಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಕಳ್ಳನು ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವನನ್ನು ಅರಮನೆಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ 'ಕಳ್ಳನನ್ನು ತಂದನು' ಎಂದು ಅರಸನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, 'ಈತನು ಕಳ್ಳನು' ಎಂದು ಅರಸನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ತೊನ್ನನು ಹೀಗೆಂದನು - "ದೇವಾ, ನಾನು ಕಳ್ಳನಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಪಟ್ಟಣವೆಲ್ಲವೂ ತಿಳಿದಿದೆ. ಈ ತಳಾರನು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಅಸಮರ್ಥನಾಗಿ, ತನ್ನ ಸಾವಿಗೆ ಹೆದರಿ, ಬಡವನೂ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದವನೂ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವವನೂ ಆದ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಕೊಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ". ಹೀಗೆನ್ನಲು, ತಳಾರನು ಕಳ್ಳರನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬಹು ಪ್ರವೀಣನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ರಾಜನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದನು - "ಈತನು ತನ್ನ ರೂಪವನ್ನು ಮರೆಮಾಡಿ ರಾತ್ರಿಯವೇಳೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಕಳವು ಮಾಡಿ ಹಗಲಿನ ವೇಳೆ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತೊನ್ನನಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುವನು. ನೀವು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ ನಂಬಿಕೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸುವೆನು." ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಯಮದಂಡನು ಆಗಲೇ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಗುಳಿಗೆ ಕಾಡಿಗೆಗಳನ್ನು ತೊನ್ನನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಚ್ಚಿದನು. ಆಗ ದಿವ್ಯವಾದ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ರೂಪಗೊಂಡು- "ಈತನು ಗುಳಿಗೆ ಅಂಜನಗಳ ಕಪಟವನ್ನೂ ಇಂದ್ರಜಾಲವನ್ನೂ ಬಲ್ಲವನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವ

ರೂಪುಗಳು ಮಾಡಲ್ ಬಲ್ಲೊನೆಂದೊಡೆ ತಳಾಜನೆಂದಂ ಜೆಜಿಗ್ಗಿ ಮಾಡಿ ಪ್ರತ್ಯಯಮಂ ತೋರ್ಪೆನೆಂದರಸನುಮತದಿಂದರಸಿಯರ ಸೂಳೆಯರ ಕಣ್ಣುಲೊಳ್ ಘಟಕಾಂಜನಗಳನೆಚ್ಚಿದೊಡ ನಿಬರುಂ ತೊನ್ನೆಯರಾಗಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ಮತ್ತು ಬಲೆಕೆ ಪ್ರತಿಘಟಕಾಂಜನಗಳನೆಚ್ಚಿದೊಡೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕಮಪ್ಪ ತಮ್ಮ ಮುನ್ನಿನ ರೂಪುಗಳು ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದೊರಾಗಳರಸಂಗೆ ನಂಬುಗೆಯಾಗಿ ನೆಚ್ಚಿನಿವಂ ಕಳ್ಳನಪ್ಪೋತನಂ ದಂಡಿಸೆಂದು ಯಮದಂಡಂಗೆ ಬೆಸವೇಬಿಡೊಡಾತನಂತೆ ಗೆಯ್ಯೆನೆಂದಾತನಂ ತನ್ನ ಮನೆಗೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗಿ ಮಾಘಮಾಸದಿರುಳ್ ಕಡುಸೀತದೊಳ್ ಫೋರಮಪ್ಪ ಮೂವತ್ತೆರಡು ದಂಡಣೆಗಳಿಂ ನೀಡುಂ ದಂಡಿಸೆಯನಿತುಮಂ ಬಾಬಿವಾಬಿ ಅವಯವದೆ ಸೈರಿಸಿಯುಂ ಕಳ್ಳನಲ್ಲೆನಯ್ಯೊ ಬಲ್ಲಾಳನದಿಂದೆನ್ನಂ ತಳಾಜಂ ಕೊಂದವನೆಂದೊಳೆ ಪುಯ್ಯಲಿಡೆ ತಳಾಜಂಗೆ ಕಳ್ಳನೀತನಲ್ಲೆಂಬುದೊಂದು ನಂಬುಗೆಯಾಗಿ ನೇಸಜ್ಜಿ ಮೂಡೆಯರಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ ಅರಸಂಗಿಂತೆಂದು ಬಿನ್ನಪಂಗೆಯ್ಯಂ ದೇವಾ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಫೋರಮಪ್ಪ ದಂಡಣೆಗಳಿಂದಂ ಕಳ್ಳನಂ ದಂಡಿಸಿ ನೋಡಿದನಾತನಮೋಘಂ ಕಳ್ಳನಲ್ಲೆನ್ನಂ ದೇವರ್‌ಮೆಚ್ಚುಕೆಯ್ದುದೊಡರಸಂ ಶ್ವಶಾನದ ಸೂಲದೊಳ್ ಯಮದಂಡನ ನಿಕ್ಕಿಮಂದಾಳ್ಳಲೆ ಬೆಸವೇಬಿಡೊಡವರುಮಾತನಂ ಶ್ವಶಾನಕ್ಕೆಬಿಡುಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ದರ್ಕ್ಕಂ ಬಸಿದು

ರೂಪವನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಲ್ಲನು” ಎಂದನು. ಆಗ ತಳಾರನು- “ಇದನ್ನು ನಾನು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಮಾಡಿ ನಂಬಿಕೆಯುಂಟುಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಜನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಂದ ರಾಣಿಯರ ಮತ್ತು ಸೇವಕಿಯರ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಗುಳಿಗೆ ಅಂಜನಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿದನು. ಆಗ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ತೊನ್ನುರೋಗದವರಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿದರು. ಹೀಗಿರಲು, ಮತ್ತೆ ವಿರುದ್ಧದ ಗುಳಿಗೆ ಅಂಜನಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿದಾಗ ಸಹಜವಾದ ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ರೂಪಗಳನ್ನು ತಾಳಿದವರಾಗಿದ್ದರು. ಆಗ ರಾಜನಿಗೆ ನಂಬುಗೆಯಾಯಿತು. “ಇವನು ಸ್ವಪ್ನವಾಗಿ ಕಳ್ಳನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಇವನನ್ನು ದಂಡಿಸು” ಎಂದು ರಾಜನು ಯಮದಂಡನಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು. ತಳಾರನು ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು’ ಎಂದು ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಮಾಘಮಾಸದ ಚಳಿಯಳ್ಳ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕಡುತಂಪಿನಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾದ ಮೂವತ್ತೆರಡು ವಿಧದ ಶಿಕ್ಷೆಗಳಿಂದ ಅತಿಶಯವಾಗಿ ದಂಡಿಸಿದನು. ಕಳ್ಳನು ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು- “ಅಯ್ಯೋ, ನಾನು ಕಳ್ಳನಲ್ಲದವನಾಗಿರುವೆನು. ತಳಾರನು ನನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಬಲದರ್ಪದಿಂದ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಾನೆ !” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಬೊಬ್ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಇದರಿಂದ ಈತನು ಕಳ್ಳನಲ್ಲವೆಂದು ತಳಾರನಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯುಂಟಾಗಿ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾದೊಡನೆ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅರಸನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು- ‘ದೇವಾ, ನಾನು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಮೂವತ್ತೆರಡು ಬಗೆಯ ಉಗ್ರಶಿಕ್ಷೆಗಳಿಂದ ದಂಡಿಸಿ ನೋಡಿದೆನು. ಆತನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಕಳ್ಳನಲ್ಲ. ಪ್ರಭುವು ನನ್ನನ್ನು ಬೇಕಾದಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು’ ಎಂದನು. ಆಗ ರಾಜನು “ಯಮದಂಡನನ್ನು ಶ್ವಶಾನದ ಸೂಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ” ಎಂದು ಸೇವಕರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವರು ಯಮದಂಡನನ್ನು ಶ್ವಶಾನಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಸೂಲದ ಮೊಳೆಯನ್ನು ಹರಿತಮಾಡಿ, ಸೂಲದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಹಾಕುವಾಗ ತೊನ್ನನೂ ಅವರೊಡನೆ ಹೋಗಿ

ಸೂಲದೊಳಿಕ್ಕುಸಾಗಳವರೊಡವೋಗಿ ತೊನ್ನಂ ರೂಪಪರಾವರ್ತನಂಗೆಯ್ದು ತನ್ನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕಮಪ್ಪ
ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರನಪ್ಪ ದಿವ್ಯರೂಪಂ ಕೈಕೊಂಡು ಸೂಲದೊಳಿಕ್ಕಲೀಯದೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿರ್ವರಸನ
ಕಾಪಿನವರನೆಂದನಲೆಯಣ್ಣಗಳೆರಾ ನೀಮೀತನಂ ಕೊಂದಿರೀತನುಂ ಸೂಲದೊಳಿಕ್ಕಪಟ್ಟನಾಗಿ
ಸತ್ತವನೆಂದವರೊಳ್ ನುಡಿದು ತಳಾಪಿನಂತೆಂದನಲೆ ಗಳಾ ಯಮದಂಡಾ ನೀನುಮಾನುಂ
ಕಿಜಿಯಂದೊರ್ವರುಪಾಧ್ಯಾಯರ ಪಕ್ಕದೊಳೊಡುವಂದು ನಂದನವನದೊಳಗೆ ನೀನೆನ್ನ ಪೂಣ್ಣ
ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಂ ನೆನೆದಾ ಒಂದು ದೋಷಮಿಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನಂ ಕೊಲಿಸಿದನೊ ಕೊಲಿಸನೊ ಪೂಣ್ಣ
ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಂ ನೆನೆವೆಯೊ ನೆನೆಯೆಯೊ ಎನೆ ಯಮದಂಡನೊಳ್ಳಿತ್ತಾಗಿ ನೆನೆದನೆಂದೊಡೆ
ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರನಂತೆಂದಂ ಮತ್ತೀಗಳ್ ನೀನೇನ್ ಸತ್ತೆಯೊ ಸಾಯೆಯೊ ಮತ್ತೇನೊ ಎಂದಾಗಳ್
ಯಮದಂಡನೆಂದಂ ದೇವ ನೀಂ ಗೆಲೈಯಾಂ ಸೋಲೈನುಂ ಸತ್ತನುಮಂದಿರ್ವರ್ ಪದಿರಿನಿಂ ನುಡಿದ
ಸೂಚ್ಯಾತುಗಳಂ ಕಾಪಿನವರುಂ ಪೊಲಲ ಜನಮುಂ ಕೇಳ್ವ ಚೋದ್ಯಂಬಟ್ಟು ಬೆಟಗಾಗಿದೊಡೆ
ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರಂ ಕಾಪಿನವರನಂತೆಂದನೆನ್ನುಮನೀತನುಮನರಸನಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿಮರಸನ
ಮುಂದೀತಂಗೆಮೆನಗಂ ಮಾತುಂಟಲ್ಲಿ ನುಡಿದ ಬಚ್ಚಿಕ್ಕರಸನೀತನಂ ಮೆಚ್ಚುಕೆಯ್ಗೆ ಎಂತುಂ
ಕೊಲವೇಲೊಡೆದಂ ಮೂಱು ಸೂಚಿ ಬೆಸಗೊಂಡಲ್ಲದೆ ಕೊಲಲಾಗದೆಂದು ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರದೊಳ್

ರೂಪಾಂತರ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ತನ್ನ ರೂಪವನ್ನು ಪರಿವರ್ತನಗೊಳಿಸಿ ತನ್ನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ
ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರನಾಗಿರುವ ದಿವ್ಯರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಯಮದಂಡನನ್ನು ಶೂಲಕ್ಕೆ
ಹಾಕಲು ಬಿಡದಂತೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ನಿಂತು ರಾಜನ ಕಾವಲುಗಾರರೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು
- “ಎಲೈ ಅಣ್ಣಂದಿರಾ ನೀವು ಇವನನ್ನು ಕೊಂದಿರಿ. ಈತನು ಶೂಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟವನಾಗಿ
ಸತ್ತವನಾಗಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ, ತಳಾರನೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದನು - “ಎಲೈ
ತಿಳಿಯಿತೇ ಯಮದಂಡಾ, ನೀನೂ ನಾನೂ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ
ಬಳಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವವರು ನಂದನವೆಂಬ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ನಾನು ಶಪಥ
ಮಾಡಿದುದನ್ನು ನೀನು ನೆನಪಿಟ್ಟಿರುವೆಯಾ? ಅದರಂತೆ ಒಂದೂ ದೋಷವಿಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನನ್ನು
ನಾನು ಕೊಲಿಸಿದನೊ ಕೊಲಿಸಲಿಲ್ಲವೋ? ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುವೆಯೋ?
ಸ್ಮರಿಸೆಯೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಯಮದಂಡನು “ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನಪಿಟ್ಟಿರುವೆನು” ಎಂದನು.
ಆಗ ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರನು - “ಮತ್ತೆ ಈಗ ನೀನೇನು ಸತ್ತೆಯೋ? ಸಾಯೆಯೋ? ಮತ್ತೇನು?”
ಎಂದಾಗ ಯಮದಂಡನು ಹೀಗೆಂದನು - “ದೇವಾ, ನೀನು ಗೆದ್ದವನಾಗಿರುವೆ. ನಾನು
ಸೋತವನೂ ಸತ್ತವನೂ ಆಗಿರುವೆನು” - ಎಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಒಗಟಿನಂತಹ ರೀತಿಯಿಂದ
ಹೇಳುವ ಉತ್ತರ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರಗಳನ್ನು ಕಾವಲಿನವರೂ ಪಟ್ಟಣದ ಜನರೂ ಕೇಳಿ,
ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಬೆರಗಾಗಿದ್ದರು. ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರನು ಕಾವಲುಗಾರರೊಡನೆ - “ನೀವು ನನ್ನನ್ನೂ
ಇವನನ್ನೂ ಅರಸರಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಿರಿ. ಅರಸನ ಮುಂದೆ ಈತನಿಗೂ ನನಗೂ
ಹೇಳತಕ್ಕ ಮಾತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾತಾಡಿದನಂತರ ರಾಜನು ಇವನನ್ನು ತನಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದಂತೆ
ಮಾಡುವನು. ಹೇಗಿದ್ದರೂ, ಕೊಲ್ಲಲು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದರೂ ಮೂರು ಬಾರಿ ಕೇಳದೆ
ಕೊಲ್ಲಬಾರದೆಂದು ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ, ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಅರಮನೆಗೆ

ವೇಷದಿಂದ ಮಿವ್ವರಮನರಮನೆಗೆ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಅರಸನಿಗೆ ತೋಪಿಮಂದೊಡಾ ಕಾಪಿನವರಿವರಮನರಸನಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಇಂತೆಂದು ಬಿನ್ನಪಂಗೆಯ್ದು ದೇವಾ ಈತಂ ಯಮದಂಡನ ಕೊಲಲೀಯದೆ ಬಾರಿಸಿದನೆಂದು ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನಂ ತೋಪಿ ನುಡಿದೊಡರಸನೇಕೆ ನೀಂ ಬಾರಿಸಿದೆಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನಂದಂ ಯಮದಂಡಂಗೆನುಂ ಪೊಲ್ಲಮೆಯುಂ ದೋಷಮುಮಿಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ದೇವತಾರಕ್ಷಿತಮಪ್ಪ ಸರ್ವರುಜಾಪಹಾರಮೆಂಬುದು ಮೊದಲಾಗಿ ಪೊಲಲ ಕಸವರಮನಿರುಳೇ ರೂಪಿನೊಳ್ ಕಳ್ಳ ಪಗಲೆಲ್ಲಂ ತೊನ್ನನಾಗಿ ಪಾಪ್ಯಗುಲದೊಳಿರ್ಪನದಿಂದೆನ್ನಂ ಕೊಲ್ಲಿಮೀತಂಗೆನುಂ ದೋಷಮಿಲ್ಲಿದೊಡರಸನೆಂದನಾ ಕಳ್ಳ ಕಸವರಮನೆಲ್ಲಮನೇಗೆಯ್ಯೆಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡನಿತುವಿದುರ್ವಯ್ಯಾಸಿರಮಜುಸಾರ ದೀನಾರಮೆನ್ನ ಸೂಳಿಗೆ ಬಯಮಾದುದುಟಿದುವೆಲ್ಲಂ ವಣ್ಣಂ ಚಳಿಯದಿದುರ್ವದೊಡರಸಂ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನಂ ಹಾರಮಂ ಕೊಂಡು ಬಾ ಪೊಲಲವರ್ಗಂ ಕಸವರಮಂ ಮಡಗಿದಡೆಯಂ ತೋಪಿಂದಾತನೊಡನೆ ಪೊಲಲ ಜನಮುಮನಟ್ಟಿ ಕಾಪುವೆರಸು ಪೋಗಿ ಪೊಲಲ ನಾಡೆಯಂತರದೊಳ್ ಪಿರಿದೊಂದು ಪರ್ವತಮುಂಟಲ್ಲಿಯೊಂದು ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಗುಹೆಯುಂಟದಪ ಬಾಗಿಲಂ ಮುಚ್ಚರ್ವ ಪಿರಿಯ ಸಿಲೆಯಂ ಕಳೆದವಲೊಳಗೆ ಪೊಕ್ಕು ಹಾರಮಂ ಕೊಂಡು ಪೊಲಲ ಜನಮೆಲ್ಲಮನೆಂದಂ ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಕಸವರಮಪ್ಪದನಾರಯ್ಯ ಪಲ್ಲಟಸಲೀಯದೆ

ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಅರಸನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ” ಎಂದನು. ಅದರಂತೆ ಕಾವಲುಗಾರರು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಅರಸನಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾಪನೆ ಮಾಡಿದರು - “ದೇವಾ ಈತನು ಯಮದಂಡನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಬಿಡದೆ, ನಮ್ಮನ್ನು ತಡೆಧನು” ಎಂದು ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ‘ರಾಜನು ನೀನು ಯಾಕೆ ತಡೆದೆ?’ ಎಂದು ಕೇಳಲು ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ಯಮದಂಡನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದು ತಪ್ಪಾಗಲೀ ದೋಷವಾಗಲೀ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮದಾಗಿರುವ ದೇವತೆಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಲ್ಪಡುವ ಸರ್ವರುಜಾಪಹಾರವೆಂಬ ಮಾಲೆಯೇ ಮುಂತಾಗಿ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊನ್ನನ್ನು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾನೇ ಕಳವು ಮಾಡಿ ಹಗಲೆಲ್ಲ ತೊನ್ನು ರೋಗದವನಂತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಪಾಳುಬಿದ್ದ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೇನೆ. ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿರಿ, ಈತನಲ್ಲಿ ಏನೂ ದೋಷವಿಲ್ಲ” - ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನು ಹೀಗೆನ್ನಲು ರಾಜನು - ಅವನೊಡನೆ - “ಆ ಕದ್ದ ಹೊನ್ನನ್ನೆಲ್ಲ ಏನು ಮಾಡಿದೆ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನು - “ಅಷ್ಟೂ ಇದ್ದುವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಐದು ಸಾವಿರ ಅರುಸಾವಿರ ದೀನಾರನಾಣ್ಯ ನನ್ನ ಸೂಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ವೆಚ್ಚವಾಗಿದೆ. ಉಳಿದುದೆಲ್ಲ ಬಣ್ಣವಳಿಯದೆಯೇ ಇದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ರಾಜನು ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನೊಂದಿಗೆ - ‘ಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ, ಪಟ್ಟಣಗಿರಿಗೆ ಹೊನ್ನನ್ನು ಇಟ್ಟ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತೋರಿಸು, ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಆತನೊಂದಿಗೆ ಪಟ್ಟಣದ ಜನರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನು ಕಾವಲಿನವರೊಂದಿಗೆ ಹೋದನು. ಆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಹಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಬೆಟ್ಟವಿದೆ. ಆ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಾಲವಾದ ಗವಿಯಿದೆ. ಅದರ ಬಾಗಲನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಮುಚ್ಚಿತ್ತು. ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನು ಆ ಕಲ್ಲನ್ನು ತೆಗೆದು ಅದರ ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಮಾಲೆಯನ್ನು ತಂದು, ಪಟ್ಟಣದ ಜನರನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಬೋಧಿಸಿ ಹೇಳಿದನು - “ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮದಾಗಿರುವ ದ್ರವ್ಯ ಯಾವುದೆಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ಒಬ್ಬರದು

ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವೆಂದು ತೋರಿಸಿದವರು ತಂತಮ್ಮ ಕಸವರಮನೆಲ್ಲವನ್ನಾರಯ್ಯ ಕೊಂಡರ್ ಮತ್ತೆ ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟರನು ಹಾರಮಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿಯರಸಂಗೊಪ್ಪಿಸಿದೊಡರಸನಂತೆಂದು ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟರನು ಬೆಸಗೊಂಡು ಮಾಘಮಾಸದಿರುವ ಸೀತಮೋ ನಾಲ್ಕು ಜಾವಮುಂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಘೋರಮಪ್ಪ ದಂಡಕೆಯನೆಂತು ಸೈರಿಸಿದೆಯೆಂದೊಡಾತನಂತೆಂದರಸಗೆ ಪೇಚುಂ ದೇವಾ ಒಂದು ದಿವಸಂ ಸಹಸ್ರಕೂಟ ಚೈತ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಕಿಷಿಯಂದೆನ್ನನೋದಿಸುವೋಜರುಮಾನುಂ ಪೋಗಿ ಒಜಂ ದೇವರಂ ಬಂದಿಸುವನ್ನೆಗಂ ಚರಿತಪುರಾಣಂಗಳಂ ವಚ್ಚಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶಿವಗುಪ್ತರೆಂಬಾಚಾರ್ಯರ ಪಕ್ಕದೆ ಕುಳಿರ್ದು ವಚ್ಚಾಣಿಯಂ ಕೇಳುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ನರಕವ್ಯಾವರ್ಣನೆಯನಾ ಭಚಾರರಿಂತೆಂದು ಪೇಚುಂದಂ ಕೇಳೆಂ ವೃತ ಶೀಲ ಚಾರಿತ್ರ್ ಗುಣಂಗಳನ್ನಿಲ್ಲದವರುಂ ಜೀವಂಗಳಂ ಕೊಲ್ಲರುಂ ಬೇಂಟಿಯಾಡುವರುಂ ರಾಗದ್ವೇಷಲೋಭಂ ಕಾರಣವಾಗಿ ಪುನಿ ನುಡಿದು ಜೀವಂಗಳ್ಳಿ ಸಂತಾಪಮಂ ವಧೆಯುಮಂ ಮಾಡಿಸುವರುಮಾಜಿದಿಗೊಳ್ಳರುಂ ಕಳ್ಳೊರುಂ ಪೆಜರ ಪೆಂಡಿರೋ ಮಜಿವಾಟ್ಟರುಮಪರಿಮಿತ ಪರಿಗ್ರಹಮಂ ನೆರಪುವರುಂ ಮತ್ತಂ ಮಧುಮದ್ಯ ಮಾಂಸಂಗಳುವಯ್ಯು ಚಾಲ್ದರದ ಪಣ್ಣುಮಾಳಂಚೆಯುಂ ಸಣಂಬಿನ ಪೂವುಮಂದಿವಂ ಸೇವಿಸುವರುಂ ಮತ್ತಮಮೋಘಮಪೇಯ

ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ತೋರಿಸಿದನು. ಅವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ದ್ರವ್ಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಆಮೇಲೆ ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟರನು ಮಾಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟರನೊಡನೆ - “ನೀನು ಮಾಘಮಾಸದ ರಾತ್ರಿಯ ಶೀತದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಜಾವದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಮೂವತ್ತೆರಡು ವಿಧವಾದ ಕಠಿನವಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಅವನು ಅರಸನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದನು - “ದೇವಾ, ನಾನು ಚಿಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದಾಗ ನನಗೆ ಕಲಿಸುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೂ ನಾನೂ ಸಹಸ್ರಕೂಟ ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆವು, ನನ್ನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ದೇವರನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಚರಿತಗಳನ್ನೂ ಪುರಾಣಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶಿವಗುಪ್ತರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಕುಳಿತು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆ ಋಷಿಗಳು ನರಕದ ವಿಶೇಷ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದನು - “ವೃತ - ಶೀಲ - ಚಾರಿತ್ರ್ - ಗುಣಗಳಿಲ್ಲದವರೂ ಪ್ರಾಣಿವಧೆಯನ್ನು ಮಾಡುವವರೂ ಬೇಟೆಯಾಡುವವರೂ ಒಲವು ಹೆಗೆತನ-ಜಿಪುಣತನಗಳೇ ಕಾರಣವಾಗಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ದುಃಖವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವವರೂ ಹತ್ಯೆಮಾಡುವವರೂ ಹಿಂಸೆಮಾಡುವವರೂ ಕಳವು ಮಾಡುವವರೂ ಪರಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಜಾರತ್ವದಿಂದ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಬಾಳುವವರೂ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದೆ ವಸ್ತುಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಕೂಡಿದವರೂ ಅದಲ್ಲದೆ, ಸಾರಾಯಿ - ಹೆಂಡ-ಮಾಂಸಗಳನ್ನು, ಅಲ-ಅಶ್ವತ್ಥ-ಅತ್ತಿ-ಇಪ್ಪೆ-ಗೋಳಿ ಎಂಬ ಐದು ಬಗೆಯ ಹಾಲು ಮರಗಳ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು, ಅಣಬೆಯನ್ನು, ಸಣಬಿನ ಹೂವನ್ನು ಸೇವನೆ ಮಾಡುವವರೂ ಇವೂ ಅಲ್ಲದೆ ಕುಡಿಯಬಾರದುದನ್ನು ಕುಡಿಯುವುದು, ತಿನ್ನುಬಾರದುದನ್ನು ತಿನ್ನುವುದು ಎಂಬವನ್ನು

ಪೇಯಮಭಕ್ಷ್ಯ ಭಕ್ಷಮಂದಿವಜ್ಜೋ ನೆಗಟ್ಟರುಂ ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಂಗಳಂ ಗೆಯ್ಯರುಮಿವರೆಲ್ಲಂ
ನಿವೃತ್ತಿಪರಿಣಾಮಮಿಲ್ಲದೆ ಕಾಲಂಗೆಯ್ಯೆಬುಂ ನರಕಂಗಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟ ದುಃಖಂಗಳನೆಯ್ದವರ್

ಗಾಹೆ || ಅಚ್ಚಣಿಮೀಳಗ ಮೆತ್ತು ಗಾತ್ರಿಹುಂ ದುಖಮೇವ ಅಗಾಬದ್ಧಂ
ಗೇರಯೇ ಗೇರಯಿಯಾಣಂ ಅಹಣ್ಣೆಸಂ ಪಚ್ಚಮಾಣಾಣಂ ||

ವೃ || ಕರಜನಿವೇಶಿತ ತೀಕ್ಷ್ಣಶ್ವಲಾಕಾಃ
ಕೃಕಚ ವಿಪಾಟಿತ ಭಿನ್ನ ಶರೀರಾಃ
ನರಕ ಭವೇ ವಿರಸಾ ವಿಷಹಂತೇ
ಚರಮಪಿ ತತ್ಕ್ಷಣ ದುಃಖವಿಪಾದಂ ||

ಮತ್ತಂ

ಕಂದ || ಇಜಿಕಿಜಿದನೊಡಲೆ ಕೈರಂ
ದಲೆ ಮುಲೆ ನಿಟ್ಟಿಲ್ಲನರಿದು ನೆಜನೆಡೆಗಳ್ ಬಾ
ಯ್ಜೆಯ ಪೊಸವುಣ್ಣೊಳ್ ಪೊಯ್
ಮಜುಗುವಿನಂ ಲೋಪವಾರಿಯಂ ಮಜುಗುವಿನಂ ||

ಕಡಿ ಕಟವಮನುಡಿ ಕೊಡೆಯಂ
ನಡನಡನದುಗುವಿನಮಡಸಿ ತಡೆಯದೆ ಬಿಳನಂ
ಪಿಡಿಮಡಿಯ ಕಟ್ಟು ಮಿಡ ಮಿಡ
ಮಿದುಕುವಿನಂ ಬಡಿಯೊಳೊಡೆಯ ಪೊಡೆ ಪೆಡತಲೆಯಂ ||

ಮಾಡುವವರೂ ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರತ್ಯೆ, ಸುರಾಪಾನ, ಸ್ತೇಯ, ಗುರುಪತ್ನೀ ಗಮನ, ಮತ್ತು ಈ
ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದವರ ಒಡನಾಟ - ಎಂಬ ಪಂಚ ಮಹಾಪಾತಕಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿದವರೂ - ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಹಿಂದಿರುಗುವ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಸತ್ತು, ವಿಳು
ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಹೊಂದುವರು. (ನರಕದಲ್ಲಿ ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿಯೂ
ಬೇಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ನರಕಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಕಣ್ಣರೆಷ್ಟೆ ಹೊಡೆಯುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಕೂಡ ಸುಖವಿಲ್ಲ.
ಅವರಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟದ್ದು ದುಃಖವೊಂದೇ.) ನರಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಬಂದವರ ಉಗುರುಗಳಲ್ಲಿ
ಹರಿತವಾದ ಸಲಾಕೆಗಳನ್ನು ಹೊಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶರೀರವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಗರಗಸದಿಂದ ಸೀಳುತ್ತಾರೆ.
ನಾರಕಗಳು ಸಂತೋಷವಿಲ್ಲದವರು. ಒಡನೆಯೇ ಉಂಟಾದ ದುಃಖೋದ್ದೇಗಗಳನ್ನು
ಬಹುಕಾಲ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಲ್ಲದೆ, ತಿವಿದು ಕೆರೆದು ಒದರಿ ಕಾಡಿನಂತೆ
ಚೂರುಚೂರು ಮಾಡಿ, ಮುರಿದು, ನೀಳವಾದ ಮೂಳೆಗಳನ್ನು ತುಂಡು ಮಾಡಿ
ಮರ್ಮಸ್ಥಳಗಳು ಬಾಯಿ ತೆರೆಯುವಂತೆ ಹೊಸಹುಣ್ಣುಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊಯಿ ಎನ್ನುತ್ತ
ನರಕದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. 'ಸೊಂಟವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸು. ತೊಡೆಯನ್ನು ಮುರಿ. ಗಡಗಡ
ನಡುಗುವಂತೆ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ತಡಮಾಡದೆ ಪಾಪಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮುರಿಯುವ ಹಾಗೆ
ತಟ್ಟು. ವಿಲಿವಿಲಿ ಒದ್ದಾಡಲು ಹೆಡತಲೆ ಒಡೆಯುವಂತೆ ದೊಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಡಿ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.
'ಬಡಿ, ಕೊಲ್ಲು, ಕಟ್ಟು, ತಿವಿ, ಮುರಿ, ಕಡಿ, ಸೊಂಟ ಕತ್ತರಿಸು, ಕುತ್ತಿ ಕರುಳನ್ನು ಹೊರ
ತೆಗೆ, ಮುಖಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹಾಕು, ಹಿಡಿ, ಹೊಡೆ, ನೇರವಾಗಿ ತಿವಿ, ಬಯ್ಯು, ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ

ಬದಿ ಕೊಲ್ ಕಟ್ಟಿ ಮುಚ್ಚಿ ಕಡಿ
 ನಡುವಂ ಕೊಳ್ ಕುತ್ರಿಕರುಳ್ಳಂ ತೆಗೆ ಮೊಗಮಂ
 ಸುದು ಪಿಡಿ ಬದಿ ನಿಮರ್ದಿ ಬಯ್
 ಕಡೆಗಿ ನುಂಗೆಂದು ಮುಸುಚ್ಚಿ ನಾರಕರಾಗಳ್ ||

ಮತ್ತಂ ಕೊಂತಂಗಳಿಂದಮಿಟ್ಟುಗಳಿಂದಂ ಕುತ್ರಿಪಿಂದಂ ಕರುಳ್‌ಮಾಲೆಗಳ್ ನೆಲದೊಳ್ ಸುರಿಯು ಕುತ್ತುವುದು ಮುಟ್ಟುಗೆಗಳೊಳಿಟ್ಟು ತೆಗೆಪುಪುದುಂ ಕರಗಸಂಗಳಿಂದಂ ಮರನಂ ಪೋಟ್ಟಂತೆ ಕೆಯ್ಯಂ ಕಾಲನಗಲ್ಲಿ ಪಿಡಿದಡಸಿ ಕಟ್ಟಿಯುದ್ದಬದಿದು ಪೋಟ್ಟುದುಮಿಂತಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ದುಃಖಂಗಳಂ ಕಣ್ಣೆಮೆಯಕ್ಕುವನಕು ಪೋಟ್ಟಪ್ಪೊಡಮುಸಿರ್ ಪತ್ತಿಲ್ಲದುತ್ತಪ್ಪದಿಂದಮೇಲನೆಯ ನರಕದೊಳ್ ಮೂವತ್ತುಮೂಳು ಸಾಗರೋಪಮಕಾಲಂಬರೆಗಂ ದುಃಖಂಗಳನೆಯುವರ್ ಮತ್ತಂ ದಾನ ಪೂಜೆ ಶೀಲೋಪವಾಸಮಂದಿಂತು ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪ ಶಾವಕಧರ್ಮದೊಳ್ ನೆಗಟ್ಟುವರುಂ ತಪಂಗೆಯ್ಯರುಂ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗ ಸುಖಂಗಳನೆಯುವರೆಂದಿಂತು ಪೇಜಿ ಕೇಳ್ವ ಭಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ಆನಣುವ್ರತ ಗುಣವ್ರತ ಶಿಕ್ಷಾವ್ರತಮಂದಿಂತು ದ್ವಾದಶವಿಧಮಪ್ಪ ಶಾವಕಧರ್ಮಮುನಸರ್ಪಂತ ಪರಮದೇವರ ದೇವರ್ ಕೊಲ್ಲದದೆ ಧರ್ಮ ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಮಿಲ್ಲದದೆ ತಪಮರ್ಹಂತ ಪರಮ ದೇವರಾಗಮದೊಳ್ ಪೇಜಿಪಟ್ಟ ಜೀವಾಜೀವ ಪುಣ್ಯಪಾಪಾಸ್ತವ ಸಂವರ ನಿರ್ಜರ ಬಂಧ

ನುಂಗಿಬಿಡು' - ಎಂದು ನರಕದವರು ಮುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದಲ್ಲದೆ, ಒನಕೆಗಳಿಂದ ಈಟಿಗಳಿಂದ ಚುಚ್ಚುವ ಕೋಡುಗಳಿಂದ ಕರುಳಿನ ಮಾಲೆಗಳು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಸುರಿಯುವಂತೆ ಕುತ್ತುವುದು, ಸೌದೆಗಳಿಂದ ಹೊಡೆದು ಎಳೆಯುವುದು ಕರಗಸಗಳಿಂದ ಮರವನ್ನು ಸೀಳುವಂತೆ ಕೈಯನ್ನೂ ಕಾಲನ್ನೂ ಅಗಲಿಸಿ ಹಿಡಿದು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಿ ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದು ಸೀಳುವುದು - ಇಂತು ಇವೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣರೆಪ್ಪೆ ಮುಚ್ಚಿ ತೆರೆಯುವಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕೂಡ ದುಃಖವಿಲ್ಲದೆ ಉಸಿರು ಬಿಡಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿರುವ ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣಕರವಾದ ಎಳನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತಮೂರು ಸಾಗರ ಸಮಾನವಾದ ಕಾಲದವರೆಗೆ ನಾರಕಿಗಳು ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸವರು. ಮತ್ತೇನೆಂದರೆ, ದಾನ-ಪೂಜೆ-ಶೀಲ-ಉಪವಾಸ ಎಂದು ಈ ರೀತಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾಗಿರುವ ಶ್ರಾವಕಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುವವರೂ ತಪವನ್ನು ಆಚರಿಸುವವರೂ ಸ್ವರ್ಗ-ಮೋಕ್ಷಗಳ ಸುಖಕ್ಕೆ ಭಾಗಿಗಳಾಗುವರು ಎಂದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಶಿವಗುಪ್ತಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿ ಯುಷ್ಕಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಅಣುವ್ರತ (ಅಹಿಂಸೆ, ಸತ್ಯ, ಅಚಾರ್ಯ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ, ಅಪರಿಗ್ರಹ) ಗುಣವ್ರತ (ದಿಗ್ವ್ರತ, ದೇಶವ್ರತ, ಅನರ್ಥದಂಡವ್ರತ), ಶಿಕ್ಷಾವ್ರತ (ಸಾಮಾಯಿಕವ್ರತ ಪೋಷಘೋಷವಾಸವ್ರತ, ಭೋಗ ಪರಿಭೋಗ ಪರಮಾಣುವ್ರತ, ಆತಿಥಿಸಂವಿಭಾಗವ್ರತ)- ಎಂಬೀ ಹನ್ನೆರಡು ಬಗೆಯ ಶ್ರಾವಕ ಧರ್ಮವನ್ನೂ ಜಿನೇಶ್ವರನೇ ದೇವರು, ಕೊಲ್ಲದಿರುವುದೇ (ಅಹಿಂಸೆಯೇ) ಧರ್ಮ, ಹತ್ತು ಬಗೆಯ ಬಾಹ್ಯ ಪರಿಗ್ರಹವೂ ಹತ್ತು ಬಗೆಯ ಅಂತರಂಗ ಪರಿಗ್ರಹವೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದೇ ತಪಸ್ಸು, ಜೈನಧರ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಜೀವ-ಅಜೀವ-ಪುಣ್ಯ-ಪಾಪ-ಅಸ್ತವ- ಸಂವರ-ನಿರ್ಜರ-ಬಂಧ- ಮೋಕ್ಷ

ಮೋಕ್ಷಮಂದಿತು ನವಪದಾರ್ಥಗಳುಮಂ ಪಂಚಾಸ್ತಿಕಾಯಗಳುಮಂ ಪದ್ಧವ್ಯಗಳುಮಂ ನಂಬುವುದು ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವಮೆಂಬುದಕ್ಕುಮಾ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವದತಿಚಾರಂಗಳ್ ಶಂಕಾದೃಷ್ಟಮಳಂಗಳುಮೆಂಟು ಮದಂಗಳುಂ ಮೂಬುಮೂಢಮುಮಾಜನಾಯತನ ಸೇವೆಗಳುಮೆಂದಿತಿರ್ಪತ್ತಯ್ಯಕ್ಕುಮುವಂ ಪಿಂಗಿಸಿ ನಿಶ್ಯಂಕಾದೃಷ್ಟಗುಣಂಗಳಿಂ ಕೂಡಿದ ಶುದ್ಧಮಪ್ಪ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವಪೂರ್ವಕಂ ಪ್ರತಂಗಳನೇಜಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ನರಕಂಗಳ ದುಃಖಂಗಳಂ ಕೇಳವಜಿ ಶತಸದಸ್ಯಭಾಗಕ್ಕಪ್ಪೊಡಮೀ ದುಃಖಮಿಲ್ಲೆಂದು ಮನಮೋಳ್ ಬಗೆದು ಮೂವತ್ತೆರದುಂ ದಂಡಣೆಗಳಂ ಸೈರಿಸಿದನೆಂದೊಡರಸಂ ಕೇಳ್ತು ನಿನಗೊಸೆವೆಂ ಬೇಡಿಕೊಳ್ ನಿನ್ನ ಬೇಡಿದುದೆಲ್ಲಮಂ ಕುಮುವೆನೆಂದೊಡೆ ವಜಿತೇನುಮನೊಲ್ಲೆನ್ನ ಕೆಳೆಯನಪ್ಪ ಯಮದಂದಂಗೆ ಕ್ಷಮಿಯಿಸುವುದನೆ ಬೇಡಿದನೆಂದೊಡರಸಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡು ಯಮದಂದಂಗೆ ನಿನಗೆಂತು ಕೆಳೆಯನಾದಂ ಮತ್ತೆ ನೀಂ ಶಾವಕವೃತಂಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡೆಯಪ್ಪೊಡೇಕೆ ಕೆಟ್ಟೆಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾತನಂತೆಂದು ಯಮದಂದನೆಗೆ ಕೆಳೆಯನಪ್ಪುದುಮಂ ನಿಮ್ಮ ಪೊಟಲ ಕಸವರಮಂ ಕಳ್ಳದರ್ಕೆ ಕಾರಣಮುಮಂ ಪೇಜ್ಜಿಂ ಕೇಳರಸಾ ಎಂದು ವಿದ್ಯುಚ್ಛ್ರೋಶಂತೆಂದು ಪೇಟಲೆತೊಡಂಗಿದಂ ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ತಿಲಕಮನೆ ಪೋಲ್ಪುದು ದಕ್ಷಿಣಾಪಥದೊಳಾಭೀರಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ವರ್ಣೆಯೆಂಬ ತೋಟಿಯಾ ತದಿಯೊಳ್ ವೇಣಾತಟವೆಂಬುದು ಪೊಟಲದು ಪೊಟಲಗುಣಂಗಳಿನಾದಮಾನಂ ರಮ್ಯವುಪ್ಪುದು ಸ್ವರ್ಗಮನೆ ಪೋಲ್ಪುದದನಾಳೊಂ

ಎಂಬೀ ಒಂಬತ್ತು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಪಂಚಾಸ್ತಿಕಾಯಗಳನ್ನೂ ಆರು ಬಗೆಯ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನೂ ನಂಬುವುದು ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವವೆನಿಸುವುದು. ಆ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವದ ಉಲ್ಲಂಘನೆಯ ವರ್ತನೆಗಳು - ಶಂಕೆ ಮೊದಲಾದ ಎಂಟು ಮಲಗಳು, ಎಂಟು ಮದಗಳು, ಮೂರು ಮೂಢಗಳು, ಆರು ಅನಾಯತನ ಸೇವೆಗಳು - ಎಂಬೀ ಇಪ್ಪತ್ತೈದಾಗುವೆ. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಹಿಂಗಿಸಿ ನಿಶ್ಯಂಕೆ ಮೊದಲಾದ ಎಂಟು ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶುದ್ಧವಾದ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವದೊಡನೆ ಪ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ನರಕಗಳ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವುಗಳ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗವಷ್ಟು ಕೂಡ ದುಃಖವು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿ ಮೂವತ್ತೆರದು ಶಿಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಾನು ಸಹಿಸಿದೆನು” ಎಂದು ವಿದ್ಯುಚ್ಛ್ರೋಶನು ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು “ನಿನಗೆ ನಾನು ಒಲಿದಿದ್ದೇನೆ. ಬೇಡಿಕೋ ; ನೀನು ಬೇಡಿದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಡುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. “ನನಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ನನ್ನ ಗೆಳೆಯನಾದ ಯಮದಂದನಿಗೆ ಕ್ಷಮೆಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಬೇಡಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ವಿದ್ಯುಚ್ಛ್ರೋಶನು ಕೇಳಲು, ರಾಜನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ಯಮದಂದನು ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಗೆಳೆಯನಾದ? ಅಲ್ಲದೆ, ನೀನು ಶ್ರಾವಕವೃತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವೆಯಾದರೆ ಏಕೆ ಕಳವು ಮಾಡುತ್ತಿ?” ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನು - “ಯಮದಂದನು ನನಗೆ ಗೆಳೆಯನಾದುದನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊನ್ನನ್ನು ಕಳವು ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನೂ ಹೇಳುವೆನು. ಅರಸನೇ ಕೇಳು” ಎಂದು ವಿದ್ಯುಚ್ಛ್ರೋಶನು ಹೀಗೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದನು - ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟನ್ನು ಹೋಲುಪಂತಿರುವ (ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ) ಆಭೀರವೆಂಬ ನಾಡು ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ವರ್ಣ ಎಂಬ ನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ವೇಣಾತಟ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದು ಪಟ್ಟಣದ ಗುಣಗಳಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ರಮಣೀಯವಾದುದು, ಇಂದ್ರಲೋಕವನ್ನೇ ಹೋಲುವುದು. ಅದನ್ನು ಜಿತಶತ್ರು

ಜತಶತ್ರುಪೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ವಿಜಯಮತಿಯೆಂಬೊಳಾ ಇರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮಗನೆನಾಂ
 ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರನೆಂಬೆಂ ಮತ್ತಾ ಪೊಲಲೊಳ್ ಯಮಪಾಶನೆಂಬೊಂ ತಳಾಜನಾತನ ಪೆಂಡತಿ
 ನಿಜಗುಣದೇವತೆಯೆಂಬೊಳಾ ಇರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮಗನೀತಂ ಯಮದಂಡನೆಂಬೊಂ ಮತ್ತಾಮಿರ್ವಮುಂ
 ಸಮಾನವಯಸರೆಮಯ್ಯಾಜು ವರ್ಷದ ಪ್ರಾಯದಂದು ಶಾವಕನಪ್ಪ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೆಂಬುಪಾಧ್ಯಾಯನ
 ಪಕ್ಕದೆ ಇರ್ವರಮನೋದಲಿಟ್ಟೊಡೇಟಿಂಟು ಪರುಷದೊಳಗೆ ವ್ಯಾಕರಣಂ ಪ್ರಮಾಣಂ
 ಭಂದಮಲಂಕಾರಂ ನಿಘಂಟು ಕಾವ್ಯಂ ನಾಟಕಂ ಸಾಮುದ್ರಿಕಂ ವಾತ್ಸಾಯನಂ ಶಾಲಿಹೋತ್ರಂ
 ಪಾಲಕಾಪ್ಯಂ ಚಾಣಕ್ಯಂ ವೈದ್ಯಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನೆಲ್ಲವನಿರ್ವರುಂ ಕಲ್ಪು ಬಲಿಕ್ಕೀತಂ
 ತಳಾಜನ ಮಗನಪ್ಪುದಳೆಂ ತನಗೆ ತಕ್ಕ ಕಳ್ಳರನಾರಯ್ತು ತೆಜನಂ ಪೇಚ್ಚು ಸುರಖಮೆಂಬೊದಂ
 ಕಲ್ಪೊನಾನುಂ ಕಳ್ಳಪಾಯಮಂ ಪೇಚ್ಚು ಕರಪಟಶಾಸ್ತ್ರಮಂ ಕಲೆನಿಂತೆಮಗನ್ನೊನ್ನೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಂ
 ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮಿರ್ವರುಂ ವನಕ್ರೀಡೆಯಾಡಲೆಂದೊಡ್ರೊಪಮಮೆಂಬ ವನಕ್ಕೆ
 ಪೋಗಿಯಲ್ಲಿಯರೋಕ ಪುನ್ನಾಗ ವಕುಳ ತಿಳಕ ತಮಾಳ ಚಂಪಕ ಕ್ರಮುಕ ನಾಳಿಕೇರ ಖರ್ಜೂರ
 ಜಂಬು ಜಂಬೀರ ಪನಸ ದಾದಿಮ ಕದಳೀ ದ್ರಾಕ್ಷಾ ಸಹಕಾರಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪಲವುಂ
 ತೆಜದ ವೃಕ್ಷಜಾತಿಗಳಿಂದಂ ಕಿಕ್ಕಿಲಿಗಿಲಿದಿರ್ವ ನಂದನವನದೊರ್ವರುಮುಳಿಸೆಂಡನಾದುತ್ತಿರಲೋಕನ

ಎಂಬ ಅರಸನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅರನಿಗೆ ವಿಜಯಮತಿ ಎಂಬ ರಾಣಿಯಿದ್ದಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ
 ನಾನು ಮಗನಾಗಿರುವೆನು, ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರನೆಂಬವನಾಗಿರುವೆನು. ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ
 ಯಮಪಾಳನೆಂಬ ನಗರರಕ್ಷಕ (ತಳಾರ)ನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ನಿಜಗುಣದೇವತೆ
 ಎಂಬವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಯಮದಂಡನೆಂಬ ಈತನು ಮಗನು. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸಮಾನ
 ವಯಸ್ಸಿನವರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಮಗಿಬ್ಬರಿಗೂ ಐದು ಆರು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯವಾದಾಗ
 ಜೈನಸದ್ಗೃಹಸ್ಥನಾದ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೆಂಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ
 ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟರು. ಏಳಿಂಟು ವರ್ಷದೊಳಗಾಗಿ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ವ್ಯಾಕರಣ, ಪ್ರಮಾಣ,
 ಭಂದಸ್ಸು, ಅಲಂಕಾರ, ನಿಘಂಟು, ಕಾವ್ಯ, ನಾಟಕ, ಸಾಮುದ್ರಿಕ, ವಾತ್ಸಾಯನ,
 ಶಾಲಿಹೋತ್ರ, ಪಾಲಕಾಪ್ಯ, ಚಾಣಕ್ಯ, ವೈದ್ಯ - ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ
 ಕಲಿತೆವು. ಅಮೇಲೆ, ಇವನು ತಳಾರನ ಮಗನಾದುದರಿಂದ ತನಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಕಳ್ಳರನ್ನು
 ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ 'ಸುರಖ' ಎಂಬ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತನು. ನಾನು
 ಕಳವು ಮಾಡುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಕರಪಟಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕಲಿತನು. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮೊಳಗೆ
 ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿವಸ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ
 ಆಟವಾಡಲೆಂದು 'ಇಂದ್ರೋಪಮ' ಎಂಬ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ಅಶೋಕ, ಪುನ್ನಾಗ,
 ರೆಂಜೆ, ತಿಲಕ, ಹೊಂಗಿ, ಸಂಪಗೆ, ಅಡಕೆಮರ, ತೆಂಗಿನಮರ, ಖರ್ಜೂರ, ಜಂಬು,
 ನಿಂಬೆ, ಹಲಸು, ದಾಳಿಂಬ, ಬಾಳೆ, ದ್ರಾಕ್ಷೆ, ಮಾವು - ಮುಂತಾಗಿರತಕ್ಕ ಹಲವು
 ಬಗೆಯ ಮರಗಳ ಜಾತಿಗಳಿಂದ ಒತ್ತೊತ್ತಾಗಿರುವ ನಂದನದ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ
 ಉಳಿಚೆಂಡಾಟವನ್ನು ಆಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಈತನು ಅದೃಶ್ಯವಾಗತಕ್ಕ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು
 ಕಲಿತವನಾದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಕಾಣದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರಲು ಈತನನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ

ವಿದ್ಯೆಯನೀತಂ ಕಲ್ಪನಪ್ಪುದಪಿಂದಲ್ಲಿಯುಳಿದೊಡಂ ಕಾಣಲಾಗದೀತನಂ ನೀಡುಮುಟಿಸಿ ಕಾಣದೆ
 ದೆಸೆಗೆಟ್ಟು ಬೇಸತ್ತಾನಂತೆಂದನಕ್ಕುಂ ಮಗನೆ ನೀಂ ತಳಾಪನಪ್ಪಂದು ನಿನ್ನ ಕಾಪಿನೊಳ್ ಕಳ್ಳು ನಿನ್ನಂ
 ಕೊಲಿಸದಾಗಳೇನಾಯ್ತೆಂದು ನುಡಿದೊಡೀತನುಮಿಂತೆಂದನಕ್ಕುಂ ಮಗನೆ ನೀನೆನ್ನ ತಳಾಪುಗೆಯ್ಯೆಂದು
 ಕಳೆೊಡೆ ನಿನ್ನಂ ಪಿಡಿದುಡಿಯೆ ಕಟ್ಟಿ ಕಳ್ಳರ ದಂಡಣೆಯಿಂ ದಂಡಿಸದಾಗಳೇನಾಯ್ತೆಂದು ನುಡಿದೊಡೀ
 ನುಡಿಯಂ ಮುಳಿಯಲ್ತೇದೆಂದಿವರುಮೋರೂರ್ವರಂ ಮೂದಲಿಸಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆಯ್ದು ಕೆಲಕಾಲದಿಂದನ್ನ
 ತಂದೆಯನಗೆ ರಾಜಪಟ್ಟಂಗೆಟ್ಟು ಶ್ರುತಸಾಗರರೆಂಬ ಭಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟುನೀತನ ತಂದೆಯಂ
 ತನ್ನ ಸಂತಾನಮನೀತಂಗೆ ಕೊಟ್ಟರಸನೊಡನೆ ತಪಂಬಟ್ಟುಂ ಮತ್ತಾನುಂ ರಾಜ್ಯಂಗಿಯ್ಯುತ್ತಿರೆ ಈತನುಮಾ
 ಪ್ಪೊಟಲೊಳ್ ತಳಾಪುಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರ್ಕುಮಿಂತು ಸುಖದೊಳಿರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು
 ದಿವಸಮೀತಂ ತನ್ನ ಮನದೊಳಿಂತೆಂದು ಬಗೆದನ್ನರಸಂ ಕಳ್ಳನಾನುಮೀ ಪ್ಪೊಟಲೊಳ್ ತಳಾಪು
 ಗೆಯ್ಯೆನಿದು ಕಡ್ಡಮೊಳ್ಳಿತ್ತಲೆಂದನಗಂಜಿ ನಾಡಂ ಬಟ್ಟು ಬಂದು ನಿಮಗಾಳಾದನಾನುಮೀತನನೆನ್ನಾಳ್ಳ
 ನಾಡೆಂಟುಂದಸೆಯಂ ಗ್ರಾಮಂ ನಗರಂ ಖೇಡಂ ಖರ್ವಡಂ ಮಡಂಬ ಪತ್ವನ
 ದೋಣಾಮುಖಂಗಳೊಳಾರಯ್ಸಿಯುಂ ಕಾಣದೆ ಪರಮಂಡಲಂಗಳೊಳಮಾರಯ್ಸಿಯುಂ
 ಕಾಣದಿಲ್ಲಿಗಾರಯ್ಸಿಲ್ಲದೊಡೆ ಚರಪುರುಷರಾರಯ್ಸು ಕಂಡು ಬಂದನಗಿಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟಾರ್ ದೇವಾ

ಮಡುಕಿದೆನು. ಆದರೂ ಕಾಣದೆ ದಿಕ್ಕುಕಾಣದೆ ಬೇಸರಗೊಂಡು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆನು -
 “ಮಗನೇ, ನೀನು ಪಟ್ಟಣದ ಕಾವಲುಗಾರನಾದಾಗ ನಗರ ನಿನ್ನ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ
 ನಾನು ಕದ್ದು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸದಿದ್ದರೆ ಪಂಥವೇನು?” ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದಾಗ ಈತನು
 “ಮಗನೇ, ನಾನು ತಳಾರ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ನೀನು ಕದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮುರಿಯುವ
 ಹಾಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ವಿಧಿಸತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ದಂಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಏನಾಯ್ತು?” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.
 ‘ಈ ಶಪಥದ ಮಾತನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ’ ಎಂದು ನಾವು ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರನ್ನು ಮೂದಲಿಸಿ
 ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದೆವು. ಕೆಲವು ಕಾಲದ ನಂತರ ನನ್ನ ತಂದೆ ನನಗೆ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರವನ್ನು
 ಕೊಟ್ಟು ಶ್ರುತಸಾಗರರೆಂಬ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡನು. ಈ ಯಮದುಂಡನ
 ತಂದೆಯೂ ತನ್ನ ವಂಶಕ್ರಮದಿಂದ ಬಂದ ತಳವಾರಿಕೆಯನ್ನು ಇವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ರಾಜನೊಡನೆ
 ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ನಾನು ಅರಸನಾಗಿ ರಾಜ್ಯವಾಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಈತನು ಆ
 ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ತಳವಾರ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆಯೇ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸುಖದಲ್ಲಿ
 ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅನಂತರ ಒಂದು ದಿವಸ ಈತನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ
 ಯೋಚಿಸಿದನು - “ನನ್ನ ರಾಜನು ಕಳ್ಳನಾಗಿರುವನು. ನಾನು ಈ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಕಾವಲುಗಾರಿಕೆ
 ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಕೆಲಸ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ” ಎಂದು ನನಗೆ ಹೆದರಿ ನಾಡನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ
 ಬಂದು ನಿಮ್ಮ ಸೇವಕನಾದನು. ನಾನು ಇವನನ್ನು ನಾನಾಳುವ ನಾಡಿನ ಎಂಟೂ
 ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಗ್ರಾಮ-ನಗರ-ಖೇಡ-ಖರ್ವಡ-ಮಡಂಬ-ಪಟ್ಟಣ-ದೋಣಾಮುಖ-
 ಎಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿಯೂ ಕಾಣಲು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅನ್ಯರ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ
 ವಿಚಾರಿಸಿಯೂ ಕಾಣಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ
 ಚಾರಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದೆನು. ಅವರು ಹುಡುಕಿ ಕಂಡು ಬಂದು ನನಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು
 - “ದೇವಾ, ಮಿಥಿಳಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ವಾಮರಥನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಮಿಥಿಳಿಯೆಂಬುದು ಪೊಟಲದನಾಳ್ವೊಂ ವಾಮರಥನೆಂಬರಸಂಗೆ ಯಮದಂಡಂ ಪೋಗಿಯಾಳಾಗಿ ಪೊಟಲ ಕಾಪಂಬಿತ್ತು ತಳಾಳನಾಗಿ ಸುಖದೊಳಿದೊಳನೆಂದು ಪೇಟಿಕ್ಕೊಡಾ ಮಾತಂ ಕೇಳ್ವು ಪುರುಷೋತ್ತಮನೆಂಬ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಮಿಥಿಳಿಯೆಂಬ ಪೊಟಲಾನಾರುಮುತಿಯದಂತಿರೆ ಪೋಗಿ ಯಮದಂಡನೊಡಗೊಂಡು ಬಂದವನೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ವಜ್ರಸೇನನೆಂಬ ಪರ್ಗಡೆಯಂ ಕರೆಯಿಸಿ ಆನೊಂದು ಮನೆವಾಲ್ಗೆಗೆ ಪೋಗಿ ಬಂದವನೆನ್ನ ಬರ್ಪನ್ನೆಗಂ ರಾಜ್ಯಮಂ ಪ್ರತಿಪಾಲಿಸುತ್ತಿರೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಸಮಸ್ತರಾಜ್ಯಭಾರಮಂ ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿದಾಗಳ್ ಕಪ್ಪಡಮಂ ಪಡೆದುಟ್ಟು ಬಲೆಕಾರು ಮುತಿಯಲೀಯದೊರ್ವನೆ ಪೊಟಮಟ್ಟು ಬಂದೀ ಪೊಟಲಂ ಪೊಕ್ಕು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಕಸವರಮಂ ಕಳ್ಳತನಂ ಕೊಲಿಸುದಂತು ಮಾಡಿದನಿದು ಕಳ್ಳದರ್ಕೆ ಕಾರಣಮೀತನುಮೆನಗೀ ಪಾಂಗಿನೊಳ್ ಮಿತ್ರನೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ಮತ್ತಮಂತೆಂದಂ ನಿಮ್ಮ ದೇವತಾಧಿಪ್ತತಮಪ್ಪ ಸರ್ವರುಜಾಪಹಾರಮೆಂಬ ಹಾರಮಧಿಗಮಸಮ್ಯಗ್‌ದೃಷ್ಟಿಯೆನಪ್ಪದವೆಂದೆನ್ನ ಕೆಯ್ಯವಂದುದುಡಿದ ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಗಳ ಕೆಯ್ಯವಾರದೆಂದೊಡರಸಂ ತನ್ನ ಸಭೆಯೊಳರ್ಧ ನೆರವಿಗಲ್ಲಂ ಹಾರಂ ಬಂದ ತೆಳನಂತೆಂದು ಪೇಟಲ್ ತೊಡಗಿದೊಂ ಧನ್ಯಂತರಿ ವಿಶ್ವಾನುಲೋಮಕಳ ಕಥೆಯಂ ಮೊದಲಿಂ ತಗುಳ್ಳು ಪೇಟುತ್ತಮಂತೆಂದನೆಮ್ಮ ಸಂತತಿಯ ಪದ್ಮರಥನೆಂಬರಸನೊಂದು ದಿವಸಂ ವಾಸುಪೂಜ್ಯತೀರ್ಥಕರ ಪರಮದೇವರಂ ಬಂದಿಸಲ್ ಪೋಗುತ್ತಿದೊಳನನೆಡೆಯೊಳ್ ಅಚ್ಚುತೇಂದ್ರನುಂ

ಯಮದಂಡನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನ ಸೇವಕನಾಗಿ ಪಟ್ಟಣದ ರಕ್ಷಣೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪಡೆದು ತಳವಾರನಾಗಿ ಸುಖದಿಂದ ಇದ್ದಾನೆ” - ಎಂದು ಚಾರಕರು ಹೇಳಲು, ಆ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿ ‘ಮಿಥಿಳಿಯೆಂಬ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ನಾನು ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ಹೋಗಿ ಯಮದಂಡನನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಪುರುಷೋತ್ತಮನೆಂಬ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆನು. ಆ ಮೇಲೆ ವಜ್ರಸೇನನೆಂಬ ಹೆಗ್ಗಡೆಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, ‘ನಾನು ಒಂದು ಗೃಹಕೃತ್ಯದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಬರುವವರೆಗೆ ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರು’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನೂ ಅವನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು ನಡುವಿರುಳಿನಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹರಿದು ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಆಮೇಲೆ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ತಿಳಿಯದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೆ ಹೊರಟುಬಂದು, ಈ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೆನು. ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯೇ ಕಾರಣವಾಗಿ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕಳವು ಮಾಡಿ, ಈ ಯಮದಂಡನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದೇ ನಾನು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲು ಕಾರಣ. ಈತನು ನನಗೆ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಿತ್ರನಾಗಿದ್ದಾನೆ”. ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ, ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆಂದನು - “ದೇವಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ನಿಮ್ಮ ಸರ್ವರುಜಾಪಹಾರ ಎಂಬ ಮಾಲೆ ಸಮ್ಯಗ್‌ದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವನಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಇನ್ನುಳಿದ ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವರ ಕೈಗೆ ಇದು ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” - ಎಂದಾಗ ರಾಜನು ತನ್ನ ಕೈಗೆ ಹಾರ ಬಂದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಸಭೆಯ ಜನ ಸಮೂಹಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದನು - ವಾಮರಥ ರಾಜನು ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಧನ್ಯಂತರಿ ವಿಶ್ವಾನುಲೋಮ ಎಂಬ ಪೂರ್ವಿಕರಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತ ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆಂದನು - ನಮ್ಮ ವಂಶದ ಪದ್ಮರಥನೆಂಬ ರಾಜನು ಒಂದು ದಿವಸ ವಾಸುಪೂಜ್ಯ ತೀರ್ಥಂಕರ ದೇವರನ್ನು ಪಂದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಅಚ್ಚುತೇಂದ್ರನೂ

ವಿಶ್ವಾನುಲೋಮಚರನಪ್ಪ ವಾಹನದೇವನುಮಿಂತಿವರ್ತುಂ ಕಂಡು ಅಚ್ಚುತೇಂದ್ರ ವಾಹನದೇವನನಿಂತೆಂದನೀತಂ ಅಧರ್ಮಿಯಿಂದ ಧರ್ಮಂ ಕೆಯ್ಯೊಡು ವಾಸುಪ್ಪಾಚ್ಚ ತೀರ್ಥಕರ ಪರಮದೇವರಂ ಬಂದಿಸಿದಲ್ಲದುಳ್ಳನೇಂದಾಗ್ರಹಂ ಗೊಂಡು ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆಪೋದಪೊನೀತನಂ ಪೋಗಲೀಯದೆ ಮಗುಬ್ಬಲಾಪೋಡೆ ಮಗುಬ್ಬಂದಿ ನುಡಿದೊಡೆ ವಾಹನದೇವನುಂ ತನ್ನಾರ್ಪ ತೆಜದಿಂದೆಲ್ಲಮನಿತಾನುಂ ತೆಜದುಪಸರ್ಗಂಗೆಯ್ತು ಮಗುಬ್ಬಲಾಪದೆ ಬೇಸತ್ತುಟಿದೊಡೆ ಅಚ್ಚುತೇಂದ್ರಂ ಪದ್ಮರಥಂಗೊಡೆದು ನತ್ತ್ ತೊಟ್ಟು ಸರ್ವರುಜಾಪಹಾರ ಮಂಬ ಹಾರಮನಾತನ ಕೊರಳೊಲ್ ತಾನೆ ಕಟ್ಟಿ ಪೊಗಟ್ಟು ಪೊಜಿಸಿ ಪೋದೊನಂತೀ ಪಾಂಗಿನೊಳೆಮಗೀ ಹಾರಂ ಸಂತತಿಯಿಂ ಬಂದುದೆಂದು ಪೇಟ್ಟೆರ್ಡ ತದನಂತರಂ ಇವರ್ ಪರಿವೊಟ್ಟಿಯವರೋಲೆಯಂ ಕೊಂಡು ಬಂದರಸನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲೊಳ್ ನಿಂದು ಪಡಿಯಾಟಂಗೆ ಪೇಟೊಡೆ ಪಡಿಯಾಟಂ ತಮ್ಮರಸಂಗೆ ವೇಟೊಡರಸನನುಮತದಿಂದರಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕಾಸ್ಥಾನಮಂಟಪ ದೊಳೆರ್ಡ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನಂ ಕಂಡು ಪೊಡೆವಟ್ಟಾತನ ಮುಂದೋಲೀಯನಿಕ್ಕಿದಾಗ್ ಸಂಧಿವಿಗ್ಗು ಓಲೆಯಂ ಕೊಂಡರಸನ ಮುಂದಿಂತೆಂದು ಬಾಚಿಸಿದಂ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರ ಪರಮಸ್ವಾಮಿಗೆ ಮಂತ್ರಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮನುಂ ಪೆರ್ಗಡೆ ವಜ್ರಸೇನನುಂ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆಜಿಗಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ಕಾರ್ಯಮಂ ಬನ್ನವಿಪ್ಪರ್ ತಾಮುಂ ಪಲವು ದಿವಸಂ ಪೋಗಿದರ್

ವಿಶ್ವವನ್ನು ಸಹಜ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸತಕ್ಕ ವಾಹನದೇವನೂ ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಕಂಡರು. ಅಚ್ಚುತೇಂದ್ರನು ವಾಹನದೇವನೊಡನೆ “ಈತನು ಅಧರ್ಮಿಯಿಂದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ವಾಸುಪ್ಪಾಚ್ಚ ತೀರ್ಥಂಕರ ಪರಮದೇವರನ್ನು ವಂದಿಸಿದಲ್ಲದೆ ಊಟ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹಟತೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇವನನ್ನು ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಲು ನೀನು ಸಮರ್ಥನಾದರೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ವಾಹನದೇವನು ತನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಷ್ಟು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಲಾರದೆ ಬೇಸರಗೊಂಡವನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು. ಅಚ್ಚುತೇಂದ್ರನು ಪದ್ಮರಥನಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ತಾನು ಧರಿಸಿದ್ದ ಸರ್ವರುಜಾಪಹಾರವೆಂಬ ಹಾರವನ್ನು ಅವನ ಕೊರಳಿಗೆ ತಾನೇ ಕಟ್ಟಿ, ಹೊಗಳಿ, ಪೊಜಿಸಿ ತೆರಳಿದನು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಮಾಲೆ ನನಗೆ ನಮ್ಮ ವಂಶಾನುಗತವಾಗಿ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ವಾಮರಥನು ಹೇಳಿದನು. ಆಮೇಲೆ, ಒಂಟೆಯನ್ನೇರಿಕೊಂಡು ಬರುವ ದೂತರಿಬ್ಬರು ಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಅರಸನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂದು ತಮಗೆ ರಾಜನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕಾಗಿದೆಯೆಂದು ದ್ವಾರಪಾಲಕನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ದ್ವಾರಪಾಲನು ಇದನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಲು, ರಾಜನು ಅನುಮತಿಯಿತ್ತನು. ಅದರಂತೆ ದೂತರು ಅರಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಆಸ್ಥಾನಮಂಟಪದಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನನ್ನು ಕಂಡು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವಂದನೆ ಮಾಡಿ, ಆತನ ಮುಂದೆ ಪತ್ರವನ್ನು ಇಟ್ಟರು. ಆಗ ರಾಜನ ಅಧಿಕಾರಿ (ಮಂತ್ರಿ)ಯೊಬ್ಬನು ಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಓದಿದನು - “ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಯಾದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನೂ ಹೆಗ್ಗಡೆಯಾದ ವಜ್ರಸೇನನೂ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದನೆ ಮಾಡಿ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ವಿಜ್ಞಾಪಿಸುವರು - ತಾವು ಹೋಗಿ ಹಲವು ದಿವಸವಾಯಿತು. ಹಿಂದಿನ ಗೃಹಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದೀರಿ. ತಾವು ಇಲ್ಲದೆ,

ಪೆಟಿತಗ ವಂನವಾಚ್ಛಿಯಂ ವಂಜಿವಿದರ್ ತಾಮಿಲ್ಲದೆ ರಾಜ್ಯವಂ ಪುಜಾಲಿಸುವೊರಾರುಮಿಲ್ಲೆಯೋಲೆಯಂ ಕಾಣಲೊಡಂ ತಡೆಯದೆ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಬೇಗಂ ಬರ್ಕೆಂದು ಬಾಚಿಸಿದುದಂ ವಾಮರಥಂ ಕೇಳ್ದು ಮುನ್ನೀತನ ಪೇಟ್ಟುದುಮೋಲೆಯ ಮಾತುಮೊಂದಾದುದೆಂದು ಸಂದೇಹಮಿಲ್ಲದಾಗ್ಗೆ ನಂಬಿ ಈತಂ ಮಂಡಳಿಕನಂದಜೆದು ತನ್ನ ಸಿಂಹಾಸನದೊಳೊಲೆರಂತಪ್ಪಾಸನ ಮನಿಕ್ಕಲ್ವೇಟ್ಟಿರಿಸಿ ಇಂತಂದನೆನ್ನ ತಂಗಿಯ ಮಗನಯ್ ಸೋದರಳಿಯನಯ್ ನಿನಗೆನ್ನ ಮಕ್ಕಳಂ ಶ್ರೀಮತಿ ವಸುಮತಿ ಗುಣಮತಿ ಸುಲೋಚನೆ ಸುಪ್ರಭೆ ಸುಕಾಂತ ಸುಶೀಲೆ ಮನೋಹರಿಯೆಂಬೊಬ್ಬರುಂ ಕನ್ನೆಯರತ್ಯಂತ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿ ಪಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಂಗಳನೊಡೆಯರ್ ನಮಯೆವನೆಯರಕ್ಷರಾಲೇಖ ಗಣಿತ ಗಾಂಧರ್ವ ನೃತ್ಯ ಚಿತ್ರಕೂ ಪತ್ರಚಿತ್ರದ್ಯಮಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಚತುಷ್ಪದ್ವಿ ಕಲೆಗಳೊಳಾದಮಾನಂ ಕುಶಲೆಯರ್ ಪರಮಂದಲಿಕರ್ ಪಲರ್ ಪಾಗುಡಂಗಳುಮೋಲೆಗಳು ಪೆರ್ಗಡೆಗಳುಮನನವರತಂ ಕೂಸುಗಳಂ ಬೇಡಿಯುಟ್ಟುತ್ತಿರ್ಪವರಾರುಮಂ ನಾಂ ಮೆಚ್ಚದೆ ಕುಡದಿನ್ನೆಗಮಿಂತಿವರ್ಗಳಂ ತಾಂಗಿದೇನೀ ಕನ್ಯಾರತ್ನಂಗಳ್ಳಿ ನೀನೆ ಯೋಗ್ಯನಯ್ ನಿನಗೆಣ್ಣರುಮಂ ಕೊಟ್ಟೆನ್ ಮದುವೆನಿಲ್ಲೆಂದೊಡಾತನಂತೆಂದನಾನೊರ್ವಳೆ ಬೇಂಟಂಗೊಂಡಿದೆನಿವರಂ ಕೊಂಡೇವೆನೆಂದೊಡರಸನಾರ್ಗ ಬೇಂಟಂಗೊಂಡಿದೆಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಮುಕ್ತಿಶ್ರೀಯೆಂಬೊಳ್ ಪೆಂಡತಿಗೆ ಬೇಂಟಂ ಗೊಂಡಿದೆನಾಕೆಯಂ ಮದುವೆನಿಲ್ಲೆಯೆಂಬುದು ಪರಿಚ್ಛೇದಿಸಿ ನುಡಿದು

ರಾಜ್ಯಪರಿಪಾಲನೆ ಮಾಡುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ತಡವಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟು ಬೇಗನೆ ಬರಬೇಕು". ಹೀಗೆ ಓದಿದುದನ್ನು ವಾಮರಥನು ಕೇಳಿ 'ಮೊದಲು ಈತನು ಹೇಳಿದುದೂ ಪತ್ರದ ಮಾತೂ ಒಂದೇ ಆಯಿತು' ಎಂದು ಸಂಶಯವಿಲ್ಲದೆ ಆಗ ವಿಶ್ವಾಸಪಟ್ಟನು. ಈತನು ತನ್ನ ಸಾಮಂತರಾಜನು ಎಂದು ತಿಳಿದು ಸಿಂಹಾಸನದಂತೆಯೇ ಇರತಕ್ಕ ಪೀಠವನ್ನು ಇಡಲು ಹೇಳಿ ಇರಿಸಿ ಹೀಗಿಂದನು - "ನೀನು ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ಮಗನಯ್ಯಾ, ಸೋದರಳಿಯನಯ್ಯಾ. ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಕನ್ಯೆಯರು ಅತ್ಯಂತ ರೂಪ-ಲಾವಣ್ಯ-ಸೌಭಾಗ್ಯ-ಕಾಂತಿ-ಪಾವ-ಭಾವ-ವಿಲಾಸ-ವಿಭ್ರಮಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವರು. ಶ್ರೀಮತಿ, ವಸುಮತಿ, ಗುಣಮತಿ, ಸುಲೋಚನೆ, ಸುಪ್ರಭೆ, ಸುಕಾಂತ, ಸುಶೀಲೆ, ಮನೋಹರಿ - ಎಂದು ಹೆಸರುಳ್ಳ ಎಂಟು ಮಂದಿ ಕನ್ಯೆಯರಿವರು. ಹೊಸ ಜವ್ವನೆಯರು. ಬರಹ, ಚಿತ್ರವಿದ್ಯೆ, ಗಣಿತ, ಗಾನ, ನೃತ್ಯ, ಚಿತ್ರಕಲೆ, ಭೂರ್ಜಾದಿ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ರೀತಿ ಕತ್ತರಿಸುವುದು, ಎಂದಿವೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಅರುವತ್ತನಾಲ್ಕು ಕಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರವೀಣೆಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಬೇರೆ ರಾಜರುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಉಡುಗೊರೆ- ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಪತ್ರಗಳನ್ನೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿ ಕನ್ಯೆಯರನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ಯೆಯರನ್ನು ಕೊಡದೆ ಇದುವರೆಗೂ ಇವರನ್ನು ಸಲಹಿಕೊಂಡಿದ್ದೆನು. ಈ ಕನ್ಯಾರತ್ನಗಳಿಗೆ ನೀನೇ ಯೋಗ್ಯನಯ್ಯಾ. ಈ ಎಂಟು ಮಂದಿಯನ್ನೂ ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ಮದುವೆಯಾಗು" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಹೀಗಿಂದನು - "ನಾನು ಒಬ್ಬಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಪಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಇವರನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಏನು ಮಾಡುವೆನು?" ಹೀಗಿಂದಾಗ ರಾಜನು 'ಯಾರಿಗಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಪಟ್ಟಿದ್ದೀ?' ಎಂದು ಕೇಳಲು, "ಮುತ್ತಿಶ್ರೀ ಎಂಬ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಪಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕು"

ಮತಮಿಂತೆಂದನನ್ನ ಕೆಳೆಯನನೆಗೊಪ್ಪಿಸಲ್ವೇಬಿಟ್ಟುಮಂದೊಡರಸನುಮೊಪ್ಪಿಸಿದನೆಂದೊಡೆ ಅರಸನಂ ಬೀಲೊಂಡು ಯಮದಂಡ ಪುರಸ್ಕರಮಿರ್ವರುಮೊಟ್ಟೆಯನೆಲೆ ತುರಿಪದಿಂ ಕತಿಪಯ ದಿವಸಂಗಳಿಂ ವೇಣಾತಟಮನೆಯ್ಲಿ ಪೊಣವೊಣಲೊಳಿದುರ್ ಪೇಟ್ಟುಟ್ಟುಯಪ್ಪರೋಭೆಯಂ ಮಾಡಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಮಹತ್ತರ ಪರಿವಾರ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರುಂ ಪೆಂಡವಾಸದ ಸೂಳಿಯರುಂ ಪೊಲಲ ಜನಮೆಲ್ಲಮಿದಿರಂ ಬಂದು ಕಂಡು ಪೊಡೆಪಟ್ಟು ಸೇರೆಗಳನಿಕ್ಕಿದ ಬಲೆಕ್ಕೆ ಪಟ್ಟವರ್ಧನಮನಿರ್ವರುಮೇಲೆ ಬೆಳ್ಳೊಡೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ರಾಜಚಿಹ್ನೆಗಳ್ ಮುಂದೆ ಪರಿಯ ಪಂಚಮಹಾಶಬ್ದಂಗಳುಂ ಬದ್ಧವೊದ ಪಟಗಳಿಂ ಬಾಜಿಸೆ ಅರಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕು ಮುಂಡಿವಸಮಾಸ್ತಾನಮಂಡಪದೊಳ್ ಸಿಂಹಾಸನಮಸ್ತಕಸ್ಥಿತನಾಗಿ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ್ಕಳಂ ಮಂತ್ರಿಮಹತ್ತರ ಪುರೋಹಿತ ಪರಿವಾರದವರ್ಗಳಮರಸಿಯರ್ಕಳಂ ಬಲೆಯಿಟ್ಟು ಬರಿಸಿ ಇಂತೆಂದು ನುಡಿದನಾನೀ ಸಂಸಾರದೊಳಪ್ಪ ಭೋಗೋಪಭೋಗಂಗಳ್ಗೆ ಪೇಸಿ ವಿರಕ್ತನಾಗಿ ತಪಂಬಡಲ್ ಬಗೆದಪ್ಪನೆಂದೊಡನಿಬರುಂ ನೆರೆದಿಂತೆಂದರಿನ್ನುಮಾವುದು ಕಾಲಂ ತಪಂಬಡಲಿನ್ನುಂ ನೀ ಕೂಸನಯ್ ನವಯೌವನನಯ್ ಕೆಲಕಾಲಮರಸುಗೆಯ್ತು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಲದೊಳ್ ತಪಂಬಡಲಕ್ಕುಮಂದೊಡರಸನಿಂತೆಂತನೆಯಲಕ್ಕು ಮನ್ನಗಂ ಸಾವರೊ ಬಾಚ್ಚರೊ ಎಂದೀ ಪ್ರಸ್ತುತಂಗಳನವಗ್ಗಾಡಿ ಪೇಟಲ್ ತೊಡಂಗಿದಂ

ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ನುಡಿದನು. ಅನಂತರ- “ನನ್ನ ಗೆಳೆಯನನ್ನು ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಲು, ರಾಜನು, ‘ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದೇನೆ’ ಎಂದನು. ಅದರಂತೆ, ರಾಜನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು, ಯಮದಂಡನ ಸಮೇತವಾಗಿ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂಟಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತರು. ತ್ವರೆಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ವೇಣಾತಟಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿದ್ದು ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿ, ಕಲಶ, ಕನ್ನಡಿ, ಬಾವುಟ, ತೋರಣ, ಧೂಪ, ದೀಪ, ಭೇರಿ, ಬೀಸಣಿಗೆ - ಎಂಬೀ ಎಂಟು ಬಗೆಯ ಅಲಂಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದನು. ಮಂತ್ರಿ, ಮೇಲಧಿಕಾರಿ, ಪರಿವಾರ, ಸಾಮಂತ, ಮಹಾಸಾಮಂತರೂ ರಾಣೀವಾಸದ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಪಟ್ಟಣಗರೆಯರೂ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ವಂದಿಸಿ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆ ಹಾಕಿದನಂತರ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರ-ಯಮದಂಡ ಇಬ್ಬರೂ ಪಟ್ಟದಾನೆಯನ್ನೇರಿದರು. ಮುಂದುಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ವೇತಚಕ್ರ ಮುಂತಾದ ಅರಸುತನದ ಚಿಹ್ನೆಗಳು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಪಂಚಮಹಾಶಬ್ದಗಳೂ ಮಂಗಳವಾದ್ಯಗಳೂ ಶಬ್ದಮಾಡುತ್ತಿರಲು ಅವರು ಅರಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನು ಆಸ್ಥಾನಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸಾಮಂತರನ್ನೂ ಮಹಾಸಾಮಂತರನ್ನೂ ಮಂತ್ರಿ, ಅಧಿಕಾರಿ, ಪುರೋಹಿತ, ಪರಿವಾರದವರನ್ನೂ ಅರಸಿಯರನ್ನೂ ಕರೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಬರಮಾಡಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ನಾನು ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಸುಖಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಅಸಹ್ಯಪಟ್ಟು ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಹೀಗೆನ್ನಲು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿ ಹೀಗೆಂದರು - “ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಕಾಲ ಯಾವುದು ? ನೀನಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವನಯ್ಯಾ ! ಈಗ ತಾನೇ ಯುವಕನಾಗಿದ್ದೀಯಷ್ಟೆ. ಕೆಲವು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಅರಸುತನವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಆಮೇಲೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬಹುದು.” ಆಗ ರಾಜನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು. - “ಆ ವೇಳೆಗೆ ಸಾಯುವರೊ ಬದುಕಿರುವರೋ ತಿಳಿಯಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?” ಎಂದು ಈ ರೀತಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ

ಶ್ಲೋಕ ॥ ಡಿಂಡೀರಪಿಂಡಸಂಕಾರಮಾಯುಃ ಸಂಸಾರವರ್ತಿನಾಂ
ಅಖಂಡಲ ಧನುಷ್ಯಾಂಡ ಸನ್ನಿಭಂ ರೂಪಯೌವನಂ ॥

ವೃತ್ತ ॥ ರೂಪಂ ಯೌವನಮಾಯುರಕ್ಷವಿಷಯಾ ಭೋಗೋಪಭೋಗಾ ವಪುಃ
ವೀರ್ಯಂ ಸ್ವೇಷ್ಠಸಮಾಗಮೋ ವಸುಮತಿಃ ಸೌಭಾಗ್ಯಭಾಗ್ಯೋದಯೋ
ಯೋನಿತ್ಯಾ ಸ್ಫುಟಮಾತ್ಮನಃ ಸಮುದಿತಾ ಜ್ಞಾನೇಕ್ಷೀಣಾಂ ಭೂಭೃತಾಂ
ಶೇಷಾ ಇತ್ಯನುಚಿಂತಯಂತು ಸುಧಿಯಃ ಸರ್ವೇಸದಾಸನ್ನಿತಾಂ ॥

ಯದಿ ಜಾತಿಜರಾಮರಣಂ ನ ಭವೇತ್
ಯದಿ ಚೇಷ್ಠ ವಿಯೋಗಭಯಂ ನ ಭವೇತ್
ಯದಿ ಸರ್ವಮನಿತ್ಯಮಿದಂ ನ ಭವೇತ್
ಇಹ ಜನ್ಮನಿ ಕಸ್ಯ ರತೀರ್ನಭವೇತ್ ॥

ಅದಚಿ ಮಾನಸರ ರೂಪಂ ಯೌವನಮುಂ ತೇಜಮುಂ ಲಾವಣ್ಯಮುಂ ಸೌಭಾಗ್ಯಮುಂ ಆಯುಷ್ಯಮುಂ
ಶೀಯುಂ ಸಂಪತ್ತುಂ ವಿಭವಮುಂ ನಲ್ಪಿಯುಂ ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವನಿತ್ಯಂಗಳ್ ಮತ್ತಂ
ಮೆಯೊಳ್ಳಿತ್ತೆಯೆಂದೊಡದವುಂ ತಾನಿಂತುಟೆ

ಗಾಹೆ ॥ ವಿದಂ ಸರೀರಮಸುಚಿಂ ಗೆಚ್ಚು ಕಲಿ ಕಲುಸಭಾಜಗಮಚೋಕ್ತಂ
ಅಂತೋ ಬಾಹಿರದಿಟ್ಟುಂ ಸಕ್ಕಿಬ್ಬಿಸ ಭರಿದಂ ತು ಅಮೇಜ್ಜಪುರಂ
ವಸಮದ್ವ ಮಾಂಸ ಸೇನೆದ ಪುಪ್ಪುಸ ಕಾಲಿಡ್ವ ಸೇಮ್ ಸೀತಾಗಾಂ
ಬಿಡಜಾಲ ಅಟ್ಟಸಕಲ (?) ಚಮ್ಪಾದ್ವಂ (?) ಸರೀರಪುರಂ

ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ಹೇಳಲು ತೊಡಗಿದನು - (ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕವರ
ಆಯುಷ್ಯವು ನೊರೆಯ ಉಂಡೆಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ರೂಪವೂ ಯೌವನವೂ
ಇಂದ್ರಧನುಸ್ಸಿನ ಕೋಲಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ) ರೂಪ ಯೌವನ, ಆಯುಸ್ಸು,
ಇಂದ್ರಿಯಗೋಚರವಾದ ವಸ್ತುಗಳು, ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಸುಖಗಳು, ಶರೀರ, ಶಕ್ತಿ, ಇಷ್ಟಜನರ
ಸಹವಾಸ, ಭೂಮಿ (ರಾಜ್ಯದ ಒಡತನ), ಸೊಬಗು, ಸಂಪತ್ತುಗಳು ನಮಗೆ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ.
ಹೀಗೆಂದು ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಗಳೂ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉದಿಸಿದ ಜ್ಞಾನದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ
ಇವು ಅಶಾಶ್ವತವೆಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಯೋಚಿಸಲಿ) ಹುಟ್ಟು, ಮುಪ್ಪು, ಸಾವುಗಳು
ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಪ್ರೀತಿಯ ಜನರ ಅಗಲಿಕೆಯ ದುಃಖ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ
ವಾದರೆ, ಈ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳು ಅಶಾಶ್ವತವಾಗುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತಲು
ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಒಲವಾಗದು !) ಆದುದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯರ ರೂಪ, ಯೌವನ, ತೇಜಸ್ಸು,
ಲಾವಣ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಆಯುಷ್ಯ, ಸಿರಿಸಂಪತ್ತು, ವೈಭವ, ಪ್ರೀತಿ - ಎಂದಿವೇ ಮೊದಲಾಗಿ
ಉಳ್ಳವು ಶಾಶ್ವತಗಳಲ್ಲ. ಅದಲ್ಲದೆ, ಶರೀರ ಒಳ್ಳೆಯದೆ? ಎಂದು ಕೇಳಬಹುದು. ಅದು
ಕೂಡ ಈ ರೀತಿಯದೇ ಆಗಿದೆ - ಈ ಶರೀರವು ಅಶುಚಿಯಾದುದು. ಯಾವಾಗಲೂ
ರಾಗದ್ವೇಷಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರವಾದುದು, ಅಶುಭವಾದುದು - ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಚರ್ಮದಿಂದ
ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಅಥವಾ ಕರುಳು ಮಾಂಸ ನರಗಳಿಂದ ಆವರಿಸಿದುದು. ಅಶುಚಿಯಾಗಿರುವ
ಶುಕ್ಲಶೋಣಿತಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದೆ. ಮೂತ್ರಮಲಾದಿಗಳ ಮನೆಯಾಗಿದೆ. ಶರೀರವೆಂಬ

ಅಟ್ಟಿ ಹಿ ಭಣ್ಣಂ ಕಾಳಿಹಿ ಬದ್ಧಂ ಕಲಿಮಲಭರಿತಂ ಕಿಮಿ ಕುಲಪುಣ್ಣಂ
ಮಾಂಸವಿಲಿತ್ತಂ ತಯಪದಿಭಣ್ಣಂ ಸರೀರಪುರಂತಂ ಸಂತತಮುಚೊಕ್ಕಂ

ವಿದಾರಿಸೇ ಸರೀರೇ ದುಗ್ಗಂಧೇ ಕುಣಿಮಪೂತಿವಿ ಯಚೊಕ್ಕೇ
ಪದನ ಪದನಾಯ ಸಾರೇ ರಾಗಂ ಣ ಕರೇಂತಿ ಸಪ್ಪುರಿಸಾ

ಛಾಯೇವ ಸಕದಕ್ಕಮ್ಮಂ ಅಣುಯಾದಿ ಕಾರಗಂ ಣ ಸೇಸಂ (?)
ಪಲಾಯಿದುಂ ದುಸ್ಸಕ್ಕಂ ಅಣ್ಣತ್ತ್ವ ಜಿಣಿಸಾಸಣೇ (?)

ಶ್ಲೋಕ 11 ದುರ್ಗಂಧೇ ದುರ್ಧರೇ ದುಃಖೇ ದುಃಸ್ವಭಾವೇ ಚ ನಶ್ವರೇ
ದುರ್ವಿಲೋಕೇ ವೃಥಾ ಕಾಯೇ ಕಿಂತು ಜ್ಞಾನಿ ತಮಾಗ್ರಹಃ
ಅಚ್ಛೇದ್ಯೋನಂತ ಸೌಖ್ಯೋಹಂ ವೇತ್ಯಾ ಪೂರ್ವೋನಿರಂಜನಃ
ಸರ್ವದುಃಖಾಕರಂ ದೇಹಂ ತ್ಯಜಾಮ್ಯೇತತ್ ಪರಿಸ್ಕುಟಂ

ವೃತ್ತ 11 ಜಾತಿಕ್ಕಾ ಜತತೇ ಕೃತಾಂತಕುಪಿತ ಕೂರೋರು ದುಃಶ್ಚಾಪದೇ
ವ್ಯಾಧಿ ವ್ಯಾಧ್ಯಭಯೇ ದುರಂತ ದುರಿತ ಸ್ತೂರ್ವದವಾಗ್ನಿಚ್ಛದೇ
ನಿಶ್ಚಾಸ್ತಾ ಎಚೀತಸೋ ದೃಢತ್ವವಾ ದುಃಖಾಕುಳಸ್ಥಾನಿಗನೋ
ಜ್ಞನಂ ಶಾಸನಮೇಕಮೇವ ಶರಣಂ ಜನ್ಮಾಟವೀಸಂಕಟೇ

ಮನೆಯು ಕೊಟ್ಟು, ಮಜ್ಜೆ, ಮಾಂಸ, ರಕ್ತ, ಪುಷ್ಪಸ, ಯಕೃತ್ತು, ಕಫ, ಸಿಂಬಳ, ರಕ್ತನಾಳ, ಮೂಳೆ ಇವುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದೆ. ಚರ್ಮದಿಂದ ಹೊದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ಅಶುಚಿಯಾಗಿದೆ. ಆ ದೇಹವೆಂಬ ಮನೆ ಎಲುಬುಗಳಿಂದ ಆವರಿಸಿದೆ. ರಕ್ತನಾಳಗಳಿಂದ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಕೆಟ್ಟ ಕೊಳಕುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದೆ. ಕ್ರಿಮಿಗಳಿಂದ ಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಮಾಂಸದಿಂದ ಮೆತ್ತಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಚರ್ಮದ ಹೊದಿಕೆಯುಳ್ಳದು. ಯಾವಾಗಲೂ ಅಶುಚಿಯಾದುದು. ದುರ್ಗಂಧವುಳ್ಳ, ಕಶ್ಮಲ ತುಂಬಿದ, ಅಶುಚಿಯಾದ, ಸಡಿಲವಾಗಿ ಬಿದ್ದುಹೋಗತಕ್ಕ, ಸಾರವಿಲ್ಲದ ಇಂತಹ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಸತ್ತುರುಷರು ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮವು ತನ್ನ ನೆರಳಿನಂತೆ ಕರ್ತೃವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಬೇರೆಯವನನ್ನಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಜಿನಶಾಸನ ಮಾತ್ರ ಆಶ್ರಯವಲ್ಲದೆ, ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಹೋಗುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಅಸಾಧ್ಯ. ಎಲೈ ಜ್ಞಾನಿಯೇ, ಕೆಟ್ಟನಾತ, ತಾಳಲಾಗದ ದುಃಖ, ಕೆಟ್ಟ ಸ್ವಭಾವಗಳುಳ್ಳ, ನಾಶವುಳ್ಳ, ನೋಡಲು ಅಸಹ್ಯವಾಗುವಂಥ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಆಸಕ್ತಿ ವ್ಯರ್ಥ, ಅಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನು? ನಾನು ಕತ್ತರಿಸಲಾಗದವನು. ಕೊನೆಯೇ ಇಲ್ಲದ ಸುಖವನ್ನುಳ್ಳವನು ; ಜ್ಞಾನಿ ; ಅನಾದಿ, ಕರ್ಮಲೇಪವಿಲ್ಲದವನು. ಎಲ್ಲಾ ದುಃಖಗಳಿಗೂ ಆಸರೆ ಯಾಗಿರುವ ಶರೀರವನ್ನು ತೊರೆಯುತ್ತೇನೆ - ಇದು ನಿಶ್ಚಯ. ಈ ಜನ್ಮವೆಂಬ ಕಾಡು - ಜಾತಿ ವೃಕ್ಷಗಳಿಂದ ಆವರಿಸಿದೆ. ಯಮನಂತೆ ಕೋಪಗೊಂಡ ಕ್ರೂರವಾದ ಹೆಚ್ಚು ದುಷ್ಟಜಂತುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ರೋಗಗಳೆಂಬ ಬೇಡರ ಭಯವುಳ್ಳದು. ಅತಿಕಠಿನ ಪಾಪಗಳೆಂಬ ಉಜ್ಜ್ವಲವಾದ ಕಾಳ್ಕಿಚ್ಚಿನ ಹೊದಿಕೆಯುಳ್ಳದು. ಅಂತಹ ಕಾಡಿನ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಚೈತನ್ಯಗಳಿಲ್ಲದೆ ಬಲವಾದ ಆಶೆಯೆಂಬ ದುಃಖದಿಂದ ಪೀಡಿತರಾದ ದೇಹಗಳಿಗೆ ಜಿನಶಾಸನವೊಂದೇ ಆಶ್ರಯಸ್ಥಾನವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ - ಯಾವಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ಆದಟೆಂ

ವೃತ್ತ ॥ ಯಾವತ್ ಸ್ವಸ್ಥಮಿದಂ ಶರೀರಮರುಜಂ ಯಾವಜ್ಞಾ ದೂರತಃ
ಯಾವಚ್ಛಿಂದ್ರಿಯ ಶಕ್ತಿರಪ್ರತಿಹತಾ ಯಾವತ್ ಕ್ಷಯೋ ನಾಯುಷಃ
ಆತ್ಮಶ್ರೇಯಸಿ ತಾವದೇವ ವಿದುಷಾ ಕಾರ್ಯಃ ಪ್ರಯತ್ನೋ ಮಹಾನ್
ಪೋದ್ವಿಪ್ರೇ ಭವನೇ ತು ಕೂಪಜನನಂ ಪ್ರತುದ್ಯಮಃ ಕೀದೃಶಃ

ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವನೋದಿಯವಜರ್ಥಮಂ ನೆರವಿಗೆಲ್ಲಂ ವಜ್ರಾಣಿಸಿ ಪೇಲ್ಪು
ಮತ್ತಮಿಂತೆಂದಂ

ಕಂದ ॥ ಆನಾಳ್ತ ನಾಳ್ಳಳಿವರೆನ
ಗೇನಾಯ್ತೆಂದಜೆದುಮಜೆಯದುಜದಾಂ ನುಡಿದೊಂ
ದೇನಾನುಮೇವಮುಳ್ಳೊಡ
ಮಾ ನುಡಿಯಂ ಮಜೆಯಿಮೆಲ್ಲಮಿಂ ನಿಶ್ಚಲ್ಪಂ

ಗಾಥೆ ॥ ಖಮ್ಯಾಮಿ ಸವ್ಯಜೀವಾಣಂ ಸವ್ಯೇ ಜೀವಾ ಖಮಂತು ಮೇ
ಮೇತ್ರೀ ಮೇ ಸವ್ಯಭೂದೇಸು ವೇರಂ ಮಜ್ಞಾ ಕೇಣ ಚ

ಎಂದೆಲ್ಲರುಮಂ ಕ್ಷಮೆಗೊಳಿಸಿ ನಿಶ್ಚಲ್ಪಂಗೆಯ್ತು ವಿದ್ಯುದಂಗನೇಂ ಪಿರಿಯ ಮಗಂಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳು
ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕಂಗೆಯ್ಯತನಂ ಪಿಡಿದು ನೀಮೆಲ್ಲಂ ಸುಖಂ ಚಾಚಿಮೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಯಮದಂಡಂಗೆಂ

ಈ ಶರೀರವು ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ರೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದೋ ಮುಪ್ಪು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಹತ್ತಿರ
ಬರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಶಕ್ತಿ ಎಲ್ಲಿಯತನಕ ಕುಗ್ಗದೆ ಇರುವುದೋ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ
ಆಯುಸ್ಸು ನಾಶವಾಗದೆ ಇರುವುದೋ ಅಷ್ಟರೊಳಗಾಗಿಯೇ ಬುದ್ಧಿವಂತನು ಆತ್ಮದ
ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿಗಾಗಿ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಮನೆ ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ
ಬಾವಿ ತೋಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವು ಎಂತಹದು ? ಎಂದು ಇವೇ ಮುಂತಾಗಿ ಉಳ್ಳ ನೀತಿಗಳನ್ನು
ಉಚ್ಚರಿಸಿ, ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಜನಸಮೂಹಕ್ಕೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಿ ಹೇಳಿ ಮತ್ತೆ
ಹೀಗೆಂದನು - “ನಾನು ಆಳತಕ್ಕವನು, ರಾಜನು. ಇವರೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಸೇವಕರು. ಹೀಗಿರುವಾಗ
ಎನಾಗುತ್ತದೆ - ಎಂದು ತಿಳಿದೂ ತಿಳಿಯದೆ, ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ, ನಾನು ಹೇಳಿದ ಯಾವುದಾದರೂ
ಒಂದು ಮಾತಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೋಪವಿದ್ದರೂ ಆ ಮಾತನ್ನು
ಮರೆತುಬಿಡಿ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲವೂ ಪಾಪಾನುಷ್ಠಾನವಿಲ್ಲದುದಾಗಿ ಇರುವುದು. ಎಲ್ಲ
ಜೀವಿಗಳನ್ನೂ ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳೂ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿ. ಸರ್ವಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ
ನನಗೆ ಮೈತ್ರಿಯಿದೆ. ಯಾರಲ್ಲಿಯೂ ನನಗೆ ವೈರವಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ನುಡಿದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ
ಕ್ಷಮೆಗೊಳಿಸಿ, ಮಾಯಾಶಲ್ಯ-ಮಿಥ್ಯಾಶಲ್ಯ,-ನಿದಾನಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಹಾರಗೊಳಿಸಿದನು.
ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾದ ವಿದ್ಯುದಂಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕಾರಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ
ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. “ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಈತನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿ
ಬಾಳಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಯಮದಂಡನಿಗೆ ಆ ಪಟ್ಟಣದ ತಳವಾರವೃತ್ತಿಯನ್ನು
(ಕಾವಲುಗಾರಿಕೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು) ಕೊಟ್ಟನು. ಮಂಗಳಕರವಾದ ಅಲಂಕಾರವನ್ನು

ಪೊಟಲ ತಳಾಚಿಕೆಯಂ ಕೊಟ್ಟು ಮಂಗಳವಸದನಂಗೊಂಡು ಪಟ್ಟವರ್ಧನಮನೇಲಿ ಸತಿಯರ್ ಸಂಗಡಂ ಬರೆ ಪೆಂಡವಾಸದ ಸೂಳಿಯರಿಬರ್ ಪೆಣಗೇಲಿಕೆಲದೊಳಂ ಚಾಮರಂಗಳನಿಕ್ಕುತ್ತಂ ಬರೆ ಬೆಳ್ಳೊಡೆಗಳುಂ ಪಾಳಿದ್ವಜಂಗಳುಂ ತಜನವಬಯಿಗೆಗಳುಂ ಚಂದ್ರಾದಿತ್ಯರ್ಕಳುಂ ಸಿಂಹ ವ್ಯಾಘ್ರ ಮಕರ ಮತ್ಸ್ಯಂಗಳಿಂದಿವು ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ರಾಜ್ಯಚಿಹ್ನೆಗಳ್ ಮುಂದೆ ಪರಿಯ ಪಂಚಮಹಾಶಬ್ದಂಗಳುಂ ಬದ್ಧವಣದ ಪಟಗಳುಂ ಚಾಚಿಸೆ ವಂದಿ ಮಾಗಧ ಯಾಚಕ ಪ್ರಭೃತಿಗಳ್ ದೀನಾನಾಥಾಂಧರ್ಕಳ್ ತುಷ್ಟಿದಾನಮಂ ಕೊಡುತ್ತಂ ಪೋಗಿ ಸಹಸ್ರಕೂಟ ಚೈತ್ಯಾಲಯಮನೆಯ್ ಪಟ್ಟವರ್ಧನದಿಂದಿಬೆದು ಬಸದಿಯಂ ತ್ರಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಂಗೆಯ್ದು ದೇವರಂ ವಂದಿಸಿ ಗುಣಧರರೆಂಬಾಚಾರ್ಯಂ ಗುರುಭಕ್ತಿಯ್ ವಂದಿಸಿ ಇಂತೆಂದಂ ಭಟಾರಾ ಸಂಸಾರಮೆಂಬ ಸಮುದ್ರದೊಳ್ ಮುಬುಗುತ್ತಿದ್ದೆನ್ನಂ ಮುಬುಗಲೀಯದೆತ್ತಿಮೆನಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ಪ್ರಸಾದಂಗೆಯ್ಯೆಂದು ನುಡಿದೊಡಂಬಡಿಸಿ ಸಾವಿರರಸು ಮಕ್ಕಳೆರಸು ಕಟಕ ಕಟಸೂತ್ರ ಕುಂದಲಾಭರಣಾದಿಗಳು ಕಳೆದು ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಮೆಲ್ಲಮಂ ತೊಡೆದು ಗುಣಧರ ಭಟ್ಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟಂ ಮತ್ತು ದೇವಗಣಿಕೆಯರನೆ ಪೋಲ್ವ ಸೌಂದರಿಮಹಾದೇವಿ ಮೊದಲಾಗೇಬ್ಬಾರ್ವರಸಿಯರ್ಕಳ್ ಗುಣಧರ ಭಟಾರರೆ ಗುರುಗಳಾಗಿ ತಮ್ಮತ್ತೆರಪ್ಪ ವಿಜಯಮತಿ ಕಂತಿಯರ್ ಕಂತಿಯರಾಗಿ ತಪಂಬಟ್ಟು ಗಿಡಗಿಡಜಂತಂ ಮಿಳಿಮಿಳಿ ನೇತ್ರಮಾಗಿ ಘೋರವೀರ ತಪಶ್ಚರಣದೊಳ್ ನೆಗಬುತ್ತಿದ್ದರ್ ಇತ್ತ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರ ಮುನಿಯಂ

ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪೂಜಾಗಜವನ್ನು ಹತ್ತಿದನು. ಆಗ ಅವನ ಹೆಂಡಿರು ಸಂಗಡದಲ್ಲಿ ಬಂದರು. ರಾಣಿವಾಸದ ಇಬ್ಬರು ದಾಸಿಯರು ಹಿಂದುಗಡೆ ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ಎರಡು ಬದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಚಾಮರವನ್ನು ಬೀಸುತ್ತ ಬಂದರು. ಶ್ವೇತಚೈತ್ರಗಳು, ಪಾಳಿದ್ವಜಗಳು, ಬಾವುಟಗಳು, ಚಂದ್ರಸೂರ್ಯರು, ಸಿಂಹ ಹುಲಿ ಮೀನು - ಎಂದು ಇವೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರದ ಚಿಹ್ನೆಗಳು ಅವನ ಮುಂದೆ ಹೋದವು. ಶಂಖ, ಪಟಹ- ಮುಂತಾದ ಐದು ಬಗೆಯ ಮಹಾವಾದ್ಯ ಶಬ್ದಗಳೂ ಮಂಗಳವಾದ್ಯಗಳೂ ಶಬ್ದಮಾಡಿದವು. ವಂದಿಮಾಗಧರು (ಸ್ತುತಿಪಾಠಕರು), ಬೇಡುವವರು, ದೀನರು, ಅನಾಥರು, ಕುರುಡರು - ಇಂಥವರಿಗೆಲ್ಲ ಸಂತೋಷವಾಗುವಷ್ಟು ದಾನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರನು ಸಹಸ್ರಕೂಟವೆಂಬ ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪಟ್ಟದಾನೆಯಿಂದ ಇಳಿದನು. ಬಸದಿಗೆ ಮೂರುಸುತ್ತು ಬಲವಂದು ದೇವರಿಗೆ ವಂದನೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದನು. ಗುಣಧರರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರನ್ನು ಗುರುಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಂದರ್ಶಿಸಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೀಗೆಂದನು. “ಪೂಜ್ಯರೇ, ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಿರುವ ನನ್ನನ್ನು ಮುಳುಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೀಯದೆ ಎತ್ತಿರಿ. ನನಗೆ ಜಿನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿರಿ!” - ಎಂದು ನುಡಿದು ಅವರು ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರು ಸಹಿತ ಬಳೆ, ಉಡಿದಾರ, ಕುಂಡಲ, ಆಭರಣ - ಮುಂತಾದುವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ಹೊರಗಿನ ಮತ್ತು ಒಳಗಿನ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಗುಣಧರ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ, ಸುರಸ್ತ್ರಿಯರನ್ನು ಹೋಲತಕ್ಕ ಸೌಂದರಿ ಮಹಾದೇವಿ ಮುಂತಾದ ಏಳುನೂರು ಮಂದಿ ರಾಣಿಯರು ಗುಣಧರ ಋಷಿಗಳನ್ನೇ ಗುರುಗಳಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಆಶ್ರಯವರಾದ ವಿಜಯಮತಿ ಕಂತಿಯವರೇ ತಮಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುವ ಸಂನ್ಯಾಸಿನಿಯರಾಗಿರಲು,

ಪನ್ನೆರಡುವರ್ಷಂಬರೆಗು ಗುರುಗಳನಗಲದೆ ದ್ವಾದಶಾಂಗ ಚತುರ್ದಶ ಪೂರ್ವಮಪ್ಪಾಗಮಮಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪಗೋತ್ರ ತಪಶ್ಚರಣದೊಳ್ ನೆಗಬುತ್ತಮಾಚಾರ್ಯರಾಗಿ ಅಯ್ಯಾರ್ವರ್ ಶಿಷ್ಯಕಳೆರಸು ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಖೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತನ ದೋಣಾಮುಖಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಪೋಗಿ ಪೂರ್ವದೇಶದೊಳ್ ಖಾಳಿಮಂಡಳವೆಂಬ ನಾಡೊಳ್ ತಾಮ್ರಲಿಪ್ಪಿಯೆಂಬ ಪೊಲಲ ಪೊಜಪೊಲಲನೆಯ್ದಿದಾಗಳಲ್ಲಿ ವರಾಂಗಾಯಂಬೊಳುಗ್ರದೇವತೆಗಳುದಿಂಗಳಜುದಿಂಗಳಿಂಗೆಲ್ಲಾ ಕಾಲಮುಂ ಜಾತ್ರೆಯಪ್ಪುದಾ ಜಾತ್ರೆಗೆ ನಾಡೆಯಪ್ಪಮಿಯಂದು ಬಂದು ನೆರೆದು ಜಾತ್ರೆಯಂ ಮಾಡೆ ದುರ್ಗಾದೇವತೆ ರಿಸಿಯರ ಬರವಂ ಗೆಂಟಜೊಳಿದುರ್ ಕಂಡಿದಿರಂ ಪೋಗಿ ಇಂತೆಂದಳೆನ್ನ ಜಾತ್ರೆ ಸಮಪನ್ನೆಗಂ ನೀಮೀ ಪೊಲಲಂ ಪುಗದಿರಿಮೆಂದು ಚಾರಿಸಿದೊಡೆ ಶಿಷ್ಯಕಳೆಂದರ್ ನಮ್ಮಂ ದೇವತೆಯೇಗೆಯ್ದಪ್ಪೊಳ್ ಪೋಪಂ ಭಚಾರಾ ಎಂದು ಭಚಾರರನೊಡಗೊಂಡು ದೇವತೆ ಚಾರಿಸೆವಾರಿಸೆ ಪೊಲಲಂ ಪೊಕ್ಕು ಮತ್ತಿರುಳ್ ಪೊಲಲ ಪಡುವಣ ದೆಸೆಯ ಕೋಂಟಿಯಂ ಪೊಜಗಣ ದೆಸೆಯೊಳ್ ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರ ಭಚಾರ್ ಪತಿಮಾಯೋಗಂ ನಿದೊಡೆ ದೇವತೆ ಮುಳಿದು ಪೊಜಸುಗಳನಿವರಿಯುವು ದಂಸಮಸಂಕಂಗಳಂ ವಿಗುರ್ವಿಸೆ ಮೆಯ್ಯಲ್ಲಮನಿರುಳ್ ನಾಲ್ಕು ಜಾವಮುಂ ತಿನೆ ನರಕವೇದನೆಯಿಂದ

ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸವೆದು ಸಣಕಲಾದ ದೇಹವನ್ನೂ ಗುಳಿಬಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ಉಳ್ಳವರಾಗಿ ಉಗ್ರವೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಆದ ತಪವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಇತ್ತ ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರ ಋಷಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷಗಳವರೆಗೆ ಗುರುಗಳನ್ನಗಲದೆ ಹನ್ನೆರಡು ಅಂಗಗಳುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಗಳುಳ್ಳ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲಿತು ಅತ್ಯಂತ ಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಣೆ ಮಾಡುತ್ತ ಆಚಾರ್ಯರಾದರು. ಐನೂರು ಮಂದಿ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮ-ನಗರ-ಖೇಡ-ಖರ್ವಡ- ಮಡಂಬ-ಪಟ್ಟಣ ದ್ರೋಣಾಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಹೋದರು. ಅವರು ಪೂರ್ವದೇಶದಲ್ಲೆರತಕ್ಕ ಖಾಳಿಮಂಡಳವೆಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಾಮ್ರಲಿಪ್ಪಿಯೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಣ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ವರಾಂಗಾಯಿ ಎಂಬ ಉಗ್ರದೇವತೆಯಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಆರುತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಬಡದೆ ಜಾತ್ರೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಜಾತ್ರೆಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ದುರ್ಗಾಷ್ಟಮಿಯಂದು ಜನರೆಲ್ಲ ಬಂದು ಸೇರಿ, ಜಾತ್ರೆಯನ್ನು ಆಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ದುರ್ಗಾದೇವತೆ ಋಷಿಗಳು ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ದೂರದಿಂದಲೇ ಕಂಡು ಇದಿರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೀಗೆಂದಳು - “ನನ್ನ ಜಾತ್ರೆ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವವರೆಗೂ ನೀವು ಈ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸದಿರಿ” - ಎಂದು ಆತಂಕಪಡಿಸಿದಳು. ಆಗ ಋಷಿ ಶಿಷ್ಯರು - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ದೇವತೆ ಏನು ಮಾಡುವಳು! ನಾವು ಹೋಗೋಣ” ಎಂದು - ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರ ಮುನಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು, ದೇವತೆ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸಿದರೂ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಹೊಕ್ಕರು. ಮತ್ತೆ ರಾತ್ರಿವೇಳೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರ ಋಷಿಗಳು ಪಟ್ಟಣದ ಪಶ್ಚಿಮದಿಕ್ಕಿನ ಕೋಟೆಯ ಹೊರಗಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ವರಾಂಗಾಯಿ ದೇವತೆ ಆಗ ಕೋಪಗೊಂಡು, ಪಾರಿವಾಳದಷ್ಟು ದೊಡ್ಡವುಗಳಾದ ಚಿಗಟಗಳನ್ನೂ ಗುಂಗುರುಗಳನ್ನೂ (ಸೊಳ್ಳೆ ನೋಣಗಳನ್ನು) ಮಾಯೆಯಿಂದ ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡಿದಳು. ಅವು ವಿದ್ಯುಚ್ಚೋರ ಋಷಿಗಳ ಶರೀರವನ್ನು ರಾತ್ರಿಯ ನಾಲ್ಕು ಜಾವ (ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆ) ಸಮಯವೂ ಕಚ್ಚಿ ತಿನ್ನುತ್ತ ನರಕದ ಯಾತನೆಗಿಂತ

ಮಗ್ಗಲಮೆ ವೇದನೆಯಪ್ರಂತುಪಸರ್ಗಗಳೆಯ್ವೆ, ಅಂತಪ್ಪ ದುಃಖಮುಂ ವೇದನೆಯುಮಂ
ಮನದೊಳ್ಳಿದಂತಿರೆ ಸೈರಿಸಿ ಅಜ್ಞಾವಿಚಯಮಪಾಯವಿಚಯ ವಿಪಾಕವಿಚಯ ಸಂಸ್ಥಾನ ವಿಚಯಮೆಂಬ
ನಾಲ್ಕು ಧರ್ಮಧ್ಯಾನಗಳಂ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಬಡೆಕ್ಕೆ ಪೃಥಕ್ತ್ವ ವಿತರ್ಕ ವೀಚಾರಮೆಂಬ ಪ್ರಥಮ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಮಂ
ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಂ ಕ್ಷಪಕ ಶ್ರೇಣಿಯನೇಟೆ ಏಕತ್ವ ವಿತರ್ಕ ವೀಚಾರಂ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕ್ರಿಯಾ ಪ್ರತಿಪಾತಿ ಸಮುಚ್ಚಿನ್ನ
ಕ್ರಿಯಾನಿವೃತ್ತಿಯೆಂಬ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಗಳಂ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳಂ ಕಿಡಿಸಿ ಅಂತರ್ಗತಕೇವಲಿಯಾಗಿ
ಅಘಾತಿಕರ್ಮಗಳಂ ಕಿಡಿಸಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ವೋದರ್ ಮತ್ತೆ ಸಂನ್ಯಾಸನಂಗೆಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದ ಭವ್ಯರ್ಕಳ್ ಪರಮ
ಶುದ್ಧ ಸಹಜ ರತ್ನತ್ರಯಮನಾರಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದೊರ್ ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರ ಋಷಿಯರಂ ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದು
ದಂಡಣೆಗಳುಮಂ ವೇದನೆಗಳುಮಂ ವ್ಯಾಧಿಗಳುಮಂ ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ರಪ್ರಸರ್ಗಮುಮಂ ಪಸಿವುಂ
ನೀರಪ್ಪಿಯುಂ ಶೀತೋಷ್ಣವಾತ ದಂಸಮಸಕಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವಳೆಂದಪ್ಪ ವೇದನೆಗಳುಂ
ದುಃಖಂಗಳುಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಪರಮ ಶುದ್ಧ ಸಹಜ ರತ್ನತ್ರಯಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗ
ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ದುಗೆ

ಅಧಿಕವಾದ ನೋವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ಮಾಡಿದವು. ಅಂತಹ ದುಃಖವೂ
ನೋವೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಅಜ್ಞಾವಿಚಯ,
ಅಪಾಯವಿಚಯ, ವಿಪಾಕವಿಚಯ, ಸಂಸ್ಥಾನವಿಚಯ ಎಂಬ ಈ ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ
ಧರ್ಮಧ್ಯಾನವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ, ಪೃಥಕ್ತ್ವ, ವಿತರ್ಕ, ವೀಚಾರ - ಎಂಬ
ಮೊದಲಿನ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ, ಕ್ಷಪಕಶ್ರೇಣಿಯನ್ನು ಏರಿ, ಏಕತ್ವ - ವಿತರ್ಕವಿಚಾರ-
ಸೂಕ್ಷ್ಮಕ್ರಿಯಾ ಸಮುಚ್ಚಿನ್ನ ಕ್ರಿಯಾನಿವೃತ್ತಿ ಎಂಬ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ,
ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿ, ಅಂತರ್ಗತ ಕೇವಲಿಯಾಗಿ ಅಘಾತಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು
ಕಿಡಿಸಿ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಹೋದರು. ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುವ ಭವ್ಯರು ಹಾಗೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ
ಶುದ್ಧವೂ ಸಹಜವೂ ಆದ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವವರು ವಿದ್ಯುಚ್ಛೋರ ಋಷಿಗಳನ್ನು
ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ದಂಡನೆಗಳನ್ನೂ ಯಾತನೆಗಳನ್ನೂ ರೋಗಗಳನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು
ವಿಧವಾದ ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಶೀತ-ಉಷ್ಣ-ವಾಯು-
ಸೊಳ್ಳಿ-ನೋಣ- ಮುಂತಾಗಿರುವವುಗಳಿಂದ ಆಗತಕ್ಕ ಯಾತನೆಗಳನ್ನೂ ದುಃಖಗಳನ್ನೂ
ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು, ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಶುದ್ಧವೂ ಸಹಜವೂ ಆದ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು (ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ,
ಸಮ್ಯಗ್ಜ್ಞಾನ, ಸಮ್ಯಕ್ ಚಾರಿತ್ರ ಎಂಬವನ್ನು) ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗ - ಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು
ಪಡೆಯಲಿ.

೧೪. ಗುರುದತ್ತ ಭಟಾರರ ಕಥೆ

ಗುರುದತ್ತ ಭಟಾರರ ಕಥೆಯಂ ಪೇಟೆಂ :

ಗಾವೆ || ಪಶ್ಚಿಮಪುರ ಗುರುದತ್ತೋ ಸಮೃದ್ಧಿಭಾವ ದೋಣ್ಣಮಂತಮ್ಮ
ದಜ್ಜಂತೋ ಅಧಿಯಾಸಿಯ ಪಡಿವಣ್ಣೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ಹತ್ತಿಣವುರ-ಹಸ್ತಿನಾಪುರಮುಮಂ ಮುನ್ನಾಳ್, ಗುರುದತ್ತೋ-ಗುರುದತ್ತರಿಸಿ, ಸಮೃದ್ಧಿಭಾವ-ಸೂದ್ರಪ್ರಾಪ್ತಿಸಪಟ್ಟನಂತೆ, ದೋಣ್ಣಮಂತಮ್ಮ-ದೋಣ್ಣಮಂತಮೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಸಾರ, ದಜ್ಜಂತೋ-ಬೇಯುತ್ತಿದ್ದೋಣಾಗಿ, ಅಧಿಯಾಸಿಯ-ಉಪಸರ್ಗಮಂ ಸೈರಿಸಿ, ಪಡಿವಣ್ಣೋ-ಪೂರ್ವದೊಂ, ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ-ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನಬಾಣಚಾರಿತ್ರಂಗಳಾರಾಧನೆಯಂ]

ಅದಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಕುಣಾಳಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಸಾವಸ್ಥಿಯೆಂಬುದು ಪೊಲಬರನಾಳ್ವೊನುಪರಿಚರನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿಯರ್ ಪದ್ಮಾವತಿ ಅಮಿತಪ್ರಭೆ ಸುಪ್ರಭೆ ಪ್ರಭಾವತಿ ಅಂತು ನಾಲ್ವರಂ ಮಹಾದೇವಿಯರ್ ಮೊದಲಾಗಿ ಅರಸಿಯರ್ಗಳೆಯ್ಯೂರ್ವರ್ ಪದ್ಮಾವತಿ ಮಹಾದೇವಿಯ ಮಗನನಂತವೀರನಮಿತಪ್ರಭೆಯ ಮಗಂ ವಜ್ರಪಾಣಿ ಸುಪ್ರಭೆಯ ಮಗಂ ವಜ್ರಬಾಹು ಪ್ರಭಾವತಿಯ ಮಗಂ ವಜ್ರಧರನಿಂತೀ ನಾಲ್ವರಂ ಮಹಾದೇವಿಯರ ಮಕ್ಕಳ್ ಉಚಿದರಸಿಯರ ಮಕ್ಕಳೆಯ್ಯೂರ್ವರಂತವರ್ಗಳಿಷ್ಣುವಿಷಯ ಕಾಮ ಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ವಸಂತಕಾಲದೊಳ್ ಅಂಕುರಿತ ಪಲ್ಲವಿತ ಕೋರಕಿತ ಕುಸುಮಿತ ಫಲಿತಮಪ್ಪ ಮನೋಹರೋದ್ಯಾನಕ್ಕೆಯ್ಯೂರ್ವರ್

ಗುರುದತ್ತ ಭಟಾರರ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು - ಹಿಂದೆ (ಹಿಂದೆ, ಹಸ್ತಿನಾಪುರವನ್ನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದ ಗುರುದತ್ತನೆಂಬ ಯುಷಿ ದೋಣ್ಣಮಂತವೆಂಬ ಬೆಟ್ಟದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗಿ, ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು, ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ - ಜ್ಞಾನ - ಚಾರಿತ್ರಗಳೆಂಬ ರತ್ನತ್ರಯದ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಅದರ ಫಲವನ್ನು ಪಡೆದನು.) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ - ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕುಣಾಳ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರಾವಸ್ತಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಉಪರಿಚರನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಪದ್ಮಾವತಿ, ಅಮಿತಪ್ರಭೆ, ಸುಪ್ರಭೆ, ಪ್ರಭಾವತಿ - ಎಂಬ ನಾಲ್ವರು ಮಹಾರಾಣಿಯರು ಮುಂತಾಗಿ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಅರಸಿಯರಿದ್ದರು. ಪದ್ಮಾವತಿ ಮಹಾದೇವಿಯ ಮಗ ಅನಂತವೀರ್ಯ ; ಅಮಿತಪ್ರಭೆಯ ಮಗ ವಜ್ರಪಾಣಿ ; ಸುಪ್ರಭೆಯ ಮಗ ವಜ್ರಬಾಹು ; ಪ್ರಭಾವತಿಯ ಮಗ ವಜ್ರಧರ. ಹೀಗೆ ಈ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಮಹಾರಾಣಿಯರ ಮಕ್ಕಳೂ ಉಳಿದ ಅರಸಿಯರ ಮಕ್ಕಳೂ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಇದ್ದರು. ಅಂತು ಅವರು ತಮಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಕಾಮ ಸುವಿಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಹಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಅನಂತರ ಒಂದು ದಿನ ವಸಂತಯುತುವಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಮನೋಹರ ಎಂಬ ಉದ್ಯಾನವು ಮೊಳಕೆ ಮೂಡಿ, ಚಿಗುರಿ, ಟಿಸಲುಗಳೊಡೆದು, ಹೂಬಿಟ್ಟು, ಹಣ್ಣುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರಲು - ಆ ಮನೋಹರೋದ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಉಪರಿಚರ ರಾಜನು ಐನೂರು ಮಂದಿ ಅರಸಿಯರನ್ನೂ

ರಸಯುಕ್ತಕುಮಾರುಗಳೊಳುಂಚೆರಸು ಪೋಗಿ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಿಂ ವನಕ್ರೀಡೆಯಂ ಪಿರಿದು ಬೇಗಮಾಡಿ ಬಲಿಕ್ಕಾ ನಂದನವನದೊಳಗಣ ಸುದರ್ಶನಮೆಂಬ ಮಣಿಕುಟ್ಟುಮಮಪ್ಪ ಬೊಡ್ಡಣ ಬಾವಿಯೊಳ್ ಕರ್ಪೂರ ಕಾಳಾಗರು ತುರುಷ ಕುಂಕುಮ ಚಂದನಾದಿ ಸುಗಂಧದ್ರವ್ಯಗಳಿಂ ಚೆರೆಸೆ ಪಟ್ಟುದುಳಿಂ ಮತ್ತಂ ನೀಲೋತ್ತಲ ಕುವಳಿಯಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ನಾನಾಪ್ರಕಾರದ ಪುಷ್ಪಜಾತಿಗಳಿಂದಂ ಸಂಭ್ರಮಪುಪ್ಪದಳಿಂ ಚಕ್ರವಾಕ ಬಕ ಬಳಾಕ ಹಂಸ ಮಂಡೂಕ ಜೇನು ಜೇವಕ ಚೆಲೋರಾದಿ ಜಲಚರ ಹಂಕವಿ ಸಮೂಹಂಗಳನೊಡೆಯದಳಿಂ ನಾಲ್ವರಂ ಮಹಾದೇವಿಯರ್ ವೆರಸೊಂದೊರ್ವರಂ ನಾನಾಪ್ರಕಾರದ ಯಂತ್ರಂಗಳಿಂದಂ ಜೀರ್ಣೋಪವಿಗಳಿಂದಂ ತಳಿಯುತ್ತು ನೀರ್ಗಳಂ ಸೂಸುತ್ತು ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಂ ಮನಕೆ, ವಂದರಸಿಯರ್ಗಳೊಡನೆ ನೀಡುಂ ಬೇಗಮಾಡುತ್ತಿಪ್ಪಳಿಗಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ವಿಜಯಾರ್ಥಪರ್ವತದ ಉತ್ತರಶ್ರೇಣಿಯೊಳಕಾಪುರಮೆಂಬುದು ಪೊಲಲದನಾಳೊಂ ವಜ್ರದಾಡನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನನೇಕ ವಿದ್ಯಾಬಲಗರ್ವಿತನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಮದನವೇಗೆಯೆಂಬೊಳಂತವರಿವರಮೊಂದು ದಿವಸಂ ರಮ್ಯ ಪ್ರದೇಶಂಗಳೊಳ್ ಕ್ರೀಡಿಸಲ್ಪೊಡಿ ಭೂಮಿವಿಹಾರಕ್ಕೊಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ವಿಮಾನಮನೇಷಿಯಾಕಾಶಪಥದೊಳ್ ಪೋಗುತ್ತಿದ್ದವರ್ಗಳ್ ದೇವಸಮಾನರಪ್ಪ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ್ಗಳಿಂದಂ ದೇವಗಣಿಕೆಯರಪ್ಪರಿಯರ್ಗಳಂ ಪೋಲ್ತಯ್ಯೂರ್ವರರಸಿಯರ್ಗಳಿಂದಂ ಪೆಂಡವಾಸದಳವೆಂದಿಂದಂ ಪರಿವಾರ ಜನಂಗಳಿಂದಮಿಂತು ದಿವ್ಯಮಪ್ಪ ಸಭೆಯಿಂದಂ ಪರಿವೇಷಿತನಾಗಿ ಪಟುಪಟು ಪಣವ ತುಣವ ಭಂಭಾ ಮರ್ದಳ ಝಲ್ಲರಿ ಮುಕುಂದ ಶಂಖ ವಂತ ತಾಳ ಭೇರಿ ಮೃದಂಗ ವೀಣಾ ಕಹಳಾದಿ ನಾನಾಪ್ರಕಾರದ

ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಮಹಾವೈಭವದಿಂದ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ವನಕ್ರೀಡೆಯನ್ನು ಆಡಿದನು. ಅಮೇಲೆ, ತನ್ನ ನಾಲ್ವರು ರಾಣಿಯರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಆ ನಂದನವನದಲ್ಲಿರುವ ಸುದರ್ಶನವೆಂಬ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಜಲಕ್ರೀಡೆಗೆ ಹೋದನು. ಆ ಕೊಳವು ರತ್ನಖಚಿತವಾದ ನೆಲಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದಿತು. ಕರ್ಪೂರ, ಕಾಳಾಗರು, ಲೋಬಾನ, ಕುಂಕುಮ, ಶ್ರೀಗಂಧ ಮುಂತಾದ ಸುವಾಸನೆಯ ವಸ್ತುಗಳಿಂದ ಮಿಶ್ರಿತವಾಗಿದ್ದಿತು. ನೀಲೋತ್ತಲ, ಕನ್ಯದಿಲೆ ಮುಂತಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಹಲವಾರು ವಿಧದ ಯಂತ್ರಗಳಿಂದಲೂ ವಿಚಾರಿಗಳಿಂದಲೂ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ನೀರನ್ನು ಚಿಮುಕಿಸುತ್ತಲೂ ನೀರನ್ನು ಚೆಲ್ಲುತ್ತಲೂ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯನ್ನು ಆಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮುಂದಿನ ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು. ಇತ್ತ ವಿಜಯಾರ್ಥಪರ್ವತದ ಬಡಗಣ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಅಳಿಕಾಪುರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ವಜ್ರದಾಡನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ತನಗೆ ಅನೇಕ ವಿದ್ಯೆಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ಗರ್ವಗೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ರಾಣಿ ಮದನವೇಗೆಯೆಂಬವಳು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದು ದಿವಸ ಮನೋಹರವಾದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಆಡಬೇಕೆಂದು ಭೂಮಿಯ ಸಂಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಆಶ್ವರ್ಯಕರವಾಗಿರುವಂತಹ ಒಂದು ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆಕಾಶಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಉಪರಿಚರನು ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾಡುವುದನ್ನು ಕಂಡರು. ಉಪರಿಚರನು ದೇವತೆಗಳಂತಿರುವ ಸಾಮಂತ-ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಂದಲೂ ದೇವನರ್ತಕಿಯರನ್ನು ಹೋಲುವ ಐನೂರು ರಾಣಿಯರಿಂದಲೂ ಅಂತಃಪುರದ ಕೋಮಲೆಯರಿಂದಲೂ ಪರಿವಾರದವರಿಂದಲೂ ಇಂತಹ ದಿವ್ಯವಾದ ಸಭೆಯಿಂದ ಆವೃತನಾಗಿದ್ದನು. ಸಮರ್ಥವಾದ ಪಟು, ಪಣವ, ತುಣವ, ಭಂಭಾ, ಮರ್ದಳ, ಝಲ್ಲರಿ, ಮುಕುಂದ, ಶಂಖ, ಕೊಳಲು, ತಾಳ, ಭೇರಿ,

ತೂರ್ದನ್ನಿಗಳ್ ದೇವದುಂದುಭಿ ಮೋಟಗುಮತೆ ಭೋರ್ಗರೆದು ಮೋಟಗಿ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಿಂದಂ
ಜಲಕ್ರೀಡೆಯನಾಡುತ್ತಿಪ್ಪರಪರಿಚರ ಮಹಾನ್ಯಪತಿಯನಿರ್ವರುಂ ಕಂಡು ವಿಮಾನಮಂ ನಿಜಿಸಿ ನೀಡುಂ
ಬೇಗಂ ನೋಡಿ ಮದನವೇಗೆಯಂತಂದಳ್ ನಾಮಾಕಾಶದೊಳ್ ಕಾಗೆಗಳಂತಿರೆ ಪಾಪುವನಿತ್ತಲ್ಲದೆ
ನಮಗಿನಿತು ವಿಭವಮುಮೈಶ್ವರಮುಂತೆ ಶ್ರೀಯೊಳಂ ರೂಪಿನೊಳಂ ವಿಭವದೊಳಂ ನಾನಾಪ್ರಕಾರದ
ವಿನೋದಂಗಳಿಂದಮುಪರಿಚರ ಮಹಾರಾಜನಿಂದಗಳಂ ಪೆಜರಾರುಮಿಲ್ಲಮೀ ಸಂಸಾರದೊಳ್ ಬರ್ದ
ಬಾಬನೀತನೆ ಬರ್ದನೆಂದು ಪೊಗಬ್ಬೊಡೆ ಪಜ್ಜದಾಡಂ ಕೇಳು ಮನದೊಳ್ ಮುಳಿದು ಪುರುಡಿಸಿ
ತನ್ನ ಪೊಟಲೆವೋಗಿ ಮದನವೇಗೆಯನಲ್ಲಿಟ್ಟು ತಾನೊರ್ವನೆ ವಿಮಾನಮನೇಜೆ ತುರಿಪದಿಂ
ಬಂದು ಜಲಕ್ರೀಡೆಯನಾಡುತ್ತಿಪ್ಪರಪರಿಚರ ಮಹಾನ್ಯಪತಿಯ ಮೇಗೆ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದಂ ವಿಗುರ್ವಿಸಿ
ಪಿರಿದೊಂದು ಶಿಲೆಯನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಮಣಿಕುಟ್ಟಿಮಮಪ್ಪ ಸುದರ್ಶನಮೆಂಬ ಚಾವಿಯ
ಬಾಗಿಲೆಲ್ಲಮಂ ನಿತ್ತಿದ್ರಮಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿ ಕವಿದಿಕ್ಕಿ ಪೋದಂ ಪೋದೊಡೆ ಪದ್ಮಾವತಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ
ನಾಲ್ವರ್ ಮಹಾದೇವಿಯರುಂ ಮೋಹಿಸದ ಬುದ್ಧಿಯನೊಡೆಯರಧಿಗಮ ಸಮ್ಯಗ್ದೃಷ್ಟಿಗಳ್
ಚತುರ್ವಿಧಮುಪ್ಪಾಹಾರಕ್ಕಂ ಶರೀರಕ್ಕಂ ಜಾವಜ್ಜೀವಂ ನಿವೃತ್ತಿಗೆಯ್ ಪಂಚನಮಸ್ಸಾರಮನುಚ್ಚಾರಿಸುತ್ತಂ
ದೇವರಂ ಜಾನಿಸುತ್ತಂ ದರ್ಶನ ಚ್ಚಾನಚಾರಿತ್ರಂಗಳನಾರಾಧಿಸಿ ಮುಡಿಸಿ ಸೌಧರಕ್ರಲ್ದೊಳ್

ಮೃದಂಗ, ವೀಣೆ, ತುತ್ತೂರಿ - ಮುಂತಾದ ಹಲವಾರು ವಿಧದ ವಾದ್ಯಧ್ವನಿಗಳು ದೇವ
ಲೋಕದ ದುಂದುಭಿವಾದ್ಯ ಶಬ್ದಮಾಡುವಂತೆ ಭೋರೆಂದು ಶಬ್ದಮಾಡುತ್ತಿರಲು
ಮಹಾವೈಭವದಿಂದ ಜಗತ್ತೀಡೆಯಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ವಜ್ರದಾಡನೂ
ಮದನವೇಗೆಯೂ ವಿಮಾನವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ನೋಡಿದರು. ಮದನವೇಗೆ
ಹೀಗೆಂದಳು - “ನಾವು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕಾಗೆಗಳ ಹಾಗೆ ಹಾರಾಡುವಷ್ಟಲ್ಲದೆ, ನಮಗೆ ಇವರಷ್ಟು
ವೈಭವವೂ ಐಶ್ವರ್ಯವೂ ಇದೆಯೆ ? ಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ವೈಭವದಲ್ಲಿ
ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ವಿನೋದಗಳಲ್ಲಿ ಉಪರಿಚರ ಮಹಾರಾಜನಿಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠನು ಬೇರೆ
ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿದ್ದು ಬದುಕಲು ತಕ್ಕುದಾದ ಬಾಳನ್ನು ಬದುಕಿದವನು
ಈತನೆ” - ಹೀಗೆ ಅವಳು ಹೊಗಳಿದಳು. ಇದನ್ನು ವಜ್ರದಾಡನು ಕೇಳಿ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ
ಕೋಪ ಮತ್ತರಗಳನ್ನು ತಾಳಿ ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ, ಮದನವೇಗೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು.
ತಾನೊಬ್ಬನೇ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ತ್ವರೆಯಾಗಿ ಬಂದು, ಜಲಕ್ರೀಡೆಯನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದ
ಉಪರಿಚರ ಮಹಾರಾಜನ ಮೇಲೆ, ತನ್ನ ಮಾಯಾವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದನು.
ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಬಂಡೆಕಲ್ಲನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದು ರತ್ನದ ನೆಲಗಟ್ಟುಳ್ಳ ಸುದರ್ಶನವೆಂಬ
ಕೊಳದ ಬಾಗಿಲುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ರಂಧ್ರವುಳ್ಳುದ ಹಾಗೆ ಮುಚ್ಚಿ ಕವಿಯುವಂತೆ
ಇಟ್ಟುಹೋದನು. ಅವನು ಹೋಗಲು, ಪದ್ಮಾವತಿ ಮೊದಲಾಗಿರುವ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ
ಮಹಾರಾಣಿಯರು ಯಾವ ಆಸೆಯನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದದೆ ಸಮ್ಯಗ್ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು
ಹೊಂದಿದವರಾಗಿ ಜೀವವಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲವೂ ಭಕ್ತ, ಭೋಜ್ಯ, ಚೋಷ್ಯ, ಲೇಹ್ಯ -
ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಆಹಾರಕ್ಕೂ ಶರೀರಕ್ಕೂ ನಿವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಐದು ವಿಧದ
ನಮಸ್ಕಾರದ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತ, ದೇವರನ್ನು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತ,
ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ, ಸಮ್ಯಗ್ಜ್ಞಾನ, ಸಮ್ಯಗ್ ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಿ ದೇಹತ್ಯಾಗ

ಸ್ವಸ್ತಿಕಾವರ್ತವೆಂಬ ವಿಮಾನದೊಳೊಂದು ಸಾಗರೋಪ ಮಾಯುಷ್ಯಮನೋಡೆಯರ್ ಸಾಮಾನಿಕದೇವರಾಗಿ ನಾಲ್ವರುಂ ಪುಟ್ಟಿದರ್ ಮತ್ತುಪರಿಚರನಪರಸಂ ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಯಪ್ರದಳಿಂ ತ'ನ್ನದ್ವಾನವನದೊಳ್ ರಾಜ್ಯವಿಭೂತಿಯೊಳಾದಮಾನಂ ಮೋಹಿಸಿದ ಬುದ್ಧಿಯನೊಡೆಯಸಾರ್ವಧಾನ್ಯದಿಂ ಸತ್ತು ತನ್ನ ಮನೋಹರೋದ್ಧಾನವನದೊಳ್ ಪರ್ವದಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದಂ ಮತ್ತೆರಡನೆಯ ದಿವಸದಂದು ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ್ಕಳುಂ ಪರಿವಾರಮುಂ ನೆರೆದು ಅನಂತವೀರನೊಬ್ಬ ಪಿರಿಯ ಮಗಂಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳಿದರ್ ಮೂವನೆಯ ದಿವಸದಂದು ಸಾರಸ್ವತರೆಂಬಾಚಾರ್ಯವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳಯ್ಯೂರ್ವರ್ ಋಷಿಯರ್ವರಸು ಗ್ರಾಮನಗರ ಪೀಡ ಬರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದ್ರೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಂ ಆ ಪೊಜಲೆವೆಂದು ಮನೋಹರವೆಂಬ ನಂದನವನದೊಳಗಣ ಸ್ಥಳಕುಳಿತಳದ ಮೇಗಿದೊರಂ ಋಷಿನಿವೇದಕಂ ಕಂಡು ಬಂದನಂತವೀರ ನೃಪತಿಗೆ ವೇಲೊಡಾತನುಂ ಸಪರಿವಾರಂ ಭಟಾರರಲ್ಲಿಗೆ ವಂದನಾಭಕ್ತಿಗೆ ಪೋಗಿ ಬಲಗೊಂಡು ಗುರುಭಕ್ತಿಯ್ನು ವಂದಿಸಿಯುತಿದ ರಿಸಿಯರೆಲ್ಲರುಮಂ ಗುರುಪರಿವಿಡಿಯಿಂದಂ ವಂದಿಸಿ ಪಿರಿದು ಬೇಗಂ ಧರಮುಂ ಕೇಳ್ವ ಬಲೆಕಿಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಂ ಭಟಾರಾ ಎಮ್ಮ ತಂದೆಗಂ ತಾಯ್ಕರ್ಕಳನ್ನಮಾಕಸಿಕ್ರಮೋದಲನಿಬರ್ಗಮೇ ಕಾರಣಂ ಸಾವಾದುದಾರ್ ಕೊಂದರೆಂದು

ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಸೌಧರ್ಮ ಎಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಏಳು ಉಪರಿಗೆಗಳುಳ್ಳ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾಗುವ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳವರಾದ ಸಾಮಾನಿಕದೇವತೆಗಳಾಗಿ ಆ ನಾಲ್ವರೂ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಅನಂತರ ಆ ಉಪರಿಚರ ರಾಜನು ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವನಾದುದ ರಿಂದ ತನ್ನ ಉದ್ಧಾನವನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಬೇಕಾಯಿತು. ಅವನು ರಾಜ್ಯೋಪವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಮೋಹಗೊಂಡ ಬುದ್ಧಿಯವನಾಗಿ ಆರ್ತಧಾನ್ಯದಿಂದ ಸತ್ತು ತನ್ನ ಮನೋಹರವಾದ ಉದ್ಧಾನವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಬ್ಬಾವಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಎರಡನೆಯ ದಿವಸದಂದು ಸಾಮಂತರಾಜರೂ ಮಹಾಸಾಮಂತರೂ ಪರಿವಾರದವರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಉಪರಿಚರನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾದ ಅನಂತವೀರ್ಯನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರು. ಮೂವನೆಯ ದಿವಸದಂದು ಅವಧಿ ಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ಸಾರಸ್ವತರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರು ಐನೂರು ಮಂದಿ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೀಡ, ಬರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಂಗಳೆಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಮನೋಹರ ಎಂಬ ಉದ್ಧಾನದೊಳಗಿರತಕ್ಕ ಚಂದ್ರಕಾಂತತೀರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ, ಋಷಿಗಳ ಆಗಮನವನ್ನು ವಿಜ್ಞಾಪಿಸತಕ್ಕ ಸೇವಕನು ಕಂಡು, ಅನಂತವೀರ್ಯನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ಅನಂತವೀರ್ಯನು ಪರಿವಾರ ಸಹಿತನಾಗಿ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ವಂದನಾಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋದನು. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ ಗುರುಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಇತರ ಋಷಿಗಳೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗುರುಪರಂಪರೆಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಬಹಳ ಸಮಯದವರೆಗೆ ಧರ್ಮಶ್ರವಣವನ್ನು ಮಾಡಿದನಂತರ ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನನ್ನ ತಂದೆಗೂ ತಾಯಂದಿರಿಗೂ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಮರಣವಾಗಲು ಕಾರಣವೇನು? ಯಾರು ಕೊಂದರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಸಾರಸ್ವತಾಚಾರ್ಯರು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದರು-

ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟಾರರಿಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟರ್ ಸುದರ್ಶನಮೆಂಬ ಬೊಡ್ಡಣ ಬಾವಿಯೊಳ್ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯುಂ ನಾಲ್ವರ್ ತಾಯ್ತುರ್ಕ್ಕಳುಂ ಜಳಕ್ಕೀಡೆಯನಾಡುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ಭೌಮವಿಹಾರಾರ್ಥಂ ವಿಮಾನಮನೇಟೆ ಪೋಗುತ್ತಿದ್ದ ವಜ್ರದಾಡನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನುಮಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಮದನವೇಗೆಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ಪರುಂ ಕಂಡು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯ ವಿಭವಮುಂ ಮದನವೇಗೆ ಪೊಗಪ್ಪೊಡೆ ವಜ್ರದಾಡಂ ಪುರುಡು ಪುಟ್ಟ ಬಾವಿಯ ಬಾಗಿಲಂ ನಿಶ್ಚಿದ್ರಮಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿ ಮೇಗೆ ಪಿರಿದೊಂದು ಶಿಲೆಯನಿಕ್ಕಿ ಪೋದೊಡೀ ಪಾಂಗಿನೊಳವರ್ಗನಿಬರ್ಗಂ ಮೃತ್ಯುವಾದುದೆಂದು ಪೇಟೊಡೆ ಮತ್ತಮವರೆಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟದರೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟಾರರಿಂತೆಂದರ್ ನಿಮ್ಮ ತಾಯ್ತುರ್ಕ್ಕಳ್ ಬ್ರಹ್ಮಮಂ ಪರಿಪಾಲಿಸಿ ಸಾವ ಕಾಲದೊಳಾಹಾರಕ್ಕಂ ಶರೀರಕ್ಕಂ ಬಾವಜ್ಜೀವಂ ನಿವೃತ್ತಿಗೆಯ್ತು ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದಂ ಮುಡಿಪಿ ಸೌಧರಕ್ಕಲ್ಲದೊಳ್ ಸ್ವಸ್ತಿಕಾವರ್ತಮೆಂಬ ವಿಮಾನದೊಳೊಂದು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯ ಮನೊಡೆಯರ್ ಕಾಂತನುಂ ಸುಕಾಂತನುಂ ನಂದನುಂ ಸುನಂದನುಮೆಂಬ ದೇವರ್ಕ್ಕಳಾಗಿ ಪುಟ್ಟದವರ್ಕ್ಕಳ್ ನಿಮ್ಮುಮಂ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯುಮಂ ಪ್ರತಿಬೋಧಿಸಲ್ಪೀಗಳೆ ಬಂದಪ್ಪರೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯುಂ ತನ್ನ ಪೆಂಡಿರ್ ಮಕ್ಕಳ್ ಪರಿವಾರಂ ಕಸವರಮಂದಿವಪ್ಪೊಳ್ ಮೋಹಿಸಿದ ಬುದ್ಧಿಯನೊಡೆಯನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ನಂದನವನದೊಳಗಣ ಸರ್ಪಾಶ್ರಯಮೆಂಬ ಗುಹೆಯೊಳ್ ಮಹಾಕಾಯಂ ವರ್ವಾವಾಗಿ ಪುಟ್ಟದನೆಂದೊಡೆ ಧರ್ಮಮಂ ಕೈಕೊಳ್ಳಮೊ ಕೈಕೊಳ್ಳನೊ ಎಂದು

“ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯೂ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ತಾಯಿಯರೂ ‘ಸುದರ್ಶನ’ ಎಂಬ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ನೀರಾಟವನ್ನು ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಭೂಮಿಯ ಸಂಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ವಿಮಾನವನ್ನೇರಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ವಜ್ರದಾಡನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನೂ ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಮದನವೇಗೆಯೂ ಇಬ್ಬರೂ ಕಂಡರು. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯ ವೈಭವವನ್ನು ಮದನವೇಗೆ ಹೊಗಳಿದಳು. ಆಗ ವಜ್ರದಾಡನಿಗೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಆಸೂಯೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ಕೊಳದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ರಂಧ್ರವುಳಿಯದಂತೆ ಮುಚ್ಚಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಬಂಡೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಹೋದನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅವವೆಲ್ಲರಿಗೂ ಮರಣವುಂಟಾಯಿತು.” ಹೀಗೆ ಋಷಿಗಳು ಹೇಳಿದಾಗ ರಾಜನು “ಆ ಮೇಲೆ ಅವರೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಋಷಿಗಳು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು - “ನಿಮ್ಮ ತಾಯಂದಿರು ಸಾಯುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವ್ರತವನ್ನು ಆಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಣವಿರುವರೆಗೂ ಆಹಾರಕ್ಕೂ ಲಕ್ಷ್ಯಕೊಡದೆ ಇದ್ದರು. ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸೌಧರ್ಮವೆಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಗರದಷ್ಟು ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳವರಾಗಿ ‘ಸ್ವಸ್ತಿಕಾವರ್ತ’ ಎಂಬ ವಿಳುಪ್ಪರಿಗೆಯ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಂತ, ಸುಕಾಂತ, ನಂದ, ಸುನಂದ- ಎಂಬ ದೇವತೆಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಈಗ ತಾನೆ ನಿಮಗೂ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಗೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅದಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ತನ್ನ ಹೆಂಡಿರು, ಮಕ್ಕಳು, ಪರಿವಾರ, ಚಿನ್ನ (ಸಂಪತ್ತು) ಎಂಬೀ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೋಹಗೊಂಡ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ಅದೇ ಸ್ಥಳದ ನಂದನೋದ್ಯಾನದಲ್ಲಿರುವ ಸರ್ಪಾಶ್ರಯವೆಂಬ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದಾದ ದೇಹವುಳ್ಳ ಹೆಬ್ಬಾವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ”- ಎಂದು ಸಾರಸ್ವತಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಅನಂತವೀರ್ಯನು- “ಅವನು ಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವನೋ? ಸ್ವೀಕರಿಸನೋ?” ಎಂದು

ಬೆಸಗೊಂಡೂಡೆ ಭಟಾರಂತೆಂದರ್ ನೀನ್ ಪಾಜಿ ಧರ್ಮಂ ಕೈಕೊಳ್ಳುಮೆಂದೂಡೆ ತಮ್ಮಂದಿರುಂ ಪರಿವಾರಮುಂಬೆರಸು ಪೋಗಿ ಗುಡೆಯ ಬಾಗಿಲೊಳಿರ್ದಿಂತೆಂದನೆಲೆಯುಪರಿಚರ ಮಹಾರಾಜಾ ಪೆರ್ವಾಪಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿಯುಮಿಂತಪ್ಪವಪ್ಪೆಯೊಳಂ ಬಾಪ್ತಿಯೊಳಂ ಇನ್ನುಂ ನಿನಗಪ್ಪಿಯ ನಿನಗೆ ದೋವ ಮಿಲ್ಲೇಕೆಂದೂಡೆ ಜೀವಂಗಳ ಸ್ವಭಾವಮಿಂತುಟು

ಶ್ಲೋಕ || ಯತ್ರ ಯತೋಪಪದ್ಯಂತೇ ಜೀವಾಃ ಕರ್ಮವಶಾನುಗಾಃ

ತತ್ರ ತತ್ರ ರತಿಂ ಯಾಂತಿ ಸ್ತೇನ ಸ್ತೇನೈವ ಕರ್ಮಣಾ

ಎಂಬುದು ತಮ್ಮ ಕರ್ಮವಶದಿಂದ ಸಂಸಾರಿ ಜೀವಂಗಳಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟುಗುಮಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿಯಪ್ಪಿಯುಂ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯುಮಕ್ಕುಂ ಮುನ್ನೆ ನೀನ್ ಕರುಮಾಡದೋ ಸಿಂಹಾಸನಮಸ್ತಕಸ್ಥಿತನಾಗಿ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತಕಳಿಂದಮಯೂರ್ವರಸಿಯರ್ಕಳಿಂದಂ ಪೆಂದವಾಸದಗಳ್ಳದ ಸೂಳೆಯರ್ಕಳಿಂದಂ ಪರಿವಾರದಿಂದಮಿಂತಪ್ಪ ದಿಬ್ಬಸಭೆಯಿಂದಂ ಪರಿವೇಷಿತನಾಗಿ ಆಟವಾಟ ವಿನೋದಂಗಳಂದಿರ್ವಾತನಯ ಈಗಲ್ ಪೆರ್ವಾಪುಗಳೊಡನೆ ನೆರೆದಿರಮಾಯ್ತು ಮತ್ತೆ ದಿವ್ಯಮಪ್ಪ ಶಯ್ಯಾತಳದೋ ನಿರ್ದೇಯ್ಯಾತನಯ ಈಗಲ್ ಪೆಟ್ಟಿಗಳಂ ಕಿಜುಗಲ್ಲಳುಮೊತ್ತೆ ನಿರ್ದೇಯ್ಯೊಡಯ ಮತ್ತಮ್ಮತೋಪಮಮಪ್ಪ ದಿಬ್ಬಾಪಾರ ಮನುಷ್ಯಾತನಯ ಈಗಲ್ ಕಪ್ಪೆಗಳುಮೆಸದುಗಳುಮಿರಿಗಳುಮೊಂತಿಗಳುಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಜೀವರಾತಿಗಳಂ ಕೊಂದು ತಿನ್ನೊಡಯ ಇನ್ನವಂ ತಿಂದು ನರಕಂಬುಗಲಾಟವಿವಪ್ಪಯ್ ಎಂದು

ಕೇಳಿದನು. “ನೀನು ಹೇಳಿದರೆ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವನು” ಎಂದು ಋಷಿಗಳು ಹೇಳಲು, ಅನಂತರ್ವಿಯನು ತನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನೂ ಪರಿವಾರವನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಗುಡೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಹೀಗೆಂದನು - “ಎಲೈ ಉಪರಿಚರ ಮಹಾರಾಜನೇ, ಮಹಾಪಾಗಿ ಮುಟ್ಟಿ ಈ ರೀತಿಯ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ಇನ್ನೂ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವೇ? ನಿನಗೆ ಏನೂ ದೋಷವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಜೀವಗಳ ಸ್ವಭಾವವೇ ಈ ರೀತಿಯದು - (ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ವಶರಾಗಿ ಹೋಗತಕ್ಕ ಜೀವರು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟುವರೋ ಅಲ್ಲಲ್ಲೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಕರ್ಮವಶದಿಂದ ಸಂಸಾರಿಜೀವಿಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಜನಿಸುತ್ತಾರೋ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯೂ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯೂ ಆಗುವುದು. ಹಿಂದೆ ನೀನು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸಾಮಂತ ಮಹಾ ಸಾಮಂತರಿಂದಲೂ ಐನೂರು ಮಂದಿ ರಾಣಿಯರಿಂದಲೂ ಅಂತಃಪುರದ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದಲೂ ಪರಿವಾರದವರಿಂದಲೂ ಇಂತಹ ವಿಧವಾದ ಸಭೆಯಿಂದಲೂ ಆವೃತನಾಗಿ ಆಟ-ಪಾಟ-ವಿನೋದಗಳಿಂದ ಇರತಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದೆ. ಈಗ ಮಹಾಪುಗಳೊಡನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವ ಸ್ಥಿತಿ ಆಗಿಹೋಯಿತು ! ಅದಲ್ಲದೆ, ವಿಧವಾಗಿರುವ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ನಿರ್ದಮಾಡುವವನಾಗಿದ್ದೆ ! ಈಗ ನೀನು ಮಣ್ಣುಗಟ್ಟಗಳೂ ಸಣ್ಣ ಕಲ್ಲುಗಳೂ ಹೇರಕ್ಕೆ ಒತ್ತುತ್ತಿರುವಾಗ ನಿರ್ದಮಾಡುವವನಾಗಿರುತ್ತಿ ! ಮಾತವಲ್ಲದೆ, ಅಪ್ಪುತಕ್ಕ ಸಮಾನವಾದ ವಿಧವಾಗಿರುವ ಆಹಾರವನ್ನು ಉಣ್ಣುತ್ತಿರುವಾಗಿದ್ದೆ, ಈಗ ಕಪ್ಪೆಗಳು, ಏಡಿ (ನಳಿ)ಗಳು, ಇಲಿಗಳು, ಹಿತಿಗಳು - ಮುಂತಾಗಿರತಕ್ಕ ಬೇವುಗಳ ಸಮಾನವಾದ್ದು ಕೊಂದು ತಿನ್ನುವವನಾಗಿದ್ದೀಯೆ ! ಇಂತಹದಕ್ಕೂ ತಿಂದು ಕುಡಿದು ಮಗ್ಗಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಹೇಳಲು ಆ ಮಹಾಪಾಗಿ ಜಗದ್ವರನಾದ ಹಿಂತು. ಅದು

ಪೇಟೆ ಜಾತಿಸ್ಥನಾಗಿ ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಲೊಳ ಬಂದಿರ್ದು ಧರ್ಮಂ ಕೇಳುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಮಾ ಸೌಧರಕ್ಷಲ್ಪದೊಳ ಪುಟ್ಟರ್ದ ನಾಲ್ವರುಂ ದೇವರ್ಕಳ್ ತಮ್ಮ ಮುನ್ನಿನ ಪೆಣ್ಣ ರೂಪಂಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡು ಬಂದು ಮುಂದೆ ನಿಂದಾಗಳ್ ಮಕ್ಕಳ್ ತಮ್ಮ ತಾಯ್ತುರ್ಕಳ್ ಕ್ಷೇಮಂಗುಡಲೆಂದು ಪೋದೊಡನೆಗಂ ಅವರ್ ಮುಟ್ಟದೆ ಮೇಗಣ್ಗೆ ನೆಗೆದಿದೊಡಿದೇನೆಂದು ಬಿಸಗೊಂಡೊಡವರ್ ವಜ್ರದಾಡಂ ಕೊಲೆ ಸತ್ತು ತಮ್ಮ ದೇವಗತಿಯೊಳ ಪುಟ್ಟಿದ ತೆಲನೆಲ್ಲಮಂ ಪೇಟ್ಟು ಉಪರಿಚರ ಮಹಾನ್ಯಪತಿಯಂ

ವೃತ್ತ || ಏತತ್ಕ್ಷೇತ್ರಂ ಮದೀಯಂ ಗೃಹಮಿದಮವರಂ ಮಾತೃಭಾರ್ಯಾಮಮೃತಾಃ
ಪುತ್ರೋಮೇಯಂ ಸುಕಾಂತ ಸ್ವಸ್ಯ ದುಹಿತೃಜನೋ ಮಾನುಷೋ ಬಂಧುವರ್ಗಃ

ಅಶ್ವಾದಾಸಾ ಮನುಷ್ಯಾ ಮಮ ಪರಮಹಿತಾ ದ್ರವ್ಯಗಾಪೋ ಮಹಿಷ್ಯಃ
ಇತ್ಯೇವಂ ಮೇ ಬ್ರುವಾಗೋ ನರಪಶುರನಿಶಂ ನಾಶಯತ್ಯಾತೃಕಾರಂ

ಅರ್ಥ || ಅರ್ಥೋ ಮೇ ಭಾರ್ಯಾ ಮೇ ಪುತ್ರೋ ಮೇ ಸ್ವಜನಬಂಧುವರ್ಗೋ ಮೇ
ಇತಿಮೇ ಮೇ ಕುರ್ವಾಣಂ ಪುರುಷಂ ಪಶುಂ ಹಂತಿ ಕಾಲವೃಕಃ

ಎಂದಿವರರ್ಥಮನಿತಂದು ಪೇಟೆಪ್ಪಿಡೆ ಎನ್ನ ಮಾಡಮೆನ್ನ ಪೊಲೆಲೆನ್ನ ನಾಡೆನ್ನ ತಾಯೆನ್ನ ಪಂದಿರೆನ್ನ ಮಕ್ಕಳೆನ್ನ ತಂಗಿವಿರೆನ್ನ ಮಾವಂದಿರೆನ್ನ ಬಂಧುವರ್ಗಮೆನ್ನಾನೆಗಳೆನ್ನ ಕುದುರೆಗಳೆನ್ನಮಕ್ಕಳೆನ್ನ ಪಶುಗಳೆನ್ನ

ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಧರ್ಮವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೌಧರ್ಮವೆಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ದೇವತೆಗಳು ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಸ್ತ್ರೀರೂಪಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತರು. ಆಗ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಾಯಂದಿರಿಗೆ ಕ್ಷೇಮವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವುದಕ್ಕೊಂದು ಅವರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆದರೆ, ಮುಟ್ಟಿದೆಯೆ ಆಕಾಶದ ಕಡೆಗೆ ವಿರಿದರು. ಇದೇಕೆ ಹೀಗೆ? - ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರು ವಜ್ರದಾಡನು ತಮ್ಮನ್ನು ಕೊಂದುದರಿಂದ ಸತ್ತು ತಾವೆಲ್ಲರೂ ದೇವತೆಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಉಪರಿಚರ ಮಹಾರಾಜನೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದರು - ಈ (ನೆಲ ನನ್ನದು. ಈ ಮನೆ ಬೇರೆಯವರದಲ್ಲ (ನನ್ನದೇ). ಈ ತಾಯಿ, ಹೆಂಡಿರು ನನ್ನವರು. ಈ ಮಗನು, ಈ ಸುಂದರಿಯರಾದ ಸೊಸೆಯರು, ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು, ಮನುಷ್ಯರು, ನಂಟರ ಸಮುದಾಯ ನನ್ನವು. ಕುದುರೆಗಳು, ಸೇವಕರು, ನನ್ನ ಅತಿಹಿತವರು, ಹಣ-ಹಸು-ಎಮ್ಮೆಗಳು ನನ್ನವು- ಹೀಗೆ ನನ್ನವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಮನುಷ್ಯರೂಪದ ಪ್ರಾಣಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.) ಐಶ್ವರ್ಯವು ನನಗೆ, ಹೆಂಡತಿ ನನಗೆ, ಮಗನೂ ನನಗೆ, ಸ್ವಜನರು ಬಂಧುವರ್ಗದವರು ನನಗೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನನಗೆ ನನಗೆ (ಮೇ ಮೇ) ಎಂದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ನರಜಂತುವನ್ನು (ಮನುಷ್ಯನೆಂಬ ಆಡನ್ನು) ಯಮನೆಂಬ ತೋಳನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತದೆ.) ಹೀಗೆಂದು ಈ ಪದ್ಯಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿದರು - “ನನ್ನ ಮನೆ, ನನ್ನ ಪಟ್ಟಣ, ನನ್ನ ನಾಡು, ನನ್ನ ತಾಯಿ, ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು, ನನ್ನ ತಂಗಿಯರು, ನನ್ನ ಮಾವಂದಿರು, ಬಂಧುವರ್ಗ, ಆನೆಗಳು, ಕುದುರೆಗಳು, ನನ್ನ ಎಮ್ಮೆಗಳು ಹಸುಗಳು, ನನ್ನ ಪರಿವಾರ, ನನ್ನ ಸೇವಕರು, ನನ್ನ

ಪರಿವಾರಮನ್ನ ತೊಟ್ಟರೆನ್ನ ಮಾಣಿಕಭಂಡಾರಂ ಸುವರ್ಣಭಂಡಾರಂ ಪಟ್ಟಸಭಂಡಾರಮಂದಿವಲೋ
ಮೋಹಿಸಿದ ಬುದ್ಧಿಯನೊಡೆಯನಾಗಿಯಾರ್ತಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸತ್ತು ಪರ್ವವಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಡೀಗಲಾಮಂ
ಪೆಂಡಿರಾಗಿಯುಮಿನಿವಿರಿದು ಶ್ರೀಯುಂ ವಿಭವಮುಮನೆಯದೊಂದು ಪೇಟ್ಟು ತಮ್ಮ ದೇವತ್ವಮಂ
ತೋಪ್ಪಿಡಿ ಆಕಾಶಮಲ್ಲಂ ಚಿತ್ರಪಟಂಗದೊಡೆಂತೆ ವಿಮಾನಗಳಿಂದ ಸಂಭವನಾಗಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಪರಿವಾರ
ದೇವಿಯರ್ಕಳಿಂದ ದೇವರ್ಕಳಿಂದ ಗಣಿಕೆಯರ್ಕಳಿಂದಮಪ್ಪರೆಯರ್ಕಳಿಂದ ಪರಿವೇಷಿತರಾಗಿ
ನಾಲ್ವರುಂ ದೇವರ್ಕಳ್ ಭಂಡಾರಾಳ ಮುಕ್ತಾರಾಳ ಸಮಸ್ತಮಪ್ಪ ರತ್ನಮಯಮಾಗುತ್ತಿದ್ದ ವಿಚಿತ್ರಮಪ್ಪ
ವಿಮಾನಗಳನೇಟೆ ದೇವಿಯರ್ಕಳ್ ಚಾಮರಮಿಕ್ಕಯಾಟಪಾಟವಿನೋದಂಗಳಿಂದಿಂತು
ತಮ್ಮ ಶ್ವರಮಲ್ಲಮಂ ತೋಟೆ ಇಂತೆಂದರ್ ಇದಲ್ಲಮಮಗೆ ಜನಧರ್ಮ ಪರಮಸತ್ಯದ
ಪ್ರಸಾದದಿನಾದುದು ಮತ್ತುಪರಿಚರಮಹಾರಾಜಂ ಪುರುಷನಾಗಿಯುಂ ಮಹಾಸತ್ಯಮ
ನೊಡೆಯನಾಗಿಯುಂ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಂ ಕಾರಣಮಾಗಿಯಾರ್ತಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸತ್ತು ಪರ್ವವಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂದು
ಪೇಟ್ಟು ಮಕ್ಕಳಂ ಪರ್ವವುಮಂ ಪ್ರತಿಬೋಧಿಸಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕಕ್ಕೆ ಪೋದರ್ ಮತ್ತು
ಪರ್ವವನ್ನರಸಿಯರ್ಕಳ್ ದೇವರಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂದಾದಮಾನುಂ ಸಂತೋಷವಟ್ಟು ಪರಿಣಾಮದೊಳ್
ಕೂಡಿರ್ದುದಂ ಸಾರಸ್ವತಭಟಾರರಜೆದು ಋಷಿಸಮುದಾಯಂಚರಿಸು ಪರ್ವವಿದ್ವೇಗ ಪೋಗಿ
ಇಂತೆಂದು ಧರ್ಮಂ ಪೇಟ್ಟಪರ್

ಮಾಣಿಕ ಭಂಡಾರ, ಹೊನ್ನ ಭಂಡಾರ, ರೇಷ್ಮೆವಸ್ತ್ರಭಂಡಾರ - ಎಂದು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ
ಮೋಹಗೊಂಡು ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ಆರ್ತ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸತ್ತು ಹೆಬ್ಬಾವಾಗಿ ನೀನು
ಹುಟ್ಟಿದುವಿ. ನಾವು ಹೆಂಡಿರಾಗಿಯೂ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಐಶ್ವರ್ಯ ವೈಭವವನ್ನು
ಹೊಂದಿದೆವು” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತಮ್ಮ ದೇವತ್ವವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ
ಆಕಾಶವನ್ನೆಲ್ಲ ಚಿತ್ರಪಟಗಳನ್ನು ಕೆದರಿದಂತೆ ವಿಮಾನಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಿ ಆವರಿಸಿದರು.
ಪರಿವಾರದೇವಿಯರಿಂದಲೂ ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೂ ವೇಶ್ಯೆಯರಿಂದಲೂ ದೇವತಾಸ್ತ್ರೀಯ
ರಿಂದಲೂ ಆವೃತರಾಗಿ ಆ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ದೇವತೆಗಳು ಗಂಟೆಗಳ ಮತ್ತು ಮುತ್ತುಗಳ
ಸಮೂಹದಿಂದ ಕೂಡಿ ರತ್ನಮಯವಾಗಿದ್ದ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದ ವಿಮಾನಗಳನ್ನೇರಿದರು.
ದೇವಿಯರು ಚಾಮರವನ್ನು ಬೀಸುತ್ತಿರಲು ಆಟ ಪಾಟ ವಿನೋದಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ
ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ತೋರಿಸಿ ಹೀಗೆಂದರು - “ನಮಗೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಜೈನಧರ್ಮದ
ಪರಮಸತ್ಯದ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಆಗಿವೆ. ಉಪರಿಚರ ಮಹಾರಾಜನು ಗಂಡುಸಾಗಿಯೂ
ಮಹಾ ಸತ್ಯವುಳ್ಳವನಾಗಿಯೂ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವದಿಂದ ಆರ್ತಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸತ್ತು ಹೆಬ್ಬಾವಾಗಿ
ಹುಟ್ಟಿದನು.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ, ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಹೆಬ್ಬಾವನ್ನೂ ಬೋಧನೆ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ
ಸ್ವರ್ಗಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆನಂತರ, ಆ ಹೆಬ್ಬಾವು ನನ್ನ ಹೆಂಡಿರು ದೇವತೆಗಳಾಗಿ
ಹುಟ್ಟಿದರೆಂದು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಧರ್ಮದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು
ಹೊಂದಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಸಾರಸ್ವತ ಋಷಿಗಳು ತಿಳಿದು ಋಷಿಗಳ ಸಮೂಹವನ್ನೂ
ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಆ ಹೆಬ್ಬಾವಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಧರ್ಮೋಪದೇಶವನ್ನು

ಗಾಯ ॥ ಸೋ ಧರ್ಮೋ ಜತ್ಯ ದಯಾ ಸೋವಿ ತಟ ವಿಸಯಗಿಗ್ಗಯೋ ಜತ್ಯ
ದಸ ಅಟ್ಟದೋಸರಹಿಟ ಸೋ ದೇವೋ ಣಿತ್ಥಿ ಸಂದೇಹೋ

ಮತ್ತು

ವೃತ್ತ ॥ ಯತ್ತೇನ ಪಾಪಾನಿ ಸಮಾಚರಂತಿ
ಧರ್ಮಂ ಪ್ರಸಂಗಾದಪಿ ನಾಚರಂತಿ
ಆಶ್ವರ್ಮೇತದ್ಧಿ ಮನುಷ್ಯಲೋಕೇ
ಕ್ಷೀರಂ ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ ವಿಷಂ ಪಿಬಂತಿ

ಸಮಾಗಮಾಃ ಸ್ಥಾವರಸಮಾಹಿ ಸರ್ವೇ
ವಿಘ್ನಾತಯೋಪಿ ಪ್ರತಿಭಂಗುರಾಃ ಸ್ತುಃ
ಧರ್ಮೋಽರ್ಹತಾದೇವ ಸುಶಾಸ್ತ್ರತೋಽಯಂ
ವಿತಿ ಪ್ರಜಂತಾತ್ಮರತಿರ್ಬಿಭೂನ

ನಿಶ್ಚಯಮುದಿತಸ್ಯ ರವೇಃ
ಪತನಂ ಜಾತಸ್ಯ ಮರಣಮಪಿ ಸರ್ವಸ್ಯ
ತಸ್ಯಾದ್ವಿದುಷಾ ಭಾವಂ
ಸದೈವ ಜಾತೇನ ಧರ್ಮಕರ್ಮತೇನ

ಮಾಡಿದರು - ಎಲ್ಲಿ ದಯೆ ಇದೆಯೋ ಅದು ಧರ್ಮವು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಿಯ
ನಿಗ್ರಹವಿದೆಯೋ ಅದು ಕೂಡ ಧರ್ಮವು. ಹದಿನೆಂಟು ದೋಷಗಳಿಲ್ಲದವನೇ ದೇವನು.
ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಅದುವಲ್ಲದೆ, ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.
ಸಂದರ್ಭವಶದಿಂದಾದರೂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಮಾನವಲೋಕದಲ್ಲಿ
ಆಶ್ವರ್ಮವಲ್ಲವೆ ? ಹಾಲನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಿಷವನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಾ ಒಡನಾಟಗಳು
ತನ್ನ ವಶದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ ? ಐಶ್ವರ್ಯಗಳು ಕೂಡ ಅಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ
ನಾಶವಾಗುವವಲ್ಲವೆ ? ಅರ್ಹಂತರು ಉಪದೇಶಿಸಿರುವ ಈ ಜಿನಧರ್ಮವೇ ಅತ್ಯಂತ
ಶಾಶ್ವತವಾದುದು - ಹೀಗೆಂದು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿತು.
ಉದಯಿಸಿದ ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗುವುದು ನಿಶ್ಚಯ. ಹುಟ್ಟಿಬಂದಿರುವ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸಾವು
ಕೂಡ ನಿಶ್ಚಯ. ಆದುದರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಬಂದವನೂ ಧರ್ಮಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೂ
ಆದ ವಿದ್ವಾಂಸನು ಇದನ್ನು ಭಾವಿಸಬೇಕಾದುದು ಅವಶ್ಯವಾಗಿದೆ. ಯೌವನ, ಶಕ್ತಿ, ವೈಭವ,
ರೂಪ, ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳು ಹೂ ಹಣ್ಣುಗಳ ಭಾರವುಳ್ಳ ಮರವಂತೆ. ಎಲ್ಲರ ಬದುಕೂ ಬೆಟ್ಟದ
ಝರಿಯ ನೀರಿನಂತೆ ಬೇಗ ಓಡುತ್ತದೆ. ಜೀವನು ಒಬ್ಬನಾಗಿಯೇ ಸಾಯುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬನೇ
ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಜೀವಿಗಳ ಜನ್ಮ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾದವರು ಯಾರ ತಾಯಿಯೋ
ಯಾರ ತಂದೆಯೋ ಯಾರ ಹೆಂಡತಿಯೋ ಮತ್ತೆ ಯಾರ ಮಗನೋ ಆಗುವರಲ್ಲವೇ ?
ದ್ರವ್ಯಗಳು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಬಂಧುಗಳು ಮಸಣದವರಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ.
ದೇಹವು ಬೆಂಕಿಯ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಪುಣ್ಯವೂ ಪಾಪವೂ ಮಾತ್ರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ

ವೃಷ್ಣ ಫಲಭಾರಾ ತರುವದ್ಯವನ ಬಲವಿಭವರೂಪ ಸೌಭಾಗ್ಯಾನ್ವಿ
ಗಿರಿಸರಿದಂಭಃ ಪೂತಿಮಂ ಸರ್ವಪಾಂ ಜೀವಿತಂ ಚ ಧಾವತಿ ಶೀಘ್ರಮ್

ಗಾಥೆ || ವಿಗೋ ಯ ಮರದಿ ಜೀವೋ ವಿಗೋ ಯ ದಿವಂ ಉಪವತ್ಸ ಇ
ವಿಗೋ ಸ ಜಾ ಇ ಮರಣಂ ವಿಗೋ ಸಜ್ಜಾ ಇ ಗಿರಿಯಂ ವಾ

ಶ್ಲೋಕ || ಕಸ್ಯ ಮಾತಾ ಪಿತಾ ಕಸ್ಯ ಕಸ್ಯ ಭಾರ್ಯಾ ಸುತೋಪಿ ವಾ
ಜಾತೌ ಜಾತೌ ಹಿ ಜೀವಾಣಾಂ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಪರೇ ಪರೇ

ಆರ್ಥಾ ಗೃಹೇಷು ತಿಷ್ಠಂತಿ ಶ್ರದಾಣೇಷು ಚ ಬಾಂಧವಾಃ
ಶರೀರ ಜ್ವಾಲಾಮಾಲಾಯಾಂ ಸುಕೃತಂ ದುಷ್ಕೃತಂ ವ್ಯಜೇತ್

ಎಂದಿಂತು ಒಂದು ಬೇಗಂ ಧರ್ಮಂ ಪೇಟ್ಟು ಶಾಪಕಲ್ಪತಂಗಳನೇಚಿಸಿ ಮತ್ತಮುಂತಂದರ್
ನಿನಗಾಯುಷ್ಯಂ ಪದಿನಯ್ಯು ದಿವಸಮೆಂದು ಪೇಚ್ಚೊಡಾ ಮಾತಂ ಕೇಳ್ತು ಆಹಾರ ಶರೀರಕ್ಕಂ
ಜಾವಜ್ಜೀವಂ ನಿಷ್ಕೃತಿಗೆಯ್ಯು ಸಂನ್ಯಸನಗೆಯ್ಯುದೊಡದಂ ಭಟಾರರಜೆವನಂತವೀರೈಗೆ ಪೇಚ್ಚರಿದು
ಸಂನ್ಯಸನಗೆಯ್ಯುದಿದರ್ಕೆ ಪೂಜೆಯಂ ಮಾಡಿಮನೆ ಆತನುಂ ಒರಿಯ ಪಂದರಂ ಮಾಡಿಸಿಯಲ್ಲಿ
ನಾನಾಪ್ರಕಾರದ ನೇತ್ರ ಪಟಿಯುಲ್ಲವಂಗಳುಮಂ ಧ್ವಜಂಗಳುಮಂ ಕಟ್ಟಿಸಿ ದೇವತಾಪೂಜೆಯಂ

ಬರುತ್ತವೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಸಾರಸ್ವತ ಋಷಿಗಳು ಧರ್ಮೋಪದೇಶ
ಮಾಡಿ, ಶ್ರಾವಕಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕಾರಮಾಡಿಸಿ - “ನಿನಗೆ ಹದಿನೈದು ದಿವಸಗಳ ಆಯುಷ್ಯವಿದೆ”
ಎಂದರು. ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೆಬ್ಬಾವು ಜೀವಿಸಿರುವವರೆಗೂ ಆಹಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿತು. ಇದನ್ನು ಋಷಿಗಳು ತಿಳಿದು ಅನಂತವೀರ್ಯನೊಡನೆ -
“ಇದು ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನೀವು ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.
ಅದರಂತೆ ಅನಂತವೀರ್ಯನು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಚಪ್ಪರವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿ
ಹಲವಾರು ವಿಧವಾದ ನೇತ್ರವೆಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳ ರೇಷ್ಮೆವಸ್ತ್ರದ ಮೇಲ್ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ
ಪತಾಕೆಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ದೇವತಾಪೂಜೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ಅಭಿಷೇಕವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ
ಮೂರು ಹೊತ್ತೂ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯನ್ನೂ ಪೂಜೆಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸುತ್ತ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿಸುತ್ತ ಇರಲು, ಋಷಿಗಳು ಆರಾಧನಾ ಎಂಬ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿ
ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು - ಪ್ರಾಣವು ಗಂಟೆಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಕೂಡ ಯಾವನು
ಸಂನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನಾಗಿರುವನೋ ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವುದೆಂಬುದು ಇಲ್ಲದ
ಮೋಕ್ಷವೆಂಬ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವು, ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ
ಪಾಪವು ಯಾವುದೋ ಅದೆಲ್ಲ ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ಸೌದೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ, ಸಂನ್ಯಾಸದಿಂದ
ಸುಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹೃದಯದಲ್ಲಿಯೂ ಹಣೆಯಲ್ಲಿಯೂ (ಹುಬ್ಬುಗಳ ನಡುವೆಯೂ),
ಆತ್ಮವನ್ನೂ ಕೈಯನ್ನೂ ಒಂದು ಮುಹೂರ್ತಕಾಲವಾದರೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಮತ್ತದಿಂದ
ನಿಂತಿರುವವನ ಅಜ್ಞಾನತೆಯಿಂದಾಗಿ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಪುಣ್ಯರೂಪವಾದ ಕರ್ಮಗಳ ಭಾರವು
ಸಂನ್ಯಾಸದಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿನಾಶವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಊರ್ಧ್ವಲೋಕ(ಸ್ವರ್ಗ)ದಲ್ಲಿ,

ನಿಜಿಸಿಯಭಿಪೇಕಂಗೆಯುತ್ತಂ ಮೂಱು ಪೊಬ್ಬಂ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯಂ ಪ್ರಾಜ್ಞಿಗಳಮಂ
ಪೊಡೆಮಡಿಮತ್ತಿರೆಭಟಾರುಮಾರಾಧನೆಯನರ್ಚಿಸಿ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯಂಗೊಂಡಿತಂದಾರಾಧನೆಯಂ ವಜ್ರಾಣಿಸಲ್
ತಗುಳ್ಳರ್

ಶ್ಲೋಕ|| ಸಂನ್ಯಸನೇಸಿ [ಮತಿಯೋ?] ಪಾಣ್ಯೇ ಕಂಠಗತ್ಯರಪಿ
ಸ ಗಚ್ಛೇನ್ನೋಕ್ಯಸದನಂ ಪುನರಾಗಮವರ್ಜಿತಮ್

ಇಹ ಜನ್ಯಕತಂ ಪಾಪಂ ಯಚ್ಚ ಪಾಪಂ ಪುರಾಕತಂ
ಸಂನ್ಯಸನೇನ ತತ್ಸರ್ವಂ ದಹತ್ಯಗ್ರಿವೇಂಧನಂ

ಅಜ್ಞಾನಾಭಾವಾತ್ ಕೃತ ಕರ್ಮಭಾರಃ
ಸಂನ್ಯಾಸನಾತ್ ಸತ್ಪ್ರಲಯಂ ಪ್ರಯಾತಿ
ಮುಹೂರ್ತ ಕಾಲೇ ಹೃದಯೇ ಲಲಾಟೇ
ಜೀವಂ ಕರಂ ನ್ಯಸ್ಯ ಸಮಸ್ತಿತಸ್ಯ

ಗಾಥೆ|| ಉತ್ಥಮುಹೇ ತಿರಿಯಮ್ಮಿಯ ಮದಾಣಿ ಯಕಾಮಗಾಣಿ ಮರಣಾಣಿ
ದಂಸಣ ಕಾಣ ಸಮಗೋ ಪಂಡಿಯ ಮರಣಂ ಅಣುಮಲಿಸ್ಸಂ

ಉವ್ವೆಯ ಮರಣಂ ಜಾ ಈ ಮರಣಂ ಗಿರಯೇ ಸುಡೆದಣಾ ಓ ಯ
ಎದಾಣಿ ಸಂಚರಂತೋ ಪಂಡಿಯ ಮರಣಂ ಅಣುಮಲಿಸ್ಸಂ

ಎಕ್ಕಂ ಪಂಡಿಯ ಮರಣಂ ಛಿಂದ ಇ ಜಾಈಸದಾಣಿ ಬಹುಗಾಣಿ
ತಂ ಮರಣಂ ಮರಿದವ್ವಂ ಜೀಣ ಮದಂ ಸುಮದಂ ಹೋ ಇ

ಕೆಳಗಿನ ಲೋಕಗಳಾದ ನರಕಭವನ ವ್ಯಂತರ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಏಕೇಂದ್ರಿಯಾದಿ
ಜೀವಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬಾಲಮರಣಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ ಇನ್ನುಮೇಲೆ ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ
ಜ್ಞಾನಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪಂಡಿತಮರಣವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ. ಉದ್ದೇಗಯುಕ್ತ ಮರಣ,
ಜಾತಿಮರಣ (ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ಸಾಯುವುದು), ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ನೋವು ಹಿಂಸೆಗಳು, ಇವನ್ನು
ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಾನು ಪಂಡಿತಮರಣವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತೇನೆ, ಒಂದು
ಪಂಡಿತಮರಣವು ನೂರು ಜನ್ಮಗಳನ್ನೂ ಅನೇಕವಾದವುಗಳನ್ನೂ ನಾಶಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.
ಯಾವುದರಿಂದ ಸಾವು ಒಳ್ಳೆಯ ಮರಣವಾಗುತ್ತದೋ ಆ ಮರಣವೇ ಪಡೆಯಬೇಕಾದ
ಮರಣ. ಸಂನ್ಯಾಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವ ಹಸಿವು ಮುಂತಾದ ಹಿಂಸೆಗಳು ನರಕದುಃಖದ
ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತಿರುವ ನನಗೆ ದುಃಖ
ಬಾರದಿರುವುದೇ ?- ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಬೇಕು. ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತಿರುವ
ನಾನು ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ. ಪುಡ್ಲಗಳನ್ನು (ಮೊಸರು, ಸಕ್ಕರೆ, ಬೆಲ್ಲ
ಮುಂತಾದ ಭೋಗ್ಯವಸ್ತುಗಳನ್ನು) ತಿಂದು ಜೀರ್ಣಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೂ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ -
ಎಂದು ಚಿಂತಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಮೀನುಗಳು ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಏಳನೆಯ ಪ್ರಕ್ಷಿ (ಅವಧಿಸ್ಸಾನ)ಯನ್ನು
ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತವಲ್ಲವೆ ? ಚೀತನದಿಂದ ಕೂಡಿದ (ಪ್ರಾಣಿ ಹಿಂಸೆಯಿಂದ ಬಂದ) ಅಯೋಗ್ಯ

ಜ ಇ ಉಪ್ಪಜ್ಜ ಇ ದುಕ್ಕಂ ತೋ ದಟ್ಟವೋ ಸಭಾವದೋ ಗೆರಯೇ
ಕದಮಂ ಮವಿ ಇ ಪತ್ತಂ ಸಂಸಾರೇ ಸಂಸರಂತೇಣ

ಸಂಸಾರಚಕ್ರವಾಳಮ್ಮಿ ಮ ವಿ ಸವ್ವೇ ಪೊಗ್ಗಲಾ ಬಹುಸೋ
ಅಪಾರಿದಾ ಯ ಪರಿಣಾಮಿದಾಯ ಇ ಚ ಮೇ ಗದಾ ತಿತ್ತೇ

ಅಪಾರಣಿಮಿತ್ತಂ ಕಿರ ಮಚ್ಛಾ ಗಚ್ಛಂತಿ ಸತ್ತಮಂ ಪುಥವಿಂ
ಸಚ್ಚತ್ತೋ ಆಹಾರೋ ಇಖಮದಿ ಮಣಸಾ ವಿ ಪತ್ಥೇದುಂ

ತಣಕಟ್ಟೇಣ ಅಗ್ಗೀ ಲವಣ ಸಮುದೋ ಇದೀ ಸಹಸೋಹಿಂ
ಇ ಇಮೋ ಜೀವೋ ಸಕ್ಕೋ ತಪ್ಪೇದುಂ ಕಾಮಭೋಗೇಹಿಂ

ಜಹ ಜಹ ಭುಂಜ ಇ ಭೋಗೇ ತಹತಹ ಭೋಗೇಸು ವಪ್ಪದೇ ತಣ್ಣಾ
ಅಗ್ಗೀವ ಇಂಥಣಾಇಂ ತಣಂ ದ್ವಿವಂತಿ ಸೇ ಭೋಗಾ

ವೃತ್ತ ॥ ಸ ಲವಣರಸಮಂಭೋ ಭುಜ್ಯಮಾನಂ ತೃಪಾತ್ಯೈ
ರಧಿಕತರ ತೃಪಾತ್ಯಾನ್ ದುಃಖತಾನೇನ ಕುರ್ಯಾತ್
ವಿಷಯ ಸುಖಮಪೀದಂ ಭುಜ್ಯಮಾನಂ ತೃಪಾತ್ಯೈ
ರಧಿಕತರ ತೃಪಾತ್ಯಾನ್ ದುಃಖತಾನೇನ ಕುರ್ಯಾತ್

ಆರ್ಯ ॥ ಯದ್ಯ ಪಿ ನಿಷೇವ್ಯಮಾಣಾ
ಮನಸಸ್ಸಂತುಷ್ಟಿಕಾರಕಾ ವಿಷಯಾಃ

ಅಪಾರವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಬಯಸಲು ಯೋಗ್ಯವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹುಲ್ಲುಕಟ್ಟಿಗೆಗಳಿಂದ
ಬೆಂಕಿ ಹೇಗೆ ತೃಪ್ತಿಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೋ ಉಪ್ಪುಗಡಲು ಸಾವಿರಾರು ನದಿಗಳಿಂದಲೂ ಹೇಗೆ
ತುಂಬುವುದಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆಯೇ, ಈ ಜೀವನು ಕಾಮಭೋಗದಿಂದ (ಸ್ತ್ರೀವಸ್ತ್ರಾದಿ
ಭೋಗವಸ್ತುಗಳಿಂದ) ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದವನು. ಭೋಗಗಳು ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ
ಭೋಗಿಸಲ್ಪಡುವವೋ ಹಾಗೆ ಹಾಗೆ ಭೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಆಸೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಸೌದೆಗಳಿಂದ
ಬೆಂಕಿಯ ಹಾಗೆ ಆ ಭೋಗಗಳು ತೃಷ್ಣೆಯನ್ನು (ಆಸೆಯನ್ನು) ಉದ್ದೀಪನಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ.
ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಪೀಡಿತರಾದವರು ಉಪ್ಪುನೀರನ್ನು ಕುಡಿದರೆ ಅದು ಅವರ
ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅಧಿಕಗೊಳಿಸಿ ಪೀಡಿಸುವುದು, ದುಃಖಿತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು. ಈ
ವಿಷಯಸುಖವು ಕೂಡ, ಅಶಾಪೀಡಿತರಾದವರಿಂದ ಸೇವಿತವಾಗಿದ್ದು ಹೆಚ್ಚಾದ
ಆಶೆಯಿಂದ ಪೀಡಿತರನ್ನಾಗಿಯೂ ದುಃಖಿತರನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ
ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ವಸ್ತುಗಳು ಸೇವಿಸಲ್ಪಡುವವಾದರೂ ಅನಂತರ ಅವು,
ಕಿಂಪಾಕಫಲವನ್ನು (ಹೆಮ್ಮುಷ್ಟಿ ಹಣ್ಣನ್ನು) ತಿಂದಹಾಗೆ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟಪರಿಣಾಮಕರವಾಗಿ
ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತವೆ. - ಈ ಹಣ್ಣು ಕಾಣಲು ಚೆಲುವು, ತಿನ್ನಲು ರುಚಿ, ತಿಂದರೆ ಪ್ರಾಣಹಾನಿ,
ಮೃತ್ಯುದೇವತೆ ಮೇಲೆ ಹಾಯ್ದು ಬಂದಾಗ ರಕ್ಷಿಸತಕ್ಕವು ಯಾವುವೂ ಇಲ್ಲ. ಅಂತಹ
ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಔಷಧಿ, ಮಂತ್ರ, ಇಷ್ಟದೇವತೆಗಳು, ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಬಾಣಗಳು, ಕೋಟೆ,

ಕಿಂಪಾಕಪಲಾರಸವರ್

ಭವಂತಿ ಪಶ್ಚಾದತಿ ದುರಂತಾಃ

ವೃತ್ತ || ಮದುರ್ಗಂ ಮಂತ್ರಮುಮಿಷ್ಠದೇವತೆಗಳಂ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರಮುಂ ಕೋಂಟೆಯುಂ
ಗುರುರ್ಗಂ ಪೊರ್ದಿದ ಚಾತುರಂಗಬಲಮುಂ ಮೆಯ್ಯಾಪ್ತಮಾ ವೇಳೆಗೊಂ
ದಿರ್ಬಕ್ಕುಗ್ಗ ಭುರ್ಕಳುಂ ಕವಚಮುಂ ಮಿತ್ರರ್ಕಳುಂ ಮಿಲ್ಲು ಮೇ
ಲೆರ್ಬಾರ್ಗಳ್ ಪಡೆವೊಡೆಕೆ ಮಡಿವರ್ ವನ್ನಿರ್ಬರುಂ ಚಕ್ರಿಗಳ್

ಸಾವನಿತೊಂದವಸ್ತೆ ತನಗಾದೆಡೆಯೊಳ್ ತಪಿಸಂದು ತತ್ತಮುಂ
ಭಾವಿಸಿ ಬಾಹ್ಯವಸ್ತುಗಳೊಳೊಂದದೆ ತನ್ನೊಳೆ ನಿಂದು ಕರ್ಮ
ವ್ಯಾಪಕೆಯುಂ ವಿರೋಧಿ ದೊರಕೊಂಡಿರೆ ಗೆಲ್ಲು ಪರೀಷದಂಗಳಂ
ಜೀವಮನಿಂತು ಸಂತಮೊಡಲಿಂ ಕಳೆಗೆಂಬುದು ಜೈನಶಾಸನಂ

ಆರೊಳಮಿಲ್ಲ ಮೋಹಮನಗನ್ನೆ ಜಿನೇಂದ್ರಪದಂಗಳುಗ್ಗ ಸಂ
ಸಾರಪರಂಗಳನ್ನೆ ಪಜಿತಿಲೆನಗೆನ್ನಜಿವಲ್ಲದನ್ನೆ ನಿಂ
ದಾರಯೆ ಧರ್ಮೊಂದೆ ಶರಣೆನ್ನೆ ಪಲಾಲಮನೊಲ್ಲೆನಿನ್ ನಮ
ಸ್ಕಾರಮೆ ಸಾಲುಮೆನ್ನಿತನೆನ್ನೆನಲಾರ್ಪೊಡೆ ಜೀವಿತಾಂತ್ಯದೊಳ್

ಗುದ್ಡು (ಮುಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಿಪಿತ), ಸೇರಿರುವ ಚತುರಂಗ ಸೈನ್ಯ, ಅಂಗರಕ್ಷಕರು, ಒಡೆಯನು
ಸಾಯುತ್ತಲೇ ತಾವೂ ಸಾಯುತ್ತೇವೆ ಎಂಬ ಸಮಯಪಾಲನೆಯ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ ಅತಿ
ಭಯಂಕರ ಯೋಧರು, ಕವಚ, ಸ್ನೇಹಿತರು - ಇಂಥವು ಆಶ್ರಯವಾಗುವುದಾದರೆ,
ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳು ಏಕೆ ಸತ್ತರು?. ಸಾಯುವ ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿ ತನಗುಂಟಾದ
ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಜೈನತತ್ತ್ವವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ, ಹೊರಗಿನ
ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳದೆ, ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ಕರ್ಮಕಳಚಿ
ಹೋಗುವುದರಿಂದ ನಿರ್ಮಲತ್ವವು ಲಭ್ಯವಾಗಿರಲು ಇಷ್ಟತ್ತೆರಡು ಪರೀಷದಗಳನ್ನು ಜಯಿಸಿ,
ಶಾಂತರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಶರೀರದಿಂದ ಹೊರಪಡಿಸಲಿ - ಎಂದು ಜೈನಶಾಸನವು
ಹೇಳುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ಯಾರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಲ್ಲ ಎನ್ನಲಿ. ಜಿನೇಶ್ವರನ ಪಾದಗಳು
ಭಯಂಕರವಾದ ಜನನ ಮರಣಗಳನ್ನು ಪರಿಹಾರಮಾಡುವುವು ಎನ್ನಲಿ. ನನಗೆ ನನ್ನ
ಜ್ಞಾನವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನಲಿ. ನಿಂತು ವಿಚಾರಮಾಡಿದರೆ ಧರ್ಮವೊಂದೇ
ಆಶ್ರಯಸ್ಥಾನವು, ಜೊಳ್ಳಾದುದನ್ನು ಒಪ್ಪಲಾರೆನು, ಇನ್ನು ಜೀವನದ ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ
ಬಾಯಿಂದ ಹೇಳುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯಿದ್ದರೆ, ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರಗಳೇ ಸಾಕು ಎನ್ನುವ ಇಷ್ಟನ್ನು
ಹೇಳಲಿ. ಈ ಜನನ ಉಪದೇಶವು ವಿಷಯಸುಖಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧನಪ್ರಾಯವಾದ
ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿದೆ. ಅಮೃತಸ್ವರೂಪವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳ ಮುಪ್ಪು, ಸಾವು, ಜನ್ಮ
ಸೇದನೆಗಳನ್ನು ಕ್ಷಯಮಾಡುವಂಥದಾಗಿದೆ. ಒಂದೇ ಆದ ಜನ್ಮಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವಾತ್ಮನು
'ಸಮಾಧಿಮರಣ' ಎಂಬ ಸಾವನ್ನು ಯಾವಾಗ ಪಡೆಯುವನೋ ಆ ಮೇಲಿನ ಏಳಿಂಟು
ಮುಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. 'ಣಮೋ ಅರಹಂತಾಣಂ'

ಗಾಹೆ || ಜಿಣವನುಣಿ ಮೋಸಹಮಿಣಂ ಮಿಸಯಸುಹ ವಿರೇಯಣಂ ಅಮದಭೂದಂ
ಜರಮರಣಿ ಜಮ್ಭಾಹಿ ಸುಹಕರಣಂ ಸವ್ವಜೀವಾಣಂ

ಎಕ್ಕಮ್ಮಿ ಭವಗ್ಗಹಣೇ ಸಮಾಹಿ ಮರಣಂ ಮರೇಜ ಜವಿ ಜೇವ್ವೋ
ಸತ್ತಟ್ಟ ಭವಗ್ಗಹಣೇ ಣಿವ್ವಾಣಮಣುತ್ತರಂ ಲಹ್ಯ

ಸತ್ತಕ್ಕರ ಸಜ್ಜಾಯಂ ಅರಹಂತಾಣಿ ಣಿಮೋ ತ್ತಿಭಾವೇಣಂ
ಜೋ ಕುಣ್ಯ ಅಣ್ಣಮು ಈ ಸೋ ಪಾವಣ ಸವ್ವಕಲ್ಯಾಣಂ

ವಿಮೋ ಪಂಚಣಮೊಕ್ಕಾರೋ ಸವ್ವ ಪಾವ ಪಣಾಸಣೋ
ಮಂಗಳೇಸು ಯ ಸವ್ವೇಸು ಪಥಮಂ ಹವ್ಯ ಮಂಗಳಂ

ಭಾವಣಮೊಕ್ಕಾರಗದೋ ಝಾಯಂ ಜೋಣಿಯಮಿಯಮ್ಮಿ ಚತ್ತಮ್ಮಿ
ವಿ ಅಗ್ಗೇಣಿ ವಿಸುದ್ಧೋ ತೋ ಹೋಹಿಸಿ ಮೋಕ್ಖ ಸುಹ ಭಾ ಈ

ಆರೈ || ಗುರುಮೂಲೇ ಯತಿನಿಕಟೇ
ಚೈತ್ಯೇ ಸಿದ್ಧಾಂತವಾರ್ಥಸದ್ಭೋಜೇ
ಮಮ ಭವತು ಜನ್ಮಜನ್ಮಿನಿ
ಸಂನ್ಯಸನಸಮುನ್ನಿತಂ ಮರಣಂ

ಎಂಬ ಸಪ್ತಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರದ ಪಠನವನ್ನು ಮನೋವಾಕ್ಯಾಯ ಎಂಬ ಮೂರು ಭಾವಗಳಿಂದ ಅನನ್ಯಮತಿಯಾದ ಯಾವನು ಮಾಡುವನೋ ಅವನು ಸಮಸ್ತಕಲ್ಯಾಣಗಳನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸರ್ವ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡತಕ್ಕ ಈ ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರಗಳು ಎಲ್ಲ ಮಂಗಳಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮೊದಲನೆಯ ಮಂಗಳವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಧ್ಯಾನಿಸುವ (ಪಂಚಪರಮೇಷ್ಠಿಗಳಾದ ಅರ್ಹಂತರು, ಸಿದ್ಧರು, ಆಚಾರ್ಯರು, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು, ಸಾಧುಗಳು - ಎಂಬೀ ಐವರ ಕುರಿತು ಮಾಡುವ) ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಉಳ್ಳವನಾಗಿ ನಿಯತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ನಿರ್ಮಲನಾಗಿರುವನೋ ಅವನು ಮೋಕ್ಷಸುಖಕ್ಕೆ ಭಾಗಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವನು. ಗುರುಗಳ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಯತಿಗಳ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ, ಜಿನಾಲಯದಲ್ಲಿ, ತತ್ತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತವೆಂಬ ಸಮುದ್ರದ ಒಳ್ಳೆಯ ನಾದದಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ನನಗೆ ಸಂನ್ಯಾಸ ಸಮೇತವಾದ ಮರಣವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಲಿ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹದಿನೈದು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ಆರಾಧನೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಸಾರಸ್ವತಾಚಾರ್ಯರು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡಲು ಧರ್ಮದ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಾಯುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ದುಷ್ಟನಾಗಿರುವ ವಜ್ರದಾಡನು ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದನು ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಿಟ್ಟನ್ನು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಹೆಬ್ಬಾವು ಸತ್ತಿತು. ಆ ಜೀವನು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡತಕ್ಕವರಾದ ಅಸುರಾದಿಗಳ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನೂರು ಪಳಿತಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾದ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನುಳ್ಳ ನಾಗೇಂದ್ರ ದೇವನಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಅನಂತವೀರ್ಯನು ಸಾರಸ್ವತಮುನಿಗಳು ಹೇಳಿದ

ಎಂದಿಂತಾರಾಧನೆಯು ಪದಿನಯ್ಯ ದಿವಸಂ ವಕ್ಕಾಣಿಸಿ ಧರ್ಮಾನುರಾಗದಿಂ ಕೇಳ್ವ ಮುದಿಪುಷ್ಪಾಗಳ್
ವಜ್ರದಾಡಂ ದುರಾತ್ಮಂ ನಿಷ್ಕಾರಣಮೆನ್ನಂ ಕೊಂದನೆಂದು ಮನದೊಳ್ ರೋಷಮಂ ಬಗೆದು
ಮುಡಿಪಿ ಭವನವಾಸಿಗ ಲೋಕದೊಳ್ ನೂಲು ಪಳಿತೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊಂ ನಾಗೇಂದ್ರ
ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತನಂತವೀರನುಂ ಭಚಾರರ್ ಜೇಬಿ ಧರ್ಮಪೂಜಮಂ ಕೇಳ್ವ ಧರ್ಮ
ಫಲದಿಂದಂ ತಮ್ಮ ತಾಯ್ತಕ್ಕಳ್ ದೇವಗತಿಯೊಳ್ ಪಿರಿದು ವಿಭೂತಿಯನೊಡೆಯೊರ್ ದೇವರ್ಕ್ಕಾಗಿ
ಪುಟ್ಟಿದುದುಮಂ ಕಂಡು ರಾಜ್ಯವಿಮೋಹದಿಂ ತಂದೆಯ ಪೊಲ್ಲಗತಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದುದುಮಂ
ಕಂಡು ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮದರ್ಲಭತ್ವಮುಮಂ ಭೋಗೋಪಭೋಗಂಗಳೊಳಪ್ಪನಿತ್ಯಮುಮಂ ಮನದೊಳ್
ಬಗೆದು ಸಂಸಾರ ಶರೀರಭೋಗದೊಳಪ್ಪ ವೈರಾಗ್ಯಮನೊಡೆಯನಾಗಿ ಸುಬಾಹುವೆಂಬ ತನ್ನ ಪಿರಿಯ
ಮಗಂ ತನ್ನೊಡನೆ ತೊಪ್ಪಿಯಲ್ ಬಗೆದಿದೊಳನಂ ಬಾರಿಸಿ ಬಲ್ಲಾಳನದಿಂ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಿಂಗಳ್ಳು
ಸಂಕ್ಷೇಪದಿಂ ರಾಜ್ಯನೀತಿಯನಿಂತೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿದಂ

ವೃತ್ತ ॥ ತೃಷ್ಣಾಂ ಛಿಂದಿ ಭಜ ಕ್ಷಮಾಂತ್ಯಜಮದಂ ಪಾಪೇ ರತಿಂ ಮಾ ಕೃಧಾಃ
ಸತಂ ಬ್ರೂಹ್ಮನುಯಾಹಿ ಸಾಧು ಪದವೀಂ ಸೇವಸ್ವ ವಿದ್ವಜ್ಞನಂ
ಮಾನ್ಯಾನ್ ಮಾನಯ ವಿದ್ವಿಷೋಽಪ್ಯನುನಯ ಪ್ರಚ್ಛಾದಯಸ್ವಾನ್ ಗುಣಾನ್
ಕೀರ್ತಿಂ ಪಾಲಯ ದುಃಖಿತೇ ಕುರು ದಯಾಮೇತತ್ ಸತಾಂ ಚೇಷ್ಟಿತಂ

ಎಂದಿಂತು ಮಗನಂ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಎಲ್ಲರೊಳಂ ನಿಶ್ಚಲಂಗೆಯ್ದು ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಂಗಳಂ ತೊಪ್ಪಿದು
ಪರಿಂಬರಸುಮಕ್ಕಳ್ಳಿರಸು ಸಾರಸ್ವತಭಚಾರರ ಪಕ್ಕದ ತಪಂಬಟ್ಟು ಉಗ್ರೋಗ್ರ ಘೋರವೀರ

ಧರ್ಮವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಧರ್ಮದ ಫಲದಿಂದ ತನ್ನ ತಾಯಂದಿರು ದೇವತ್ವದ ಗತಿಯನ್ನು
ಪಡೆದು ಬಹಳ ವೈಭವವುಳ್ಳ ದೇವತೆಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದುದನ್ನು ಕಂಡು, ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲಿನ
ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸೆಯಿಂದಾಗಿ ತನ್ನ ತಂದೆ ದುರ್ಗತಿಯಲ್ಲಿ (ಹಾವಾಗಿ) ಹುಟ್ಟಿದುದನ್ನು ಕಂಡು,
ಈ ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮವು ದೊರೆಯುವಂಥದಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದನು. ಭೋಗ
ಉಪಭೋಗಗಳೆಲ್ಲ ಆಶಾಶ್ವತವೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡನು. ಸಂಸಾರದ ಸುಖ
ಭೋಗದಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯವುಳ್ಳವನಾದನು. ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ರಾಜ್ಯಭೋಗವನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಲು
ಯೋಚಿಸಿದ ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾದ ಸುಬಾಹುವನ್ನು ತಡೆದು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಅವನಿಗೆ
ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಅವನಿಗೆ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ
ರಾಜನೀತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟನು - ಆಸೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸು. ಕ್ಷಮಾಗುಣವನ್ನು ಭಜಿಸು.
ಮದವನ್ನು ಬಿಡು. ಪಾಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಡ. ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳು. ಸಾಧುಗಳ
ಪದವಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಹೋಗು. ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು ಸೇವೆ ಮಾಡು. ಮಾನ್ಯರಾದವರನ್ನು
ಗೌರವಿಸು ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಆದರಿಸು. ಸ್ವಕೀಯವಾದ ಸದ್ಗುಣಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಡು
(ಆತ್ಮಶ್ಲಾಘನೆ ಮಾಡದಿರು) ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಪಾಲಿಸು. ದುಃಖಿತನಾದವನಲ್ಲಿ ದಯೆಯನ್ನು
ಮಾಡು, ಈ ರೀತಿಯದು ಸತ್ಪುರುಷರ ಆಚರಣೆಯೆನಿಸುವುದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಗನಿಗೆ
ನೀತಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ, ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಪಾಪದ ವರ್ತನೆಯಿಲ್ಲದವನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಬಾಹ್ಯ
ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಂತರವೆನಿಸುವ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ. ಹಲವು ರಾಜಕುಮಾರರೊಂದಿಗೆ
ಸಾರಸ್ವತಮುನಿಗಳ ಬಳಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಅತಿ ಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ,

ತಪಶ್ಚರಣಂಗೆಯ್ಯು ಸಮ್ಮೇದಪರ್ವತದ ಮೇಗಿದೇಂಟು ಕರ್ಮಗಳಂ ಕಿಡಿಸಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪೋದನ್ ಮುತ್ತಿತ್ತ ಧರಣೀಂದ್ರನೊಂದು ದಿವಸಂ ಜಿನೇಂದ್ರ ಚೈತ್ಯಾಲಯಂಗಳಂ ಬಂದಿಸಲ್ಲೇಡಿ ಮಂದರಗಿರಿಗೆ ವಿಮಾನಮನೇಟೆ ಪೋಪಾಗಳ್ ವಜ್ರದಾಡಂ ಮತ್ತಗಳಮಪೂರ್ವಮಪ್ಪ ವಿದ್ಯೆಗಳಂ ಸಾಧಿಸಲ್ಲೇಡಿ ಕಳತ್ರಸಹಿತಂ ವಿಮಾನಮನೇಟೆ ಮಂದರಗಿರಿಗೆವಂದಾತನಂ ಕಂಡು ತನ್ನ ವಿಭಂಗಜ್ಞಾನದಿಂದೆನ್ನ ಪಗೆವನೀತನೆಂದೆಲೆಲೆಲೆಲೆ ಪಾಪಕರ್ಮ ನಿಷ್ಕಾರಣಮೆನ್ನಂ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾಡುವೊನಂ ಕಳತ್ರಸಹಿತಂ ಕೊಂದೆಯೆಂದು ಮೂದಲಿಸಿಯಾತನ ವಿದ್ಯೆಯೆಲ್ಲವಂ ಕೊಪ್ಪಿಡಿಕಿ, ಕಳತ್ರಸಹಿತಂ ಪಿಡಿದಿತ್ತಿಕೊಂದುಪೋಗಿ ಸಮುದ್ರದೊಳ್ ಮಹಾಪಾತಾಳದ ಮೊದಲೊಳಿಕಿ, ಪುಡುಕುನೀರನಬ್ಬುತ್ತಂ ಪಿರಿದುಂ ಬೇಗಂ ದುಃಖಮನೆಯ್ಕೊ ಕಾಡಿ ಕೊಲೆಯಾತಂ ಸತ್ತು ಪ್ರಥಮನರಕದೊಳತಿ ಘೋರಮಪ್ಪದಪೊಳ್ ಖಳಖಳಮೆಂಬ ನರಕಬಲದೊಳ್ ಮೂರುಪಳಿತೋಪಮಾಯುಷ್ಯ ಮನೊಡೆಯೊ ನಾರಕನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಯ ದುಃಖಂಗಳೆಲ್ಲಮನನುಭವಿಸಿಯಾಯುಷ್ಯಾಂತದೊಳ್ ಪೊಳಮಟ್ಟು ಬಂದು ಪಿರಿದಪ್ಪ ನೀಲಗಿರಿಯೆಂಬ ಪರ್ವತದೊಳ್ ಪುಲಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೊಂ ಧರಣೀಂದ್ರನುಮಾಯುಷ್ಯಾಂತದೊಳ್ ಬಂದು ಕುರುಜಾಂಗಣಮೆಂಬ ನಾಡೊಳ್ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಮೆಂಬುದು ಪೊಲದನಾಳ್ಕೊನ್ನಿಕ್ಕಾಕುವಂಶದ ವಿಜಯದತ್ತನೆಂಬರಸಂಗೆಂ ವಿಜಯಮತಿ

ಸಮ್ಮೇದಪರ್ವತದ ಶಿಖರದಲ್ಲಿದ್ದು ಎಂಟು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹೋದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಧರಣೀಂದ್ರನು ಒಂದು ದಿವಸ ಜಿನೇಂದ್ರರಿಂದ ಕೂಡಿದ ಬಸದಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಂದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಮಾನವನ್ನೇರಿ ಮಂದರಪರ್ವತದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು. ಆಗ ವಜ್ರದಾಡನು ಇನ್ನಪ್ಪು ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಅಪೂರ್ವವೂ ಆದ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪತ್ನಿ ಸಮೇತ ವಿಮಾನವನ್ನೇರಿ ಮಂದರಗಿರಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ಧರಣೀಂದ್ರನು ಕಂಡು, ತನ್ನ ಮುರುಕಾದ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಈತನು ತನ್ನ ಶತ್ರುವೆಂದು ತಿಳಿದು, “ಎಲೋ ಪಾಪಕರ್ಮನೇ, ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯರ ಸಮೇತ ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಕೊಂದಿರುವೆ” ಎಂದು ಮೂದಲಿಸಿದನು. ಅವನ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕತ್ತರಿಸಿಹಾಕಿದನು. ಅವನನ್ನೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಹಿಡಿದು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮಹಾ ಪಾತಾಳದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ಕುದಿಯುತ್ತಿರುವ ನೀರನಲ್ಲಿ ಅದ್ದಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಈಡುಮಾಡಿ ತೊಂದರೆಗೊಳಿಸಿ ಕೊಂದನು. ಆ ವಜ್ರದಾಡನು ಸತ್ತು, ಮೊದಲನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಭಯಂಕರವಾಗಿರುವ ಖಳ ಖಳ ಎಂಬ ನರಕಕೂಪದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಪಳಿತಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ನರಕ ಜೀವಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅಲ್ಲಿಯ ದುಃಖಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅನುಭವಿಸಿ ಆಯುಷ್ಯವು ಕೊನೆಯಾದಾಗ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಬಂದು, ಹಿರಿದಾಗಿರತಕ್ಕ ನೀಲಗಿರಿ ಎಂಬ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಧರಣೀಂದ್ರನು ತನ್ನ ಆಯುಷ್ಯವು ಕೊನೆಯಾದಾಗ ಬಂದು ಕುರುಜಾಂಗಣವೆಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಸ್ತಿನಾಪುರ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಆಳುತ್ತಿರುವ ಇಕ್ಕಾಕುವಂಶದ ವಿಜಯದತ್ತನೆಂಬ ಅರಸನಿಗೂ ವಿಜಯಮತಿ ಎಂಬ ಮಹಾರಾಣಿಗೂ ಗುರುದತ್ತನೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಮಗನನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದ ವಿಜಯಮತಿ ಮಹಾದೇವಿ ಒಂದು ದಿನ ಗುರುಗಳೆಂಬ

ಮಹಾದೇವಿಗೂ ಗುರುದತ್ತನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಒಂದು ದಿವಸಂ ಪುತಾರ್ಥಿಯವ್ವ ವಿಜಯ ಮಹಾದೇವಿಯಿಂ ಬೆಸಗೊಳೆಪಟ್ಟು ಗುರುಗಳೆಂಬ ಋಷಿಯರಾದೇರದಿಂ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಗುರುಗಳತ್ತರವ್ವದಜಿಂವಾತಂಗೆ ಪಿತೃಮಾತ್ಯಗಳ್ ಗುರುದತ್ತನೆಂದು ಜೆಸರನಿಟ್ಟರ್ ಮತ್ತೇಬು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ಚತುಪ್ಪನ್ನಿ ಕಳೆಗಳುಂ ದ್ವಾಸಪ್ಪತಿ ವಿಜ್ಞಾನಂಗಳುಮನೆಲ್ಲಮಂ ನಿರಮೇಷಂ ಕಲ್ತಾಪಮಾನುಂ ರೂಪಂ ತೇಜಮುಂ ಗಾಢಿಯುಂ ಸೌಭಾಗ್ಯಮನೊಡೆಯನಾಗಿದೇಟನೆಂಬ ಮರುಷವೆಂದು ಗುರುದತ್ತಂಗೆ ವಿಜಯದತ್ತನ್ನವತಿ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಿಂಗಳ್ಳು ಸುಧರ್ಮರೆಂಬ ಭಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟಿನಿತ್ತ ಗುರುದತ್ತಕುಮಾರನರಸನಾಗಿ ಸಿಂಹಾಸನಮಸ್ತಸಿತನಾಗಿ ತಂದೆಗೆಂತಪ್ಪೊಡಂ ಕಪ್ಪುಗೊಡದ ಮಂದಳಿಕರ್ಕಳ ಮೇಗೆತ್ತಿ ಮೊಟ್ಟಿಯುಸಿಳೆದು ಮಂಡಲಂಗಳುಂ ದುರ್ಗವಸ್ತು ಪಾಪನಂಗಳುಂ ಸಮಸ್ತ ಕಪ್ಪಂಗಳೊಂಡೆಲ್ಲರುಮನಂಜಸಿ ಯಶಮುಂ ಕೀರ್ತಿಯುಮನೊಡೆಯನಾಗಿ ಇಂತು ವೃಥಾವೀ ರಾಜ್ಯಂಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ಒಂದು ದಿವಸಂ ಪುಲಿಯುಪದ್ರವಮುಂ ನಾಡವರ್ಪಂದಿಂತೆಂದು ಪೇಟರ್ ದೇವಾ ನೀಲಗಿರಿಯೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಬಳಸಿಯುಮಿದರ್ ನಾಡೆಲ್ಲಂ ಪಾಟಾದುದಾ ಪರ್ವತದ ಗುಹೆಯೊಳೊಂದು ವರ್ಬುಲಿಯಿದುರ್ಗದು ನಾಡೆಲ್ಲರೂವಂ ಜವನ ರೂಪಿನೊಳ್ ಕೊಂದುದಪ್ಪುದಾರಪ್ಪೊಡಂ ನಾಮೊಳಿರಲಾಗರೆಂದೊಡಾ ಮಾತಂ ಕೇಳು ಪೂರ್ವವೈರಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಕ್ರೋಧಾಗಿ ಪರ್ಚ ಕದು ಮುಳಿದು ಪುಲಿಯಂ ಕೊಲಲೆಂದು ಪಯಣಂಬೋಗಿ ಪುಲಿಯಿರ್ಪ

ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವರ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿಯಂತೆ ಹುಟ್ಟಿದುದರಿಂದ ಗುರುಗಳೇ ಕೊಟ್ಟರೆಂದು ಆ ಮಗುವಿಗೆ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಗುರುದತ್ತ ಎಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದರು. ಅನಂತರ ಏಳು ವರ್ಷಗಳೊಳಗೆ ಗುರುದತ್ತನು ಅರುವತ್ತನಾಲ್ಕು ಕಲೆಗಳನ್ನೂ ಎಪ್ಪತ್ತೆರದು ವಿಜ್ಞಾನಗಳನ್ನೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಉಳಿಯದಂತೆ ಕಲಿತನು ಅತಿಶಯವಾದ ರೂಪ, ಕಾಂತಿ, ಸೌಂದರ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯವುಳ್ಳವನಾದನು. ಎಂಟನೆಯ ವರ್ಷವಾದಾಗ ವಿಜಯದತ್ತ ರಾಜನು ಗುರುದತ್ತನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಸುಧರ್ಮರೆಂಬ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಇತ್ತ ಗುರುದತ್ತಕುಮಾರನು ರಾಜನಾಗಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲಿದ್ದು ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಹೇಗೂ ಕಪ್ಪವನ್ನು ಕೊಡದ ಸಾಮಂತರಾಜರ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿ ಕಾದಾಡಿ ನಾಡು, ದುರ್ಗ, ವಸ್ತುಪಾಪನಗಳು ಮುಂತಾದ ಕಪ್ಪಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಹೆದರಿಸಿ ಪ್ರಾತಿವಂತನಾಗಿ ಹೀಗೆ ಭೂಮಿಯ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿವಸ ನಾಡ ಜನರು ಬಂದು ಹುಲಿಯ ಉಪವ್ರವವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದರು - “ಪ್ರಭುವೇ, ನೀಲಗಿರಿ ಎಂಬ ಪರ್ವತದ ಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದ ನಾಡೆಲ್ಲವೂ ಹಾಳಾಯಿತು. ಆ ಪರ್ವತದ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಬ್ಬುಲಿಯಿದೆ. ಅದು ಯಮನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾಡಿನವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿದೆ. ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಸಮರ್ಥರಾಗದು.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು ಆ ಮಾತನ್ನು ಗುರುದತ್ತನು ಕೇಳಿ, ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ವೈಷಮ್ಯ ಕಾರಣವಾಗಿ ಕೋಪಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಒಹಳ ಸಿಟ್ಟಾಗಿ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟನು. ಹುಲಿ ವಾಸಮಾಡತಕ್ಕ ಗುಹೆಯಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ

ಗುಹೆಯನೆಯ್ಯುದಂ ಬಳಸಿಯುಂ ಮುತ್ತೆ ಮಹಾಸಮುದ್ರದ ಗರ್ಜನೆಯನೆ ಪೋಲ್ವ ಜನರವಮುಂ ಪಟುಪಟವ ರಂಬಿ ತಾಳ ಮರ್ದಳ ಕಡಳಾದಿ ಧ್ವನಿಗಳುಮನೆನಿತನಿತನಾ ಪುಲಿ ಕೇಳುಮನಿತನಿತಂಜಿ ಗುಹೆಯೊಳದಂಗಿರ್ದತ್ತು ಪೊಳಿಮಡಲೊಲ್ಲದಿರ್ದೊಡಾ ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಲೊಳನಿತಾನುಂ ಪುಲ್ಲಂ ಪುಳಿಯುಮನೊಟ್ಟ ಕಿಚ್ಚಂ ತಗುಳ್ಳಿ ಪುಲಿಯುಂ ಸುಟ್ಟು ಕೊಂದು ತನ್ನ ಪೊಲಲ್ಗೆ ಪೋಗಿ ಅರಸುಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರ್ದನಾ ಪುಲಿಯುಂ ಕರಗಿರ್ಜರೆಯುಂ ಸತ್ತಾ ಸುರಾಷ್ಟ್ರವಿಷಯದೊಳ್ ದೋಗೇಮಂತಮೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಸಾಲೆ ಪಲ್ಲಿಜೀದಮೆಂಬೊರೊಳ್ ಸಲಿವಾಭರಣನೆಂಬ ಪಾರ್ವಂಗಂ ಕಟುಕಿಯೆಂಬ ಪಾರ್ವಂಗಿಂ ಹಳಮುಖನೆಂಬೊಂ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತಿತ್ತಂಗಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಚಂಪಾನಗರಮೆಂಬುದು ಪೊಲಬದನಾಳ್ವೊಂ ಧಾತ್ರಿವಾಹನನೆಂಬರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಶ್ರೀಮತಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮಗಳಭಯಮತಿಯೆಂಬೊಳಾಕೆಯತ್ತಂತ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿ ಪಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಂಗಳನೊದೆಯೊಳಾಕೆಯುಂ ಗುರುದತ್ತನನಿತಾನುಂ ಸೂಟ್ ಬೇದಿಯಟ್ಟದೊಡರಸಂ ಕುದಲೊಲ್ಲನಂತವರ್ಗ್ಗಿಷ್ಟ ವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಧಾತ್ರಿವಾಹನ ನೃಪತಿ ತನ್ನ ಬವಗಿಗರ್ ವಿಶ್ವಕರ್ಮಂ ವಿಶ್ವಮತಿಯುಮೆಂಬೊರಂ ಕರೆಯಿಸಿಯಂತೆಂದನಜುದಿಂಗಳೊಳಗೆ ನೀವಿವರುಮೋರೋರ್ವರಯ್ಯೂಜು

ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಮಹಾಸಾಗರದ ಗರ್ಜನೆಯಂತಿರುವ ಜನರಬ್ಬವನ್ನೂ ಸಮರ್ಥವಾದ ಪಟುವ, ಶಂಬಿ, ತಾಳ, ಮದ್ದಳೆ, ತುತ್ತೂರಿ ಮುಂತಾದ ವಾದ್ಯಗಳ ರವಗಳನ್ನು ಆ ಹುಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಕೇಳಿತೋ ಅಷ್ಟೆಷ್ಟು ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಅಡಗಿದ್ದಿತು, ಹೊರಗೆ ಬರಲೊಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಿತು. ಆಗ ಗುರುದತ್ತನು ಆ ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಹುಲ್ಲನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೂ ರಾಶಿ ಹಾಕಿ ಉರಿಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಹುಲಿಯನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಕೊಂದು, ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಆ ಹುಲಿ ಕರ್ಮಗಳು ನಾರವಾದುದರಿಂದ ಸತ್ತು ಸುರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ದೋಗೇಮಂತವೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಬಳಿಯ ಪಲ್ಲಿಜೀದವೆಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸಲಿವಾಭರಣನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೂ ಕಟುಕಿಯೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿತಿಗೂ ಹಳಮುಖನೆಂಬ ಹಸರುಳ್ಳ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅನಂತರ, ಇತ್ತ ಅಂಗವೆಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಚಂಪಾನಗರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ಧಾತ್ರಿವಾಹನನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಶ್ರೀಮತಿಯೆಂಬವಳು. ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಮಗಳು ಅಭಯಮತಿಯೆಂಬವಳು. ಆಕೆ ಅತ್ಯಂತ ರೂಪ, ಲಾವಣ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಕಾಂತಿ, ಪಾವ, ಭಾವ, ವಿಲಾಸ, ವಿಭ್ರಮಗಳುಳ್ಳವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಗುರುದತ್ತನು ಆಕೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಬಯಸಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಜನ ಕಳುಹಿಸಿದರೂ ಧಾತ್ರಿವಾಹನ ರಾಜನು ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅಂತು ಅವರು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟವಾದ ಸಂಗತಿಯ ಕಾಮ ಸುವಿಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದು ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅಮೇಲೆ, ಒಂದು ದಿವಸ ಧಾತ್ರಿವಾಹನರಾಜನು ತನ್ನ ಬವಗಿಗಳಾದ ವಿಶ್ವಕರ್ಮ ವಿಶ್ವಮತಿ ಎಂಬಿಬ್ಬರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಅವರೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು- “ನೀವಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಐನೂರು ರಥಗಳನ್ನು ಜೀಗನೆ ಆರು ಅಂಗಗಳೊಳಗೆ ರಚಿಸಿ, ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆವು’ ಎಂದು ರಥಗಳನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅದರಂತೆ

ರಥಂಗಳು ಬೇಗು ಮಾಡಿಯೆನಗೊಪ್ಪಿಸಬೇಯ್ಯುಮೆಂದು ಪೇಳೊಡವರುಮಂತೆಗೆಯ್ಯೆಮೆಂದು ರಥಂಗಳು ಮಾಡಲ್ ತಗುಳ್ಳು ಅಜಾದಿಗಳೊಳಾ ಅಯ್ಯೂರು ರಥಮಂ ಸಮೆದು ವಿಶ್ವಮತಿಯರಸಂಗೆ ತಂದು ತೋಪೆದೊಡರಸಂ ಕಂಡಾದಮಾನುಮಾತಂಗೊಸೆದು ತುಷ್ಟಿದಾನಂಗೊಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ವಿಶ್ವಕರ್ಮಜಾದಿಗಳೊಳ್ ರಥದೊಂದು ಗಾಲಿಯಂ ಸಮೆಯಿಸಿ ತಂದು ತೋಪೆದೊಡರಸಂ ಕಂಡು ಮುಳಿದಾತನಂ ಕೊಲಲ್ ಬಗೆದೊಡಂಬಿ ಆತನುಮಾ ಗಾಲಿಯನರಸನ ಮುಂದೆ ಮನೆಕುಟ್ಟನುಮಪ್ಪ ಭೂಮಿಯೊಳೆತ್ತಿ ಪೂಜೆಯೊದಿಂದೊಡಿ ಗುರುದತ್ತ ನೃಪತಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಪೋದೊನಾ ಗಾಲಿಯುಂ ಪದಿನಯ್ಯದಿವಸಂಬರೆಗಂ ತನಗೆ ತಾನೆಯಂತರಿಕ್ಕದೊಳ್ ನೆಲನಂ ಮುಟ್ಟದೆ ತಿಜ್ಜನೆ ತಿರಿಯುತ್ತಿರ್ದುದಂ ಕಂಡರಸಂ ವಿಶ್ವಕರ್ಮಗೊಸೆದಾತನಂ ಬೇಗಮಾರಯ್ಯುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿಮೆಂದೊಡೆ ಕೆಲದವರೆಂದರಾತಂ ನಿಮಗಂಜಿಯೊಡಿ ಪೋಗಿ ಗುರುದತ್ತಂಗಾಳಾಗಿದೊಳನೆನೆ ಕೇಳ್ವರಸಂ ಗುರುದತ್ತನಲ್ಲಿಗೆ ತನ್ನ ಪೆರ್ಗಡೆಗಳನಂತೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿಯಟ್ಟದೊಂ ಕಪ್ಪಂಬೆರಸಮ್ಮ ಬಡಗಿಯಂ ಬೇಗಮುಟ್ಟುಗೆಂದು ಪೋಗಿ ಪೇಟೆಮೆಂದೊಡವರುಂ ಪೋಗಿಯಾ ಮಾತಂ ಗುರುದತ್ತನೃಪತಿಗೆ ತಮ್ಮರಸಂ ಕಲ್ಪಿಸಿದಂತೆ ನುಡಿದೊಡಾ ಮಾತಂ ಗುರುದತ್ತನೃಪತಿ ಕೇಳ್ವಾದಮಾನುಂ ಮುಳಿದಂತೆಂದಂ ಮಂಡಳಮನಾಳ್ವರನಾಗಿಯುಂ ಪೆರ್ಗಡೆ ಕಪ್ಪಂಗುರುಪೋಡಿ ಸಿಂಹಾಸನಮುಂ ಬೆಳ್ಳೊಡೆಗಳುಂ ಚಾಮರಗಳುಂ ಪಾಳಿದ್ದಜಗಳುಂ ಪಂಚಮಹಾಶಬ್ದಗಳುಂ ಸೊಕ್ಕಾಸೆಗಳುಂ ಚಾತ್ವರ್ತಗಳುಮೆಂಬೀ ಬಲಂಗಳಂ ಕಜ್ಜಮೇನೆಂದು

ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಮತಿಯು ಅಯ್ಯೂರು ರಥಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿ ತಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು ಕಂಡು ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಪಟ್ಟು ಅವನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವ ದಾನವನ್ನಿತ್ತನು. ಅನಂತರ, ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ರಥದ ಒಂದು ಗಾಲಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ತಂದು ತೋರಿಸಿದನು. ರಾಜನು ನೋಡಿ ಕೋಪಗೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಆಗ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಹೆದರಿ, ಆ ಗಾಲಿಯನ್ನು ರಾಜನ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ರತ್ನಮಯವಾದ ಜಗಲಿಯ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿ, ಪ್ರಾಣದ ಭಯದಿಂದ ಓಡಿ ಗುರುದತ್ತರಾಜನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು. ಆ ಗಾಲಿ ಹದಿನೈದು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ನೆಲವನ್ನು ಮುಟ್ಟದೆ ತಿರುನೆ ತಿರುಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಅದನ್ನು ಧಾತ್ರಿವಾಹನನು ಕಂಡು ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಮೇಲೆ ಸಂತೋಷಗೊಂಡು 'ಅವನನ್ನು ಬೇಗನೆ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ' ಎಂದು ಹೇಳಲು, ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದವರು ಹೀಗೆಂದರು - "ಆತನು ನಿಮಗೆ ಹೆದರಿ ಓಡಿಹೋಗಿ ಗುರುದತ್ತನ ಸೇವಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ". ಇದನ್ನು ರಾಜನು ಕೇಳಿ ಗುರುದತ್ತನಲ್ಲಿಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. "ಕಪ್ಪ ಸಮೇತವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬಡಗಿಯನ್ನು ಬೇಗನೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಲಿ - ಎಂದು ಹೋಗಿ ಹೇಳಿ" ಎಂದು ತಿಳಿಸಲು, ಆ ಅರಮನೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಗುರುದತ್ತನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತಮ್ಮ ರಾಜನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಆ ಮಾತನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ಗುರುದತ್ತರಾಜನು ಕೇಳಿ ಬಹಳವಾಗಿ ಕೋಪಗೊಂಡು ಹೀಗೆಂದನು - "ನಾನು ಮಂಡಲವನ್ನಾಳುವ ರಾಜನಾಗಿದ್ದು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕಪ್ಪ ಕೊಡುವುದಾದರೆ, ಈ ಸಿಂಹಾಸನ, ಶ್ವೇತಚಕ್ರಗಳು, ಚಾಮರಗಳು, ಪಾಳಿದ್ದಜಗಳು, ಪಂಚಮಹಾಶಬ್ದಗಳು, ಸೊಕ್ಕಿದ ಆನೆಗಳು, ಜಾತಿಯ ಕುದುರೆಗಳು, ಎಂಬೀ ಬಲಗಳಿಂದ ಏನು ಕೆಲಸವಿದೆ ? - ಎಂದು ನಿಮ್ಮೊಡೆಯನಿಗೆ ಹೇಳಿ. ತನ್ನ ಮಗಳಾದ ಅಭಯಮತಿ ಕನ್ಯೆಸಮೇತ ತನ್ನ ಪಟ್ಟದಾನೆಯನ್ನೂ ಶ್ರೇಷ್ಠ

ನಿಮ್ಮರಸಂಗೆ ಪೇಟೆಂ ತನ್ನ ಮಗಳಭಯಮತಿ ಕನ್ನಿವೆರಸು ತನ್ನ ಪಟ್ಟವರ್ಧಮುಮುಗ್ಗಳ ವಸ್ತುವಾಹನಂಗಳುಮಂ ಬೇಗಮಟ್ಟುಗಟ್ಟಿದಾಗ್ ತನ್ನ ತಲೆವೆರಸು ಕೊಳ್ಳೆನೆಂದು ಪೇಟೆಮೆಂದವರ ಪೆರ್ಗಡೆಗಲೊಳ್ ನುಡಿದು ನಿಮ್ಮ ಬಲೆಯನೆ ಆನುಂ ಪಯಣಂ ಬಂದಪ್ಪೆನೆಂದು ನುಡಿದವರ್ಗಳಂ ಪೋಗಲ್ಲೇಬ್ಬವರ ಬಲೆಯನೆ ಓರಿದು ವಿಭೂತಿಯಿಂ ಚಾತುರ್ವಲಂಬೆರಸು ಪೋಷಮಟ್ಟು ಪಯಣಂಬೋಗಿ ಕತಿಪಯ ದಿವಸಂಗಳಿಂ ಚಂಪಾನಗರಮನೆಯ್ಲಿ ಪೊಟಲಂ ಮೂವಳಸು ಬಳಸಿ ಮುತ್ತಿದಾಗ್ ಧಾತ್ರಿವಾಹನಂ ತನ್ನ ಸಮಸ್ತ ಸಾಧನಂಬೆರಸು ಪೋಷಮಟ್ಟೊಡ್ಡಗಮನೊಡ್ಡೆ ಬಿಲ್ ಬಿಲ್ಲೊಳ್ ಕುದುರೆ ಕುದುರೆಯೊಳ್ ರಥಂ ರಥದೊಳಗೆ ಯಣಿಯೊಳ್ ಘಟಿಯಾನೆ ಘಟಿಯಾನೆಯೊಳ್ ತಳ್ಳು ತಾಗಿ ಪಲವು ದಿವಸಂ ಕಾದೆಯೊಂದು ದಿವಸಂ ಗುರುದತ್ತನ್ನಪತಿಯಂ ಪ್ರಧಾನನಪ್ಪ ಮಹಾಸಾಮಂತಂ ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತನೆಂಬರಸನಾತನ ಮುಂಗಯ್ ಧಾತ್ರಿವಾಹನನ ಯೋಧನಿಂ ಚಕ್ರಪಾಣಿಯಿಂ ಖಂಡಿಸೆ ಪಟ್ಟುಡಾಗಿ ನೆಲದೊಳ್ ಬಿರ್ದುಕಂ ಪರ್ದು ಕಂಡು ಕೊಂಡಾಕಾಶದೊಳ್ ಪಾಣಿಪೋಗುತ್ತಮುಭಯಮತಿ ತನ್ನ ಕನ್ಯಾಮಾಡದೆರಡನೆಯ ನೆಲೆಯ ಮುಂದಣ ಚವುಕೆಯ ಮೇಲೆ ದಾದಿಯುಂ ಸಮೀಪನಂಗಳ್ ಬೆರಸು ನಡಪಾಡುತ್ತಿರ್ದಳ ಮುಂದಾ ಕೆಯ್ಯಂ ಪರ್ದು ತಂದಿಕ್ಕಿದೊಡದು ವಜ್ರ ವೈದೂರ್ಮ ಪದ್ಮರಾಗ ಪುಷ್ಪರಾಗ ಸಸ್ಯ ಕರ್ಕೇತನ ಇಂದ್ರನೀಲಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಆನರ್ಘ್ಯಮಪ್ಪ ಮಣಿಕಡಿಂ ಸಮದ ಪಲವುಂ ನಾನಾಪ್ರಕಾರದ ಕಂಕಣಂಗಳುಮಂ

ವಸ್ತುವಾಹನಗಳನ್ನೂ ಬೇಗ ಕಳುಹಿಕೊಡಲಿ. ಕಳುಹದಿದ್ದರೆ ಅವನ ತಲೆ ಸಹಿತವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ - ಎಂದು ತಿಳಿಸಿರಿ.” ಹೀಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿ “ನಿಮ್ಮೊಡನೆಯೇ ನಾನೂ ಪ್ರಯಾಣ ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಅವರಿಗೆ ತೆರಳಲು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವರ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ವೈಭವದಿಂದ ಚತುರಂಗಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ತಲುಪಿ, ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಮೂರು ಬಳಸಾಗುವಂತೆ ಮುತ್ತಿದನು. ಆಗ ದಾತ್ರಿವಾಹನನು ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ಕೂಡಿ ಹೊರಟು, ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಎದುರಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಆಗ ಬಿಲ್ಲುಗಾರರು ಬಿಲ್ಲುಗಾರರೊಂದಿಗೂ ಕುದುರೆ ಕುದುರೆಯೊಂದಿಗೂ ರಥವು ರಥದೊಂದಿಗೂ ಸೈನ್ಯವು ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೂ ಆನೆಗಳ ಸೈನ್ಯವು ಆನೆಗಳ ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೂ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಹಲವು ದಿವಸ ಕಾದಾಡಿದವು. ಒಂದು ದಿವಸ ಗುರುದತ್ತರಾಜನ ಪ್ರಧಾನ ಸಾಮಂತರಾಜನಾದ ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತನ ಮುಂಗೈಯನ್ನು ಧಾತ್ರಿವಾಹನನ ಯೋಧನಾದ ಚಕ್ರಪಾಣಿ ಎಂಬವನು ತುಂಡರಿಸಿದನು. ತುಂಡಾದ ಮುಂಗೈ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು ಅದನ್ನು ಹದ್ದು ಕಂಡು, ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ಆಗ ಅಭಯಮತಿ ತನ್ನ ಕನ್ನಿವಾಡದ ಎರಡನೆಯ ಉಪ್ಪರಿಗೆಯ ಎದುರಿನ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ದಾದಿಯರನ್ನೂ ಗೆಳತಿಯರನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ನಡೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮುಂದೆ ಆ ಕೈಯನ್ನು ಹದ್ದು ತಂದಿಕ್ಕಿತು. ಆ ಕೈ ವಜ್ರ, ವೈದೂರ್ಯ, ಪದ್ಮರಾಗ, ಪುಷ್ಪರಾಗ, ಸಸ್ಯ (?) ಕರ್ಕೇತನ (ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸ್ಪಟಿಕಮಣಿ). ಇಂದ್ರನೀಲ - ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಮಣಿಕೈಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದ ಹಲವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಕೈ ಬಳೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಮುಂಗೈಯೂ ಬೆರಳುಗಳೂ ಇದ್ದು ಶಂಖ, ಚಕ್ರ,

ತೊಟ್ಟ ಮುಂಗಯ್ಯಂ ಬೆರಲಳುಂ ಶಂಖ ಚಕ್ರ ಪದ್ಮಾಕುಶ ಚಾಮರ ತೋರಣ ಪತಾಕಾದಿ ಶುಭ ಲಕ್ಷಣಾಂಕಿತಮಾಗಿ ಕೆಂದಾವರೆಯ ಬಣ್ಣವಂತವ್ವ ತಳಮುಮಂ ಕಂದೀ ತಳಮನೊಡೆಯಾತಂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪುರುಷನಲ್ಲಂ ಪಿರಿಯರಸನಾಗಲೆವೇಬ್ಬುಮೆಂದು ಮತ್ತೀ ಕೆಯ್ಯೇಕೆ ಬಂದಿಸಿ ಬದ್ಧದವ್ವಾ ಎಂದು ದಾದಿಯಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾಕೆಯಂತೆಂದಳ್ ಮಗಳೆ ನೀಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಇಂತಪ್ಪವೆಂಬಂಗಳೊಡೆಯ ಅಶುಭಳ್ ಪಲಂಬರುಂ ಸತ್ತವರೆಂದೊಡಾಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ವಿಕೆ ಸತ್ತವರೆನಗವನಜೆಯ ಪೇಜಿಬ್ಬಾ ಎಂದೊಡಾ ದಾದಿಯಂತೆಂದು ಪೇಜ್ಜುಂ ಕುರುಚಾಂಗಣಮೆಂಬುದು ನಾಡದರ್ಕೆ ತಿಲಕವನೆ ಪೋಲ್ವುದು ಹಸ್ತಿನಾಪುರವೆಂಬುದು ಪೊಬಲದಾದಮಾನುಂ ಸೇವಮವು ದದನಾಳ್ಳೊಂ ಗುರುದತ್ತನೆಂಬೊನರಸನಾ ತನತ್ತಂತ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯಕಾಂತಿ ದೀಪ್ತಿ ಧೃತಿ ಕೀರ್ತಿ ಶೌರ್ಯ ವೀರ್ಯ ಬಳಪರಾಕ್ರಮನೊಡೆಯೊಂ ನವಯೆವನಂ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಕಾಮದೇವನೆ ಆದಮಾನುಂ ಪ್ರಚಂಡ ದೋರ್ದಂಡನುಂ ಬಲಗರ್ವಿತನುಂ ಪರವಂದಲಂಗಳಂ ಪಲವುಮನಿಜೆಮೊಟ್ಟಯಿಸಿ ಕೊಂಡಾಳ್ವೊನಂತವಾತಂ ನಿನ್ನಂ ಬೇಡಿ ವಾಗುದಂಗಳುಂ ಜೆರ್ಗಡೆಗಳುಮಂ ಪಲವು ಸೂಜಿಬ್ಬೊಡೆಂ ನಿಮ್ಮದುಂ ನಿನ್ನಂ ಕುಡಲೊಲ್ಲದಿದೊಡೆ ಮುನಿದಾತನ ತಲೆವೆರಸು ಕೂಸಂ ಕೊಳ್ಳೆನೆಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಪಳಯಕಾಲದ ಸಮುದ್ರಂ ಮೇರೆವೊದಂತೆ ಚಾತುರ್ಧಂತಬಲಂಬೆರಸು ಬಂದು ಪೊಜಲಂ ಮೂವಳಸಾಗಿ ಮುತ್ತಿದೊಡೆ ನಿಮ್ಮರಸಂ ತನ್ನಳ್ ಬಲಂಬೆರಸು ಪೂಜಮಟ್ಟೊಡ್ಡಿ ನಿಂದನಿಂತರದುಂ ಪಡೆಗಳಿಂದಿಂಗಳೆಬ್ಬ ದಿವಸಂ ಕಾದಿದಪ್ಪದು ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ್

ತಾವರೆ, ಅಂಕುಶ, ಚಾಮರ, ತೋರಣ, ಧ್ವಜ ಮುಂತಾದ ಶುಭಲಕ್ಷಣಗಳ ಗುರುತುಗಳುಳ್ಳದಾಗಿದ್ದಿತು. ಕೆಂಪುತಾವರೆಯ ಬಣ್ಣದ ದಾಗಿರುವ ಅಂಗೈಯನ್ನೂ ಕೆಂದು “ಈ ಅಂಗೈಯನ್ನಳ್ಳವನು ಸಾಮಾನ್ಯನಾದ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾದ ರಾಜನೇ ಆಗಿರಬೇಕು” ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಆಮೇಲೆ “ಅಮ್ಮಾ ಈ ಕೈ ಯಾಕೆ ತುಂದಾಗಿ ಬಿದ್ದಿವೆ?” ಎಂದು ಅಭಯಮತಿಯ ದಾದಿಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. ಆಗ ದಾದಿಯು “ಮಗಳೇ, ನಿನ್ನ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ, ಈ ರೀತಿಯ ಅಂಗೋಪಾಂಗಗಳಿರುವ ಹಲವರು ರಾಜರು ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ” ಎನ್ನಲು ಅವಳು “ನನ್ನ ಕಾರಣದಿಂದ ಯಾಕೆ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ? ನನಗೆ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಹೇಳು, ತಾಯೇ” ಎಂದಳು. ಆಗ ದಾದಿಯು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು - ಕುರುರಾಜಾಂಗಣವೆಂಬ ನಾದಿದೆ. ಆ ನಾದಿನ ತಿಲಕದಂತೆ ಇರತಕ್ಕ ಹಸ್ತಿನಾಪುರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವು ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಸೇವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಗುರುದತ್ತನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿರುವನು. ಅವನು ಅತಿಶಯವಾದ ರೂಪ, ಲಾವಣ್ಯ, ಕಾಂತಿ, ತೇಜಸ್ಸು, ಧೈರ್ಯ, ಗುಣ, ಕೀರ್ತಿ, ಶೂರತ್ವ, ವೀರತ್ವ, ಬಲ, ಪರಾಕ್ರಮಗಳುಳ್ಳವನಾಗಿ ಮೊಸ ತಾರುಣ್ಯದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಮನ್ಮಥನಂತೆ ಇದ್ದಾನೆ. ಬಹಳ ಭಯಂಕರವಾದ ಭುಜವಂದವುಳ್ಳವನೂ ಶಕ್ತಿಯಿಂದೆಯೆಂಬ ಗರ್ವದಿಂದ ಕೂದಿದವನೂ ಶತ್ರುಗಳೊಡನೆ ಕಾದಿ ಅವರ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸಿ ಆಳುತ್ತಿರುವವನೂ ಆದಂತಹ ಆತನು ನಿನ್ನನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಕಾಣಿಕೆಗಳ ಸಮೀರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಹಲವು ಬಾರಿ ಕಳುಹಿಸಿದರೂ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಗುರುವಾಡು ಕೋಪಗೊಂಡು ಆರನ (ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ) ತಲೆ

ಮೊದಲಾಗಿ ಪಲಂಬರುಮರಸುಮಕ್ಕಳ್ ಸತ್ತರಾನೆ ಕುದುರೆ ಪದಾತಿ ಸತ್ತುದರ್ಕೆ ಪ್ರಮಾಣಂ ಮೇರೆಯುಮಿಲ್ಲ ಮಹಾಘೋರತರಂ ಕಾಳಿಗಮಾಗಿರ್ಕ್ಕುಮೆಂದು ಪೇಲೊಡದಂ ಕೇಳ್ತಪ್ಪೊಡಬ್ಬಾ ನೀಮರಸನಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಿ ಇಂತೆಂದು ನುಡಿಯಿಂ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟುಬಿಡುಳಿನ್ನಂ ಗುರುದತ್ತನಿಗೆ ಕುಡುವೊಡೆ ಕುಡುಗೆಯುಬೆದ ಪುರುಷರ್ಕ್ಕಳಿಲ್ಲಂ ಮೊಳಿಯಿಲ್ಲದವರನಗೆ ತಮ್ಮ ಮೆಚ್ಚಲ್ದಾಳಿಗಳೆ ತಪಂಬಡುವೆನೆಂದಟ್ಟಿದೊಳೆಂದಭಯಮತಿ ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಮಾತೆಲ್ಲಮರಸಂಗೆ ದಾದಿ ಪೇಲೊಡೆ ಅರಸನುಂ ಕೇಳ್ತು ತನ್ನ ಪ್ರಧಾನರಪ್ಪ ನಾಲ್ವರಂ ಪೆರ್ಗಡೆಗಳಂ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಗುರುದತ್ತನಲ್ಲಿಗೆ ಕೂಸಂ ಕೊಟ್ಟೆನೆಂದಟ್ಟಿದೊಡತನುಂ ತನ್ನ ಬಲಮಂ ಕಾದಲೀಯದೆ ಬಾರಿಸಿದಂ ಧಾತ್ರಿವಾಹನನುಂ ತನ್ನ ಬಲಮಂ ಬಾರಿಸಿದನಂತೆರಡುಂ ಪಡೆಗಳ್ ಸಂಗ್ರಾಮಮನುಪಸಂಪರಿಸಿ ಸತ್ತವರ್ಗ್ಗೆ ನೊಂದವರ್ಗ್ಗೆ ತಕ್ಕ ವಿಧಿಯಂ ಮಾಡಿದ ಬಲಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ದಿವಸದಿಂ ಪ್ರತಸ್ತ ದಿವಸ ವಾರ ನಕ್ಷತ್ರದಿಂ ಹೋರಾಮುಹೂರ್ತದೋಳ್ ಕೂಸಿನನುಕೂಲದೋಳ್ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಿಂ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣ ಪುರಸ್ಕರಮಭಯಮತಿ ಕನ್ನೆಯಂ ಗುರುದತ್ತ ನ್ನಪತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಸನ್ಮಾನ್ಮದಾನಾದಿಗಳಿಂದಾತನಂ ಪೂಜಿಸಿದನಾತನುಂ ಚಂಪಾನಗರದೋಳ್ ಪಲವು ದಿವಸಮಿದ್ವಿನ್ನೆಮ್ಮ ನಾಲ್ಕಿ ಪೋಪಮಂದರಸನಂ ಬೆಸಗೊಳಲಟ್ಟಿದೊಡರಸನುಂ ಕೂಸಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪೆಂಡವಾಸದ ಪಲಂಬರುಮಕ್ಕಳದ ಸೂಳೆಯರ್ಕ್ಕಳುಮಂ

ಸಮೇತ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು (ನಿನ್ನನ್ನು) ವಶಮಾಡುವೆನೆಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಪ್ರಳಯಕಾಲದ ಸಮುದ್ರವೇ ಮೇರೆದಪ್ಪಿ ಹರಿಯಿತೋ ಎಂಬಂತೆ ಚತುರಂಗ ಸೈನ್ಯಸಮೇತನಾಗಿ ಬಂದು ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಮೂರು ಸುತ್ತಾಗಿ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದಾನೆ. ನಿಮ್ಮ ರಾಜನು (ತಂದೆ) ತನ್ನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸೈನ್ಯದೊಡನೆ ಹೊರಟು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸೈನ್ಯವನ್ನೊಡ್ಡಿ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ಹೀಗೆ ಎರಡೂ ಸೈನ್ಯಗಳು ಇಂದಿಗೆ ಏಳು ದಿವಸಗಳಿಂದ ಕಾದಾಡುತ್ತಿವೆ. ಸಾಮಂತರೂ ಮಹಾಸಾಮಂತರು ಮೊದಲಾಗಿ ಹಲವರು ರಾಜ ಕುಮಾರರು ಸತ್ತುಹೋದರು. ಆನೆ, ಕುದುರೆ, ಕಾಲಾಳುಗಳು ಸತ್ತುದಕ್ಕೆ ಲೆಕ್ಕವೂ ಇಲ್ಲ, ಮೇರೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಬಹಳ ಭಯಂಕರವಾದ ಯುದ್ಧವಾಗುತ್ತಿದೆ - ಎಂದು ದಾದಿ ಹೇಳಿದಳು. ಅದನ್ನು ಆಕೆ ಕೇಳಿ, ಅವ್ವಾ, ನೀವು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೀಗೆನ್ನಿರಿ - “ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ನನ್ನೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿರುತ್ತಾಳೆ - ನನ್ನನ್ನು ಗುರುದತ್ತನಿಗೆ ಕೊಡುವುದಾದರೆ ಕೊಡಲಿ. ಉಳಿದ ಗಂಡಸರೆಲ್ಲರೂ ನಂಟತನಕ್ಕೆ ಆಗದವರು. ನನಗೆ ಅವನು ತಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮೆಚ್ಚಲ್ಪವಾದರೆ, ಈಗಲೇ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವೆನು - ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾಳೆ”. ಹೀಗೆ ಅಭಯಮತಿ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನೆಲ್ಲ ದಾದಿಯು ಅರಸನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅರಸನು ಕೇಳಿ, ತನ್ನ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾದ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ‘ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಗುರುದತ್ತನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಗುರುತ್ತನಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಇದರಿಂದ ಗುರುದತ್ತನು ತನ್ನ ಸೈನ್ಯವು ಯುದ್ಧಮಾಡದಂತೆ ತಡೆದನು. ಧಾತ್ರಿವಾಹನನೂ ತನ್ನ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ತಡೆದನು. ಹೀಗೆ ಎರಡೂ ಸೈನ್ಯಗಳು ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಸತ್ತವರಿಗೂ ನೊಂದವರಿಗೂ ತಕ್ಕುದಾದ ವಿಧಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದನಂತರ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳು ಕಳೆಯಲು ಧಾತ್ರಿವಾಹನನು ಶುಭಕರವಾದ ದಿನ, ವಾರ, ನಕ್ಷತ್ರ, ಹೋರೆ, ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಕನ್ಯೆಯ ಅನುಕೂಲದಂತೆ ಬಹಳ ವೈಭವದಿಂದ ಕರಗ್ರಹಣ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಭಯಮತಿ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಗುರುದತ್ತ

ಕರಿಕರಣೆ ತುರಗಾಶ್ವ ರಥ ಶಿವಿಕಾದ್ವನೇಶ ವಾಹನಗಳುಮಂ ಮುತ್ತಿನ ಮಾರಿಕದ ಪೊನ್ನ ಮೂದಲಿದ ಪಲವುಂ ನಾನಾಪ್ರಕಾರದನರ್ಘ್ಯಮವ್ವ ತುಡುಗೆಗಳುಮಂ ಬಲೆವಲೆಗೊಟ್ಟರ್ವರುಮಂ ಪರಸಿಯವರ ನಾಲ್ಕೆ ಕಟಿಪಿದಂ ಮತ್ತೆ ಗುರುದತ್ತನ್ನಪತಿಯುಂ ಕತಿಪಯ ದಿವಸಂಗಳಿಂ ತನ್ನ ಪೊಜಲಂ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಮನೆಯ್ತು ಮಹಾವಿಭೂತಿಯುಂ ಪೊಕ್ಕಿದಿಷ್ಟವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳಂ ಪಲಕಾಲಮುಭಯಮುತಿಯೋ ಆನುನಯದಿಂದನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆಯಾಕೆಗೆ ಸುರ್ವಣಭದ್ರನೆಂಬೊ ಮಗಂ ಪುಟ್ಟದನಿತು ಸಂತೋಷದಿಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಹಸ್ತಿನಾಪುರದ ಸಾರೆ ಧರಣಿಭೂಷಣವೆಂಬ ಪರ್ವತದೊಳಮೃತಾಸ್ತದರೆಂಬ ಗುರುಗಳುಂ ಆಯ್ಯಾರ್ವರ್ ಋಷಿಯರಿರ್ದರೆಂಬುದಂ ಕೇಳ್ವ ಪುತ್ರ ಮಿತ್ರ ಕಳತ್ರ ಪರಿವಾರ ಸಮೇತಂ ವಂದನಾಭಕ್ತಿಗೆ ಪೋಗಿ ಗೆಂಟಲೋ ವಾಹನಂಗಳಿಂದಿಲೆದು ಬಲಗೊಂಡು ಬಂದರ್ಚಿಸಿ ಗುರುಭಕ್ತಿಗೆಯ್ತು ಭಜಾರರಂ ಬಂದಿಸಿಯುಲೆದ ಋಷಿಯರ್ಕಳುಮಂ ಗುರುಪರಿವಿಡಿಯಿಂದಂ ಬಂದಿಸಿ ಪಿರಿದು ಬೇಗಂ ಧರ್ಮಂ ಕೇಳ್ವ ತದನಂತರಮಿಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಂ ಭಟಾರಾ ಎನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಭವಂಗಳೆನಗಿಲೆಯ ಬೆಸುಮನೆ

ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನನ್ನು ಸನ್ಮಾನ ದಾನ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಸತ್ಕರಿಸಿದನು. ಗುರುದತ್ತನು ಚಂಪಾನಗರದಲ್ಲಿ ಹಲವು ದಿವಸ ಇದ್ದು “ಇನ್ನು ನಮ್ಮನಾಡಿಗೆ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದು ಧಾತಿವಾಹನ ರಾಜನನ್ನು ಕೇಳಿ ಅನುಮತಿ ಪಡೆಯಲು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ರಾಣೀವಾಸದ ಹಲವರು ಶ್ರೇಷ್ಠದಾಸಿಯರನ್ನೂ ಅನೆ, ಹೆಣ್ಣಾನೆ, ವೇಗವಾಗಿ ಓಡುವ ಕುದುರೆ, ರಥ, ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ - ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ವಾಹನಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು, ಮಾಣಿಕ್ಯ, ಚಿನ್ನ - ಈ ಮೂರು ವಿಧದ ಹಲವು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಆಭರಣಗಳನ್ನೂ ಬಳುವಳಿ ಕೊಟ್ಟು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಅಶೀರ್ವದಿಸಿ, ಅವರ ನಾಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ, ಗುರುದತ್ತ ರಾಜನು ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣವಾದ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಹಳ ವೈಭವದಿಂದ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಅಭಯಮತಿಯೊಂದಿಗೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಾದ ವಿಷಯದ ಇಚ್ಛೆಯ ಸುವಿಗಳನ್ನು ಹಲವು ಕಾಲ ಮನಸ್ಸಿಗೊಪ್ಪವಂತೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಆಕೆಗೆ ಸುರ್ವಣಭದ್ರನೆಂಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಹೀಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅನಂತರ, ಒಂದು ದಿವಸ ಹಸ್ತಿನಾಪುರದ ಬಳಿಯ ಧರಣಿ ಭೂಷಣವೆಂಬ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಅಮೃತಾಸ್ತವರೆಂಬ ಗುರುಗಳೂ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಋಷಿಗಳೂ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಗುರುದತ್ತರಾಜನು ತನ್ನ ಪುತ್ರ ಮಿತ್ರ ಪತ್ನೀ ಪರಿವಾರವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಂದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋದನು. ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಹನಗಳಿಂದ ಇಳಿದು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬಂದು ಪೂಜಿಸಿ, ಗುರುಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಋಷಿಗಳನ್ನು ವಂದಿಸಿ ಉಳಿದ ಋಷಿಗಳನ್ನೂ ಗುರುತ್ವದ ಅನುಕ್ರಮದಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಧರ್ಮಶ್ರವಣವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಅವರೊಡನೆ - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿ” ಎಂದನು. ಆಗ ಋಷಿಗಳು ಹೀಗೆಂದರು. “ನೀನು ಈ ಜನ್ಮದಿಂದ ತೊಡಗಿ ಹಿಂದೆ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಸಾವಸ್ತಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ

ಭಟಾರರಿಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟರೀ ಭವದಿಂ ತೊಟ್ಟು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಭವದಂದು ನೀಂ ಸಾವಸಿಯೆಂಬ ಪೊಲಲೋ ಉಪರಿಚರನೆಂಬ ಮಂಡಳಿಕನಯ್ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾದುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ವಜ್ರದಾಡನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಿಂ ಕೊಲೆಪಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸತ್ತಾ ಪೊಲಲೋ ಪರ್ವಾವಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೆಯಲ್ಲೆಂದಂ ಸತ್ತು ಭವನವಾಸಿಗಲೋಕದೊಳ್ ಧರಣೀಂದ್ರನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೆಯಲ್ಲೆಂ ಬಂದೀಗಳ್ ಗುರುದತ್ತನೆಯಾದೆಯೆಂದು ಆತನ ನಾಲ್ಕು ಭವಂಗಳಂ ಸವಿಸ್ತರಂ ಭಟಾರ್ ಪೇಲಿ ಕೇಳ್ದದಮಾನುಂ ವೈರಾಗ್ಯಮನೊಡೆಯೊನಾದೊಂ ಮತ್ತಭಯಮತಿಯುಂ ಎನ್ನ ಭವಮುಮಂ ಭಟಾರಾ ಎನಗೆ ಬೆಸಸಿಮೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಭಟಾರರಿಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟರ್ ಚಂಪಾನಗರದೊಳೊರ್ವಂ ಪುಳುಂಗಾಜಂ ಗರುಡವೇಗನೆಂಬೊನಾತಂಗೆ ನೀಂ ಮುನ್ನಿನ ಭವದೊಳ್ ಪೆಂಡತಿಯಯ್ ಗೋಮತಿಯೆಂಬೆಯೊಂದು ದಿವಸಂ ಸಮಾಧಿಗುಪ್ತರೆಂಬ ಭಟಾರ್ ಪಲಂಬರ್ ರಿಸಿಯರ್ವರಸು ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೀಡ ಏರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಂ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆವಂದೊಡವರ ಪಕ್ಕದ ನೀಂ ಪೋಗಿ ಧರ್ಮಂ ಕೇಳ್ತು ಕೊಲ್ಲದ ಕಳ್ಳದ ಮಧು ಮದ್ಯಮಾಂಸಗಳುಮಯ್ಯ ಪಾಲ್ಪನ ಪಣ್ಣು ಗಿಣ್ಣುಮಾಳಂಚಿಯುಂ ಇಂತಿವೆಲ್ಲಮಂ ತಿನ್ನದ ಬ್ರತಗಳುಮಂ ಕೈಕೊಂಡು ಭಟಾರರಂ ವಂದಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಪೋಗಿಯನ್ನೆಗಂ ನಿನ್ನ ಭರ್ತಾರಂ ಬೇಂಟೆಯಾಡಿ ಪಲವುಂ ಲಾವುಗೆಯುಂಕೆ ಕೊರಸುಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪಕ್ಕಚಾತಿಗಳಂ ಬಲೆಯನೊಡ್ಡಿ ಪಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿ ಬಾಟಿವಾಟಿ ಮನೆಯೊಳ್ ತಂದಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ

ಉಪರಿಚರನೆಂಬ ಮಾಂಡಳಿಕನಾಗಿದ್ದ. ನೀನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ವಜ್ರದಾಡನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂದನು. ಹಾಗೆ ಸತ್ತು ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಹೆಬ್ಬಾವಾಗಿ ನೀನು ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಆಮೇಲೆ ಸತ್ತು ಭವನವಾಸಿಗಳ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಧರಣೀಂದ್ರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರುತ್ತೀಯೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದು ಈಗ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನೀನು ಗುರುದತ್ತನೆಂಬವನಾಗಿರುವೆ". ಋಷಿಗಳು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅವನ ನಾಲ್ಕು ಜನ್ಮಗಳ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗುರುದತ್ತನು ಅತ್ಯಂತ ವೈರಾಗ್ಯವುಳ್ಳವನಾದನು. ಆಮೇಲೆ ಅಭಯಮತಿ ಅಮೃತಾಸ್ತ್ರವ ಮುನಿಗಳೊಡನೆ, "ಪೂಜ್ಯರೇ, ನನ್ನ ಪೂರ್ವ ಜನ್ಮ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೂ ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿರಿ" ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಋಷಿಗಳು ಹೀಗೆಂದರು - "ಚಂಪಾನಗರದಲ್ಲಿ ಗರುಡವೇಗನೆಂಬ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದವನೊಬ್ಬನು ಇದ್ದನು. ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನೀನು ಗೋಮತಿ ಎಂಬವಳಾಗಿದ್ದು ಗರುಡವೇಗನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿವಸ ಸಮಾಧಿಗುಪ್ತರೆಂಬ ಋಷಿಗಳು ಹಲವು ಮಂದಿ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೀಡ, ಏರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದೋಣಾಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ನೀವು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಸಮೀಪ ಧರ್ಮವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. ಕೊಲ್ಲದಿರುವ, ಕಳವು ಮಾಡದಿರುವ, ಜೇನು-ಹೆಂಡ-ಮಾಂಸಗಳು ಐದು ಬಗೆಯ ಹಾಲುಮರಗಳ ಹಣ್ಣು ಹಸು ಕರುಹಾಕಿದ ಹೊಸತರಲ್ಲಿ ಕೊಡತಕ್ಕ ಗಿಣ್ಣಿನ ಹಾಲು, ಅಳಂಬೆ (ನಾಯಿಕೊಡೆ) - ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ತಿನ್ನದಿರುವ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಋಷಿಗಳನ್ನು ವಂದಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿರುವ ವೇಳೆಗೆ ನಿನ್ನ ಗಂಡನು ಬೇಟೆಯಾಡಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಅವನು ಹಲವು ಲಾವಗೆ, ಉಂಕೆ (ಒಂದು ಬಗೆಯ ಹಕ್ಕಿ), ಕೊರಸು - ಮುಂತಾದ ಹಕ್ಕಿಯ ಜಾತಿಗಳನ್ನು

ಬೇಂಟೆಗೆ ಪೋದನನ್ನೆಗಂ ನೀನವಂ ಕಂಡು ಕಾರುಣ್ಯಭಾವದಿಂದನಿತುಮಂ ಬಿಟ್ಟು ಕಳೆದೊಡವು ಪಾಪಿ ಪೋದವು ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಭರ್ತಾರಂ ಬಂದು ಪಕ್ಕಿಗಳಂ ಕಾಣದೆ ಬಿಟ್ಟು ಕಳೆದರಾರೊಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾಂ ಬಿಟ್ಟು ಕಳೆದೆನೆಂದೊಡೆ ಇಂತಪ್ಪ ಧರ್ಮಾರ್ಥಿಯನ್ನ ಮನೆಯೊಳಿರಲ್ತೊಡೆಂದು ಬಯ್ಯು ಪೊಯ್ಯಟ್ಟುಕಳೆದೊಂ ನೀನುಂ ಮನೆಯಿಂದಂ ಪೋಜಮಟ್ಟು ಪೋಗಿ ನಂಟರ ಮನೆಯೊಳಿರ್ದೆಯನ್ನೆಗಮೊಂದು ದಿವಸಮಾ ಚಂಪಾಪುರವನಾಳ್ವೊಂ ಧಾತ್ರಿವಾಹನನೆಂಬೊನರಸನು ಮಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಶ್ರೀಮತಿಯುಮಂತಿವರರು ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಂ ಪೊಜಲಂ ಪೋಜಮಟ್ಟವರ ಶ್ರೀಯುಂ ವಿಭೂತಿಯುಮಂ ಕಂಡಿವರ್ಗಾಂ ಪುಟ್ಟದೊಡೊಳ್ಳಿತ್ತೆಂದು ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದಿದುರ್ ಕೆಲವು ದಿವಸದಿಂ ಸತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿಯ ಗರ್ಭದೊಳ್ ನೆಲೆಸಿರಿಯಾಕೆಗಲ್ಲಾ ಜೀವಂಗಳು ದಯೆಯ್ತು ಬಯಕೆಯಾದುದರಸಂ ಕೇಳ್ತು ತನ್ನ ಪೊಜಲೊಳಂ ನಾಡೊಳಮಾರಪ್ಪೊಡಂ ಜೀವಂಗಳು ಕೊಲ್ಲದೆಂತು ಗೋಸನೆಗಳೆಯಿಸಿದನದು ಕಾರಣದಿಂ ನಿನಗಭಯಮತಿಯೆಂದಾ ತಾಯುಂ ತಂದೆಯುಂ ಪೆಸರನಿಟ್ಟು ಬಾಬ್ಬರ್ ಎಂದಿವರ ಭವಂಗಳುಮಂ ಭಟಾರರ್ ಪೇಪ್ಪೊಡರಸನುಮರಸಿಯುಂ ಕೇಳ್ತು ಸಂಸಾರ ಶರೀರ ಭೋಗ ವೈರಾಗ್ಯಮನೊಡೆಯರಾಗಿ ಶ್ರೀದತ್ತನೆಂಬ ಹಿರಿಯ ಮಗಂಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗಳ್ಳು ಪಲಂಬರರಸುವಂಕಳ್ಳೆರಸವ್ಯುತಾಸ್ರವ ಭಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ಗುರುದತ್ತ ಮಹಾರಾಜಂ

ಬಲೆಹಾಕಿ ಹಿಡಿದು, ಕಟ್ಟಿ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಮನೆಗೆ ತಂದು ಇಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೀನು ಆ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ದಯಾಭಾವನೆಯಿಂದ ಅವಷ್ಟನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟೆ. ಆಗ ಅವು ಹಾರಿಹೋದವು. ಅಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಗಂಡನು ಬಂದನು. ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಕಾಣದೆ ಅವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟವರು ಯಾರೊಂದು ಕೇಳಿದನು. 'ನಾನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟೆ'ನೆಂದು ನೀನು ಹೇಳಿದೆ. ಆಗ ಗರುಡವೇಗನು - 'ಈ ರೀತಿಯ ಧರ್ಮಾರ್ಥಿ ಯಾದವಳು ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಬೇಡ' ಎಂದು ಬೈದು, ಹೊಡೆದು ಹೊರಗೆ ಅಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟನು. ನೀನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ನಂಟರ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿವಸ ಚಂಪಾಪುರವನ್ನು ಆಳತಕ್ಕ ಧಾತ್ರಿವಾಹನನೆಂಬ ರಾಜನು ಮತ್ತು ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಶ್ರೀಮತಿ - ಅಂತು ಇಬ್ಬರೂ ಬಹಳ ವೈಭವದಿಂದ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಅವರ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನೂ ವೈಭವವನ್ನೂ ಕಂಡು, ನಾನು ಇವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಿತ್ತೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿದೆ. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ನೀನು ಸತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿಯು ಬಸಿರಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಆಕೆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದಯೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಅಪೇಕ್ಷೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ರಾಜನು ಕೇಳಿ, ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯೂ ನಾಡಿನಲ್ಲಿಯೂ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ, ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಕೂಡದು - ಎಂದು ಡಂಗುರ ಸಾರಿಸಿದನು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ನಿನಗೆ ಆ ತಾಯಿಯೂ ತಂದೆಯೂ ಅಭಯಮತಿ ಎಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟು ಬಾಳಿದರು" - ಎಂದು ಋಷಿಗಳು ಅವರಿಬ್ಬರ ಜನ್ಮವೃತ್ತಾಂತಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ರಾಜನೂ ರಾಣಿಯೂ ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಶರೀರ ಸುಖದಲ್ಲಿಯೂ ವೈರಾಗ್ಯವುಳ್ಳವರಾದರು. ಶ್ರೀದತ್ತನೆಂಬ ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಲವು ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರೊಂದಿಗೆ ಅಮೃತಾಸ್ರವ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುದತ್ತಮಹಾರಾಜನು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಅಭಯಮತಿಯು ಆ

ತಪಂಬಟ್ಟಿನಭಯಮತಿಯುಮಾ ಭಟಾರರ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸುವ್ರತೆಯೆಂಬ ಕಂತಿಯರೆ ಕಂತಿಯರಾಗಿ ತಪಂಬಟ್ಟು ಸಮೃದ್ಧಪೂರ್ವಕಂ ಮಹಾವ್ರತಂಗಳು ಕೈಕೊಂಡಾಚಾರಮಾಧಾನೆ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಚರಣಗ್ರಂಥಂಗಳು ಕಲ್ಪ ಪಲಕಾಲಮುಗೋಗ್ಯ ತಪಶ್ಚರಣಂಗೆಯ್ಯ ನೋಂಪಿಗಳೆಂದಂ ಗಿಡಿಗಿಡಿಜಂತಂ ಮಿಳಿಮಿಳಿನೆತಮಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮೆಯ್ಯಂ ತವಿಸಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಲದೊಳ್ ಸಂಸ್ಕರಣಂಗೆಯ್ಯ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಮುಡಿಪಿ ಕಾಪಿಷ್ಠಮೆಂಬೆಂಟನೆಯ ಸ್ವರ್ಗದೊಳ್ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಮೆಂಬ ವಿಮಾನದೊಳ್ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯನಮಿತಕಾಂತನೆಂಬೊಂ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಳಿತ್ತ ಗುರುದತ್ತ ಭಟಾರರುಂ ಪನ್ನೆರಡುವರೂಪಂಬರೆಗಂ ಗುರುಗಳನಗಲದಿದುರ್ ದ್ವಾದಶಾಂಗ ಚತುರ್ದಶ ಪೂರ್ವಮಪ್ಪಾಗಮಮೆಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪ ಗುರುಗಳು ಬೆಸಗೊಂಡವರನುಮತದಿಂದೇಕ ವಿಪಾರಿಯಾಗಿ ಪೋರ ವೀರ ತಪಶ್ಚರಣಂಗೆಯ್ಯುತ್ತಂ ಗ್ರಾಮೇಕರಾತ್ರಂ ನಗರೇ ಪಂಚರಾತ್ರಂ ಅಟವ್ವಾಂ ದಶರಾತ್ರಮೆಂಬೇ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೀಡ ಬಿರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ವನ ದೋಣಾಮುಖಂಗಳು ವಿಪಾರಿಸುತ್ತಂ ಕ್ರಮದಿಂದ ಸುರಾಷ್ಟ್ರಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೋಣಿಮಂತಮೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಸಾರ ಹಳಮುಖನೆಂಬ ಪಾರ್ವನಿರ್ವ ಪಲ್ಲಿಪೀಡಮೆಂಬೂರನೆಯ್ಯುವನ್ನೆಗಮೆಡೆಯೊಳ್ ನೇಸರಟ್ಟೊಡೆ ಯತ್ಸಾಮಿತವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲ ನೇಸರಟ್ಟತ್ತಲೆಯೆ ನಿಲ್ಲರಪ್ಪದನೆಂದೂರ ಪೊಲ ಪೊಲ ಪೊಲದೊಳ್ ಬಟ್ಟಿಯ ಕಣ್ಣೊಳ್

ಋಷಿಗಳೇ ಗುರುಗಳಾಗಿರಲು ಸುವ್ರತೆ ಎಂಬ ಕಂತಿಯರೇ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರುವವರಾಗಿರಲು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಳು. ಅವಳು ಜೈನಧರ್ಮತತ್ವಪೂರ್ವಕ ಮಹಾವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಆಚಾರ - ಆರಾಧನೆ ಮುಂತಾಗಿರತಕ್ಕ ಚರಣಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಹಲವು ಕಾಲ ಕಠೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಉಪವಾಸಾದಿ ವ್ರತಗಳಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಕೃಶರಾಗಿ ಗುಳಿಬಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಳ್ಳವರಾದರು. ತಮ್ಮ ಶರೀರವನ್ನು ಕ್ಷೀಣಗೊಳಿಸಿ ಅನಂತರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಸತ್ತು ಕಾಪಿಷ್ಠಮೆಂಬ ಎಂಟನೆಯ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಮೆಂಬ ಏಳಂತಸ್ತಿನ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಸಾಗರದಷ್ಟು ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ಅಮಿತಕಾಂತನೆಂಬ ದೇವನಾಗಿ ಜನಿಸಿದಳು. ಇತ್ತ ಗುರುದತ್ತ ಋಷಿಗಳು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಗುರುಗಳೊಡನೆಯೇ ಇದ್ದು ಹನ್ನೆರಡು ಅಂಗಗಳೂ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಗಳೂ ಉಳ್ಳ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲಿತು ಗುರುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು ಒಬ್ಬರೇ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುವವರಾಗಿ ಉಗ್ರವೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಆದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ “ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯಿದ್ದರೆ, ನಗರದಲ್ಲಿ ಐದು ರಾತ್ರಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ರಾತ್ರಿ” ಎಂಬ ನ್ಯಾಯದಂತೆ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೀಡ, ಬಿರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದೋಣಾಮುಖ - ಎಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸುರಾಷ್ಟ್ರ ಎಂಬ ದೇಶವನ್ನು ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿ ದೋಣಿಮಂತಮೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಹತ್ತಿರ ಹಳಮುಖನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಇರತಕ್ಕ ಪಲ್ಲಿಪೀಡಮೆಂಬ ಊರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲಾಯಿತೋ ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವವರೆನಿಸಿದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಸೂರ್ಯನು ಅಸ್ತವಾದಾಗ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವರಾದ್ದರಿಂದ ಊರಿನ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿರುವ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ದಾರಿಯ ಎದುರಿನಲ್ಲಿಯೇ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತು

ರಾತ್ರಿ ಪ್ರತಿಮೆನಿಂದೊರನ್ನೆಗಮಿರುಳ್ ನಾಲ್ಕು ಜಾವಮುಂ ಭೋರಂದು ಪರ್ಮಟ್ ಕೊಂಡು ಕೆಸಳಾದೊಡೆ ನೇಸಮೂಡಿದೊಡಪ್ಪಾಸುಕಂ ಬಟ್ಟೆಯೆಂದು ಕೈಯನೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳದೆ ಮತ್ತಂತೆ ಸೂರ್ಯಪ್ರತಿಮೆನಿಂದೊರನ್ನೆಗಂ ಹಳಮುಖನೆಂಬ ಪಾರ್ವತಿ ತನ್ನ ಮೂಡಣ ಕೆಯ್ಯನುಬಲೆಂದು ಪೋಗಿ ಕೆಸಳಾದುದಂ ಕಂಡುಬಲ್ ಪದನಲ್ಲೆಂದು ಬಿಟ್ಟದ ಪದುವಣ ಕೆಯ್ಯನುಬಲ್ ಪೋಗುತ್ತಂ ತನ್ನ ಕೆಯ್ಯಸಾರ ಸೂರ್ಯಪ್ರತಿಮೆನಿಂದ ಭಟಾರರಂ ಕಂಡಂತೆಂದನಜ್ಜಾ ಎನ್ನ ಪೆಂಡತಿ ಕೂಟನಿಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡು ಬಂದೊಡೆ ಪದುವಣ ಕೆಯ್ಯ ಪೋದನೆಂದು ಪೇಟ್ಟುಂ ಗಡಿಮೆಂದು ಪದುವಣಕೆಯ್ಯ ಪೋದನೆನ್ನೆಗಮಾತನ ಪಾರ್ವತಿಯುಂ ಪಗಲಪ್ಪಾಳ್ ಕೂಟಂ ಕೊಂಡು ಬಂದು ಕೆಯ್ಯಳಗಲಮುಟ್ಟಿ ಕಾಣದೆ ಸೂರ್ಯಪ್ರತಿಮೆನಿಂದ ಭಟಾರರಂ ಬೆಸಗೊಂಡಳಜ್ಜಾ ಎನ್ನ ಭಟ್ಟನೀ ಕೆಯ್ಯನುಬಲ್ ಬಂದಾತನೆತ್ತಪೋದಂ ಪೇಟೆಮೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾ ಭಟಾರರ್ ಮೌನವ್ರತಂಕೊಂಡು ನುಡಿಯದೆ ಕೆಮ್ಮಗಿದೊಡೆ ಪಿರಿದುಂ ಬೇಗಮಿದುರ್ ಬೇಸತ್ತು ಕೂಟಂ ಮನೆಗೆ ಕೊಂಡು ಪೋದಳನ್ನೆಗಮಿತ್ತ ಹಳಮುಖನುಂ ಕೆಯ್ಯಂ ಪಿರಿದು ಬೇಗಮುಟ್ಟು ಪೇದೆಗಟ್ಟು ಪಸಿದು ನೀರಡಿಸಿ ಬಸಮುಟಿದು ಕೂಟಂ ತಪ್ಪದಂ ಪಿರಿದು ಬೇಗಂ ಪಾರುತಿರ್ದು ತಾರದಿದೊಡೆ ಬೇಸತ್ತು ಮುಳಿದು ಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ ಎಲೆಗೆ ಕೂಟಂ ತಂದೆಯಿಲ್ಲೆಂದು ಪೆಂಡತಿಯಂ ಸೊಪ್ಪುನಾರಾಗಿ ಬಡಿಯಿ ಆಕೆಯಂತೆಂದಳೇಕೆ

ಪ್ರತಿಮಾ ಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ಆಗ ರಾತ್ರಿಯ ನಾಲ್ಕು ಜಾವವೂ (ಮನ್ನೇರಡು ಗಂಟೆಯೂ) ಭೋರಂದು ಶಬ್ದವಾಡುತ್ತ ದೊಡ್ಡ ಮಳೆ ಎಂದು ಕೆಸರಾಯಿತು. ಸೂರ್ಯೋದಯವಾದಾಗ, ದಾರಿಯು ಜೀವಜಂತುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದೆಯೆಂದು, ಇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಕೈಗಳೂ, ಮೇಲಕ್ಕಿತ್ತದ್ದೆ ಎಂಬುದು ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಮೆಯಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಆ ಹೇಳಿ ಹಳಮುಖನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ತನ್ನ ಮೂಡಣ ಹೊಲವನ್ನು ಉಳುವುದಕ್ಕೆಂದು ಹೋಗಿದ್ದ ಕೆಸರಾದುದನ್ನು ಕಂಡು, ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತ, ತನ್ನ ಹೊಲದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಪ್ರತಿಮೆಯಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕಂಡನು. ಅವರೊಡನೆ - “ಅಜ್ಜಾ, ನನ್ನ ಹೇಳಿ ಉಟವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಪಶ್ಚಿಮದ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಕೊಂಡನೆಂದು ಹೇಳಿ, ಅವಳನ್ನು ನನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿರಿ, ತಿಳಿಯತೇ?” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪದುವಣ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಹೀಗರಲು ಅವನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿ ಹಗಲಾಗಿದ್ದಾಗಲೇ ಅನ್ನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಹೊಲದ ವಿಸ್ತಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಿ ಹುಡುಕಿದರೂ ಕಾಣದಿರಲು ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಮೆಯಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು - “ಅಜ್ಜಾ, ನನ್ನ ಭಟ್ಟನು ಈ ಹೊಲವನ್ನು ಉಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದವನು ಯಾವ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು? ಹೇಳಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ಆ ಋಷಿಗಳು ಮೌನದ ವ್ರತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಮಾತಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಇದ್ದು ಬೇಸರಗೊಂಡು ಅನ್ನವನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕೊಂಡುಹೋದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹಳಮುಖನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಗದ್ದೆಯನ್ನು ಉತ್ತು, ಆಯಾಸಪಟ್ಟು, ದಸಿವಾಗಿ, ಬಾಯಾರಿ, ಶಕ್ತಿಹೀನನಾಗಿ, ಹೊಡತಿ ಅನ್ನ ತರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳದೊಡ್ಡ ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ತಾರದಿರಲು ಬೇಸರಗೊಂಡು, ಕೋಪಗೊಂಡು, ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. “ಎಲೇ ನೀನು ಅನ್ನವನ್ನು ಏಕೆ ತರಲಿಲ್ಲ !” ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಸೊಪ್ಪುನಾರುಗಳನ್ನು

ಬಡವೆಯಾಂ ಕೂಟಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಕೆಯ್ಯೊಳಪಿಸಿ ಪಿರಿದು ಬೇಗಮರ್ದು ಪಾರ್ದು ನಿಮ್ಮಂ ಕಾಣದೆ ಮನೆಗೆ ಕೂಟಂ ತಂದನೆಂದೊಡೇಕಲ್ಲಿದ್ ಕೃಪಣಕನಂ ಬೆಸಗೊಂಡೆಯಲ್ಲಾತಂಗಾಂ ಮೂಡಣ ಕೆಯ್ಯ ನೀಂ ಬಂದೊಡೆ ಪಡುವಣ ಕೆಯ್ಯ ಕೂಟಂ ಕೊಂಡು ಬರ್ಪಂತಿರೆ ಪೇಟ್ಟು ಪೋದನೆಂದೊಡಾಕೆಯಂತೆಂದಳನಿತಾನುಂ ಸೂಟಾಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಂ ಪೇಟ್ಟುನಿಲ್ಲೊಡೊಡತಪ್ಪೊಡೆ ನಿನಗೆನುಂ ದೋಪಮಿಲ್ಲೆನ್ನನಾತನುಣ್ಣಪಡಿಸಿ ಕೊಂದನೆಂದು ಪೆಂಡತಿಯ ಮೇಗಣ ಮುಳಿಸನುಟಿದು ಋಷಿಯರ ಮೇಗೆ ಮುನಿಸಾಗಿ ಭವಸಂಬಂಧಿಯಪ್ಪ ವೈರಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಕೋಡಾಗ್ಗಿ ಪೆರ್ಚೆಯೆನ್ನಂ ಪಸಿವಿನಿಂ ಸುಟ್ಟೊನಂ ಕಿಚ್ಚಿನಿಂ ಸುಟ್ಟಿಲ್ಲಿದುಣ್ಣೆನೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೈಯ್ತು ಪುಲ್ಲಬೆಂಟಿಯಂ ಪೊಸೆದು ಕಿಚ್ಚುಮಣ್ಣೆಯ ಕೊಡನುಂ ಬೆಂಟಿಯುಮಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಭಟಾರರ ಮುಂದಿಟ್ಟಿಲವೊ ಸವಣಾ ನೀನನ್ನಂ ಪಸಿವಿನಿಂದಂ ಸುಟ್ಟಿಯಂತೆಯಾನುಂ ನಿನ್ನಂ ಕಿಚ್ಚಿನಿಂದಂ ಸುಟ್ಟಿಪ್ಪಂ ಕಾವೊರಾರೆಂದು ಮುಟ್ಟಿ ಮೂದಲಿಸಿದಾಗಳ್ ಭಟಾರರಿಂತೆಂದು ಬಗೆದರೀತಂಗೇನುಂ ದೋಪಮಿಲ್ಲೆಮ್ಮ ಮುನ್ನಿನ ಗೆಯ್ಯ ಕರ್ಮದಯಕಾಲಂ ಬಂದುದಕ್ಕುಮದೆಮ್ಮ ಸುಟ್ಟಿಪ್ಪದೀತನೆಮ್ಮ ಸುಟ್ಟಿಪ್ಪೊನಲ್ಲಂ ಸುಡುಪೊಡಂ ಕಿಡುಪೊಡಲನೆ ಸುಡುಗುಮೆಮ್ಮ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಸುಡಲ್ ನೆಪ್ಪಿಯನೀತನೆಮಗೆ ಕಲ್ಯಾಣಮಿತ್ತನೆಂದು ಬಗೆದಂತೆಂದು ಭಾವಿಸಲ್ ತಗುಟ್ಟರ್

ಜಜ್ಜುವ ಹಾಗೆ ಹೊಡೆದನು. ಆಗ ಆಕೆ “ಯಾಕೆ ನನಗೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿ ? ನಾನು ಅನ್ನವನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಇದ್ದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಎದುರು ನೋಡಿದೆ. ಆದರೆ ಕಾಣದೆ, ಅನ್ನವನ್ನು ಮನೆಗೆ ತಂದೆನು” ಎಂದು ಹಳಮುಖನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು “ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಜೈನಸಂನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ನೀನು ಯಾಕೆ ಕೇಳಿಲ್ಲ? ನೀನು ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಿನ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿನ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಅನ್ನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ನಾನು ಹೇಳಿ ಹೋಗಿದ್ದೆನು” ಎಂದನು. ಆಗ ಆಕೆ ಹೀಗೆಂದಳು - “ನಾನು ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಕೇಳಿದರೂ ಅವನು ಹೇಳಿಲ್ಲ” ಹೀಗೆಂದಾಗ ಹಳಮುಖನು - “ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನದೇನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಅವನು ಉಣ್ಣದೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂದನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲಿನ ಕೋಪವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ಋಷಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಂಡನು. ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸಂಬಂಧದ ದ್ವೇಷವು ಕಾರಣವಾಗಿ ಕೋಪಾಗ್ಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ‘ನನ್ನನ್ನು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಸುಟ್ಟವನನ್ನು ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಸುಟ್ಟಲ್ಲದೆ ಉಣ್ಣೆನು’ ಎಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು. ಅದರಂತೆ, ಹುಲ್ಲಿನ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಹುರಿಮಾಡಿ ಬೆಂಕಿ, ಎಣ್ಣೆಯ ಕೊಡ, ಹುಲ್ಲಿನ ಹಗ್ಗ ಇವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಋಷಿಗಳ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು “ಎಲವೋ ಸವಣ (ಸಂನ್ಯಾಸಿಯೇ) ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಸುಟ್ಟಿ. ಹಾಗೆಯೇ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಸುಡುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾರು ಕಾಪಾಡುತ್ತಾರೆ ?” ಎಂದು ಮುಟ್ಟಿ ಮೂದಲಿಸಿದನು. ಆಗ ಋಷಿಗಳು ಹೀಗೆ ಭಾವಿಸಿದರು-“ಈತನಲ್ಲಿ ಏನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮದ ಫಲ ಮೂಡಿ ಬರುವ ಕಾಲ ಬಂದಿದೆ. ಅದು ನಮ್ಮನ್ನು ಸುಡುತ್ತಿದೆ. ಈತನು ನಮ್ಮನ್ನು ಸುಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಸುಡುವುದಾದರೂ ನಾಶವಾಗತಕ್ಕ ದೇಹವನ್ನು ಸುಡುತ್ತಾನೆ. ನಮ್ಮ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸುಡಲಾರನು. (ನಿಂದಿಸುವವನನ್ನೂ, ಶ್ಲಾಘಿಸುವವನ್ನೂ, ಶತ್ರುವನ್ನೂ, ಮಿತ್ರನನ್ನೂ ಯಾವನು ಹಾಗೆಯೇ ಸಮತೆಯಿಂದ

ಗಾಠೆ || ಗೊಂದಲಂ ಸಿಳಹಂತಂ ಸತ್ತು ಮಿತ್ತುಂ ತಹೇವ ಸುಹದಕ್ಕಂ
 ಜೋ ಸಮಭಾವಾ ಬೆಚ್ಚಿ ಇ ಸೋ ಸಮಣೋ ಸೋಯಪವ್ವಯಃ
 ದುಜ್ಜಣವಯಣ ಸದಗರಂ ಸಂಹತಿ ಉಚ್ಛೋದಣಂ ಚ ಪಹರಂ ಚ
 ಣ ಯ ಕುಪ್ಪಂತಿ ಮಹಾರಿಸಿ ಸಮಣ ಗುಣ ವಿಜಾಣಗಾ ಸಮಣಾ
 ಜೀವಿದ ಮರಣೇ ಲಾಭಾಲಾಭೇ ರಂಜೋಗವಿಪ್ಪ ಜೋಗೇ ಯ
 ಬದ್ಧಂ (?) ಸುಹದುಕ್ಖಾದಿಸು ಸಮದಾ ಸಾಮಾಯಿಗಂ ಕಾಮ
 ಖಮ್ಮಾಮಿ ಸವ್ವಜೀವಾಣಂ ಸವ್ವೇ ಜೀವಾ ಖಮಂತು ಮೇ
 ಮತ್ತೀ ಮೇ ಸವ್ವ ಭೂದೇಸು ವೇರಂ ಮಜ್ಜ ಣ ಕೇಣ ಚ

ಎಂದಿತು ಕ್ಷಮೆಯಂ ಭಾವಿಸುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ಹಳಮುಖನುಂ ಬೆಂಟೆಯನೆಣ್ಣೆಯೊಳ್ ತೊಯ್ತು
 ನಟಾಗ್ರದಿಂ ತೊಟ್ಟು ನೆತ್ತಿವರೆಗಂ ಬಳಸಿಯುಂ ಮೆಯ್ಯಂ ಸುತ್ತಿ ಎಲ್ಲಾ ಎಡೆಗಳೊಳಂ ಕಿಚ್ಚಂ
 ತಗುಳ್ಳೆಯೆಣ್ಣೆಯಂ ತಳಿಯುತ್ತಿರಲುರಿ ಕೊಂಡೇಳಜ್ಜಾಲೆಯಾಗಿ ಸುಡೆಯೊ ಕಿಚ್ಚಿ ಮೆಯ್ಯಂ ಪೊರ್ದದನ್ನೆಗಂ
 ಭಿತಾರರಾಜ್ಜಾಳಿಚೆಯಮಪಾಕವಿಚೆಯ ವಿಪಾಕವಿಚೆಯ ಸಂಸ್ಥಾನವಿಚೆಯಮೆಂಬೀ ನಾಲ್ಕು ಧರ್ಮಧಾನ್ಯಂಗಳಂ
 ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಬಲೆಕ್ಕೆ ಪೃಥಕ್ಕ್ ವಿತರ್ಕ ವಿಚಾರಮೆಂಬ ಪೃಥಮ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಮಂ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಸೂಕ್ತ ಸಾಂಪರಾಯದ
 ಗುಣಸ್ಥಾನದೊಳ್ ಮೋಹನೀಯದಕಾಂಡಕ ಘಾತಂ ತೀರ್ದು ಚರಮ ಕಾಂಡಕದ ಚರಮ ಪಾಳಿ

ಭಾವಿಸುವನೋ ನೋಡುವನೋ ಅವನು ಸವಣನು. ದುರ್ಜನರ ಮಾತುಗಳೆಂಬ ಚುಟುಚುಟು
 ಎಂದು ಸಿಡಿದ ಕಿಡಿಗಳ ಹಾಗೆ ಸಂತಾಪಕರವಾದುದನ್ನು ಸಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಚಾಡಿಮಾತುಗಳನ್ನೂ
 ಅಥವಾ ಕೋಲು ಬಡಿಗಳೆಗಳ ಎಟುಗಳನ್ನೂ ಶಸ್ತ್ರಪ್ರಹಾರಗಳನ್ನೂ ಸೈರಿಸುತ್ತಾರೆ.
 ಮಹಾಋಷಿಗಳು ಸಿಟ್ಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸವಣರು (ಸಾಧುಗಳು) ಕ್ಷಮಾಗುಣವನ್ನು ಬಲ್ಲವರು.
 ಬದುಕು ಸಾವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಲಾಭನಷ್ಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಷ್ಟವಸ್ತುವಿನ ಸಂಯೋಗ
 ವಿಯೋಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಂಧುಗಳು ಶತ್ರುಗಳು ಇವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ
 ಸುಖದುಃಖಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಶೀತೋಷ್ಣಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಮತೆಯು
 ಸಾಮಾಯಿಕ ಎಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳದಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಜೀವಗಳನ್ನೂ ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತೇನೆ, ಎಲ್ಲ
 ಜೀವಗಳೂ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿ. ಎಲ್ಲ ಜೀವಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನನಗೆ ಸ್ನೇಹವಿದೆ. ನನಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ
 ವೈರವಿಲ್ಲ) ಎಂದೀ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನೇ ಭಾವಿಸುತ್ತ ಗುರುದತ್ತ ಋಷಿಗಳು ಇದ್ದರು.
 ಹೀಗಿರಲು ಹಳಮುಖನು ಆ ಹುಲ್ಲಿನ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ನೆನೆಸಿದನು. ಅದನ್ನು
 ಋಷಿಗಳ ಉಗುರಿನಿಂದ ತೊಡಗಿ ನೆತ್ತಿಯವರೆಗೂ ಆವರಿಸುವಂತೆ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿ
 ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಸಿಂಪಡಿಸುತ್ತಿರಲು ಬೆಂಕಿ ಹಿಡಿದು
 ಒಂದೇ ಜ್ವಾಲೆಯಾಗಿ ಸುಡತೊಡಗಿತು. ಆ ಬೆಂಕಿ ದೇಹವನ್ನು ಮುಟ್ಟುವ ಮೊದಲೇ
 ಋಷಿಗಳು ಆಜ್ಞಾವಿಚಯ, ಅಪಾಕವಿಚಯ, ವಿಪಾಕ ವಿಚಯ, ಸಂಸ್ಥಾನ ವಿಚಯ -
 ಎಂಬ ಈ ನಾಲ್ಕು ಧರ್ಮಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಪೃಥಕ್ಕ್, ವಿತರ್ಕ,
 ವಿಚಾರ- ಎಂಬ ಮೊದಲನೆಯ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದರು. ಸೂಕ್ತ ಸಾಂಪರಾಯದ
 ಗುಣಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮೋಹನೀಯದ ಕಾಂಡಕ ಘಾತವು ಮುಗಿದು ಚರಮಕಾಂಡಕದ

ಬರ್ದನಂತರ ಸಮಯಂ ಮೊದಲೊಂದು ಜಾನಿಸಿಯಲ್ಲಿ ಬಟೆಯಮೇಕತ್ತ್ ವಿತರ್ಕ ವಿಚಾರಮೆಂಬರಡನೆಯ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಮಂ ಕ್ಷೀಣಕಷಾಯನಾಗಿ ಜಾನಿಸಿ ಬಟೆಯಂ ಚರಮಸಮಯದೊಳ್ ನಾಲ್ಕು ಕರ್ಮಂ ಕೆಡಿಸುವ ಸಮಯದೊಳ್ ರಸ ರುಧಿರ ಮಾಂಸ ಮೇದೋಷ್ಣಮಜ್ಜ ಶುಕ್ಲಮೆಂಬ ಸಪ್ತಧಾತುಗಳುಮವಳೊಡನೆ ಕೆಟ್ಟುವು ಮತ್ತೆ ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳುಮಾವುವೆಂದೊಡೆ ಆಯ್ತು ತೆಜದ ಜ್ಞಾನಾವರಣೀಯಮೊಂಬತ್ತು ತೆಜದ ದರ್ಶನಾವರಣೀಯಮಂತರಮಂ ಕರ್ಮಗಳ ಕೇಡಿನೊಳ್ ಲೋಕಾಲೋಕದೊಳಗಣ ಸೂಕ್ಷ್ಮಾಂತರಿತ ದೂರ ಪದಾರ್ಥವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಕ್ರಮ ಕರಣ ವ್ಯವಧಾನರಹಿತವಾಗಿ ಬಗೆಯದೆ ತಡೆಯದೆ ಸುಟೆಯದೆ ಮೋಹಿಸದೆ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳನೊಮ್ಮೊಂದಿಹದ ಕಾಣ್ವಂತಜ್ಞಾನಮುಮನಂತದರ್ಶನಮುಮನೊಡೆಯರಾದರ್ ಮತಿಪ್ರತ್ಯೇಕ ತೆಜದ ಮೋಹನೀಯವೆಂಬ ಕರ್ಮದ ಕೇಡಿನಂ ಅನಂತಸುಖಿಗಳಾದರ್ ಮತ್ತಮಯ್ಯ ತೆಜದಂತರಾಯಮೆಂಬ ಕರ್ಮದ ಕೇಡಿನಂದಮನಂತ ವೀರ್ಮನೊಡೆಯರಾದರ್ ಅಂತೊಮ್ಮೊಂದಲಿ ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳ ನಾಲ್ಕು ಕೇಡಿನಂದಮನಂತಚತುಷ್ಯಮನೊಡೆಯರ್ ಮುಂಡಕೇವಳಿಗಳಾಗಿದರ್

ಚಮರಪಾಳಿ ಬಿದ್ದನಂತರ ಸಮಯ ಮೊದಲಾಗಿ ಧ್ಯಾನಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಏಕತ್ವ, ವಿತರ್ಕ, ವಿಚಾರ - ಎಂಬ ಎರಡನೆಯ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಕಷಾಯವನ್ನು ಕ್ಷೀಣಗೊಳಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಚರಮಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರಸ, ರಕ್ತ, ಮಾಂಸ, ಮೇದಸ್ಸು, ಎಲುಬು, ಕೊಬ್ಬು, ಶುಕ್ಲ- ಎಂಬ ಏಳು ಬಗೆಯ ಧಾತುಗಳೂ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ನಾಶವಾದವು. ಆಮೇಲೆ ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳು ಯಾವುವೆಂದರೆ - ಮತಿ, ಶ್ರುತ, ಅವಧಿ, ಮನಃಪರ್ಯಾಯ ಮತ್ತು ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನ - ಎಂಬ ಐದು ಬಗೆಯ ಜ್ಞಾನಾವರಣೀಯಗಳೂ ಚಕ್ಕು, ಅಚಕ್ಕು, ಅವಧಿ, ಕೇವಲದರ್ಶನ, ನಿದ್ರಾ, ನಿದ್ರಾನಿದ್ರೆ, ಪ್ರಚಲಾ, ಪ್ರಚಲಾಪ್ರಚಲಾ, ಸ್ಥಾನಗೃಹ್ಣಿ - ಎಂಬೀ ಒಂಬತ್ತು ಬಗೆಯ ದರ್ಶನಾವರಣೀಯ ಕರ್ಮಗಳೂ ಅಂತೂ ಘಾತಿ ಅಘಾತಿ ಎಂಬ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಕರ್ಮಗಳು ನಾಶವಾದವು. ಲೋಕದ ಮತ್ತು ಲೋಕವಲ್ಲದ ಇತರ ಕಡೆಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ, ನಿಗೂಢವಾದ, ದೂರದಲ್ಲಿರುವ - ಪದಾರ್ಥಗಳು ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕ್ರಮ-ಕರಣ-ವ್ಯವಧಾನಗಳಿಲ್ಲದೆಯೆ, ಬಗೆಯದೆ, ತಡೆಯದೆ, ಸುತ್ತಾಡದೆ, ಪ್ರೀತಿಸದೆ, ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ತಿಳಿಯತಕ್ಕ ಕಾಣತಕ್ಕ ಅನಂತ ಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ಅನಂತದರ್ಶನವನ್ನೂ ಉಳ್ಳವರಾದರು. ಅನಂತರ ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟು ವಿಧದ ಉತ್ತರ ಪ್ರಕೃತಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮೋಹನೀಯವೆಂಬ ಕರ್ಮನಾಶವಾಗಿ ಅನಂತಸುಖವುಳ್ಳವರಾದರು. ಆಮೇಲೆ ದಾನಾಂತರಾಯ, ಲಾಭಾಂತರಾಯ, ಭೋಗಾಂತರಾಯ, ಉಪಭೋಗಾಂತರಾಯ, ವೀರ್ಯಾಂತರಾಯ - ಎಂಬ ಐದು ಬಗೆಯ ಅಂತರಾಯ ಕರ್ಮವು ನಾಶವಾಗಿ ಅನಂತವೀರ್ಯವುಳ್ಳವರಾದರು. ಅಂತೂ ಒಮ್ಮೆಯೇ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳು ನಾಶವಾಗಿ ಅನಂತಸುಖ - ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಅಂತಗಳುಳ್ಳವರೂ ಹತ್ತು ಬಗೆಯ ಮಂಡನ (ವಶಪಡಿಸುವಿಕೆ)ವುಳ್ಳ ಮುಂಡಕೇವಳಿಗಳಾಗಿ ಇದ್ದರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಇಂದ್ರನ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಕುಬೇರನು ಮಾಡಿದ ನೆಲದ ಮೇಲ್ಗಡೆ ಐದು ಸಾವಿರ ಬಿಲ್ಲಿನಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಏಕಶಿಲೆಯಾಗಿರತಕ್ಕ ಇಂದ್ರನೀಲದ ರತ್ನದ

ಅನ್ನೆಗಮಿಂದನ ಬೆಸದಿಂ ಧನದಂ ಮಾಡಿದ ನೆಲದ ಮೇಗೈಸಾರ ಬಲ್ಲತ್ತೇಧದೊಳಂತರಿಕ್ಕದೊಳೊಂದು ಯೋಜನ ವಿಸ್ತೀರ್ಣಮೇಕಶಿಲೆಯುಳ್ಳಿಂದನೀಲ ಮಣಿಕುಟ್ಟಮ ಭೂಮಿಯಕ್ಕಮದಳಿ ಮೇಗೆ ಏಕಯೋಜನ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ರತ್ನಮಯಮಪ್ಪ ಶ್ರೀಮಂಟಪಮಕ್ಕುಂ ಮತ್ತಂ ನಾಲ್ಕು ದಸೆಯೊಳಂ ಕನಕಮಯಮಪ್ಪ ನಾಲ್ಕುಂ ಸೋಪಾನಪಂಕ್ತಿಗಳ ನೊಡೆಯ ಭೂಮಿಯ ಮೇಗೆ ಸಿಂಹಾಸನಮಕ್ಕುಂ ಅದಳಿ ಮೇಗಲರ್ದ್ವ ಪೊಂದಾಮರೆಯಕ್ಕಮದಂ ನಾಲ್ವರಲಂ ಮುಟ್ಟದ ಅದಳಿ ಮೇಗೆ ಪಲ್ಲಂಕದೊಳಿದೊಂದು ಬೆಳ್ಳೊಡೆಯನೊಡೆಯೊನಾಗಿ ಮೂವತ್ತೆರದುಂ ಚಾಮರಂಗಳಿಂ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ಬೀಸುತ್ತಮಿಂತಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ

ಗಾಹೆ || ಸವ್ವೇ ಹಿ ಭವಗವಾಸೀವೆಂತರ ದೇವಾಯ ಪಳಪಳುತಸಿಯಾ
ಪುಂಟಪ ಕಪ್ಪವಾಸೀ ಸಿಹಗಣಾ ಎ ಇ ಜೋ ಇಸಿಯಾ

ಎಂದೀ ಪೇಲ್ವ ಚಿತ್ತಂಗಳಿಂದಳಿದು ಚತುರ್ವಿಧ ದೇವನಿಕಾಯಂ ತಂತಮ್ಮ ಪರಿವಾರಂ ಬೆರಸುಬಂದು ದಿವ್ಯಮಪ್ಪ ಗಂಧ ಪುಷ್ಪ ಧೂಪ ದೀಪಾಕ್ಷತಂಗಳಿಂದರ್ಚಿಸಿ ವಂದಿಸಿ ಸಮವಸರಣ ಕೋಪ್ಪಂಗಳೊಳ್ ತಂತಮಿರ್ಪ್ಪ ಸ್ಥಾನಂಗಳೊಳ್ ದೇವರ್ಕ್ಕಳುಂ ದೇವಿಯರ್ಕ್ಕಳುಂ ಚಾತುರ್ವರ್ಗ ಸಂಘಮುಂ ಮೃಗಂಗಳುಂ ಬಳಸಿಯುಂ ಬಂದು ಧರ್ಮಮಂ ಕೇಳುತ್ತಿದರನ್ನೆಗಂ ಹಳಮುಖನುಂ ಧರ್ಮಂ ಕೇಳ್ವ ನಿಂದಿದಿಂತೆಂದು ಬನ್ನಪಂಗೆಯ್ತುಂ ಭಟಾರಾ ನಿಮಗಾಂ ಪೊಲ್ಲಕೆಯ್ವನದನೆನೆಗೆ ಕ್ಷಮಿಯಿಸಿಮೆಂದಳಿ

ಜಗಲಿಯ ನೆಲವಾಗಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಯೋಜನ ವಿಸ್ತಾರವಾದ, ರತ್ನಗಳಿಂದೊಪ್ಪುವ ಕಾಂತಿಯುಕ್ತವಾದ ಮಂಟಪವಿದ್ದಿತು. ಅದಲ್ಲದೆ, ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಚಿನ್ನದಿಂದ ಕೂಡಿದ ನಾಲ್ಕು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಸಾಲುಗಳಿರುವ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಸಿಂಹಾಸನವಿದ್ದಿತು. ಆ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಅರಳಿರುವ ಹೊಂದಾವರೆಯಿದ್ದಿತು. ಅದು ನಾಲ್ಕು ಬೆರಳನ್ನೂ ಮುಟ್ಟದ ಹಾಗೆ ಅದರ ಮೇಲುಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಪದ್ಮಾಸನದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಶ್ವೇತಚೈತ್ರವುಳ್ಳವನಾಗಿ ದೇವತೆಗಳು ಮೂವತ್ತೆರದು ಚಾಮರಗಳನ್ನು ಬೀಸುತ್ತಿರಲು, ಹೀಗೆ ಗುರುದತ್ತ ಋಷಿಗಳು ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ - ಎಲ್ಲ ಭವನವಾಸಿಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯಂತರ ದೇವತೆಗಳು ಪಟಪಗಳ ಶಬ್ದದಿಂದ ಹೆದರಿದರು. ಕಲ್ಪವಾಸಿಗಳು ಗಂಟೆಯ ಶಬ್ದದಿಂದಲೂ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯದೇವತೆಗಳು ನವಿಲುಗಳ ಕೇಗುಲಿಕೆಗಳಿಂದಲೂ ಹೆದರಿದರು. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ ಚಿವ್ವೆಗಳಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ದೇವತಾ ಸಮೂಹದವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪರಿವಾರ ಸಮೇತ ಬಂದು ದಿವ್ಯವಾದ ಗಂಧ ಪುಷ್ಪ ಧೂಪ ದೀಪ ಅಕ್ಷತೆಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಜನನು ಉಪದೇಶಮಾಡತಕ್ಕ ಸಭಾಭವನದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತಾವು ತಾವು ಇರತಕ್ಕ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ದೇವರುಗಳೂ ದೇವಿಯರುಗಳೂ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣಗಳ ಸಂಘವೂ ಮೃಗಗಳೂ ಸುತ್ತಲೂ ಕವಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಧರ್ಮವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಹಳಮುಖನೂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು - “ಋಷಿಗಳೇ, ನಿಮಗೆ ನಾನು ಕೆಟ್ಟದನ್ನು ಮಾಡಿದೆನು. ಅದನ್ನು ನೀವು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದನೆ

ಪೊಡೆಪಟ್ಟಿಡೆ ಭಟಾರರೆಂದರ್ ನಿನಗೇನುಂ ದೋಷವಿಲ್ಲೆಂದಾತನ ತಮ್ಮ ಭವಂಗಳು ಪೇಟೊಡೆ ಕೇಳ್ಗೆ ಗೆಯ್ಯ ಪಾಪಮಿಂತಲ್ಲದೆ ಪಿಂಗಡೆನಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯಂ ದಯೆಗಿಯ್ಯಮೆಂದು ಬೇಡಿ ತಪಂಬಟ್ಟು ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಆಗಮಂಗಳನೋದುತ್ತಿದನಿತ್ತ ಗುರುದತ್ತ ಕೇವಳಿಯುಂ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೀಡೆ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪತ್ತನ ದ್ರೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಭವ್ಯವರ ಪುಂಡರೀಕಕಳೆ ಧರ್ಮಾತ್ಮಮಂ ಕಪಾಯುತ್ತುಂ ಪಲಂಬರುಮಂ ಧರ್ಮಗೊಳಿಸುತ್ತಂ ಮತ್ತಮಾ ಪಲ್ಲಿಬೇಡಮೆಂಬೂರ್ಗೆ ಬಂದು ಯೋಗನಿರೋಧಂಗೆಯ್ಯ ಅಯೋಗಿ ಭಟಾರರಾಗಿ ಪಂಚ ಹ್ರಸ್ವಾಕ್ಷರೋಚ್ಚಾರಣ ಮಾತ್ರ ಕಾಲದಿಂದಾಯುರ್ನಾಮಗೋತ್ರ ವೇದನೀಯಮೆಂಬ ನಾಲ್ಕುಮಘಾತಿಕರ್ಮಗಳನೊಮ್ಮೊಡಲೆ ಕಿಡಿಸಿ ಏಕ ಸಮಯದೊಳಗೆ ಮೋಕ್ಷಸ್ಥಾನದೊಳ್ ನೆಲಸಿ ಜಾತಿ ಜರಾಮರಣಂಗಳುಂ ಪಸಿವುಂ ನೀರಜ್ಜಿ ಶೀತೋಷ್ಣವಾತಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಆವ ಬಾಧೆಗಳಿಲ್ಲದ ಅನಂತಜ್ಞಾನವನಂ ದರ್ಶನಮನಂತಸುಖಮನಂತವೀರ್ಮದೊಳ್ ಕೂಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲಮುಂ ಸುಖಿಯಾಗಿದರ್

ಗಾವೆ || ಅರುಜಮಮರಣಂ ಮಧುರಂ ಅಕ್ಷಯ ಸೊಕ್ಕಂ ಅಕೋಪಮಂ ಪತ್ರಾ ಅಪ್ಪಾಭಾಧಮಣಂತಂ ಅಗಾಗಾ ಕಾಲಮಚ್ಚಂ

ಮತ್ತೆ ಹಳಮುಖರಿಸಿಯರುಮಾಗಮಂಗಳಿಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪು ಏಕವಿಹಾರಿಯಾಗಿ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೀಡೆ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದ್ರೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಕೊಂಕಣವಿಷಯಮನೆಯ್ಯಯಾ

ಮಾಡಲು, ಯುಷಿಗಳು “ನಿನಗೇನೂ ದೋಷವಿಲ್ಲ” - ಎಂದು ಆತನ ಜನ್ಮವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಲು ಕೇಳಿ “ನಾನು ಮಾಡಿದ ಈ ಪಾಪಗಳು ಹೀಗಲ್ಲದೆ ಪರಿಹಾರವಾಗವು. ನನಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿರಿ” ಎಂದು ಬೇಡಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಉಪದೇಶ ಪಡೆದು ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಇತ್ತ ಗುರುದತ್ತರು ಕೇವಲ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೀಡೆ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಭವ್ಯರೆಂಬ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ತಾವರೆಗಳಿಗೆ ಧರ್ಮಾಮೃತವನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತ ಹಲವರನ್ನು ಧರ್ಮನಿಷ್ಠರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತ ಆಮೇಲೆ ಪಲ್ಲಿಬೇಡವೆಂಬ ಊರಿಗೆ ಬಂದು ಯೋಗವನ್ನು ಬಲವಂತದಿಂದ ಮಾಡಿ, ಯೋಗಿಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಾಗಿ ಐದು ಹ್ರಸ್ವಾಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿದ ಮಾತ್ರಾಕಾಲದಿಂದ ಆಯುಸ್ಸು, ನಾಮ, ಗೋತ್ರ, ವೇದನೀಯ - ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ಅಘಾತಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲೇ ನಾಶಮಾಡಿ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಮೋಕ್ಷಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಂತು- ಜನ್ಮ, ಮುಪ್ಪು, ಸಾವು, ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಶೀತ, ಉಷ್ಣ, ವಾಯು - ಮುಂತಾಗಿರುವ ಯಾವ ತೊಂದರೆಗಳೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅನಂತಜ್ಞಾನ, ಅನಂತದರ್ಶನ, ಅನಂತಸುಖ, ಅನಂತವೀರ್ಯ- ಎಂಬ ಅನಂತ ಚತುಷ್ಟಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲವೂ ಸುಖದಿಂದ ಇದ್ದರು. (ಮುಕ್ತರಾದವರು ರೋಗವಿಲ್ಲದೆ, ಮರಣವಿಲ್ಲದೆ, ಮಧುರವಾದ, ಅಸದೃಶವಾದ ಯಾವ ಕಡೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅಕ್ಷಯ ಸುಖವನ್ನು ಅನಂತವಾದ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನವರೆಗೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ.) ಆಮೇಲೆ ಹಳಮುಖ ಯುಷಿಗಳು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತು ಒಬ್ಬರೇ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುವವರಾಗಿ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೀಡೆ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಗಳೆಂಬ ಭೂ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಕೊಂಕಣ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತ

ನಾದೋ ಪೋಗುತ್ತೂ ಉರನೆಯದೆಡೆಯೋ ಪೋಲದೋ ನೇಸರ್ಪಟ್ಟೋ ಯತ್ರಾಸ್ತಮಿತವಾಸಿಯಲ್ಲಿ ನೇಸರ್ಪಟ್ಟೊಡಲಿಯು ನಿಲ್ಲತಪ್ಪದಂತೆ ಕುಮರಿಯು ಸುಡಲೆಂದು ಕಡಿದೊಟ್ಟಿದ ಮರಗಳ ಮೇಗಿರುಳ್ ದೇವರಂ ಬಂದಿಸಿ ನಿಯಮಂಗೆಯ್ದು ಬೋಗಭಕ್ತಿಯಿಂದಿರನ್ನೆಗಂ ಕುಮರಿಯು ಸುಡಲೆಂದು ತುಂಗಭದ್ರನೆಂಬ ಪೋಡುಂಗಾಣಂ ಸೂರ್ಕ ತೂಂಕದಿರೂಳ್ ಕಟ್ಟಂಗಳ ಕಡುಗತ್ತಲೆಯೋ ಬಂದು ಕಿಚ್ಚು ತಗುಚ್ಚೆಪೋದೊನಾ ಕಿಚ್ಚಿನಿಂದ ಹಳಮುಖರಿಯುಂ ಬೇಯುತ್ತೂ ಧರಣ್ಯನಗಳಂ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಶುಭ ಪರಿಣಾಮದಿಂ ಮುಡಿಸಿ ಪದಿನಾಳನೆಯಚ್ಚುತ ಕಲ್ಪದೋ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊನಚ್ಚುತೇಂದ್ರನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ತುಂಗಭದ್ರನೆಂಬೊಂ ಪೋಡುಂಗಾಣಂ ನೇಸರ್ಮೂಡೆ ಕುಮರಿಯುಂ ನೋಡಲೆಂದು ಪೋದನ್ನೆಗಂ ಸಕ್ತರ್ ರಿಸಿಯಂ ಕಂಡು ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕನೆಂ ನಿಷ್ಕಾರಣಮಪೆಯದೆ ರಿಸಿಯರಂ ಕೊಂದೆಂದು ನಿಂದಣೆ ಗುರುಹಣೆ ಗೆಯ್ದು ತಾನುಮಲ್ಲಿಯ ಕಿಚ್ಚು ಪೊಕ್ಕು, ಸತ್ತು ವ್ಯಂತರದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಆಯುಷ್ಯಾಂತದೋ ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಎಂಧಾಟವಿಯೊಳಾದಮಾನುಂ ರೌದ್ರಮುಪ್ಪ ಬಳಿಯ ಪೇರಾನೆಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಬಟ್ಟಿಯೋ ಪೋಪ ಬರ್ಪ ಜನಂಗಳನ್ನೆಚ್ಚು ಕೊಲುತ್ತುಮಿರ್ಪುದಂ ಹಳಮುಖನರನ್ನೆ ಆಚ್ಚುತೇಂದ್ರನವಧಿಜ್ಞಾನದಿಂದ ದೆವರು ಬಂದು ಧರ್ಮಂ ಪೇಟ್ಟು ಪ್ರತಿಬೋಧಿಸಿ ಶ್ರಾವಕವ್ರತಂಗಳ ಫಲಮಂ ಪೇಟ್ಟು

ಉರಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಲಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದಾಗ ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಿದನು. ಯತ್ರಾಸ್ತಮಿತವಾಸಿಯಾದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತವಾಯಿತೋ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲುವರಾದುದರಿಂದ ಕುಮರಿಯನ್ನು ಸುಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕಡಿದು ರಾಶಿ ಹಾಕಿದ ಮರಗಳ ಮೇಲೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ದೇವರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಯೋಗಯುಕ್ತವಾದ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಇದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು, ಕಾಡುಕತ್ತರಿಸುವವನಾದ ತುಂಗಭದ್ರನೆಂಬವನು ಕುಮರಿಯನ್ನು ಸುಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಮಲೇರಿದ್ದ ನಿದ್ದೆಯಿಂದ, ರಾತ್ರಿ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ತೀವ್ರವಾದ ಕತ್ತರೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮರದ ರಾಶಿಗೆ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಹೋದನು. ಆ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಹಳಮುಖ ಋಷಿ ಬೇಯುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಆಜ್ಞಾವಿಚಯ, ಅಪಾಯ ವಿಚಯ, ವಿಪಾಕ ವಿಚಯ, ಸಂಸ್ಥಾನ ವಿಚಯ - ಎಂಬ ಧರ್ಮಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಶುಭ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಸತ್ತು, ಹದಿನಾರನೆಯ ಅಚ್ಚುತವೆಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾಗರವನ್ನು ಹೋಲುವ ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳ ಆಯುಷ್ಯವಿರತಕ್ಕೆ ಆಚ್ಚುತೇಂದ್ರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಕಾಡುಕಡಿದವನಾದ ತುಂಗಭದ್ರನು ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗಲು ಕುಮರಿಯನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋದನು. ಆಗ ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದ ಋಷಿಯನ್ನು ಕಂಡು, “ಪಂಚಮಹಾಪಾಪ ಮಾಡಿದವನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಏನೂ ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ, ತಿಳಿಯದೆ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದೆನು” ಎಂದು ನಿನದನೆ ಗರ್ಹಣೆ (ಬೈಗುಳು)ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತಾನೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅಗ್ನಿಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿ ಸತ್ತು ವ್ಯಂತರ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಆಯುಷ್ಯತೀರಲು ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂದು ವಿಂಧ್ಯೆಯ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಭಯಂಕರವಾದ ಬಿಳಿಯ ಮಹಾಗಜವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಆ ಆನೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಬರುವ ಜನರನ್ನು ಎಚ್ಚಿಸಿ ಓಡಿಸಿ ಕೊಲ್ಲುತ್ತ ಇದ್ದಿತು. ಇದನ್ನು ಹಳಮುಖನಾಗಿ ಹಿಂದೆ ವರ್ತಿಸಿದ್ದ ಆಚ್ಚುತೇಂದ್ರನು ಅವಧಿಜ್ಞಾನದಿಂದ ತಿಳಿದು ಬಂದು, ಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಉಪದೇಶಿಸಿ ಶ್ರಾವಕವ್ರತಗಳಿಂದಾಗತಕ್ಕ ಫಲವನ್ನು ಹೇಳಿ ಜೈನಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ

ಸಮ್ಯಕ್ ಪೂರ್ವಕಂ ಬ್ರತಂಗಳಂ ಕೈಕೊಳಿಸಿ ಪೋದನಾನೆಯುಂ ಕೊಲೆಯನುಟಿದು ಮಧು ಮದ್ಯಮಾಂಸಂಗಳಂ ತೊಪ್ಪಿದು ಪಪ್ಪಾಪ್ಪಮ ದಶಮ ದ್ವಾದಶಾದಿ ನೋಂಪಿಗಳಂ ನೋನುತ್ತುಂ ಪಾರಿಸುವ ದಿವಸಂ ಪಾಸುಕಮಾಗುರ್ತಿದ್ ತಜಗೆಲೆಗಳಂ ಮೇದು ಗಜಯೂಧಮುಂದು ಪೋದ ಬಲೆಕ್ಕೆ ಕದಡಿದ ನೀರ್ಗಳನುಂಡಿತ್ತು ಪಲಕಾಲಂ ಸಂಯಮಮೆಂಬ ಬ್ರತಮಂ ಸಲಿಸುತ್ತಮಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಮಡವಿಯೊಳ್ ಬೇಸಗೆಯ ದಿನಂ ಕಾಲ್ಚೆಚ್ಚು ತಗುಳ್ಳೊಡ ಕಿಚ್ಚುಗಂಜಿ ಪಿರಿದೊಂದಾಲದ ಮರದ ಕೆಲಗೆ ಗಜಯೂಧದೊಡನೆ ಬಂದಿದುರ್ದಾ ಮರದೊಣಗಿದ ಕೊಂಬುಗಳೊಳ್ ಕಿಚ್ಚು ತಗುಳ್ಳು ತನ್ನಂ ಸುದುವನ್ನೆಗಮೊಂದು ಮೊಲಂ ಕಿಚ್ಚಿನಿಂದಂ ಬೆಂದುರಿಯ ಬಣ್ಣಮಾಗಿ ಪರಿತಂದು ತನ್ನ ಕಾಲ ಕೆಲಗೆ ಪೊಕ್ಕೊಡದಂ ಕಂಡು ದಯೆಯಿಂದಕ್ಕಟ ಆಯ್ಕೊ ಎಂದು ಕಾರುಣ್ಯಮವ್ವ ಮನದೊಳ್ ಕೂಡಿ ಸತ್ತು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಸಹಸ್ರಾರ ಕಲ್ಪದೊಳ್ ಪದ್ಮಗುಲವೊಂಬ ವಿಮಾನದೊಳ್ ಪದಿನೆಂಟು ಸಾಗರೋಪಮಾಯತ್ನಮನೊಡೆಯೊ ಸಾಮಾನಿಕ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೊಂ ಪುಟ್ಟ ದೇವಲೋಕದ ಸುಖಮಂ ಪಲಕಾಲಮನುಭವಿಸಿಯಾಯುಷ್ಯಾಂತದೊಳ್ ಬಟ್ಟಿ ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಮಗಧೆಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ರಾಜಗೃಹಮೆಂಬುದು ಪೊಲಬದನಾಳ್ವೊಂ ಶ್ರೇಣಿಕ ಮಹಾರಾಜನೆಂಬೊನರಸಂ ಮಹಾಮಂಡಳಿಕನೆಣ್ಣಾಸಿರಮಕುಟಬರ್ಹರ್ಕ್ಕಳ್ಳ

ನಂಬಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕಾರಗೊಳಿಸಿ ತೆರಳಿದನು. ಆನೆಯು ಕೊಲೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಮಧು ಮದ್ಯ ಮಾಂಸ ಸೇವನೆಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಆರನೆಯ ಎಂಟನೆಯ ಹತ್ತನೆಯ ಹನ್ನೆರಡನೆಯದೇ ಮುಂತಾದ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತ ಪಾರಣೆ ಮಾಡುವ ದಿವಸ ಜೀವರಹಿತ (ನಿರ್ಮಲ)ವಾಗಿದ್ದ ತರಗೆಲೆಗಳನ್ನು ಮೇದು ಆನೆಗಳ ಹಿಂಡು ಸೇವಿಸಿ ಹೋದನಂತರ ಕದಡಿದ ನೀರುಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸಿ - ಹೀಗೆ ಹಲವು ಕಾಲದ ತನಕ ಸಂಯಮ ವ್ರತವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಿತು. ಆನಂತರ ಒಂದು ದಿವಸ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇಸಗೆಯ ದಿನದಂದು ಕಾಡುಗಿಚ್ಚು ಅಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂದಿತು. ಆ ಕಾಡುಗಿಚ್ಚಿಗೆ ಹೆದರಿ ಆನೆಯು ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಆಲದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಆನೆಗಳ ಹಿಂಡಿನೊಡನೆ ಬಂದಿದ್ದಿತು. ಆ ಮರದ ಒಣಗಿದ ಕೊಂಬೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ತಗಲಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಮೊಲದ ಮೈಸುಡುತ್ತಿರಲು, ಆ ಮೊಲವು ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಬೆಂದು ಬೆಂಕಿಯ ಬಣ್ಣವಾಗಿ ಬಂದು ಆ ಆನೆಯ ಕಾಲ ಕೆಳಗಡೆ ಹೊಕ್ಕಿತು. ಅದನ್ನು ಆನೆ ಕಂಡು, ಕರುಣೆಯಿಂದ “ಅಕ್ಕಟಾ, ಆಯ್ಕೊ” ಎಂದು ದಯೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮನಸ್ಸು ಉಳ್ಳುದಾಗಿ ಸತ್ತು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಸಹಸ್ರಾರ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಪದ್ಮಗುಲವೊಂಬ ಏಳು ಅಂತಸ್ತಿನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹದಿನೆಂಟು ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನುಳ್ಳ ಸಾಮಾನಿಕ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಹಾಗೆ ಹುಟ್ಟಿ ದೇವಲೋಕದ ಸುಖವನ್ನು ಹಲವು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಅನುಭವಿಸಿ ಆಯುಷ್ಯವು ತೀರಿದಾಗ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಜಾರಿ ಬಂದನು. ಇಲ್ಲಿ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಗಧೆ ಎಂಬ ನಾಡಿನ ರಾಜಗೃಹವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಆಳತಕ್ಕ ಶ್ರೇಣಿಕ ಮಹಾರಾಜನೆಂಬ ಅರಸನು ಮಹಾಮಾಂಡಳಿಕನಾಗಿ ಎಂಟು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ಕಿರೀಟಧಾರಿ ರಾಜರಿಗೂ ಎಂಟು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ರಾಣಿಯರಿಗೂ ಒಡೆಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಆತನಿಗೆ ಎಂಟು ಮಂದಿ

ಮೆಕ್ಸಾಯ್ಸ್ ಅರಸಿಯರ್ಕ್ಮುಜಿಯನಪ್ಪೊನಾತಂಗೆ ಎಣ್ಣರ್ ಮಹಾದೇವಿಯರವರೊಳಗೆ ಧನಶ್ರೀಯೆಂಬ ಮಹಾದೇವಿಯ ಗರ್ಭದೊಳ್ ನೆಲಿಸಿದನ್ ಆಕೆಗಮಿಂತಪ್ಪುದೊಂದು ಬಯಕೆಯಾದಪ್ಪುದು ಮಲೆಗಾಲದೊಳಾನೆಯನೇಲೆಯಲ್ಲ ಪಡೆಯೊಡನೆಯಡವಿಗೆ ಪೋಗಿಯಾಲದ ಮರದ ಪಕ್ಕಲಂ ಕೊಯ್ಯಂತಪ್ಪ ಮತ್ತೆ ಬಯ್ಯಿರುಳಿನ ಮನೋಹರಿಯೆಂಬ ಜಾವದಾಗ್ ಬಳಿದನ್ನ ಕಾಡಾನೆಯಂ ಕಾಣ್ವುದುಮಿಂತೀ ಬಯಕೆಯುಂ ಕನಸುಮನರಸಂಗೆ ಪೇಲ್ಪೊದರಸಂ ಕಾಲಮಲ್ಲದ ಕಾಲದೊಳ್ ಮಲೆಗಾಲಮನೆಂತು ಪಡೆಯಲಕ್ಕುಮೀ ಬಯಕೆಯಂ ತೀರ್ಚುವುದರಿದೆಂದು ಚಿಂತಾಕುಳಿತಮನದವನಾಗಿದ್ದು ತನ್ನ ಮಗನಪ್ಪಭಯಕುಮಾರಂಗೆ ಬಲೆಯಟ್ಟ ಬರಿಯರಸಿಯ ಬಯಕೆಯ ಪಾಂಗಲ್ಲಮಂ ಪೇಚ್ಚಿದರ್ಕೇಗಯ್ಯಮಂದರಸಂ ಚಿರಗೊಂಡೊಡಭಯಕುಮಾರನುಪಾಯಮಂ ಬಗೆಯಲಕ್ಕುಂ ನೀಮೇನುಂ ಚಿಂತಿಸಲ್ತೀಡ ನಿಶ್ಚಿತರಾಗಿರಮಂದರಸನಂ ಸಂತಪಿಸಿ ಪೋದನ್ ಅನ್ನೆಗಮಿತ್ತ ವಿಜಯಾರ್ಥಪರ್ವತದ ದಕ್ಷಿಣ ಶ್ರೇಣಿಯೊಳ್ ಗಗನತಿಲಕಮೆಂಬುದು ಪೊಲರದನಾಳ್ವೊಂ ಮನೋಗತಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಕನಕಮಾಲೆಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮಗಳ್ ಕನಕಚಿತ್ರೆಯೆಂಬೊಳ್ ಕನ್ನೆಯಾಕೆಯೊಂದು ದಿವಸಂ ಪೇರದವಿಗೆ ಪೋಗಿ ವಿದ್ಯೆಯಂ ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ಚಿಂತಾಗತಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನಾತನ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಕಾಂತಿತ್ವಮಂ ಕಂಡಾಟಿಸಿ ನೀನನಗೆ ಪೆಂಡತಿಯಾಗೆಂದು ಕೈಯಂ ಪಿಡಿದು ಕಾಡುತ್ತಿರ್ಪನ್ನೆಗಮಾಕೆಯ ತಂದೆ ಮಗಳ್ ಒರಿದುಂ ಬೇಗಂ ತಡೆದಳೆಂದವಳೊಳಿನಿ ವಿದ್ಯೆಯಂ ನೋಡಲಟ್ಟದೊಡದು ನೋಡಿ ಬಂದು ಕೂಸಂ ಚಿಂತಾಗತಿಯೆಂಬ

ಮಹಾರಾಣಿಯರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಧನಶ್ರೀ ಎಂಬ ಮಹಾರಾಣಿಯ ಬಸುರಲ್ಲಿ ದೇವಲೋಕದಿಂದ ಜಾರಿಬಂದ ಜೀವನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಧನಶ್ರೀಗೆ ಈ ರೀತಿಯ ಬಯಕೆಯಾಯಿತು - ಮಲೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಅನೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಎಲ್ಲಾ ಸೈನ್ಯದೊಡನೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆಲದ ಮರದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ಯುವಂತಹ, ಅಮೇಲೆ ಸಂಜೆಯನಂತರದ ರಾತ್ರಿಯ ಮನೋಹರಿಯೆಂಬ ಜಾವದಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯಾದ ಕಾಡಾನೆಯನ್ನು ಕಾಣುವುದು - ಇಂತಹ ಈ ಬಯಕೆಯನ್ನೂ ಕನಸನ್ನೂ ಅವಳು ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ರಾಜನು ಕಾಲವಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಲೆಗಾಲವನ್ನು ಹೇಗೆ ಪಡೆಯಬಹುದು ? ಈ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಕಡಡಿದ ಮನಸ್ಸಿನವನಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಅಭಯಕುಮಾರನ ಬಳಿಗೆ ಜನ ಕಳುಹಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಬರಮಾಡಿ ರಾಣಿಯ ಬಯಕೆಯ ರೀತಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿ 'ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡೋಣ?'- ಎಂದು ಅರಸನು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಭಯಕುಮಾರನು - "ಇದಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವನ್ನು ಯೋಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ನೀವು ಏನೂ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ನಿಶ್ಚಿತರಾಗಿ" ಎಂದು ರಾಜನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಹೋದನು. ಹೀಗಿರಲು, ಇತ್ತ ವಿಜಯಾರ್ಥ ಪರ್ವತದ ದಕ್ಷಿಣದ ಶ್ರೇಣಿಯಲ್ಲಿ ಗಗನತಿಲಕವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಮನೋಗತಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಕನಕಮಾಲೆಯೆಂಬ ಮಹಾರಾಣಿಯಿದ್ದಳು. ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಕನಕಚಿತ್ರ ಎಂಬ ಕನ್ಯೆ ಮಗಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಒಂದು ದಿವಸ ದೊಡ್ಡ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಚಿಂತಾಗತಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಅವಳ ರೂಪವನ್ನೂ ಲಾವಣ್ಯವನ್ನೂ

ವಿದ್ಯಾಧರರ ಕಾಡಿದವೊಂದೆಂದು ಪೇಚ್ಚೊಡದಂ ಕೇಳ್ವ ಮನೋಗತಿ ಪ್ರಭೃತಿ ವಿದ್ಯಾಧರರಗಳೆಲ್ಲಂ ಕೂಡಿ ಪೋಗಿಜನಾತನ ವಿದ್ಯೆಯೆಲ್ಲವಂ ಕೊಪ್ಪಿ ದಿಕ್ಕಿ ಪನ್ನೆರಡುವರುಪಂಬರಂ ಭೂಮಿಗೋಚರನಾಗಿರೆಂದು ಶಾಪಂಗೊಟ್ಟೊಡಾತನುಮದು ನೀಗಲ್ವೆಡಿ ರಾಜಗೃಹಕ್ಕೆ ಮದು ಪೆಂಡಪಾದಗಳದ ಸೂಳೆ ಕಾಮಲತೆಯೆಂಬೊಳಾಕೆಯೊಡನೆ ಬಾಲುತ್ರಮಾಕೆಯ ಮನೆಯೊಳ್ ಪನ್ನೆರಡು ವರುಪಂಬರಗಮಿರ್ದು ಅವಧಿಯ ವರ್ಷಂ ನೆಪಿ ದೊಡೆ ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಧರಶ್ರೇಣಿಗೆ ಪೋಗಲ್ ಬಗಿದೊಂದು ದಿವಸಂ ಶ್ವಾನಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಇರುಳ್ ವಿದ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲಂ ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿಯಾಕಾಶಕ್ಕೆ ನೆಗೆಯುತುಂ ಬೀಲುತುಮಿರ್ಪನ್ನೆಗಮಭಯಕುಮಾರಂ ತಂದೆಯ ಬೆಸನಂ ತೀರ್ಚಲೆಂದುಪಾಯಮಂ ಬಗೆಯಲ್ವೆಡಿ ಕಚ್ಚೆಗಳೊಳ್ ನಟ್ಟನಡುವಿರುಳೊಳ್ ಮಣಿಪೀಟಮನುರದೊಳ್ ಸಾರ್ಚ ಕಿಲ್ಲ ಬಾಳ್ವೆರಸು ಪೊಟಮಟ್ಟು ಪೊಟಲೊಳೆಲ್ಲಂ ತೊಬಲ್ವು ಪೊಟವೊಟಲಂ ತೊಬಲ್ವನ್ನೆಗಂ ಶ್ವಾನದೊಳ್ ಮೇಗಣ್ಣೊಗಿಯುತ್ತುಂ ಬೀಲುತುವಿರ್ಧ ಪುರುಷನಂ ಕಂಡು ನೀನಾರ್ಗೇನೆಂಬೆಯಲ್ಲಿರ್ಪೆಯಾಕಾಶಕ್ಕೆ ನೆಗೆದು ಮತ್ತಂ ನೆಲದೊಳೆಕೆ ಬೀಬ್ಬಿಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾತನಂತೆಂದಂ ಆಂ ವಿದ್ಯಾಧರನೆಂಬೆಂ

ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನೂ ಕಾಂತಿಯುಕ್ತೆಯನ್ನೂ ಕಂಡು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಮೋಹಗೊಂಡನು. 'ನೀನು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗು' ಎಂದು ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಾಡತೊಡಗಿದನು. ಹೀಗಿರಲು ಅವಳ ತಂದೆಯು ತನ್ನ ಮಗಳು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಏಕೆ ತಡಮಾಡಿದಳು ? - ಎಂದು ಕೊಂಡು ಅವಲೋಕಿಸಿ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಆ ವಿದ್ಯೆಯು ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಬಂದು 'ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಚಿಂತಾಗತಿ ಎಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಎಂದು ತಿಳಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಮನೋಗತಿ ಪ್ರಮುಖರಾದ ವಿದ್ಯಾಧರರೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಹೋಗಿ ಚಿಂತಾಗತಿಯ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿ "ನೀನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುವವನಾಗು" ಎಂದು ಶಾಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಚಿಂತಾಗತಿಯು ಆ ಶಾಪವನ್ನು ಪರಿಪರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜಗೃಹಕ್ಕೆ ಬಂದು ರಾಣಿವಾಸದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಶ್ರೇಷ್ಠ ದಾಸಿಯಾದ ಕಾಮಲತೆ ಎಂಬಾಕೆಯೊಡನೆ ಬಾಳುತ್ತ, ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಇದ್ದನು. ಶಾಪದ ಅವಧಿಯ ವರ್ಷವು ಪೂರ್ಣವಾದಾಗ ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಧರ ಶ್ರೇಣಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು, ಒಂದು ದಿವಸ ಶ್ವಾನಕ್ಕೆಹೋಗಿ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾಧಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ನೆಗೆಯುತ್ತಲೂ ಬೀಳುತ್ತಲೂ ಇದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಅಭಯಕುಮಾರನು ತಂದೆಯ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉಪಾಯವನ್ನು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ನಟ್ಟನಡುವಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ರತ್ನಖಚಿತವಾದ ಗುರಾಣಿಯನ್ನು ಎದೆಗೆ ಅವಚಿಕೊಂಡು, ಒರೆಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆಳೆದ ಬಿಡ್ಡಮೊಡನೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಿನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾನದಲ್ಲೆ ಮೇಲೆ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರುತ್ತಲೂ ಬೀಳುತ್ತಲೂ ಇದ್ದ ಗಂಡು ವೃಕ್ಷಿಯನ್ನು ಕಂಡು "ನೀನು ಯಾರು? ಏನೆನ್ನುತ್ತಿರುವೆ? ಎಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿ? ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಆಮೇಲೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಏಕೆ ಬೀಳುತ್ತಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಹೀಗೆಂದನು - 'ನಾನು ವಿದ್ಯಾಧರನು

ಚಿಂತಾಗತಿ ನಾಮಧೇಯನೆನೆಂದು ತನ್ನ ವೃತ್ತಾಂತಮೆಲ್ಲಮಂ ಪೇಚ್ಚೊಡೆ ಮತ್ತಿಗಳ್ ನೀನೇಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾತನಂತೆಂದು ನಾಂ ವಿದ್ಯೆಗಳು ಸಾಧಿಸಿಯೆನ್ನ ವಿದ್ಯಾಧರಲೋಕಕ್ಕೆ ಪೋಗಲ್ ಬಗದಪ್ಪಂ ವಿದ್ಯೆಗಳ್ ಸಾಧನೆಗೆ ಸಲ್ಲವಾಗಪ್ಪುದೆಂದಾಕಾಶಕ್ಕೊಗದು ಮತ್ತಂ ನೆಲದೊಳ್ ಬೀಚ್ಚಿನೆಂದೊಡಾ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಗಳನೆನೆಗೆ ಪೇಚಿಂದಭಯಕುಮಾರಂ ಬೆಸಗೊಂಡು ಮಂತ್ರ ವ್ಯಾಕರಣದೊಳಾದಮಾನುಂ ಕುಶಲನಪ್ಪುದೆನೆ ಪ್ರಸ್ತಾರಿಸಿ ನೋಬ್ಬಾಳು ಮಂತ್ರಗಳ್ ಹೀನಾಧಿಕಾಕ್ಷರ ಸಹಿತಂಗಳಿಂದೆಲೆದು ಹೀನಮಪ್ಪಲ್ಲಿಯುಕ್ತರಂಗಳನಿಟ್ಟಧಿಕಮಪ್ಪಲ್ಲಿಯುಕ್ತರಂಗಳಂ ಕಳೆದು ತಿರ್ದೀ ಪಾಂಗಿನೋಳ್ ಮಂತ್ರಂಗಳನೋದೆಂದು ಪೇಚ್ಚೊಡಾತನುಮಾ ಪಾಂಗಿನೋಳ್ ಮಂತ್ರಂಗಳನೋದಿದೊಡೆ ವಿದ್ಯೆಗಳ್ ಸಾಧನೆಗೆ ಸಂದವು ಸಂದೊಡೆ ವಿದ್ಯಾಧರನೆಂದನೆನಗುಪಕಾರಿಯಯ್ ಪರಮಿತ್ರನಯ್ ನಿನಗಾಂ ಬೆಸಕೆಯ್ನೆನೆಗನಪ್ಪೊಡಮೊಂದು ಬೆಸನಂ ಪೇಚಿಂದೊಡೆ ಅಭಯಕುಮಾರನೆಂದಂ ಎಮ್ಮಚ್ಚೆಯ ಬಯಕೆಯಂ ತೀರ್ಚಿಂದೊಡಾತನುಂ ಬಯಕೆಯಂ ಬೆಸಗೊಂಡು ನೇಸಮೂಡಿದೊಡೆ ವಿದ್ಯೆಗಳಿಂದಮೆ ಬೇಸಗೆಯನೆ ಮಲೆಗಾಲಂ ಮಾಡಿ ಬಿಳಿಯಾನೆಯನರಸಿಯನೇಚಿಸಿ ಪರಿವಾರಮುಂ ಪಡೆಯುಂ ಬೆರಸು ಗಂಧಪುಷ್ಪವ್ಯಸಿಯಂ ಕಜಿಯುತ್ತಂ ಪಟು ಪಟಹ ಪಣವ ತುಣವ ಭಂಭಾ

ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದೇನೆ; ಚಿಂತಾಗತಿ ಎಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳವನಾಗಿರುವೆನು' ಎಂದು ಅವನು ತನ್ನ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅಭಯ ಕುಮಾರನು - "ಮತ್ತೆ ನೀನೀಗ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವನು - "ನಾನು ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸಾಧನೆಮಾಡಿ ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾಧರ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸಾಧನೆಮಾಡಿ ನನ್ನ ಸಾಧನೆಗೆ ವಶವಾಗದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಮತ್ತೆ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು. "ಆ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸು" ಎಂದು ಅಭಯ ಕುಮಾರನು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅವನು ಹೇಳಿದಾಗ - ಅಭಯಕುಮಾರನು ಸ್ವತಃಮಂತ್ರ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಕುಶಲನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರಸ್ತಾರ ಹಾಕಿ ನೋಡಿದನು. ಆ ಮಂತ್ರಗಳು ಕೆಲವೆಡೆ ಕಡಮೆ ಅಕ್ಷರದಿಂದಲೂ ಕೆಲವೆಡೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಕ್ಷರದಿಂದಲೂ ಕೂಡಿ ತಪ್ಪಾಗಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಕಡಮೆಯಿರುವಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಅಧಿಕವಿರುವಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಳೆದು ತಿದ್ದಿ, 'ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಓದು' ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಚಿಂತಾಗತಿ ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಮಾಡಲು ಅವನಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಗಳು ಸಿದ್ಧಿಯಾದವು. ಸಿದ್ಧಿಯಾಗಲು ವಿದ್ಯಾಧರನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - "ನೀನು ನನಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದವನಾಗಿರುವೆ. ಶ್ರೇಷ್ಠ ಮಿತ್ರನಾಗಿರುವೆ. ನಿನಗೆ ನಾನು ಅಜ್ಞಾಧಾರಕನಾಗುವೆನು. ನನಗೇನಾದರೂ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೇಳು." ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ, ಅಭಯಕುಮಾರನು "ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸು" ಎಂದನು. ಆತನು ಬಯಕೆ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು, ಸೂರ್ಯನು ಉದಯಿಸಿದೊಡನೆ ತನ್ನ ವಿದ್ಯೆಗಳಿಂದಲೇ ಬೇಸಗೆಯನ್ನು ಮಳೆಗಾಲವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಬಿಳಿಯಾದ ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ರಾಣಿಯನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಪರಿವಾರವನ್ನೂ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ಕೂಡಿ ಸುವಾಸನೆಯ ಹೂಗಳ ಮೆಳೆಯನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತಾ,

ಮರ್ದಳೆ ಝಲ್ಲರಿ ಮೃದಂಗ ಶಂಖ ವಂಶ ಕಹಳಾದಿಗಳುಂ ಮುಂದೆ ಬಾಜಿಸೆ ಪೊಟಲಂ ಪೊಟಮಟ್ಟು ವಿಂಧ್ಯಾಟವಿಗ ಪೋಗಿಯಡವಿಯೆಲ್ಲಮಂ ತೊಟಲ್ಪನೋಡಿಯಾಲದ ಪಣ್ಣಳಂ ತಾನೆಯಾಯ್ತು ಸೋಂಕಿಲಂ ತೀವಿಕೊಂಡಾಗಳ್ ಬಯಕೆ ನೆಜೆದೊಡೆ ಮತ್ತಾ ಪೊಟಲ್ಪರಸಿಯಂ ತಂದು ಕರುಮಾಡಮಂ ಪುಗಿಸಿದ ಬಲಿಕ್ಕಭಯಕುಮಾರಂಗೆಂತೆಂದನಾನಿಂ ಪೋಜೆನೆಂದಾನುಂ ನಿನಗೆ ಬಾಲ್ಟಿಯಾದಂದೆನ್ನಂ ನೆನೆವುದೆಂದಭಯಕುಮಾರನಂ ಬೀಳ್ಕೊಂಡು ಕಾಮಲತೆಗಂ ಜೇಟ್ಟು ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಧರಲೋಕಕ್ಕೆ ಪೋದಂ ಮತ್ತೆ ಧನಶ್ರೀ ಮಹಾದೇವಿಯುಂ ನವಮಾಸಂ ನೆಜೆದು ಬೆಸಲೆಯಾಗಿ ಮಗಂ ಪುಟ್ಟದೊಡಾತಂಗೆ ತಾಯುಂ ತಂದೆಯುಂ ಗಜಕುಮಾರನೆಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರ್ ಇಂತಿಷ್ಟ ವಿಷಯ ಕಾಮ ಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದುದಿವಸಂ ರಾಜಗೃಹದ ನೈಋತಿಯ ದೆಸೆಯೊಳ್ ವಿಪುಳಗಿರಿಯೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಮೇಗೆ ವರ್ಧಮಾನ ಭಟಾರರ ಸಮವಸರಣಂ ಬಂದಿದೊಡೆ ಋಷಿನಿವೇದಕನು ಕಂಡು ಪೋಗಿ ಶ್ರೇಣಿಕ ಮಹಾರಾಜಂಗೆ ಭಟಾರರ ಬರವಂ ಜೇಲ್ಕೊಡಾತನುಂ ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದೆರ್ದಾ ದೆಸೆಯತ್ತೇಟದಿಯಂ ನಡೆದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗಮಂಜಿಗಿ ಪೊಡೆಪಟ್ಟು ಪೇಟ್ಟಾತಂಗೆ ಪುಷ್ಪದಾನಂಗೊಟ್ಟು ಆನಂದಭೇರಿಯಂ ಪೊಯ್ಸಿ ಪುತ್ರ ಪೌತ್ರ ಕಳತ್ರ ಮಿತ್ರ ಪರಿವಾರ ಸಹಿತಂ ವಂದನಾಭಕ್ತಿಗೆ ಪೋಗಿ ಸ್ವಟಕಮಣಿಮಯಮುಪ್ಪ ಸೋಪಾನಪಂಕ್ತಿಗಳಿಂದೇಜೆ

ಸಮರ್ಥವಾದ ಪುಟಹ, ಪಣವ, ತುಣವ, ಭಂಭಾ, ಮದ್ದಳೆ, ಝಲ್ಲರಿ, ಮೃದಂಗ, ಶಂಖ, ಕೊಳಲು, ಕಹಳೆ - ಮುಂತಾದವುಗಳು ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿರಲು, ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಹೊರಟು ವಿಂಧ್ಯಪರ್ವತದ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕಾಡನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿ ನೋಡಿ ಅಲದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಾನೇ ಆಯ್ದುಕೊಂಡು ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಅವಳ ಬಯಕೆ ಪೂರ್ಣವಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ರಾಣಿಯನ್ನು ಕರೆತಂದು ಅರಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಗೊಳಿಸಿದ ನಂತರ ಚಿಂತಾಗತಿ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಅಭಯಕುಮಾರನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದನು - “ನಾನೀಗ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಎಂದಾದರೂ ನಿನಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದುದು ನನ್ನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುವುದು” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ, ಅಭಯಕುಮಾರನನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಂಡು ಕಾಮಲತೆಗೂ ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಧರಲೋಕಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಧನಶ್ರೀ ಮಹಾದೇವಿಗೆ ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿ, ಹೆರಿಗೆಯಾಗಿ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಲು ಅವನಿಗೆ ತಾಯಿಯೂ ತಂದೆಯೂ ಗಜಕುಮಾರನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಇಷ್ಟವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಹಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸ ರಾಜಗೃಹದ ನೈಋತ್ಯದಿಕ್ಕಿನ ವಿಪುಳಗಿರಿಯೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ವರ್ಧಮಾನತೀರ್ಥಂಕರರ ಧರ್ಮೋಪದೇಶದ ಸಭೆ ಬಂದಿರಲು ಋಷಿನಿವೇದಕನು ಕಂಡು, ಶ್ರೇಣಿಕ ಮಹಾರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಬರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಶ್ರೇಣಿಕನು ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದ ಎದ್ದು ಆ ದಿಕ್ಕಿನ ಕಡೆಗೆ ಏಳು ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ನಡೆದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವಂದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದವನಿಗೆ ಸಂತೃಪ್ತಿಯಾಗತಕ್ಕ ದಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆನಂದಭೇರಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದನು. ಮಕ್ಕಳು, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು, ಹೆಂಡತಿ, ಗೆಳೆಯರ ಪರಿವಾರ ಸಮೇತವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯ ವಂದನೆ

ಸಮವಸರಣಂ ಬೋಕ್ಕು, ಗಂಧ ಕುಟ ಪ್ರಾಸಾದಮಂ ತ್ರಿಪದಕ್ಷಿಣಂಗೆಯ್ಯು ಮುಂದೆ ನಿಂದು ಸ್ತುತಿಶತಸಹಸ್ರಂಗಳಂ ಸ್ತುತಿಯಿಸಿ ಬಂದಿಸಿ ಗಂಧ ಪುಷ್ಪ ದೀಪ ಧೂಪಾಶ್ವತಂಗಳಿಂದರ್ಚಿಸಿ ಗಣಧರದೇವರ್ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ರಿಸಿಯರ್ಕಳುಮಂ ಗುರು ಪರಿವಿಡಿಯಿಂದಂ ವಂದಿಸಿ ತಮ್ಮಿಪೋವರಿಯೊಳರ್ದು ಪಿರಿದು ಬೇಗಂ ಧರ್ಮಂ ಕೇಳ್ತು ತವನಂತರಮೆ ಗಜಕುಮಾರಂ ತನ್ನ ಭವಾಂತರಂಗಳಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಗಣಧರದೇವರಿಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟರೀ ಭವದಿಂ ತೊಟ್ಟು ಅಯ್ಯನೆಯ ಭವದಂದು ನೀಂ ಕೊಂಕಣ ನಾಡೊಳತುಂಗಭದ್ರನೆಂಬ ಪೋಡುಂಗಾಜನಯ್ ನೀಂ ಕುಮ್ಮರಿಯಂ ಸುಟ್ಟು ಪೋಗಿ ಪೊಬ್ಬದೆ ಬಂದು ನೋಡುವನ್ನೆಗಮಾ ಕಿರ್ಚನೊಳ್ ಸತ್ತ ಋಷಿರೂಪಂ ಕಂಡು ಕರುಣೆಯಲ್ಲಿಯೆ ಕಿರ್ಚಂ ಪೊಕ್ಕು, ಸತ್ತು ವ್ಯಂತರದೇವನಾಗಿಯಾಯುಪ್ಪಾಂತದೊಳ್ ವಿಂಧ್ಯಾಟವಿಯೊಳ್ ಬಿಳಿಯಾನೆಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟುಯಚ್ಚುತೆಂದ್ವಂ ಪ್ರತಿಬೋಧಿಸೆ ಸಮಕ್ಷ ಪೂರ್ವಕಂ ಶ್ರಾವಕವ್ರತಂಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡು ಪ್ರತಿಪಾಳಿಸಿಯಾಯುಪ್ಪಾಂತದೊಳ್ ಪದಿನೆಂಟು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯ ಸಹಸ್ರಾರಕಲ್ಪದೊಳ್ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿಂ ಬಂದೀಗಳ್ ಗಜಕುಮಾರನೆ ಆದೆಯೆಂದು ಪೇಚೊಡೆ ತನ್ನ ಭವಂಗಳಂ ಕೇಳ್ತು ವೈರಾಗ್ಯಮನೊಡೆಯನಾಗಿ ಎರ್ದು ವರ್ಧಮಾನ ಭಟಾರಗಿರಿದಿರಂ ನಿಂದು ಕೈಗಳಂ ಮುಗಿದು ದೀಕ್ಷಾಪ್ರಸಾದಂಗೆಯ್ಯುಮೆಂದು ಬೇಡಿ ತಪಂಬಟ್ಟಾಗಮಂಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪೇಕವಿಪಾರಿಯಾಗಿ ಗ್ರಾಮೇಕರಾತ್ಮಂ ನಗರೇ ಪಂಚರಾತ್ಮಂ

ಅಲ್ಲಿಸಲು ಹೋಗಿ ಸ್ಥಿತಿಕ ರತ್ನಮಯವಾದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿ ಧರ್ಮಸಭೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕನು. ಗಂಧಕುಟಿಯ ಮಹಾಗೃಹವನ್ನು ಮೂರು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಹಾಕಿ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಸಾವಿರಾರು ಸ್ತುತಿಗಳಿಂದ ಸ್ತುತಿಸಿ, ವಂದಿಸಿ, ಗಂಧ ಪುಷ್ಪ ದೀಪ ಧೂಪ ಅಕ್ಷತೆಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ ಗಣಧರ ದೇವರೇ ಮುಂತಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಗೌರವಾನುಕ್ರಮದಿಂದ ನಮಿಸಿ ತಾವು ಇರಬೇಕಾದ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಧರ್ಮವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅಮೇಲೆ ಗಜಕುಮಾರನು ತನ್ನ ಜನ್ಮಾಂತರದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಗಣಧರದೇವರು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದರು - “ಈ ಜನ್ಮದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಐದನೆಯ ಜನ್ಮದಂದು ನೀನು ಕೊಂಕಣ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ತುಂಗಭದ್ರನೆಂಬ ಕಾಡು ಕಡಿವವನಾಗಿದ್ದಿ. ನೀನು ಕುಮ್ಮರಿಯನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಹೋಗಿ, ಹೊತ್ತಾರೆ ಬಂದು ನೋಡುವಾಗ ಆ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ತಿದ್ದ ಋಷಿರೂಪವನ್ನು ಕಂಡು ದುಃಖಿತನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಸತ್ತು ವ್ಯಂತರದೇವನಾದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅಯುಷ್ಯವು ಕೊನೆಗೊಂಡಾಗ ವಿಂಧ್ಯೆಯ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯ ಆನೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಅಚ್ಚುತೆಂದ್ರನ ಉಪದೇಶದಿಂದ ಸಮ್ಯಕ್ತ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶ್ರಾವಕ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ನಡೆಸಿ, ಅಯುಷ್ಯ ಕೊನೆಯಾಗಲು ಹದಿನೆಂಟು ಸಾಗರವನ್ನು ಹೋಲುವ ಅಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ಸಹಸ್ರಾರಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದು ಈ ಗಜಕುಮಾರನಾಗಿರುವೆ” - ಎಂದು ಗಣಧರರು ಹೇಳಿದಾಗ ಗಜಕುಮಾರನು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮಗಳ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ವೈರಾಗ್ಯವುಳ್ಳವನಾದನು. ಎದ್ದು ವರ್ಧಮಾನತೀರ್ಥಂಕರರ ಎದರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೈಗಳನ್ನು ಮುಗಿದು ‘ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿ’ ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತು ಪರಿವ್ರಾಜಕರಾಗಿ ‘ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ, ನಗರದಲ್ಲಿ ಐದು ರಾತ್ರಿ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ರಾತ್ರಿ’ ಎಂಬೀ

ಅಟ್ಟಿಪ್ಪಾಂ ದಶರಾತ್ರಮೆಂಬೀ ನ್ಯಾಯದಿಂ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೀಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದೋಣಾಮುಖಗಳು ವಿಹಾರಿಸುತ್ತ ಕಳಿಂಗನಾಡನೆಯಲ್ಲಿ ದಂತಪುರಮೆಂಬ ಪೊಂಬ ಪಡುವಣ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಗೇಕಸ್ಥರ ಯೋಗಂಗೊಂಡು ಕಲ್ಲೆನಿಂದರನ್ನೆಗಂ ಆ ಪೊಂಬನಾಳ್ವೊಂ ನರಸಿಂಹನೆಂಬರಸಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಮರುಮತಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿವ್ವರ್ಗಂ ಮಗಂ ನರಪಾಳನೆಂಬೊಂ ಮಂತ್ರಿ ಬುದ್ಧದಾಸನೆಂಬೊನಂತವರ್ಗಲ್ಲರೊಂದು ದಿವಸಂ ಕರುಮಾಡದ ಮೇಗಣ ನೆಲೆಯೊಳಿರ್ದರಸಂ ದಿಶಾವಳೋಕನಂ ಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರ್ದಾರ್ತಂ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಗಾ ತಪವಿದ್ವ ಋಷಿಯರಂ ಕಂಡೀ ತಪಸ್ವಿ ಬೇಸಗೆಯೊಳ್ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಗಿದ್ದೇಕೆ ಬಿಸಿಲ್ವಾಯ್ತಪ್ಪೊನೆಂದು ಮಂತ್ರಿಯಪ್ಪ ಬುದ್ಧದಾಸನಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾತಂ ಕೌಟಲ್ಯ ಭಾವದಿಂದಿಂತಂದನೀ ತಪಸ್ವಿಗೆ ಮಹಾವಾತಂ ತಗುಳ್ಳುದರಿಂದಂ ನಿಂದಿದೊಳನೆಂದೊಡರಸನಿದರ್ಕೆ ಮರ್ದನೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾತನಂತೆಂದನಾ ತಪಸ್ವಿಯೇಲಿರ್ದ ಶಿಲೆಯಂ ಕಾಸುವುದೆಂದೊಡಂತಪ್ಪೊಡೆ ನೀಂ ಪಕ್ಕದಿರ್ದ ಕಾಸೆಂದು ಬೆಸವೇಲಿರ್ದೊಡಾತನಂತೆ ಗೆಯ್ವೆನೆಂದು ಪೋಗೆಯಾ ಋಷಿಯರ್ ಚರಿಗೆಪೋದರನ್ನೆಗಂ ಯೋಗಪೀಠದ ಸಿಲೆಯಂ ಕಿಚ್ಚನ ಬಣ್ಣದಂತಾಗಿ ಕಾಸಿ ಪೋದನನ್ನೆಗಂ ಚರಿಗೆವುಗುತ್ತಿರ್ದ ರಿಷಿಯರಂ ದೇವತೆ ಕಂಡಿಂತಂದಳ್ ನಿಮಗಾಯುಷ್ಯಮಿಲ್ಲೇಕೆ ಚರಿಗೆ ಮಾಡಲ್ ಪೋಪರೆಂದೊಡೆ ಚರಿಗೆವುಗದಂತೆ ಮಗುಬ್ಬ ಬರ್ಪೊರನ್ನೆಗಂ

ನ್ಯಾಯದಂತೆ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೀಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದೋಣಾಮುಖಗಳನ್ನು ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಕಳಿಂಗನಾಡಿಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ದಂತಪುರ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದ ಪಶ್ಚಿಮದ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಒಂದೇ ಆದ ಸ್ಥಿರವಾದ ಯೋಗವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ನೆಲೆನಿಂತರು. ಆ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನರಸಿಂಹನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ವಸುಮತಿ ಎಂಬವಳು ಮಹಾರಾಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ನರಪಾಳನೆಂಬವನು ಮಗನು. ಬುದ್ಧದಾಸನು ಮಂತ್ರಿ. ಒಂದು ದಿವಸ ನರಸಿಂಹ ರಾಜನು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಅರಮನೆಯ ಮೇಲಣ ಉಪ್ಪರಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ಆತನು ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲುಗಡೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು - 'ಈ ತಪಸ್ವಿಯು ಬೇಸಗೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಟ್ಟದ ತುದಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಯಾಕೆ ಬಿಸಿಲನ್ನು ಕಾಯಿಸುತ್ತ ಇದ್ದಾನೆ?' ಎಂದು ಮಂತ್ರಿಯಾದ ಬುದ್ಧದಾಸನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಕುಹಕದ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಹೀಗಂದನು - "ಈ ಋಷಿಗೆ ಮಹತ್ತರವಾದ ವಾತರೋಗ ಸೇರಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ" - ಎಂದಾಗ ರಾಜನು 'ಇದಕ್ಕೆ ಮದ್ದೇನಿದೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಬುದ್ಧದಾಸನು ಆಗ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - 'ಆ ತಪಸ್ವಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರುವ ಶಿಲೆಯನ್ನು ಕಾಯಿಸುವುದೇ ಮದ್ದು' ಎಂದಾಗ ರಾಜನು 'ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಕಾಯಿಸು' ಎಂದು ಆಜ್ಞೆಪಡಿದನು : ಮಂತ್ರಿಯು 'ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವನು' ಎಂದುಕೊಂಡು ತೆರಳಿದನು. ಋಷಿಗಳು ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋದ ವೇಳೆಗೆ ಅವರ ಯೋಗಪೀಠದ ಶಿಲೆಯನ್ನು ಬೆಂಕಿಯ ಬಣ್ಣದ ಹಾಗೆ ಆಗುವಂತೆ ಕಾಯಿಸಿ ಹೋದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ದೇವತೆ ಕಂಡು "ನಿಮಗೆ ಆಯುಷ್ಯವಿಲ್ಲ ಏಕೆ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ?" ಎಲ್ಲರೂ ಮತ್ತೆ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಹಿಂದರಳಿ

ಕಿಚ್ಚಿನ ಬಣ್ಣವಾಗಿ ಕಾಯ್ದಿದ್ದ ಶಿಲೆಯಂ ಕಂಡೆಮಗಿನಿತೆಯಾಯುಷ್ಯಮೆಂದು ಪರಿಚ್ಛೇದಿಸಿ ಸಿದ್ಧಭಕ್ತಿ ಜೋಗಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಚತುರ್ವಿಧಮುಖಾಂತರಕ್ಕೂ ಶರೀರಕ್ಕೂ ಯಾವಜ್ಜೀವಂ ನಿವೃತ್ತಿಗೆಯ್ಯಾಚಾರ್ಯ ಭಕ್ತಿಗೆಯ್ಯು ಕಾಯ್ದಿದ್ದ ಯೋಗಪೀಠವನೇನೀ ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳಂ ತೋಪ್ಪಿದು ಸಮಷ್ಟಿ ಭಾವನೆಯಂ ಭಾವಿಸಿ ಕಿಚ್ಚಿನುಪಸರ್ಗಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಚತುರ್ವಿಧಮುಪ್ಪ ಧರ್ಮಧ್ಯಾನಮಂ ನಾಲ್ಕುಂ ತೆಳದ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಂಗಳುಮಂ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಎಂಟು ಕರ್ಮಗಳನೊದೊಡಲೆ ಕಿಡಿಸಿ ದೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪೋದರ್ ಅನ್ನೆಗಂ ಚತುರ್ವಿಧ ದೇವನಿಕಾಯಂ ಬಂದು ದಿವ್ಯಮುಪ್ಪ ಗಂಧ ಪುಷ್ಪ ದೀಪಧೂಪಾಕ್ಷತಂಗಳಂ ಶ್ರೀಪಾದವನರ್ಚಿಸಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ವತ್ಸೆ ಬುದ್ಧದಾಸನಂ ದೇವರ್ಕಳ್ ಜಡಿದು ನುಡಿದೊಡವನಂಜಿಯೆಂದನಾನೆಲೆಯದೆ ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕನೆಂ ಪೊಲ್ಲಕ್ಕೆಯೆನ್ನೆನಗೊಮ್ಮಿಂಗೆ ಕ್ಷಮಿಯಿಸಿಮೆಂದು ನುಡಿದೊಡೆ ದೇವರ್ಕಳ್ ಕ್ಷಮಿಯಿಸಿ ತಂತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಂಗಳ್ಗೆ ಪೋದರ್ ಇತ್ತ ಬುದ್ಧದಾಸನುಮಾ ರಿಸಿಯರ ತಪದ ಮಹಾತ್ಮಮುಮಂ ದೇವರ್ಕಳ್ ಬಂದು ಪೂಜಿಸಿದುದುಮಂ ಕಂಡಿದುವೆ ಧರ್ಮಿದುವೆ ತಪಮೆಂದು ನಂಬಿ ಸಮ್ಯಕ್ಪೂರ್ವಕಂ ಶ್ರಾವಕವೃತ್ತಂಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡು ನೆಗೆಟ್ಟು ಮತ್ತಾ ನರಸಿಂಹನೃಪತಿಯಂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಮಾಗಿ ಋಷಿವಧೆಗೆಯ್ಯ ಪಾಪಮಿಂತಲ್ಲದೆ ನೀಗದೆಂದು ನರಪಾಳನೆಂಬ ಪಿರಿಯ ಮಗನೆಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗಳಟ್ಟಿ ಪಲಂಬರರಸು ಮಕ್ಕಳೆರಸು ಸುಧರಣೆಂಬ

ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಬೆಂಕಿಯ ಬಣ್ಣವಾಗಿ ಕಾಯ್ದ ಶಿಲೆಯನ್ನು ಕಂಡು, ನಮಗೆ ಇಷ್ಟೇ ಆಯುಷ್ಯವಿರುವುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಿದ್ಧಭಕ್ತಿ ಯೋಗಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಆಹಾರಕ್ಕೂ ಶರೀರಕ್ಕೂ ಪ್ರಾಣವಿರುವವರೆಗೂ ನಿವೃತ್ತಿಮಾಡಿ, ಆಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಕಾಯ್ದಿದ್ದ ಯೋಗಪೀಠದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಭೂಮಿ, ಮನೆ, ಧನ, ಧಾನ್ಯ - ಮುಂತಾದ ಬಾಹ್ಯ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೂ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ, ರಾಗ, ದ್ವೇಷ-ಮುಂತಾದ ಆಂತರಿಕ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿ ಸಮತ್ವದ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಭಾವಿಸಿ ಅಗ್ನಿಯಿಂದಾದ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ಸಹಿಸಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ಧರ್ಮಧ್ಯಾನಗಳನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ರೀತಿಯ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಗಳನ್ನೂ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಘಾತಿ-ಅಘಾತಿರೂಪದ ಎಂಟು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ನಾಶಪಡಿಸಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ದೇವತಾ ಸಮೂಹವು ಬಂದು ದಿವ್ಯವಾದ ಗಂಧ, ಪುಷ್ಪ, ದೀಪ, ಧೂಪ, ಅಕ್ಷತೆಗಳಿಂದ ಋಷಿಗಳ ಶ್ರೀಪಾದವನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವಂದನೆ ಮಾಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಬುದ್ಧದಾಸನನ್ನು ದೇವತೆಗಳು ಗದರಿಸಿ ನುಡಿಯಲು ಅವನು ಹೆದರಿ - “ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕನಾದ ನಾನು ತಿಳಿಯದೆ ಕೆಟ್ಟುದನ್ನು ಮಾಡಿದೆನು. ನನಗೆ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಕೊಡಿ” ಎಂದು ಹೇಳಲು ದೇವತೆಗಳು ಅವನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ತಂತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಇತ್ತ ಬುದ್ಧದಾಸನು ಈ ಋಷಿಗಳ ತಪಸ್ಸಿನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನೂ ದೇವತೆಗಳು ಬಂದು ಪೂಜಿಸಿದುದನ್ನೂ ಕಂಡು - “ಇದೇ ಧರ್ಮವು, ಇದೇ ತಪಸ್ಸು” ಎಂದು ನಂಬಿ ಜೈನಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾದ ನಂಬಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಶ್ರಾವಕಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿದನು. ಅನಂತರ ಆ ನರಸಿಂಹರಾಜನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಗೊಂಡವನಾಗಿ ಋಷಿಯನ್ನು ಕೊಂದ ಪಾಪವು ಈ ರೀತಿಯಿಂದಲ್ಲದೆ ಪರಿಹಾರವಾಗದೆಂದು ನರಪಾಳನೆಂಬ ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಲವರು ರಾಜಕುಮಾರರೊಂದಿಗೆ ಸುಧರ್ಮರೆಂಬ ಋಷಿಗಳ

ಭಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟು ಪಲಕಾಲಮುಗ್ಗೋಗ್ಗ ತಪತ್ತರಣಂ ಗೆಯ್ಯು ಸಮಾಧಿ ಮರಣದಿಂದಂ ಮಿಕ್ಕ ರತ್ನಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯೋಳ್ ಮೂವತ್ತುಮೂವು ಸಾಗರೋಪ ಮಾಯುಷ್ಯಮನೋಡೆಯೊನಹಮಿಂದ್ರದೇವನಾದೊನ್ ಇಂತೀ ಕಥೆಗಳೆಲ್ಲಂ ಗುರುದತ್ತ ಭಟಾರರ ಕಥೆಗೆ ಪ್ರತಿಬದ್ಧಂಗಳ್ ಮತ್ತಂ ಪೆಜರ್ ಸಂಸ್ಕರಣಂಗೆಯ್ಯ ಭವ್ಯರ್ಕಳ್ ಗುರುದತ್ತ ಭಟಾರರುಮಂ ಹಳಮುಖ ಋಷಿಯರುಮಂ ಗಜಕುಮಾರ ಭಟಾರರುಮಂನಿಂತಿವರ್ಗಳಂ ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದುಪಸರ್ಗಂಗಳುಮಂ ಪಸಿವುಂ ನೀರಲ್ಪಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಇರ್ಪತ್ತರಡು ಪರೀಷಹಂಗಳಂ ಸೈರಿಸಿ ಸಮಾಧಿ ಮರಣದಿಂದಂ ಪರಮ ಶುದ್ಧ ಸಹಜ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಾಪವರ್ಗ ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯುಗೆ

ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕಾರಮಾಡಿ, ಅತ್ಯಂತ ಘನಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಸಮಾಧಿ ಮರಣದಿಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚರಿತ್ರಗಳೆಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯೆಂಬ ಉನ್ನತವಾದ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತುಮೂರು ಸಾಗರವನ್ನು ಹೋಲುವ ಆಯುಃ ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳ ಅಹಮಿಂದ್ರದೇವನಾದನು. ಹೀಗೆ ಈ ಕಥೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಗುರುದತ್ತಭಟಾರರ ಕಥೆಗೆ ಅನುಬಂಧಗಳಾಗಿವೆ. ಮತ್ತು ಸಂನ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ ಇತರ ಭಟ್ಟರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಗುರುದತ್ತ ಋಷಿಗಳನ್ನೂ ಹಳಮುಖ ಋಷಿಗಳನ್ನೂ ಸುಕುಮಾರಭಟಾರರನ್ನೂ ಹೀಗೆ ಇವರನ್ನು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮುಂತಾಗಿರುವ ಇಪ್ಪತ್ತರಡು ಪರೀಷಹಗಳನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಪವಿತ್ರವೂ ಸಹಜವೂ ಆದ ದರ್ಶನಜ್ಞಾನ - ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗ-ಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ !

೧೫. ಚಲಾತಪುತ್ರನ ಕಥೆ

ಚಲಾತಪುತ್ರನ ಕಥೆಯು ಹೀಗಿದೆ :

ಗಾಹೆ || ಗಾಹಪ್ಪಾರ ಎದ್ದೋ ಮೂಗಂ ಗಾಳೇಹಿ ಚಾಳೇನೆ ಕದೊ ವಾ
ತದವಿಯ ಚಲಾತಪುತ್ರೋ ಪಡಿಪಕ್ಕೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ಗಾಹಪ್ಪಾರ-ಅದಮಾನುಂ ಸೈರಿಸಲರಿಯವಳ್ಳೇಟುಗಳಿಂದಂ, ಎದ್ದೋ-ಉರ್ಚಿ ಪಟ್ಟೋನಾಗಿ, ಮೂಗಂ-ಗಾಳೇಹಿ-ಕಟ್ಟುಪುಂಪೆಗಳಿಂದಂ, ಚಾಳೇನೆ-ಕದೊ ವಾ-ಒನಲಿಯಪೊಲ್ ಭದ್ರಂ ಮಾಡೆಪಟ್ಟ ಮೆಯ್ಯನೊಡೆಯನಾಗಿ, ತದವಿಯ-ಅಂತು, ಚಲಾತಪುತ್ರೋ-ಚಲಾತಪುತ್ರನೆಂಬ ರಿಸಿ, ಪಡಿಪಕ್ಕೋ-ಪೊರ್ದಿದೊಂ, ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ-ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಾರಾಧನೆಯಂ]

ಅದಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಮಗಧಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ರಾಜಗೃಹಮೆಂಬುದು ಪೊಟಲದನಾಳ್ವೊಂ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನೆಂಬೊನರಸನಾತಂಗೆ ಜಯಾವತಿ ಮಹಾದೇವಿ ಮೊದಲಾಗಿ ಮೂಸಾರಸರಯರ್ಕಳಂತವರಿಪ್ಪವಿಷಯ ಕಾಮ ಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದುದಿವಸಂ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕಂ ಬೇಂಟೆಯಾಡಲ್ಪೋಗಿಯಡವಿಯೊಳ್ ದುಷ್ಪಾತ್ರಮನೇಟೆ ಪಂದಿಯ ಬಲೆಯಂ ತಗುಲೊಡಮ ಗಾಳಿಗೊಂದೊಂದು ದೆಸೆಗೆವರಿದು ವಿಂಧ್ಯಾಟವಿಯ ನಟ್ಟಿನಡುವೆ ಸುರಮ್ಯಮೆಂಬ ಬೇಡವಳ್ಳಿಯ ಸಾರ ತೊಪ್ಪಿಯ ತದಿಯೊಳ್ ಕುದುರೆ ತನ್ನಂ ತಾನೆ ಸೇದೆಗೆಟ್ಟು ನಿಂದಾಗಳ್ ಕುದುರೆಯಿಂದಿಲೆದು ಪಲ್ಲಣಮಂ ಚದುರಸಿಗಿಯುಮಂ ಕೀಲುಮಂ ಕಳೆದು ಕುದುರೆಯಂ ನೀರೊಡಿ ಮೈದೊಳೆದು ಕಟ್ಟಿ ತಾನುಂ ನೀರಂ ಕುಡಿದೊಂದು ಮರದ ಕೆಲಗೆ ಚದುರಸಿಗಿಯಂ

ಚಲಾತಪುತ್ರನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು : (ಅತ್ಯಂತ ಅಸಹನೀಯವಾದ ಗಾಯಗಳಿಂದ ಭೇದಿಸಲ್ಪಟ್ಟವನಾಗಿಯೂ ಕಟ್ಟಿರುವೆಗಳಿಂದ ಜರಡೆಯ ಹಾಗೆ ತೂತು ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ರರೀರವುಳ್ಳವನಾಗಿಯೂ ಅಂತು ಚಲಾತಪುತ್ರನೆಂಬ ಋಷಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು.) ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಗಧ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ರಾಜಗೃಹವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಜಯಾವತಿ ಮಹಾದೇವಿ ಮೊದಲಾದ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ರಾಣಿಯರಿದ್ದರು. ಅಂತು ಅವರು ಇಷ್ಟವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಹಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಅನಂತರ ಒಂದು ದಿವಸ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಹೋದನು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ತುಂಟ ಕುದುರೆಯನ್ನೇರಿ ಒಂದು ಪಂದಿಯನ್ನು ಅದರ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಆ ಕುದುರೆ ಗಾಳಿಯ ಮೂಲಕ ವಾಸನೆ ಹಿಡಿದು ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಓಡುತ್ತ ವಿಂಧ್ಯಯ ಕಾಡಿನ ನಟ್ಟಿನಡುವೆ ಸುರಮ್ಯವೆಂಬ ಬೇಡರ ಹಳ್ಳಿಯ ಸಮೀಪ ಹೊಳೆಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಆಯಾಸ ಪಟ್ಟು ನಿಂತಿತು. ಆಗ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ಕುದುರೆಯಿಂದ ಇಳಿದು ಅದರ ಹಲ್ಲಣವನ್ನೂ ಜೀನಿನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ ಚೌಕದ ವಸ್ತ್ರವನ್ನೂ ಕಡಿವಾಣವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಹಾಕಿ, ಕುದುರೆಗೆ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಸಿ ಅದರ ಮೈಯನ್ನು ತೊಳೆದು ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದನು. ತಾನೂ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದು

ವಾಸಿ ಪಟ್ಟದರ್ಶನ್ ಅನ್ನೆಗಮಾ ಬೇಡವಳ್ಳಿಯರೂ ಮಹಾಕಾಳನೆಂಬೊನಾತಂ ಕುಲದೊಳರಸುಕುಲಂ ದಾಯಿಗರಿಂದಮುಂಚ್ಚಾಟಿಸಿ ಕಳೆಯಪಟ್ಟೊನಾಗಿ ಬಂದಲ್ಲಿ ಪೊಟಲಂ ಮಾಡಿ ಪಲಕಾಲಮಿದೋನಾತನರಸಿ ಸೌಂದರಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮಗಳ್ ಗುಣಸೌಂದರಿಯೆಂಬೊಳತ್ಯಂತ ರೂಪಲಾವಣ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯಕಾಂತಿ ಹಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಗಳನೊಡೆಯೊಳಾಕೆ ಪಲರುಂ ಕನ್ನೆಯರ್ಕಳುಂ ಕಾಪಿನವರುಂ ಬೆರಸುದ್ವಾನವನಮೊಳ್ ವನಕ್ಕೇಡೆಯನಾಡಿ ಬರ್ಪಾಕೆ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನ ರೂಪಂ ಕಂಡಾಟಿಸಿ ನೋಡೆ ಆತನುಮಾಕೆಗಾಟಿಸಿ ಸೋಲ್ಪು ನೋಡಿ ಬಸಮಲೆದು ನೀಡುಮೊಲ್ಪು ನೋಡೆ ಕಾಪಿನವರ್ ಜಡಿದು ಕೊಂಡು ಪೋಪಾಗಳೊಂದೋಲೆಯನಿಂತೆಂದು ಬರೆದಳ್ ನೀನಲ್ಲದೆನಗುಲಿದ ಪುರುಷರ್ ಮೊರೆಯಲ್ಲರೊಂದು ಬಗೆದು ಬರೆದು ಪೆಜಗಣೆಂದೋಲೆಯನಿಕ್ಕಿ ಪೋದಾಗಳೋಲೆಯಂ ಬಾಚಿಸಿ ನೋಡಿ ಸಂತುಷ್ಟಚಿತ್ತನಾಗಿದರ್ಸನ್ನೆಗಂ ಪೆಜಗಣೆಂದದಿವಜ್ಜೆಯಂ ನೋಡಿ ತೇನತೇನದಿಂ ತಂತಮೆಲ್ಲಂ ನೆರೆದು ಬಂದು ಪಜೆಯ ಕಪಳೆಯ ಶಂಖದ್ವನಿಗಳೊರ್ಮೊದಲೆ ಬಾಚಿಸಿ ಬೇಡರಸಂ ಕೇಳ್ವ ದಾಲೆ ಬಂದುದೆಂದಂಜಿ ತ್ರಸ್ತಾಭಿಭೂತನಾಗಿಯೋದಲ್ ತಗುಳ್ಳೊಡುಪಶ್ರೇಣಿಕಂ ತನ್ನ ಪೆರ್ಗಡೆಗಳನಟ್ಟಿಯೋದಲೀಯದೆ ಸಂತಪಿಸಿದೊಡಾತನುಂ ಆನೆಗಳ ದಂತಗಳುಂ ಮುತ್ತುಗಳುಂ

ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಬೌಕವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹಾಸಿ ಮಲಗಿದ್ದನು. ಆ ಬೇಡರ ಹಳ್ಳಿಯ ಅರಸನು ಮಹಾಕಾಳನೆಂಬವನು. ಅವನು ಕುಲದಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಲದವನು ; ದಾಯವಾದಿಗಳಿಂದ ಬುಡಸಹಿತ ಕಿತ್ತು ಅಟ್ಟಿಲ್ಲಟ್ಟಿವನಾಗಿ, ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿ ಹಲವು ಕಾಲದಿಂದಲೇ ಇದ್ದನು. ಅವನ ರಾಣಿ ಸೌಂದರಿಯೆಂಬವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಗುಣಸೌಂದರಿ ಎಂಬವಳು ಮಗಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಅತಿಶಯವಾದ ರೂಪ, ಲಾವಣ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಕಾಂತಿ, ಹಾವ, ಭಾವ, ವಿಲಾಸ, ವಿಭ್ರಮಗಳನ್ನುಳ್ಳವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಹಲವು ಮಂದಿ ಕನ್ಯೆಯರನ್ನೂ ಕಾವಲುಗಾರರನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿ ಕ್ರೀಡೆಗಳನ್ನಾಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಾಗೆ ಬರುವಾಗ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡು ಪ್ರೀತಿಸಿ ನೋಡಿದಳು. ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನೂ ಆಕೆಯ ಮೇಲೆ ಮೋಹಪಟ್ಟು ಸೋತು ನೋಡಿ ಪರವಶನಾಗಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಕಾವಲಿನವರು ಗುಣಸೌಂದರಿಯನ್ನು ಬೈದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ ಆಕೆ ಒಂದು ಓಲೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬರೆದಳು - “ನೀನಲ್ಲದೆ ನನಗೆ ಬೇರೆ ಗಂಡುಸರು ಯಾರೂ ನಂಟಾಗಲಾರರು”. ಹೀಗೆ ಭಾವನಾಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬರೆದು ಹಿಂದುಗಡೆಯಿಂದ ಓಲೆಯನ್ನು ಬಿಸಾಡಿ ಹೋದಳು. ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ಆ ಓಲೆಯನ್ನು ವಾಚಿಸಿ ನೋಡಿ ಸಂತಸಗೊಂಡ ಮನಸ್ಸಿನವನಾಗಿ ಇದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಪಾದದ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಮೇಲಾಗಿ ರಾಜನ ಸೈನ್ಯವೆಲ್ಲವೂ ಬಂದು ಸೇರಿದವು. ತಂಬಟೆ, ಕಹಳೆ, ಶಂಖಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೇ ಶಬ್ದಮಾಡುತ್ತಿರಲು, ಬೇಡರ ರಾಜನು ಕೇಳಿ ದಾಳಿ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಹೆದರಿ ಭಯಪೀಡಿತನಾಗಿ ಓಡಲು ಉಪಕ್ರಮಿಸಿದಾಗ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಓಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿದನು. ಅವನು ಆನೆಗಳ ದಂತಗಳು, ಮುತ್ತುಗಳು, ಮಲೆಮೊಗಲುಗಳು, ಚಮರೀ ಮೃಗಗಳು - ಇವನ್ನೆಲ್ಲ

ಪುಲಿಯ ತೊವಲ್ಲಳುಮಂ ಚಮರಿಗಳುಮಂ ಕೊಂಡು ಬಂದು ಕಂಡು ಕ್ಲೇಮ ಕುಶಲಂಗಳಂ ಬೆಸಗೊಂಡ ಬಚೆಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಕುಲಮೇನೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾತನರಸುಕುಲಮೆಂದು ಪೇಲೊಡೆ ಕೇಳ್ವು ಸಂತೋಷಂಬಟ್ಟದೊಡಾತನುಂ ಅರಸಂಗೆ ಬಿಡ್ವು ಮಾಡಿದ್ ಬಚೆಕ್ಕೆ ಕೂಸಂ ಬೇಡಿಯಟ್ಟ ವೆತ್ತು ಪ್ರಸಸ್ತ ದಿವಸ ವಾರ ನಕ್ಷತ್ರ ಮುಹೂರ್ತದೊಳ್ ಮದುವೆ ನಿಂದು ಕೂಸನೊಡಗೊಂಡು ತನ್ನ ಪೊಲಲ್ಗೆ ಪೋಗಿ ಚಿಳಾತ ಮಹಾದೇವಿಯೆಂದು ಪೆಸರನ್ನಿಟ್ಟು ಇಂತಿಷ್ಟವಿಷಯ ಕಾಮ ಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತಿಪ್ಪ ನಾಡೊಳ್ ಸಾರ್ಥಾಧಿಪತಿ ನಂದಿಮಿತ್ರನೆಂಬೊಂ ಸಟ್ಟಸಾರ್ಥಂ ಬೆರಸು ಪರದಿಂಗೆ ಪೋಗುತ್ತಿದ್ದಾತನೆಡೆಯೊಳೊಂದೂರೊಳ್ ಬಟ್ಟದನನ್ನೆಗಂ ತಪೋವರರೆಂಬ ರಿಸಿಯರೇಕವಿಪಾರಿಗಳ್ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಖೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದ್ರೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಬರ್ಪೊರಾ ಸಾರ್ಥಾಧಿಪತಿಯ ಬಟ್ಟದೊರ್ಗ್ಗೆ ಬಂದು ಪಂಥಾತಿಚಾರ ನಿಯಮಂಗೆಯ್ದು ಪಗಲ್ ದೇವರಂ ವಂದಿಸಿಯೂರ್ಗೆ ಚರಿಗೆ ಪೋಗಿಯೂರಲ್ಲೊಂ ತಿಟ್ಟನೆ ತಿರಿದು ತೊಲಲ್ವಾರಂ ನಿಲೆಸದಿದೊಡೆ ಊರಿಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಪೋಪ ರಿಸಿಯರಂ ನಂದಿಮಿತ್ರಂ ಕಂಡು ಕಾರುಣ್ಯದಿಂ ನಿಲೆಸಿ ಎಳ್ಳುಂಡೆಯನಿಕ್ಕಿದೊಡದಂ ಚರಿಗೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರಾಸುಕಮಪ್ಪ

ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ತಂದು ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡನು. ಕ್ಲೇಮ ಕುಶಲಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ನಂತರ 'ನಿಮ್ಮ ಕುಲ ಯಾವುದು ?' ಎಂದು ರಾಜನು ಕೇಳಿದನು. ಆತನು 'ನನ್ನದು ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಕುಲ' ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಬೇಡರ ರಾಜನು ಅರಸನಿಗೆ ಔತಣ ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ಬೇಡರರಸನ ಮಗಳನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಜನ ಕಳುಹಿಸಿ, ಸಮ್ರಿ ಪಡೆದನು. ಶುಭ ದಿವಸ, ವಾರ, ನಕ್ಷತ್ರ, ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಚಿಳಾತ ಮಹಾದೇವಿ (ಚಿಳಾತ = ಕಿರಾತ) ಎಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟು ಹೀಗೆಯೇ ಇಷ್ಟವಾದ ವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಹಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಇತ್ತ ಆ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸರಕು ಗಾಡಿಗಳಿಗೆ ಯಜಮಾನನಾದ ನಂದಿಮಿತ್ರಸೆಟ್ಟಿ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸರಕಿನೊಂದಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನು ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಊರಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ತಪೋವರರೆಂಬ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುವ ಜೈನಯತಿಗಳು ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಖೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖ ಎಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಬರತಕ್ಕವರು ಆ ವರ್ತಕನು ತಂಗಿದ್ದ ಊರಿಗೆ ಬಂದು ಪಂಥಾತಿಚಾರ (ದಾರಿ ನಡೆವಾಗ ಆಗುವ ಪ್ರಾಣಿಹಿಂಸೆ ಮುಂತಾದ ಅತಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ) ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಿ ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ದೇವರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ಊರಿಗೆ ಭಿಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಹೋದರು. ಊರಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿರನೆ ತಿರುಗಿ ಸುತ್ತಾಡಿದರೂ ಯಾರೂ ಊಟಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಊರಿನಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗತಕ್ಕ ಋಷಿಗಳನ್ನು ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಕಂಡು ದಯೆಯಿಂದ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡು ಎಳ್ಳಿನ ಉಂಡೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಋಷಿಗಳು ಅದನ್ನು ಭಿಕ್ಷೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿ ಜೀವಜಂತುವಿಲ್ಲದೆ ನಿರ್ಮಲವಾದ ನೀರನ್ನು

ನೀರಂ ಕುಡಿದು ಪರಸಿ ಪೋದರಾ ನಂದಿಮಿತ್ರನುಂ ಪಲಕಾಲಂ ಬರ್ದಾಯುಷ್ಯಾಂತದೊಳ್
ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಹೈಮವತಮೆಂಬ ಜಘನ್ನಭೋಗಭೂಮಿಯೊಳೊಂದು ಪಳಿತೋಪಮಾಯುಷ್ಯ
ಮನೊಡೆಯೊಂ ಭೋಗಭೂಮಿಜನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಪುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ

ವೃತ್ತ || ಮದ್ಯಾಂಗ ತೂರ್ಯಾಂಗ ವಿಭೂಷಣಾಂಗಾ
ಜ್ಯೋತಿರ್ಗೃಹಾ ಭೋಜನ ಭಾಜನಾಂಗಾಃ
ಪ್ರದೀಪ ವಸ್ತ್ರಾಂಗ ವರಸೃಜಾಂಗಾ
ದಶಪುಕಾರಾಸ್ತರವಸ್ತು ತತ್ತ್ವ ||

ಅಂತು ಪತ್ತುಂ ತಪದ ವೃಕ್ಷಂಗಳ್ ಭೋಗಂಗಳಂ ಕುಡೆ ಪಲಕಾಲಂ ಭೋಗೋಪಭೋಗಂಗಳ್
ನನುಭವಿಸಿಯಾಯುಷ್ಯಾಂತದೊಳ್ ಮಂದರದ ನಂದನಮೆಂಬ ವನದೊಳ್ ವೃತರದೇವನಾಗಿ
ಪುಟ್ಟ ಅಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ಬಂದು ರಾಜಗೃಹದೊಳ್ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕಂಗೆಂ ಚಲಾತ ಮಹಾದೇವಿಗಂ
ಚಲಾತಪುತ್ರನೆಂಬೊಂ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದನಲ್ಲಿ ಬಲೆಯಂ ಜಯಾವತಿಯೆಂಬ ಹಿರಿಯ
ಮಹಾದೇವಿಗ ಶ್ರೇಣಿಕನೆಂಬೊಂ ಮಗನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದನುಬೆದರಸಿಯರ್ಕಳ್ಳಂ ಮಕ್ಕಳ್
ಪುಟ್ಟದರಂತಲ್ಲಮುಪಶ್ರೇಣಿಕಂಗೆ ಮಕ್ಕಳಯ್ಯೂರ್ವರಂತುಪಶ್ರೇಣಿಕನಯ್ಯೂರ್ವರ್ ಮಕ್ಕಳ್ಳರಸು
ಭೋಗೋಪಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ನೈಮಿತ್ತಿಕನನರಸಂ
ಬೆಸಗೊಂದನನ್ನ ಮಕ್ಕಳೊಳಗೆ ರಾಜ್ಯಾರ್ಹರಾರೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾತನಿಂತೆಂದನಯ್ಯೂರ್ವರ್

ಕುಡಿದು ಅಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ ತೆರಳಿದರು. ಆ ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಹಲವು ಕಾಲ ಬಾಳಿ
ಆಯುಷ್ಯ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳಲು ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಹೈಮವತವೆಂಬ ನೀಚವಾದ ಭೋಗ
ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಳಿತಕ್ಕೆ (ಪಳಿತ ಎಂಬುದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆ) ಸಮಾನವಾದ
ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳವನಾಗಿ ಭೋಗ ಭೂಮಿಯವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. (ಆ ಭೋಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ
ಮದ್ಯವನ್ನು, ವಾದ್ಯಗಳನ್ನು, ಆಭರಣಗಳನ್ನು, ಬೆಳಕನ್ನು, ಮನೆಯನ್ನು, ಊಟವನ್ನು,
ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು, ದೀಪವನ್ನು, ವಸ್ತ್ರವನ್ನು, ಹೂಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಹತ್ತು ಬಗೆಯ
ಮರಗಳು ಇರುತ್ತವೆ.) ಅಂತು ಹತ್ತು ಬಗೆಯ ಮರಗಳು ಸುಖಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಹಲವು
ಕಾಲದವರೆಗೆ ಭೋಗ ಉಪಭೋಗಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಆಯುಷ್ಯ ಕೊನೆಗೊಂಡಾಗ
ಮಂದರ ಪರ್ವತದ ನಂದನವೆಂಬ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವೃತರ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ
ಜಾರಿ ಬಂದು ರಾಜಗೃಹದಲ್ಲಿ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕ ಮಹಾರಾಜನಿಗೂ ಚಲಾತ ಮಹಾರಾಣಿಗೂ
ಚಲಾತಪುತ್ರನೆಂಬ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅದರ ನಂತರ ಜಯಾವತಿಯೆಂಬ
ಹಿರಿಯ ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ಶ್ರೇಣಿಕನೆಂಬವನು ಮಗನಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಉಳಿದ
ರಾಣಿಯರಿಗೂ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಅಂತು ಎಲ್ಲ ಸೇರಿ, ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನಿಗೆ ಐನೂರು
ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳಾದರು. ಅಂತು ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ಐನೂರು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು
ಭೋಗೋಪಭೋಗಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ
ಒಂದು ದಿವಸ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕ ರಾಜನು ಜೋಯಿಸನನ್ನು ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಕುರಿತಾಗಿ
ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದನು. “ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವರಾದವರು ಯಾರು?” ಎಂದು

ಮಕ್ಕಳೊಂದೆ ಪಂತಿಯೊಳ್ ತುಯ್ಯಲಂ ಬದ್ಧಿಸಿಯಯ್ಯೊಟು ನಾಯನವರ ಬೇಗೆ ಬಿಡ್ಡೊದಾವನೊರ್ವನಂಜದುಣ್ಣುಮಾತನಕ್ಕುಂ ಮತ್ತರಮನೆಯೊಳ್ ಕಿರ್ಚಿದೊಡಾವನೊರ್ವಂ ಸಿಂಹಾಸನಮುಂ ಬೆಳ್ಳೊಡೆಯುಂ ಪಾಳಿದ್ದಜಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ರಾಜಚಿಹ್ನೆಗಳಂ ಕೈಕೊಳ್ಳುಮಾತಂ ರಾಜ್ಯಕೃಪ್ಪನಕ್ಕುಮೆಂದು ಪೇಚ್ಚೊಡದಂ ಕೇಳೊಂದು ದಿವಸಮರಸನವರ್ಗುಲಿಕ್ಕಪೇಟ್ಟು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದೊಡೆ ಶ್ರೇಣಿಕಂ ನಾಯ್ಕಳ್ಳಿ ತುಯ್ಯಲನಿಕ್ಕಿ ತಾನುಮುಂಡೊನುಜೆದರೆಲ್ಲರುಮೋದಿದರ್ ಮತ್ತೊಂದುದಿವಸಮರಮನೆಯೊಳ್ ಕಿರ್ಚಿದೊಡುಜೆದ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಂ ಭಂಡಾರಂಗಳುಮಾನೆಗಳುಂ ಕುದುರೆಗಳುಂ ಜಯನಶಾಲೆಯುವಂ ಕೈಕೊಂಡರ್ ಶ್ರೇಣಿಕಂ ರಾಜ್ಯಚಿಹ್ನೆಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡದೊಂದರಸನೀತಂ ರಾಜ್ಯಕೃಪ್ಪನಕ್ಕುಮಿಲ್ಲಿದೊಡೆ ಪಲಂಬರುಂ ಮುನಿವರ್ ಪ್ರಮಾದಮಕ್ಕುಮೆಂದು ಬಗೆದು ನೀಂ ನಾಯೊಡನುಂಡೆಯಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಚಿಹ್ನೆಗಳುಂ ಕೈಕೊಂಡೆಯಮ್ಮ ಚಾಲುಕ್ರಿಯರಸಿಂಗಾಟವಿದೆಯೆಂದು ನೆವಮಿಟ್ಟು ಕಳೆದನ್ ಆತನುಂ ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರಗೆ ವೋಗಿ ಇಂದ್ರದತ್ತನೆಂಬ ಸೆಟ್ಟಿಗಂ ಶ್ರೀಕಾಂತೆಯೆಂಬ ಪರದಿಗಂ ಮಗಳಭಯಮತಿಯೆಂಬೊಳಾಕೆಯಂ ಮದುವೆನಿಂದನಾಕೆಗಳಭಯಕುವಾರನೆಂಬೊಂ ಮಗಂ ಪೃಟ್ಟಿಯಂತಿಪ್ಪವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನುಭವಿಸುತ್ತಿರೆ ಮತ್ತಿತ್ತುಪ್ರಶೇಕಂ ಮಾರುಗಮೆಂಬ ಪ್ರೊಪಲನಾಕ್ಕೊದ್ದಾಯನನೆಂಬ

ಕೇಳಲು ಜೋಯಿಸನು ಹೀಗೆಂದನು - “ಐನೂರು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದೇ ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಯಸವನ್ನು ಬಡಿಸಿ ಐನೂರು ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಯಾವಾತನೊಬ್ಬನು ಹೆದರದೆ ಊಟಮಾಡುವನೋ ಅವನು ತಕ್ಕವನಾಗುವನು. ಅದಲ್ಲದೆ, ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಮೇಲೆದ್ದಾಗ ಯಾವನೊಬ್ಬನು ಸಿಂಹಾಸನ, ಶ್ರೇತಚ್ಚತ್ತ, ಪಾಳಿದ್ದಜ ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ರಾಜಚಿಹ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವನೋ ಅವನು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನಾಗುವನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ಒಂದು ದಿವಸ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಊಟವನ್ನಿಕ್ಕಲು ಹೇಳಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಶ್ರೇಣಿಕನು ಮಾತ್ರ ನಾಯಿಗಳಿಗೆ ಪಾಯಸವನ್ನು ಇಕ್ಕಿ ತಾನೂ ಊಟಮಾಡಿದನು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಓಡಿಹೋದರು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಮೇಲೆದ್ದಿತು. ಆಗ ಇತರ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರೂ ಭಂಡಾರದವರೂ ಅನೆಗಳೂ ಕುದುರೆಗಳೂ ಆಯುಧಾಗಾರವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಶ್ರೇಣಿಕನು ರಾಜ್ಯಚಿಹ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಆದುದರಿಂದ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕ ರಾಜನು “ಈತನು ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವನಾಗಿರುವನು. ಇವನು ಇಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಹಲವರು ಸಿಟ್ಟಾಗುವರು. ತಪ್ಪುಗೆಲಸ ನಡೆದು ಹೋದೀತು” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ “ನೀನು ನಾಯಿಯೊಡನೆ ಊಟ ಮಾಡಿದೆ, ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಚಿಹ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೆ, ನಾನು ಬದುಕಿರುವಾಗ ಅರಸುತನಕ್ಕೆ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದೆ” ಎಂದು ನೆಪವನ್ನಿಟ್ಟು ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಶ್ರೇಣಿಕನು ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರಗೆ ಹೋದನು. ಇಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರದತ್ತನೆಂಬ ಸೆಟ್ಟಿಗೂ ಶ್ರೀಕಾಂತೆಯೆಂಬ ಸೆಟ್ಟಿತಿಗೂ ಅಭಯಮತಿ ಎಂಬ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಶ್ರೇಣಿಕನು ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾದನು. ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಯಕುಮಾರನೆಂಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಹೀಗೆ ಅವರು ಇಷ್ಟವಿಷಯದ ಕಾಮಭೋಗಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ, ಇತ್ತ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ಮಾರುಗವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಆಳುವ ಒದ್ದಾಯನನೆಂಬ ಮಹಾಸಾಮಂತನಿಗೆ ಈ

ಮಹಾಮಾನುಂತಂಗಿತಂದು ಪೇಟ್ಟುದನುಬ್ಬೇನಿಯನಾಳ್ ಪ್ರದ್ಯೋತನೆಂಬರಸನೀಗಲೆಮ್ಮನುಹದಿ ಪೂರ್ಣಾತನಂ ಪಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬರ್ಕೆಂದು ಬೆಸವೇಟ್ಟುದೊಡಾತನುಂ ತನ್ನಳ್ ಚಾತುರ್ಧಂತ ಬಲಮೆಲ್ಲಮಂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಆತನ ಮೇಗೆಟ್ಟು ಕಾದಿದೊಡೆ ಪ್ರದ್ಯೋತಂ ಕಾಳೆಗಮಂ ಗೆಲ್ಲೊದ್ದಾಯನನಂ ಪಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿ ಸೆಳೆಯಿಟ್ಟುಂ ಮತ್ತೆ ವಿಜಯನೆಂಬ ಕುಮಾರನುಂ ಪಿರಿದು ತಂತ್ರಂ ಬೆರಸು ಪೋಗಿ ವಿನಾಸುಮೊಂದುಪಾಯದಿಂದೊದ್ದಾಯನನ ಸೆಳೆಯಂ ಬದುಂಕಿಸಿ ರಾಜಗೃಹಕ್ಕೊಡಗೊಂಡು ಪೋದೊಡೆ ಪ್ರದ್ಯೋತಂ ಮುಳಿದವರ ನಾಡಂ ಸೂಳಿಗೊಳುತ್ತಂ ಸುಡುತ್ತಂ ಕಿಡಿಸುತ್ತಂ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನ ಮೇಗೆ ಪೋಗೆಯಾತನ ಬರವನಟೆದುಪಶ್ರೇಣಿಕಂ ತನ್ನ ಪೊಲಲೊಳ್ ಘೋಷಣೆಯನಿಂತೆಂದು ತೊಬಲ್ವಿದನಾವನೊರ್ವಂ ಪ್ರದ್ಯೋತನಂ ಪಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬರ್ಕುಮಾತಂಗಾತನ ಬೇಡಿದೊಸಗೆಯಂ ಕುದುವೆನೆಂದು ತೊಬಲ್ವ ಗೋಸನೆಯಂ ಚಲಾತಪುತ್ರಂ ಕೇಳ್ವು ಪಿಡಿದರಸಂಗೆ ಪೇಟ್ಟು ಪಿರಿದುಂ ತಂತ್ರಂ ಬೆರಸು ಪೋಗಿ ಚರಪುರುಷರನಟ್ಟು ಬೇಗಂ ದಾಟೆಪೋಗಿ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾಡುವನಿಟೆದು ಪಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡುಪಶ್ರೇಣಿಕಂಗೊಪ್ಪಿಸಿದೊಡಾತನು ಮಾದಮಾನುಂ ಮೆಚ್ಚಿಯೊಸಗೆಯಂ ಬೇಡಿಕೊಳ್ ನಿನ್ನ ಬೇಡಿದುದೆಲ್ಲಮನೀವೆನೆಂದರಸಂ ನುಡಿದೊಡಾತನಿಂತೆಂದಂ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಸಾದದಿಂದೆನಗೆಲ್ಲಮುಂಟು ಒಂದಂ ಬೇಡುವೆಂ ನಿಮ್ಮಂತಃಪುರಮುಟೆಯ ಪನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಂಬರೆಗಂ ಪೆಂಡಿರ್ಕಳೊಳೆಲ್ಲಮೆನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಸಯ್ಯಂ

ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು - “ಉಜ್ಜಯಿನಿಯನ್ನು ಆಳುತ್ತಿರುವ ಪ್ರದ್ಯೋತನೆಂಬ ರಾಜನು ನನ್ನನ್ನು ಅಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸಿಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಲು, ಆತನು ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಚತುರಂಗ ಸೈನ್ಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರದ್ಯೋತನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಕಾದಾಡಿದನು. ಆಗ ಪ್ರದ್ಯೋತನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಒದ್ದಾಯನನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟನು. ಆಮೇಲೆ ವಿಜಯನೆಂಬ ಕುಮಾರನು ಹೆಚ್ಚು ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಉಪಾಯದಿಂದ ಒದ್ದಾಯನನನ್ನು ಸೆರೆಯಿಂದ ಪಾರು ಮಾಡಿ, ಅವನನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ರಾಜಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆಗ ಪ್ರದ್ಯೋತನು ಕೋಪಗೊಂಡು ಮಗಧೆಯ ನಾಡನ್ನು ಸೂರೆಮಾಡುತ್ತ ಸುಡುತ್ತ ಕಿಡಿಸುತ್ತ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೋದನು. ಪ್ರದ್ಯೋತನ ಬರುವಿಕೆಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಘೋಷಣೆಯನ್ನು ಸಾರಿಸಿದನು. “ಯಾವಾತನೊಬ್ಬನು ಪ್ರದ್ಯೋತನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬರುವನೋ ಆತನಿಗೆ ಅವನು ಬಯಸಿದ ಮೆಚ್ಚನ್ನು ಕೊಡುವೆನು” ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುವ ಡಂಗುರವನ್ನು ಚಲಾತಪುತ್ರನು ಕೇಳಿ ಅದನ್ನು ತಾನು ಕೈಗೊಂಡು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ದೊಡ್ಡದಾದ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಬೇಗನೆ ದಂಡೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರದ್ಯೋತನನ್ನು ತಿಳಿದು ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸಿಕೊಂಡು ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ಬಹಳವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚಿ, “ನಿನಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದುದನ್ನು ಬೇಡಿಕೋ. ನೀನು ಬೇಡಿದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಡುವೆನು” - ಎಂದು ರಾಜನು ಹೇಳಿದಾಗ ಆತನು ಹೀಗೆಂದನು - “ನಿಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನನಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಉಂಟು. ಒಂದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಅಂತಃಪುರದ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಇತರ

ಬಾಚ್ಚಿನಿದಂ ಬೇಡಿದನಿದನೆನಗೆ ದಯೆಗೆಯ್ತು ಸಲಿಸುವುದೆಂದೊಡೆ ಅರಸನುಮಂತೆಗೆಯ್ಯೊಂದೊಡೊ
ಸಗೆಯಂ ಪೆತ್ತು ಪ್ರಸಾದಮೆಂದು ಪೊಡೆಮಟ್ಟು ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತ ಪರಿವಾರದಜಿತನಿಗರ
ಪಾರ್ವರ ಪರದರೊಳ್ತೊಂದಿರ್ಕಳೆಲ್ಲರುಮನೆಹೀದು ಬಗ್ಗಿಸಿಯೊಡೊಟ್ಟಿಯಿಸಿಯುಂ ಕೊಂಡವರೊಳ್
ಬಾಬುತವಿಂತು ಪನ್ನೆರದು ವರಂಪಂ ಬರೆಗಂ ತನ್ನಿಚ್ಚಿಯೊಳ್ ಬಟ್ಟವಧಿಯ ದಿವಸಂ
ನೆಜೆಮೊದರಸನಂತಪ್ಪ ಗೊಡ್ಡಮನಿನ್ನಾದಲ್ ಸಲ್ಲೆಂದು ಬಾರಿಸಿದೊಡಂ ಉಚೆಯದೆ ತನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿದಂತೆ
ಬಾಚಿ ಅರಸಂ ಮುಳಿದು ನಾಡಿಂದಿರದಟ್ಟ ಕಳೆಮೊದಾತನುಮದವಿಯೊಳ್ ಮಹೇಂದ್ರನೆಂಬ
ತಾಪಸನ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆಪೋಗಿಯಲ್ಲಿಯ ದುರ್ಗಮಮಪ್ಪಡೆಯೊಳ್ ಪೊಬಲಂ ಮಾಡಿಯದರ್ಕೆ ಬಳಸಿಯುಂ
ಕೋಂಟೆಯುಂ ಗೋದ್ವರದ್ವಾರವುಮಂ ಮಾಡಿ ಕೆಲದೂರ್ಗಗಳನೊಟ್ಟಿಯಿಸಿಯುಂ
ಮೋಡಿಸಿಯುಮೆಹೀದು ಸೂಜಿಗೊಂದುಮಿಂತು ಪಲವು ಕಾಲಂ ಸುಖದಿಂ ಬಾಬುತಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ
ಇತ್ತಲುಪಶ್ರೇಣಿಕಂ ಕರ್ತೃಗಳುಪಶಮಂ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಯಮಧರ ಭಟ್ಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ಧರ್ಮಂ
ಕೇಳ್ತು ಪ್ರಾವಕವತಂಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡು ವೈರಾಗ್ಯಪರಾಯಣನಾಗಿ ಶ್ರೇಣಿಕಂಗೆಂ ಬಟೆಯಟ್ಟು ಬರಿಸಿ
ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಂಗೆಟ್ಟು ಯಮಧರ ಭಟ್ಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟು ಪಲಕಾಲಂ ತಪದೊಳ್ ನೆಗಟ್ಟು

ಹೆಂಗುಸರೊಡನೆ ನನಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾದಂತೆ ನೇರವಾಗಿ (ಮುಚ್ಚುಮರೆಯಿಲ್ಲದೆ) ಬಾಳ್ವೆ
ನಡೆಸುವೆನು. ಇದನ್ನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೇಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ನನಗೆ ದಯೆ ಮಾಡಿ ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕು”
ಎಂದು ಹೇಳಲು, ಅರಸನು ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು’ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಚಿಲಾತಪುತ್ರನು
ತಾನು ಬಯಸಿದ ಮೆಚ್ಚನ್ನು ಪಡೆದು, ‘ಹಸಾದ’ ಎಂದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದಿಸಿ, ಸಾಮಂತ
ಮಹಾಸಾಮಂತರು, ಪರಿವಾರದವರು, ಪ್ರಭುತ್ವವುಳ್ಳವರು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ವರ್ತಕರು
- ಇವರ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಪತ್ತಿಯರನ್ನೆಲ್ಲ ಎಳೆದು, ವಿಧೇಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಒಡಗೂಡಿ,
ಅವರೊಡನೆ ಬಾಳುತ್ತ, ಹೀಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಬಾಳುವೆ
ನಡೆಸಿದನು. ಅವಧಿಯ ದಿವಸ ಬಂದಾಗ, ರಾಜನು - “ಇಂತಹ ಚೇಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ಆಡಲು
ಸಲ್ಲದು” ಎಂದು ತಡೆದರೂ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡದೆ, ತನಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾದಂತೆ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದನು.
ಆಗ ರಾಜನು ಕೋಪಗೊಂಡು ಅವನನ್ನು ನಾಡಿನಿಂದಲೇ ಒಡನೆಯೇ ಅಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟನು.
ಆತನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಹೇಂದ್ರನೆಂಬ ತಪಸ್ವಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಇತರರಿಗೆ ಬರಲು
ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಲಾಗಿ ಕೋಟೆಯನ್ನೂ
ಗೋಪುರದ ಬಾಗಿಲನ್ನೂ ಮಾಡಿ, ಸಮೀಪದ ಊರುಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ,
ಎದುರಿಸಿದವರನ್ನು ಓಡಿಸಿಯೂ ಎಳೆದು ಸೂರೆಮಾಡಿಯೂ ಹೀಗೆ ಹಲವು ಕಾಲ
ಸುಖದಿಂದ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಇತ್ತ ಉಪಶ್ರೇಣಿಕನು ಕರ್ಮಗಳ ಉಪರಮನವೇ
ಕಾರಣವಾಗಿ ಯಮಧರರೆಂಬ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರಾವಕವ್ರತಗಳನ್ನು
ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ವೈರಾಗ್ಯದಲ್ಲಿ ತತ್ತರನಾಗಿ ಶ್ರೇಣಿಕನ ಬಳಿಗೆ ಜನ ಕಳುಹಿಸಿ ಬರಮಾಡಿ ಅವನಿಗೆ
ರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಯಮಧರ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ
ತಪೋದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಹಲವು ಕಾಲ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ
ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಶ್ರೇಣಿಕ ಮಹಾರಾಜನು ಅರಸುತನ

ಸಮಾಧಿಮರಣದಿಂದ ಸ್ವರ್ಗದೊಳ್ ಪುಟ್ಟದೊಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ಶ್ರೇಣಿಕ ಮಹಾರಾಜನರಸುಗಿಯುತ್ಪಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ಚಲಾತಪುತ್ರನಾಳ್ ಭಟ್ಟಮಿತ್ರನೆಂಬೊನಾತನ ಸೋದರಮಾವಂ ರುದ್ರಮಿತ್ರನೆಂಬೊಂ ರಾಜಗೃಹದೊಳಿಪ್ಪೊನಾತನ ಮಗಳ್ ಸುಭದ್ರೆಯೆಂಬೊಳಾಯಂ ಭಟ್ಟಮಿತ್ರಂ ಬೇಡಿದೊಡಾಕೆಯನಾತಂಗೆ ಕುಡದೆ ಪೆಜರ್ಗ ಕುಡಲ್ ತಗುಳ್ಳೊಡಾತನುಂ ತಮ್ಮರಸಂಗಿಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟನೆನ್ನ ಸೋದರಮಾವಂ ತನ್ನ ಮಗಳನೆನಗೆ ಕಿಟಿಯದೆ ಕುಡುವೆನೆಂದು ನುಡಿದನೀಗಲ್ ಪೆಜರ್ಗ ಕೊಟ್ಟಪೊನ್ನಿಂದು ಮದುವೆ ನೆರವುದೆಂದು ಪೇಟ್ರೊಡಾತನುಮಯ್ಯೂರ್ವರ್ ಸುಭಟರನಾಯುಕ್ಕೊಂದು ಪೊಬಲೆವಂದು ಮೊಗವಡಂಗವಿದಿದ್ ಕೂಸಂ ಭಟ್ಟಮಿತ್ರಂಗೆ ಕುಡಿಮೆಂದು ಕೀಟಿ ಚಲಾತಪುತ್ರಂ ಬೇಡಿದೊಡಂ ಕುಡದಿದೊಡೆ ಮುಳಿದೆಲೆದುಕೊಂದು ಪೋದೊಡೆ ಶ್ರೇಣಿಕ ಮಹಾರಾಜಂಗೆ ಪುಯ್ಯೊಟ್ಟೊಡಾತನುಮಾ ಪುಯ್ಯಲಂ ಕೇಳ್ತು ಅನ್ಯಾಯದೊಳ್ ನೆಗಬ್ಬಾತನಂ ಕೊಂದು ಕೂಸಂ ಕೊಂದು ಬನ್ನಿಮೆಂದು ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತ ಮಕುಟಬದ್ಧರ್ಕ್ಕಲ್ಲೆ ಬೆಸವೇಲ್ಪೊಡವರುಂ ಬಟಿಯನೆ ತಗುಳ್ಳರನ್ನೆಗಂ ಪೋಗಲ್ ಪಾಂಗಿಲ್ಲದೆ ಚಲಾತಪುತ್ರಂ ಕನ್ಯೆಯಂ ಕೊಂದನಾಕೆಯುಂ ಸತ್ತಾ ಪೊಬಲೊಳ್ ವೃಂತರದೇವತೆಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟರ್ದಳ್ ತಾನುಂ ಬೇಗಂ ಪೋಗಿ ವೈಭಾರವೆಂಬ ಪರ್ವತಮನೇಟಿದೊನಾ ಪರ್ವತದ ಮೇಗೆ ಸರ್ವಗುಪ್ತರೆಂಬಾಚಾರರವಧಿ ಜ್ಞಾನಿಗಳ್ ಅಯ್ಯೂರ್ವರ್ ಶಿಷ್ಯರ್ಕ್ಕರಿಸಿದೊಂ ಕಂಡು ಬೇಗಮನಗೆ ಸಂಕ್ಷೇಪವಿಂ ಧರ್ಮಂ ಪೇಟಿಮೆಂದೊಡೆ ಭಟಾರರಿಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟರ್

ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ - ಚಲಾತಪುತ್ರನ ಸೇವಕನಾದ ಭಟ್ಟಮಿತ್ರನೆಂಬವನಿದ್ದನು. ಭಟ್ಟಮಿತ್ರನ ಸೋದರಮಾವ ರುದ್ರಮಿತ್ರನು ರಾಜಗೃಹದಲ್ಲಿದ್ದನು. ರುದ್ರಮಿತ್ರನ ಮಗಳು ಸುಭದ್ರೆಯೆಂಬವಳು. ಆಕೆಯನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಭಟ್ಟಮಿತ್ರನು ಕೇಳಿದಾಗ, ಆಕೆಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡದೆ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡಲು ಮುಂದೆ ಬಂದುದರಿಂದ ಭಟ್ಟಮಿತ್ರನು ತಮ್ಮ ಅರಸನಾದ ಚಲಾತಪುತ್ರನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ನನ್ನ ಸೋದರಮಾವನು ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈ ದಿನ ಮದುವೆ ಏರ್ಪಡುವದು.” ಎಂದ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಚಲಾತಪುತ್ರನು ಏನೂರು ಮಂದಿ ಯೋಧರನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ‘ಮುಖವಾಡವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಭಟ್ಟಮಿತ್ರನಿಗೆ ಕೊಡಿ’ ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಅದರೂ ಭಟ್ಟಮಿತ್ರನಿಗೆ ಕೊಡದಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನು ಕೋಪಗೊಂಡು ಆ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ರುದ್ರಮಿತ್ರನು ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ದೂರು ಕೊಟ್ಟನು. ರಾಜನು ಆ ದೂರನ್ನು ಕೇಳಿ - “ಅನ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದವನನ್ನೂ ಕೊಂದು ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತ ಕಿರೀಟಾಧಿಪತಿಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಅವರು ಹಿಂದೆಯೇ ಅಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಚಲಾತಪುತ್ರನು ಆ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಂದನು. ಆಕೆ ಸತ್ತು ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ವೃಂತರ ದೇವತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಚಲಾತಪುತ್ರನು ಬೇಗ ಹೋಗಿ ವೈಭಾರವೆಂಬ ಪರ್ವತವನ್ನೇರಿದನು. ಆ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಅವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ಸರ್ವಗುಪ್ತರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರು ಏನೂರು ಮಂದಿ ಶಿಷ್ಯರೊಡನಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ‘ಬೇಗ ನನಗೆ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಹೇಳಿರಿ’ ಎನ್ನಲು ಋಷಿಗಳು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು.

ಗಾಥೆ || ಜಂ ಇಚ್ಛಸಿ ತಂ ಣಂತಂ ಜಂಪುಣಿ ಣೇಚ್ಛಸಿ ತಂ ಪಮಪ್ಪಂ
ಪುರಿಸ ಸೀತ ತಂ ಇಚ್ಛಸು ಸಂಸಾರ ಮಹಣ್ಲವಂ ತರಿದುಂ

ಮತ್ತು ಅಭಾವದಂ ಭಾವೇಮಿ ಭಾವದಂ ಭಾವೇಮಿ ಎಂದಿತು ಸಂಕ್ಷೇಪದಿಂದಂ ಧರ್ಮಮಂ ಪೇಟ್ಟು ಮತ್ತಮಂತೆಂದರ್ ನಿನಗಾಯುಷ್ಯಂ ಕಳೆದೆಯೆಂದು ಪೇಟ್ಟೊಡಾತನುಮಂತಪೊಡೆನಗೆ ದೀಕ್ಷಾಪ್ರಸಾದಂಗೆಯ್ಯುಮೆಂದು ಬೇಡಿ ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳೆಲ್ಲಮಂ ತೊಳೆದು ತಪಂಬಟ್ಟು ಸಪ್ತಂ ಸಾವಜ್ಞ ಜೋಗಂ ವಿರದೋವ್ವಿಯೆಂದು ಬಾಹ್ಯನ್ನೈಗಮಾಹಾರರೀರಕ್ಕೆ ನಿವೃತ್ತಿಯ್ತು ಚಲಾತಪುತ್ರಂ ತಪಂಬಟ್ಟು ಕಾಯೋತ್ಸರ್ಗಂ ಗೆಯ್ಯದೋರ್ ಅನ್ನೆಗಂ ಪೆಜಗಣೆಂ ಬಲಂ ಕೇಳ್ತು ಬಂದು ಕಾಯೋತ್ಸರ್ಗಂ ನಿಂದೋನಂ ಕಂಡೇನುಂ ಗೆಯ್ಯಲೆಲೆಯದೆ ಶ್ರೇಣಿಕಮಹಾರಾಜಂಗೆ ಚಲಾತಪುತ್ರಂ ತಪಂಬಟ್ಟು ಕಾಯೋತ್ಸರ್ಗಂ ಗೆಯ್ಯದೋರ್‌ನಿನ್ನೆಮಗೆ ಬೆಸನೇನೆಂದು ಬನ್ನಪಂಗೆಯ್ಯಟ್ಟಿದೊಡಾತನಂತೆಂದಂ ತಪಂಬಟ್ಟುನಪೊಡೊಳೆಕ್ಕಿಯ್ತು ತನ್ನ ಮುಂಗೆಯ್ಯ ಪಾಪಮುಮಯರಮುಂ ಪಜಿಯುಂ ಪೊಲ್ಲಮೆಯುಮುಂ ನೀಗಿದನೆಂದು ನುಡಿದು ಪೋದ ಬಲಕ್ಕೆ ಬಲೆಯಟ್ಟಿದೊಡವರುಂ ಚಲಾತ ರಿಸಿಯಂ ಬಲಗೊಂಡು ಬಂದರ್ಚಿಸಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟು ಪೊಲಲ್ಗೆ ಪೋದರ್ ಮತ್ತಿತ್ತ ಸುಭದ್ರೆಯಪ್ಪ ವ್ಯಂತರದೇವತೆ

- (ಎಲೈ ಪುರುಷಸಿಂಹನೇ, ಯಾವುದನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುವೆಯೋ ಅದು ಅನಂತವಾದುದು. ಮತ್ತೆ ಯಾವುದನ್ನು ಇಷ್ಟ ಪಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅದು ನಿನಗೆ ಅಲ್ಪವಾದುದು. ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಮಹಾಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆಪಡು) ಅನಂತರ, “ಆಗದಿರುವುದನ್ನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ, ಆಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸಂಕ್ಷೇಪದಿಂದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಹೇಳಿ ಆಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು - “ನಿನಗೆ ಆಯುಷ್ಯವಿರುವುದು ಸ್ವಲ್ಪವೆ”. ಹೀಗೆನ್ನಲು ಚಲಾತಪುತ್ರನು “ಹಾಗಾದರೆ ನನಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡಿ” ಎಂದು ನುಡಿದು ಕೇಳಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಾಹ್ಯ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೂ ಆಂತರಿಕ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡನು. “ಎಲ್ಲಾ ದೋಷಯುಕ್ತವಾದ ಯೋಗದಿಂದ ವಿರತನಾಗಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಬಾಳುತ್ತ ಆಹಾರಕ್ಕೂ ಶರೀರಕ್ಕೂ ನಿವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಚಲಾತಪುತ್ರ ಋಷಿಗಳು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ದೇಹಾಭಿಮಾನ ತ್ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಸೈನ್ಯವು ಬಂದು ದೇಹೋತ್ಸರ್ಗಕ್ಕಾಗಿ ನಿಂದಾತನನ್ನು ಕಂಡು ಏನೂ ಮಾಡಲಾರದೆ ಶ್ರೇಣಿಕ ಮಹಾರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ “ಚಲಾತಪುತ್ರನು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದು ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನು ನಮಗೆ ಅಪ್ರಣೆಯೇನು?” ಎಂದು ವಿಚ್ಛಾಪನವನ್ನು ಮಾಡಲು ಶ್ರೇಣಿಕನು ಹೀಗೆಂದನು “ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡನಾದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮಾಡಿದನು. ತಾನು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವನ್ನೂ ಅಪಕೀರ್ತಿಯನ್ನೂ ನಿಂದೆಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿದನ್ನೂ ನೀಗಿದನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಹೋಗಿದ್ದ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಜನ ಕಳುಹಿಸಲು ಆ ಸೈನ್ಯದವರು ಚಲಾತ ಋಷಿಯನ್ನು ಪ್ರವಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿ ಪೂಜಿಸಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಸುಭದ್ರೆಯಾಗಿದ್ದ ವ್ಯಂತರ ದೇವತೆ ವಿಭಂಗಜ್ಞಾನದಿಂದ ತಿಳಿದು ಚಲಾತ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಶತ್ರುತ್ವವನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿ ಹದ್ದಿನ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ ಬಂದು ಚಲಾತಋಷಿಯ

ವಿಭಂಗಜ್ಞಾನದಿಂದಚಿದು ಚಲಾತರಿಸಿಯರಂ ಕಂಡು ಪಗೆಯಂ ನೆನೆದು ವರ್ದಿನ ರೂಪಂ ಕೈಕೊಂಡು ಬಂದು ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಗಿರ್ವ ಕಣ್ಣಳಂ ತೋಡಿ ತಿನೆ ಪೆರ್ವಲೆಯ ಕಟ್ಟಿಪಂಪೆಗಳುಮಾಗಿ ಮೆಯ್ಯಿಲ್ಲಮನುರ್ಚಿಯುಂ ಸಟ್ಟುಗದಂತೆ ಬಳಸಿಯುಂ ಭದ್ರಂ ಮಾಡಿ ಕಾಡೆ ಎರಡು ದಿವಸಮಿರುಳುಂ ಪಗಲುಂ ನಿರಂತರಂ ದೇವೋಪಸರ್ಗಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಶುಭ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಮುಡಿಪಿ ಸರ್ವಾರ್ಥ ಸಿದ್ಧಿಯೋಳ್ ಮೂವತ್ತುಮೂಟು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊನಹಮಿಂದ್ರ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದಂ ಮತ್ತಂ ಪೆಜಿಲ್ ಸಂನ್ಯಸನುಗೆಯ್ತು ಭವ್ಯರ್ಕಳ್ ಚಲಾತರಿಸಿಯರಂ ಮನಮೋಳ್ ಬಗೆದು ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪುಪಸರ್ಗಮುಂ ಪಸಿವು ನೀರಬಿ, ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ದುಃಖಂಗಳುಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಪರಮ ಶುದ್ಧ ಸಹಜ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳುಮಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಾರೋಪವರ್ಗ ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ತುಗೆ

ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೋಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿರಲು, ಮೊಡ್ಡ ತಲೆಯುಳ್ಳ ಕಟ್ಟಿರುವೆಗಳು ಶರೀರವನ್ನೆಲ್ಲ ಬಗೆದು ಸವುಟಿನಂತೆ ತೊಳಸಿಯೂ ತೂತುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಪೀಡಿಸುತ್ತಿರಲು ಎರಡು ದಿವಸ ರಾತ್ರಿಯೂ ಹಗಲೂ ಎಡೆಬಿಡದೆ ದೇವೋಪಸರ್ಗವನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಶುಭ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಸತ್ತು ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿ ಎಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತಮೂರು ಸಾಗರದಂತಹ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ಅಹಮಿಂದ್ರ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಅನಂತರ, ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಇತರ ಭವ್ಯರು ಕೂಡ ಚಲಾತ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಹಸಿವು ನೀರಡಿಕೆ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ದುಃಖಗಳನ್ನೂ ಸಹಿಸಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ನಿರ್ಮಲವೂ ಸಹಜವೂ ಆದ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗ ಮೋಕ್ಷಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ!

೧೬. ದಂಡಕನೆಂಬ ರಿಸಿಯ ಕಥೆ

ದಂಡಕನೆಂಬ ರಿಸಿಯ ಕಥೆಯಂ ಪೇಟ್ಟಿಂ :

ಗಾಥೆ || ದಂಡೋ ಯಮುನಾವಂಕೇಣ ತಿಕ್ಕ ಕಂಡೇಣ ಪೂರಿದಂಗೋ ವಿ
ತಂ ವೇದಗಮಗಣಿತ್ವ ಪದಿವಕ್ಷೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ದಂಡೋ-ದಂಡಕನೆಂಬ ರಿಸಿ, ಯಮುನಾವಂಕೇಣ-ಯಮುನಾವಂಕನೆಂಬರಸಿನಿಂದ, ತಿಕ್ಕ ಕಂಡೇಣ-ಕೂರಿದವಪ್ಪುಬುಗಳಿಂದ, ಪೂರಿದಂಗೋ ವಿ-ತೀವೆ ಪಟ್ಟ ಮೆಯ್ಯನೊಡೆಯನಾಗಿಯೂ, ತಂ ವೇದಗಂ-ಆ ವೇದನೆಯಂ, ಅಗಣಿತ್ವ-ಬಗೆಯದೆ, ಪದಿವಕ್ಷೋ-ಪೂರ್ವದೊಂ, ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ-ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಾರಾಧನೆಯಂ]

ಅದೆಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಅಮಳಕಂಡಮೆಂಬುದು ಪೊಲಬದನಾಳ್ವೊಂ ಅವಿಷ್ಣುಸೇನನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ನಂದಿನಿಯೆಂಬೊಳಾಮಿವರ್ಗಂ ಮಗಂ ದಂಡಕನೆಂಬೊ ಪುಟ್ಟದನಾತಂ ಗರ್ಭದೊಳಿರ್ಗಂದು ನಂದಿನಿ ಮಹಾದೇವಿಗಿಂತುಟೊಂದು ಬಯಕೆಯಾದುದೆಲ್ಲಾ ಜನಂಗಳೆಮಂ ದಂಡಿಸುವಂತಿರೆಯದತಿದಾತಂಗೆ ತಾಯುಂ ತಂದೆಯುಂ ದಂಡಕನೆಂದು ಹೆಸರಿನಿಟ್ಟೊರಾತನಿಂ ಕಿತ್ತಿಯೊಳ್ ನಂದವತಿಯೆಂಬೊಳ್ ಕೂನಾಕೆಯನರ್ಧಚಕ್ರವರ್ತಿಯಪ್ಪ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ದಂಡಕನುಂ ವಿಷ್ಣುವಿಗಾದಮಾನುಂ ಪ್ರಿಯನಪ್ಪ ಸೇನಾಪತಿಯಾದನಂತನಿಬರುಮಿಷ್ಣುವಿಷಯ ಕಾಮ ಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ವಿಷ್ಣು ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿ ಭಟಾರಂ ಬಂದಿಸಲ್ಪೆಂದು ಬಲದೇವಂ ಬೆರಸು ಪುತ್ರ ಕಳತ್ರ ಮಿತ್ರ ಸಪರಿವಾರಂ ಪೋಗಿ

ದಂಡಕನೆಂಬ ಋಷಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು - [ದಂಡಕನೆಂಬ ಋಷಿ ಯಮುನಾ ವಂಕನೆಂಬ ಅರಸನಿಂದ ಹರಿತವಾದ ಬಾಣಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಅಂಗಗಳುಳ್ಳವನಾಗಿ ಆ ವೇದನೆಯನ್ನು ಬಗೆಯದೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು] ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ - ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಮಳಕಂಡವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಅವಿಷ್ಣುಸೇನನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ನಂದಿನಿಯೆಂಬವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ದಂಡಕನೆಂಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಆತನು ಗರ್ಭದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನಂದಿನಿ ಮಹಾದೇವಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಜನರನ್ನೂ ದಂಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಬಯಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ತಾಯಿಯೂ ತಂದೆಯೂ ದಂಡಕನೆಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರು. ಅವನಿಗಿಂತ ಕಿರಿಯವಳು ನಂದವತಿಯೆಂಬ ಹುಡುಗಿ. ಆಕೆಯನ್ನು ಅರ್ಧಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ದಂಡಕನು ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯವನಾದ ಸೇನಾಪತಿಯಾದನು. ಅಂತು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಇಷ್ಟವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಹಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸ ವಿಷ್ಣುವು ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿ ತೀರ್ಥಂಕರರನ್ನು ವಂದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಲದೇವನ ಸಮೇತವಾಗಿ ಪುತ್ರಪತ್ನಿ ಪರಿವಾರ ಸಹಿತ ಹೋದನು. ತೀರ್ಥಂಕರರ ಧರ್ಮಸ್ಥಳಿಗೆ

ಸಮವಸರಣಮನೆಯ್ನು ಸ್ವಟಕಮಯಮಪ್ಪ ಸೋಪಾನಪಂಕ್ತಿಗಳಿಂದೊಪ್ಪುವುದನೆಂಬ ಗಂಧಕುಟ ಪಾಸಾದಮಂ ತೀವ್ರದಕ್ಷಿಣೆಗೆಯ್ದು ಬಂದಭಿಮುಖನಾಗಿದ್ದು ಸ್ತುತಿರತಸಹಸ್ರಂಗಳಂ ಸ್ತುತಿಯಿಸಿ ಗಂಧಪುಷ್ಪ ದೀಪ ಧೂಪಾಕ್ಷತಂಗಳಿಂದರ್ಚಿಸಿ ಗಣಧರದೇವರ್ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಋಷಿ ಸಮುದಾಯಮಂ ಗುರುಪರಿವಿಡಿಯಿಂದಂ ವಂದಿಸಿ ತಮಿಷ್ಠೋವರಿಯೊಳಿದುರ್ ಧರಮಂ ಕೇಳ್ವ ತದನಂತರಂ ವಿಷ್ಣುವಂತೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಂ ಭಟಾರಾ ಈ ಅತಿ ರೌದ್ರನಪ್ಪ ದಂಡಕಂ ನರಕಂ ಬುಗುವಂತಿರೆ ಪಿರಿದುಂ ಪಾಪಮಂ ನೆರವಿದನೀತನ ಪಾಪಕರ್ಮದುಪಶಮಮೆನಿತು ಕಾಲದಿಂದಕ್ಕೂ ಮತ್ತಮೀತನ ಮುನ್ನಿನ ಭವಮೇನೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಸಕಲ ವಿಮಲ ಕೇವಲಜ್ಞಾನದಿರಾಜಿತರಪ್ಪ ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿಭಟಾರಂತೆಂದು ಪೇಟರ್ ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಪೂರ್ವವಿದೇಹದೊಳೆ ವೀತಶೋಕಮೆಂಬುದು ಪೊಟುಲುಂಟು ಅದನಾಳ್ವೊನ್ ಅಶೋಕನೆಂಬೊಸರಸನಾತನ ಮಹಾಸಾಮಂತಂ ಸುಧಾಮಕನೆಂಬೊಂ ತೀವ್ರಶೋಭದೊನತಿ ರೌದ್ರಮಪ್ಪಾರಂಭ ಕರ್ಮದೊಳೆ ಕೂದಿದೊಂ ತನ್ನಾರಂಭದ ಕೆಯ್ಲೊನೊಕ್ಕುವೆಟ್ಟುಗಳ ಬಾಯಂ ಕಟ್ಟಿಯೊಕ್ಕಿಸು ಗುಂ ಮತ್ತಡುವ ಬಡ್ತಿಸುವ ಬೆಸಕೆಯ್ನು ಪೆಂಡಿರ ಮೊಲೆಗಳಂ ಸೀರೆಯಂ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೂಸುಗಳಂ ಮೊಲೆಯುಗಲೀಯದೆ ಬೆಸಕೆಯ್ನುಗುಂ ಮತ್ತಂ ಕೊಲೆಯುಂ ಪಿರಿದಾರಂಭಮುಂ ಪೆರ್ವರದುಮೆಂಬವು ಕಾರಣವಾಗಿ ನರಕಾಯುಷ್ಯಂ ಕಟ್ಟಿ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಆತಂಗೆ ಶಿರೋರೋಗಮುಂ ಮುಖರೋಗಮುಮಾಗಿ ವೇದನಾಭಿಭೂತನಾಗಿರ್ಪನ್ನೆಗಂ ವೈದ್ಯರಂ

ಹೋಗಿ, ಬಿಳಿಯ ಶಿಲೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಸಾಲುಗಳಿಂದ ಒಪ್ಪವುದನ್ನು ಹತ್ತಿ ಗಂಧಕುಟಿಯ ಮಹಾಸೌಧವನ್ನು ಮೂರು ಸುತ್ತು ಬಲಬಂದು ಎದುರಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ನೂರು ಸಾವಿರ ಸ್ತುತಿಗಳಿಂದ ಸ್ತುತಿಸಿ ಗಂಧ ಪುಷ್ಪ ದೀಪ ಧೂಪ ಅಕ್ಷತೆಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ ಗಣಧರ ದೇವರು ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ಋಷಿಗಳ ಸಮೂಹವನ್ನು ಗೌರವಾನುಕ್ರಮದಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ತಾನಿರತಕ್ಕ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಧರ್ಮಶ್ರವಣವನ್ನು ಮಾಡಿದನಂತರ ವಿಷ್ಣು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು - “ಪೂಜ್ಯರೆ ಈ ಅತ್ಯಂತ ಉಗ್ರರೂಪನಾಗಿರುವ ದಂಡಕನು ನರಕವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಹಾಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪಾಪವನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಇವನ ಪಾಪದ ಪರಿಹಾರ ಎಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ಆದೀತು ? ಮತ್ತು ಇವನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮ ಏನಾಗಿದ್ದಿತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಪರಿಪೂರ್ಣವೂ ಶುದ್ಧವೂ ಆದ ಕೇವಲಜ್ಞಾನದಿಂದ ಶೋಭಿಸತಕ್ಕ ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿ ಭಟಾರರು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದರು - ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಪೂರ್ವವಿದೇಹದಲ್ಲಿ ವೀತಶೋಕವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಅಶೋಕನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾಸಾಮಂತನಾದ ಸುಧಾಮಕನೆಂಬವನು ಅತ್ಯಂತ ದುರಾಶೆಯವನು. ಬಹಳ ಘೋರವಾದ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನು. ತನ್ನ ವ್ಯವಸಾಯದ ಹೊಲ ಗದ್ದೆಗಳನ್ನು ಒಕ್ಕಲು ಮಾಡುವ ಎತ್ತುಗಳ ಬಾಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಒಕ್ಕಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ಮತ್ತು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವ, ಬಡಿಸುವ, ಸೇವೆಮಾಡುವ ಹೆಂಡಿರ ಮೊಲೆಗಳನ್ನು ವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಶಿಶುಗಳನ್ನು ಮೊಲೆಯುಣ್ಣಲು ಬಿಡದೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಮೇಲೆ, ಕೊಲೆಯೂ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯವಸಾಯವೂ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರವೂ ಕಾರಣವಾಗಿ ನರಕಕ್ಕೆ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ (ಪಾಪಮಾಡಿ) ಕಾಲಕಳೆಯಲು ಅವನಿಗೆ ತಲೆಯ ರೋಗವೂ ಮುಖದ ರೋಗವೂ ಉಂಟಾಗಿ ನೋವಿನಿಂದ ಪೀಡಿತನಾಗಿದ್ದನು. ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ

ಬೆಸಗೊಂಡೊಡದರ್ಕೆ ಪ್ರತೀಕಾರವೊಂದು ದಿವಸಂ ತನಗೆ ಮದೂವೆರಸಿಯಟ್ಟ ಕೂಟನುಣಲಿಂದಿರ್ಪನ್ನೆಗೆಂ ಸಮಾಧಿಗುಪ್ತರೆಂಬ ಭಟಾರರ್ ಚರಿಗೆವೊಕ್ಕರವರನತಿಭಕ್ತಿಯಿಂದಂ ನಿಟಿಸಿ ತನಗುಳ್ಳ ವ್ಯಾಧಿಯವಗುಂಟೆಂಬುದನಟಿದು ತನಗೆಂದು ಮಾಡಿದ ಮದಿರ್ ಕೂಟನವರ್ಗ ಬಡ್ತಿದೊಡವರ್ ಚರಿಗೆ ಮಾಡಿ ಪರಸಿ ಪೋದರ್ ಪನ್ನೆರದು ವರುಷದ ಶಿರೋರೋಗಮುಂ ಮುಖರೋಗಮುಮಾ ರಿಸಿಯರ್ಗ್ಗೆ ಕಟ್ಟಿತ್ತಾ ಸುಧಾಮಕನುಂ ದಾನದ ಫಲದಿಂದಂ ಕಿಟಿದು ಪುಣ್ಯಮುಂ ನೆರಪಿಕೊಂಡಂ ಮತ್ತಂ ಬದ್ಧಾಯುಷ್ಯನಪ್ಪುದಳಿಂ ಮೂರನೆಯ ನರಕದೊಳೆಂಬು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊ ನಾರಕನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ

ಗಾಥೆ || ಅಚ್ಚನಿಮೀಳಣ ಮೇತ್ತುಂ ಇಕ್ಕಿಸುಹಂ ದುಖಮೇವ ಅಣುಬದ್ಧಂ
ನಿರಯೇ ನಿರಯೇ ಯಾಣಂ ಅಹಣ್ಣಿಸಂ ಪಟ್ಟಮಾಣಾಣಂ ||

ಇಂತು ನರಕಲೋಕದೊಳ್ ಕಣ್ಣೆಮೆಯಿಕ್ಕುವನಿತು ಪೊಲ್ಲಪೊಡಂ ಸುಖಮಿಲ್ಲದೆ ಪಲಕಾಲುಂ ದುಃಖಮನನುಭವಿಸಿ ಬಂದಿಲ್ಲಿ ದಂಡಕನಾದಂ ಮುನ್ನಿನ ಭವದೊಳ್ ಪಾಣಿಗಳೆಂ ದಂಡಿಸಿದ ತನ್ನ ಪೂರ್ವದಭ್ಯಾಸಮನೆ ನಂದಿನಿ ಮಹಾದೇವಿಯ ಗರ್ಭದೊಳಿರ್ದು ತೋಟದನಪ್ಪುದಳಿಂ ದಂಡಕನೆಂಬ ಪೆಸರಾಯ್ತುತಪ್ಪ ಸ್ನಾನುಭೂತಮಪ್ಪ ನರಕಲೋಕದ ಮಹಾದುಃಖಮುಂ ಸರ್ವಜ್ಞರ್ ಪೇಜಿ ನಂಬ ನರಕದ ಮಹಾದುಃಖಕ್ಕಂಜಿ ದಂಡಕಂ ತಪಂಬಟ್ಟೊಡುಗಳೆಲ್ಲಮುಂ ಕಲ್ತು ರಿಸಿಯರ್ಗಲೊಡನೆ ಗಾಮ ನಗರ ಪೀಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದೋಣಾಮುಖಗಳೆಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ

ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ದಿವಸ ತನಗಾಗಿ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಬೆರಸಿ ಬೇಯಿಸಿದ ಅನ್ನವನ್ನು ಉಣ್ಣುವುದಕ್ಕೊಂದು ಸಿದ್ಧನಾದಾಗ ಸಮಾಧಿಗುಪ್ತರೆಂಬ ಋಷಿಗಳು ಭಿಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದರು. ಅವರನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ತನಗೆ ಇರತಕ್ಕ ರೋಗವು ಅವರಿಗೆ ಉಂಟೆಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿದು ತನಗಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಮದ್ದಿನ ಅನ್ನವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಬಡಿಸಿದನು. ಅವರು ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ತೆರಳಿದರು, ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷದಿಂದ ಇದ್ದ ತಲೆಯ ರೋಗವೂ ಮುಖದ ರೋಗವೂ ನಾಶವಾದವು. ಆ ಸುಧಾಮಕನೂ ದಾನದ ಫಲದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬದ್ಧಾಯುಷ್ಯನಾದುದರಿಂದ ಮೂರನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಏಳು ಸಾಗರ ಸಮಾನವಾದ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನುಳ್ಳ ನರಕಜೀವಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. [ನರಕದಲ್ಲಿ ಅಹರ್ನಿಶವೂ ಬೇಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ನರಕಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಕಣ್ಣರಿಪ್ಪೆ ಹೊಡೆಯುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಕೂಡ, ಸುಖವಿಲ್ಲ. ಕಟ್ಟಿಟ್ಟಿರುವುದು ದುಃಖವೊಂದೇ] ಹೀಗೆ ನರಕಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೆಮೆಯಿಕ್ಕುವಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಸುಖವಿಲ್ಲದೆ ಹಲವು ಕಾಲ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ದಂಡಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ದಂಡಿಸಿದ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನೇ ನಂದಿನಿ ಮಹಾದೇವಿಯ ಬಸಿರಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ತೋರಿಸಿದನಾದುದರಿಂದ ದಂಡಕನೆಂಬ ಹೆಸರು ಇವನಿಗಾಯಿತು. ಇಂತಹ ಸ್ನಾನುಭವವುಳ್ಳ ನರಕಲೋಕದ ಮಹಾದುಃಖವನ್ನು ಸರ್ವಜ್ಞರಾದ ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿ ಭಟಾರರು ಹೇಳಿದರು. ದಂಡಕನು ಅದನ್ನು ನಂಬಿ, ನರಕದ ಮಹಾದುಃಖಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ, ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಎಲ್ಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕಲಿತು ಋಷಿಗಳೊಡನೆ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೀಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದೋಣಾಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಯಾರೂ ನಿಲ್ಲಿಸುವವರಿಲ್ಲ,

ಚರಿಗೆವೊಕ್ಕೊಡಾರುಂ ನಿಜಿಸುವೊರಿಲ್ಲಮೂಟೆತ್ತು ನಿಜಿಸಿದೊಡಂ ಭರ್ದಿಯಕ್ಕುಂ ರಿಸಿಯರ್ಕ್ಕೊಡನೆ ಚರಿಗೆವೊಕ್ಕೊಡನಿಬರ್ಗಮಲಾಭಮಕ್ಕುಂ ಮತ್ತಂ ವಾತ ಪಿತ್ತ ಶ್ಲೇಷ್ಮ ಖಾಸ ಶ್ವಾಸ ಜ್ವರಾರುಚಿ ಭರ್ದಿ ಅತಿಸಾರಾಕ್ಷಿ ಕುಕ್ಷಿ ವೇದನಾ ಸ್ತೋಟಕ ಪಿಟಕ ಶೂಲ ಭಗಂದರ ಕುಷ್ಠ ಕ್ಷಯ ಗಂಡ ಶಿರೋವೇದನಾದಿ ವ್ಯಾಧಿಗಳಾಗಿ ರೂಪಜೆಯಲಾಗದಂತಿರೆ ವ್ಯಾಧಿಗಳಿಂದ ಮೊಟ್ಟೆಯಿಸಿ ಪಟ್ಟನಾಗಿ ಮಗುಬ್ಬು ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ರಿಸಿಯರ್ಕ್ಕೊಡನೆ ದ್ವಾರಾವತಿಗೆ ಬಂದಿದೊರ್ ಅನ್ನೆಗೊಂದು ದಿವಸಂ ವಿಷ್ಣು ಬಂದು ರಿಸಿಯರ್ಕ್ಕಳಂ ವಂದಿಸಿಯವರೊಳಗೆ ದಂಡಕರಿಸಿಯಾರೊಂದೊಡೆ ಕೆಲದ ರಿಸಿಯರ್ ತೋಟದೊಡವರಂ ವಂದಿಸಿ ನೋಡಿ ವ್ಯಾಧಿಯ ಪ್ರಬಲತ್ವಮಂ ಕಂಡು ವೈಯಾಪ್ಯತ್ಯಂ ಗೆಯ್ದುರ್ದರ್ಕಾದಮಾನುಮೆತ್ತೊಡೆಯನಾಗಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟಂತೆಂದು ಭಟಾರಾ ನಿಮ್ಮನೊಂದಂ ಬೇಡಿದಪ್ಪಂ ದಂಡಕರಿಸಿಯೇ ವರ್ಷಾಕಾಲಮನೆನ್ನ ದೇಹಾರದೊಳಿದರ್ಪಂತಪುರದ ಮನೆಗಳೊಳ್ ಚರ್ಯಾ ಮಾರ್ಗಂಬುಗುವುದನೆನೆಗೆ ದಯೆಗೆಯ್ಯಲ್ಟೀಬ್ಬುಮೆಂದೊಡವರುಮಂತೆಗೆಯ್ಯೆಮೆಂದು ವಿಷ್ಣುವ ದೇಹಾರದೊಳ್ ಜೇಗುಗೊಂದಿದೊಡೆ ವಿಷ್ಣು ತನ್ನ ಪ್ರಧಾನನಪ್ಪ ಜಯನೆಂಬ ವೈದ್ಯನಂ ಕರೆದಿಂತೆಂದು ನಮ್ಮ ದಂಡಕರಿಸಿಯ ಕುತ್ತಮನೆಂತು ಬಲ್ಲೆಯಂತೆ ತೀರ್ಚೆಂದು ಪೇಚ್ಚೊಡಾತನುಮಂತೆಗೆಯ್ಯೆನೆಂದು ದಿವ್ಯೌಷಧಿಗಳಿಂದಂ ಪಿಟ್ಟನೊಳ್ ಮಾಡಿದುಂಡೆಗಳಂ ಸಾರ್ವರಸಿಯರ್ಕ್ಕಳ ಮನೆಗಳೊಳ್ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿಯಾ ರುಪಿಯರಂ ಮರ್ದನೊಡಿದಂ ಮತ್ತಂ ಪೊಲಲೊಳಗೆಲ್ಲಂ ಉಂಡೆಯ ಪರ್ವಮಂ

ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ ಉಂಡುದು ವಾಂತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಋಷಿಗಳೊಡನೆ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋದರೆ ಯಾರೊಬ್ಬರಿಗೂ ಭಿಕ್ಷೆ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಲ್ಲದೆ, ವಾತ, ಪಿತ್ತ, ಕಫ, ಖಾಸ, ಉಬ್ಬಸ, ಜ್ವರ, ಅರುಚಿ, ವಾಂತಿ, ಭೇದಿ, ಕಣ್ಣುನೋವು, ಹೊಟ್ಟೆನೋವು, ಒಡೆಯುವಿಕೆ, ಬೊಕ್ಕೈ, ಸಿಡಿತಿ, ಭಗಂದರ, ಕುಷ್ಠ, ಕ್ಷಯ, ಗಂಡ, ತಲೆನೋವು - ಮುಂತಾದ ರೋಗಗಳಾಗಿ ರೂಪವೇ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ರೋಗಗಳಿಂದ ಪೀಡಿತನಾಗಿ ಮರಳಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಋಷಿಗಳೊಡನೆ ದ್ವಾರಾವತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದಿ ದಿವಸ ವಿಷ್ಣು ಬಂದು ಋಷಿಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಅವರಲ್ಲಿ ದಂಡಕ ಋಷಿ ಯಾರೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಋಷಿಗಳು ತೋರಿಸಲು, ಅವರನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ನೋಡಿ, ರೋಗವು ಪ್ರಬಲವಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ಉಪಚಾರಾದಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವಂದನೆ ಮಾಡಿ ಹೀಗೆಂದನು - “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ದಂಡಕಋಷಿಯು ಈ ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮನೆಯ ದೇವರ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ನನ್ನ ರಾಣೀವಾಸದ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇರುವುದನ್ನು ಕರುಣಿಸಬೇಕು”- ಎಂದು ಹೇಳಲು ಅವರು ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆವು’ ಎಂದು ವಿಷ್ಣುವಿನ ದೇಗುಲದಲ್ಲಿ ಯೋಗಸ್ಥರಾಗಿ ಇದ್ದರು. ವಿಷ್ಣು ತನ್ನ ಪ್ರಧಾನ ವೈದ್ಯನಾದ ಜಯನನ್ನು ಕರೆದು “ನಮ್ಮ ದಂಡಕಋಷಿಯ ರೋಗವನ್ನು ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ಹಾಗೆ ಪರಿಹಾರಮಾಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವನು ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು’ ಎಂದು ದಿವ್ಯವಾದ ಔಷಧಿಗಳಿಂದ ಹಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಉಂಡೆಗಳನ್ನು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ರಾಣಿಯರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದ ದಂಡಕ ಋಷಿಗೆ ಔಷಧಿ ಕೊಡಿಸಿದನು. ಅದಲ್ಲದೆ, ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಉಂಡೆಯ ಹಬ್ಬವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಮಳೆಗಾಲದ

ಮಾಡಿಸಿದನಂತು ವರ್ಷಾಕಾಲದ ನಾಲ್ಕುತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಮರ್ದನೂಡಿ ಕುತ್ರಮನಿಂಬುಮಾಡಿದೊಡೆ ವೈಯಾಪ್ಯತಂ ಗೆಯ್ಯದಜೊಳಾದಮಾನುಂ ಉದ್ಯೋಗಪವನವೃದ್ಧಿಂ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ತೀರ್ಥಂಕರನಾಮಂ ಕಟ್ಟುತ್ತ ಮತ್ತಂ ದಂಡಕರಿಸಿಯರ ಮೆಯ್ಯ ತೊಗಲ್ ಪಾವಿನ ಪರೆ ಸುಲಿವಂತೆ ಸುಲಿದು ಪೋಗಿ ನಿರ್ವಾಧಿತದೇಹರಾಗಿ ಮೆಯ್ಯ ತೇಜಂ ತೊಳಗುತ್ತಿರ್ದುದಂ ವಿಷ್ಣು ಕಂಡು ವ್ಯಾಧಿ ಕೆಟ್ಟುದೆಂದೆಡೆದು ಆದಮಾನುಂ ಪರ್ವಚಿತ್ತನಾಗಿ ಆ ರುಷಿಯರ ಪಕ್ಕದೆ ವೈದ್ಯಜಯನಂ ಪೊಗಲ್ಪೊಡವರ್ ಕೆಮ್ಮಗಿದೊಡೆ ವೈದ್ಯನಿವರನ್ನಂ ಪೊಗಲ್ಪಿಲ್ಲೆಂದು ಮನದೊಳಾ ರಿಸಿಯರೊಳಪ್ಪ ಮುಳಿಸಂ ತಳೆದು ಆರ್ತಧ್ಯಾನದಿಂ ಕೆಲಕಾಲದಿಂ ಕಾಲಂಗೆಯ್ಯ ವಿಂಧ್ಯಾಟವೀ ಮಧ್ಯಮಪ್ಪ ನರ್ಮದಾ ನದೀ ತೀರದೊಳ್ ಕೋಡಗಮಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದೊಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ದಂಡಕರಿಸಿಯರ್ ತಮ್ಮ ಪಕ್ಕದೆ ವಿಷ್ಣು ಜಯನಂ ಪೊಗಲ್ಪುದೆಂದಮರಸನ ಬೆಸದಿಂ ವೈದ್ಯನವರತಂ ತಮ್ಮನೋಲಗಿಸುವುದೆಂ ತಮಗೆಂದು ಮಾಡಿದ ವೈಯಾಪ್ಯತಮನೆಡೆದು ನಿಂದಗ ಗರುಹಂಗೆಯ್ಯ ಅದರ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮಂ ಕೊಂಡು ಸಿಂಹನಿಷ್ಕ್ರದಿತಮೆಂಬ ನೋಂಟಿಯಂ ನೋಂತು ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಪೋಗಿ ನರ್ಮದೆಯ ತಡಿಯೊಳ್ ಮಾಮರದ ಕೆಲಗೆ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯಂಗೆಯ್ಯತ್ತಿರ್ದರನ್ನೆಂ ಆ ಕೋಡಗನವರಂ ಕಂಡು ಜಾತಿಶ್ವರನಾಗಿ ಪೂರ್ವಭವ ವೈರಸಂಬಂಧಮನೆಡೆದು ಮುಳಿಸಿನಿಂ ಶಕ್ತಿಯೆಂಬಾಯುಧದೊಳೋರಂತಾಗುತ್ತಿರ್ದ ಮಾವಿನ ಕೊಂಬಂ ಮುನಿವರನ ತೊಡೆಯನುರ್ಚ ಪೋಗಿ ನೂಂಕಿತ್ತಾಗಳಾ ಮುನಿಯುಂ ತಕ್ಕಶರೀರನಾಗಿ ಸಮಕ್ಷೀ

ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಔಷಧಿ ಕೊಟ್ಟು ರೋಗವನ್ನು ವಾಸಿ ಮಾಡಲು ಋಷಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಉದ್ಯುಕ್ತನಾದುದರಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ತೀರ್ಥಂಕರ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು (ಬಂತು). ಅನಂತರ, ದಂಡಕಋಷಿಗಳ ಶರೀರದ ಚರ್ಮವು ಹಾವಿನ ಪೊರೆ ಸುಲಿದುಹೋಗುವಂತೆ ಸುಲಿದು ಹೋಗಿ ರೋಗವಿಲ್ಲದ ಶರೀರದವರಾಗಿ ದೇಹಕಾಂತಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ವಿಷ್ಣು ನೋಡಿ ರೋಗ ಪರಿಹಾರವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಗೊಂಡ ಮನಸ್ಸಿನವನಾಗಿ ಆ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಜಯ' ವೈದ್ಯನನ್ನು ಹೊಗಳಿದನು. ಆಗ ಋಷಿಗಳು ಸುಮ್ಮನಿರಲು, ವೈದ್ಯನು 'ಈ ಋಷಿಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಲಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೋಪಗೊಂಡು ಆರ್ತಧ್ಯಾನದಿಂದ ಕೆಲವು ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಸತ್ತು ವಿಂಧ್ಯೆಯ ಕಾಡಿನ ನಡುವೆ ಇರುವ ನರ್ಮದಾನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಕೋತಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ದಂಡಕಋಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವು ಜಯನನ್ನು ಹೊಗಳಿದ್ದರಿಂದಲೂ ಅರಸನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ವೈದ್ಯನು ಯಾವಾಗಲೂ ತಮ್ಮ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ತಮಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಡಿದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ನಿಂದಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸಿಂಹ ನಿಷ್ಕ್ರದಿತ ಎಂಬ ವ್ರತವನ್ನು ಆಚರಿಸಿ, ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಹೋಗಿ ನರ್ಮದಾ ನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಮಾವಿನ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಪಠನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಆ ಕೋತಿ ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಜನ್ಮಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು, ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಧೈಷಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೋಪದಿಂದ ಶಕ್ತ್ಯಾಯುಧಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಾವಿನ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ದಂಡಕಋಷಿಯ ತೊಡೆ ಸೀಳಿಹೋಗುವಂತೆ ಬೀಳಿಸಿತು. ಆಗ ಮುನಿಯು ದೇಹಾಭಿಮಾನವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದವನಾಗಿ ಸಮಶ್ವದ ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ್ದನು. ಹಾಗೆ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಕೋಡಗನು - "ಈ ಋಷಿಗೆ ತನ್ನ ಶರೀರವೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ

ಭಾವನೆಯೊಳ್ ಕೂಡಿದೊರ್ಗನಂ ಕಂಡು ತನ್ನ ಮೆಯ್ಯುಮೀತಂಗೆ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲೆನ್ನದೇವನೆಂದು ಸಲೆ ನಂಬಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗಿ ಮರ್ಕಟವೃಂದಮಂ ನೆರವಿಕೊಂಡು ಬಂದದಂ ಕಿಬ್ಬು ಮರ್ದಂ ತಂದು ಪೊಯ್ಯು ಯತಿವರನ ಕಾಲ್ಗಿಳಿದುರ್ದಮಂ ಕಂಡು ಮುನಿಯುಮೀ ಪ್ರಾಣಿ ಭವ್ಯನೆಂದೆಡೆದು ಧರ್ಮಮಂ ಪೇಟ್ಟು ಸಮತ್ವಪೂರ್ವಕಂ ಬ್ರತಂಗಳಂ ಕೊಟ್ಟುರ್ ಅದುವುಂ ಕೈಕೊಂಡು ಧರ್ಮೋಳ್ ಕೂಡಿ ತನ್ನಂ ನಿಂದಿಸುತಂ ಬ್ರತೋಪವಾಸಂಗಳಿಂ ಮೆಯ್ಯಂ ದಂಡಿಸುತಂ ಸಲ್ಲದೊಂದು ದಿವಸಂ ಪರ್ವತಶಿಖರದಿಂ ಪಾಯ್ತು ಬಂದು ಬದುರ್ಗಂ ಮುನಿವರರ ಪಕ್ಕದೆ ಬರ್ಗತ್ತಾಗಳವರುಂ ಸಂನ್ಯಸನಪೂರ್ವಕಂ ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರಮಂ ಕೊಟ್ಟುರ್ ಅದುವುಂ ಸತ್ತುಪೋಗಿ ಸನತ್ತುಮಾರಮೆಂಬ ಕಲ್ಪದೊಳ್ ಎರಡು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊಂ ಸಾಮಾನಿಕ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟದೊಂ ತನ್ನವಧಿಜ್ಞಾನದಿಂದಮುಜೆದು ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಿಂದಂ ಬಂದು ದ್ವಜ ಮಕುಟ ಸಿತಾತಪಸ್ತಾದಿಗಳೊಳ್ ಮಣಿಮಯಮಪ್ಪ ಮರ್ಕಟ ಚಿತ್ಯದೊಳ್ ಮುನಿವರನಂ ಪೂಜಿಸಿ ಪೊಡೆವಟ್ಟಂತೆಂದನೀ ದೇವತ್ವಮುಂ ವಿಭೂತಿಯುಮಂ ಪಶುಜಾತಿಯಪ್ಪನೆಗೆ ನೀಮಿತ್ತಿರ್ ಭಟಾರಾ ಎಂದು ತನ್ನ ಪೂರ್ವಭವ ಸಂಬಂಧಮೆಲ್ಲಮಂ ಪೇಟ್ಟು ತನ್ನೊಡಲುಮಂ ಪೂಜಿಸಿ ಪೋದನಾಯೆಡೆ ಲೋಕದೊಳಮರೇಶ್ವರಮೆಂಬ ತೀರ್ಥಮಾಯ್ತು ಮತ್ತಿತ್ತ ದಂಡಕರಿಸಿಯುಂ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಖೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ

(ಇವನು ದೇಹಾಭಿಮಾನವಿಲ್ಲದವನು). ನನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಏನು ಮಾಡಲಿ !” ಎಂದು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವುಂಟಾಗಿ ಕಪಿಗಳ ಸಮೂಹವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಆ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತು ಮದ್ದನ್ನು ತಂದು ಹೊಯಿದು ಯತೀಶ್ವರನ ಪಾದಕ್ಕೆ ವಂದಿಸಿತು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ದಂಡಕ ಮುನಿಯು “ಇದು ಭವ್ಯಜೀವಿ” ಎಂದು ತಿಳಿದು ಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಜೈನತತ್ವದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅದು ಅವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ತನ್ನನ್ನು ನಿಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ವ್ರತ ಉಪವಾಸಗಳಿಂದ ದೇಹವನ್ನು ದಂಡಿಸುತ್ತ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತ ಒಂದು ದಿವಸ ಬೆಟ್ಟದ ತುದಿಯಿಂದ ಹಾರಿ ಬಿದ್ದಿತು. ಅದು ತಪ್ಪಿ ದಂಡಕ ಋಷಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತು. ಋಷಿಗಳು ಆ ಕೋತಿಗೆ ಸಂನ್ಯಾಸದೊಂದಿಗೆ ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿದರು. ಅದು ಸತ್ತುಹೋಗಿ ಆ ಜೀವನು ಸನತ್ತುಮಾರ ಎಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾಗರವನ್ನು ಹೋಲುವ ಆಯುಷ್ಯವಿರತಕ್ಕೆ ಸಾಮಾನಿಕದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಆ ಸಾಮಾನಿಕದೇವನು ತನ್ನ ಅವಧಿಜ್ಞಾನದಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ದೊಡ್ಡ ವೈಭವದಿಂದ ಬಂದು ಪತಾಕೆ, ಕಿರೀಟ, ಶ್ವೇತಚ್ಚಿತ್ರಾದಿಗಳಿಂದ ರತ್ನಮಯವಾದ ವಾನರ ಚಿಹ್ನೆಯಲ್ಲಿ ಮುನಿಶ್ರೇಷ್ಠನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ವಂದಿಸಿ ಹೀಗೆಂದನು - “ಋಷಿವರ್ಯರೇ, ಈ ದೇವತ್ವವೂ ವೈಭವವೂ ಪ್ರಾಣಿಜಾತಿಯವನಾದ ನನಗೆ ನೀವು ಕೊಟ್ಟಿರಿ”- ಎಂದು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಸಂಬಂಧವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಶರೀರವನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ತೆರಳಿದನು. ಆ ಸ್ಥಳವು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅಮರೇಶ್ವರವೆಂಬ ತೀರ್ಥವಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಇತ್ತ ದಂಡಕಋಷಿ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಖೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಉತ್ತರಮಧುರಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗದಿದ

ದೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಂ ಕ್ರಮದಿಂದುತ್ತರ ಮಧುರೆಯನೆಯ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸೂರೈಪ್ರತಿಮೆ ನಿಂದರನ್ನೆಗಂ ಆ ಪೊಲಲನಾಳ್ವೊಂ ಯಮುನಾವಂಕನೆಂಬೊನರಸನಾತಂ ದಂಡಕನಿಂದಂ ಪಲವು ಸೂರ್ಯ ದಂಡಕಗಳನೆಯ್ದದನಪ್ಪದನೆಂದಂ ದಂಡಕಂ ಬಂದನೆಂಬ ವಾರ್ತೆಯಂ ಕೇಳಲೊಡಂ ಚಾತ್ವರ್ಮನೇಟಿ ಓಡುವವನ ಬಡಿಯಂ ಮಂತ್ರಿ ತಗುಳ್ಳೊಡಲೀಯದೆ ಮಾಣಿಸಿಯಂತೆಂದಂ ದಂಡಕಂ ತಪಂಬಟ್ಟು ಬಂದನೆಂದಡೆಯೆ ಪೇಯ್ತಾಗಳ್ ಮಗುಳ್ಳು ಬಂದತಿಕ್ಕೋಧದಿಂದಂ ಕಾಸಿದ ಮೊನೆಯಂಬುಳ್ಳವನವಟ ಮೆಯ್ಯನನೇಕ ಶರಸಂಘಾತಂಗಳಿಂದಮುಚ್ಚೊಡವರುಮಾ ವೇದನೆಯುಂ ಸೈರಿಸಿ ಸಮಶ್ವೀಭಾವನೆಯಂ ಭಾವಿಸಿ ಚತುರ್ವಿಧಮಷ್ಟಾಕಾರಕ್ಕಂ ಶರೀರಕ್ಕಂ ಯಾವಜ್ಜೀವಂ ನಿವೃತ್ತಿಗೆಯ್ತು ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಂಗಳಂ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಕರಕ್ಷಯಂಗೆಯ್ತು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪೋದರ್ ಆನ್ನೆಗಂ ಇತ್ತ ಚತುರ್ವಿಧ ದೇವನಿಕಾಯಂ ತಂತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನಂಗಳಿಂದಡೆದು ಚಿತ್ರಪಟಮಂ ಕೆಡಚಿದಂತೆಯಾಕಾರಮೆಲ್ಲಮಂ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ನಾನಾ ವಿಧ ವಾಪನಾರೂಢರ್ಗಳ್ ಜ್ವಲನ್ನಗಮಯಮಕುಟಾಗ್ರವಿಸ್ತೃಹಸ್ತರ್ಗಳಾಗಿ ಇಂದಾದಿ ದೇವರ್ಗಳುಂ ಜಯಜಯಶಬ್ದಂಗಳಿಂದಂ ಮುನಿವರೇಣ್ಯನ ಗುಣಂಗಳಂ ನೆಗಲೈಯಂ ಪೊಗುಲುತಂ ಬರ್ಪೊರಂ ಕಂಡು ಭಯಂ ಕಾರಣಮಾಗಿಯುಂ ಕರ್ಮಗಳುಪಶಮಂ ಕಾರಣಮಾಗಿಯುಂ ಯಮುನಾವಂಕಂ ತಪಂಬಟ್ಟು ತಪಂಬಿಟ್ಟೊಡಮಾ ರಿಸಿಯಂ ಕೊಂದ ಪಾಪದ ಫಲದಿಂದನೇಕ

ನಿಂತರು. ಆಗ ಆ ಪಟ್ಟಣವನ್ನಾಳುವ ಯಮುನಾವಂಕನೆಂಬ ರಾಜನು ದಂಡಕನು ಬಂದುದನ್ನು ತಿಳಿದನು. ಯಮುನಾವಂಕನು ದಂಡಕನಿಂದ ಪಲವು ಬಾರಿ ದಂಡನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಈಗ ಜಾತಿಯ ಕುದುರೆಯನ್ನೇರಿ ಹೆದರಿ ಓಡತೊಡಗಿದನು. ಮಂತ್ರಿ ಅವನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದು ಓಡಲು ಬಡದೆ, ತಡೆದು ಹೀಗೆಂದನು - “ದಂಡಕನು ಈಗ ತಪಸ್ವಿಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ” - ಎಂದು ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಯಮುನಾವಂಕನು ಹಿಂದೆ ಬಂದು, ಬಹಳ ಕೋಪದಿಂದ ಕಾಯಿಸಿ ಹರಿತಮಾಡಿದ ಚೂಪಾದ ಬಾಣಗಳುಳ್ಳವನಾಗಿ ಅವುಗಳಿಂದ (ಅನೇಕ ಬಾಣಗಳ ಸಮೂಹದಿಂದ) ಮುನಿಗೆ ಹೊಡೆದನು. ಅವರು ಆ ನೋವನ್ನು ಸಹಿಸಿ ಸಮತ್ತದ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಭಾವಿಸಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ಆಹಾರಕ್ಕೂ ಶರೀರಕ್ಕೂ ಜೀವವಿರುವವರೆಗೂ ನಿವೃತ್ತಿಮಾಡಿ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಕರ್ಮವನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇತ್ತ ಭವನವಾಸಿ, ವ್ಯಂತರ, ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ, ವೈಮಾನಿಕ - ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ದೇವತೆಗಳ ಸಮೂಹಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರೆಲ್ಲ ತಂತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನಗಳಿಂದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದ ಚಿತ್ರಪಟಗಳನ್ನು ಕೆದರಿದ ಹಾಗೆ ಆಕಾಶವನ್ನೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ವಾಹನಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತವರಾಗಿ ಹೊಳೆಯುವ ರತ್ನಮಯವಾದ ಕಿರೀಟಗಳ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟ ಕೈಯುಳ್ಳವರಾಗಿ (ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತ)- ಇಂದ್ರನೇ ಮುಂತಾದ ದೇವತೆಗಳೂ ಜಯಜಯ ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಮುನಿಶ್ರೇಷ್ಠನ ಗುಣಗಳನ್ನು ಆಚರಣೆಗಳನ್ನೂ ಹೊಗಳುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಯಮುನಾವಂಕನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿಕೆಯ ಕಾರಣದಿಂದಲೂ ಕರ್ಮಗಳು ನಾಶವಾದ ಕಾರಣದಿಂದಲೂ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡನು. ತಪಃಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡಿದರೂ ಆ ಯಮುನೆಯನ್ನು ಕೊಂದ ಪಾಪದ ಫಲದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಅನೇಕ ಮಹಾವ್ಯಾಧಿಗಳಾದವು.

ಮಹಾವ್ಯಾಧಿಗಳುಮಾದವು ಮತಮಾ ಪಾಪಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮಂ ನೆಗಬ್ಬ ಪಲಕಾಲಮುಗೋಗ್ಗ, ಘೋರ ವೀರ ತಪಶ್ಚರಣಂಗೆಯ್ಯಂತಂ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೀಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದೋಣಾಮುಖಿಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತಂ ಬಪೋರ್ ಸಜ್ಜಾತಗಿರಿಯನೆಯ್ಲಿಯಲ್ಲಿಯೆ ರಾತ್ರಿ, ಪ್ರತಿಮೆನಿಂದೊರನ್ನೆಗಂ ಕಾಬ್ಬಿಟ್ಟು ಮೂವಳಸು ಬಳಸಿಯುಂ ತಗುಳ್ಳು ತಮ್ಮಂ ಸುಡೆ ಚತುರ್ವಿಧಮಾಪ್ಪಾ ಪಾರಕ್ಕಂ ಜಾವಜ್ಜೆವಂ ನಿವೃತ್ತಿಗೆಯ್ತು ಶುಭಮಪ್ಪ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಂಗಳಂ ಜಾನಿಸಿ ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳಂ ಕಿಡಿಸಿಯಂತರ್ಗತ ಕೇವಲಿಯಾಗಿ ಯೆಂಟು ಕರ್ಮಗಳಂ ಕಿಡಿಸಿ ತಪೋಗ್ನಿಯಂ ಸುಟ್ಟು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ, ಪೋದರ್ ಮತ್ತೆ ಪೆಜಿರುಂ ಸಂನ್ಯಸನಂಗೆಯ್ವರ್ ಕ್ಷಪಣಕರುಂ ದಂಡಕರಿಸಿಯರಂ ಕಾಸಿದ ಮೊನೆಯಂಬುಗಳಿಂದೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದುಪಸರ್ಗಮುಮಂ ಯಮುನಾವಂಕರಿಸಿಯರ್ ಕಿಚ್ಚಿನಂ ಬೆಂದುಪಸರ್ಗಮುಮಂ ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದು ಪಸಿವುಂ ನೀರಚ್ಚಿ, ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯವಿಪತ್ತೆರದು ಪರೀಷಹಂಗಳುಮಂ ವ್ಯಾಧಿಗಳೊಳಪ್ಪ ವೇದನೆಗಳುಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಪರಮ ಶುದ್ಧ ಸಹಜ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯಗೆ

ಮತ್ತೆ ಆ ಪಾಪಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುದಾದ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮಾಡಿ ಹಲವು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಆತ್ಮಂತ ಕರಿನವೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಆದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೀಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದೋಣಾಮುಖಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ, ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು ಸಜ್ಜಾತ ವೆಂಬ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ರಾತ್ರಿ ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಕಾಡುಗಿಚ್ಚು ಮೂರು ಸುತ್ತಾಗಿ ಅವರಿಸಿ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಅವರನ್ನು ಸುಡತೊಡಗಿತು. ಆಗ ಅವರು ಜೀವವಿರುವರೆಗೂ ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ (ಭಕ್ಷ್ಯ, ಭೋಜ್ಯ, ಚೋಷ್ಯ, ಲೇಹ್ಯ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ) ಯಾವುದೊಂದನ್ನೂ ಸೇವಿಸದೆ ಶುಭವಾದ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿ ಅಂತರ್ಗತ ಕೇವಲಿಯಾಗಿ ಎಂಟು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿ ತಪಸ್ಸೆಂಬ ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ದಹಿಸಿಕೊಂಡು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆಮೇಲೆ ಸಂನ್ಯಾಸಮಾಡಿದ ಇತರ ಸವಣರೂ ದಂಡಕ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಕಾಸಿದ ಮೊನೆಯ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಹೊಡೆದು ಮಾಡಿದ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನೂ ಯಮುನಾವಂಕ ಋಷಿಗಳು ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಸುಟ್ಟುಹೋದ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು, ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮುಂತಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಇಪ್ಪತ್ತೆರದು ಪರೀಷಹಂಗಳನ್ನೂ ರೋಗಗಳಿಂದಾಗುವ ನೋವುಗಳನ್ನೂ ಸಹಿಸಿ, ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ನಿರ್ಮಲವೂ ಸಹಜವೂ ಆದ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗ ಮೋಕ್ಷಗಳ ಸುಖಗಳಿಗೆ ಭಾಗಿಗಳಾಗಲಿ !

೧೭. ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತಾಚಾರ್ಯರ ಮೊದಲಾದ

ಅಯ್ಯೂರ್ವರ್ ರಿಸಿಯರ್ಕ್‌ಗಳ ಕಥೆ

ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತಾಚಾರ್ಯರ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಅಯ್ಯೂರ್ವರ್ ರಿಸಿಯರ್ಕ್‌ಗಳ ಕಥೆಯು ಪೇಟೆ:

ಗಾಹೆ || ಉಗರೇ ಮಹೇಂದ್ರ ದತ್ತಾದೀಣಂ ಪಂಚಸದಾಕುಂಭಕಾರಘಡೇ

ಆರಾಧಣಂ ಪವಣ್ಣೋ ಪೀಳಿಜ್ಜಂತಾವಿ ಜಂತೇ ಹಿಂ ||

[ಉಗರೇ-ಪೊಲಲೋ, ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತಾದೀಣಂ-ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತರೆಂಬಾಚಾರ್ಯರ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ರಿಸಿಯರ್ಕ್‌, ಪಂಚಸದಾ-ಅಯ್ಯೂರ್ವರ್, ಕುಂಭಕಾರಘಡೇ-ಕುಂಭ ಕಾರಘಟಮೆಂಬುದಕ್ಕೋ, ಆರಾಧಣಂ-ಸಹಜ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳಾರಾಧನೆಯಂ, ಪವಣ್ಣ-ಪೂರ್ವದೊ, ಪೀಳಿಜ್ಜಂತಾವಿ-ಪೀಳಿಯೆಪಟ್ಟರಾಗಿಯುಂ, ಜಂತೇಹಿಂ-ಗಾಣಂಗಳಿಂದಂ]

ಅದಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ವಿದೇಹಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಸಾವಸ್ಥಿಯೆಂಬುದು ಪೊಲಲುಂಬದನಾಳ್ವೊಂ ಜಿತಶತ್ರುವೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಧಾರಿಣಿಯೆಂಬೊಳಾಯಿರ್ವರ್ಗ್ಗಂ ಮಗಂ ಸ್ಕಂದಕುಮಾರನೆಂಬೊನಾತನಿಂ ಕಿಟೆಯೊಳ್ ಪುಂಡ್ರಯಶೆಯೆಂಬೊಳಾಕೆಯಂ ದಕ್ಷಿಣಾಪಥದೊಳ್ ಕುಂಭಕಾರಘಟಮೆಂಬ ಪೊಲಲದನಾಳ್ವೊಂ ದಂಡಕನೇಂಬರಸಂಗೆ ಕೊಟ್ಟದಂತವರ್ಗ್ಗಳಿಷ್ಟವಿಷಯ ಕಾಮ ಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತಿತ್ತ ಮುನಿಸುವ್ರತ ತೀರ್ಥಕರ ಪರಮದೇವರ ಪಕ್ಕದೆ ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತನುಂ ಜಿತಶತ್ರುವ ಮಗನಪ್ಪ ಸ್ಕಂದಕುಮಾರನುಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಅಯ್ಯೂರ್ವರ್‌ರಾಜಪ್ರತ್ಯರ್ಕ್‌ ತಪಂ ಬಟ್ಟೊಡುಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪು ಅಭಿನಂದನರೆಂಬ ಗಣಧರರೊಡನೆ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಖೇಡ ಖರ್ವಡ

ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತಾಚಾರ್ಯರು ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಋಷಿಗಳ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು [ನಗರದಲ್ಲಿ ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರೇ ಮೊದಲಾದ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಋಷಿಗಳು ಕುಂಭಕಾರಘಟವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಗಾಣಗಳಿಂದ ಹಿಂಡಲ್ಪಟ್ಟವರಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು.] ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿದೇಹವೆಂಬ ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಾವಸ್ಥಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಜಿತಶತ್ರು ಎಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಧಾರಿಣಿಯೆಂಬವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸ್ಕಂದಕುಮಾರನೆಂಬವನು ಮಗನು. ಅವನಿಂದ ಕಿರಿಯಳು ಪುಂಡ್ರಯಶೆ. ಆಕೆಯನ್ನು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿರುವ ಕುಂಭಕಾರಘಟ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಆಳತಕ್ಕ ದಂಡಕನೆಂಬ ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿತ್ತು. ಅಂತು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಇಷ್ಟವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ಮುನಿಸುವ್ರತ ತೀರ್ಥಂಕರ ಮಹಾದೇವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತನೂ ಜಿತಶತ್ರುವಿನ ಮಗನಾದ ಸ್ಕಂದಕುಮಾರ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಐನೂರು ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಲು ಉಪದೇಶ ಪಡೆದು, ವಿದ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತು ಅಭಿನಂದನರೆಂಬ ಗಣಧರರೊಂದಿಗೆ ಗ್ರಾಣ, ನಗರ, ಖೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ,

ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಬರ್ಪೊರ್ ಕಳಿಂಗ ದೇಶದೊಳ್ ದಂತಪುರಮೆಂಬ ಪೊಲಲನೆಯ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿವಸಮಿರ್ಪಣ್ಣೆಗಂ ಆ ಪೊಲಲನಾಳೊಂ ಜನಾರ್ದನ ಮಹಾರಾಜನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಪುರೋಹಿತಂ ವ್ಯಾಳನೆಂಬೊನಾತಂ ಸ್ಕಂದಕುಮಾರ ಋಷಿಯರೊಡನೆ ಆರಸನ ಮುಂದೆ ಪಂಡಿತರಳ ನಡುವೆ ವಾದುಗೆಯ್ತು ಸೋಲೊಡರಸನಾತನನಟ್ಟ ಕಳೆದೊಡಾತನುಂ ಪೋಗಿ ದಂಡಕನೆಂಬರಸಂಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಪದಮಂ ಪೆತ್ತಿರ್ಪಣ್ಣೆಗಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ಋಷಿಯರಳುಂ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ವೀಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಬರ್ಪೊರ್ ಕುಂಭಕಾರಘಟಮೆಂಬ ಪೊಲಲನೆಯದೊಡಾ ಪೊಲಲನಾಳ್ ದಂಡಕನೃಪತಿ ಬಿಚ್ಚುವರ್ಗೆ ಭಕ್ತನಾಪ್ತಾತಂ ರಸಾಯನಗಳ ಬರವಂ ಕೇಳ್ತು ಬಂದು ಬಂದಿಸಿಯಭಿನಂದನ ಭಟಾರರ ಪಕ್ಕದೆ ವಿಚಾರಿಸಿ ಧರ್ಮಂ ಕೇಳ್ತು ಮೆಚ್ಚಿ ನಂಬಿ ಶ್ರಾವಕಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಂ ಕೈಕೊಂಡು ಶ್ರಾವಕನಾಗಿ ಅಯ್ಯೂರ್ವೆದ ರಸಾಯನಗಳುಮಂ ಪೂಜಿದಿವಸಕಂ ಅತಿಭಕ್ತಿಯಿಂದಂ ನಿಲಿಸಿ ತಾಂ ಪಕ್ಕದಿರ್ದು ದಿವ್ಯಹಾರಂಗಳನೊಡುತುಂ ಋಷಿಯರಳೆ ಬೆಸಕೆಯ್ಯುತ್ತಮಿರ ಸ್ಕಂದಕುಮಾರ ಋಷಿಯೊಡನೆ ವಾದುಗೆಯ್ತು ಸೋಲೊಡ ತನ್ನನಟ್ಟ ಕಳೆದುದು ಕಾರಣವಾಗಿ ವ್ಯಾಳನೆಂಬಂ ಮಂತ್ರಿ ಋಷಿಯರಳನಟ್ಟ ಕಳೆವುಪಾಯಮನೆ ಬಗೆಯುತ್ತಿರ್ಪೊರ್ ಒಂದು ದಿವಸಂ ಅಡವಿಗೆ ಪೋಗಿ ರಸಾಯನಗಳ ಸಿದ್ಧಾಂತಮಂ ಪರಿವಿಡಿಗೆಯ್ದಂದಂ ಕೇಳ್ತು ಪೊಲಲನೆಂದ ಬಲಿಕ್ಕೆ ಆಪರೋಧವ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸಾರೆಯೊಂದು ಗಿಡುವಿನ ಕೆಲಗೆ ಕೆಲವುಮಾಯುಧಂಗಳಂ

ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು ಕಳಿಂಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದಂತಪುರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿವಸ ಇದ್ದರು. ಆ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಜನಾರ್ದನ ಮಹಾರಾಜನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಪುರೋಹಿತನಾದ ವ್ಯಾಳನೆಂಬವನು ಸ್ಕಂದಕುಮಾರ ಋಷಿಗಳೊಂದಿಗೆ ರಾಜರ ಮುಂದೆ ಪಂಡಿತರುಗಳ ನಡುವೆ ವಾದಮಾಡಿ ಸೋತುಹೋದನು. ಇದರಿಂದ ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ವ್ಯಾಳನು ಹೋಗಿ ದಂಡಕನೆಂಬ ರಾಜನ ಸೇವಕನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಅನಂತರ ಋಷಿಗಳು ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ವೀಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು ಕುಂಭಕಾರಘಟವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಆಳುವ ದಂಡಕರಾಜನು ಜೈನಯತಿಗಳ ಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದು ಋಷಿಗಳು ಬಂದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಂದು ವಂದಿಸಿ ಅಭಿನಂದನ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೆಚ್ಚಿ ನಂಬಿ ಶ್ರಾವಕವೃತ್ತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಶ್ರಾವಕನಾದನು. ಅವನು ಐನೂರು ಮಂದಿ ಋಷಿಗಳನ್ನೂ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದಿವಸವೂ ಅತ್ಯಂತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಿಕ್ಷೆಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ತಾನೂ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದಿವ್ಯವಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಊಟಮಾಡಿಸುತ್ತ ಋಷಿಗಳ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ವ್ಯಾಳನೆಂಬ ಮಂತ್ರಿ ಹಿಂದೆ ಸ್ಕಂದಕುಮಾರ ಋಷಿಯೊಂದಿಗೆ ವಾದಮಾಡಿ ಸೋತಾಗ ತನ್ನನ್ನು ಓಡಿಸಿದುದೇ ಕಾರಣವಾಗಿ ಋಷಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಅಟ್ಟಿಬಿಡುವುದೆಂಬ ಉಪಾಯವನ್ನೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಒಂದು ದಿವಸ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಋಷಿಗಳು ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಪಠನಮಾಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಂತರ ಆ ಋಷಿಗಳು ಪಠನ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಳದ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಿಡದ ಕೆಳಗೆ

ಪೂಜ್ಞ ಬಂದರಸಂಗಿತೆಂದನೀಯಯ್ಯಾರ್ವರುಂ ರಿಸಿಯರ್ಕಳುಮರಸು ಮಕ್ಕಳಿ ಮಹಾಬಲ ಪರಾಕ್ರಮಮನೊಡೆಯರೀ ರೂಪಂ ತೋಪಿ ನಂಬಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಪಾಣಿಕ್ಪಾಯಮಂ ಮಾಡಲ್ ಬಗೆದು ಬಂದರವಳಿಂ ಬಡದವರಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಲ್ವೇಡ ಅವರುಮಂ ನಂಬಲ್ವೇಡೆಂದೇಕಾಂತದೋ ಪೇಜ್ಞ ಮತ್ತಮಿಂತೆಂದನಂತಲೆಯಲಕುಮವರಾಯುಧಂಗಳಂ ಪೂಜ್ಞರವಪ್ಪದಳಿಂ ಕೂರ್ಪರನಟ್ಟಿ ಅವರೋದುವ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಬಳಸಿಯುಂ ನೋಡಿಸುವುದೆಂದು ಪೇಜ್ಞರವರನುಮಾಳ್ಳಂ ನೋಡಿಸುಂದು ಬೆಸವೇಜ್ಞರವರುಂ ಪೋಗಿಯದರೋದುವ ಕ್ಷೇತ್ರದೋ ನೋಡಿ ಗಿಡುವಿನ ಕೆಲಗೆ ಪೂಜ್ಞರವಾಯುಧಂಗಳಂ ತಂದರಸಂಗಿ ತೋಪಿದೊಡೆ ಅರಸನೆಂದಂ ರಿಸಿಯರೊಂದಿಜುಪೆಗಪ್ಪೊಡಂ ಪೊಲ್ಲದಂ ಬಗೆಯದವರನಗಿಹಿತಮಂ ಬಗೆವರೆ ಪೊಲ್ಲದೊರಾರಾನುಂ ಋಷಿಯರ್ಗ ಮುಳವರ್ ಪೂಜ್ಞರವಕುಮಂದರಸನದಂ ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಕೆಮ್ಮಗಿರ್ದಂ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ದಿವಸದಿಂ ಭಂಡಾರದ ಮನೆಯೋ ಕನ್ನಮಿಕ್ಕಿಸಿ ಭಂಡಾರದ ಪುಡುಕೆಗಳಂ ಪೋಜ್ಞ ದ್ರವ್ಯಮಂ ಪೊನ್ನಂ ತುಡುಗೆಗಳುಮಂ ಸಾಲಿಟ್ಟಂತಿರಿಯುಗುತ್ತಂ ನಡುವಿರುಳ್ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿಯದರಿಪ್ ಬಸದಿಯೊಳಗೊಂದು ಕೋಣೆಯೊಳೊಟ್ಟರಿಸಿ ಬಂದು ಪೊಲ್ಲದ ಅರಸಂಗಿತೆಂದು ಪೇಜ್ಞ ದೇವಾ ಭಂಡಾರದ ಮನೆಯೋ ಕನ್ನಮಿಕ್ಕಿ ಭಂಡಾರಮಲ್ಲಮಂ ಕಳ್ಳುಕೊಂಡು ಪೋದರೆಂದು ವೇಜ್ಞರವರನಾರ ಕೊಂಡರಾರಯ್ಯೆಂದು ತಳಾಪಂಗೆ ಬೆಸವೇಜ್ಞರವರನುಮಾರಯ್ಯ ಬಂದು ದೇವಾ ರಿಸಿಯರ್ ಕನ್ನಮಿಕ್ಕಿ ತಮ್ಮ ಬಸದಿಯೋ ಕಸವರವನೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಸಾಲಿಟ್ಟಂತಿರ ಬಸದಿವರಗಂ ದ್ರವ್ಯವುಂ ಪೊನ್ನಂ ಸಾರಬೇದಿಯಾಗಿಯುಮುಗುತ್ತಂ ಪೋದುವೆಂದು ಪೇಜ್ಞರವರನೆಂದಂ ಋಷಿಯರ್ ಶಾಪಕರ್ಗ

ಕೆಲವು ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹೂಳಿಟ್ಟು ಬಂದು ಮಹಾರಾಜನೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದನು. “ಈ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಋಷಿಗಳು ರಾಜಕುಮಾರರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಮಹತ್ತರವಾದ ಶಕ್ತಿ-ಪರಾಕ್ರಮಗಳುಳ್ಳವರು. ಈ ಋಷಿರೂಪವನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ನಂಬಿಸಿ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ನೀನು ಆಗಾಗ ಹೋಗಬೇಡ. ಅವರನ್ನು ನಂಬಲೇಬೇಡ”- ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದನು. ಅಮೇಲೆ ಹೀಗೆಂದನು- “ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು? ಅವರು ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹೂತು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ - ಆದುದರಿಂದ ಸ್ನೇಹಿತರಾದವರನ್ನು ಅವರಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಅವರು ಪರಿಸುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಲೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಲು ರಾಜನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೇವಕರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವರು ಹೋಗಿ ಋಷಿಗಳು ಪಠನಮಾಡುವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಗಿಡದ ಕೆಳಗಡೆ ಹೂತು ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ತಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದರು. ಆಗ ರಾಜನು ಹೀಗೆಂದನು- “ಋಷಿಗಳು ಒಂದು ಇರುವೆಗಾದರೂ ಕೆಟ್ಟದನ್ನು ಬಗೆಯುವವರಲ್ಲ. ಅವರು ನನಗೆ ಅಹಿತವಾದುದನ್ನು ಯೋಚಿಸುವರೆ? ಋಷಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸತಕ್ಕ ಯಾರಾದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹೂಳಿ ಇಟ್ಟಿರಬಹುದು.” ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿ ರಾಜನು ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಇದ್ದನು. ಅಮೇಲೆ, ವ್ಯಾಳಮಂತ್ರಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಕೋಶಾಗಾರದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನ ಹಾಕಿಸಿ ಭಂಡಾರದ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಒಡೆದು ದ್ರವ್ಯವನ್ನಾಳಗಳನ್ನೂ ಚಿನ್ನವನ್ನೂ ಅಭರಣಗಳನ್ನೂ ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಸಾಲಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತ ನಟ್ಟಿರುವಲ್ಲಿ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಋಷಿಗಳಿರುವ ಬಸದಿಯೊಳಗೆ ಒಂದು

ಕಳ್ಳದಿರಿ ಪೆಣರ ವಸ್ತುವು ಕೊಳ್ಳದಿರಿಮೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮಗಳಂ ಕುಡುವರ್ ತಾಮೆ ಕಳ್ಳರೆ ಆರಾನುಮವರ್ಗ ಮುಳಿವದಿದಂ ಮಾಡಿದರೆಂದದುವಂ ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಕೆಮ್ಮಗಿದಂ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ದಿನದಿಂ ಮೇಲೆ ಸುವ್ರತೆಯೆಂಬ ಮಹಾದೇವಿಯೊಡನೆ ಮಂತ್ರಿ ಕಜ್ಜಮಂ ಸಮಕಟ್ಟಿಯೊಂದು ದಿವಸಮೊರ್ವ ಬೂತಿಗೆ ದ್ರಮ್ಮಮಂ ಕೊಟ್ಟೊಡಂಬಡಿಸಿ ತಲೆಯಂ ಕಿರಿಸಿ ಕರಿಯ ಕೋಪಾಮನುಡಿಸಿ ಪಲ್ಲಕ್ಕೊಳ್ ಕವಡಿಕೆಯಂ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಕುಂಚಮಂ ಕೊಟ್ಟಂತೆಂದಂ ನೀಂ ಮಹಾದೇವಿಯ ಮಂಚಮನಂಜದೇವಿ ಆಕೆಯೊಡನೆ ನಗುತ್ತಂ ತೆಗಬುತ್ತಮಿರೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿದನನ್ನೆಗಮಿತ್ತರಸಂ ಋಷಿಯರ್‌ಗಳೆಲ್ಲರುಮನೂಡಿ ಕಟಿಪದ ಬಲೆಕ್ಕೆ ಬರ್ಪೊನನ್ನೆಗಮಾ ಬೂತುಮಾ ಪ್ರಸ್ತಾವದೊಳ್ ಪೋಗಿ ಮಹಾದೇವಿಯ ಮಂಚಮನೇವಿರ್ವಾರ್‌ಗಳ್ ಆರಸಿ ಮಂಚದಿಂದಿಲೆಮ ಕೈಗಳಂ ಮುಗಿದು ಸಮೋಸ್ತಿದೇನೆಂದು ನುಡಿದೊಡಾತನಂತೆಂದಂ ನಿನಗಾಟಿಸಿ ಬೇಂಟೆಗೊಂಡು ಬಂದಂ ಪೆಣತೇನುಮಂ ನುಡಿಯದಿರಿತ್ತ ಬಾ ಎಂದು ಮಂಚದತ್ತ ಕರೆವುದನಿತೆಲ್ಲಮಂ ನೃಪತಿಗೆ ಮಂತ್ರಿ ತೋಟಿ ಇಂತೆಂದಂ ನೋಡರಸಾ ನಿಮ್ಮ ಸವಣರ ಗೊಡ್ಡಮಂ ನಿನ್ನಂ ಕೊಲಲ್ ನೆಜೆದಾಯುಧಂಗಳಂ ಪೂಟಿಟ್ಟೊರೆಂದೊಡಂ ಸಂಬದಿಯಿಲ್ಲ ಭಂಡಾರಮಂ ಕಳ್ಳರೆಂದೊಡದಂ ಸಂಬದಿಯಿಲ್ಲಮೀಗ್ ಪತ್ತಕ್ಕಂ ನೋಡು ನಿನ್ನ ಮಹಾದೇವಿಯೊಡನೆ ಗೊಡ್ಡಮಾಡುವುದಂ ನಿನ್ನ ಪೆಂದಿರುಮಂ ಬರ್ದುಂಕಲಿತ್ತಪ್ಪೊರಿಲ್ಲೆಂದು ತೋಟಿ ನುಡಿದೊಡರಸಂ ಮುನ್ನ ಕಟಿದ ದೋಷಮೆಲ್ಲನುನಿವರೆ ಮಾಡಿದರೆಂಬೊಂದು ನಂಬುಗೆ ಮನದೊಳಾಗಿ

ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ರಾಶಿ ಹಾಕಿಟ್ಟು ಬಂದು, ಹೊತ್ತಾರೆ ರಾಜನಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು- “ಪ್ರಭು, ನಿಮ್ಮ ದ್ರವ್ಯಾಗಾರದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನ ಹಾಕಿ ಭಂಡಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ರಾಜನು “ಯಾರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು, ವಿಚಾರಿಸು” ಎಂದು ತಳಾರ (ಪಟ್ಟಣದ ಕಾವಲುಗಾರ)ನಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು. ತಳಾರನು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಬಂದು, “ಪ್ರಭುವೇ ಋಷಿಗಳು ಕನ್ನ ಹಾಕಿ ತಮ್ಮ ಬಸದಿಯಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನವನ್ನೆಲ್ಲ ರಾಶಿ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ದ್ರಮ್ಮ ನಾಣ್ಯವೂ ಚಿನ್ನವೂ ಬಸದಿಯವರೆಗೂ ಉದುರುತ್ತ ಹೋಗಿ ದಾರಿಯು ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸಾರುವ ಬೀದಿಯಂತಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು ಹೀಗೆಂದನು - “ಋಷಿಗಳು ಶ್ರಾವಕರಿಗೆ - ಕಳವು ಮಾಡದಿರಿ ಬೇರೆಯವರ ವಸ್ತುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದಿರಿ ಎಂದು ವ್ರತಗಳನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕವರು. ಅವರು ಸ್ವತಃ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುವರೆ? ಯಾರಾದರೂ ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಳ್ಳುವವರು ಇದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ” - ಎಂದು ಅದನ್ನೂ ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ, ಸುವ್ರತೆಯೆಂಬ ಮಹಾರಾಣಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಯು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿ ಒಂದು ದಿವಸ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಒಪ್ಪುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ಬೋಳು ಮಾಡಿಸಿದನು. ಕಪ್ಪಾದ ಕೌಪೀನವನ್ನು ಉಡಿಸಿ, ಹಲ್ಲುಗಳಿಗೆ ಕವಡೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ನವಿಲುಗರಿಯ ಗೊಂಡೆಯನ್ನು ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೀಗೆಂದನು - “ನೀನು ಹೆದರದೆ ಮಹಾರಾಣಿಯ ಮಂಚವನ್ನೇರಿ ಆಕೆಯೊಂದಿಗೆ ನಗುತ್ತ ಬಯ್ಯುತ್ತ ಇರು” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗಿರಲು ಇತ್ತ ರಾಜನು ಋಷಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಭೋಜನವನ್ನಿತ್ತು ಕಳುಹಿಸಿ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಮಹಾರಾಣಿಯ ಮಂಚದ ಮೇಲೇರಿದನು. ಆಗ ರಾಣಿಯು ಮಂಚದಿಂದ ಇಳಿದು ಕೈಗಳನ್ನು ಮುಗಿದು “ನಮಸ್ಕಾರ, ಇದೇನು?” ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಆತನು “ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಬಯಸಿ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ.

ಋಷಿಯರ್ಕ್ಕಳೆ ಕದುಮುಳಿದು ಮಂತ್ರಿಯನಿಂತೆಂದನಿವರ್ಗ್ಗೆ ತಕ್ಕ ನಿಗ್ರಹಮಂ ನೀನಜೆದು ಮಾಡೆಂದು ಜೇಬ್ಬೊಡಾತನುಮಂತೆಗೆಯ್ದನೆಂದೆಳ್ಳ ಗಾಣಂಗಳೊಳಿಟ್ಟಯ್ಯೂರ್ವರ್ ಋಷಿಯರ್ಕ್ಕಳಂ ಪಿಟೆದು ಕೊಂದನವರುಂ ರುಕ್ಮಧ್ಯಾನಂಗಳೊಳ್ ಕೂಡಿ ಮುದಿಪಿಯನಿಬರುಂ ಸ್ವರ್ಗಂಗಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟದರ್ ಮತ್ತವರೊಳಗೆ ಸ್ತಂಧಕುಮಾರನೆಂಬ ಋಷಿ ನಿರಪರಾಧಿಗಳಂ ನಿರ್ದೋಷಿಗಳಂ ನಿರರ್ಥಕಮೀ ವಾತಕಂ ಕೊಂದನೆಂದು ತನ್ನಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಸೈರಿಸಲಾಜಿವೆ ತೀವ್ರ ಕೋಪಂ ಪುಟ್ಟ ಕೈಮಿಗೆ ಆ ಪ್ರಸ್ತಾದೋಳ್ ತೇಜೋಋದ್ಧಿ ಪುಟ್ಟಿ ಘನರವದಿಂ ಬಂದರಸನುಂ ವ್ಯಾಳನೆಂಬ ಮಂತ್ರಿ ಮೊದಲಾಗಿ ಪೊಟಲೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಜೆಯುಮಂ ಮತ್ತಮಾತನ ನಾಡ ಸಮಸ್ತ ಜೀವರಾಶಿಗಳೆಲ್ಲಮನೆಯ್ತಿ ಸುಟ್ಟು ತನ್ನ ಶರೀರಮುಂದುಂ ಭಸ್ಮಂ ಮಾಡಿ ಸುಟ್ಟು ಸತ್ವೇಬನಿಯ ನರಕಂಬೊಕ್ಕಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ದಂಡಕನ್ಯಪತಿಯಮೇಲನೆಯ ನರಕದೋ ಮೂವತ್ತಮೂರು ಸಾಗರೋಷಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊ ನಾರಕನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿದಂ ಬಂದು ಸ್ವಯಂಭೂರಮಣ ಸಮುದ್ರದೋ ಧುಹಾಮತ್ಸ್ಯ ವಾಗಿ

ಬೇರೇನನ್ನೂ ಮಾತಾಡದೆ ಇತ್ತ ಬಾ” ಎಂದು ಮಂಚದ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದನು. ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ರಾಜನಿಗೆ ಮಂತ್ರಿ ತೋರಿಸಿ ಹೀಗೆಂದನು - “ಎಲೈ ಅರಸನೇ, ನಿಮ್ಮ ಜೈನಯತಿಗಳ ಚೇಷ್ಟೆಯನ್ನು ನೋಡು. ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಮರ್ಥರಾಗಿ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹೂಳಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದರೂ ನೀನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ದ್ರವ್ಯಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಕಳವು ಮಾಡಿದರೆಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಅದನ್ನೂ ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಿನ್ನ ಮಹಾರಾಣಿಯೊಂದಿಗೆ ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೋಡು. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡಿರನ್ನು ಬದುಕಲಿಕ್ಕೆ ಇವರು ಬಿಡುವವರಲ್ಲ” - ಎಂದು ತೋರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು ಮುಂಚೆ ಆಗಿಹೋದ ತಪ್ಪನ್ನೆಲ್ಲ ಈ ಜೈನಯತಿಗಳೇ ಮಾಡಿದರೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗಲು, ಋಷಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬದಳ ಸಿಟ್ಟುಗೊಂಡು ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದನು - “ಇವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ದಂಡನೆಯನ್ನು ನೀನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬೇಕಾದಂತೆ ಮಾಡು” ಎಂದು ರಾಜನು ಹೇಳಲು, ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು’ ಎಂದು ಮಂತ್ರಿ ಹೇಳಿದನು. ಅದರಂತೆ ಮಂತ್ರಿಯು ಐನೂರು ಮಂದಿ ಋಷಿಗಳನ್ನೂ ಎಳೆನ ಗಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಹಿಂಡಿ ಕೊಂದನು. ಅವರು ರುಕ್ಮಧ್ಯಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದವರಾಗಿ ಸತ್ತರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರು. ಅನಂತರ, ಅವರಲ್ಲಿ ಸ್ತಂಧಕುಮಾರನೆಂಬ ಋಷಿಯು - “ಈ ಪಾಪಿ ಅಪರಾಧ ಮಾಡದವರನ್ನೂ ದೋಷವಿಲ್ಲದವರನ್ನೂ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವಾಗಿ ಕೊಂದನು” ಎಂದು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಹೆಚ್ಚಾದ ಕೋಪವುಂಟಾಗಿ ಅದು ಮಿತಿಮೀರಲು, ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತೇಜದ ಉನ್ನತಿಯುಂಟಾಗಿ ಗುಡುಗಿನ ಶಬ್ದದೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ರಾಜನನ್ನೂ ವ್ಯಾಳನೆಂಬ ಮಂತ್ರಿ ಮೊದಲಾಗಿ ಪಟ್ಟಣದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೂ ಅವನ ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲ ಜೀವರಾಶಿಗಳನ್ನೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸುಟ್ಟು ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನೂ ಬೂದಿಮಾಡಿ ಸುಟ್ಟು ಸತ್ತು ಎಳನೆಯ ನರಕವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ದಂಡಕ ರಾಜನು ಎಳನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತಮೂರು ಸಾಗರದಷ್ಟು ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ನರಕಜೀವಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದು ಸ್ವಯಂಭೂರಮಣ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮೀನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಹಲವು ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ತಿಂದು ಸತ್ತು ಅರನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾಗರಕ್ಕೆ

ಪುಟ್ಟ ಪಲವು ಜೀವಂಗಳಂ ಕೊಂದು ತಿಂದು ಸತ್ತಾಜನೆಯ ನರಕದೊಳ್ ಇರ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯೊ ನಾರಕನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಸತ್ತು ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಮಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಸತ್ತಯ್ಯನೆಯ ನರಕದೊಳ್ ಪದಿನಯ್ಯು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯ ನಾರಕನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಸತ್ತು ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಪರ್ವವಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಸತ್ತು ನಾಲ್ಕನೆಯ ನರಕದೊಳ್ ಪತ್ತುಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮ ನೊಡೆಯ ನಾರಕನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಸತ್ತು ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಪುಲಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಸತ್ತು ಮೂಜನೆಯ ನರಕದೊಳ್ ಎಟುಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯ ನಾರಕನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಸತ್ತು ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಭೇರುಂಡಪಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಸತ್ತು ಎರಡನೆಯ ನರಕದೊಳ್ ಮೂಟು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯ ನಾರಕನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಸತ್ತು ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಕೊಂಕನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಪಾಪಂಗೆಯ್ಯು ಸತ್ತು ಪೃಥಮ ನರಕದೊಳೊಂದು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯ ನಾರಕನಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಸತ್ತು ಬಂದಿಲ್ಲಿ ತಸ್ಮಾಪರಂಗಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟ ಪಲಕಾಲಂ ಸಂಸಾರದುಃಖಮನನುಭವಿಸಿ ನೀಡತಂದೆತ್ತಾನುಂ ಬಂದಿಲ್ಲಿ ಜಟಾಯುವೆಂಬ ಪಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ರಾಮದೇವನ ಸಂಸರ್ಗದಿಂ ಜನಧರ್ಮಂ ಪೆತ್ತು ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರದೊಳ್ ಕೂಡಿ ಸತ್ತು ಸ್ವರ್ಗದೊಳ್ ಪುಟ್ಟತ್ತು ಮತ್ತೆ ವೆಜರುಂ ಸಂನ್ಯಸನಂಗಿಯ್ದೊ ಭವ್ಯರ್ಕಳ್ ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಆಯ್ದವರ ಯುಷ್ಯರ್ಕಳ್ ಗಾಣದೊಳ್ ಪಿಟಿಸಿಕೊಂಡು ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದು ವಸಿವುಂ ನೀರಲಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪರೀಷಹಂಗಳಂ ಸೈರಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗ ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯಗೆ

ಸಮಾನವಾದ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ನರಕಜೀವಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದು ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸಿಂಹವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತಿತು. ಮತ್ತೆ ಐದನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಹದಿನೈದು ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ನರಕಜೀವಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಹೆಬ್ಬಾವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದು ಸತ್ತು ನಾಲ್ಕನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾಗರವನ್ನು ಹೋಲುವ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನುಳ್ಳ ನರಕಜಂತುವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಹುಲಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತು ಮೂರನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಏಳು ಸಾಗರೋಪಮ ಆಯುಷ್ಯವಿರತಕ್ಕ ನರಕಜೀವಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತು ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಭೇರುಂಡ ಪಕ್ಷಿಯಾಯಿತು. ಅದು ಸತ್ತು ಎರಡನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಮೂರುಸಾಗರ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ನಾರಕನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಡೊಂಕುಳ್ಳವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಪಾಪವನ್ನು ಮಾಡಿ ಸತ್ತು ಮೊದಲನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಗರ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ನಾರಕನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತಿತು. ಆ ಜೀವಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಚಲನವುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಚಲನವಿಲ್ಲದ ಜೀವಿಗಳ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಹಲವು ಕಾಲ ಸಂಸಾರದ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ದೀರ್ಘಕಾಲವಾದ ಮೇಲೆ ಹೇಗೋ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಜಟಾಯುವೆಂಬ ಪಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದು ಶ್ರೀರಾಮದೇವರ ಒಡನಾಟದಿಂದ ಜೈನಧರ್ಮವನ್ನು ಪಡೆದು ಅರ್ಹಂತ, ಸಿದ್ಧ, ಅಚಾರ್ಯ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯ, ಸಾಧು - ಇವರಿಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಐದು ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಸತ್ತು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದಲ್ಲದೆ, ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಇತರ ಭವ್ಯರು ಕೂಡ, ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಯುಷ್ಯಗಳು ಗಾಣದಲ್ಲಿ ಹಿಂಡಲ್ಪಟ್ಟುದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿ, ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಪರೀಷಹಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವರ್ಗ ಮೋಕ್ಷಗಳ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ!

೧೮. ಚಾಣಾಕ್ಯ ರಿಸಿಯ ಕಥೆ

ಚಾಣಾಕ್ಯರಿಸಿಯ ಕಥೆಯು ಪೇಟ್ಟಿಂ :

ಗಾಥೆ || ಗೊಟ್ಟೇ ಪಾಟವಗದೋ ಸುಬಂಧುಣಾ ಗೊಬ್ಬರೇ ಪಳವಿದಹಿ
ದಜ್ಜಂತೋ ಚಾಣಾಕೋ ಪವಣ್ಣೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ ||

[ಗೊಟ್ಟೇ-ತುಳುಪಟ್ಟಿಯೋಳ್, ಪಾಟವಗದೋ-ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನಕ್ಕೆ ಸಂದೊನಾಗಿ, ಸುಬಂಧುಣಾ-ಸುಬಂಧುವೆಂಬೊ ಮಂತ್ರಿಯಿಂದ, ಗೊಬ್ಬರೇ-ಗೊಬ್ಬರದೋಳ್, ಪಳವಿದಹಿ-ಉರಿಪೆ ಪಟ್ಟಿದಾದೊಡೆ, ದಜ್ಜಂತೋ-ಬೇಯುತ್ತಿದೊನಾಗಿಯುಂ, ಚಾಣಾಕೋ-ಚಾಣಾಕನೆಂಬ ರಿಸಿ, ಪವಣ್ಣೋ ಉತ್ತಮಂ ಅಟ್ಟಂ-ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಕಾರಾಧನೆಯಂ ಪೊದಿದೊಂ]

ಅಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಮಗಧೆಯೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಪಾಟಲೀಪುತ್ರಮೆಂಬುದು ಪೊಟಲದನಾಳ್ಕೊಂ ನಂದವಂಶದೊಂ ಪದ್ವನೆಯೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಸುಂದರಿಯೆಂಬೊಳಾಯ್ದರ್ಗಂ ಮಗಂ ಮಹಾಪದ್ವನೆಯೊಂ ಮಂತ್ರಿ, ಕಾಪಿಯೆಂಬೊ ನಾತಂಗರಡನೆಯ ಪೆಸರ್ ವಿಶ್ವಸೇನನೆಂಬುದಂತವರ್ಗವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನು ಭವಿಸುತ್ತಿರೆಯಿರೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಕಾಪಿಯೆಂಬ ಮಂತ್ರಿ ಸುಂದರಿಮಹಾದೇವಿಗೆ ಕಣ್ಣೆಟಂಗೊಂದು ಅರಸನಂ ಕೊಂದರಸಿಯೋಳ್ ಚಾಪ್ಪಿನೆಂಬ ಬಗೆಯಿಂದ ಪರಚಕ್ರದರಸುಗಳು ಪದ್ವನ ಮೇಗೇಚ್ಚಂತಿರೆ ಮಾಡಿಯರಸನಂತೆಂದಂ ದೇವಾ ನಿಮ್ಮ ಸಾರಮಪ್ಪ ದ್ರವ್ಯಮನಾರುಮಪ್ಪಿಯದಲ್ಲಿ ಮಡಗಿ ನಾಮುಚ್ಚವಿಗ್ರಹದೊಳ್ ನಿಂದು ಕಾದುವೆಂದು ಪೇಟ್ಟಿ ದ್ರವ್ಯಮನಿಡುವ ಪ್ರದೇಶಮಂ ತೋರ್ಪ ನೆವದಿಂದರಸನಂ ಬಯ್ಲರುಳಿನ ಜಾವದಾಗಳ್ ಉದ್ವಾಸವನಕ್ಕೊಡಗೊಂದು ಪೋಗಿ ಗುಂಡಿತಪ್ಪದೊಂದು

ಚಾಣಾಕ್ಯ ಋಷಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು - ಚಾಣಾಕ್ಯನೆಂಬ ಋಷಿ ಆಕಳ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನಕ್ಕೆ ಸಂದವನಾಗಿ ಸುಬಂಧುವೆಂಬ ಮಂತ್ರಿಯಿಂದ ಬೆರಣೆಯಲ್ಲಿ ಉರಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಬೇಯುತ್ತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ - ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಗಧೆ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪಾಟಲೀಪುತ್ರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವುಂಟು. ಅದನ್ನು ನಂದವಂಶದವನಾದ ಪದ್ವನೆಯ ಅರಸನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಸುಂದರಿ ಎಂಬವಳು. ಆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮಹಾಪದ್ವನೆಯವನು ಮಗನು. ಕಾಪಿ ಎಂಬವನು ಮಂತ್ರಿ. ಕಾಪಿಗೆ ಎರಡನೆಯ ಪೆಸರು ವಿಶ್ವಸೇನನೆಂದು. ಅಂತು ಅವರು ಇಷ್ಟ ವಿಷಯಗಳಾದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಅನಂತರ, ಒಂದು ದಿವಸ ಕಾಪಿ ಎಂಬ ಮಂತ್ರಿ ಸುಂದರಿ ಮಹಾದೇವಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮೋಹಿತನಾಗಿ ಅರಸನನ್ನು ಕೊಂದು ಅರಸಿಯೊಂದಿಗೆ ಬಾಳುವೆನೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ, ಶತ್ರುರಾಜ್ಯದ ರಾಜರನ್ನು ಪದ್ವನ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ದೇವಾ, ನಿಮ್ಮ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ತಿಳಿಯದ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ನಾವು ಭಾರೀ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನಿಂದು ಕಾದಾಡೋಣ”. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ, ಅಮೂಲ್ಯವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬಚ್ಚಿಡುವ

ನಾಡೆ ಕೆಸಜನೊಡೆಯ ಪಟವಾದಿಯ ತಡಿಯೊಳಿಡೆದು ಕೊಂಡು ಬಾವಿಯೊಳ್ ನೂಂಕಿ ಬೆಸೆಗಳಂ
ನೋಚ್ಚನನ್ನೆಗಂ ಮರನ ಮೇಗಿರ್ದು ಪೂಗೊಯ್ತು ವಸಂತಕನೆಂಬ ಮಾಲೆಗಾಜನರಸನ ಸಾವಂ
ಕಂಡು ತನಗಂಜಿ ಪಾಯ್ವೊಡುವ ಭರದಿಂ ಮರದಲುಗುವ ಕೊಂಬಂ ಕಂಡಾದಮಾನುಂ ಭಯಸ್ಥನಾಗಿ
ವಿಶ್ವಸೇನನಿಂತೆಂದಂ

ಶ್ಲೋಕ|| ಯೇನೇಯಂ ಕಂಪಿತಾ ಶಾಖಾ ವಾನರೇಣ ನರೇಣ ವಾ
ಅಪಿ ವರ್ಷ ಸಹಸ್ರಾಂತಾತ್ ಮದ್ವೋಷಂ ಕಥಯಿಷ್ಯತಿ ||

ಎಂದಿಂತು ಹೃದಯ ಸಂತಾಪ ಪರವಾಗಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ ನೇಸರ್ಮೂಡಿದೊಡೆ ಸಾಮಂತ
ಮಹಾಸಾಮಂತರ್ದೊಡನೆ ಅರಮನೆಯ ಒಲಗಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಪೋಳಿಯುಮಜಸಿಯಜಿಯರಸನಂ
ಕಾಣದೆ ಕೃತಕದುಃಖಮನಾದಮಾನುಂ ಗೆಯ್ಯು ಕೆಲದಿವಸಮಂತ್ರಿರ್ದು ಮತ್ತೆ ಪ್ರಶಸ್ತ ದಿನ ವಾರ
ನಕ್ಷತ್ರ ಮುಹೂರ್ತದೊಳ್ ಮಹಾಪದ್ವಿಗೆ ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕಂಗೆಯ್ಯು ಪಟ್ಟಂಗಟ್ಟ ಸುವ್ರತೆಯೆಂಬರಸಿಗೆ
ಮಹಾದೇವಿ ಪಟ್ಟಂಗಟ್ಟ ಸುಂದರಿ ಮಹಾದೇವಿಯೊಡನೆ ಮಜಿಪಾಟುತಿರ್ಕುಮಿಂತು ಪಲಕಾಲಂ
ಸಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಮಹಾಪದ್ವಿನಿಂತೆಂದು ಬಗೆದನೆನ್ನ ತಂದೆಯ ಸಾವನಿಂತೊಂದು
ಮಹಾನಗರದೊಳ್ ಆವನೋರ್ವನಜಿಯದಿರ್ಕುಮ ಆತನವಾರಯ್ವಿನೆಂದರಮನೆಯಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು

ಸ್ಥಳವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ನೆವದಿಂದ ರಾಜನನ್ನು ಮುಂಜಾನೆಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ
ಒಡಗೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಆಳವಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ಬಹಳ ಕೆಸರನ್ನುಳ್ಳ ಹಳೆಯ
ಬಾವಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ತಿವಿದು ಕೊಂಡು ಬಾವಿಗೆ ನೂಕಿದನು. ಆಮೇಲೆ ದಿಕ್ಕುಗಳ ಕಡೆಗೆ
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಮರದ ಮೇಲಿದ್ದು ಹೂವನ್ನು ಕೊಯ್ಯುವ ವಸಂತಕನೆಂಬ
ಮಾಲೆಗಾರನು ಅರಸನ ಮರಣವನ್ನು ಕಂಡು, ವಿಶ್ವಸೇನನಿಗೆ ಹೆದರಿ ಹಾರಿ ಓಡುವ
ಭರದಲ್ಲಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆ ಅಲುಗಾಡಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಬಹಳವಾಗಿ ಹೆದರಿದವನಾಗಿ
ವಿಶ್ವಸೇನನು ಹೀಗೆಂದನು - ಯಾವ ಕಪಿಯಿಂದ ಅಥವಾ ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ಈ ಮರದ
ಕೊಂಬೆ ಅಲುಗಾಡಿತೋ ಅದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಕೊನೆಯವರೆಗಾದರೂ ನನ್ನ
ಅಪರಾಧವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಎಂದೀ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದುಃಖವಶನಾಗಿ ತನ್ನ
ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಸೂರ್ಯೋದಯವಾದೊಡನೆ ಸಾಮಂತರು ಮಹಾಸಾಮಂತರು
ಗಳೊಂದಿಗೆ ಅರಮನೆಯ ರಾಜಸಭೆಗೆ ಹೋದನು. ರಾಜನನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿಯೂ
ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಕಾಣದೆ, ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಕೃತಕಶೋಕವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದನು. ಕೆಲವು
ದಿವಸ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದು ಆಮೇಲೆ ಪ್ರಶಸ್ತವೆನಿಸಿದ ದಿನ, ವಾರ, ನಕ್ಷತ್ರ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ
ಮಹಾಪದ್ವಿಗೆ ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕಮಾಡಿ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಸುವ್ರತೆ ಎಂಬ ರಾಣಿಗೆ
ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವಿಶ್ವಸೇನನ ಸುಂದರಿ ಮಹಾದೇವಿಯೊಂದಿಗೆ
ರಹಸ್ಯ ಸಂಬಂಧವಿಟ್ಟು ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಹಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಒಂದು ದಿವಸ
ಮಹಾಪದ್ವ್ಯನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿದನು - “ಇಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡದಾದ ನಗರದಲ್ಲಿ
ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಮರಣದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಯಾವನೊಬ್ಬನೂ ತಿಳಿಯದೆ ಇರಬಹುದೇ !

ಪೋಗಿ ನಟ್ಟನದುವಿರುಳ್ ಮಣಿಖೇಟಕಮನುರದೊಳಮರ್ಚಿ ಕಿಟ್ಟ ಬಾಳ್ವೆರಸು ಮನೆಮನೆಯ ಜನಂಗಳ ನುಡಿಯಂ ಕೇಳುತ್ತಮಂತೆ ಪೋಪನ್ನೆಗಂ ವಸಂತಕನೆಂಬ ಮಾಲೆಗಾಜಿನ ಮನೆಯನೆಯ್ನು ನುಡಿಯಂ ಕೇಳಲಿರವನ್ನೆಗಂ ಆತಂ ವನಮಾಳೆಯೆಂಬ ತನ್ನ ಪೆಂಡತಿಯ ವಿಯೋಗದಿಂ ಕಡುದುಃಖದಿಂದಂ ಪೇಟ್ಟುದಂ ಸಾಧಿಪ್ಪಾಯ ಸಂಬಂಧಮವ್ವ ವಚನಮಂ ಕೇಳ್ದನದೆಂತನೆ

ಶ್ಲೋಕ ॥ ನೀಲೋತ್ತರವಳ ಶ್ಯಾಮೇ ಬಾಲೇ ನೀ ಲಸರೋರುಹೇ

ದಹ್ಯೇಷಂ ತ್ವದ್ಗುಣೈರ್ಭದ್ರೇ ವಿಶ್ವಂ ಶಾಖೇನ ಕಂಪಿತಾ (?) ॥

ಈ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಮಂ ಕೇಳ್ದರಸನರಮನೆಗೆ ಪೋಗಿ ನೇಸಮೂಡೆ ಸಭಾಮಂಟಪದೊಳ್ ಸಿಂಹಾಸನಾಸೀನನಾಗಿ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ್ಕಳಂ ಪರಿವೇಶಿತನಾಗಿದ್ದು ಮಾಲೆಗಾಜಿಗೆ ಬಚೆಯಟ್ಟು ಬರಿಸಿ ಎಮ್ಮರಸನಂ ಕೊಂದವನಂ ನೀನಟವೆಯಂಜದೆ ಪೇಟಲ್ಪದಿದೊಡೆ ನಿನ್ನಂ ಕೊಲಿಸಿದಪ್ಪೆನೆಂದೊಡೆ ಭಯದಿಂ ಒಡಿಪೆತ್ತುಮಾತನಂತೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ದೇವಾ ಬಯ್ಯಿರುಳಿನ ೪ ವದಾಗಳ್ ವಿಶ್ವಸೇನನೆಂಬ ಮಂತ್ರಿಯರಸನನುದ್ಯಾವನಕ್ಕೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗಿ ಬಾವಿಯ ತಡಿಯೊಳಿರ್ದಿಡಿದು ಕೊಂದು ಬಾವಿಯೊಳ್ ನೂಂಕುವುದಂ ದುರನನೇಟೆ ಪೂಗೊಯ್ಯತಿದಾರ್ ಕಂಡತ್ತಾನಮೆನ್ನುಮಂ ಕೊಲ್ಲುಮೆಂದು ಭಯದಿಂ ಪಾಯ್ತೊಡಿ ಕೆಟ್ಟಿನಿದೆನ್ನ ಕಂಡ ವೃತ್ತಾಂತಮಂದಾಗಳಾತಂಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಬಿಚ್ಚಿಸಿ ತನ್ನಂಗೆಚಿತ್ತಮುಮಂ ಕೆಲವು ಬಾಲುಮಂ ಕೊಟ್ಟಾತನಂ ಸಂತಸಂಬಡಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಯ

ತಿಳಿದವನು ಯಾವನಿದ್ದಾನೆಂದು ವಿಚಾರಿಸುವೆನು” ಎಂದು ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟನು. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ರತ್ನಖಚಿತವಾದ ಗುರಾಣಿಯನ್ನು ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒರೆಯಿಂದ ಹೊರತೆಗೆದ ಖಡ್ಗದೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದು, ಮನೆಮನೆಯ ಜನರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಗುವಾಗ ವಸಂತಕನೆಂಬ ಮಾಲೆಗಾರನ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದರಲ್ಲಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಸಂತಕನು ವನಮಾಲೆ ಎಂಬ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಅಗಲಿಕೆಯಿಂದ (ಸಾವಿನಿಂದ) ಉಂಟಾದ ಬಹಳ ದುಃಖದಿಂದ ಹೇಳಿದಂತಹ ವಿಶೇಷಾರ್ಥದ ಸಂಬಂಧವುಳ್ಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ - ಕನ್ನೆಯ್ವಿಲೆಯ ಎಸಳಿನಂತೆ ಶ್ಯಾಮಲವಾಗಿರುವವಳೇ, ನೀಲಿಬಣ್ಣದ ತಾವರೆಯೇ, ಬಾಲೆಯೇ, ಮಂಗಳಾಂಗಿಯೇ, ನಿನ್ನ ಗುಣಗಳಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಸಂತಾಪಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರಪಂಚವು (ವಿಶ್ವಸೇನನು) ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಿಂದ ನಡುಕಗೊಂಡಿದೆ (ನಡುಕಗೊಂಡನು). ಈ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಹಾಪದ್ಮನು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾದೊಡನೆ ಸಭಾಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಂದ ಸುತ್ತುವರಿದವನಾಗಿದ್ದು ಮಾಲೆಗಾರನ ಬಳಿಗೆ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಬರಿಸಿದನು. “ನಮ್ಮ ರಾಜನನ್ನು ಯಾರು ಕೊಂದರೆಂದು ನೀನು ತಿಳಿದಿರುವೆ, ಹೆದರದೆ ಹೇಳು. ಅಲ್ಲವಾದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಮಾಲೆಗಾರನು ಭಯಗ್ರಸ್ತನಾಗಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದನು - “ದೇವಾ, ಮುಂಜಾನೆಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಸೇನನೆಂಬ ಮಂತ್ರಿಯು ಅರಸನನ್ನು ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಒಡಗೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಾವಿಯ ದಡದಲ್ಲಿದ್ದು ತಿವಿದು ಕೊಂದು ಬಾವಿಗೆ ನೂಕಿದ್ದಾನೆ. ಮರ ಹತ್ತಿ

ಪೊಲ್ಲಮು. ಮನೆಲ್ಗರ್ಜೆಯೆ ಜೇಬ್ಬಾತನ ಪುತ್ರ ಮಿತ್ರ ಕಳತ್ರ ಸ್ವಜನ ಬಾಂಧವ ಸಹಿತಂ ಕೊಲಿಸಲ್ಪಗದೊಡೆ ಸಾಮಂತಾದಿಗಳ್ ಬಾರಿಸದೊಡನಿಬರುಮಂ ನೆಲಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಮಲ್ಲಲ್ ಪುಗುವನಿತು ಬಾಗಿಲಂ ಮಾಡಿ ಪುತಿದಿನಕ್ಕೊಂದು ಮಲ್ಲಲ ಕೂಟುಮನೊಂದು ಮೊಗವೆ ನೀರುಮಂ ನೆಲಮನೆಯೊಳಗಕ್ಕೆ ನೀದಿದೊಡನಿಬರುಂ ಪಚ್ಚುಗೊಂದುಣ್ಣರಿಂತು ಪಲದಿವಸಂಗಳ್ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಕಾಪಿ ತನ್ನವರನಂತೆಂದಂ ನಾಮಿನಿಬರುಂ ಸಾವರುಮಲ್ಲ ಮಾರ್ತರುಮಲ್ಲೆಮೊಳವನೊರ್ವಂ ನಮ್ಮ ಪಗೆಯನಿಜೆಯಲುಂ ನಂದನ ವಂಶಮಂ ನಿರೂಲಂ ಮಾಡಿ ಕಿಡಿಸಲುಮಾರ್ಕಮಾತನೀ ಮಲ್ಲಲ ಕೂಟುಮಣ್ಣೆಂದೊಡೆ ಕಾಪಿಯ ಮಗಂ ಸುಬಂಧುವೆಂಬೊಣತನಂತೆಂದಂ ನಮ್ಮ ಪಗೆಯ ನಿಜೆಯಲುಂ ನಂದನ ವಂಶಮಂ ನಿರೂಲಸಹಾರ್ವನೆಂದು ಪೂಣ್ಣೊಣತನನುಣ್ಣಿಬ್ಬು ಉಜಿವವರೆಲ್ಲಮುಣ್ಣಪ್ಪು ಸತ್ತರ್ ಸುಬಂಧುಪೊರ್ವನುಂದು ಬರ್ಮೋನ್ ಇಂತು ಮೂಟುವರ್ವಂ ಪೋದಿಂ ಬಲೆಕ್ಕೆ ಮತ್ತಿತ್ತ ಪುತ್ಯಂತವಾಸಿಗಳಪ್ಪರಸುಗಳ್ ಮಸಗಿದೊಡೆ ಮಂತ್ರಿಯ ಗುಣಮಂ ನೆನೆದು ಬೆಸಗೊಂಡು ಮಲ್ಲಲ

ಮಾಣುಬಿಟ್ಟು ತಿಬ್ಬ ನಾನು ಅವನ್ನು ಕಂಡು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನನ್ನನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲುವನು ಎಂದು ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಹಾರಿ ಬಿಡಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆನು. ಇದು ನಾನು ಕಂಡ ಸಂಗತಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ ನಾಲ್ಕಾರನಿಗೆ ರಾಜನು ಮಚ್ಚೆ, ವಿರೇಷವಾಗಿ ಹೊಗಳಿ, ಸ್ವತಃ ಧರಿಸಿದ ಅಭರಣ ವಸ್ತ್ರಾದಿಗಳ್ಗೆ : “ಇವು ಕ್ಷೇತ್ರ (ಪ್ರಮೀನು)ಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸಿದನು. ಮಂತ್ರಿಯ ಮಜ್ಜಕೃತ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಅವನ ಮಕ್ಕಳು, ಗೆಳೆಯರು, ಹೆಂಡಿರು, ಸ್ವಜನರು, ಬಂಧುಗಳು ಸಮೇತವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಆಗ ಸಾಮಂತಾದಿಗಳು ತಡೆಯಲು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ನೆಲಮನೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿದನು. ಒಂದು ಮಣ್ಣಿನ ಮುಚ್ಚಳ (ಶ್ರಾವೆ) ಹೋಗುವಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮಾಡಿ, ಪ್ರತಿದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಶ್ರಾವೆ ತುಂಬ ಅನ್ನವನ್ನೂ ಒಂದು ಮೊಗೆ (ಮಣ್ಣಿನ ಕುಡಿಕೆ) ನೀರನ್ನೂ ಆ ನೆಲಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಹಾಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಅವರು ಅಷ್ಟು ಮಂದಿ ಪಾಲುವಾಡಿಕೊಂಡು ಉಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆಯೇ ಹಲವು ದಿವಸಗಳು ಕಳೆದವು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಕಾಪಿ ತನ್ನವರೊಡನೆ ಹೀಗಿಂದನು- “ನಾವು ಇಷ್ಟೊಂದು ಮಂದಿಯೂ ಸಾಯುವವರೂ ಅಲ್ಲ ಬದುಕುವವರೂ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾವನೊಬ್ಬನು ನಮ್ಮ ವಿರೋಧಿಯನ್ನು ಘಾತಿಸಲೂ ನಂದನ ವಂಶವನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡಿ ನಾಶಗೊಳಿಸಲೂ ಸಮರ್ಥನಾಗುವನೋ ಅವನು ಈ ಶ್ರಾವೆ (ಮುಚ್ಚಳ) ಅನ್ನವನ್ನು ಉಣ್ಣಲಿ.” ಈ ಮಾತಿಗೆ ಕಾಪಿಯ ಮಗನಾದ ಸುಬಂಧುವೆಂಬಾತನು, “ನಮ್ಮ ಶತ್ರುವನ್ನು ಘಾತಿಸಲೂ ನಂದನ ವಂಶವನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲನ ಮಾಡಲೂ ನಾನು ಸಮರ್ಥನಾಗುವನು” ಎಂದು ಶಪಥ ಮಾಡಿದನು. ಕಾಪಿಯು ಅವನನ್ನು ಉಣ್ಣಲು ಹೇಳಿದನು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಉಣ್ಣದೆ ಮಲಗಿ ಸತ್ತರು. ಸುಬಂಧುವೊಬ್ಬನು ಮಾತ್ರ ಊಟಮಾಡಿ ಬದುಕಿದನು. ಹೀಗೆ ಮೂರುವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದವು. ಆಮೇಲೆ ಇತ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವ ರಾಜರು ಕೆರಳಿ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು. ಆಗ ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯ ಶೌರ್ಯಗುಣವನ್ನು ನೆನದು

ಕೂಟನಾರಾನುಮಿನ್ನುಮುಣ್ಣರೊಳರೆ ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೊಳರೆಂದು ಪೇಟೊಡೆ ಸುಬಂಧುವಂ
ನೆಲಮನೆಯಿಂದ ತೆಗೆಯಿಸಿ ಸನ್ಮಾನ್ ದಾನಗಳಿಂದಾತನಂ ಸತ್ಕರಿಸಿ ಕ್ಷಮೆಗೊಳಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಪದಮಂ
ಕೊಟ್ಟನಾತನುಂ ಪರಚಕ್ರಮಂ ಮಸಗಲೀಯದೆ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಕ್ರಮದಿಂದ ಪೂರ್ವಕ್ರಮದೊಳ್
ನಿಟಿಸಿದೊಡರಸನಾತಂಗಾದಮಾನುಷೊಸೆದು ತಂದೆಯ ಚಾಟಿದಗಳ್ಳ ಚಾಟಿಮೆಯುಂ ಮಾಡಿದಂ
ಮತ್ತರಡನೆಯ ಮಂತ್ರಿ ಶಕಟಾಳನೆಂಬೊನಾತನ ಮಗಳ್ ನಂದವತಿಯೆಂಬೊಳಾಕೆಯಂ ಸುಬಂಧು
ಮದುವೆನೆಂದು ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಇಷ್ಟವಿಷಯ ಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ
ಸಲಿ ಮತ್ತತ್ತ ಮಗಧೆಯೆಂಬ ನಾಡೊಳ್ ಶಾಲ್ವರಿಯೆಂಬಗೃಹಾರದೊಳ್ ಸೋಮಶರ್ಮನೆಂಬ ಪಾರ್ವಂಗಂ
ಕಟಕೆಯೆಂಬ ಪಾರ್ವಂಗತಿಗಂ ಮಗು ನಾಲ್ಕುದಾಡೆವರಸು ಪುಟ್ಟದೊಡಾತಂಗೆ ತಾಯುಂ ತಂದೆಯುಂ
ಚಾಣಾಕ್ಕನೆಂಬ ವೆಸರನಿಟ್ಟರ್ ಮತ್ತೆ ದಾಡೆವರಸು ಪುಟ್ಟದನೆಂಬುದಂ ನೈಮಿತ್ತಿಕಂ ಶ್ರಾವಕಂ
ವಸಂತಕನೆಂಬೊಂ ಕೇಳಿಂತೆಂದಾದೇಶಂಗೆಯ್ದಂ

ಶ್ಲೋಕ || ಸ ಚಾಣಾಕ್ಕಶ್ವತುರ್ದಂಷ್ಟೋ ಹೈಮೋ ನಂದಾನ್ವಯಕ್ಷಯಃ

ರಾಜೋ ವಾ ರಾಜಮರ್ತ್ಯೋ ವಾ ಭವಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂಶಯಃ ||

ಎಂದಾದೇಶಂಗೆಯ್ದದಂ ಚಾಣಾಕ್ಕನ ತಂದೆ ಕೇಳ್ತು ಕೈಸಾಣೆಗಳಿಂದ ನಾಲ್ಕು ದಾಡೆಗಳನುರ್ದಿಸಿ
ಕಳೆದು ಮುಟ್ಟಂ ಮಾಡಿದೊಂ ಮತ್ತಂ ಚಾಣಾಕ್ಕನುಂ ಬಳಿದು ನಾಲ್ಕುವೇದಮುಮಾಜಿಂಗೆಮುಂ

“ಶ್ರಾವೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಅನ್ನವನ್ನು ಉಣ್ಣುತ್ತ ಬದುಕಿರುವವರು ಯಾರಾದರೂ ಇನ್ನೂ
ಇರುವರೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ‘ಇರುವರು’ ಎಂದು ಹೇಳಲು, ಸುಬಂಧುವನ್ನು
ನೆಲಮನೆಯಿಂದ ತೆಗೆಯಿಸಿ ಸನ್ಮಾನ್ ದಾನಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸತ್ಕರಿಸಿ ಕ್ಷಮೆಗೊಳಿಸಿ,
ಅವನಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಪದವಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಸುಬಂಧು ಶತ್ರುರಾಜ್ಯಗಳು ಉದ್ವಿಕ್ರವಾಗಲು
ಬಿಡದೆ, ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಅವನ್ನು ಹಿಂದಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು.
ಅರಸನು ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸಿ, ಅವನ ತಂದೆಯ ವೃತ್ತಿಗಿಂತ ಅತಿಶಯವಾದ
ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟನು. ಅನಂತರ, ಎರಡನೆಯ ಮಂತ್ರಿಯಾದ
ಶಕಟಾಳನೆಂಬವನ ಮಗಳಾದ ನಂದವತಿ ಎಂಬವಳನ್ನು ಸುಬಂಧು ಮದುವೆಯಾಗಿ
ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಇಷ್ಟವಾದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇರಲು ಹಲವುಕಾಲ
ಕಳೆಯಿತು. ಅನಂತರ, ಇತ್ತ ಮಗಧೆ ಎಂಬ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಶಾಲ್ವರಿ ಎಂಬ ಅಗ್ರಹಾರದಲ್ಲಿ
ಸೋಮಶರ್ಮನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೂ ಕಪಿಳಿ ಎಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿತಿಗೂ ನಾಲ್ಕು ದಾಡೆ
ಹೆಲ್ಲುಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನಿಗೆ ತಾಯಿತಂದೆಗಳು ಚಾಣಾಕ್ಕನೆಂದು
ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ದಾಡೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನೆಂಬುದನ್ನು ಜ್ಯೋತಿಷ್ಠನಾದ ಶ್ರಾವಕನಾದ
ವಸಂತಕನೆಂಬವನು ಕೇಳಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಭವಿಷ್ಯ ಹೇಳಿದನು - (ನಾಲ್ಕು
ದಾಡೆಹೆಲ್ಲುಗಳುಳ್ಳ ಆ ಚಾಣಾಕ್ಕನಾದ ಇವನು ನಂದವಂಶಕ್ಕೆ ನಾಶಕಾರಿಯಾದವನು,
ಅಲ್ಲವೆ ? ಇವನು ರಾಜನಾಗಲಿ, ರಾಜನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವವನಾಗಲಿ (ಅಥವಾ
ಮಂತ್ರಿಯಾಗಲಿ) ಆಗುತ್ತಾನೆ, ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಭವಿಷ್ಯ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಚಾಣಾಕ್ಕನ
ತಂದೆ ಸೋಮಶರ್ಮನು ಕೇಳಿ ಕೈಸಾಣೆಗಳಿಂದ ನಾಲ್ಕು ದಾಡೆಗಳನ್ನೂ ಉಜ್ಜಿಸಿ ತೆಗೆದು

ಪದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮೀಮಾಂಸಾ ವ್ಯಾಕರಣಂ ಪ್ರಮಾಣಂ ಭಂದಮಲಂಕಾರಂ ನಿಘಂಟು ಕಾವ್ಯನಾಟಕಂ ಶಾಲಿಹೋತ್ರಂ ವೈದ್ಯ ಸಾಮುದ್ರಿಕಂ ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪು ಋಷಿಯರ ಪಕ್ಕದ ಧರ್ಮಂ ಕೇಳ್ತು ಶ್ರಾವಕ ವ್ರತಂಗಳಂ ಕೈಕೊಂಡು ಸಮ್ಯಗ್ದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಪಲಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೆ ಪಾಟೀಲೀಪುತ್ರಪುರಕೆ, ಪೋದೊಡಾತನ ಪಾಂಡಿತ್ಯಮುಂ ಸಮ್ಯಗ್ದೃಷ್ಟಿಯಪ್ಪುದ್ರಮುಂ ಭವ್ಯಾಕಾರಮುಮಂ ಶಕಟಾಳಂ ಕಂಡು ತನ್ನ ಕಿಚಿಯ ಮಗಳಂ ಯಶೋಮತಿಯೆಂಬೊಳಂ ಕೊಟ್ಟನಾತನುಮಾಕೆಯಂ ಮದುವೆ ನಿಂದು ಸುಖದಿಂ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಶೋಣೆಯೆಂಬ ತೊಳೆಯ ತಡಿಯೊಳ್ ತನ್ನ ಕಾಲಂ ದರ್ಭಾಂಕುರಂ ನೆತ್ತರ್ವರೆ ಕೊಂಡೊಡೆ ಮುಳಿದದನಗುಟ್ಟು ಸುಡುವೊನಂ ಸುಬಂಧು ಕಂಡು ತತ್ಸಂಬಂಧವೆಲ್ಲಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಸ್ವಪೈರಿ ವಿಧ್ವಂಸನಂ ಗೆಯ್ಯಪ್ಪನೆಂದಜಿಯ ಪೇಲೊಡೆ ಸುಬಂಧು ಮುನ್ನಾದೇಶಮಂ ಕೇಳ್ತಪ್ಪುದ್ರಪಿಂದಿಂತಂದಂ

ಶ್ಲೋಕ || ಸ ಚಾಣಾಕ್ಯಶ್ಚತುರ್ಧಂಷೋಽಯೇಷೋ ನಂದಾನ್ವಯಕ್ಷಯಃ

ರಾಜೋ ವಾ ರಾಜಮರ್ತ್ಯೋ ವಾ ಭವಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂಶಯಃ

ಎಂಬ ಶ್ಲೋಕಾರ್ಥಮಂ ಮನದೊಳ್ ಬಗೆದು ಸಖಾಯನಂ ಪೆತ್ತನೆಂದೊಸೆದುಮಾತನ ಬುದ್ಧಿಯಂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲ್ವೀಡಿ ಭಟ್ಟಮಂಡಪದೊಳೀ ಶ್ಲೋಕಮಂ ಬರೆದು ಪೋದಂ

ಮಟ್ಟಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಚಾಣಾಕ್ಯನು ದೊಡ್ಡವನಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳು, ಆರು ವೇದಾಂಗಗಳು, ಹದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು, ಮೀಮಾಂಸೆ, ವ್ಯಾಕರಣ, ಪ್ರಮಾಣಶಾಸ್ತ್ರ, ಭಂದಸ್ತು, ಅಲಂಕಾರ, ನಿಘಂಟು, ಕಾವ್ಯ, ನಾಟಕ, ಶಾಲಿಹೋತ್ರ, ವೈದ್ಯ, ಸಾಮುದ್ರಿಕ, ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರ - ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತು ಋಷಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರಾವಕವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸರಿಯಾದ ವಿಚಾರದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವನಾದನು. ಹೀಗೆ ಹಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ಪಾಟೀಲೀಪುತ್ರ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅವನ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನೂ ಸರಿಯಾದ ವಿಚಾರದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವನಾದುದನ್ನೂ ಉದಾತ್ತವಾದ ರೂಪವನ್ನೂ ಶಕಟಾಳನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಮಗಳಾದ ಯಶೋಮತಿ ಎಂಬವಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಆಕೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ, ಸುಖದಿಂದ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅನಂತರ, ಒಂದು ದಿವಸ ಶೋಣೆಯೆಂಬ ನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಚಾಣಾಕ್ಯನ ಕಾಲನ್ನು ಒಂದು ಎಳೆಯ ದರ್ಭೆ ಚುಚ್ಚಿ ರಕ್ತ ಸುರಿಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಕೋಪಗೊಂಡು ಅದನ್ನು ಕಿತ್ತು ಸುಟ್ಟು ಹಾಕಿದನು. ಇದನ್ನು ಸುಬಂಧು ಕಂಡು ಅದರ ಸಂಬಂಧವನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದಾಗ, ಚಾಣಾಕ್ಯನು ತನ್ನ ವೈರಿಯನ್ನು ನಾಶಮಾಡುತ್ತೇನೆ - ಎಂದು ತಿಳಿಯುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳಲು ಸುಬಂಧು ಹಿಂದೆ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದನಾದುದರಿಂದ ಹೀಗೆಂದನು- (ನಾಲ್ಕು ದಾಡೆಹಲ್ಲುಳ್ಳವನೂ ನಂದವಂಶನಾಶಕನೂ ಆದ ಆ ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಇವನು. ರಾಜ ಅಥವಾ ಮಂತ್ರಿಯಾಗುವನು, ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಈ ಶ್ಲೋಕದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿ, 'ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನು ಪಡೆದೆನು' ಎಂದು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು. ಅವನ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ರಾಜನ ಸಭಾಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಒಂದು ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಬರೆದು ಹೋದನು. ರಾಜನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತರಾದವರಿಂದ, ಸಾವಿರಾರು ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ,

ಶ್ಲೋಕ ॥ ಶಕ್ಯಾ ಶಕ್ತಿಸಹಸ್ರೇಣ ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಶಾರದೈಃ

ವ್ಯವಸಾಯ ದ್ವಿತೀಯೇನ ಕೃತ್ವಾ ಜೀತುಂ ವಸುಂಧರಾ॥

ಈ ಬರೆದ ಶ್ಲೋಕಮುಂ ಚಾಣಾಕ್ಯನೊಂದು ದಿವಸಂ ಕಂದಿದು ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರದ ಬಲ್ಲೆಯಲ್ಲೆಂದದಂ ಸೀಂಟ ತಾನಂತೆಂದು ಬರೆದಂ

ಶ್ಲೋಕ ॥ ಶಕ್ಯಾಹ್ಯೇಕಶರೀರೇಣ ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಶಾರದೈಃ

ವ್ಯವಸಾಯ ದ್ವಿತೀಯೇನ ಕೃತ್ವಾ ಜೀತುಂ ವಸುಂಧರಾ * ॥

ಅದಂ ಸುಬಂಧು ಕಂಡು ಇದನಾರ್ವರದರೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಚಾಣಾಕ್ಯಂ ಬರೆದನೆಂದು ವೇಲೊಡೆಯದಂ ಕೇಳಿದರ್ಕನುಸಾರಿಯಪ್ಪ ಬುದ್ಧಿಯುಂಟೆಂದು ಮನಮೊಳೆ ಬಗೆದೊಂದು ದಿವಸಂ ತನ್ನ ಮಗನಾ ಚೋಳಂಗಳೊಳ್ ಸ್ವಜನ ಬಾಂಧವಜನ ಪರಿಜನರ್ಕಳೆಲ್ಲರೊಂದು ಬರಿಸಿ ದಿವ್ಯಾಪಾರಂಗಳನೂಡಿ ವಸ್ತ್ರಾದ್ಯಾಭರಣಂಗಳಂ ಪೂಜಿಸಿ ಚಾಣಾಕ್ಯಂಗೆ ಯಶೋಮತಿಗಂದಿರ್ವರ್ಗಂ ನಿಶಾವಮಂ ತನ್ನ ಭಾರ್ಯೆಯಪ್ಪ ನಂದವತಿಯ ಕೆಯ್ಯೊಳಟ್ಟದೊಡೆ ಆಕೆಯುಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ನಿಮಗಿರ್ವರ್ಗಂ ನಿಶಾವಮೆಂದು ವೇಲು ಯಶೋಮತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಪೋದೊಡೆ ಚಾಣಾಕ್ಯಂ

ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಉಳ್ಳವರಿಂದ, ತರ್ಗುಗಳಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯ. ಈ ಬಳಿಕ ರಾಜನನ್ನು ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಒಂದು ನಿಶಾಕಂಧವು ಇದ್ದ ರಾಜನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರೌಢಿಮೆಯೇನೂ ಅಲ್ಲ - ಎಂದು ಅವನು ಅವನನ್ನು ಎರಿಸಿ, ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬರೆದನು ರಾಜನೀತಿ ಪಾರಂಗತನಾದವನಿಂದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ, ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಉಳ್ಳವನಿಂದ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯ. ಅದನ್ನು ಸುಬಂಧು ಕಂಡು ಇದನ್ನು ಯಾರು ಬರೆದರು? - ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. 'ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಬರೆದನು' ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ - ಹೀಗೆ ಬರೆಯಬೇಕಾದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾದ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಆತನಿಗೆ ಇರಬೇಕು - ಎಂದು ಸುಬಂಧು ಭಾವಿಸಿದನು. ಒಂದು ದಿವಸ ತನ್ನ ಮಗಳ ರವಿಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಸುಬಂಧು ತನ್ನ ಜನರನ್ನೂ ಬಂಧುಗಳನ್ನೂ ಪರಿಜನರನ್ನೂ ಬರಮಾಡಿ, ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಭೋಜನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವಸ್ತ್ರಾದಿಗಳಾಗಿ ಆಭರಣಗಳಿಂದ ಅವರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ (ಸತ್ಕರಿಸಿ)ದನು. ಚಾಣಾಕ್ಯನಿಗೆ ಯಶೋಮತಿಗೆ ಎಂದಿಬ್ಬರಿಗೂ ಅನ್ಯವ ಗಂಜಿಯ ಕೆನೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮಡದಿಯಾದ ನಂದವತಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಆಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ "ನಿಮಗಿಬ್ಬರಿಗೂ ಗಂಜಿಯ ಕೆನೆಯಿದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅದನ್ನು ಯಶೋಮತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮೋದಳು. ಆಗ ಚಾಣಾಕ್ಯನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಭಾವಿಸಿದನು - "ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಏಕತನ ಮೊರತಾಗಿ ಮುಖಿಕರವಾದುದು ಯಾವುದೊಂದೂ ಇಲ್ಲ. ಏಕತನವೇ

ಸುಬಂಧು ಶ್ಲೋಕವು ಪರಿಷೇಷನ ಬೃಹತ್ಕಥಾಕೋಶದಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ (೧೪೨-೧೫)

ನರೇಣೇಕಶರೀರೇಣ ನಯಶಾಸ್ತ್ರಯುತೇನ ||

ವ್ಯವಸಾಯೇನ ಯುಕ್ತೇನ ಜೀತುಂ ಶಕ್ಯಾವಸುಂಧರಾ ||

ಮನದೊಳಿಂತೆಂದು ಬಗೆದು ಲೋಕದೊಳ್ ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ಬಿಟ್ಟು ಕಷ್ಟತಿಕೆಯೊಂದುಮಿಲ್ಲ ಅದುವೆ ಲೋಕದೊಳ್ ಮಹಾಪಾತಕಮೆಂತುಮಿಂತೆಂಬುದಲ್ಲ

ವೃತ್ತ || ಸಂಗಂ ನೈವ ಹಿ ಕಶ್ಚಿದೇವ ಕುರುತೇ ನಾ ಭಾಷತೇ ಚಾಂಧವಾತ್
ಸಂಪ್ರಾಪ್ತೇ ಗೃಹಮುತ್ತವೇಷಿತಿ ಗೃಹಿಭಿಃ ಸಾಮಾನ್ಯಮಾಲೋಕ್ಯತೇ
ದೂರಾದೇವ ಮಹಾಜನಃ ಪರಿಹರತೃಲ್ವಚ್ಛದಂ ಲಿಷ್ಯಯಾ
ಮನೈಃ ನಿರ್ಧನತಾ ಪ್ರಕಾಶಮಪರಂ ಕಷ್ಟಂ ಮಹಾಪಾತಕಂ ||

ಅದಲಿಂ ದ್ರವ್ಯಾಪ್ತನಗೆಯ್ತೆನೆಂಬಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದಿರ್ಪಾತನಂ ಸುಬಂಧು ಕೇಳಿತ್ತೆದೊಂದು ದಿವಸಂ ಚಾಣಾಕ್ಯನಂ ಕಂದಿಂತೆಂದಂ ನಿಮಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಮೋಕ್ಷಮಕ್ಕುಂ ಪಟ್ಟಿಗ್ರಾಮ ಸಮನ್ವಿತಮಪ್ಪ ಅಗ್ರಾಸನಮನರಸನಂ ಬೇಡಿಕೊಂಡೊಡೆ ಸುಖದಿಂದ ಚಾಪ್ಪಿರನೆ ಆತನುಮಂತೆಗೆಯ್ತೆನೆಂದರಸನಂ ಕಂದುಪಶ್ಚೋತ್ತಿಸಿಯಗ್ರಾಸನಮಂ ಬೇಡಿಕೊಂಡೊಡರಸನುಂ ಮೆಚ್ಚಿ ಕೊಟ್ಟುನಿಂತಗ್ರಾಸನಮನುಣುತ್ತ ಮಹಿಮವತ್ತು ಬಾಡಮಣಾಳುತ್ತಂ ಸುಖಸಂಕಥಾವಿನೋದದಿಂದ ಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ಸುಬಂಧು ಮಹಾಪದ್ವನಂ ಕಿಡಿಸುವ ಬಗೆಯಿಂದಂ ನಂದನ ಕ್ರಮಾಗತರಪ್ಪ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಕಳನಿಂತೆಂದಂ ನಿಮ್ಮಿ ಪದಮೆಂಬುದು ನಂದಮಹಾರಾಜಂ ವಿಜಯಂ ನಂದನಂ ಸುನಂದನಂ ನಂದಿವರ್ಧನಂ ನಂದಂ ಶ್ರೀನಂದನಂ ಪದ್ಮಂ ಮಹಾಪದ್ವನೆಂದಿಂತು ಒಂಬತ್ತು ತಲೆವರೆಗಂ ಕ್ರಮಾಗತಂ ನಿಮಗೆ

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪಾಪವು. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ನೀತಿ ಹೀಗೆನ್ನುವುದಲ್ಲವೆ ? - ಬಡವನ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಯಾರೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಶೇಷ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಇತರರ ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಆ ಮನೆಯವರು ಸಾಮಾನ್ಯನನ್ನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಪವಾದ ಉಡುಪುಳ್ಳವನಾದ ಬಡವನನ್ನು ಕಂಡ ಮಹಾಜನರು ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ದೂರದಿಂದಲೇ ತೊಲಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಬಡತನವನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸುವುದು ಎಣೆಯಿಲ್ಲದ ದುಃಖವು ಮತ್ತು ಮಹಾಪಾಪವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಹಣಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವೆನು - ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಇರತಕ್ಕ ಅವನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸುಬಂಧು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದು ಒಂದು ದಿವಸ ಚಾಣಾಕ್ಯನನ್ನು ಕಂಡು ಹೀಗೆಂದನು - “ನಿಮಗೆ ಬಡತನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುವುದು. ನೀವು ಅರುವತ್ತು ಗ್ರಾಮಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅರಸನನ್ನು ಬೇಡಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡರೆ, ಸುಖದಿಂದ ಬಾಳುವಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಚಾಣಾಕ್ಯನು ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು’ ಎಂದುಕೊಂಡು, ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ತುತಿಮಾಡಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬೇಡಿದನು. ರಾಜನು ಮೆಚ್ಚಿ ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಅರುವತ್ತು ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಅಧಿಪತಿಯಾಗಿ ಸುಖ ಸಂಕಥೆಗಳ ವಿನೋದದಿಂದ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಸುಬಂಧು ಮಹಾಪದ್ವನನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವ ಯೋಚನೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ನಿಮ್ಮ ಈ ಪದವಿಯೆಂಬುದು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ನಂದಮಹಾರಾಜ, ವಿಜಯ, ನಂದನ, ಸುನಂದನ, ನಂದಿವರ್ಧನ, ನಂದ, ಶ್ರೀನಂದನ, ಪದ್ಮ, ಮಹಾಪದ್ಮ - ಎಂದೀ ರೀತಿಯಾಗಿ ಒಂಬತ್ತು ತಲೆಗಳವರೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಹೀಗೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಅಗ್ರಹಾರ (ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟ ದತ್ತಿಯ ಗ್ರಾಮ)ವನ್ನು

ಬಂದಗ್ರಹಾರಮಂ ಪೆಜರ್ ಕೊಂಡು ಬಾಬುತ್ರಿ ನಿಮಗೆ ಕೆಮ್ಮನೆ ನೋಡುತ್ತಿರ್ಪುದೇಂ ಕಾರಣಂ ಪಾಲೆಯೆಂದೊಡವರ್ಗಲೆಂತೆಂದರ್ ನಿಮ್ಮ ಬಲದಿಂದಮಾಮೆಮ್ಮ ಪದಮಂ ಪಡೆವೆಮೆಂದೊಡೆ ಅಂತೆಗೆಯ್ಯೆಮೆಂದೊಡವರುಮರಸಂಗಿಂತೆಂದು ಬನ್ನಪ್ಪಂಗೆಯ್ಯರ್ ಮಹಾರಾಜಾ ಕುಲಕರ್ಮಾಗತರಮುಂ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಸಾದದಿಂ ಬಾಬ್ತಿಯುಂ ಕ್ರಮದಿಂ ಬಂದುದೆಮ್ಮ ಪದಮಂ ನಿಮಗೆ ಕಿಡಿಸಲಾಗದೆಂದಾಗಳ್ ಸುಬಂಧುವಿಂತೆಂದಂ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ಗೆ ಪೂರ್ವಕ್ರಮಾಗತಮಂ ಕಿಡಿಸದೆ ಸಲಿಪುದೆ ಧರ್ಮಮೊಡವರಸ ನಗ್ರಾಸನದಿಂ ಚಾಣಾಕ್ಯನಂ ಪಿಂಗಿಸೆಂದೊಡಂತೆಗೆಯ್ಯನೆಂದು ಪೋಗಿಯಗ್ರಾಸನದೊಳುಣಲೆಂದು ಬಂದು ಮಣೆಯನೇಜೆರ್ದೊನನಿಂತೆಂದಂ ನಿಮಗಾದಮಾನುಂ ಮುಳಿದರಸನಿಂತೆಂದಂ ಮದವಿಪ್ಪಳೆಯರಪ್ಪ ವೇಶ್ಯಾಂಗನಾಸಕ್ತ ವಿಜನನಿವಾಸಿ ಎನ್ನಗ್ರಾಸನಮನುಣಲೆ ಯೋಗ್ಯನಲ್ಲದಜೆಂದಾತನನಟ್ಟಕಳೆಯು ವೆಂದಟ್ಟದನೆಂದು ಪೇಟ್ಟು ಪಡಿಯಾಜಿನಿಂದವೆಂಬೆಯಿಸಿ ಪೆಡತಲೆಯಂ ಪಿಡಿದು ನೂಂಕುತ್ಸಮರಮನೆಯಿಂದಂ ಪೋಜಮದಿಸಿಯಟ್ಟಿ ಕಳೆದೊಡಾದಮಾನುಂ ಮುಳಿದಿಂತೆಂದಂ

ಬೇರೆಯವರು ಪಡೆದು ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನೆ ಇರುತ್ತಿರುವುದು ಯಾವ ಧರ್ಮ (ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮ)?” ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಅವರು ಹೀಗೆಂದರು - “ನಿಮ್ಮ ಬಲದಿಂದ ನಾವು ನಮ್ಮ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವೆವು”. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ‘ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿ’ ಎಂದು ಸುಬಂಧುವು ಹೇಳಿದನು. ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಆಗ ರಾಜನಿಗೆ ಹೀಗೆ ವಿಜ್ಞಾಪನೆ ಮಾಡಿದರು - “ಎಲೈ ಮಹಾರಾಜನೇ, ನಾವು ಕುಲಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಬಂದವರಾಗಿದ್ದೇವೆ; ಮತ್ತು ಬಾಳುವೆ ನಡೆಸುವವರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಅನುಕ್ರಮದಿಂದ ಬಂದಿರುವ ನಮ್ಮ ಪದವಿಯನ್ನು (ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು) ನೀವು ಕೆಡಿಸಬಾರದು.” ಆಗ ಸುಬಂಧು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ಪೂರ್ವದಿಂದಲೇ ಪರಂಪರೆವಿಡಿದು ಬಂದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೆಡಿಸದೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದೇ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ಧರ್ಮ” ಎಂದನು. ಆಗ ಮಹಾಪದ್ಮರಾಜನು ‘ಚಾಣಾಕ್ಯನನ್ನು ಅವನ ದತ್ತಿಯ ಗ್ರಾಮಗಳ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ತೊಲಗಿಸು’ ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. “ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಸುಬಂಧು ಹೋದನು. ಆಗ ಚಾಣಾಕ್ಯನು ತನ್ನ ದತ್ತಿಯ ಗ್ರಾಮಗಳ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು, ಊಟಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು ಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವನೊಡನೆ ಸುಬಂಧು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ಅರಸನು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಕೋಪಗೊಂಡು ಹೀಗೆಂದಿರುವನು - ಸೊಕ್ಕಿನಿಂದ ಕಡಡಿದವರಾದ ಸೂಳೆಹೆಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾಗಿರುವ ವಿಜನರೊಂದಿಗೆ ವಾಸಮಾಡುವವನು (ಚಾಣಾಕ್ಯನು) ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವೃತ್ತಿಯನ್ನು (ದತ್ತಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು) ಅನುಭವಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯನಲ್ಲ! ಆದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಸಿ ಕಳೆದು ಬಿಡಿ - ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿರುತ್ತಾನೆ” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಸುಬಂಧುವು ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುವವನಿಂದಲೇ ಚಾಣಾಕ್ಯನನ್ನು ಎಳೆಯಿಸಿದನು. ಅವನ ಹಿಂದಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಳ್ಳುತ್ತ, ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡಿಸಿ ಅಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಕೋಪಿಸಿ ಹೀಗೆಂದನು. “ನಂದನನ್ನು ನಂದನಲ್ಲದವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆನು (ಅಂದರೆ,

ನಂದನನಂದನಾಗೆ ಮಾಡುವೆಂ ಸುಬಂಧುವನಬಂಧು ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯ್ತು ಪೊಲಲಿಂ ಪೊಲಮಟ್ಟು ಪೋಗಿ ಪನ್ನೆರಡು ಮಹಾಪದೊಳಗೆ ಮಹಾಪದ್ವನಂ ಕಿಡಿಸಿದಲ್ಲದೆ ಕಾಸೆಗಳಂ ಕಳೆಯೆನೆಂದು ಚಾದಿನ ಸೇಲೆಗಳನುಟ್ಟು ಭಗವಂತ ವೇಷಮಂ ಕೈಕೊಂಡು ಮಹೋದಕಮೆಂಬ ಪೊಲಲ್ಲಿ ಪೋಗಿ ಅಲ್ಲಿರ್ದಂ ಅನ್ನೆಗಮಾ ಪೊಲಲನಾಳ್ಕೊಂಡು ಮಯೂರವಂಶದರಸಂ ಕುಮುದನೆಂಬೊನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಮಂದೆಯೆಂಬೊಳಾಕೆಗೆ ಗರ್ಭಮಾಗಿ ಚಂದ್ರನಂ ನುಂಗುವ ಬಯಕೆಯಾಗಿ ಬಡವಾದೊಡರಸಂ ಬೆಸಗೊಂಡಾಕೆಯ ಬಯಕೆಯಂ ತೀರ್ಚಲಾಜದೆ ಚಂತಾಕುಳಿತನಾಗಿರ್ಪನಮದಂ ಚಾಣಾಕ್ಯಂ ಕೇಳ್ವು ಅರಸನಂ ಕಂಡಾನರಸಿಯ ಬಯಕೆಯಂ ನೆರವುಪೆನಾಯರಸಿಗೆ ಪ್ರುಟ್ಟಿದ ಕೊಸನನಗೀಯಲಾರ್ಪೊಡೆಂದೊಡರಸನೀವನೆಂದೊಡರಸಿಯುಮಂ ನನ್ನಿಗೊಂಡಾಜುಮಲೆಯದಂತಿರೆ ನೃಪತಿಯ ಪ್ರಾಸಾದದ ಶಿಖರದ ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶಮಂ ಬಾದಗದಂತಿರೆ ಭದ್ರಂ ಮಾಡಿ ಚಂದ್ರನಿರುಳ್ ಮಧ್ಯಾಪ್ತಮುಪ್ಪ ಪೊಲ್ಲುಪೊಳಾ ಭದ್ರಕೃಷ್ಣಮುಖಮಾಗೆ ಪಿರಿದೊಂದು ಕಾಜಿನ ಬಟ್ಟಲೊಳ್ ಕಮಿತ್ಪ್ಪ ನೀರಂ ತೀವಿ ಚಂದ್ರಬಿಂಬಮಂ ನೀರೊಳ್ ಕಾಣ್ತಂತಿರೆ ಮಾಡಿಯರಸಿಯಂ ತೃಪ್ತಾಪ್ತವೃದ್ಧಿಯ ಪ್ರಾಹಾರಮನೂಡೆ ನೀರಡಸಿದೊಡೆ ಚಾಣಾಕ್ಯನಂತೆಂದಂ ಮಂತ್ರದಿಂದಾಹ್ವಾನಂಗೆಯ್ತು ತಂದೆ ಚಂದ್ರನಂ

ನಾಶಮಾಡುವೆನು) ಸುಬಂಧುವನ್ನು ಬಂಧುವಲ್ಲದವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆನು (ಅಂದರೆ, ನಿಸ್ಸಹಾಯಕಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡುವೆನು”) ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು. “ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದೊಳಗಾಗಿ ಮಹಾಪದ್ವನನ್ನು ನಾಶಮಾಡದೆ ಕಚ್ಚಿಯನ್ನೇ ತೆಗೆಯೆನು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಕಾವಿಬಣ್ಣದ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯ ವೇಷವನ್ನು ತಾಳಿ ಮಹೋದಕ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಆ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಮಯೂರವಂಶದವನಾದ ಕುಮುದನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಮಂದೆಯೆಂಬವಳು. ಆಕೆ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಚಂದ್ರನನ್ನು ನುಂಗಬೇಕೆಂಬ ಬಸುರಿ ಬಯಕೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಈ ಬಯಕೆಯಿಂದಲೇ ಆಕೆ ಬಡವಾಗಲು, ರಾಜನು ಕೇಳಿ, ಆಕೆಯ ಬಯಕೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಲಾರದೆ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಕದಡಿದ ಮನಸ್ಸಿನವನಾದನು. ಹೀಗಿರಲು ಅದನ್ನು ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಕೇಳಿ, ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡು “ಆ ರಾಣಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗುವನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡುವುದಾದರೆ, ನಾನು ರಾಣಿಯ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು ‘ಮಗುವನ್ನು ಕೊಡುವೆನು’ ಎನ್ನಲು, ರಾಣಿಯ ಒಪ್ಪಿಗೆಯ ಶಪಥವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಆಮೇಲೆ ಅರಮನೆಯ ತುದಿಯ ಭಾಗದ ಮಧ್ಯದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಗಮಾಕ್ಷದ ಹಾಗೆ ರಂಧ್ರಮಾಡಿ, ರಾತ್ರಿ ಚಂದ್ರನು ನಡುನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಬರುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ರಂಧ್ರಕ್ಕೆ ಎದುರಾಗಿ ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಗಾಜಿನ ಬಟ್ಟಲಲ್ಲಿ ಸುಗಂಧಯುಕ್ತವಾದ ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿ ಆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಬಿಂಬವು ಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ರಾಣಿಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗತಕ್ಕ ಆಹಾರವನ್ನು ಉಣಿಸಿ, ಆಕೆಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾದಾಗ ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಹೀಗೆಂದನು - “ನಾನು ಮಂತ್ರದ ಮೂಲಕ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಕರೆದು ತಂದಿರುತ್ತೇನೆ, ನುಂಗು ಬಾ” ಎಂದು ರಾಣಿಯ

ನುಂಗು ಬಾಯಿಂದರಸಿಯುಂ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿಯೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗಿ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟುಂ ಬಿಟ್ಟು ಚಂದ್ರನುಂ ನುಂಗೆಂದು ತೋಜಿದೊಡಾಕೆಯುಂ ಕಂಡು ರಾಗಿಸಿಯಾ ನೀರಂ ಕುದಿದು ಬಯಕೆ ನೆಪೆದತ್ತು ಮುತ್ತು ಕೆಲವು ಎವಸದಿಂ ನವಮಾಸಂ ನೆಪೆದು ಬೆಸಲೆಯಾದ ಕೂಸಂ ದಾದಿಯನಿಟ್ಟು ಚಾಣಾಕ್ಕಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರಾತನುಂ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನೆಂದು ಹೆಸರನಿಟ್ಟು ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟೊಡನೆ ಕಿಟಕಿಟೆದ ನಂಜನೂಡಿ ಬಲೆಕೆ ಬಳೆದೊಡಾಪಾರದೊಳೊಡಲ್ ತಗುಳ್ಳೊಂದು ಮತ್ತೆ ವದಿನಾಜನೆಯ ಬರಿಸವಾದಂದು ಸಾಮಂತರ್ಕ್ಕಳಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಮಂತ್ರಿಯರ್ಕ್ಕಳಮ್ಮರಸು ಮಕ್ಕಳುಂ ತಳವರ್ಕ್ಕಳಮ್ಮಿಂತೆಂದು ನುಡಿದೊಂ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತಗೆ ಪೃಥ್ವಿಯೆಲ್ಲಮನಾಳ್ ಲಕ್ಷಣಂಗಳೊಳವು ಈತಂಗಳಮಾಡಿದಪೊ ನಿಮಗೆಲ್ಲಮಿಲ್ಲಿಯ ಬಾಚೆಂ ಪದಿರದಿ ಬಾಚುಂ ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಬೋಧಿಸಿಯೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗಿ ಮತ್ತಂ ವೆಪರುಮಂ ನೆರವಿ ಪಿರಿದು ತಂತ್ರಮಂ ಮಾಡಿ ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ಮೇಗನಿಬರುಮನಿರಿಸಿ ತಾನೊರ್ವನೆ ಪೋಗಿ ಪೊನ್ನಂ ಮಾಲ್ಟ ಬಗೆಯಿಂದಂ ಮರ್ದುಗಳನಜಿಸಿ ಸುತ್ತು ತೊಬ್ಬನನ್ನೆಗಂ ಪರ್ವತದ ತಪ್ಪಲೊಳಾದ ಮಾನುಂ ಗುಂಡಿತಪ್ಪ ರಸದ ಬಾವಿಯುಂ ಮೊಡನಾಪ್ಪದಂ ಕಂಡು ಮುಚ್ಚಿದ ಶಿಲೆಯಂ ಕಳೆದು ನೋಬ್ಬನನ್ನೆಗಮದಜೊಳೊರ್ವಂ ಬಾಬುತ್ರ್ವ ಪುರುಷನಂ ಕಂಡು ನೀನೇಕಿಲ್ಲಿ ಪೊಕ್ಕಿದೆಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾತನೆಂದನೊರ್ವ ರಸವಾದಕನೆಂಬ ಬಚ್ಚುವನೀ ಬಾವಿಯೊಳಗಿಬೆದು ನೀನೀ ರಸಮಂ ಮೊಗೆದು ಕೊಟ್ಟೊಡದಜೊಳ್ ಮಾಡಿದ ಪೊನ್ನಂ ನಿನಗಮನಗಂ ಸಮಭಾಗಮಕ್ಕುಮೆಂದೊಡಾಂ ಪೊನ್ನ ಲೋಭದಿಂದಂ ಬಾವಿಯುಂ ಪೊಕ್ಕು ರಸಮಂ ದೋರಿಯುಂ ತೀವಿ ಬೇಬ್ಬನಿತುಮಂ

ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟೆ, ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು ಬಿಟ್ಟಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿನ ಕಟ್ಟನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದನು. “ಚಂದ್ರನನ್ನ ನುಂಗು” ಎಂದು ಬಿಟ್ಟಲಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನನು ತೋರಿಸಲು ಆಕೆ ಕಂಡು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದಳು. ಅವಳ ಬಯಕೆ ನೆರವೇರಿತು. ಆಮೇಲೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಿಗೆ ಆಕೆಯ ಗರ್ಭಕ್ಕೆ ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿ ಪ್ರಸವವಾಯಿತು. ಹಾಗೆ ಹೆತ್ತ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಲು ದಾದಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿ ಚಾಣಾಕ್ಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಅವನು ಮಗುವಿಗೆ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ತಿನ್ನಿಸುವ ಬೆಣ್ಣೆಯೊಡನೆ ಕೊಂಚ ಕೊಂಚವಾಗಿಯೇ ವಿಷವನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಿ, ಆಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡವನಾದಾಗ ಆಹಾರದೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಷವನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಲು ತೊಡಗಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಹದಿನಾರನೆಯ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾದಾಗ ಸಾಮಂತರುಗಳಿಗೂ ಅಲ್ಲಿಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ರಾಜಕುಮಾರರಿಗೂ ಸಗರರಕ್ಷಕರಿಗೂ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು - “ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನಿಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಇಳುವು ಲಕ್ಷಣಗಳಿವೆ. ಈತನನ್ನು ರಾಜನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” - ನಿಮಗೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿಯ ಜೀವಿತಕ್ಕಿಂತ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಮಿಗಿಲಾದ ಜೀವಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡುವೆನು” - ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಆಮೇಲೆ ಬೇರೆಯವರನ್ನೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿದನು. ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ತಾನೊಬ್ಬನೆ ಹೋಗಿ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಮೂಲಿಕೆ ಮದ್ದುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಸುತ್ತಲೂ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪರ್ವತದ ತಪ್ಪಲಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಆಳವಾಗಿರುವ ಸಿದ್ಧರಸದ (ಗುಟ್ಟಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಚಿನ್ನವಾಗಿ ಮಾಡುವ ರಸದ) ಬಾವಿಯನ್ನು ಕಂಡನು. ಅದು ಮಳೆಮುಚ್ಚಿಗೆಯಂತೆ ನಾತ ಬಿಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. (ಹಳಸಿದ ಮಾಂಸದ

ಮೊಗದು ಕೊಟ್ಟೊಡಾತನನ್ನಂ ತೆಗೆಯದೆ ಪೋದನಂತೆ ಮುನ್ನಂ ಪಲಂಬರುದುನೀ ಮಾರ್ಗದಿಂ ಬಾವಿಯೊಳಗೆ ಪುಗಿಸಿ ರಸಮಂ ಕೊಂಡವರಂ ತೆಗೆಯದೆ ಕೊಂದನೆಂದು ಪೇಟೊಡಾಂ ನಿನ್ನಂ ತೆಗೆದು ಬಾಟಿಪ್ಪನೆನಗೆ ರಸಮಂ ಮೊಗದು ಕುಡೆಂದು ನಿಡುನೇಣಂ ಪಲವುಂ ಸೋರೆಗಳುಮಂ ತಂದು ತೀವಿಸಿ ಕೊಂಡಾತನುಮಂ ತೆಗೆದು ರಸಂ ತಿಂದ ಮೆಯ್ಯೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತೀಕಾರದ ಮರ್ದುಗಳಂ ಮಾಡಿಯಾತನಂ ಬಾಟಿ ಕಟಿಪಿದಂ ಮತ್ತು ರಸದಿಂದನಿತಾನುಂ ಪೊನ್ನ ರಾಶಿಯಂ ಮಾಡಿ ಇಂತೆಂದನಾರೋರ್ವರೊಂದು ಪೇಟು ಮಣ್ಣು ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ಮೇಗೊಟ್ಟುದರವರ್ಗೊಂದು ಪೇಟು ಪೊನ್ನಂ ಕುಡುವೆನೆಂದಾ ನಾಡೊಳ್ ಭೋಷಣೆಯಂ ಪೊಯ್ದೊಡದಂ ಕೇಳ್ತೊರ್ವನೊಕ್ಕಲಿಗನೊಂದು ಪೇಟು ಮಣ್ಣು ತಂದು ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ಮೇಗೊಟ್ಟೊಡಾತಂಗೆೊಂದು ಪೇಟು ಪೊನ್ನಂ ಕೊಟ್ಟೊಡದಂ ಕೇಳ್ತಾ ನಾಡೊಕ್ಕಲಿಗರೆಲ್ಲಂ ಮಣ್ಣು ಪೇಟು ತಂದು ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ಮೇಗೆ ಬಳಸಿಯುಂ ಪಿರಿಯಂ ರಾಶಿಯಾಗೊಟ್ಟ ಚಾಣಾಕ್ಯನಂ ಪೊನ್ನಂ ಬೇಡಿದೊಡಂತೆಂದಂ ನಿಮ್ಮ ತರವೇಳ್ತೊರಾರಮಗೊಂದು

ನಾತವುಳ್ಳದಾಗಿತ್ತು). ಅದನ್ನು ಕಂಡು, ಮುಚ್ಚಿದ ಶಿಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಬದುಕಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕಂಡು, “ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಹೊಕ್ಕಿದ್ದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಆತನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ರಸವಾದಕನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯು ನನ್ನೊಡನೆ- ಈ ಬಾವಿಯೊಳಗಿಳಿದು ನೀನು ಈ ರಸವನ್ನು ಮೊಗದು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮಾಡಿದ ಚಿನ್ನವು ನಿನಗೂ ನನಗೂ ಸಮವಾದ ಪಾಲಾಗುವುದು - ಎಂದನು. ಆಗ ನಾನು ಚಿನ್ನದ ದುರಾಶೆಯಿಂದ ಬಾವಿಗಿಳಿದು ರಸವನ್ನು ಸೋರೆಬುರುಡೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟನ್ನು ಮೊಗದು ಕೊಟ್ಟೆನು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಮೇಲೆ ತೆಗೆಯದೆ ಹೋದನು, ಹಾಗೆಯೇ ಹಿಂದೆಯೂ ಹಲವರನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಿಂದ ಬಾವಿಯೊಳಗಿಳಿಸಿ ರಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಮತ್ತೆ ಅವರನ್ನು ತೆಗೆಯದೆ ಕೊಂದಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. “ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ತೆಗೆದು ಬದುಕಿಸುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ರಸವನ್ನು ಮೊಗದು ಕೊಡು” ಎಂದು ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಉದ್ಧವಾದ ಹಗ್ಗವನ್ನೂ ಹಲವು ಸೋರೆಬುರುಡೆಗಳನ್ನೂ ತಂದು ಸಿದ್ಧರಸವನ್ನು ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆತನನ್ನು ಬಾವಿಯಿಂದ ಮೇಲೆತ್ತಿ, ಸಿದ್ಧರಸವು ಕೊರೆದು ಗಾಸಿಮಾಡಿದ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಪರಿಹಾರ ಕೊಡತಕ್ಕ ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಅವನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಸಿದ್ಧರಸದಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಚಿನ್ನದ ರಾಶಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು - “ಯಾರೊಬ್ಬರು ಒಂದು ಹೇರು ಮಣ್ಣನ್ನು ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ತಂದು ರಾಶಿಹಾಕುವರೋ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಹೇರು ಚಿನ್ನವನ್ನು ಕೊಡುವೆನು.” ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಆ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಡಂಗುರವನ್ನು ಹೊಡೆಯಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಒಬ್ಬ ಒಕ್ಕಲಿಗನು ಒಂದು ಹೇರು ಮಣ್ಣನ್ನು ತಂದು ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ರಾಶಿ ಹಾಕಿದನು. ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಹೇರು ಚಿನ್ನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಆ ನಾಡಿನ ಒಕ್ಕಲಿಗರೆಲ್ಲರೂ ಮಣ್ಣಿನ ಹೊರೆಗಳನ್ನು ತಂದು ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತಲೂ ದೊಡ್ಡ ರಾಶಿಯಾಗಿ ಹಾಕಿ, ಚಾಣಾಕ್ಯನೊಡನೆ - ಚಿನ್ನವನ್ನು ಕೊಡು ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಚಾಣಾಕ್ಯನು - “ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮಣ್ಣು ತರಲು

ಪೇಟು ಮಣ್ಣು ಬಾಲ್ಯಿಯಾಗಿ ತರಿಸಿಕೊಂಡವೀಯುತೆದ ಮಣ್ಣೆಮಗೆ ಬಾಲ್ಯಿಯಲ್ಲು ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ತಂದ ಮಣ್ಣು ಕೊಂಡು ಪೋಗಿಮಂದೊಡವರ್ಗಳ್ ನಿರಾಶೆಯಾಗಿ ಬಿಸುಟ್ಟು ಪೋದರ್ ಮತ್ತಾ ಮಣ್ಣೆಂದಂ ಬಳಸಿಯುಂ ಕೋಂಟಿಯಂ ಮಾಡಿ ಮಾಟ ಕೂಟ ಪಾಸಾದ ಸಹಿತಂ ಪೊಬಲಂ ಮಾಡಿ ಪೊನ್ನಂ ಕೊಟ್ಟು ಪಲಪುಂ ಕುದುರೆಗಳುಮಂ ಕಟ್ಟಿಯಾಳ್ಳಳ್ಳಿ ಕೊಟ್ಟು ಪಿರಿದುಂ ತಂತ್ರಮಂ ಮಾಡಿ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನನೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗಿ ಮಹಾಪದ್ವನ ಮೇಗೆರ್ವಾತನೊಳ್ ಕಾದಿ ಕಾಳೆಗಮಂ ಸೋಲೋಡಿ ಬದುಂಕಿ ಮತ್ತಂ ತಂತ್ರಮಂ ಮಾಡಿ ವರುಷ ವರುಷಕ್ಕಂ ಪೋಗಿ ಕಾದಿ ಸೋಲ್ತು ಬರ್ಕುಂ ಮತ್ತೊರ್ಮೆ ಮೇಲೆಟ್ಟು ಬವರಮಂ ಕಾದಿ ಸೋಲ್ತು ಕಾಳೆಗಮನಟಿದು ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನಂ ಪೋಗಲ್ತೇಟ್ಟು ತಾನುಂ ನೀಡುಂ ಬೇಗಂ ಕಾದಿ ಕಾಳೆಗಮಂ ಸೋಲ್ತು ಕೊಳ್ಳುಳ್ಳದೊಳಗಿರ್ವಾರ್ಗಳ್ ಪೋಗಲ್ ಪಾಂಗಿಲ್ಲದೆ ಸಾರೆಯೊಂದು ತಾಮರೆಗೆಜಿಯುಂಟದಂ ಪೊಕ್ಕು ನೆರವಿಯೆಲ್ಲಂ ಪೋಪನ್ನೆಗಮಿದುರ್ ಇರುಳ್ ಪೊಟಮಟ್ಟು ಪಾಟಲೀಪುತ್ರಮಂ ಪೊಕ್ಕು ಪಸಿದು ಸಾಲಿಗರ ಮನೆಯಂ ಪೊಕ್ಕು ಸಾಲಿಗರ ಬದ್ವಿಯನುಣಲ್ವೇದಿದೊಡಾತೆಯುಂ ಕುಳ್ಳಿರು ಮಗನೆಯಂದೇಜಿಲಿಕ್ಕಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಕಂಚಿನಿಟ್ಟು ಬಿಸಿಯಂಬಲಿಯಂ ಬಡ್ವಿದೊಡಾತನುಂ ಪಸಿದಲಂಪಿನಿಂದಂ ಬಿಸಿಯಂಬಲಿಯಂ ಬಾಯೊಳಿಟ್ಟಾಗಳ್ ಕಯ್ಯಂ ಬಾಯುಂ ಬೆಂದೊಡೆ ಮೆಯ್ಯನದಿದುರ್ ಕೈಯಂ ಬಿದಿದವನಂ

ಹೇಳಿದವರು ಯಾರು ? ನಮಗೆ ಒಂದು ಹೊರೆ ಮಣ್ಣು ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಯಿತೆಂದು ತರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಉಳಿದ ಮಣ್ಣು ನಮಗೆ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ನೀವು ನೀವು ತಂದ ಮಣ್ಣನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವರು ನಿರಾಶೆಗೊಂಡು ಮಣ್ಣನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಸಾಡಿ ಹೋದರು. ಅನಂತರ ಆ ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ಸುತ್ತಲೂ ಕೋಟೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಮಾಟ - ಕೂಟ - ಅರಮನೆಗಳ ಸಮೇತವಾಗಿ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ, ಚಿನ್ನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹಲವು ಕುದುರೆಗಳನ್ನೂ ತಂದು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿ, ಭಟರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡಿದನು. ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಹಾಪದ್ವನ ಮೇಲೆ ದಾಳಿಯಿಟ್ಟನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಕಾದಾಡಿ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೋತು ಓಡಿಹೋಗಿ, ಬದುಕಿಕೊಂಡು ಪುನಃ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಹೋಗಿ ಕಾದಾಡಿ ಸೋತು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮೇಲೆದ್ದು ಹೋರಾಡಿ ಸೋಲತಕ್ಕ ಯುದ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನರಿತು ಚಾಣಾಕ್ಷನು ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನನ್ನು ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿ ತಾನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಸೋತು, ಯುದ್ಧರಂಗದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ ಹೋಗಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಒಂದು ತಾವರೆಯ ಕೆರೆಗೆ ಹೋದನು. ಸೈನ್ಯಸಮೂಹವೆಲ್ಲವೂ ಹೋಗುವವರೆಗೆ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದನು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು. ಪಾಟಲೀಪುತ್ರ ನಗರವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಹಸಿದವನಾಗಿ ನೇಕಾರರ ಮನೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ನೇಕಾರರ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ‘ಅವ್ವಾ ಹಸಿದಿದ್ದೇನೆ, ಊಟವನ್ನು ಬಡಿಸು’ ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಆಕೆ ‘ಮಗನೇ, ಕುಳಿತುಕೋ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಮಣೆ ಹಾಕಿ ಅವನನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು. ಆಮೇಲೆ ಕಂಚಿನ ತಟ್ಟೆಯಿಟ್ಟು ಬಿಸಿಯಾದ ಅಂಬಲಿ (ಗಂಜಿ)ಯನ್ನು ಬಡಿಸಿದಳು. ಚಾಣಾಕ್ಷನು ಹಸಿದವನಾಗಿದ್ದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಆ ಬೆಸಿಗಂಜಿಯನ್ನು ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟಾಗ ಅವನ ಕೈಯೂ ಬಾಯೂ

ಬರ್ದಿ ಕಂಡು ನಕ್ಕಂತೆಂದಳು ಈ ಲೋಕದೊಳ್ ಮೂವರ್ ಮೂರ್ವರಂ ಕಂಡನೆಂದೊಡೆ
ಚಾಣಾಕ್ಯನವರಾರ್ಚಾಯೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡಾಕೆಯೆಂದಳು ನೀನು ನಂದನುಂ ಚಾಣಾಕ್ಯನುಮೆಂದು
ವೇಟೊಡಾತನೆಂತು ಮೂರ್ವನೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡೆ ಮಗನೆ ಬುದ್ಧಿಯೊಡೆಯೊನ್
ಬಿಸಿಯಂಬಲಿಯಂ ಕಂಚಿನ ಕಡೆ ಕಡೆಯೊಳ್ ಕಿಟಕಿಟೆದನೆ ಆಲಿಸುತ್ತಮುಂ
ನೀನಂತುಣಲಿತೆಯದುದೆಂ ಮೂರ್ವನೆನೆ ನಂದನೇಂ ಮೂರ್ವನೆಂದೊಡೆ ನಂದನೆಂದೊಡಂ
ಮಹಾಪದ್ವೆಂದೊಡಮೊರ್ವನ ಜೆಸರೆ ಆತಂ ತನ್ನ ಕೊಟ್ಟ ದಾನಮಂ ಕುಡಿದುದೆಂ ಪಗಗೊಂಡು
ವೋಪನಂ ತನ್ನಾರ್ಪಂದೆ ಕೊಲ್ಲುದುದೆಂದಂ ನಂದಂ ಮೂರ್ವಂ ಚಾಣಾಕ್ಯನೆಂತು
ಮೂರ್ವನೆಂದೊಡಂತೆಂದಳು ಚಾಣಾಕ್ಯಂ ತನ್ನ ಮುಳಿಸನೆ ನೋಬ್ಬಂ ಕಡ್ಡಮನೆಯಂ
ಮೂಲತಂತ್ರಮನೊಡೆಯನುಂ ಕೃತ್ರಿಯನುಮಲ್ಲಂ ಪೃಥ್ವೀಶ್ವರನೊಡನೆ ಕಾದಲ್ ಬರ್ಕುಮಾತಂಗೆ
ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳೊಡೆ ತನ್ನ ಪಗೆವನ ನಾಡಂ ಕಿಡಿಸುವುದು ಪೃತಿಪಕ್ಷಮಂ ತನಗೆ ಮಾಡುವುದು
ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ್ಕಳಂ ದ್ರವ್ಯಮಂ ಕೊಟ್ಟು ಭೇದಿಸುವುದು ತತ್ಸಂಬಂಧಿಗಳಂ ಪೃತಿಪಕ್ಷದಿಂದಂ
ಕಿಡಿಸುವುದುಮಿಂತು ಮಾಡಿದೊಡೆ ನೃಪತಿಯೊರ್ವನೆಯುಟೆಗುವಾಗಳ್ ತನ್ನ ಬಗದ

ಬೆಂದುಹೋದವು. ಆಗ ಅವನು ಮೈಯನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸುವುದನ್ನೂ ಕೈ ಕೊಡುವುದನ್ನೂ
ಮುದುಕಿ ಕಂಡು ನಕ್ಕು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು. 'ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮಂದಿ ಮೂರ್ಖರನ್ನು
(ತಿಳಿಗೇಡಿಗಳನ್ನು) ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ' - ಎಂದಾಗ ಚಾಣಾಕ್ಯನು 'ಅವರು ಯಾರು ತಾಯೀ?'
ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುದುಕಿಯು 'ನೀನೂ ನಂದನೂ ಚಾಣಾಕ್ಯನೂ' ಎಂದು
ಮೂವರನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದಳು. ಆಗ ಚಾಣಾಕ್ಯನು "ನಾನು ಹೇಗೆ ಮೂರ್ಖನು?" ಎಂದು
ಕೇಳಿದಾಗ ಅವಳು - "ಮಗನೆ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವನು ಬಿಸಿಯಾದ ಅಂಬಲಿಯನ್ನು ತಟ್ಟೆಯ
ಕಡೆಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವನ್ನೇ ತಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ನಿನಗೆ ಹಾಗೆ
ಊಟ ಮಾಡಲು ತಿಳಿಯದಿರುವುದರಿಂದ ನೀನು ಮೂರ್ಖನು" ಎಂದಳು. "ನಂದನು
ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಮೂರ್ಖನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಮುದುಕಿಯು "ನಂದನೆಂದರೂ
ಮಹಾಪದ್ವೆಂದರೂ ಒಬ್ಬನ ಹೆಸರೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಆತನು ತಾನು ಕೊಟ್ಟ ದಾನವನ್ನು
ಕೊಡದುದರಿಂದ (ದತ್ತಾಪಹಾರ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ) ಮತ್ತು ದ್ವೇಷವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು
ಹೋಗತಕ್ಕವನನ್ನು ತಾನು ಸಮರ್ಥನಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಕೊಲ್ಲದುದರಿಂದ ನಂದನು
ಮೂರ್ಖನು" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. "ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಹೇಗೆ ಮೂರ್ಖನು"? ಎಂದಾಗ
ಹೀಗೆಂದಳು - "ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಕೋಪವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಕಾರ್ಯವನ್ನು
ತಿಳಿಯನು. ಮೂಲಸೈನ್ಯವುಳ್ಳವನೂ ಅಲ್ಲ, ಕ್ಷತ್ರಿಯನೂ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಹಾರಾಜನೊಂದಿಗೆ
ಕಾದಾಡಲು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯಿದ್ದರೆ, ತನ್ನ ಶತ್ರುವಿನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು
ನಾಶಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರನ್ನು ತನ್ನವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸಾಮಂತ
ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಗೆಲ್ಲ ಪಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಭೇದೋಪಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ
ಮಾಡಿದ್ದರೆ ರಾಜನೊಬ್ಬನೇ ಉಳಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ತಾನು ಭಾವಿಸಿದ ಕಾರ್ಯವು
ಕೈಗೊಡುತ್ತಿತ್ತು." ಹೀಗೆ ಮುದುಕಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಾಣಾಕ್ಯನು - "ಅವ್ವಾ, ನೀವು ಹೇಳಿದ

ಕಾರ್ಯದ್ವಿಯಕ್ಕುಮೆಂದೊಡಬ್ಬಾ ನಿಮ್ಮ ಪೇಚ್ಚುತುಟೆ ಕಜ್ಜಮೆಂದುದು ಪೊಳಮಟ್ಟು ಶ್ರೀಪರ್ವತಕ್ಕೆ, ಪೋಗಿ ಒರಿದು ತಂತ್ರಮಂ ಮಾಡಿ ನಾಲಿಗರ ಬರ್ದಿಯ ಪೇಚ್ಚಂತೆ ನಂದನ ನಾಡಂ ಕಿಡಿಸಿ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ್ಕಳಂ ದ್ರವ್ಯದಿಂ ಭೇದಿಸಿ ತತ್ತ್ವಪಕ್ಷಮಂ ತನ್ನಂತೆ ಮಾಡಿ ತತ್ತ್ವಬಂಧಿಗಳಂ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷದಿಂದಂ ಕಿಡಿಸಿ ನಂದನೋರ್ವನೆ ಉಚಿದಾಗಳ್ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತಂ ಚರಸು ಸಮಸ್ತಬಲಮೆಲ್ಲಮಂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಮೇಲೆರ್ದು ಕಾದುವಾಗಳ್ ಮಹಾಪದ್ವನ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರೊಡ್ಡಾಮನೊಡ್ಡಿ ದೊರಂ ಕಾದವೇಲೊಡಂ ಕಾದಲೊಲ್ಲದೆ ಕೆಮ್ಮಗಿರೆ ಮಹಾಪದ್ವಂ ಭೇದಕ್ಕೆ ಪಡೆ ಸಂದು ದೆಂಬುದನಲೆದಂಜಿಯಾರುಮಲೆಯದಂತಿರೆ ಓಡಿ ಕೆಟ್ಟಂ ಮತ್ತಿತ್ತ ಸುಬಂಧು ಒರಿದು ಬೇಗಂ ಕಾಳೆಗಮಂ ಕಾದಿ ಸೋಲೊಡಾತನಂ ಒಡಿದು ಕಟ್ಟು ಸಂಕಲೆಯನಿಕ್ಕಿ ಸೆಜಿಯೊಳಿಟ್ಟಂ ಮತ್ತೆ ಚಾಣಾಕ್ಕಂ ಕಾಳೆಗಮಂ ಗೆಲ್ಲು ಪಾಟಳೀಪುತ್ರಮಂ ಪೊಕ್ಕು ಮಹಾಪದ್ವನರಸಿಯರ್ಕಳಂ ಭಂಡಾರಕ್ಕಂ ಕಾದನಿಟ್ಟು ಪೊಲಲ ಪ್ರಜೆಯಂ ಸಂತ್ಯೆಸಿ ಮತ್ತಂ ಪ್ರಶಸ್ತ ದಿನ ವಾರ ನಕ್ಷತ್ರ ಮುಹೂರ್ತದೊಳ್ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತಂಗೆ ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕಂಗೆಯ್ತು ಪಟ್ಟಂಗೆಟ್ಟು ಮಹಾಪದ್ವನರಸಿ ಚಂದ್ರಮತಿ ಮಹಾದೇವಿಯಂ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತಂಗೆ ಮಹಾದೇವಿ ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ನಂದನ ಭಂಡಾರದೊಳಂ ತಮ್ಮ ಭಂಡಾರದೊಳಂ ದ್ರವ್ಯದಿಲ್ಲದುದನಲೆದು ಪಾಟಳೀಪುತ್ರದ ಪ್ರಜೆಗಳಂ ನಾಡ ಪ್ರಜೆಗಳಂ ಬಲೆಯಟ್ಟು

ಹಾಗೆಯೆ ಮಾಡತಕ್ಕುದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವನು ಊಟ ಮಾಡಿ ಹೊರಟು ಶ್ರೀಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ದೊಡ್ಡಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡಿದನು. ನೇಕಾರರ ಮುದುಕಿ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನಂದನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೆಡಿಸಿದನು. ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರನ್ನು ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿದನು. ಶತ್ರುಪಕ್ಷದವರನ್ನು ತನ್ನ ವಶ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅವರ ಸಂಬಂಧದವರನ್ನು ಶತ್ರುಪಕ್ಷದವರಿಂದಲೇ ನಾಶಗೊಳಿಸಿದನು. ನಂದನೊಬ್ಬನೆ ಉಳಿದಾಗ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು, ಸಕಲಸೈನ್ಯಸಮೇತನಾಗಿ ದಾಳಿಮಾಡಿ ಯುದ್ಧಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಎದುರಿಗೆ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕಾದಲು ಅಣೆಯಾಗಿದ್ದ ಮಹಾಪದ್ವನ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಗೆ ಕಾದಾಡಲು ಆಜ್ಞೆ ಬಂದರೂ ಅವರು ಕಾದಾಡಲೊಪ್ಪದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು. ತನ್ನ ಸೈನ್ಯವು ಭೇದೋಪಾಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಯಿತೆಂದು ಮಹಾಪದ್ವನು ತಿಳಿದು ಹೆದರಿ, ಯಾರೂ ತಿಳಿಯದ ಹೇಗೆ ಓಡಿ ಕೇಡನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ಅನಂತರ, ಇತ್ತ ಸುಬಂಧು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಯುದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡಿ ಸೋತನು. ಚಾಣಾಕ್ಕನು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸಿ ಸಂಕೋಲೆ ತೊಡಿಸಿ, ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟನು. ಆಮೇಲೆ ಚಾಣಾಕ್ಕನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಜಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿ, ಪಾಟಳೀಪುತ್ರನಗರವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಮಹಾಪದ್ವನ ರಾಣಿಯರಿಗೂ ಭಂಡಾರಕ್ಕೂ ಕಾವಲನ್ನಿಟ್ಟನು. ಪಟ್ಟಣದ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಮಂಗಳಕರವಾದ ದಿನ, ವಾರ, ನಕ್ಷತ್ರ, ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕವನ್ನು ಮಾಡಿ ಪಟ್ಟಿಗಟ್ಟಿದನು. ಮಹಾಪದ್ವನ ರಾಣಿಯಾದ ಚಂದ್ರಮತಿ ಮಹಾದೇವಿಯನ್ನು ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನಿಗೆ ಮಹಾರಾಣಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ಅನಂತರ, ನಂದನ ಕೋಶಾಗಾರದಲ್ಲಾಗಲೀ ತನ್ನ ಕೋಶಾಗಾರದಲ್ಲಾಗಲೀ ಹಣವಿಲ್ಲದುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಪಾಟಳೀಪುತ್ರದ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೂ ನಾಡಿನ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೂ ದೂತರನ್ನು

ಬರಿಸಿಯವರ್ಗಲ್ಲಮುನೆಸಂ ಮಾಡಿ ಸೊರ್ಕಪ್ಪಾಹಾರಮನೂಡಿ ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ದ್ರವ್ಯಗಳೆಡೆಡೆಯಂ ತೋಪಿಮೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡೊಡವರ್ಗ್ ಸೊರ್ಕ ಮೆಯ್ಯುಪ್ಪಿಯದನಿಬರುಂ ತಂತಮ್ಮ ದ್ರವ್ಯದೆಡೆಗಳಂ ತೋಪಿ ಪೇಯ್ತು ಕೊಟ್ಟಿರಿಂತನೇಕಸಹಸ್ರಕೋಟದ್ರವ್ಯಮಂ ಬಾಣಾಕ್ಷಂ ಪಡೆದು ಚಂದ್ರಭುಕ್ತಂಗೆ ತೋಪಿ ಭಂಡಾರಮಂ ತೀವಿಯರಮನೆ ಮುಂದಣಂಗಳದೊಳ್ ಇಂತೆಂದು ಪೇಯ್ತುಡಿದಂ ಪನ್ನೆರದು ವರ್ಷದಿಂದಂ ನಂದನ ದಂತಮಂ ನಿರ್ಮೂಲಂ ಮಾಡಿ ಕಿಡಿಮನೆಂದೆನ್ನ ಪೂಗ್ಗೆ ಪುತಿಚ್ಚೆ ನೆಪಿದತ್ತು ವಂತ್ರೆನಗೆ ಬಾದಿನೊಳೂಡಿದವೆರಡು ವಸ್ತ್ರವೊಳವು ಪೊನ್ನ ಗುಂದಿಗೆಯುಪುಂಟು ಮೂಜುದಂಡಮುಮೊಳವು ಮಗಧೆನಾಡ ದ್ರವ್ಯಮೆಲ್ಲಮಂ ತಂದು ಭಂಡಾರಮಂ ತೀವಿದಂ ಗುಣವಿಶೇಷಮನೆವರಸನುಮನೆಗೆ ಬಸಮಾದಂ ಪೊಡೆ ಪಜೆಯನೆಂದು ಪಜೆಯಂ ಪೂಯ್ಯೊಸೆದು ರಾಗಿಸಿ ತ್ರಿದಂದಮನೆತ್ತಿ ಸೊರ್ಕದ ಪುಜೆವೆರಸು ಲಟಪದಿಂದಾದೊಂ ಮತ್ತಂ ಶ್ರೀಪರ್ವತದೊಳೆಡೆ ತನ್ನ ಪಾರ್ವತಿ ಯಶೋಮತಿಗೆ ಬಪ್ಪಿಯಟ್ಟ ಬರಿಸಿಯಾಕೆಯೊಡನೆ ಭೋಗೋಪಭೋಗಂಗಳನನು ಭವಿಸುತ್ತಂ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರ್ಗಳ್ಳಂ ಜೀವಿತಂಗೆಯ್ತು ತಳವರ್ಗಮುಮಂ ಸಂತಪಿಸಿ ಮಗಧವಿಷಯಮನಾಳುತ್ತವಿಷಯಕಾಮಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತಂ ಚಂದ್ರಮತಿ ಮಹಾದೇವಿಗೆ ಗರ್ಭಮಾಗಿಯೊಂದು ದಿವಸಂ ರಥವನೇಪಿಮೊಡಾ ರಥದ ಚಕ್ರದ

ಕಳುಹಿಸಿ ಬರಮಾಡಿ, ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಭೋಜನವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಸೊಕ್ಕನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ದ್ರವ್ಯಗಳು ಎಲ್ಲಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿರಿ ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವರು ಸೊಕ್ಕೇರಿ ಮೈಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರವಿಲ್ಲದವರಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹಣವಿರುವ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಹೇಳಿ, ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಸಾವಿರ ಕೋಟಿ ಧನವನ್ನು ಬಾಣಾಕ್ಷನು ಪ್ರಜೆಗಳಿಂದಲೇ ಪಡೆದು ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, ಭಂಡಾರವನ್ನು ಹಣದಿಂದ ತುಂಬಿಸಿ ಅರಮನೆಯ ಮುಂದುಗಡೆ ಇರತಕ್ಕ ಅಂಗಣದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತ ಕುಣಿದಾದನು. “ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಂದನ ವಂಶವನ್ನು ಬೇರಿಲ್ಲದಂತೆ ಕಿತ್ತು ನಾಶಮಾಡುವೆನೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದೆನು. ಆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಈಗ ಈಡೇರಿತು. ಇನ್ನು ನನಗೆ ಕಾವಿಯನ್ನು ಬಳಿದಿರುವ ಎರಡು ಬಟ್ಟೆಗಳಿವೆ. ಚಿನ್ನದ ಕಮಂಡಲು (ಜಲಪಾತ್ರೆ) ಇದೆ. ಮೂರು ಕೋಲುಗಳನ್ನು ಬಟ್ಟೆಗೆ ಕಟ್ಟಿರುವ ತ್ರಿದಂಡವಿದೆ. ಮಗಧನಾದಿನ ಧನವನ್ನೆಲ್ಲ ತಂದು ರಾಜಭಂಡಾರವನ್ನು ಭರ್ತಿಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ವಿಶೇಷವಾದ ಗುಣವನ್ನು ತಿಳಿಯತಕ್ಕ ರಾಜನೂ ನನಗೆ ವಶವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಹರೆ (ತಂಬಟೆ)ಯನ್ನು ಬಾರಿಸು” - ಎಂದು ಹರೆಯನ್ನು ಹೊಡೆಯಿಸಿದನು. ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಪ್ರೀತಿಪಟ್ಟು ತನ್ನ ತ್ರಿದಂಡವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ವಿಜಯದ ಸೊಕ್ಕೇರಿದ ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳೊಂದಿಗೆ ರವ್ಯವಾಗಿ ನರ್ತನಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಶ್ರೀಪರ್ವತದಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯಾದ ಯಶೋಮತಿಯ ಬಳಿಗೆ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಬರಮಾಡಿದನು. ಆಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಅನೇಕ ವಿಧದ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಸಾಮಂತರಿಗೂ ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಗೂ ಜೀವನೋಪಾಯದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ನಗರ ರಕ್ಷಕರ ವರ್ಗವನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಮಗಧದ ನಾಡನ್ನು ಆಳುತ್ತ ಪ್ರಿಯವಿಷಯದ ಬಯಸಿದ ಸುಖಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಹೀಗೆಯೇ ಇರುವ ಪಾಳೆಯನಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಚಂದ್ರಮತಿ ಮಹಾರಾಣಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದಳು. ಆಕೆ

ಪೊಲಲೆ ಪೋದಂ ಮತ್ತೆ ಗೊಬ್ಬರದ ಕಿಚ್ಚು ಬಳಸಿಯುಂ ತಮ್ಮಂ ಸುಡೆ ಚಾಣಾಕ್ಕ್ ಋಷಿಯರ್ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ರಿಸಿಯರ್ಕಳಿಲ್ಲಂ

ಗಾಹೆ || ಛಿಜ್ಜಲು ಛಿಜ್ಜಲು ಜಾಲು ಖಲು ಜೋ ಇಯ ಏಹು ಸರೀರು
ಆಪ್ತಾ ಭಾವಹಿ ಗೆಮ್ಮಲಲು ಜೇಂ ಪಾವಹಿ ಭವತೀರು ||

ಏಮ್ಮಾಝಿ ಸವ್ವಜೀವಾಗಂ ಸವ್ವೇ ಜೀವಾ ಏಮುಂತು ಮೇ
ಮುತ್ರೀ ಮೇ ಸವ್ವಭೂದೇಸು ವೇರಂ ಮುಜ್ಜಣ ಕೇಣಚಿ ||

ಎಂದಿಂತು ಕ್ಷಮೆಯಂ ಭಾವಿಸಿ ಚತುರ್ವಿಧಮುಷ್ಣಾಹಾರಶರೀರಮುಮಂ ತೋಪ್ಪಿದಿಂಗಿಣೀಮರಣಾದಿಂ ಶುಭಪರಿಣಾಮದೋ ಕೂಡಿ, ಮಿಕ್ಕ, ರತ್ನತ್ರಯಮನಾರಾಧಿಸಿ ಸನತ್ತುಮಾರಕಲ್ಪದೋ ಸರ್ವಾರ್ಥಮೆಂಬ ವಿಮಾನದೋ ಚಾಣಾಕ್ಕ್ ರಿಸಿಯರ್ ಪುಟ್ಟಿದರ್ ಮತ್ತುಪೆದ ಋಷಿಯರ್ಕಳಿಲ್ಲಂ ಸೌಧರಕ್ಶಲಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಕಲ್ಪಂಗಳೋ ಪುಟ್ಟಿದರ್ ಮತ್ತೆ ವಜಿರಂ ಸಂಸ್ಕರಣೆಗೆಯ್ದರ್ದ ಕ್ಷಪಣಕರುಂ ಚಾಣಾಕ್ಕ್ ರಿಸಿಯರಂ ಮನದೋ ಬಗೆದು ಚತುರ್ವಿಧಮುಪ್ಪುಪರ್ಗಮುಮಂ ಪುಷ್ಪಂ ನೀರಲಿ, ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಪರೀಷಹಂಗಳಂ ವ್ಯಾಧಿಗಳೊಳಪ್ಪ ವೇದನೆಗಳುಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಶುಭಪರಿಣಾಮದಿಂ ಮಿಕ್ಕ, ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳನಾರಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗ ಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯಗೆ

ಋಷಿಗಳು ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ಋಷಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು - ಈ ಶರೀರವು ಕತ್ತರಿಸಲ್ಪಡಲಿ, ಸೀಳಲ್ಪಡಲಿ, ಅಥವಾ ನಾಶವಾಗಲಿ ಎಲ್ಲೆ ಯೋಗಿಯೇ, ಯಾವುದರಿಂದ ಸಂಸಾರ ಸಮುದ್ರದ ಆಚೆಯ ತೀರವನ್ನು ಪಡೆಯುವೆವೋ, ಆ ನಿರ್ಮಲನಾದ ಆತ್ಮನನ್ನು ಧ್ಯಾನಮಾಡು. ನಾನು ಎಲ್ಲ ಜೀವಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲ ಜೀವಗಳೂ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿ. ಸರ್ವಭೂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನನಗೆ ಮೈತ್ರಿಯಿದೆ. ನನಗೆ ವೈರವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ, ನಾಲ್ಕುವಿಧದ ಆಹಾರದ ಶರೀರವನ್ನು ತೊರೆದು ಇಂಗಿಣೀಮರಣಾದಿಂದ ಶುಭವಾದ ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿ ಸನತ್ತುಮಾರ ಎಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾರ್ಥವೆಂಬ ಏಳು ಅಂಶತನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚಾಣಾಕ್ಕ್ ಋಷಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಉಳಿದ ಋಷಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪವೇ ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಅನಂತರ, ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಹಿಡಿದ ಇತರ ಜೈನ ಯತಿಗಳು ಕೂಡ, ಚಾಣಾಕ್ಕ್ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ವಿಧಗಳಾದ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನೂ ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮೊದಲಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಬಗೆಯ ಪರೀಷಹಗಳನ್ನೂ ಯೋಗಗಳು ಒಂದು ಉಂಟಾಗುವ ನೋವುಗಳನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಶುಭಕರವಾದ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ - ಜ್ಞಾನ- ಚಾರಿತ್ರಗಳೆಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿ, ಸ್ವರ್ಗ - ಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳಿಗೆ ಹೋಗಲಿ !

ಸನ್ಮಾನ್ಯದಾನಾದಿಗಳಿಂದಾತನಂ ಪೂಜಿಸಿ ಬಿಂದುಸಾಗರಂಗೆ ಮಂತ್ರಿ, ಮಾಡಿಯರಸನಂ ಬಿಸಂಗೊಂಡೊಂದಬಡಿಸಿಯೆಲ್ಲರುಮಂ ಕ್ಷಮೆಗೊಳಿಸಿ ಚಾಣಾಕ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಂಗಳಂ ತೊಪ್ಪಿದು ಮತಿವರರೆಂಬಾಚಾರ್ಯರ ಪಕ್ಕದೆ ತಪಂಬಟ್ಟಾಗಮೆಯೆಲ್ಲಮಂ ಕಲ್ಪಾಚಾರ್ಯಾಗಿ ಪಲಂಬರ್ ಶಿಷ್ಯರ್ದಳಂ ಮಾಡಿ ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಪೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಮುಗೋಗ್ರ ತಪಶ್ಚರಣಂಗೆಯ್ದು ಮತ್ತೆ ಪಾಟಲೀಪುತ್ರದ ಸಾರೆ ಸೋಣೆಯೆಂಬ ತೊಪ್ಪಿಯ ತಡಿಯ ತುಪುಪಟ್ಟಿಯೊಳ್ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಂ ಬಂದಿದರಾ ಬರವಂ ಸುಬಂಧು ಕೇಳ್ದು ಮಹಾಪದ್ವನ ರಾಜ್ಯಮಂ ಕೊಂಡುದುಮಂ ತನ್ನಂ ಸಂಕಲೆಯೊಳಿಟ್ಟು ಸೆಪ್ಪಿಗೆಯ್ದು ಪಲಕಾಲಂ ನಮೆಯಿಸಿದ ಪಗೆಯುಮಂ ನೆನೆದು ಸಂಜೆವೊಟುವಾಗಳ್ ಬಂದಿಸುವ ನೆವದಿಂದಂ ಪಿರಿದುಮಚನೆಯಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿ ಚಾಣಾಕ್ಯಋಷಿಯರ್ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಋಷಿಯರ್ಕಳನರ್ಚಿಸಿ ಗುರುಪರಿವಿಯಿಂದಂ ಬಂದಿಸಿ ಪಿರಿದು ಬೇಗಂ ಚಾಣಾಕ್ಯರಿಸಿಯೊಡನೆ ಗೋಷ್ಠಿಯರ್ದು ಪೋಪಾಗಳ್ ತನ್ನವರ್ಗೊಂದಂ ಮಾಗಿಯ ದಿವಸಂ ರಿಸಿಯರ್ಕಳ್ ಸೀತದೊಳ್ ಸೆಡೆಗುಂ ಸೇದೆಗೆದುಪರದಲೆಂ ಬಳಸಿಯುಂ ಪಿರಿದುಂ ಗೊಬ್ಬರಮನೊಟ್ಟುಮೆಂದು ಪಕ್ಕದಿದೊಳಟ್ಟಿಸಿ ಬಳಸಿಯುಂ ಕಿಚ್ಚು ತಗುಳ್ಳಲೊಟ್ಟು

ಸತ್ಯಾರಮಾಡಿ, ಅವನನ್ನು ಬಿಂದುಸಾಗರನಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಅರಸನನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನು ಒಪ್ಪುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನಿತ್ತು ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಂತರ ಎಂಬ ಭೇದಗಳುಳ್ಳ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತಿವರರೆಂಬ ಆಚಾರ್ಯರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಪಡೆದನು. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತು ಆಚಾರ್ಯರಾಗಿ ಅವರು ಹಲವು ಮಂದಿ ಶಿಷ್ಯರುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡಿದರು. ಅನಂತರ ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಪೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದ್ರೋಣಾಮುಖಿಗಳೆಂಬ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಹಲವು ಕಾಲ ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ಪಾಟಲೀಪುತ್ರದ ಸಮೀಪ ಸೋಣೆ ಎಂಬ ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿರುವ ಆಕಳ ಹಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಅಲ್ಲಿದ್ದರು. ಆ ಬರವನ್ನು ಸುಬಂಧು ಕೇಳಿ, ಚಾಣಾಕ್ಯನು ಮಹಾಪದ್ವನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡದ್ದನ್ನೂ ತನ್ನನ್ನು ಸಂಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹಲವು ಕಾಲ ಯಾತನೆಪಡಿಸಿದ ಶತ್ರುತ್ವವನ್ನೂ ನೆನೆದು, ಸಂಜೆಯ ಸಮಯವಾದಾಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುವ ನೆವದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪೂಜಾದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಚಾಣಾಕ್ಯ ಋಷಿಗಳು ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಗುರುಗೌರವಾನುಕ್ರಮದಿಂದ ವಂದಿಸಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಚಾಣಾಕ್ಯ ಋಷಿಯೊಡನೆ ಕೂಟದಲ್ಲಿದ್ದು, ಹೋಗುವಾಗ ತನ್ನವರೊಡನೆ ಹೀಗೆಂದನು - “ಚಳಿಗಾಲದ ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಋಷಿಗಳು ಶೀತದಲ್ಲಿ ಮುದುಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಆಯಾಸಗೊಂಡು ಕೆಡುವರು. ಆದುದರಿಂದ ಸುತ್ತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಡುಬೆರಣೆಯನ್ನು ರಾಶಿಹಾಕಿರಿ”, ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದು ರಾಶಿ ಹಾಕಿಸಿ, ಸುತ್ತಲೂ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸುವಂತೆ ನೇಮಿಸಿ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅನಂತರ ಆ ಬೆರಣೆಯ ಬೆಂಕಿ ಸುತ್ತಲೂ ಆವರಿಸಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಸುಡಲು ತೊಡಗಿತು. ಆಗ ಚಾಣಾಕ್ಯ

ವೃಷಭಸೇನಾಚಾರ್ಯರೊಡನೆ ವಾದುಗೆಯ್ದು ನೆರವಿಯೊಳ್ ಸೋಲ್ತು ಸಿಗ್ಗಾಗಿ ಪೋಗಿ ನಟ್ಟಿನಡುವಿರುಳ್ ಬಂದು ಕಿಚ್ಚು ತಗುಳ್ಳಿ ಪೋದಂ ಮತ್ತಂ ವೃಷಭಸೇನಾಚಾರ್ಯರ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ರಿಸಿಯರ್ಕಳ್ ಕ್ಷಮೆಯಂ ಭಾವಿಸಿ ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪಾಪಾರಕಂ ಶರೀರಕಂ ಯಾವಜ್ಜೀವಂ ನಿವೃತ್ತಿಗೆಯ್ತು ಶುಭಪರಿಣಾಮದಿಂದಂ ಮಿಕ್ಕ ರತ್ನತ್ರಯಂಗಳು ಸಾಧಿಸಿ ಮುಡಿಪಿಯಲ್ಲಿ ವೃಷಭಸೇನಾಚಾರ್ಯರ ಪದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಪ್ರಾಣತವೆಂಬ ಕಲ್ಪದೊಳ್ ಪುಷ್ಪಕವೆಂಬ ವಿಮಾನದೊಳಿರ್ಪತ್ತು ಸಾಗರೋಪಮಾಯುಷ್ಯಮನೊಡೆಯ ದೇವನಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿದರ್ ಮತ್ತುಬಿದ ಋಷಿಯರ್ಕಳುಂ ತಂತಮ್ಮ ತಪೋನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತು ಸೌಧರಕ್ಷಲ್ಪಂ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಸ್ವರ್ಗಂಗಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದರ್ ಮತ್ತಂ ಜಿಜಿರುಂ ಸಂನ್ಯಸನಗೆಯ್ದರ್ ಕ್ಷಪಣಕರುಂ ವೃಷಭಸೇನಾಚಾರ್ಯರ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ರಿಸಿಯರ್ಕಳುಂ ಮನದ ಬಗೆದು ಚತುರ್ವಿಧಮಪ್ಪುಷ್ಪಸರ್ಗಮುಮಂ ಪಸಿವುಂ ನೀರಲಿ ಮೊದಲಾಗೊಡೆಯ ಪರೀಷಹಂಗಳು ವ್ಯಾಧಿಗಳೊಳಪ್ಪ ವೇದನೆಗಳುಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಕ್ಷಮೆಯಂ ಭಾವಿಸಿ ಶುಭಪರಿಣಾಮದಿಂದಂ ಪರಮ ಶುದ್ಧ ಸಹಜ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಂಗಳುಂ ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಪವರ್ಗಸುಖಂಗಳನೆಯ್ಯಗೆ

ಈ ಪೇಜ್ಜ ಪತ್ತೊಂಬತ್ತು ಕಥೆಗಳು ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯರ ಪೇಜ್ಜಾರ್
ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ ಸಂಪೂರ್ಣಂ

ಮಾಡಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸೋತು ನಾಚಿಕೆಪಟ್ಟನು. ಅವನು ಹೋಗಿ ನಟ್ಟಿನಡುವಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಸದಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ ಹೋದನು. ವೃಷಭಸೇನಾಚಾರ್ಯರು ಮೊದಲಾದ ಋಷಿಗಳು ವಿಷ್ಣುಮತ್ತನ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಳ್ಳದೆ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ಆಹಾರಕ್ಕೂ ಶರೀರಕ್ಕೂ ಜೀವವಿರುವ ತನಕವೂ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಿ (ಆರ್ಥಾತ್ ಆಹಾರ ಸೇವಿಸದೆ ಮತ್ತು ಶರೀರವನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ), ಶುಭವಾದ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ - ಜ್ಞಾನ- ಚಾರಿತ್ರ ಎಂಬ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸತ್ತರು. ಅಲ್ಲಿ ವೃಷಭಸೇನಾಚಾರ್ಯರು ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಪ್ರಾಣತವೆಂಬ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಪಕವೆಂಬ ಏಳು ಅಂತ್ಯನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತುಸಾಗರಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಕೆಯಾಗುವ ಆಯುಷ್ಯವುಳ್ಳ ದೇವರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಉಳಿದ ಋಷಿಗಳೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಪಸ್ಸಿನ ಆಚರಣೆಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪ ಮುಂತಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಅನಂತರ, ಸಂನ್ಯಸನ ಮಾಡಿರುವ ಇತರ ಜೈನಯತಿಗಳೂ ವೃಷಭಸೇನಾಚಾರ್ಯರೇ ಮೊದಲಾಗುಳ್ಳ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಿಸಿಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ವಿಧಗಳಾದ ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಹಸಿವು ನೀರಡಿಕೆ ಮೊದಲಾಗಿರತಕ್ಕ ಪರೀಷಹಗಳನ್ನೂ ರೋಗಗಳಿಂದ ಉಂಟಾಗತಕ್ಕ ನೋವುಗಳನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಕ್ಷಮಾಗುಣವನ್ನೇ ಭಾವಿಸಿ ಶುಭಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ನಿರ್ಮಲವೂ ಸಹಜವೂ ಆದ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗ ಮೋಕ್ಷ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ ! ಈಗ ಹೇಳಿದ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದರು. ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಯಿತು.

೧೯. ವೃಷಭಸೇನರೆಂಬ ರಿಸಿಯರ ಕಥೆ

ವೃಷಭಸೇನರೆಂಬ ರಿಸಿಯರ ಕಥೆಯಂ ಪೇಳುತ್ತಿಂ :

ಗಾಥೆ || ವಸಕುವಿ ಪಳಿದಾವಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಉಸಹಸೇನೋ ವಿ
ಆರಾಧನಂ ಪವಣೋ ಸಂಘ ಪರಿಸಾ ಎ ಕುಣಾಳಹಿ ||

[ವಸಕುವಿ-ಬಸದಿ, ಪಳಿದಾವಿ-ಉರಿಜೆಪಟ್ಟುದಾದೊಡೆ, ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ-ವಿಷ್ಣುಮತ್ಸ, ನಿಂದಂ, ಉಸಹಸೇನೋವಿ-ವೃಷಭಸೇನಾಚಾರ್ಯ, ಆರಾಧನಂ-ಮಿಕ್ಕ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನಚಾರಿತ್ರಂಗಳಾರಾಧನೆಯಂ, ಪವಣೋ - ಪೊರ್ದಿದೊಂ, ಸಂಘಪರಿಸಾವಿ-ತಮ್ಮ ರಿಸಿಸಮುದಾಯಂ ಚೆರಸು, ಕುಣಾಳಹಿ-ಕುಣಾಳಮೆಂಬ ಪೊಲಲೊಳ್]

ಅದೆಂತೆಂದೊಡೆ : ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ದಕ್ಷಿಣಾಪಥದೊಳ್ ಕರಹಟಮೆಂಬುದು ನಾಡಲ್ಲಿ ಕುಣಾಳಮೆಂಬ ಪೊಲಲದನಾಳ್ವೊಂ ಧನದನೆಂಬೊನರಸನಾತನ ಮಹಾದೇವಿ ಪದ್ವಿಯೆಂಬೊಳ್ ಮಂತ್ರಿ ವಿಷ್ಣುಮತ್ಸನೆಂಬೊಂ ಒರಿಯ ಪಂಡಿತನಂತದರ್ಗವಿಷಯ ಕಾಮ ಭೋಗಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತಂ ಪಲಕಾಲಂ ಸಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವಸಂ ವೃಷಭಸೇನರೆಂಬಾಚಾರ್ಯಂ ಒರಿದು ರಿಸಿಸಮುದಾಯಂ ಚೆರಸು ಗ್ರಾಮ ನಗರ ಖೇಡ ಖರ್ವಡ ಮಡಂಬ ಪಟ್ಟಣ ದೋಣಾಮುಖಂಗಳಂ ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಮಾ ಪೊಲಲ್ಲಿ ಬಂದೊಂದು ಬಸದಿಯೊಳಿರ್ವರ ಬರವನರಸನುಂ ಪೊಲಲದರುಂ ಕೇಳ್ವು ಒರಿದುಂ ಪೂಜೆಯಂ ಕೊಂಡು ಪೋಗಿಯರ್ಚಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿ ಪೊಡೆಮಡುವುದುಂ ವಿಷ್ಣುಮತ್ಸಂ ಕಂಡು ಸೈರಿಸಲಾಡದೆ ಮಾತ್ಸರದಿಂದು ತನ್ನ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಗರ್ವದಿಂದಂ

ವೃಷಭಸೇನರೆಂಬ ಯುಷಿಗಳ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು - ಕುಣಾಳವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುಮತ್ಸನಿಂದ ಬಸದಿ ಉರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಾಗ, ವೃಷಭಸೇನಾಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮ ಯುಷಿ ಸಮುದಾಯದೊಡನೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ - ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣಾಪಥದಲ್ಲಿ ಕರಹಟವೆಂಬ ನಾಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕುಣಾಳವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಧನದನೆಂಬ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಹಾರಾಣಿ ಪದ್ವೀ ಎಂಬವಳು. ಮಂತ್ರಿ ವಿಷ್ಣುಮತ್ಸನೆಂಬವನು. ಅವನು ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ತಾವು ಬಯಸಿದ ವಿಷಯದ ಕಾಮಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ, ಒಂದು ದಿವಸ ವೃಷಭಸೇನರೆಂಬ ಅಚಾರ್ಯರು ಯುಷಿಗಳ ದೊಡ್ಡ ಸಮೂಹವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಖೇಡ, ಖರ್ವಡ, ಮಡಂಬ, ಪಟ್ಟಣ, ದೋಣಾಮುಖ ಎಂಬ ಭೂವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಆ ಕುಣಾಳ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಒಂದು ಬಸದಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ವೃಷಭಸೇನಾಚಾರ್ಯರ ಆಗಮನವನ್ನು ರಾಜನೂ ಪಟ್ಟಣಗರೂ ಕೇಳಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪೂಜಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅರ್ಚನೆ ಮಾಡಿ, ಪೂಜಿಸಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡುವುದನ್ನು ವಿಷ್ಣುಮತ್ಸನು ಕಂಡು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿದ ಕೂಡಿದವನಾಗಿ, ತನ್ನ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಗರ್ವದಿಂದ ವೃಷಭಸೇನಾಚಾರ್ಯರೊಡನೆ ವಾದ

ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು - ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಚಳಿ, ಬಿಸಿ, ಕ್ರಿಮಿ ಕೀಟಗಳ ಕಡಿತ, ಬತ್ತಲೆಯಿಂದಾದ ತೊಂದರೆ, ಅರತಿಯ ಬಾಧೆ, ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದ ತೊಂದರೆ, ಓಡಾಡುವಾಗ ಆಗುವ ತೊಂದರೆ, ಮಲಗುವಾಗ ಆಗುವ ಬಾಧೆ, ಕುಳಿತಿದಾಗ ಆಗುವ ಬಾಧೆ, ಬೈಗುಳು, ಪೆಟ್ಟು, ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವಾಗ ಬರುವ ಕಷ್ಟನಿಷ್ಠುರ, ಭಿಕ್ಷೆ ದೊರೆಯದ ದುಃಖ, ತಪೋಮಹಿಮೆಗಳು ಕಾಣದಿರುವುದರಿಂದ ಆದ ವ್ಯಥೆ, ರೋಗ, ಕಲ್ಲುಮುಳುಗಿನ ಬಾಧೆ, ತನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆಗಾಗಿ ಅಹಂಕಾರ ಪಡುವಿಕೆ, ಉತ್ತಮ ಜ್ಞಾನವನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕಾಗಿ ಕೊರಗುವುದು, ಸ್ನಾನ ಮಾಡದಿರುವುದರಿಂದ ಆಗುವ ಬಾಧೆ, ಜನರು ಗೌರವಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂಬ ಕೊರಗು - ಹೀಗೆ ಇವು ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಬಗೆಯ ತೊಂದರೆಗಳು.

ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ದೋಷಗಳು - ಎಂಟು ಮಲಗಳು, ಎಂಟು ಮದಗಳು, ಮೂರು ಮೂಢಗಳು, ಆರು ಅನಾಯತನ ಸೇವೆಗಳು.

ಈರ್ಯಾಪತ್ತಿ - ನಿರ್ಮಲವಾದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಕೂಡ, ಬಾಧೆಯಾಗದಂತೆ ಅವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುವುದು.

ಉಪಸರ್ಗಗಳು - ದೇವ, ಮಾನವ, ತೀರ್ಥ, ನಾರಕ - ಎಂಬೀ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯವರಿಂದ ಬರುವ ತಪೋವಿಪ್ಲವಗಳು.

ಎಳು ಗುಣಗಳು - ಶ್ರದ್ಧೆ, ಭಕ್ತಿ, ಪ್ರೇಮ, ದಯೆ, ಉದಾತ್ತತೀಲ, ಕ್ರಮ, ಶೌಚ.

ಐವರು ದಾದಿಗಳು - ಕ್ಷೀರಧಾತ್ರಿ, ಮಂಡನಧಾತ್ರಿ, ಮಜ್ಜನಧಾತ್ರಿ, ಕೆಳವನ (ಶ್ರೀಡೆಯ)ಧಾತ್ರಿ, ಅಂಕಧಾತ್ರಿ - ಈ ಐದು ಬಗೆ.

ಒಂಬತ್ತು ಸತ್ತಾರಗಳು - ಎದುರುಗೊಳ್ಳುವುದು, ಎರಲಿಕ್ಕುವುದು, ಪಾದ ಪ್ರಕ್ಷಾಲನ, ಅರ್ಚನೆ, ಭಕ್ತಿ ನಮಸ್ಕಾರ, ಮನಶ್ಶುದ್ಧಿ, ಮೃದುವಾದ ಮಾತು, ಶುದ್ಧವಾದ ಮಾತು, ಇವುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶುದ್ಧವಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಹೀಗೆ ಒಂಬತ್ತು.

ಕಲ್ಪಗಳು - (ಸ್ವರ್ಗಗಳು) ಸೌಧರ್ಮ, ಈಶಾನ, ಸನತ್ಕುಮಾರ, ಮಾಹೇಂದ್ರ, ಬ್ರಹ್ಮ, ಲಾಂತವ, ಮಹಾಶುಕ್ರ, ಸಹಸ್ರಾರ, ಆನತ, ಪ್ರಾಣತ, ಅರಣ, ಅಚ್ಯುತ - ಹೀಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ಬಗೆಯವು.

ಕರಣಗ್ರಂಥಗಳು - ಶ್ರುತ ಸ್ಕಂದವೆಂಬ ದಿಗಂಬರ ಗ್ರಂಥ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ವರ್ಗವಾದ ಕರಣಾನುಯೋಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಗ್ರಂಥಗಳು. ಇವು ಲೋಕಾಕಾರ, ಜ್ಯೋತಿಷ ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಕಷಾಯಗಳು - ಕ್ರೋಧ, ಮಾನ, ಮಾಯಾ, ಲೋಭ -ಎಂಬೀ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ಕಲಷತೆಗಳು.

ಗುಣಸ್ಥಾನಗಳು - ಮಿಥ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವವನು ಕರ್ಮಕ್ಷಯ ಮಾಡಿ, ಮೇಲಕ್ಕೇರುವ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳು.

ಗೋಚಾರನಿಯಮ - ಹಸುವು ವನದ ಚೆಲುವಿನ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಡದೆ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಚರಿಸುವಂತೆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯು ದಾತಾರನ ಕುರಿತು ಏನನ್ನೂ ಲಕ್ಷಿಸದ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಡುವಿಕೆ.

ಘಾತಿಕರ್ಮ - ಜೀವನ ಅನಂತ ಚತುಷ್ಟಯದ ಸಾಧನೆಗೆ ಘಾತಿಯನ್ನು ಮಾಡುವ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ಕರ್ಮಗಳು : ೧. ಜ್ಞಾನಾವರಣೀಯ, ೨. ದರ್ಶನಾವರಣೀಯ, ೩. ಅಂತರಾಯ, ೪. ಮೋಹನೀಯ.

ಚತುರ್ನಿಕಾಯಾಮರರು - ಭವನಪತಿ, ವ್ಯಂತರಿಕ, ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ, ವಿಮಾನವಾಸಿ - ಈ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ದೇವತೆಗಳು.

ಚತುರ್ದಶ ಪೂರ್ವಗಳು - ಉತ್ಪಾದ, ಆಗ್ರಾಯಣಿ, ವೀರ್ಯಾನುವಾದ, ಆಸ್ತಿ ನಾಸ್ತಿ ಪ್ರವಾದ, ಜ್ಞಾನಪ್ರವಾದ, ಸತ್ಯಪ್ರವಾದ, ಅತ್ಯಪ್ರವಾದ, ಕರ್ಮಪ್ರವಾದ, ಪ್ರತ್ಯಾಖ್ಯಾನುವಾದ, ವಿದ್ಯಾನುವಾದ, ಕಲ್ಯಾಣವಾದ, ಪ್ರಾಣವಾದ, ಕ್ರಿಯಾ ವಿಶಾಲ ತ್ರಿಲೋಕಬಿಂದುಸಾರ - ಈ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಆಗಮ ವಿಚಾರಗಳು.

ಅನುಬಂಧ - ೧

ಜೈನ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಶಬ್ದಗಳ ಮತ್ತು ಸಂಖ್ಯಾರ್ಥಗಳ ಟಿಪ್ಪಣಿ

ಅಘಾತಿಕರ್ಮ - ಜೈನಸಿದ್ಧಾಂತದ ಪ್ರಕಾರ ಕರ್ಮಗಳು ಎಂಟು ವಿಧ. ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳು ನಾಲ್ಕು, ಅಘಾತಿಕರ್ಮಗಳು ನಾಲ್ಕು. ಅಘಾತಿಕರ್ಮಗಳಿವು : ೧. ಆಯುಕರ್ಮ (ಜೀವಿಯ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಂಥದು), ೨. ನಾಮಕರ್ಮ (ದೇಹ, ಎತ್ತರ, ಆಕಾರ, ಬಣ್ಣ ಮುಂತಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡುವಂಥದು), ೩. ಗೋತ್ರಕರ್ಮ (ಕುಲ, ಜಾತಿ, ದೇಶಾದಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವಂಥದು), ೪. ವೇದನೀಯ (ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾದುದು.)

ಅಣುವೃತ - ಅಹಿಂಸೆ, ಸತ್ಯ, ಅಸ್ತೇಯ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ, ಅಪರಿಗ್ರಹ - ಈ ಐದು. ಇವನ್ನು ಪಂಚಾಣುವೃತವೆಂದೂ ಮಹಾವೃತವೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಅನಂತ ಚತುಷ್ಟಯ - ೧. ಅನಂತಜ್ಞಾನ, ೨. ಅನಂತ ದರ್ಶನ, ೩. ಅನಂತ ವೀರ್ಯ, ೪. ಅನಂತ ಸುಖ - ಈ ನಾಲ್ಕು.

ಅನಾಯತನ ಸೇವೆ - ಕುದೇವ, ಕುಗುರು, ಕುಧರ್ಮ, ಕುದೇವಪೂಜಕ, ಕುಗುರುಪೂಜಕ, ಕುಧರ್ಮಪೂಜಕ - ಇವರ ಸಹವಾಸ.

ಅಭಕ್ತಗಳು - ತಿನ್ನಬಾರದವು ; ಜೇನು, ಅತ್ತಿ, ಅರಳಿ, ಆಲ, ಹಲಸು, ಬಸರಿ ಮರ ಇವುಗಳ ಹಣ್ಣುಗಳು. ಹೀಗೆ ಅಭಕ್ತಗಳು ಆರು ಬಗೆ.

ಅವಧಿ ಜ್ಞಾನ - ಕಾಲ, ದೇಶ ಯಾವುದಿದ್ದರೂ ತಿಳಿಯಬಲ್ಲ ಜ್ಞಾನ.

ಅವಲೋಕಿನೀ ವಿದ್ಯೆ - ಪರೋಕ್ಷದಿಂದಲೇ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದ ವಿದ್ಯೆ.

ಅಪ್ಪಕರ್ಮ - ಘಾತಿಕರ್ಮ ನಾಲ್ಕು, ಅಘಾತಿಕರ್ಮ ನಾಲ್ಕು - ಹೀಗೆ ಎಂಟು.

ಅಪ್ಪಮದ - ಕುಲ, ರೂಪ, ವಯಸ್ಸು, ತೋಳು, ತಪಸ್ಸು, ಕಲೆ, ದೈವಬಲ, ರಾಜ್ಯ - ಈ ಎಂಟರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಸೊಕ್ಕು.

ಅಪ್ಪಮಲ - ಶಂಕೆ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆ, ವಿಚಿಕಿತ್ಸೆ, ಅನ್ಯದೃಷ್ಟಿ, ಪ್ರಶಂಸೆ, ಸಂಸ್ತವ, ಸಮ್ಯಗ್ದೃಷ್ಟಿ, ಅತಿಚಾರ - ಈ ಎಂಟು.

ಅಪ್ಪಾಂಗ ನಿಮಿತ್ತ - ಲಕ್ಷಣ, ಅಂಗ, ಸ್ವರ, ವ್ಯಂಜನ, ಭೌಮ, ಅಂತರಿಕ್ಷ, ಸ್ಪಷ್ಟ, ಛಿನ್ನ - ಈ ಎಂಟು ಅಂಗಗಳುಳ್ಳ ಶಕುನಶಾಸ್ತ್ರ.

ಅಪ್ಪಾಂಗ ಭೋಗ - ಅನ್ನ, ನೀರು, ತಾಂಬೂಲ, ಪುಷ್ಪ, ಚಂದನ, ವಸ್ತ್ರ, ಶಯ್ಯೆ, ಅಲಂಕಾರ - ಈ ಎಂಟು ಬಗೆಯ ಸುಖಗಳು.

ಅಪ್ಪಶೋಭೆ - ಕಲಶ, ಕನ್ನಡಿ, ಬಾವುಟ, ತೋರಣ, ಧೂಪ, ದೀಪ, ಭೇರಿ, ಬೀಸಣಿಗೆ - ಎಂದೇ ಎಂಟು ಅಲಂಕಾರಗಳು.

ಆಚಾಮ್ನವರ್ಧನ - ಒಂದು ಬಗೆಯ ವ್ರತ.

ಆಮೋಷಧಿ ಋದ್ಧಿ - ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದವರಿಗೆ ಉಂಟಾಗುವ ಮಹಿಮೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಒಂದು. ಈ ಋದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಮುನಿಯ ಪಾದಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಪ್ರಚಂಡ ರೋಗಗಳು ವಾಸಿಯಾಗುವುವು.

ಆರ್ತಧ್ಯಾನ - ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಇಷ್ಟಾಕಾಂಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಕೊರಗುವುದು ಆರ್ತಧ್ಯಾನ.

ಆಸನ್ನಭವ್ಯ - ಬೇಗನೆ ಮೋಕ್ಷವನ್ನೆದಲಿರುವ ಜೀವ.

ಇಂಗಿಣೀ ಮರಣ - ಅನ್ನ, ಪಾನ, ಖಾದ್ಯ, ಲೇಹ್ಯ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಆಹಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಸಾಯುವುದು.

ಚರಣ ಗ್ರಂಥಗಳು - ಜೈನ ಯತಿಗಳ ಮತ್ತು ಶ್ರಾವಕರ ಆಚಾರಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಗ್ರಂಥಗಳು.
 ತ್ರಿಷ್ಪಳಿ ಶಲಾಕಾಪುರುಷರು - ೨೪ ತೀರ್ಥಂಕರರು, ೧೨ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳು, ೯ ವಾಸುದೇವರು,
 ೯ ಪ್ರತಿವಾಸುದೇವರು, ೯ ಬಲಭದ್ರರು - ಹೀಗೆ ೬೩ ಮಂದಿ.

ದ್ರವ್ಯಾನುಯೋಗ - ಶ್ರುತಸ್ಥಂದದಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ಭಾಗ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಪ್ತ ತತ್ವಗಳು, ನವಪದಾರ್ಥಗಳು, ಪಡ್ಡವ್ಯಗಳು ಮುಂತಾದ ತಾತ್ವಿಕ ವಿಚಾರಗಳಿವೆ.

ದ್ವಾದಶ ತಪಸ್ಸುಗಳು - ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಹ್ಯತಪಗಳು ಆರು, ಆಭ್ಯಂತರ ತಪಗಳು ಆರು.

ಬಾಹ್ಯತಪಗಳಿವು : ಅನಶನ, ಅವಮೋದರ್ಯ (ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಲು ಬೇಕಾದುದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಮೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು), ವ್ರತಿಸಂಖ್ಯಾನ (ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ರೀತಿ ಮತ್ತು ಮಿತಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು), ರಸತ್ಯಾಗ, ಕಾಯಕ್ಷೇಶ, ವಿವ್ರತ ಶಯನಾಸನ.

ಆಭ್ಯಂತರ ತಪಸ್ಸುಗಳಿವು : ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ, ವಿನಯ, ವೈಯ್ಯಾಪ್ಯತ (ವೃದ್ಧ - ಅಶಕ್ತ - ರೋಗಿ ಯತಿಗಳ ಸೇವೆ), ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ, ವ್ಯೇತ್ಸರ್ಗ (ಶರೀರದ ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಸಮಚಿತ್ತತೆ), ಧ್ಯಾನ.

ದ್ವಾದಶಾಂಗಗಳು - ಆಚಾರಾಂಗ, ಸೂತ್ರಕೃತಾಂಗ, ಸ್ಥಾನಾಂಗ, ಸಮವಾಯಾಂಗ, ವ್ಯಾಖ್ಯಾಪ್ರಜ್ಞಪ್ತಿ, ಜ್ಞಾತ್ಯಧರ್ಮಕೃತಾಂಗ, ಉಪಾಸಕಾಧ್ಯಾಯಾಂಗ, ಅಂತಕೃದ್ವಶಾಂಗ, ಅನುಶ್ರುತೋಪಪಾದಕದಶಾಂಗ, ಪ್ರಶ್ನಾಕರಣಾಂಗ, ವಿಪಾಕಸೂತ್ರಾಂಗ, ದೃಷ್ಟಿಪ್ರವಾದಾಂಗ - ಈ ಹನ್ನೆರಡು.

ಧ್ಯಾನಗಳು - ಇವು ನಾಲ್ಕು ವಿಧ : ೧. ಆರ್ತಧ್ಯಾನ (ಪ್ರಿಯ - ಅಪ್ರಿಯ ವಸ್ತುಗಳ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ವಿಯೋಗಗಳಿಂದಾಗುವ ಚಿಂತೆ), ೨. ರೌದ್ರ ಧ್ಯಾನ (ಹಿಂಸೆ, ಅಸತ್ಯ, ಕಳವು ಕಾಮಭೋಗಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು), ೩. ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ (ಇದು ಆಜ್ಞಾವಿಚಯ, ಅಪಾಯ ವಿಚಯ, ವಿಪಾಕವಿಚಯ, ಸಂಸ್ಥಾನ ವಿಚಯ ಎಂದು ನಾಲ್ಕು ವಿಧ. ಜಿನೋಪದಿಷ್ಟವಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಚಿಂತನೆ, ಕರ್ಮವನ್ನು ದೂರಮಾಡುವ ಚಿಂತನೆ, ಸ್ವರ್ಗನರಕ ಫಲಚಿಂತನೆ, ಲೋಕಾಕಾರ ಚಿಂತನೆ - ಇವೆಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಧ್ಯಾನಗಳು. ೪. ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನ - ಇದು ವೃಥಕ್ಕ ವಿತರ್ಕವಿಚಾರ, ಏಕತ್ವ ವಿತರ್ಕ, ಸೂಕ್ಷ್ಮಕ್ರಿಯಾ ಪ್ರತಿಪಾತಿ, ವ್ಯಪರತ ಕ್ರಿಯಾನಿವೃತ್ತಿ - ಎಂದು ನಾಲ್ಕು ಬಗೆ. ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಧ್ಯಾನ.

ನಂದೀಶ್ವರ - ಕಾರ್ತಿಕ, ಫಾಲ್ಗುಣ, ಅಷಾಢಗಳ ಅಂತ್ಯದ ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸೌಧರ್ಮಾದಿ ಇಂದ್ರರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಪೂಜೆ.

ನರಕಗಳು - (ಸಪ್ತನರಕಗಳು) ರತ್ನಪ್ರಭೆ, ಶರ್ಕರಾಪ್ರಭೆ, ವಾಳುಕಾಪ್ರಭೆ, ಪಂಕಪ್ರಭೆ, ಧೂಮಪ್ರಭೆ, ತಮಃಪ್ರಭೆ, ಮಹಾತಮಃಪ್ರಭೆ - ಎಂಬೀ ಏಳು.

ನವಪದಾರ್ಥಗಳು - ಜೀವ, ಅಜೀವ, ಪುಣ್ಯ, ಪಾಪ, ಆಸ್ತವ, ಸಂವರ, ನಿರ್ಜರ, ಬಂಧ, ಮೋಕ್ಷ - ಈ ಒಂಬತ್ತು.

ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರ - ಅರ್ಹಂತ, ಸಿದ್ಧ, ಆಚಾರ್ಯ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯ, ಸಾಧು - ಈ ಐವರಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸುವ ನಮಸ್ಕಾರಗಳು.

ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕ - ಬಾಲ, ಸ್ತ್ರೀ, ಗೋವು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಋಷಿ - ಇವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು. ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೆ, ಸುರಾಪಾನ, ಸ್ವರ್ಣಸ್ತೇಯ, ಗುರುತಲ್ಪ ಗಮನ, ತತ್ಸಂಯೋಗಿ - ಹೀಗೆ ಐದು ಮಹಾಪಾಪಗಳು.

ಪಂಚಮಹಾಶಬ್ದ - ಶೃಂಗ (ಕೊಂಬು), ತಂಬಟೆ, ಶಂಖ, ಭೇರಿ, ಜಯಘಂಟೆ(ಜಾಂಟಿ) - ಎಂಬೀ ಐದು ವಾದ್ಯಗಳ ಶಬ್ದ.

ಪಂಚರತ್ನ - ನೀಲ, ವಜ್ರ, ಪದ್ಮರಾಗ, ಮುತ್ತು, ಹವಳ - ಈ ಐದು ಬಗೆಯ ರತ್ನಗಳು.

ಪಂಞಾತಿಚಾರನಿಯಮ - ಭಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಆದ ಅತಿಚಾರಗಳ ಶುದ್ಧಿಗೆ ಮಾಡುವ ನಿಯಮ.

ಪದಿಕಮಣ - ಮಾಡಿದ ದೋಷಗಳಿಗಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ. ಇದು ಏಳು ಬಗೆ : ೧. ದೈವಸಿಕ (ಹಗಲು ಮಾಡಿದ ದೋಷಕ್ಕೆ), ೨. ರಾತ್ರಿಕ (ರಾತ್ರಿ ಮಾಡಿದ ದೋಷಕ್ಕೆ), ೩. ಐರ್ಯಾಪಥಿಕ (ಚರಿಗೆಗೆ

ಹೋಗುವಾಗ ಆದ ದೋಷಕ್ಕೆ), ೪. ಪಾಕ್ಷಿಕ (ಹದಿನೈದು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ದೋಷಕ್ಕೆ), ೫. ಚಾತುರ್ಮಾಸಿಕ (ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ದೋಷಕ್ಕೆ, ೬. ಸಾವತ್ಸರಿಕ ೭. ಉತ್ತರಾರ್ಧ (ಸಮಾಧಿ ಮರಣ ಸಮಯದಿಂದ ಜೀವನ ಪರ್ಯಂತ ನಡೆದ ದೋಷಕ್ಕೆ).

ಹದಿನೆಂಟು ದೋಷಗಳು - ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಭಯ, ದ್ವೇಷ, ರಾಗ, ಮೋಹ, ಚಿಂತೆ, ಜರೆ, ರೋಗ, ಮರಣ, ಬೆವರು, ಪೀಡೆ, ಮದ, ರತಿ, ಆಶ್ಚರ್ಯ, ಜನ್ಮ, ನಿಧ್ರಾ, ವಿಷಾದ - ಈ ಹದಿನೆಂಟು ದೋಷಗಳಲ್ಲದವನು ಅರ್ಹತನು.

ಹದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು - ಮನು, ಯಮ, ಗೌತಮ, ವಸಿಷ್ಠ, ಅತ್ರಿ, ದಕ್ಷ, ವಿಷ್ಣು, ಆಂಗಿರಸ್, ಉಶನಾ, ವಾಕ್ಪತಿ, ವ್ಯಾಸ, ಆಪಸ್ತಂಬ, ಗೌತಮ, ಕಾತ್ಯಾಯನ, ನಾರದ, ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯ, ಪರಾಶರ, ಸಂವರ್ತ, ಶಂಖ, ಹಾರೀತ, ಲಖಿತ - ಇವರಿಂದ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ರಚಿತವಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹದಿನೆಂಟು.

ಪರಿಗ್ರಹಗಳು - ಇವು ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇತ್ರ, ವಸ್ತು, ಹಿರಣ್ಯ, ಸುವರ್ಣ, ಧನ, ಧ್ಯಾನ, ದಾಸ, ದಾಸಿ, ಕುಪ್ಯ, ಭಂಡ - ಎಂಬೀ ಹತ್ತು ಚಾಹ್ಯ ಪರಿಗ್ರಹಗಳು. ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ, ಮೋದ (ಸ್ವೀಕೃತವಿರುವಂತಹದಾದರೂ ಕಾಮಕ್ರೀಡೆಯ ಅಭಿಲಾಷೆ), ರಾಗ, ದ್ವೇಷ, ಹಾಸ್ಯ, ರತಿ, ಆರತಿ, ಶೋಕ, ಭಯ, ಜಿಗುಪ್ಸೆ, ಕ್ರೋಧ, ಮಾನ, ಮಾಯಾ, ಲೋಭ- ಎಂಬೀ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಅಂತರಂಗ ಪರಿಗ್ರಹಗಳು. ಈ ೨೪ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತೊರೆದ ನಿರ್ಗುಂಧ ಮುನಿಗಳೇ ಗುರುಗಳು.

ಭುಕ್ತಪ್ರತ್ಯಾಜ್ಞಾನ ವಿಧಿ - ಕ್ರಮವಾಗಿ ಆಹಾರ ಪಾನೀಯಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದು.

ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ - ತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಲೀ ಶ್ರದ್ಧೆಯಾಗಲೀ ಇಲ್ಲದೆ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಿಂದ ಪರಾಜ್ಞಾನವಾಗುವಿಕೆ.

ಮುಂಡಕೇವಲಿ - ಮುಂಡನ ಎಂದರೆ ವಶಪಡಿಸುವುದು. ಇದು ಹತ್ತು ವಿಧ : ಐದು ವಿಧದ ಸ್ವರ್ತನಮುಂಡ, ವಚನಮುಂಡ (ಮಾತಾಡದಿರುವುದು), ಹಸ್ತಮುಂಡ (ಕುಚೇಷ್ಟೆಯಿಂದ ಕೈಯಾದಿಸದಿರುವುದು), ಪಾದಮುಂಡ (ಆಸನದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸದಿರುವುದು), ಮನೋಮುಂಡ (ಕೆಟ್ಟದನ್ನು ಯೋಚಿಸದಿರುವುದು), ಶರೀರಮುಂಡ (ದೇಹವನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡುವುದು)- ಈ ಹತ್ತು ಮುಂಡಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿದ ಜನಮುನಿ.

ಮೂರು ಮೂಢಗಳು - ದೇವತಾ ಮೂಢ (ಮಿಥ್ಯಾದೇವತೆಗಳ ಪೂಜೆ), ಲೋಕ ಮೂಢ (ಮಿಥ್ಯಾಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ), ಪಾಷಂಡಿಮೂಢ (ಮಿಥ್ಯಾಗುರುಗಳನ್ನು ನಂಬುವುದು).

ರತ್ನತ್ರಯ - ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಗಳಾದ ಮೂರು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಗುಣಗಳು - ೧. ಸಮ್ಯಗ್‌ವರ್ತನ (ಜೈನ ತೀರ್ಥಂಕರರು ಉಪದೇಶಿಸಿರುವ ತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ), ೨. ಸಮ್ಯಗ್‌ಜ್ಞಾನ (ನಂಬಿದುದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗ್ರಹಣ ಮಾಡಿರುವುದು), ೩. ಸಮ್ಯಕ್ ಚಾರಿತ್ರ (ನಂಬಿ ತಿಳಿದುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಆಚರಿಸುವುದು).

ವೃಂತರ ದೇವತೆ - ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಥಳಿಕ ದೇವತೆಗಳು. ಇವು ಎಂಟು ಬಗೆ : ಕಿನ್ನರ, ಕಿಂಪುರಷ, ಮಹೋರಗ, ಗಂಧರ್ವ, ಯಕ್ಷ, ರಾಕ್ಷಸ, ಭೂತ, ಪಿಶಾಚಿ.

ಶಲ್ಯಗಳು - ಇವು ವ್ರತಕ್ಕೆ ಭಂಗ ತರುವಂಥವು - ಮಾಯಾ ಶಲ್ಯ, ಮಿಥ್ಯಾಶಲ್ಯ, ನಿದಾನಶಲ್ಯ, ಎಂದು ಮೂರುವಿಧ. ಮಾಯಾಶಲ್ಯ - ಕಪಟ ವಂಚನೆಗಳ ಆಚರಣೆ. ಮಿಥ್ಯಾಶಲ್ಯ - ತಾನು ಆಚರಿಸುವ ವ್ರತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಜಿನೋಪದಿಷ್ಟ ಧರ್ಮತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಲ್ಲದುದು. ನಿದಾನಶಲ್ಯ - ಮುಂದೆ ವಿಷಯ ಭೋಗಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಡುವುದು. ವ್ರತಿಯಾದವನು ಈ ಮೂರು ಬಗೆಯ ಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೇಬೇಕು.

ಶಿಕ್ಷಾವ್ರತ - ಸಾಮಾಯಿಕ (ಪಾಪಕ್ರಿಯಾ ಪರಿತ್ಯಾಗ), ದೇಶಾವಕಾಶಿಕ, ಪೌಷ್ಕಧೋಷವಾಸ, ಅತಿಥಿ ಸಂವಿಭಾಗ - ಹೀಗೆ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆ.

ಶ್ರಾವಕ ಧರ್ಮ - ಐದು ಅಣುವ್ರತಗಳು, ಮೂರು ಗುಣವ್ರತಗಳು (ದಿಗ್‌ವ್ರತ, ದೇಶವ್ರತ, ಧಂಡವಿರತಿವ್ರತ, ನಾಲ್ಕು ಶಿಕ್ಷಾವ್ರತಗಳು - ಹೀಗೆ ಶ್ರಾವಕಧರ್ಮ ಹನ್ನೆರಡು ಬಗೆ.

ಪಡಂಗಳಗಳು - (ಅರು ಅಂಗಗಳು) - ಶಿಕ್ಷಾ, ಕಲ್ಪ, ವ್ಯಾಕರಣ, ನಿರುಕ್ತ, ಭಂದಸ್ಸು, ಜ್ಯೋತಿಷ - ಇವು ಆರೂ ವೇದದ ಅಂಗಗಳಾಗಿವೆ.

ಪದ್ಯವ್ಯಗಳು - ಜೀವ, ಪುಧ್ಗಲ, ಧರ್ಮ, ಅಧರ್ಮ, ಆಕಾಶ, ಕಾಲ.

ಸಪ್ತ ಋದ್ಧಿಗಳು - ಬುದ್ಧಿ, ತಪ, ವೈಕುರ್ವಣ, ಔಷಧ, ರಸ, ಬಲ, ಅಕ್ಷೀಣ - ಹೀಗೆ ಏಳು ಬಗೆ.

ಸಪ್ತವ್ಯಸನಗಳು - ಜೂಜು, ವೇಶ್ಯಾಸ್ತ, ಪರಸ್ತ್ರೀಮನ, ಚೌರ್ಯ, ಮಾಂಸ ಭಕ್ಷಣ, ಮದ್ಯಪಾನ, ಮೃಗಯಾ (ಬೇಟೆ) - ಈ ಏಳು.

ಸಿಂಹ ನಿಷ್ಕೇದಿತ - ಎಂಬತ್ತು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅರುವತ್ತು ಉಪವಾಸ ಮತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತು ಪಾರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ವ್ರತ.

ಸಾಮಾನಿಕ ದೇವ - ಇಂದ್ರನಿಗಿರತಕ್ಕ ಆಜ್ಞೆ ಐಶ್ವರ್ಯ ಶಕ್ತಿಗಳಿಲ್ಲದೆ, ಅವನ ಹಾಗೆಯೇ ಆಯುಷ್ಯ, ವೀರ್ಯ, ಪರಿವಾರ, ಭೋಗೋಪಭೋಗಗಳುಳ್ಳವನು. ಗುರು, ತಂದೆ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಂತೆ ಪೂಜ್ಯನಾದ ದೇವತೆ.

ಸ್ಥವಿರ ಕಲ್ಪ - ಏಕವಿಹಾರಿಯಾಗಲು ದೈಹಿಕ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ, ಋಷಿಸಂಘದಲ್ಲಿದ್ದು ಸಂಘದ ರೀತಿಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಋಷಿಗಳ ಪರಂಪರೆಯ ರೀತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸತಕ್ಕ ಸಾಧು.

ವಿಶೇಷ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು

೧. ಗ್ರಾಮ, ನಗರ, ಖೇಡ .... ಇತ್ಯಾದಿ

ಗ್ರಾಮ - ನೂರಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗದೆ ಏನೂರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗದೆ ಕೃಷಿಕ ಕುಟುಂಬಗಳು ವಾಸಮಾಡುವ ಹಳ್ಳಿ.

ನಗರ - ರಾಜಧಾನಿ (ರಾಜನು ವಾಸಮಾಡುವ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣ)

ಖೇಡ - ಎತ್ತರವಾದ ಕೋಟೆಯುಳ್ಳ ಊರು.

ಖರ್ವಡ - ಚಿಕ್ಕಪ್ರಾಕಾರವಿರುವ ಊರು.

ಮಡಂಬ - ದೂರಸ್ಥಳ, ಸೀಮೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪುರ.

ಪತ್ರನ (ಪಟ್ಟಣ) - ಬಂಡಿಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ, ನಾವೆಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ, ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ಸೇರಬಹುದಾದ ಪುರ.

ದೋಣಾಮುಖ - ಜಲಮಾರ್ಗ, ಸ್ಥಳಮಾರ್ಗ ಎರಡೂ ಉಳ್ಳ ಪುರ.

(ಇದರ ವಿವರ ಪಂಪನ ಆದಿಪುರಾಣ ಅ. ೮-೬೩ ವಚನದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ)

ಪಾಲಿಧ್ವಜ - ಒಂದು ಬಗೆಯ ಧ್ವಜ ವ್ಯೂಹ. ಹಾರ, ವಸ್ತ್ರ, ನವಿಲು, ಕಮಲ, ಹಂಸ, ಮೀನು, ಸಿಂಹ, ವೃಷಭ, ಅನೆ, ಚಕ್ರ - ಈ ಲಾಂಛನಗಳುಳ್ಳ ಬಾವುಟಗಳು.

ಲೋಹಾಸನ - ಒಂದು ಬಗೆಯ ಪೀಠ. ಅದರ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ -

ಪಂಚಭಿಃ ಸಪ್ತಭಿರ್ವಾಪಿ ನವಭಿರ್ಲೋಹಭೈಃ ಪದ್ಮೈಃ
ಲೋಹಪಟ್ಟ ಕೃತಾಧಾರೈರ್ಲೋಹ ಜಾಲಕ ಮೂರ್ಧನಿ ||
ಭದ್ರಿಕಾ ಪಟ್ಟ ಗರ್ಭಸ್ಥಂ ಕಾರ್ಪಾಸೇನ ವಿಮಿಶ್ರಿತಂ
ಲೋಹಾಸನಮಿದಂ ಪೋಕ್ತಮುಪರಿಷ್ಠಾತ್ಕು ಕೀಲಿತಂ ||

(ಡಿ.ಎಲ್.ಎನ್. ವತ್ಸಾರಾಧನೆ. ಪುಟ ೨೦೦)

ಅನುಬಂಧ - ೨

ಶಬ್ದಕೋಶ

ಅಂಕುರ-ಮೊಳಕೆ
ಅಂಗಡಿಯ ಲವಡಂ-ಅಂಗಡಿ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ
ಅಲೆದಾಡುವವನು
ಅಗರು-ಸುಗಂಧದ್ರವ್ಯ
ಅಗುಟ್ಟು-ತೋಡಿ, ನಾಟಕೊಂಡು
ಅಗ್ಗ-ಶ್ರೇಷ್ಠ
ಅಗ್ರಾಸನ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣವೃತ್ತಿ
ಅಚ್ಚಿಗ-ದುಃಖಿತ
ಅಜ-ಅಡು
ಅಡಿವೋಣರ್-ಪಾದಯುಗಳ
ಅಣ್ಣು-ಪ್ರಯತ್ನಿಸು, ಸಮರ್ಥನಾಗು
ಅಣೆ-ಪದಾತಿ ಸೈನ್ಯ
ಆದಿರ್-ಅಲುಗಾಡು
ಆರ್ದ-ಆದ್ಯ, ನೀರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸು
ಆರ್ಧಚಕ್ರಿ-ಭರತಕ್ಷೇತ್ರದ ಆರು ಖಂಡಗಳಲ್ಲಿ
ಮೂರು ಖಂಡಗಳ ಅಧಿಪತಿ
ಆಧಿಗಮ-ಸಂಪಾದಿಸಿದ
ಆಧಿರೂಡ-ಹತ್ತಿರದ
ಅನವರತ-ಯಾವಾಗಲೂ
ಅನಿಬರ್-ಅಷ್ಟಜನರು
ಅನುನಯ-ಪ್ರೀತಿ, ಸ್ನೇಹ
ಆಪಣ-ಅಂಗಡಿ, ಮಳಿಗೆ
ಆಪರಂ-ಎಣೆಯಿಲ್ಲದ
ಅಪವರ್ಗ-ಮೋಕ್ಷ
ಅಪ್ರತಿಕ್ರ-ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದವಳು
ಆಪ್ರತ್ಯಯ-ಅವಿಶ್ವಾಸ
ಅಭಿಮಾನ-ಗರ್ವ
ಅಮೃ-ತಂದೆ, ಅಪ್ಪ
ಅಮೋಘ-ವ್ಯರ್ಥವಲ್ಲದ, ನಿಶ್ಚಿತ, ತಪ್ಪದುದು
ಅಯ್ಯಿಲ್-ಹಿಮ
ಅರಿ-ಕತ್ತರಿಸು
ಅರಿಯವು-ಅಸಾಧ್ಯವಾದವು
ಅಜುನೀರ್-ಬತ್ತಿದ ನೀರು
ಅರಾಭಂಮಾಡು-ಭಕ್ಷಿ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಆಚರಿಸು
ಅಲೇಖ್ಯ-ಚಿತ್ರವಿದ್ದ
ಅಲೋಕನವಿದ್ದ-ಅದೃಶ್ಯವಾಗುವ ವಿದ್ಯೆ
ಅವಯವದಿಂ-ಶ್ರಮವಿಲ್ಲದ, ಸುಲಭವಾಗಿ

ಅವಸರ-ವೇಳೆ, ಸಮಯ
ಅಷ್ಟೋಪವಾಸ-ಎಂಟು ದಿನಗಳ ಉಪವಾಸ
ಅಸಿಖೇಟಕ-ಕತ್ತಿ ಗುರಾಣಿ
ಅಳಂಜಿ-ಅಣಬೆ, ನಾಯಿಕೊಡೆ
ಅಳಿಕಮನಂ-ಕಪಟ ಮನದವನು
ಅಳಿಜು-ಕೆಸರು
ಅಳಿಪು-ದುರಾಶಪಡು
ಅಳಿ-ಮಜ್ಜೆಗೆ
ಅಜ್ಜಿಡು - ಹಾಳುಮಾಡು, ಪೂರ್ಣವಾಗಿ
ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳು
ಅಟ್ಟಿ-ಪ್ರೀತಿ
ಅಜು-ಅಳು
ಆಂದ-ಗೂಗೆ
ಅಖಂಡಲ-ಇಂದ್ರ
ಅಟಿಸು-ಬಯಸು
ಆಡು-ನರ್ತಿಸು
ಆತ್ಮ-ಮನಸ್ಸು
ಆದಮಾನುಂ-ವಿಶೇಷವಾಗಿ
ಆದೇಶಂಗಯ್-ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಹೇಳು
ಅಪ್ಪಾಯನ-ಹಿತ
ಆರಂಭ-ವ್ಯವಸಾಯ
ಆರವ-ತೋಟ, ಉದ್ಯಾನ
ಆರಾಧನೆ-ಸಾಧನೆ
ಆರೋಗಿಸು-ಊಟಮಾಡು
ಆಜಡಿಗೊಳ್-ಹಂಸಮಾಡು, ತೊಂದರೆ
ಪಡಿಸು
ಆಟಿಸು-ಶಮನಮಾಡು
ಆಸ್ತೋಟಕ-ಬಾವು, ಒಡೆಯುವಿಕೆ
ಇಂಬು-ವಾಸಿ, ಲೇಸು
ಇಟ್ಟಿ-ಈಟಿ
ಇನಿಸು-ಇಷ್ಟು, ಸ್ವಲ್ಪ
ಇನಿಯ-ಸವಿಯಾದ, ಪ್ರಿಯ
ಇನ್ನರ್-ಇಂಥವರು
ಇಳಿಸು-ಹೀನಯಿಸು
ಈದ್ವೈಧ-ಈ ರೀತಿಯ
ಈಡಾಡು-ಬಿಸಾಡು
ಉಕ್ಕವ (ಉರ್ಕವ)-ಕಪಟ

ಉಗುರಿಸು-ಉಗುರಿನಿಂದ ಕೆರೆ
 ಉಡಿ-ಮುರಿದುಬೀಳು
 ಉಣ್ಣಪಡಿಸು-ಉಣ್ಣದೆ ಬೀಳಿಸು, ಉಪವಾಸ
 ಬೀಳಿಸು
 ಉತ್ತವಳ-ಉತ್ತಂಠ ; ಕುತೂಹಲ
 ಉದ್ಧಂತ-ಉಬ್ಬು ಹಲ್ಲುಳ್ಳವ
 ಉನ್ಮಾರ್ಗ-ದುಷ್ಪಮಾರ್ಗ
 ಉಪಶಮ-ಶಾಂತಿ, ಸಮತೆ
 ಉಪಶೋಕಿಸು-ಸ್ತುತಿಸು
 ಉಪಾಸಕ-ಜೈನಗೃಹಸ್ಥ
 ಉಬ್ಬೆಗ-ಉದ್ದೇಗ, ದುಃಖ
 ಉರ-ಎದೆ
 ಉಜದೆ-ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ, ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳದೆ
 ಉರ್ಜು-ಜಾರು, ಬಗಿ, ಸೀಳು, ಹಿರಿ
 ಊಡು-ಊಟಕೊಡು, ಬಳಿ
 ಎಚ್ಚಿ-ಹಚ್ಚಿ, ಬಳಿದು
 ಎಡೆ-ಸ್ಥಳ, ನಡುವೆ
 ಎತ್ತಾನುಂ-ಎಲ್ಲಾದರೂ
 ಎರ್ಮ-ಎಮ್ಮೆ
 ಎಯ್ಯು-ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳು, ಸೇರು
 ಎರಲೆ-ಜಿಂಕೆ
 ಎಣತನಿಗ-ಪ್ರಭುತ್ವವುಳ್ಳವ
 ಎಣ್ಣಿ-ಹೊಯ್ಯು ; ಹಾಕು
 ಎಣ್ಣಿಯ-ಒಡೆಯ
 ಎಸಡಿ-ಎಡಿ
 ಎಳಿದು-ತಿರಸ್ಕಾರ
 ಎಣಲು-ನೇತುಬೀಳು
 ಎಲ್ಲನ್ನಿಂ-ಬನ್ನಿರಿ
 ಎಲ್ಲು-ಓಡಿಸು
 ಎಕವಿಹಾರಿ-ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುವವ,
 ಪರಿವ್ರಾಜಕ
 ಎಕಸಣಿ-ಒಂದು ಬಂಡೆ
 ಎರಣೆಗ-ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗ
 ಎರಿಸು (ಎಣಿಸು) - ಹತ್ತಿಸು, ಕೈಗೊಳಿಸು,
 ಧರಿಸು
 ಎಣು-ಪೆಟ್ಟು, ಗಾಯ
 ಒಂತಿ-ಸಣ್ಣಕಲ್ಲು
 ಒಂದು-ಸೇರು
 ಒಟ್ಟು-ರಾಶಿಮಾಡು
 ಒಟ್ಟಿ-ಒಂಟಿ
 ಒಡೆಯ-ಉಳ್ಳ

ಒಡ್ಡಣ-ಸ್ಥನ್ನ
 ಒದಲು-ಕೂಗು
 ಒಯ್ಯನೆ-ಮೆಲ್ಲನೆ
 ಒಮೊದಲ್-ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ
 ಒಲ್ಲಣಿಗೆ-ಒದ್ದೆಬಟ್ಟೆ ; ಆದ್ವಪಟ್ಟಣ
 ಒಸಗೆ-ಸಂತೋಷ ; ಮೆಚ್ಚು
 ಒಸೆ-ಸಂತೋಷಪಡು
 ಒಳನ್-ಇರುವನು
 ಒಗರ-ಅನ್ನ
 ಒಜ-ಉಪಾಧ್ಯಾಯ
 ಒರಂತಪ್ಪ-ಸಮಾನವಾಗಿರುವವ
 ಒಲಗ-ಆಸ್ಥಾನ
 ಒಲಗಿಸು-ಸೇವೆಮಾಡು
 ಒವರಿ-ಕೋಣೆ
 ಒಳಿ-ಸಾಲು
 ಕಂಬುಕ-ರವಕೆ
 ಕಂತಿ-ಜೈನಸಂನ್ಯಾಸಿನಿ
 ಕಚ್ಚುಟ-ಕೌಪೀನ
 ಕಟಕ-ಕಡಗ, ಸ್ಥನ್ನ
 ಕಟವ-ಸೊಂಟ
 ಕಟ್ಟಿಲುಂಪೆ-ಕಟ್ಟಿರುವೆ
 ಕಡಂಗು-ಉತ್ಸಾಹಿಸು
 ಕಡವರ-ಚಿನ್ನ, ಐಶ್ವರ್ಯ
 ಕಡಿದು-ತೀವ್ರವಾದ
 ಕತಿಪಯ-ಕೆಲವು
 ಕನತ್ಸನಕ-ಹೊಳೆಯುವ ಚಿನ್ನ
 ಕಪ್ಪಡ-ಹರಕು ಬಟ್ಟೆ
 ಕಮ್ಮಿತ್ತು-ಸುವಾಸನೆಯುಳ್ಳ
 ಕರಜ-ಉಗುರು
 ಕರಂ-ವಿಶೇಷವಾಗಿ
 ಕರಗ-ಗಿಂಡಿ, ಬಿಂದಿಗೆ
 ಕರಭ-ಒಂಟಿ
 ಕಣಮೆಯಾಗಿ-ಬಲಿತು ; ಪಕ್ಷವಾಗಿ
 ಕರಿಣಿ-ಹೆಣ್ಣಾನೆ
 ಕರ್ಕೇತನ-ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸ್ವಟಿಕಮಣಿ
 ಕರ್ಜು-ತೊಳೆ
 ಕರ್ದಿಂಗಳ್-ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ
 ಕಲಿಲ-ಪಾಪ, ಕಲ್ಮಷ
 ಕಲ್ಪ-ಸ್ವರ್ಗ
 ಕಲ್ಲಿಸು-ಕಲಿಸು, ಹೇಳಿಕೊಡು
 ಕವರ್-ಸುಲಿಗೆಮಾಡು

ಕಷ್ಟತಿಗೆ-ದುಃಖಿಕರವಾದುದು
 ಕಸವರ-ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ
 ಕಳೆ-ತೆಗೆ, ಬಿಸಾಡು
 ಕಟಮೆಯ ಕೂಟು-ಶಾಲ್ಯನ್ನ
 ಕಲೆ-ಗಂಜಿ ; ಸಾಯು
 ಕಾದಲ-ಪ್ರಿಯ
 ಕಾದಲಿಸು-ಪ್ರೀತಿಸು
 ಕಾಪು-ಕಾವಲು ; ರಕ್ಷಣೆ
 ಕಾಯೋತ್ಕರ್ಗ-ದೇಹಾಭಿಮಾನ ತ್ಯಾಗ
 ಕಾರಂಡ-ನೀರುಕೋಳಿ
 ಕಾಲಂಗಿಯ-ಸಾಯು
 ಕಾಷ್ಠಕರ್ಮ-ಮರಗೆಲಸ
 ಕಾಸ-ಕಬ್ಬಿ, ಚಡ್ಡಿ
 ಕಿತ್ತಯ್ಯ-ಚಿಕ್ಕಸ್ವಾಮಿ, ಬ್ರಹ್ಮಪಾರಿ
 ಕಿನಿಸು-ಕಿರಳು
 ಕೀರ್-ಮೊಳೆ
 ಕೀಟು-ಕೂಗು, ಕಿರಿಚು
 ಕೀಟು-ಕಡಿವಾಣ
 ಕುಂಚ-ನವಿಲುಗರಿಯ ಕುಚ್ಚು
 ಕುಂಡ-ಹಾದರಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿದವ
 ಕುತ್ತ-ರೋಗ
 ಕುತ್ತಿತ-ನೀಚ
 ಕುಮತಿ-ಕೆಟ್ಟಬುದ್ಧಿ
 ಕುಮ್ಮರಿ-ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಬೇಸಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಡನ್ನು
 ಕಡಿದು ಸುಟ್ಟು ಬಿಡಿಸಿದ ನೆಲ
 ಕುಟುವಡಿ-ಚಿಕ್ಕ ಮಡಿ ಬಟ್ಟೆ
 ಕುರ್ಕು-ಒಂದು ಬಗೆಯ ನೀರು ಹಕ್ಕಿ
 ಕುವಳಯ-ಕನ್ನದಿಲೆ
 ಕುಶಲಿಕೆ-ನೈವೇದ್ಯ
 ಕೂಪ-ಬಾವಿ
 ಕೂರಿತು-ಹರಿತವಾದ
 ಕೂರ್ಮ-ಪ್ರೀತಿ
 ಕೂಸು-ಮಗು, ಮಗಳು, ವಿವಾಹಕನ್ಯೆ
 ಕೃತ್ವ-ಪೂರ್ಣವಾಗಿ
 ಕೆಂದು-ಮಲಗು
 ಕೆತ್ತು-ಅಲುಗು, ನಡುಗು
 ಕೆಮ್ಮಿಗೆ, ಕೆಮ್ಮನ-ಸುಮ್ಮನೆ
 ಕೆಯ-ಹೊಲ, ಬತ್ತದ ಗದ್ದೆ
 ಕೆಯ್ಯಗು-ಮಿತಿಮೀರು
 ಕೆರಳು-ತುರಿ, ಚರ್ಮರೋಗ
 ಕೆರ್ಪು-ಎಕ್ಕಡ

ಕೆಳದಿ-ಗೆಳತಿ
 ಕೇರ್-ಗೋಡೆ
 ಕೈಗೆಯ್-ಸಿಂಗರಿಸು
 ಕೊಂಕು-ವಕ್ರತೆ
 ಕೊತಂ-ಒನಗೆ, ಬರ್ಚೆ
 ಕೊರಸು-ಒಂದು ಬಗೆಯ ಹಕ್ಕಿ
 ಕೊಳ್ಳುಳ-ಯುದ್ಧ, ಯುದ್ಧಮೂಮಿ
 ಕೋಡು-ಶೀತವಾಗು, ಕೊಂಬೆ
 ಕೋಣ-ಮೂಲೆ
 ಕೋರಕಿತ-ಟಿಸಿಲೊಡೆದ
 ಕೋವಣ-ಕೌಪೀನ
 ಕೋಲ್ಕಳ್-ಕೊಂಬುಗಳು
 ಕೋಳ್ಳಡು-ಸುಲಿಗೆಗೆ ಒಳಗಾಗು
 ಕ್ರಕಚ-ಗರಗಸ
 ಕ್ರಮುಕ-ಅಡಕೆ
 ಕ್ಷಪಣಕ-ಜೈನಸಂನ್ಯಾಸಿ
 ಖನನ-ತೋಡುವುದು
 ವಿಳಾಂತಕ-ದುಷ್ಪನಾದ ಯಮ
 ಖಾಸ-ಕೆಮ್ಮು
 ಗಂಡ-ಗಂಡಮಾಲೆ
 ಗಂಡಗುಣ-ಪೌರುಷ
 ಗಂಧಹಸ್ತ-ಸೂಕ್ತಿದ ಆನೆ
 ಗಳಂತಿಗೆ-ನೀರು ತುಂಬುವ ಕಳಶ ; ಹೂಜಿ
 ಗಾಡಿ-ಸೌಂದರ್ಯ
 ಗಾಮುಂಡ-ಗೌಡ
 ಗಾವುಂಡಿ-ಗೌಡಿ
 ಗಾಳಿಗೊಳ್-ಗಾಳಿಯ ಮೂಲಕ ವಾಸನೆ ತಿಳಿ
 ಗಿಣ್ಣು-ಗಿಣ್ಣಿನ ಹಾಲು ; ಹಸು ಈಡ
 ಹೊಸದರಲ್ಲಿ ಕೊಡುವ ಹಾಲು
 ಗುಂಡಿಗೆ-ಕಮಂಡಲ
 ಗುಂಡಿತು-ಅಳವಾದ
 ಗುಜ್ಜು-ಕುಳ್ಳಿ
 ಗುಡ್ಡ-ಶಿಷ್ಯ
 ಗೃಧ್ರ-ಹದ್ದು
 ಗಂಟಣ್-ದೂರ
 ಗೊಟ್ಟಿ-ಗೋಷ್ಠಿ ; ಜೊತೆ
 ಗೊಡ್ಡ-ಚೇಷ್ಟೆ
 ಗೋಮಂಡಳ-ಹಸುಗಳ ಮಂದೆ
 ಗೋಶೀರ್ಷ-ಒಂದು ಬಗೆಯ ಶ್ರೀಗಂಧ
 ಗೋಸಣೆ-ಡಂಗುರ(ಫೋಷಣೆ)
 ಗ್ರೀವೇಯಕ-ಕೊರಳ ಮಾಲೆ ; ಆನೆಯ ಕೊರಳ

ಸರಪಳಿ
ಘನರವ-ಗುಡುಗಿನ ಶಬ್ದ
ಘಟಿಕಾ-ಗುಳಿಗೆ
ಘೃತ-ತುಪ್ಪ
ಚದುರಸಿಗೆ-ನಾಲ್ಕು ಮೂಲೆಯುಳ್ಳ ವಸ್ತು
(ಚತುರಶ್ರಕ)
ಚರಪುರುಷ-ದೂತ
ಚರಮಪಾಳಿ-ಕೊನೆಯ ಕರ್ಮಬಂಧ
ಚರಿಗೆ-ಭಿಕ್ಷೆ
ಚೌಕಿ-ಅಂಗಳ
ಚಾತುರ್ಧಂತಬಳ-ಚತುರಂಗಸೇನೆ
ಚಾರು-ಮನೋಹರ
ಚಿಕ್ಕುಟ-ಚಿಗಟ, ಸೊಳ್ಳೆ
ಚೋಳಂಗಿ-ರವಿಕ ; ರವಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರ
ಭದ-ಹೊದಿಕೆ
ಭರ್ದಿ-ವಾಂತಿ ; ಭೇದಿ
ಭಿದ್ರ-ರಂಧ್ರ
ಭಿದ್ರಿಸು-ವಂಚಿಸು
ಭೇದನ-ಕತ್ತರಿಸುವಿಕೆ
ಜಂಬೀರ-ನಿಂಬೆ
ಜಡಿ-ಗದರಿಸು
ಜಯನಶಾಲೆ-ಆಯುಧಾಗಾರ
ಜಾತಿ-ಜನ್ಮ
ಜಾವ-ಯಾಮ ; ೭ ೧/೨ ಗಳಿಗೆ ಕಾಲ
ಜೀವವಿದ್ಯ-ಜೀವಂತ ಶಿಲ್ಪಪ್ರತಿಮೆ
ಜೀರ್ಣೋಪವಿ-ಪಿಚಿಕಾರಿ
ಜೂದು-ಜೂಜು
ಜ್ಯಂಭಿನಿ-ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುವುದು ಮತ್ತು
ಮಾಯವಾಗುವುದು
ಜೋಗು-ಯೋಗ
ಝಣಂಬ-ಮೇಲುಹೊದಿಕೆ
ಝಲ್ಲರಿ-ಒಂದು ವಾದ್ಯ
ಡಂಬಿಸು-ಮೋಸಮಾಡು
ಡಿಂಡೀರ-ನೂರ
ತಗುಳ್-ಆರಂಭಿಸು ; ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸು ;
ಅನುಸರಿಸು; ಸೇರಿಸು
ತಡಿ-ದಡ
ತಣಿವು-ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸು
ತನ್ನನಿಕ್ಕು-ತನ್ನನ್ನು ಬೀಳಿಸು ; ವಂದಿಸು
ತಮಾಳ-ಹೊಂಗಿಮರ
ತಮಿರ್ವರ್-ತಾವಿಬ್ಬರೂ

ತಜಿಸಲ್-ನಿಶ್ಚಯಿಸು
ತವಸು-ನಾಶಮಾಡು
ತವು-ಕ್ಷಯವಾಗು ; ನಾಶವಾಗು
ತವನಿಧಿ-ಅಕ್ಷಯವಾದ ನಿಧಿ
ತಸ್ಯರ-ಬೋರ
ತಳಾಜಿ-ನಗರದ ರಕ್ಷಕ ; ಕೊತವಾಲ
ತಳಿ-ಚಿಮುಕಿಸು
ತಳಿಗೆ-ತಟ್ಟೆ
ತಟ್ಟಿಸು-ಅಪ್ಪು
ತಾಂಗು-ಆಧಾರವಾಗು ; ತಡೆ
ತಾಳೋದ್ವಾಟಿನಿ ವಿದ್ಯಾ-ಬೀಗ ತೆಗೆಯಲು
ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಮಂತ್ರವಿದ್ಯೆ
ತಿಂಬಡಂ-ತಿನ್ನುವ ಪದಾರ್ಥ
ತಿರಿ-ತೊಳಲು
ತಿರುಡು-ಕದಿ
ತಿರುವಾಯು-ಹೆದೆಯ ಬಾಯಿ
ತಿಳಕ-ಒಂದು ಬಗೆಯ ಹೂವಿನ ಮರ
ತೀವು-ತುಂಬು
ತುಂಗ-ವತ್ತರ
ತುಡುಗೆ-ಆಭರಣ
ತುಯ್ಯಲ್-ಪಾಯಸ
ತುರಗಾಶ್ವ-ವೇಗವಾಗಿ ಓಡುವ ಕುದುರೆ
ತುರಿಪ-ತ್ತರೆ
ತುಟ್ಟುಪಟ್ಟಿ-ದನಗಳ ಹಟ್ಟಿ
ತುಲೆಲ್-ನಮಸ್ಕಾರ
ತೂಂಕಡು-ನಿದ್ದೆ
ತೂಂತು-ತೂಬು ; ರಂಧ್ರ
ತೂರ್ಯಾಂಗ-ವಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷ
ತೆಕ್ಕನೆ ತೀವಿ-ಭರ್ತಿಯಾಗಿ ತುಂಬಿ
ತೆಗಲೆ-ಎದೆ
ತೇನತೇನ-ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ
ತೊಟ್ಟನೆ-ಬೇಗನೆ
ತೊಟ್ಟು-ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ, ಮೊದಲಾಗಿ
ತೊಡಂಗು-ತೊಡಗು
ತೊವಲ್-ತೊಗಲು ; ಚಿಗುರು
ತೊಟಲ್-ಸುತ್ತಾಡು
ತೊಟ್ಟು- ಸೇವಕ ; ಸೇವಕಿ
ತೋರ-ದಪ್ಪ
ತ್ರಸ-ಚಲನವಿರುವ
ತ್ರಸ್ತಾಭಿಷೂತ-ಭಯವಶ
ತ್ರಿಕಾಲಪ್ರಜ್ಞಪ್ತಿ-ಲೋಕಾಕಾರಾದಿಗಳನ್ನು

ನಿರೂಪಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥ
 ದಂಶ-ಸೊಳ್ಳೆ
 ದಾಯ-ಬಹುಮಾನ ; ಸಲುಗೆ ; ಅವಕಾಶ
 ದಾಯಿಗಂ-ದಾಯಾದಿ
 ದಾರ-ಹೆಂಡತಿ
 ದಾಷ್ಟಿಕ-ಕಚ್ಚಲ್ಲಟ್ಟವ
 ದೀಪನೀಯ-ಸುಡುವ
 ದುರ್ಭಗತ್ವ-ಹೀನಭಾಗ್ಯ
 ದುರ್ಧರ-ತಾಳಲಾಗದ
 ದುಷ್ಕೃತಂ - ಕೇಡಿಗ
 ದೇಸಿಗ-ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದವನು; ನಿರ್ಗತಿಕ
 ದೇಹಾರ-ದೇವರ ಕೋಣೆ
 ದೋರ್ದಂಡ-ಭುಜಾದಂಡ
 ದ್ರಮ್ಯ-ಒಂದು ಬಗೆಯ ನಾಣ್ಯ
 ದ್ರವ್ಯ ತಪ-ಕಪಟ ತಪಸ್ಸು
 ದ್ರುಮಷಂಡ-ಮರಗಳ ಸಮೂಹ
 ಧನದ-ಕುಚೇರ
 ಧೃತಿ-ಧೈರ್ಯ ; ಸ್ಥಿರತೆ
 ನಡಪಾಡು-ಆಡ್ಡಾಡು
 ನಡಪು-ಸಾಕು
 ನನ್ನಿ-ಸತ್ಯ
 ನವಿರು-ಕೂದಲು
 ನಾಗ-ಆನೆ; ಹಾವು
 ನಾಗ ತಾಣ-ನಾಗರ ಸ್ಥಾನ
 ನಾಗವಲ್ಲಿ-ವೀಳಿಯದೆಲೆ
 ನಾಣಿಲಿ-ಲಿಚ್ಚೆಯಿಲ್ಲದ
 ನಾರಕ-ನರಕಜೀವಿ
 ನಾಳಬಿರ್ದು-ಉದ್ದನೆಯ ಹಳ್ಳವಾಗಿ
 ನಿಗ್ರಹ-ದಂಡನೆ, ಶಿಕ್ಷೆ
 ನಿಚ್ಚ-ನಿತ್ಯ
 ನಿಟ್ಟಿಲ್ಲು-ಉದ್ದವಾದ ಮೂಳೆ
 ನಿದಾನ-ಸಂಕಲ್ಪ, ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ
 ನಿಪಾತಿಸು-ಕೊಲ್ಲು
 ನಿಮಿರ್-ನೆಟ್ಟಿಗಾಗು
 ನಿಯೋಗಿ-ಅಧಿಕಾರಿ
 ನಿರುತ-ದಿಟ, ನಿಜ
 ನಿಜಿಸು-ಊಟಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸು
 ನಿಗ್ರಂಥಯತಿ-ದಿಗಂಬರ ಯತಿ
 ನಿರ್ವಾಣ, ನಿರ್ವೃತಿ-ಮೋಕ್ಷ
 ನಿರ್ವೇಗ-ವಿರಕ್ತಿ
 ನಿಶ್ಯಲ್ಯ-ಪಾಪಾಚರಣೆಯಿಲ್ಲದ

ನಿಶ್ವಾಸ-ಅನ್ನದ ಗಂಜಿಯ ಕನೆ
 ನಿಷಣ್ಣ-ಕುಳಿತ
 ನಿಸ್ಸಿದ್ಧಿ, ನಿಸಿದಿಗ-ಸಮಾಧಿ
 ನಿಶ್ಶೇಯಸ-ಮೋಕ್ಷ
 ನೀಡಜಿಂ-ದೀರ್ಘಕಾಲದಿಂದ
 ನೀಡುಂ-ಬಹಳ
 ನೀರಚ್ಚಿ-ಬಾಯಾರಿಕೆ
 ನೀರಿಲಿ-ಸ್ನಾನಮಾಡು
 ನೀರೂಡು-ನೀರು ಕುಡಿಸು
 ನೆಗಪು-ಮೇಲೆತ್ತು
 ನೆಗಲು-ಮೊಸಳೆ
 ನೆಗಲಿ-ಮಾಡಿದುದು, ಕೀರ್ತಿ
 ನೆರಂ-ಸಹಾಯ
 ನೆರಪು-ಕೂಡಿಹಾಕು
 ನೆರವಿ-ಸಭೆ, ಸಮೂಹ
 ನೆಣನೆಡೆ-ಮರ್ಮಸ್ಥಾನ
 ನೆಣಪು-ಪೂರೈಸು
 ನೆಣಿ-ತುಂಬು, ಸಮರ್ಥನಾಗು
 ನೆಣಿಯ-ಪೂರ್ಣವಾಗಿ
 ನೇತ್ರಪಟೆ-ನೇತ್ರವೆಂಬ ರೇಷ್ಮೆವಸ್ತ್ರ
 ನೇಸಲು-ಸೂರ್ಯ
 ನೈಮಿತ್ತಿಕ-ಜೋಯಿಸ
 ನ್ಯಾಯವಿಸ್ತರ-ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರ
 ಪಂಗು-ಹಳವ
 ಪಂದರ-ಚಪ್ಪರ
 ಪಂದೆ-ಹೇಡಿ
 ಪಂದೊವಲ್-ಹಸಿತೋಗಲು
 ಪಗರಣಿಗ-ಪಗರಣ ಎಂಬ ಆಟವಾಡುವವನು
 ಪಚ್ಚುಗೊಡು-ಪಾಲು ಮಾಡಿಕೊಡು
 ಪಟಹ-ತಮಟೆವಾದ್ಯ
 ಪಟ್ಟವರ್ಧನ-ಪಟ್ಟದಾನೆ
 ಪಡಿಯುಟ-ಪ್ರತೀಹಾರಿ, ದ್ವಾರಪಾಲಕ
 ಪಣ್ಣು-ಮಾಡು
 ಪದಿರ್-ಒಗಟೆ, ಗೂಢಾರ್ಥವುಳ್ಳ ಮಾತು
 ಪನಸ-ಹಲಸು
 ಪಯನ್-ಹಸು
 ಪರಚಕ್ರ-ಶತ್ರುಮಂಡಲ
 ಪರದ-ವ್ಯಾಪಾರಿ
 ಪರದಿ-ವರ್ತಕನ ಹೆಂಡತಿ
 ಪರದು-ವ್ಯಾಪಾರ
 ಪರವಶತೆ-ಮೂರ್ಛೆ, ಮೈಮರೆಯುವಿಕೆ

ಪರಿಗ್ರಹ-ಸ್ವೀಕಾರ
 ಪರಿನಿರ್ವಾಣ-ಮುಕ್ತಿ
 ಪರಿಭವ-ತಿರಸ್ಕಾರ, ಅವಮಾನ
 ಪರಿಯುಣ-ತಟ್ಟೆ, ಹರಿವಾಣ
 ಪರಿವಡಿಗ-ಅನುಕ್ರಮ
 ಪರಿವೇಷಿತ-ಬಳಸಿದ
 ಪರಿವ್ರಾಜಕ-ಸಂನ್ಯಾಸಿ
 ಪರಿಸ್ಪೃಟ-ಅತಿಸ್ಪಷ್ಟ
 ಪಟಿ-ಕತ್ತರಿಸಿಹೋಗು
 ಪರೆ-ಹರಡು
 ಪಟಿವೊಟ್ಟು-ಸಂಜೆ
 ಪಟಿ-ತಂಬಟೆ, ಹರೆ ಎಂಬ ಚರ್ಮವಾದ್ಯ
 ಪರ್ಚಿಗೊಡು-ಹಂಚಿಕೊಡು
 ಪರ್ವ-ಹಬ್ಬ
 ಪಲಾಲ-ಜೊಳ್ಳು, ನಿಸ್ಸಾರವಾದ ಮಾತು
 ಪಲ್ಲಣ-ಜೇನು
 ಪಲ್ಲವ-ಚಿಗುರು
 ಪಲ್ಯಂಕ-ಪದ್ಮಾಸನ
 ಪಸದನ-ಅಲಂಕಾರ
 ಪಸರ-ಸಲಿಗೆ
 ಪಸುಂಬೆ-ಹಸುಬೆ ಚೀಲ
 ಪಳಿತ-ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕಾಲಮಾನ
 ಪಾಂಗು-ರೀತಿ
 ಪಾಗುಡ-ಕಾಣಿಕೆ
 ಪಾಟ-ಹಾಡು
 ಪಾಡು-ಸ್ಥಿತಿ
 ಪಾಣ್ಣಿ-ಜಾರ
 ಪಾದರಿಗ-ಹಾದರಿಗ, ಜಾರ
 ಪಾಪೆ-ಬೊಂಬೆ
 ಪಾಯ್ತರು-ಹರಿದುಬರು
 ಪಾರಕು-ಪಾರಕದ ಅಕ್ಕಿ
 ಪಾರಾವತ-ಪಾರಿವಾಳ
 ಪಾರ್ವ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣ
 ಪಾರ್ವಂತಿ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿತಿ
 ಪಾರಾವಾರಗ-ಪ್ರವೀಣ
 ಪಾರಿಸು-ಪಾರಣಿಮಾಡು
 ಪಾಲ್ಕರ-ಹಾಲು ಬರುವ ಮರ
 ಪಾಷಾಣ-ಕಲ್ಲು
 ಪಾಳಕಾಪ್ಯ-ಗಜಶಾಸ್ತ್ರ
 ಪಿಂಗು-ಹಿಂಜರಿ, ತೊಲಗು
 ಪಿಡಿ-ಹೆಣ್ಣಿನೆ

ಪಿಡಿಪೆತ್ತು-ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ
 ಪಿಶಿತ-ಮಾಂಸ
 ಪಿಶೆ-ಹಿಂದು
 ಪೀಡನ-ಹಿಂಸೆ
 ಪುಂಡರೀಕ-ಬಿಳಿಯ ತಾವರೆ
 ಪುಗುಲು-ಒಡೆ-ಬೊಕ್ಕಿಯಾಗು
 ಪುಡುಕೆ-ಪೆಟ್ಟಿಗೆ, ಸಂಪುಟ, ಭರಣೆ, ಬುಟ್ಟಿ
 ಪುದ್ಗಲ-ಮೊಸರು, ಸಕ್ಕರೆ, ಬೆಲ್ಲ, ಅನ್ನ, ನೀರು
 ಮುಂತಾದ ದ್ರವ್ಯಗಳು
 ಪುನ್ನಾಗ-ಸರಗಿಯ ಮರ
 ಪುರುಡು-ಸ್ಪರ್ಧೆ
 ಪುರುಷವ್ರತ-ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯೆ
 ಪುರುಳಿ-ಸಾರಿಕೆ, ಹೆಣ್ಣಿಗೆ
 ಪುಳಿನ-ಮರಳು
 ಪುಳಿತು-ಹುಳುವಾಗಿ
 ಪುಳು-ಹಕ್ಕಿ
 ಪುಳ್ಳಿ-ಸೌದೆ
 ಪುಳುಂಗಾಟ-ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯುವವನು
 ಪೂಣ್ಯ-ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ
 ಪೂರ-ಪ್ರವಾಹ
 ಪೂರಣ-ತುಂಬುವಿಕೆ
 ಪಂಗರು-ಒಂದು ಬಗೆಯ ದೊಡ್ಡ ಬಕಹಕ್ಕಿ
 ಪೆಂಡವಾಸ-ಅಂತಃಪುರ
 ಪೆಟ್ಟಿ-ಹೆಂಟೆ
 ಪೆಟಗು-ಹಿಂದೆ
 ಪೆಟವುಳಿ-ಬೇರೆ ಎಡೆ
 ಪೆಟು-ಹೆರು, ಪಡೆ
 ಪೆಟುಕು-ಹಕ್ಕು
 ಪೇಪಂದಿ-ಹೇಲು ಹಂದಿ
 ಪೇಟು-ಹೇರು, ಹೊರೆ
 ಪೊಟ್ಟಳಿಗೆ-ಪೊಟ್ಟಣ
 ಪೊಡೆವಡು-ನಮಸ್ಕರಿಸು
 ಪೊರ್ದು-ಹೊಂದು, ಪಡೆ
 ಪೊಲ್ಲದು-ಕೆಟ್ಟದು
 ಪೊಲ್ಲುಮೆ-ದುಪ್ಪತೆ, ಕೇಡಿಗತನ, ಹೊಲಸು,
 ಹೇಸಿಗೆ
 ಪೊಳೆಯಿಸು-ಹೊರಳಿಸು, ತಿರುಗಿಸು
 ಪೊಟಲ್-ಪಟ್ಟಣ, ಪೊಟರೆ
 ಪೊಲ್ಲಡೆ, ಪೊಲ್ಲು-ಹೊತ್ತಾರೆ
 ಪೊಟ್ಟಿ-ಚಿನ್ನ, ಚಿನ್ನದ ಪಾತ್ರೆ, ಶ್ರೇಷ್ಠ
 ಪೋಡುಂಗಾಟ-ಕಾಡನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವವ

ಪ್ರಜ್ಞ-ಮರೆಯಾದ
 ಪ್ರಣವ-ಓಂಕಾರ
 ಪ್ರತಿಪತ್ತಿ-ಸತ್ಯಾರ
 ಪ್ರತಿಬೋಧಿಸು-ಎಚ್ಚರಿಸು, ತಿಳಿಯ ಹೇಳು
 ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗ-ಪ್ರತಿಮೆಯಂತೆ ನಿಂತು
 ತಪಸ್ಸುಮಾಡುವುದು
 ಪ್ರತಿಮುಖ-ಮೋಗವಾಡ
 ಪ್ರತೀಕಾರ-ಚಿಕಿತ್ಸೆ
 ಪ್ರಮಾಣ-ಅವಧಿ, ಅಳತೆ, ಕಾರಣ
 ಪ್ರಸ್ತುತ-ತಾತ್ಕಾಲಿಕ
 ಪ್ರಳಾಪ-ರೋದನ
 ಪ್ರಾಣಘಾತಿ-ಜೀವಹಿಂಸಕ
 ಪ್ರಾಸುಕ-ಜೀವರಹಿತ, ನಿರ್ಮಲ
 ಬಂದಿಸು-ವಂದಿಸು
 ಬಂಬಳಂ ಬಾಡಿ- ಬಹಳ ಬಾಡಿ
 ಬಗ್ಗಿಸು-ಬೈ, ವಿಧೇಯಗೊಳಿಸು
 ಬಟ್ಟಾಟ-ಬಿಲ್ಲೆಯಾಟ
 ಬಡ್ಡಿಸು-ಬಡಿಸು (ವರ್ಧಿಸು)
 ಬಧಿರ-ಕಿವುಡ
 ಬಯ್ಯಿರುಳಿನ ಜಾವ-ಮುಂಜಾನೆ
 ಬರ, ಬರವು-ಆಗಮನ
 ಬಹಿಸಿಡಿಲ್-ಮಳೆಯಿಲ್ಲದೆ ಬರುವ ಸಿಡಿಲು
 ಬರುಂಟು-ಬೆರಳಿನಿಂದ ಚುಚ್ಚು
 ಬರ್ದಿ-ನವೆದು, ಕೃಶವಾಗಿ
 ಬಲಗೊಳ್-ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬರು
 ಬಲ್ಲಾಳನ-ಬಲಾತ್ಕಾರ
 ಬಲ್ಲೆ-ಪ್ರೌಢಿಮೆ
 ಬಸ-ವಶ
 ಬಸಮಲೆ-ಬಸವಳಿ, ವಶತವ್ವ, ಶಕ್ತಿ ಕುಂದು
 ಬಲೆಯನಟ್ಟು-ದೂತನನ್ನು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸು
 ಬಳಾಕ-ನೀರುಹಕ್ಕಿ
 ಬಟ್ಟು-ಕೆಳಗೆ ಜಾರು
 ಬಲೆಕ್ಕಂ-ಅನಂತರ
 ಬಲೆಯನೆ-ಹಿಂದೆಯೇ
 ಬಳ್ಳಿಮಾಡ-ಲತಾಗೃಹ, ಮನೆಗಳ ಸದಲು
 ಬಲೆಬ್ಬೆ-ಬದುಕಿದ, ಸತ್ವ
 ಬಾಚಿಸು, ಬಾಚಿಸು-ಓದು, ಓದಿಸು
 ಬಾಡು-ಕಾಯಿಪಲ್ಲು
 ಬಾದಣ-ಗವಾಕ್ಷ
 ಬಾರಿ-ಅನೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಕಟ್ಟಿದ ಕೋಟೆ,
 ಬೋನು

ಬಾರಿಸು-ನಿವಾರಿಸು, ತಡೆ
 ಬಾಲವದ್ದ-ಬಾಣಂತಿ
 ಬಾಳ್-ಕತ್ತಿ
 ಬಾಟು, ಬಾಚೆಮ-ಜೀವಿಕೆ, ವೃತ್ತಿ, ಕ್ಷೇತ್ರ
 ಜಮೀನು
 ಬಾಚ್ಚಿ-ಪ್ರಯೋಜನ
 ಬಾಹಲ-(ಬಾಹಟ-ವಾಗ್ಬಟ) ವೈದ್ಯಗ್ರಂಥ
 ಬಿಚ್ಚಳಿಸು-ವಿಸ್ತರಿಸು, ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡು
 ಬಿಚ್ಚುವ-ಭಿಕ್ಷು, ಜೈನಯತಿ
 ಬಿದಿರ್-ಕೊಡವು
 ಬಿನ್ನನೆ-ಶೂನ್ಯವಾಗಿ
 ಬಿಯ-ವ್ಯಯ, ವೆಚ್ಚ
 ಬರ್ದಿ-ಮುದುಕಿ
 ಬರ್ದು-ಔತಣ
 ಬೂತು-ಭೂತ, ವ್ಯಕ್ತಿ
 ಬೆಂಟೆ-ಹುಲ್ಲಿನ ಹಗ್ಗ
 ಬೆಸ-ಅಪ್ಪಣೆ
 ಬೆಸಕೆಯ್-ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ನಡೆ, ಸೇವೆಮಾಡು
 ಬೆಸಲೆಯಾಗು-ಪ್ರಸವಿಸು
 ಬೆಳ್ಳಾಡು-ನಿರ್ಜನಾರಣ್ಯ
 ಬೇಗ-ಹೊತ್ತು, ಸಮಯ
 ಬೇಂಟ-ಪ್ರೇಮ
 ಬೈಕ-ಭಿಕ್ಷು
 ಬೈಕಂಗುಳಿ-ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವುದೇ
 ಶೀಲವಾಗಿರುವವನು
 ಬೈಕಂದಿರಿ-ಭಿಕ್ಷುಗಾಗಿ ತಿರುಗಾಡು
 ಬೋನಮತ್ತು-ಭೋಜನ ಬಡಿಸು
 ಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯ-ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ
 ಬ್ಯಾದಿ-ವ್ಯಾಧಿ, ರೋಗ
 ಭಂಡ-ವ್ಯಾಪಾರದ ಸರಕು
 ಭಂಭಾ-ಒಂದು ಬಗೆಯ ಭೇರಿ
 ಭಗಂದರ-ಮೂಲವ್ಯಾಧಿ
 ಭರ್ತಾರ-ಗಂಡ
 ಭಾಗಸ-ಭಾಗ್ಯ
 ಭೂರಿ-ಅತಿಶಯ
 ಮಂಡಗೆ-ಒಂದು ಭಕ್ಷ್ಯ
 ಮಂಡೂಕ-ಕಪ್ಪೆ
 ಮಂತಣ-ಮಂತ್ರಾಲೋಚನೆ
 ಮಗುಟ್ಟು-ತಿರುಗಿ, ಮತ್ತೆ
 ಮುಟ್ಟಿಗೆ-ಒಂದು ಆಯುಧ
 ಮಣಿಪೇಟಕ-ರತ್ನಖಚಿತವಾದ ಗುರಾಣಿ

ಮದ್ಯಾಂಗ-ಮದ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷ
ಮದವಳ್-ಮದುಮಗಳು, ವಿವಾಹ ಕನ್ನೆ
ಮನ್ಯು-ದುಃಖ
ಮನೆವಾಟ್ತಿ-ಮನೆಗೆಲಸ
ಮರಮೊಗ-ಮರದ ಮೊಗವಾಡ
ಮರುಳ್ಗೊಂಡು-ಭ್ರಾಂತನಾಗಿ
ಮಜಲುಂದು-ಮೈಮರೆ, ನಿದ್ರಿಸು
ಮಜುಗು-ಕುದಿ
ಮಜುಭವ-ಪುನರ್ಜನ್ಮ
ಮಲರ್ಚು-ಮಗುಚಿ ಮಲಗಿಸು
ಮಲ್ಲಲ್-ಮಣ್ಣಿನ ಸವುಟು
ಮರಕ-(ಮಶಕ) ಗುಂಗಾರು
ಮಸಗು-ಕೆರಳು
ಮಹಾವಿಭೂತಿ-ಮಹೇಶ್ವರ್ಯ
ಮಾಂಸಾಶಿ-ಮಾಂಸ ತಿನ್ನುವವ
ಮಾಡ-ಮನೆ, ಅರಮನೆಯಂತಹದು
ಮಾಣಿ-ಬಾಹ್ಯಾರ ಹುಡುಗ
ಮಾಣಿಸು-ನಿಲ್ಲಿಸು, ತಡೆ
ಮಾದುಫಲ- ಮಾದಳದ ಹಣ್ಣು
ಮಾದೆಗಿ-ಹೊಲತಿ
ಮಾನಸ-ಮನುಷ್ಯ
ಮಾಜುಗೊಳ್-ಬೆಲೆಗೆ ಕೊಳ್ಳು
ಮಾಜುಲಿ-ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ
ಮಾರ್ಕೋಳ್-ಪ್ರತಿಭಟಿಸು, ಮೀರು
ಮಿಕ್ಕ-ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ
ಮಿಸು-ಮೀಯಿಸು
ಮೀಂಗುಲಿಗ-ಬೆಸ್ತ
ಮುಂಗುರಿ-ಮುಂಗುಸಿ
ಮುಂಜಿಗಟ್ಟು-ಉಪನಯನ ಮಾಡು
ಮುಕುಂದ-ಮದ್ದಳೆ
ಮುಟ್ಟಿಗೆ-ಕೊಡತಿ
ಮುಟ್ಟು-ಉಪಕರಣ
ಮುಡಿಪು-ಸಾಯು
ಮುನ್ನ-ಮೊದಲು
ಮೃತಕ-ಹಣ
ಮೆಯ್ಯಾಪು-ಅಂಗರಕ್ಷಣೆ
ಮೇಲ್ಮೊಳ್-ಧರಿಸು
ಮೊಟ್ಟಯಿಸು-ಎದುರಿಸು, ಪ್ರತಿಭಟಿಸು
ಮೊಣ್ಣಿ-ನಂಟತನ, ಸಂಬಂಧ
ಮೋದಗೆ-ಕಡುಬು
ಮೋನ-ಮೌನ

ಮೋಹಿಸು-ಮೂರ್ಛೆಯುಂಟುಮಾಡು
ಯಮ-ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ
ಯಮ್ಮ-ಕೋಲು, ದೊಣ್ಣೆ
ಯಾವಜ್ಜೀವ-ಜೀವವಿರುವವರೆಗೆ (ಜಾವಜ್ಜೀವ
ಎಂತಲೂ ಇದೆ)
ಯೂಥ-ಹಿಂಡು
ಯೋಷಿದ್-ಹೆಂಗುಸು
ರತಿ-ಆಸಕ್ತಿ
ರಾಗ-ಕೆಂಪು, ಪ್ರೀತಿ
ರೂಕ್ಷ-ಒರಟು
ಲಂಗಿಗ-ಡೊಂಬರಾಟದವನು
ಲಾವಣಿಗೆ-ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ
ಲುಂದು-ಮಲಗು, ನಿದ್ರಿಸು
ಲೋಗಾಣ-ಲೋಕಾಕಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಗ್ರಂಥ
ಲೋಚು-ಕೊದಲನ್ನು ಕೀಳುವಿಕೆ
ಲೆಪ್ಪ-ಮಯಣ, ಲೇಪ್ಯವಸ್ತು
ವಂಶ-ಕೊಳಲು; ಬಿದಿರು
ವರ್ಣಾಣಿಸು-ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡು
ವಪು-ಶರೀರ
ವರಿಸು-ಬರಮಾಡು(ಬರಿಸು)
ವಶಗಾ-ವಶವಾಗಿರುವವಳು
ವಸುಮತಿ-ನಲ, ರಾಜ್ಯ
ವಾದುಗೆಯ್-ವಾದಮಾಡು
ವಾಸಿಸು-ವಾಸನೆ ಕಟ್ಟು
ವಿಕಳ-ವೃಥೆಗೊಂಡ
ವಿಗ್ರಹ-ಯುದ್ಧ
ವಿಗುರ್ವಿಸು-ಮಾಯೆಯಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಸು
ವಿಜಾತಿ-ಕುಲವಿಲ್ಲದವನು
ವಿದಾರಿಸು-ಸೀಳು
ವಿದ್ಯಾಧರಕರಣ-ವಿದ್ಯಾಧರ ವಿದ್ಯೆ
ವಿಪಾಟಿತ-ಸೀಳಿದ
ವಿಭೀಷಣ-ಅತಿಧಯಂಕರ
ವಿಭೂತಿ-ಐಶ್ವರ್ಯ
ವಿಮಾನ-ಆಕಾಶಯಾನ, ಏಳು ಅಂತಸ್ತಿನ
ಅರಮನೆ, ಮಂಟಪ (ಶವಮಂಟಪ)
ವಿಶೋಧಿ-ನೈರ್ಮಲ್ಯ
ವಿಷಯ-ದೇಶ
ವೀಚೀಮರಣ-ಕ್ಷಿಪ್ರಮರಣ
ವೈಯಾಪ್ಯತೃಉಪಚಾರ ; ಚಿಕಿತ್ಸೆ
ವ್ಯಾವರ್ಣಿಸು - ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸು
ವ್ಯಾಳ-ತುಂಟಾಟಮಾಡುವ

ವೇಡಿ-ಬಯಸಿ, ಉದ್ದೇಶಿಸಿ
 ಶಾಕಟಿಕ-ಸರಕು ಬಂಡಿಯುಳ್ಳವನು
 ಶಾಲಿಹೋತ್ರ-ಅಶ್ವಶಾಸ್ತ್ರ
 ಶಿವಸುಖ-ಮಂಗಳಕರ ಸುಖ
 ಶೀಕರ-ತುಂತುರುಹನಿ
 ಶೂಲ-ನೋವು, ಶೂಲೆ
 ಶ್ರಾವಕ-ಜೈನಗೃಹಸ್ಥ
 ಶ್ರುತ-ಜ್ಞಾನ ; ಶಾಸ್ತ್ರ
 ಶ್ರುತಕೇವಲ-ಜೈನಾಗಮದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ
 ಜ್ಞಾನವುಳ್ಳವ
 ಸಂಗಾಣಿ-ಸಪ್ತ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸ್ವರೂಪ
 ನಿರೂಪಣ ಗ್ರಂಥ
 ಸಘಾಂತ-ಸಮೂಹ
 ಸಂಭವ-ದಟ್ಟವಾದ
 ಸಂತಂ-ಶಾಂತವಾಗಿ ; ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ
 ಸಂಬಂ-ಋತ್ತಿ
 ಸಗರ್ಭವಚನ-ಅಂತರಾರ್ಥವುಳ್ಳ ಮಾತು
 ಸಪ್ತದಳಪ್ರಾಸಾದ-ಏಳು ಉಪರಿಗೆಯುಳ್ಳ
 ಅರಮನೆ
 ಸಮನಿಸು-ಒದಗು
 ಸಮಂತು-ಚೆನ್ನಾಗಿ
 ಸಮಯ-ಮತಧರ್ಮ, ಸಂಪ್ರದಾಯ
 ಸಮವಸರಣ-ಜಿನೇಂದ್ರರ ಉಪದೇಶ ಸಭೆ
 ಸಮ-ಮಾಡು, ಮುಗಿಸು
 ಸಮ್ಯಕ್-ಜೈನತತ್ವದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ, ತಿಳಿವಳಿಕೆ
 ಮತ್ತು ಆಚರಣೆ
 ಸಯಿಸತ್ತಮ-ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ
 ಸಯ್ಯು-ನೇರವಾಗಿ
 ಸರವಣ-ಜೊಂಡುಹುಲ್ಲು
 ಸರುಸಪ (ಸರ್ವಪ)-ಸಾಸವೆ
 ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿ-ಒಂದು ಸ್ವರ್ಗದ ಹೆಸರು
 ಸಲವಣರಸಮಂಭ-ಉಪ್ಪನೀರು
 ಸವಣ(ಪ್ರಮಣ)-ಜೈನಯತಿ
 ಸಹಕಾರ-ಸಿಹಿಮಾವು
 ಸಸ್ಯ (ಶಸ್ಯ)-ಒಂದು ಬಗೆಯ ರತ್ನ
 ಸಾಗರ - ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆ (೧೦
 ಕೋಟಿ X ೧ ಕೋಟಿ ಪಲ್ಲಗಳು)
 ಸಾರ-ಬೆಲೆ
 ಸಾರ-ಸಮೀಪ

ಸಾರ್ಭ-ಹತ್ತಿರ ಹೋಗು, ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸು
 ಸಾರ್ಥಾಧಿಪತಿ-ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಸರಕಿನ
 ಬಂಡಿಗಳ ಶ್ರೇಣಿಗೆ ಒಡೆಯ
 ಸಾಲಿಗ-ನೇಕಾರ
 ಸಿಗ್ಗು-ನಾಚಿಕೆ
 ಸಿತಾತಪತ್ರ-ಬಿಳಿಯ ಕೊಡೆ
 ಸಿದ್ಧಕೂಟ-ಸಿದ್ಧರಿರುವ ಪರ್ವತ
 ಸಿದ್ಧಸೇಸ-ಸಿದ್ಧರನ್ನು ಆರ್ಚಿಸಿದ ಅಕ್ಷತೆ
 ಸಿದ್ಧಾಯತನ-ಸಿದ್ಧರ ಕ್ಷೇತ್ರ
 ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ-ಬಿಳಿಸಾವೆ
 ಸಿಬಿಗೆ, ಶಿಬಿಕೆ-ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ
 ಸೀಂಟು-ಅಳಿಸು, ಒರಸು
 ಸೀಗುರಿ-ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕೊಡೆ
 ಸೀರ್ನಾಯ್-ಕಾಡುನಾಯಿ, ನೀರುನಾಯಿ
 ಸುಭದ್ರೆ-ಆನೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಒಂದು ತಳಿ
 ಸುರಿಗೆ(ಸುರಿಹಾ)-ಕತ್ತಿ
 ಸುವರ್ಣಕಾರ-ಅಕ್ಕಸಾಲಿ
 ಸೂರುಳ್-ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ
 ಸೂಳೆ-ದಾಸಿ
 ಸೆಂಡು-ಚೆಂಡು
 ಸೆಟ್ಟೆ-ಹೆಂಟೆ
 ಸೆಡೆ-ಮುರುಟು
 ಸೇದೆ-ಆಯಾಸ
 ಸೇಸ-ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆ
 ಸೊಡರು-ದೀಪ
 ಸೋಂಕಲ್-ಉಡಿ
 ಸೋದಿಗೆ-ಗೋಧಿಯಿಂದ ಮಾಡಿದ ಒಂದು
 ಭಕ್ಷ್ಯ
 ಸ್ಯಂದ-ಹೆಗಲು
 ಸ್ತಂಭಿನಿ-ಗತಿನಿರೋಧ
 ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ-ಅಭ್ಯಾಸ ; ಓದು
 ಸ್ವರ್ಣಪಾಷಾಣ-ಚಿನ್ನವಿರುವ ಕಲ್ಲು, ಚಿನ್ನದ
 ಅದಿರು
 ಸ್ತೂರ್ಪತ್-ಪ್ರಕಾಶಮಾನ
 ಹರಿಚಂದನ-ಶ್ರೀಗಂಧ
 ಹಸ್ತ-ಮೊಳ
 ಹಾನಿತ-ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ
 ಹ್ರೀ-ಲಜ್ಜೆ
 ಹೇಮ-ಚಿನ್ನ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನಿಂದ
ಮರುಮುದ್ರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತು ಹೊಸದಾಗಿ
ಮುದ್ರಿತವಾಗುತ್ತಿರುವ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರಗಳ
ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಹೃದಯರು ಮೆಚ್ಚಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು
ಯೋಗ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಆಕರ್ಷಕ ವಿನ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ
ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವುಗಳ ಮಾರಾಟದ ಪ್ರಮಾಣ
ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ.
ಓದುಗರು ಬಯಸುವ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅವರ ಕೈಗೆ
ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ಪುಸ್ತಕೋದ್ಯಮದ
ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಆಶಯ.

ಈ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ,
ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಓದುಗರ ಅಭಿರುಚಿಗೆ
ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತ, ಆ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಹುವೇಗವಾಗಿ
ಸಾಗುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಕಾಶಕರ ನಡುವೆ ಕನ್ನಡ ಸರಸ್ವತಿಯ
ಆರಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದರ
ಜೊತೆಗೆ ಹೊಸಕಾಲದ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ
ಬದಲಾಗುವುದೇ ಜೀವಂತಿಕೆಯ ಲಕ್ಷಣ ಎಂದು
ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು ಪರಿಗಣಿಸಿದೆ.

ಪುಂಡಲೀಕ ಹಾಲಂಬಿ
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು
ಪಂಪ ಮಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ
ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೧೮

ರೂ. ೧೪೦/-